

ס פ ר

פרי חיים

ע ד

שלחן ערוך יורה דעה

והוא בירור תמצית דברי ההלכות והדינים המיוחדים
מספר פרמ"ג בשני המחלקות שלו בהמשכיות זהב ובשפתי
דעת בלשון צח ונקי שפתי מזהר אשר ירוץ הקורא בו
להבין בנקל ובסקירה אחת דברי הפמ"ג וצ"ללה"ה בדברים
הנוגעים לדינא הלכה למעשה בכל חלק היו"ד מסודר
ע"פ סימני השלחן ערוך.

מאת

יעקב מיכאל האמפל

דומ"צ בעיר קאטאוויץ יצ"ו.

• • •

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ז

פיעטרקוב

בדפוס של ר' חנוך העניך בהרח"ג ר' ישעי' זאב ד"ל פא"מאן

שנת תרצ"ט לפ"ק

PRINTED in POLAND

אזהרה

איסור הסגת גבול ידוע לכל ע"פ דת תורה וכל אדם יכול
לאסור את שלו על אחרים ע"כ הנני מודיע בשער בת רבים
כי אסור להדפיס את הספר פרי חיים הוה לעולם בלא רשותי
ובלא רשות ב"כ הן במדינה זו והן חו"ל ומלבד האיסור ע"פ
דתה"ק ענש יענש ע"פ חוקי המדינה.

מודעה

בכל מקום אשר נזכר בהספר הזה שם עכורים וכ"ב הכוונה
על האומות הקדמונים אשר לא ידעו את ד' לא כן העמים
אשר בצלם אנו חוסים מאמינים בד' אנחנו מחויבים לדרוש
בשלומם ובשלום המליכות כסאו יכון עד ביאת ינון בב"א.

הסכמות

הסכמות גאוני דורינו עמודי התורה המפורסמים

הן הרב החריף ובקי צמ"ס וכו' הר"ר יעקב מיכאל ש"י דומ"ץ בעיר קאטאוויץ הראה לי חבורו הנכבד על פרמ"ג יור"ד שמברר מוצא הדינים מהפרמ"ג בטיב טעם ודעת ובהסבר ישרה ובכון מהנכון להדפיסם ולחלקם ביעקב ולהפיצם בישראל ויתן ד' ויתרבה הדעת וישוטטו לבקש דבר ד'.

א' שופטים תרצ"ה.

כן ה' למראה עיני הס' פר"ח להרב החריף צמ"ס מהר"ר יעקב מיכאל שיהי' בוי"ץ דק קאטאוויץ ונהניתי מחידושיו לבאר בדרך קצרה בסו"ס דברי הפמ"ג על חלק יור"ד וראוים המה להדפיסם ולחלקם ביעקב ולהפיצם בישראל כי יהיו רבת תועלת ומבקש אני מאת אנ"ש לתמוך בידי הרב המחבר ש"י במלא חסנים טיבותא למען יוכל להוציא מגמתו אל הפועל.

דברי המדבר למען המצוה להרמת קרן תורה ולומריה המצפה לישועות ישראל.

יום א' ויקרא קראקא.

יחזקאל הלוי בלאאמ"ר זצ"ל
התופק אסטראווצא.

משה במר"ה שלום יוסף זצ"ל.

ראיתי קונטרסים מספר פרי חיים להרב החריף ובקי צמ"ס כש"ט מ' יעקב מיכאל ש"י מו"ץ בק"ק קאטאוויץ ועינתי בהם וראיתי שדבריו נאמרים בהשכל ודעה למרש בדרך קצרה דברי הפמ"ג ז"ל ע"כ ידי תכון עמו להדפיסם ואבקש מכל מיודעי להיות לו לאחי עזר ולאחי סומך כדי שיוכל לבצע זממו ולברך על המוגמר.

ולרא"ה באע"ה"ח א' דר"ח אייר תרצ"ו פה סאטאווצא.

ארי צבי פראמער
ר"מ ד"ח"ה.

כן בא לפני כ' הרב החריף ון השכל כש"ט מהר"ר יעקב מיכאל ש"י דומ"ץ דק קאטאוויץ והראה לי ע"כ מחיבורו פרי חיים על הפמ"ג יור"ד וכאשר עינתי בו ראיתי שכלו הון וחילו באורייתא לבאר בטיב טעם ובסברא ישרה דברי הפמ"ג בדרך קצרה וראוי לאדפוסו שיהי' לתועלת ולומדי הלכה לכן מהראוי לחזק ברכי' דרבנן וע"כ אבקש לתמוך ולחזק את כ' הרב המחבר כיאות לנו לדומם כבוד התורה למען יהי' לאל ידו להוציא לאור עולם.

כ"ד המדבר למען כ' התורה ולומדי באע"ה"ח יום א' פ' שופטים תרצ"ו.
דוב בעריש וויידענפעלד
אנד"ק טשעבין.

ראיתי קונטרסים מספר פרי חיים להרב החריף ובקי צמ"ס כש"ט מ' יעקב מיכאל ש"י מו"ץ בקאטאוויץ וראיתי כי טוב עשה בדרך קצרה לבאר הטוב מן הטוב מדברי מאורן של ישראל בהלכה הפמ"ג ז"ל לכן ידי תכון עמו שידפיסם למען יהי' תועלת לתלמידי תורה ומאת אחבי' חובבי תורה"ק אבקש כי יעמדו לימינו לתמוך ולקבלו בספ"י למען יבא על המוגמר בזה"י.

והנני כותב לכבוד תורה"ק והנני סיון תרצ"ה.

מנחם זעמבא.

הסכמות גאוני דורינו עמודי התורה המפורסמים

בשם ה' ובעזרתו ימ"ש ווארשא.

בעזה"ה

הן בא לפני הרב המאוהב הרב שוקד עה"ה בעין בלכה מוה"ר יעקב מיכאל שי' מר"צ בעיר קאטאוויץ ותלמודו בידו חיבורו פרי חיים אשר יגע וסרח לבחור הקיצור הלכה מפסוקי מאורן ורבן של ישראל הגה"ק בעל פרמ"ג וז"ע ועכ"י והוא תועלת גדול ללומדי תורה בימינו אלה בעזה"ה אשר הצרות מקיפים מסביב ואין הרעיון צח לחדור לעמקי הלכה מהראוי לתמכו ולסעדו שיעלה בידו להביא ספרו כדפוס כרצונו וכרצון כל לומדי הוראה ישמחו ויתענוגו מסיבו ברצות השי' כי יברך על המוגמר.

הכותב יום ד' שלח תרצ"ו.

צבי יחזקאל מיכלזאהן
ברעד הרבנים דפה.

איקלע לאתרין הרב המאוהב הרב כש"ה מר"ה יעקב מיכאל יחי' דומ"ץ בעיר קאטאוויץ והראה לי ספרו היקר פרי חיים על הפמ"ג וז"ל אשר טרח ויגע להוציא תמצית דברי הפמ"ג להלכה למעשה עינתי באיזה מקומן בספרו היקר וראיתי כי טוב עשה בתוך עמו להמציא לפני לומדי הוראות או"ה קיצור על הפמ"ג אשר בימינו אלה הוא דבר נחוץ מאוד וכבר איתמחי גברא ע"י גדולי הרבנים דמדינתנו ונתנו הסכמתם על חיבורו הנ"ל לזאת גם ידי תכון עמו להביא חיבורו הנ"ל תחת מכבש הדפוס ולהפיצו ע"פ הכל ובעזה"ה יהי לתועלת גדול ואמינא לפעלא טבא יישר חילו

באעה"ה יום ד' שלח כ' סיון תרצ"ו.

יצחק מאיר ברמ"א קאנאל
ברעד הרבנים דפה.

ב"ה קאטאוויץ יום ד' לסדר וכל אשר הוא עשה ד' מצליח בידו תרצ"ו.

בכתבא דנן לאסתודי אגברא דלעי באורייתא קא אחינא על האי ת"ח מופלג בתורה ויראה הרה"ג דייק ותני ומסיק שמעתתא אליבא דהלכתא דחיל ומורה מוה"ר יעקב מיכאל שליט"א דומ"ץ בקהלתנו אשר הקדיש עתותיו למצות את עומק דברי מאור הפוסקים בעל הפמ"ג וז"ל להוצאות בקצירת האומר את תמצית ההלכה ומסקנת השקלא וטריא ומיום שמן שמיא אוקמי לי לשמור את משמרת הקודש בעדת ישרון כאן דאיתי את המחבר נ"י עמל בתורה ויגע בתוראה לצרף וללבן כל פרט ופרט הלכה למעשה מוזק שבועתים ובזוק העתים הללו שפרובים צרכי העם והמוני המוני טרדות צובאים על שערי בתי הדין בישראל ימצא כל רב היושב על כסא-מדין הפך ותועלת רבה בספר הנוכחי כי בזמן קצר יגיע למחזו חפצו לבסס את ההלכה ולכוון לאמתה של תורה.

הכותב לכבוד התורה בני' - בוגר.

קלונימוס קלמן חאמיידעס
אבד"ק דפה.

ב"ה קאטאוויץ יום ד' כ"ב אלול לסדר לעשות את כל דברי התורה הזאת התרצ"ו. הלכה גדולה ורווחת נקבעה ע"י חז"ל אין למדין לא מפי הלכה ולא מפי תלמוד ולא מפי מעשה עד שיאמרו לו הלכה למעשה וביתוד גדול כחה של הלכה למעשה במקצועות הוראות או"ה המצויות יום יום ומפני זה יישר חילו של ידידי הרה"ג המופלא כמוה"ר ר' יעקב מיכאל האמפעל נ"י מר"ץ בקהלתנו יצ"א שטרה ויגע ואסף בחכמה ותבונה עלי ספר את מסקנת רבנו עמוד התוראה בעל הפמ"ג וז"ל על יורדי הלכה למעשה לספרו זה אשר בשם פרי חיים יקראוהו יהי בעז"ה ערך שמושי רב לכל העוסקים בתוראות או"ה ומובטחני כי ישמחו בו לומדי תורה ויתקבל ברעוא בבי מדרשא ובחוגי רבנן ותלמידיהוהו וכל מאן דעסקין באורייתא.

יע"ז באעה"ה

מרדכי פוגלמאן
אבד"ק קאטאוויץ.

הקדמה

יתברך העושה הַיּוֹצֵר הַבּוֹרָא והמַצִּיל בְּלִי הַחַלְמוֹת צֶדֶק יִהְיֶה לָּנוּ כֵּל מַחֲבֵד סֵפֶר לְחַצִּיג וּלְכַתּוּב הַקְדָּמָה
עַל סֵפֶרוֹ אֲשֶׁר בֵּה יִבְאֵר תּוֹעֵלַת הַסֵּפֶר וְעַל מַה אֲדִנּוּ וְהִטְבְּעוּ וּמַה דָּאוּ עַל כֹּכָה וּמַה הִגִּיעַ אֵלֵיהֶם
אֲךָ אֲנִי הִדַּל בְּאַלְפֵי אַחֲרֵי שְׁלֹא חֲדַשְׁתִּי כְּלוֹם בַּחֲבִירוֹרִי זֶה רַק כְּטִיפָה מִן הַיָּם הֵייוֹ מַה שֶׁנִּרְשָׁם בַּחֲבִירוֹרִי בְּשָׁנִי
חֲצִי עֲנֹלִי כֹזֶה () וְאִינִי אֵלָּא כְּמַעֲתִיק מִסֵּפֶר לְסֵפֶר, לְזֹאת הִנֵּה בִשְׁבַח וְהַתְּעֵלַת עֲצָם הַסֵּפֶר אֵין לִי
מִה לְדַבֵּר כִּי כִבֵּר יִצְאֹו מוֹנִיטוֹן שֶׁלֹּו בְּכָל הַעוֹלָם וַיְדוּעַ וּמִפּוֹרָס עַל פְּנֵי חֶבֶל בְּכָל מְקוֹמוֹת מוֹשְׁבוֹת בְּנֵי
כִּי רַב הוּא וְרָאוּ אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב וּמוֹבָא בְּסֵפֶר עֲצִי עֵדֶן בְּהֶקֶל לִסְ וְרַעִים מִהַגְהֵיִק מִהֲרִיִּיא וְצִיִּל מִקָּמָאֲרֵנָא
כִּי הֵיִק מוֹהֲרִיר מִכֵּל מוֹלָאֲטָשׁוּב וְצִיִּל כִּשְׂבָא אֲצִלוּ הַגָּאוֹן בְּמִפְּיָו כִּיבֵד אֹתוֹ בִּיּוֹתָר וְאָמַר לִי שֶׁהִכְרִיזוּ בְּרַקִּיעַ
שִׁיזְכָּה לְקַבּוֹעַ הַלֵּכָה כְּמוֹתוֹ עַל שְׁלֹמֹד בְּטָהֳרָה לְשֵׁם אֵל עוֹלָם. וְכִבֵּד כָּתַב בְּהַקְדָּמָתוֹ לֵאמֹר וְיִלֵּךְ יֵשׁ מִהֲתִיחַ
שׁוֹכֵים לְהַרְבִּיץ תּוֹרָה בְּרַבִּים עִם תַּלְמִידִים וּמַגִּידִים נַעֲשׂוּ תִּישִׁים וְתַרְכִּי הַדַּעַת וְיֵשׁ אֲשֶׁר לֹא זָכוּ לָזֶה מִצְאוּ
עוֹר וְתִרְפּוֹעַ לְנַפְשָׁם שְׁכוֹתָבִים בְּעַם בְּרוּךְ וְעוֹפֶרֶת וּשְׁמַעְתִּיהוּ מִבְּדִרִין בַּעֲלָמָא כִּי עַם סוֹפֵר שְׁלִיחַ הַלֵּב לְפַעֲמַיִם
יּוֹתֵר פּוֹעֵל מִהַדִּיבּוֹר כִּי הַדִּיבּוֹר בְּמִקּוֹמוֹ וְכֹתֵב לְמִקּוֹם רַחוּק וְלִרְבִּים וְהוּא עֵיד הַמּוֹת וְהַחַיִּים בִּיד הַלְשׁוֹן וְזֶה
הַכָּתֵב שְׁהוּא יָד לְלִשׁוֹן וְיִלֵּךְ בֹּזֵה כּוֹוֹנַת הַגִּמְ' (וּפְסָחִים נִי עִיִּא) אֲשֶׁרִי מִי שְׂבָא לְכָאֵן וְתַלְמוּדוֹ בִּירוֹ הֵייוֹ
שָׁכַתָּ בִּירוֹ הַחֲדָשִׁית שְׁחִידָשׁ וְכָתַב עוֹד דָּאָם בְּכָל הַחֲבִירוֹרִים שֶׁשָּׁעָה כִּיוֹן גִּיִּם הָאֵמַת דִּי לוֹ וְטוֹב מְאוֹד עֲכִיל
וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הַגָּאוֹן הַמַּחֲבֵר הָלֹו בְּעוֹמֵק בִּינָתוֹ וְרוּחָב שְׁכָלוֹ וּבְעוֹצֵם פִּלְמוּלוֹ בְּרִצּוֹתוֹ מִרְחִיב וּבְרִצּוֹתוֹ מִקְצֵר
עִם הַרְחִיב בְּבִיאוּרוֹ דְּבָרֵי הַסֵּי' וְהַשִּׁיךְ וּפִעֵם קִיצֵר בְּמַכוּוֹן כִּי מְרֻב פְּשִׁיטָתוֹ סִמֵּךְ עֲצָמוֹ עַל הַמַּעֲיִין שִׁיחִי
דִּי לוֹ בְּרִמְיֹאז בְּדֶרֶךְ קִצְרָה כְּמֵאֲמָרָם וְיִלֵּךְ וּמִשּׁוֹם כֵּךְ קִשָּׁה לְפַעֲמַיִם לְעַמּוֹד עַל סוֹף דַּעְתּוֹ הַלֵּכָה לְמַעֲשֵׂה כִּי
בְּעוֹהֲרִי בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלָּה נִתְמַעֲסוּ הַלֵּכְבוֹת וְנִמְטָטְמוּ הַמּוֹחּוֹת מִטְרָדוֹת שׁוֹנוֹת בְּגִידוֹת הוֹמָן לְכֵן נִזְדַּרְתִּי לַעֲשׂוֹת
קִיצוֹר מִהַסֵּפֶר הַיֵּלֵךְ הוּא כְּכֹדִי שִׁיחֵא עֶרְוֹן הַשְּׁלַחֵן לְפָנֵי כְּאוּיִא לְעֵינֵי בּוֹ וְיִוֹכֵל בְּנֶקֶץ לִירֵד עַד סוֹף דַּעְתּוֹ
שֶׁל הַגָּאוֹן הַיֵּלֵךְ לְמַעֲשֵׂה בְּלִי טוֹרַח מְרֻבָּה וְהִנֵּה שְׁקֵלֹתִי בַּפֶּלֶס מֵאוּנִי שְׁכָלִי אִם כִּי הַמְלָאכָה מְרֻבָּה
אִמְנֵם דְּבַר טוֹב וְיִפְסֵה הוּא לְפָנֵי כִּי בְּמֵה יִתְרַצֶּה עֲבֵד אֵל אֲדוֹנָיו אַחֲרֵי שִׁידַעְתִּי מִן עֲרֵכִי שְׁאִין לִי מִשְׁלִי
כְּלוֹם הִי תּוֹרָה וְהִי מִצְוֹת דְּמַגְנִי עֲלֵךְ (בְּרִכּוֹת לִיִּא) לְכֵן פֶּן וְאוּלַי זְכוֹת הַגָּאוֹן הַמַּחֲבֵר וְיִלֵּךְ יַעֲמֹד לִי
שְׁאֻכָּה לְהַבְנוֹת גַּם אֲנֹכִי מִמֶּנּוּ לְזֹכֶת אֶת הַרְבִּים וְעִי' בְּסֵפֶר אֲגָלִי טַל בְּהַקְדָּמָתוֹ בְּשֵׁם סִי' וְרַע קוֹדֵשׁ בְּמִי
דְּבָרֵי הַזֹּהֲרִיק שֶׁעַל חֵטֵא הַיְדוּעַ אֵינוֹ מוֹעִיל תְּשׁוּבָה מִשּׁוֹם דַּתְשׁוּבָה הוּא מִלֵּב כְּדֹכְתִּים וְלִבְבוֹ יִבִּין וְשֵׁב וְכו'
וּפְגַם שְׁבוּעָה הוּא בְּמוֹת וְהִי הַקְלָקֶל לְמַעֲלָה מִמִּקּוֹם הַתִּיקוֹן וְעִי' כִּיוֹן הַלֵּכָה שְׁהוּא בְּמוֹת וְכִי' מִי שֶׁמַּחֲדֵשׁ
חֲדוּשִׁים הִרִי הַתִּיקוֹן גִּיכ בְּמוֹת עִי'ש וְיִפְסֵה פִי' הַגָּאוֹן בְּכִיִּצ וְיִלֵּךְ דְּבָרֵי הַשִּׁס' (שְׁבַת קִנְיָ) בְּנִי גִלְיָאִי
אֲמָרוּ עֲשֵׂה דְּבָרִים לְפָנֵי מִסְתַּךְ בְּנֵי יְהוּדָה אֲמָרוּ עֲשֵׂה דְּבָרִים לְאַחֵר מִסְתַּךְ וְיִפְסֵה מִר כִּי אַחֲרֵי וְאֵר כִּי
אַחֲרֵי דַּהֲכוּנָה דְּבִנֵּי גִלְיָאִי דְּהוּי עֲשִׁירִים יִכְלוּ לַעֲשׂוֹת צִדְקָה בַּחֲיִיתָם וְזֶהוּ לְפָנֵי מִסְתַּךְ מֵשֻׁאֵיכ בְּנֵי
לִיָּה עֲשִׁירִים רַק תִּיחַ עֲשׂו דְּבָרִים לְאַחֵר מִסְתַּךְ שִׁיאֲמָרוּ מִשְׁמֵם דְּבַר הַלֵּכָה עִי'ש וְעִי' תּוֹסִי שְׁבַת מִיז
דִּיָּה בְּגִלְיָאִי שֶׁנֹּו וְרִשִּׁי שֵׁם עִי' דִּיָּה בְּגִלְיָאִי שֶׁנֹּו וְכֹזֶה פִי' הַחִי' מִהֲרִיזוּ בְּכוֹוֹנַת הַקָּרָא וְהַשְׁאֵנִי רוּחַ וְאִשְׁמַע
אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל וְכו' דַּהֲעִיקָר הוּא דַּאֲחֵר תַּשְׁאֵנִי רוּחַ דִּי לְמִקּוֹם שְׁנִלְקָחָה מִשְׁם יִשְׁמַע אַחֲרִיכ דְּבַר
הַלֵּכָה מִשְׁמוּ וְכֹזֶה יִלֵּךְ כּוֹוֹנַת הַגִּמְ' (בְּרִכּוֹת לִיִּא) אֵל יִפְטֹר אֲדָם מִחֲבִירוֹ אֵלָּא מִתּוֹךְ דְּבַר הַלֵּכָה שֶׁמִּתּוֹךְ כֵּךְ
זוֹכְרָתוֹ הֵייוֹ שְׁאֵל יִפְטוֹר אֲדָם מִהַעוֹלָם אֵלָּא מִתּוֹךְ דְּבַר הַלֵּכָה הֵייוֹ שִׁישְׁאִיר אַחֲרָיו דְּבַר הַלֵּכָה וְכו' וְהַבִּית
שְׁמוּאֵל אַחֲרוֹן פִּי' מַה שֶּׁדְּרָשׁוּ הַכּוֹדִיל (בְּכַתּוּבוֹת נִי) הוֹן וְעוֹשֵׁר בְּבִיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד זֶה הַכּוֹתֵב
סִפְרִים וּמִשְׁאִילָן לְאַחֲרִים דַּהֲנָה מֵאִי קִשָּׁה לְחוּלֵל בַּהֲאִי קָרָא וְיִלֵּךְ לְפִיִּים דָּאִי (בְּמִיכ' ס' ב') דְּבִרְכוּ לָבֵן
רִשְׁבִּי עִיָּה לִיחַרֵּב בֵּיתָךְ וְלִיתֵב אוֹשְׁפִינוֹן אַחָא לְאִבּוֹ וְאָמַר מִלֵּס לִיִּטוֹ לִי אֲמַר לוֹ אִבּוֹ בְּרַכָּה הוּא דַּהֲאִי
עֲלָמָא אוֹשְׁפִינוֹן וְקִבֵּר הוּא בֵּיתוֹ וְכו' וְכֵן הוֹקֵשָׁה לְחוּלֵל דָּאֲמַר הַקָּרָא הוֹן וְעוֹשֵׁר בְּבִיתוֹ וְבֵית הוּא קִבֵּר
וּמֵאִי הִנָּה לְאֲדָם הַמוֹנֵה בְּקִבֵּר מַעוֹשֵׁר לְכֵךְ דְּרָשׁוּ חוּלֵל זֶה הַכּוֹתֵב סִפְרִים וּמִשְׁאִילָן לְאַחֲרִים וְאִיכ אַחֲרִים
אֲשֶׁר יִלְמְדוּ בְּסִפְרִים עוֹמֵד זְכוֹתָן לְאַחֵר מוֹתוֹ לְזֹכֶת לוֹ וְאִיכ הִנָּה יֵשׁ לוֹ לְאַחֵר מוֹתוֹ עֲכִיל וְכֹמֵר שְׁמוּבָא
בְּשֵׁם הַנֶּפֶשׁ חֵי' וְיִלֵּךְ שְׁאֲמַר פִּי' הַפִּסּוֹק וְיִבֵּן לוֹ בֵּית וְלִמְקָנָהוּ עֲשֵׂה סוֹכּוֹת לְדַקְנִינִי הַגּוֹף עֲשֵׂה סוֹכּוֹת דְּהוּי
עוֹלָם עוֹבֵר מִשְׁאִי לְצִרְכֵי הַנֶּפֶשׁ יִבֵּן לוֹ בֵּית, וְכִבֵּר מִצִּינוּ בְּתוֹסְפָתָא פִיז דְּבִיךְ (וְהוּבָא בִּשְׁךָ חוּיִם סִי'
רִצִּיב סִי' לִיָּה דֹגֵם אֲפִילוּ הַמַּעֲתִיק לְכֵד זֹכָה לְעַצְמוֹ וּמוֹכָה רַבִּים וְכו' וְעִי' בְּהַרְמְבִּים וְיִלֵּךְ בְּהַקְדָּמָתוֹ לִסְ
הַמּוֹרָה שְׁכִי כְּשִׁיאוֹת לְאַחַד וְלֹא לַעֲשֶׂרֶת אֲלֵפִים אֲנִי מַחֲבֵר אֶת סִפְרֵי בַעֲבוּר הָאֲחֵר כּו' עִי'ש וְיִלֵּךְ סִי'
חֲסִידִים סִי' תִּקְלֵל כֹּל מִי שִׁגִּילָה לוֹ הַקְבִּיָּה דְּבַר וְאִינוֹ כּוֹתֵבָה וְיִכּוֹל לְכּוֹתֵבָה הֲרִיזוּ גּוֹלֵל מִי שִׁגִּילָה לוֹ כִּי
לֹא גִילָה לוֹ אֵלָּא לְכַתּוּב דְּכָתִיב סוֹד דִּי לִירָאוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעַם וְיִישׁ יִבֵּא בְּמִשְׁפָּט עַל כֹּל נַעֲלֵם שְׁגוֹרָם
שְׁנַעֲלֵם

הקדמה

שנעלם אם טוב שגילה לו אם רע שאינו כתבה עכ"ל וז"ל המדרש תלפיות ענף כתיבת חידוש איתא בזהר באדרא בזמן שביהמ"ק קיים כשאדם מקריב קרבן מתכפר לו וכשאדם כותב בס' מה שלמד איזה חידוש הכתיבה הזו היא עולה לו במקום קרבן וכו' עכ"ל וע"ז הקדמת ספר שושנת העמקים מהפ"ג ד"ג ואך אחת אבקש אולי שגיתי באיזה מקום והוצאתי דבריו מפשטן השי"ת יכפר ומהטעמים אבקש לדון אותי לכף זכות ולא לפסוק מאתו הלכה למעשה, עדי יעיינו עכ"פ ס"א בפמ"ג בפנים):

ומה שקראתי בשם הספר פרי חיים כי מובא בס' רוקח כל אדם צריך לרשום שמו בספרו כמו תדב"א מתחיל ויגיש בגי' תדב"א ומדרש תדשא מתחיל תדשא בגי' זה רפב"י ומדרש פרי ר"א מתחיל מי ימלל גבורות ד' בגי' אליעזר בן הורקנוס וס"ע מתחיל מאדם בגי' יוסי עם הכולל וכן בפמ"ג מרומז הפ' לאמי מורתי הצנועה החסידה מ' פעסא ע"ה ועוד לשון נופל על לשון פרי מגדים וחיים סוף התיבה י"ם הוא יעקב מיכאל:

ואני תפלה שהשי"ת יעזורני שאוכל לישב במנוחה ולהגות בתורת ד' תמימה ולחדש חידושי תורה ולכוין לאמתה של תורה ולהדפיס חידושי ח"ש שו"ת אי"ה ואזכה לראות בנים וב"ב עוסקים בתורה ומצות ואזכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות וזה הוא הד' אמות של הלכה שנשאר לו להקב"ה בעולמו אחר שנחרב ביהמ"ק כאשר ביאר הח"ס וצ"ל ונזכה לראות בישועות ישראל ובביאת ינון שמו בכ"א:

יעקב מיכאל בהר"ר שלמה צבי ז"ל.

הטיבה ה' לטובים ולישרים לראשי הקהלה דפה ק"ק
ק'אמאויץ ובפרט לנשיא השלטון הקהלה כשי"ת
ר' ישכר דוב אלטמאן נ"י ולסגן הנשיא כשי"ת
ר' אליהו אברהם מער נ"י שתמכו בידי להוציא
לאור ספרי יברכם ה' בכל אשר יעשו ובכל אשר
יפנו יצליחו ויראו רוב נחת ביו"ח וברכת עולם תהיה
על ראשם אורך ימים בימים ובשמאלם עשר וכבוד.

פרי חיים

פתיחה להלכות שחיטה

[עין בתוס' חולין ט"ו ד"ה בלתי הניחין] ו' נקב הוושט במקום שמיטה אין שמיטה מושלת בו אף במקום הבשר החי נפסק הגרירה בדוריו במקום שמיטה הוא נבילה שאין שמיטה מושלת בו כגון כהן הרומי וז' כפ"י מה"ש הכ"ז ובס' חזקוני דוקא במקום שמיטה הוא בלא במקום שמיטה ונשט חמ"ס במקום שמיטה היה טריפה ולא נבילה וכן נקב הוושט שלא במקום שמיטה היה טריפה שכן כתב הר"ש שם וז"ל במקום שמיטה ש"ס שם קאי על הוושט וקרא וע"כ (ב) והנה מה דקדקו נקבות הוושט ופסוקה בגרסה היה נבילה לא חזינו כפי' כנ"ל כן אלא וזהו דהאמרינו חולין ל"ב ב' וזהו דבא' אלו חסודות קה"י ויש חזק' נבילות ויש חזק' טריפות ע"ן שאן במשמרה שלום] ובס' חזקוני נפסוקה בגרסה קש"י ליה דהוה כחאן דמנח בריקול' ומלן ל' דנקב הוושט הוה נבילה [עין שם כ"ז ל"ג ס"ק ה"ן] וז"ל מודבא בקבלה דשחיטה פוסל בחיטוט קחא דוושט מטעמא דאולא לה שמיטה קמייחא וזהו נקב הוושט אולא נקב הוושט הוה אין שמיטה מושלתו דה"ל הש"ס הכי נמי' לכו דכל שמיטה א' חזק' הוה נבילה וק"ל דאין לתן טעם על הש"ס וצ"ה חזק' ה"ן [עין בסוף הפתיחה ובס"ד ס"י כ"ז ס"ק ב' וצ"ה ס"י כ"ז ס"ק א'] מה"ש הא חזק' דבמסדו מקום לא פסל שחי' מטעמא דחז' קס' כשר וז"ל שחי' שמיטין חזק' דנקבות הוושט במשדו הוה אין שמיטה מושלת בה ולפי' למחן דמסד' שבה בחיטוט ס'ימני' מהו [חולין ל"ב] היינו בחיטוט קחא דוושט ועלנה בחיקו והוא ש"י ד"ס הכינוי החס' ל' ע"כ דה' החליד כ"ס נקב הוושט במשדו דלא הוה דין ספק ולא ודאי נבילה דבא' חסודת שחי' נלמד ו' ו' טריפה הוה ודאי דהלכתי דנקבות הוושט חז' כ"יפות הוא אף בחורבן ולענין נבילה דה' לספק ב"שט' א' היה ודאי' אלא דה"ל פסוקים דחי' לבידית ובט"ל דה"ל כד' נחן מפרשים באופן אחר ומבאר דשה בחיטוט קחא או נקב הוושט הוה ודאי' נבילה (ג) עוד אבאר לך שדרינו ז"ל מה ששם נבילה שאין השחיטה מושלת בהן כפי' מה"ש היינו ואלו הן א' בנהה שחי' ודאי' ונחלה שחי' ב' נבילה שחי' נבילה למטה ממקום הפרשות ג' נכד' מפרקת ורוב כשר עמה [נס' פסוקה החזק' ד' נקדשה מנהה ה' נקב הוושט במקום שמיטה ו' נפסק הגרירה נבילו במקום הראוי לשחיטה הר"י נבילה ואין שמיטה מושלת בהן ומיהו לענין טומאה אינם שווין שד"ר הראשונים מעמיאן במשא' חמ"ס במבואר בפ"ס מה"ל שא"ל ה"ל ונקב הוושט ופסוקה בגרסה לאחר שמיטה ומיהו מעמיאן לא חמ"ס דלא חז"י לכו כפי' שם אלוה מה דרמי לדרין לדעת דלא נבילה מעמיאה ואינה מעמיאה ובין נבילה לבידית הן שמונה דברים א' העדר הנאה מנבילה ולא מעמיאה מה דהוה נבילה אסורה לו וטריפה שריא בהנאה ב' החסוד לאכול טריפות אינו חסוד לאכול נבילות שבה חסוד לו דמעמיאה ה"ל לענין אי"כ דנבילה מותר לשחוט אחריו וטריפה אסור לשחוט אחריו ודע אף נבילה דלא מעמיאה חמ"ס מ"ל לחמ"ס ודאי' נבילה ומעמיאה ה"ל כח הדמ' כס"י כ"ז דמי' לענין ב' ויהיו במבואר ס"י ל"ה ופירש"י ס"י ל"ג א' ה' הקשה עליו דאשריון מבעלין וא"י דוקא בבאין עשמן שוין והה"נ"ס כס"י ה"ל מ"י דמכ"ס בלא עשמן ס"י ובס' חזקוני באשריון אף ששוין בעשמן כיון דהדרבן הוא מבעלין עוד מ"י [החבור] דמונה דביתא ד"ס כבהמה כד' ובס"ד דאין שוין בעשמן וכל ששוין באשריון אין מבעלין [אש"י דכתב

השורש הא' דע כי בנמרה חולין כ"ז א' ופ"ה ב' אמרו ונמרה מבקר ומלאך כאשר לוייתן מלמד שגמרה משה בע"פ הש"ס ע"פ מלוייתן למדן דוקא הדבר נא במקרה ופירושו הוא מרוב קבלה שאמר הש"ס למשה בע"פ והנה ה' הש"ס שם שחייה דרשה חלדה הגרמה שיקר אין לך בפירוש אלא דרשה כח"ס כד"ס השוחט וקרא למאי אחא דלא לשייה גיסטרא ופירש"י בשוין א' והוא הפיקר שלא ידעו וכן אמרו לקמן ל' ב' אין ושחט אלא ומשך וכ"כ הרי"ב האריך בזה שני שער א' דף כ"ג ב' ואף אמרו [חולין ד'] שחייה דרשה חלדה ה"ע מ"י בחיטין דרשה א"כ איך נקטין ונמרה דרשה הוא כפי' כ"י הרי' ממש כדבריו והנה אף שאין לך כפי' אלא דרשה ושחט הל' : מ"מ ככולנו דין טריפה ממש יש להן וספקין כדור' ואף למד' ה"י' בכללי הש"ס מחדש ע"י ד"ר א' וז"ל כספיקו להלן וכן הוא דעת הטור בס"י ר"ד ע"ל כס"ד בכללי כ"ס ס"י ק"י ס"ק ל"ו במחורשים כק"ה] מ"מ וכו' בהלכתי שלא בא לפרש אזה פסוק במדה משא"כ כאן דהקבלה בזה לפרש מהו הניחיה האמורה בחורה ודאי' דין טריפה נמרה י' לכלה ה"ס ועוד דאין אי"כ חוקק בהמה שחייה והאולל מבהמה ששהה ו' החליד וכדומה ה"ל לוקח מזה"ל דכל שלא שחטה כרא' נבילה הוא דה"ל אגמריה רחמנא למשה שבו שאל' ל' האכלו כל נבילה הכין הוא [וכ"כ הפנ"ג בפתיחה לה טריפות שמה טריפות נאמרו לחמ"ס ואח"כ מהן דרוסה נאמרה בפירוש וכו' ע"ש] חיה ושחט מזה"ל עשומן שחיטה :

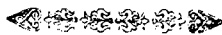
השורש הב' דע כל האולל מבהמה שלא נשחטה כראוי כה' דברים המפסידים את השחיטה הוה נבילה וה"ל לוקח עליה מזה"ל חמ"ס א' י' ש' נ"כ טעם דנבחה הוא מחלוקת הביטוי החס' בשבועות כד' א' בדי' האולל נבילה בדי' דנבחה הוה טעם ודיב"א אומר דנבחה הוא חזקון הללו שלא יאכל חמ"ס או נבילה ומדברי רש"י חולין ט"ו ד"ה כהמה ופ"ו א' ד"ה מוא' ונבילה כ"ה א' ד"ה ולאשקיו שכתב בהמה בחי' מוחקת איסור חמ"ס וטעם וזכ' שאין וכו' ש"מ דכריב"א ס"ל דאלי"כ אחא' לא ש"י טעם דשאינו וכו' דא"ש טפי דעל פירש"י הקצו הרשב"א וחס' נבילה דאין מחזיקין מאיסור לאיסור אבל דעת הר"מ וז' בדי' הש"ס ש"י מ"ט לשחוט מ' שרידה לאכול וכ"כ ח"ס הקל' מ"ט לשחוט ועיין כה"ג עשין ס"ג מ"ט לשחוט מ' שרידה לאכול וכן הלכה דהוה מ"ט (ב) מחדש א' אמרינו דנבחה ה"ל טעם ודאי' דשהה חייב על כ"ס דלא כתיב ביה אכילה וא' דמכ"ס ונבחה ואכלה ה"ל אכילה דשחט הוא וע"כ אמרינו ד"ה כנאמר אכילה ככ"ה אלא בחיטוט או כע"י כמו כשרב חלכלו מזה"ל משא"כ באכילה דשחט (ג) מסכים כ"כ דליתא בחי' החס' בשבועות כ"ז ב' ד"ה דמוקי דס"ל דאין שבוטה חל על עשה (ד) וזהו דליתא קי"ל בשחט גס כן אי"כ טעם דאין וכו' :

השורש הג' כל מה שלא נשחטה כראוי הוה נבילה הנה אף שאמרו ה' הלכות שמיטה הם עכ"י בפירוש י' וזה חזק' ואלו הן א' שחייה כשיעור בפסוקים ב' דרשה ג' חלדה ד' הגרמה ה' שיקור כספיקו פטמה ו' שיקור סימנין מהלוי ואף רש"י וזה ל"ה ומה שלא פ"י כדף ט' שיקור כן היינו דסודר שיקור טריפה נמי הוה ומשה' א"ל לפרש כן דבלא"ה טריפה ואין שייך לומר שבהה לרי"ד שידע הש"ס כ"י

נחלה הסבין פגום הר"ז ספק נבילה ובפ"ג מה"ש הט"ז
נחלה הסבין שמוט הוה ספק נבילה וא"כ כתב בלא
בדק בסמימין דהוה ודאי ועוד הא קי"ל אוקמי' אחוקה
ואוקלין ושורפין ואמאי הוה ספק ולא ודאי והנה נראה
לומר בנחלה הסבין פגום איכא ס"ס שחא במשט
בהר"א ושמואל לא שחט נגד הפגימה אלא דר"ס משט
רובא כמ"ס הרשב"א בתשובה סי' ת"א וסמך משט
לחוקה והוה פלגא ופלגא ור"ס ספק נשטתה מחיים או
לאח"כ רוב בהמות אין שמוטות וסמל"ה והוה פלגא
ועלגא ולפי"ז שפיר הוה ספק לא וודאי ולא זו דהוה
ספק אלא מה"ס מותר לגמרי דרובא וחוקה רובא עדיף
לדין אלא מדרבנן מחמירין בכל ספק בשחיטה ור"ס
ספק שהה ודר"ס ספק שחמירין בכל ור"ס ר' ר' ר' ר'
ספק דרבנן וכלא בדק בסמימין דלי"ה רוב כמ"ס המרדכי
אה"י דהוה נבילה ודאי ולא ספק. (ב) נמלזו למידין
בספק השקול גבי שחיטה הוה ודאי ומילקא כמי' לקי
דאוקמי' אחוקה עדיף הוה לפניו ב' סבינין פגום ושא"מ
פגום ושחט וא"י בלחה מהן הוה ודאי נבילה וכן שחט
רוב מלמס' או אי"א לשחוט בלי שפוטע בפגימה דהוה
ספק השקול בכל הוי ודאי הוה ולא ספק. (ג) ולפי"ז
שחט אומרים ישראל שחט כהמה זו ובי' אומרים גוי
שחט או מתה מאליה אוקמא חרי להדי חרי והוה ספק
השקול ואוקמי' אחוקה ובהמה הוה ודאי איבור דקי"ל
חרי' וברי' [ויש חוקה להיתרא] מה"ס מותר דאוקמי'
אחוקה ורק מדרבנן מחמירין דלא אוקמי' אחוקה והוה
ספקא עיין בימיה ל"ב בחוס' ד"ה אי וכחכות כ"ב
ב' ד"ה הכא ועיין בל"ה סי' מ"ז וא"כ בלא [בכוח'
דאיכא חוקה לאיסורא] הוי ודאי איבור מה"ס. (ד) ואם
שחט אומרים שחט או וגימס אומרים שחט
בהכשר לכאורה אוקי חרי לכהדי חרי ובהמה מה"ס
כשירה דרוב מלזין מומחין ואין שוהין. ודורסין אלא
מדרבנן איבור מטעם סמל"ה או מרת' הוי ספידר. ומיהו
י"ל דהוי דאי' כיון דליהרע רובא דטולד לו ספק
ומכש"כ אם שחט [אלא שהכחשה אם שחט] כשישור או
לאו די"א מהרוב דהוי ספקא דלא ואם שחט אומרים
פשע ושהה ושחט אומרים שחט כראוי הוי ספקא דלא'
אוקי חרי למרי' וגברא בחוקה כשרות ואוקי בהמה
בחי' והוי ספקא מה"ס [ובלא ל"ש רוב דהא י"ש ספק
אם שחט במזיד] וכן ע"א אומר פשע וע"א אומר לא
פשע י"ש לעיין ביה [עיין מ"ז סי' א' ס"ק כ"ג]. (ה) ודע
אם המיר ואחמול שחט בהמה ושחט אומרים שחט
כראוי ושחט. או"י לא שחט כראוי יראה דהוי ספקא
[כדלעיל אם לא המיר] למאן דמכשיר בסי' א' וכו' ו
חוקה דהשתא כמאן דליחא דמי ע"י בעי' עדיף וחכ"ס
שם ואל תשיבני ממש' הסו"ס כתובות כ"ז ב' ד"ה אין
ועירובין ל"ה היבא דאיכא מרת' וחוקה דהשתא ל"ה
ספק [והכ"ז איכא חוקה דהשתא דהמיר] היינו לר"מ ואין
קי"ל כר"י השולח מזה מרת' ספידר הוה ומה"ס אוקי
ארובא או אחוקה וא"י הוי ד"ה איבור מדרבנן וא"י דרבנן
שרי' ועיין בל"ה סי' ג' ודע עוד דהא מרת' ספידר
הוה ומה"ס אוקמי' אחוקה ל"מ אם בלא העדים
הנחמירין לחוקה תחלה אלא אפילו בלא העדים
הנחמירין לחוקה תחלה ל"א דנתבעל לחוקה וא"י
בהמ"ס ככתובות כ"ז ב' ד"ה אין כתבו בש"י בר
בדק כן הא סהרו שם לזו ולענין אם ארע לו ספק
אם שחט משהו או לאו או ב' אומרים כך וב' אומרים
כך תליא בפלוגתא אי ספק דרבנן היבא דליחא
איבור להמיר או לא. לקל. (ו) משכחת פלרי בחמ"ס
אחא שחט' לאחד איבור בוודאי ולא' מותרת בוודאי
ולשאר השולש בספק כגון מחירה שב' אומרים חלב
ושחט או שחט שמו' לחמון האף חלב איבור וודאי
דשויא אנפשיה תיכיס דאיסורא ואפי' נעשרבה בל"ה
ל"ה

דכתב הט"ז סי' ס"ט סוס"ק כ"ט דכדד ובשר אין
מבעלין וא"ז משום דכדד פולטת ואיזו פולטת התם
מיירי בכדד כשרה דאין אוסרת אלא משום דס' אכל
הכא בכדד עריפה מיירי שגלה ואין דס' ח"ס [התב"ש]
דכדד ובשר אין בטעמן שוין הפדים לשחיטה' בסי' ל"ח
דטעמן שוין מקרי כמו חמרא חדחא ועינדי ומ"ס כיון
דאיסורין שוין אין מבעלין [ואפי' דאין שוין בטעמן]
לא מה"ס דהא ליכא טעמא אלא מדרבנן והכ"ה בקי"א
בסי' כ"ז [מתרין אם טעמו דכוונתו הוה במ"ס דר"מ לב'
ויהו"ס] לכשר שור וא"ל דחלוקין בטעמן חמס' מ"ס הכ"ה
דשור וא"ל וכו' חלוקין בטעמן במיין בסי' ל"ח יראה
לדאי דשוין בטעמן ובכמן חלוקין וי"מ למאן דא"י ל"י
מכ"ס במשהו או לדין דאיסורין דלא בעליין במשהו
כמו ח"ע ובמ"ס הש"ך בסי' הארוך ה"ה י"מ לענין
יבש ביבש אם נהרעב כיה' א' בשר עריפה ובשר
נבילה ואמ"ה שכלמא יבש ביבש דעכ"פ מבעלין וא"ז
ולא הי' לוקה טלין וי"מ דלא פסול לעדות מה"ס
כמ"ס הש"ך בסי' ט"ז אות י"ז ולא כהכ"ה בקי"א דאין
אסור אלא מדרבנן הוי הביא' אחרונים דר"מ לענין
ב"ה נבילה דהולבין בספיקו להקל ובספק עריפה הולבין
בב"ה להחמיר עיין סי' פ"ו ומיהו יוקב הוושט ופסוקה
הגרגרת דהוה עריפה מחיים [ואפי' דאח"כ נכחטה
דהוה נבילה] וודאי דב"ה גדלה באיסור ואסורה מה"ס
ה' דחוקה בכדד מזהרבה שרי לב"ז דליכא מיד'
לשכרלא שרי ואף בעריפה אפי' כיון דהנהי' ה"י
לשחיטה לישראל להו"א מירי טומאה נבילה מהני לב"ז
כמוכר דרשב"א מוש"א נבילה לא שייך זה וא"כ אם
שה או דרס והחליד והגרס ועוקר סומקס או סבין
שחט איבור למכור הבני משי"ס לב"ז דל"ש מ"י איכא
מיד' וכן גי'קב הוושט ופסוקה הגרגרת חמס' ב"י נבילה
שחממין מחיים מותר דמח"ס הם כולו ב"ה
עיין בחב"ש סי' כ"ז. (ד) ודע דאף בשוף ל"מ אם
בספק הגרגרת כרובו במקום שחיטה ושחט הוושט דהוה
נבילה אלא אפילו גי'קב הוושט במקום שחיטה ושחט
הגרגרת אף דדי בסומין א' אפי' קודם שחיטה שניין
ראויין בענין והלכך הוה נבילה לא עריפה ומיהו למעלה
ממקום שחיטה אף בלפסוקה הגרגרת אם שחט במקום
שחיטה עריפה הוה ולא נבילה שכי' הר"מ ז"ל בפ"ג
מה"ס ה"ט וב"ס התב"ש בסי' כ"ז אות ג' וכן מוכח
בש"ך סי' כ' אות ה' [עיין בקטוה"ס סי' ר"ב
ס"ק א']:

השורש הדי' הוה דעת הש"ך בסי' כ"ה א' א' אם
לא בדק בסמימין הוי ודאי נבילה וכן הר"מ
בסי' מה"ס סי' כ"ה הר"ז נבילה משחט ודאי נבילה ולא
כמ"ס שם אלא דלא טעמא במשחט משום דכי אוקמינ'
על חוקה קמייתא לענין איסורא ומחל"ה הוה נבילה ובי'
היבא דבחייה הוי לקי משום אכמה"ה לקי עכשו משום
נבילה מוש"א לענין טומאה דלמאי דלא החוקה לא
החוקה וז"ל הא חוקה אכמה"ה חזיל ל"ה דהשתא מתה
היא ועשה דשאי' לא הוה לקי עילוי אפי' כהי' קאמירין חוקה
דאיכא חוקה ממילא הוה נבילה וז"ל למאי דלא החוקה
לא מהני חוקה הא בהמה בחיה גמי הוה לקי משום
חמ"ה ואפשר משה' כתב רש"י בחולין ט' בהמה בחיה
חמ"ה הוה ללקוח עילי' [ובכמה ס"ל דאיכא עשה דשאי']
וכנה נראה לכאורה דמה"ס הוה נבילה אם לא בדק
בסמימין חמס' התב"ש בסי' כ"ה א' ג' כתב דמהר"מ
ומרדכי משחט דהוה דג' ומחוס' דף ט' ד"ה ואסורה
באכילה מבור' דהוה דרבנן וכן משמע ק"ה דעת
הרשב"א בסי' וואי תמה מ"ס בנחלה הסבין פגומה
כתב הש"ך בסי' י"ח א' דהוי ספק ובסי' כ"ד א' כ"ז
נחלה שמוטה וא"י אם מחיים הר"ז נבילה פ"י הש"ך
ספק ואחא שכן כתב הר"מ ז"ל בפ"א מה"ס הכ"ז

[illegible]

שחטו זמניו הכלה הידועה מהכיל עיין שם: **ס"ק** ו' מפרש בנות הט"ו דמיימי ראהו מוקדש לאסור אפי' בנצל קבלה כמו במקור דאיכא חוקה דמשקלא ודעת המוס' בנדה ב' ב' דעריפא אפי' חמרי חוקות מנגע מ"מ לא עדיפא מחוקת עומאה דאזרס וחוקה דהשאה חביב דחסר ואחאי ואיתרע חוקה דמשקלא היג בשבחה אפי' דאית ליה חוקה דמשקלא מ"מ לא עדיף מחמרי חוקות חוקה דהשאה וחוקה דהמה בזה דרך לשכות מעט מעט [ע"ל ס"י פ"א במ"ז ס"ק ג' ד"ה דע ד"ה חוקות י"ט.] ב' כחב התבויש או כ' דגלים שאפי' יג להחרי ורואה מרמזים פקד י"ד דה' מקואות בנמאה דרבנן מקלין י"ט"ט ולא ימיו להבין דבריו דכאן הוה מתחלה מה"מ הבשר אסור וכבר דעה התבויש בסי' א' ל"ב ובכבוד סוד וטוב חילין ב' ב' ד"ה ודילמא דברי טמאריש לובלין ברוגה לומר הוה דמקור מורבנן הוה [הא דמשמאין הסודות למפרע במקור שומד וממלא חסר לא הוה רק דרבנן. ולפיכך הט"ו דליף דין שחט מחוקה אפי' בנכר אין אסור אלא מדרבנן] כיון שכן לו היה רק בנכר ספק איסור מורה אין לעשות אח"כ ספק אידיד כמובאר בסי' ק"ו גם הסם בהלכות מקואות בזה"ש דרבנן המחמיר [עיין בטהרות פ"ד חשנה י"א] ומשנה שם ו' אלו ספקות שיעירו חכמים ומיפוק ליה דכל ספק דרבנן להקל אלא דאיתחוק לא אמרינן ספק לקולא ומי"ט אמרו באובלין הקולא דלא לאשמי טומאה ויג דאיה דבפריד הוה דאיתחוק אסור דלא בפריד ס"י ק"ו. ג' ודע דלענין דאיה חזי מחשקת אס נאכר איה דבר הספק מחמת חוקה אס נגדר מזה עוד איסור וס' יג חוקה להיפך חזי ובא"ס הספק ע"ד הקרי והדומה. ודאי הכי כראשון מהא דשוחט מררי"ן בן לב במ"ז שאלה ק"א בבור ס"ט ובשלו בבלים אף שאפי' אסור להו אף דהוה חוקה טובה לכלים עיין ס"י ק"ו כי מבטיח לי אס הראשון מחמת חוקה נאכר מחשק נאכר בשני חוקה להיפך ורואה מ"מ המוס' נדה ב' ב' ד"ה ההם גדלו לעשר אדם הנכנס לבית ע"ש ועוד ראה מהוסכח הדין בפ"י מקואות שני מקואות ועבד וא"י הטהרות הלוי' [ואחאי תלוי' הא הלאם ודאי טמא דאוקי אחזקיה אלא ע"כ משום דהטהרות יג להם חוקה להיפך ויהי חוקה להדי חוקה ולהכי אין בספק] ועיין בס' יגית וחדשים כלל ס"ב ואלף אס נאכר דאיכא דראשון ודאי טמא השני נגדר בתריה [כמו בננו] דהוה תרתי דסתרי מ"מ אס הראשון מחמת ספק אפשר בזה"י יג חוקה להיפך כשר והשוחט שבדקוהו יראה לבאי' דהוה ספק בדמוכה סח"י במ"ס הש"ך שם או' א' [ואיכ קשה אחאי אסור הט"ו נה הכלים הא חלום יג חוקה להיפך להיחר] ואולי הט"ו סובר דהוה ודאי מדתבט הטור שם הר"ז נבילה ומי"ט הכה"ג בסי' ח"י וביה [ע"ל בפתיחה בסוף השו"ע הדי' או' ו' וס' י"ז במ"ז ס"ק ג']:

ס"ק ו' התבויש או י"ג הל"ן בעד הרבנים וע"ש והנה מה שהל"ן דשכר בעילי דמוכה שרי ואין להם שום מחיה ב"א זה הנה דליתו בקהלות קטנים שהם סומחים אחרים וי"ש להם כמה פרנסות גם עטלין ממון הרבה אדום וזכר או יותר [בעד הקבלה] והא ודאי אית ביה חסדא וגול כמ"ס התבויש גופא או' הג"ל [בשמי'ן] סי"ב ואי משום דלאו עדות הוה ב"א להסיר מכשול שלא יחא כל א' שחט אפי' אומר דמיא עדותו לאו כלום כי ודאי טמא הוה שיעור ממון הרבה ואיכ במי דבדקוהו וא"י הש"ס אף להמשיכים בנצל קבלה יג לאסור בדורותינו וס' דשחט לא למד ולא ידע דעדותו בעילה והרבה היה ראוי לדבר בפניו זה ואש"ס מחסום לפי [ע"ל במ"ז ס"ו וס"ד ס"י י"ח ס"ק [לא']:]

ס"ק ח' ע"כ ודע עוד אף למד אמרינן ס"ב במקור חוקה היינו חלד חוקה משא"כ כאן דאיכא ב' חוקות דמשקלא לא ידע וחוקה דבהמה לבד לא אמרינן וממלא פנוס אין קוביא דליכא ס"ב כמ"ס הש"ך ס"י ק"י דאין מוסר ומדקדך להוליד כל הסכין ולפי ש"ש כאן הרבה דברים אמרנו אכתוב מחשקת התבויש ככאן ואוסף קנה משל' ח' שוחט בנצל קבלה ובדקוהו דלא ידע עכ"פ שיעור רוב שנים ורוב א' וסודות בזה ודאי אמרינן כל מה ששחט למפרע אסור רק איה זמן מיעט אחר הקבלה אין אסור ודאי לא שחב בזמן מיעט כזה אבל אח"כ אסור דסי' ליכא [דהאי ספק] שחט לא איהו לו [לא ש"ך ביה למימר משום] דלא ידע כלל ענין השחיטה וסודות מני' הוה ואפשר גם הש"ך מורה ליה ואס' שחט שאר הש"ס ש"ש. ספק שחט איהו לו או לאו כמו הגרמה או חלוד [שהמה איהו מנין] בזה ודאי יג לאסור למפרע לפי אומר הדעת [ש"ס לחלות איחוי] ששחב דחיל בגרע זו שחב הכל דהשכחה מעט מעט היה אבל קודם יג ס"ב וש"י וזה בדעת הש"ך ז"ל כאן. ב' שוחט בנצל קבלה וס' לפי אומר השכחה ומקודם שרי אף בלא נצל קבלה כיון דידע כל הש"ס רק בדין א' הוה טמא בכלל רוב מניין הוה ב"ב השמי' ס"י י"ז ולפי דעתי קולא הוה לומר כך ולהחרי אף בלא נצל קבלה בשניה בדין א'.

ג' אס א"י שגרי' לבדוק הסכין זה רגיל וסמך סכין מלא פנימות וליכא ס"ס ויג לאסור לשלם למפרע וזה זמן מועט אחר הקבלה דיש להכשיר ודאי לא שחב בזמן מועט כזה ואס' אכר חוב הרגשה הסכין בזה אפשר דעתה ברגע אכר חוב הרגשה דעת דעת הכה"ג בסי' ב"י דשחב ברגע זו אכר חוב הרגשה ומי' דליכא אין להקל אף בה"ג אס אכר חוב הרגשה. ד' שוחט שהחרי או ששחט דעת ביה וי"ט וי"ד וי"ט להחרי למפרע ודעת הט"ו בסי' ק"ט או' ט"ז והתבויש כאן או' ר"ב ובסי' ב' או' ל"ב דאסור למפרע דאדם רשע דמי למקור דהיחיד בוער מעט מעט ולפי"ז יג להחמיר [בשחיטה דהוה] בדאורייתא ומי' כלים שאפי' יג להחרי בזה"י [הוה] בכה"ג בסי' ט"ז וקדירות וס'כבב נ"כ ח"ל] אף דבשאר אסורין אף אין להחרי כלים שאפי' מי' הוה הכא דאיכא כמה דברים ולהחרי כמו

שחטו זמניו הכלה הידועה מהכיל עיין שם: **ס"ק** ו' מפרש בנות הט"ו דמיימי ראהו מוקדש לאסור אפי' בנצל קבלה כמו במקור דאיכא חוקה דמשקלא ודעת המוס' בנדה ב' ב' דעריפא אפי' חמרי חוקות מנגע מ"מ לא עדיפא מחוקת עומאה דאזרס וחוקה דהשאה חביב דחסר ואחאי ואיתרע חוקה דמשקלא היג בשבחה אפי' דאית ליה חוקה דמשקלא מ"מ לא עדיף מחמרי חוקות חוקה דהשאה וחוקה דהמה בזה דרך לשכות מעט מעט [ע"ל ס"י פ"א במ"ז ס"ק ג' ד"ה דע ד"ה חוקות י"ט.] ב' כחב התבויש או כ' דגלים שאפי' יג להחרי ורואה מרמזים פקד י"ד דה' מקואות בנמאה דרבנן מקלין י"ט"ט ולא ימיו להבין דבריו דכאן הוה מתחלה מה"מ הבשר אסור וכבר דעה התבויש בסי' א' ל"ב ובכבוד סוד וטוב חילין ב' ב' ד"ה ודילמא דברי טמאריש לובלין ברוגה לומר הוה דמקור מורבנן הוה [הא דמשמאין הסודות למפרע במקור שומד וממלא חסר לא הוה רק דרבנן. ולפיכך הט"ו דליף דין שחט מחוקה אפי' בנכר אין אסור אלא מדרבנן] כיון שכן לו היה רק בנכר ספק איסור מורה אין לעשות אח"כ ספק אידיד כמובאר בסי' ק"ו גם הסם בהלכות מקואות בזה"ש דרבנן המחמיר [עיין בטהרות פ"ד חשנה י"א] ומשנה שם ו' אלו ספקות שיעירו חכמים ומיפוק ליה דכל ספק דרבנן להקל אלא דאיתחוק לא אמרינן ספק לקולא ומי"ט אמרו באובלין הקולא דלא לאשמי טומאה ויג דאיה דבפריד הוה דאיתחוק אסור דלא בפריד ס"י ק"ו. ג' ודע דלענין דאיה חזי מחשקת אס נאכר איה דבר הספק מחמת חוקה אס נגדר מזה עוד איסור וס' יג חוקה להיפך חזי ובא"ס הספק ע"ד הקרי והדומה. ודאי הכי כראשון מהא דשוחט מררי"ן בן לב במ"ז שאלה ק"א בבור ס"ט ובשלו בבלים אף שאפי' אסור להו אף דהוה חוקה טובה לכלים עיין ס"י ק"ו כי מבטיח לי אס הראשון מחמת חוקה נאכר מחשק נאכר בשני חוקה להיפך ורואה מ"מ המוס' נדה ב' ב' ד"ה ההם גדלו לעשר אדם הנכנס לבית ע"ש ועוד ראה מהוסכח הדין בפ"י מקואות שני מקואות ועבד וא"י הטהרות הלוי' [ואחאי תלוי' הא הלאם ודאי טמא דאוקי אחזקיה אלא ע"כ משום דהטהרות יג להם חוקה להיפך ויהי חוקה להדי חוקה ולהכי אין בספק] ועיין בס' יגית וחדשים כלל ס"ב ואלף אס נאכר דאיכא דראשון ודאי טמא השני נגדר בתריה [כמו בננו] דהוה תרתי דסתרי מ"מ אס הראשון מחמת ספק אפשר בזה"י יג חוקה להיפך כשר והשוחט שבדקוהו יראה לבאי' דהוה ספק בדמוכה סח"י במ"ס הש"ך שם או' א' [ואיכ קשה אחאי אסור הט"ו נה הכלים הא חלום יג חוקה להיפך להיחר] ואולי הט"ו סובר דהוה ודאי מדתבט הטור שם הר"ז נבילה ומי"ט הכה"ג בסי' ח"י וביה [ע"ל בפתיחה בסוף השו"ע הדי' או' ו' וס' י"ז במ"ז ס"ק ג']:

ס"ק ו' מחשקת ויחל ומי' דריק שידע ששהית מנשפוח סיה רגיל ט"ו משחט דהכי להחלא אמנם בשמי' ס"ט ויבה"ש או י"ט דעכשוו שדור השחיכות לפני אס אומר שחשקת והי' על שדור טמא אין למודו טמא י"ט ויג לאסור והבי' דברי ברי' שהעביר שחט שלא היה ידע רחל לטעור איך הסכין דלא בפריד בקי' אפי' י"ט ודבריו [ע"ל בה"ד] כנשים אמנם על מידה אסור אף אין סדורים בשרר [בפרי' שחיטות] יג לאסור [לכ"ע] כמ"ס הש"ך בסי' הר"ב דמן המותר י"א להיפך וזוא ידועתו [מובא בתב"ש ס"י זה או' י"ב] ועיין בס"י ק"א ב' קדירות וע"ש וא"כ נפק מורבא מיני' ודאי אסור [ע"ל בשי"ד ס"י ב"ז ס"ק א']:

ס"ק י' הט"ז הביא דברי תוס' דחשוד על הגניבה לא חשוד על העניבה והם ג"כ דברי הסוחר ועיין סימן ב' אות ט' דאף להרמב"ם איכא ס"ס שחא נחן לאחר לשחוט ושחא ברוך הוא הסכין ואף דס"ס במקום חוקק ל"מ גם שחא הוא לא ברוך הריאה דודאי מפרט לא ערה י"ל דהרמ"ז וז"ל החמיר במומר לשאר עבירות ולאו דודאי הוא וכו' כגון י"ל דהיכא דאיכא ס"ס לא החמיר וזה שס"ס שם הט"ז והרמ"ז לא החמיר אלא בחד ספק ומיהו במומר לאיד לא חמיר ה"ל ס"ס אלא בעיקר שחאד פלוני מומחה שחט לי עיין ס"י ב' בט"ז אות ט':

ס"ק ט"ו ומזה לשונות ט"ו קצן נחשטת המנהג שולחין ט"ו קצן וכח: והטור"ם אות ס"א השעט במלתא דעבדו דלנוי כתב ב"ה ס"י ק"ח דהרמ"ן הקטן והיה כאלו (ב) ועל העניות הנכללות ט"ו ט"ס המיר ג"כ הט"ז והש"ך שנתן כתב לגוי ששחט ולא חישינן לחילוף ישראל מביד ט"ף שלו בטעם וא"כ לא יפה עושין מה ששולחין ט"ו גוי והגוי נשאל וזכיר העוף כך דא"ל להכיר בטעם גם ט"ו ט"ז לא ידעא דלחא ישראל אחר נתן לגוי ג"כ לשחוט וזה הכתב הוא מאותו חרנוולא ובעל לקח סדר השחיטה לעמוד ט"ז שומר נפשו ירחק ולא יבא ט"ו גוי עכ"ל:

ס"ק ט"ז פחות מח" שנה הט"ז דרוב להקל דהכל לט"מ שהוא אדם חנוס עכשו כטור"ם רבו המהפלים ודאי יש להגזר כדמ"א: גם כתב ב"י דאין ליתן קבלה על קלף דאחר גנב וזמק שמו של השוחט וכתב שמו שם ועיין בב"ה ב"ה ב"י בט"ז יחיד נחש ומתפלל על פרט הדור בעושים הן בשחטים ובדוקים הן במדור הוראות ואשים מחסום לפי דבר זה:

ס"ק י"ז דעת הט"ז דר' חילוקי מזה יש ברכה הנאמין לר"ך דוקא שחאד יהנה ג"כ ברכה המוט א"ס א"ל ט"ו שלח אחר מברך והוא יואל ואם אפשר ט"ו שלח יעשה האחר הכרעה והמנוח ואם הכרעה שבה והוראה אף שאפשר ט"ו שלח אחר מברך ומשום בתרומה לא מנן תקנתא משא"כ בשחיטה ולרוב העלה בשחיטה אף שאין אחר שוחט מברך ויאלו זה כיון דברכה הוראה היא דומה לברכה חנוס ולפי"ן שופר ומנילה ובדומה א"ס אחר ויכל לתקוע אין לחלק המנוח אלא אחר חוקק ומברך וא"ס א"י הוא חוקק ואחר מברך ובה דא"י לעשות:

ס"ק י"ח שרגל כו' שידו ואבריו כבדים עליו ודאי אין למנות שוחט כזה על הגזר ובאקדמיה לשחוט ג"כ נראה א"ס אין שעת הדחק דיש לאסור ועוד דא"ך יברך כל שאינו ראוי לדבר בפני המלך ואשלו אינו מדרב כראוי [ויכול לדבר בפני המלך] יש לעיין א"ס ראוי לכרך עיין א"ר ס"י קב"ה בט"ז ובמ"א א"י: ובס"י י"ט שם דמ"ס הרמ"א דבשחא דברכות שבו יכול לברך היינו שראוי לדבר בפני המלך דבתפלה אסור [לכתחלה] וא"כ כשלא יוכל לדבר בפני המלך אף אחר טע"ז אסור דא"ך יברך וכמו בערוס דאחר ל"מ וא"ס יכול לדבר כראוי בטע"ז יש להקל בשעת הדחק לא בשעת הדחק ואמנם לא הוציא שם מדרין הכרעה: **ס"ק י"ט** טע"ז והקשה פ"י הי"א הא הכהן לאו כדבור דמי והתור"ם אות ס"ט מירך דשוחט כשונה אסור בערוס כיון דהיה עשוי ויפה כתב מזהו לעשות אמן משמע שאל עיין א"ר סימן תרי"ג ולפי"ן היה מגילה וכדומה דשוחט כשונה אסור להיות ערוס:

ס"ק כ"א ובס"י התור"ם [א"י ע"ה] היה א"ס יש לחלוט שחאד לא שחטתי בלא יקיים הט"ז [על קלקולו וכדומה יש לאסור אף שאומר לא שחטתי כלל וע"ש ויש להחמיר:

כאן] יש להחמיר (ה) שוחט שהוא חוקק בידו מהדיוט ושוחט לא מחמת רשע כי א"ס לקלות הדעת [ש"ס ב"ו] שסובר שאין בכך כלום [במה שהוא חוקק] זה ודאי דמיא לא"י עיקר בדוקת הסכין ט"ו כ"י י"ח בט"ז הרשב"א ובה"ט א"ר מ"ו (ו) שוחט שחלה וקס מחליו ובדקוהו וא"י הי"ט ודאי יש לתלות בחוליו וקודם לכן שרי כ"כ כל האמנונים ומ"מ מוזן החוליו יש לאסור אליבא דר"ע כי החוליו גורם שחטה וגם הש"ך ושאר סוברים מזהים לזה (ז) כ"ז בשחט אכל בידקוהו ובדקוהו וא"י ה' בדקוהו בלי"ן ה"מ כשכל קבלה יש להחמיר דאחרת רוב בהמות כשרות הן וגם הט"ז מזה ובלא נעל קבלה לבא"ו דב"ה שרי דהוה כבאברהם הריאה בלי בדקוהו ובא"ן ה"מ יש לאסור דהוה תרמי חוקק דמשהט שטור לא ידע וזמק דהשחא גם רוב מלוק לא ש"ך כאן בלא נעל קבלה אחרת ל"ה דובא דעכשו ט"סג"ס יתקח כתב אף בבדקוהו וא"ס [א"י] כפ"א שחטא טריפס [מחמיר מחמת שא"ן] אי חסברין ואסורין למפרע יתבאר בס"י ב' בט"ז:

ס"ק י"א מי שורטין בו שא"י הלכות חסוקה ושחט אחרים בינו לבין עמלו ה"ו ודאי נכילה (ב) ג"ל אשילו שחט ד' וס' פעמים ושחט בינו לבין ושחטבה אין להחמיר אף בדי"מ עיין ס"י ק"י בלא א"י בט"ז [בכללי ס"ב]:

ס"ק י"ג כתב הש"ך אשילו לא אחר כרי לי ואורח מישור והתב"ש סכ"י וא"י ל"ה סוכרים דא"ס לא אחר כרי לי אף דיעבד אסור ולכתחלה אין ליתן לשחוט לרגיל [להתעקף]:

ס"ק י"ד טע"ך ולא ידעא מה בא ללמדנו וחלוי כיון לח"ס כד"ג ב"הג"ה הטור"ם א"י לא בט"ז מהר"ר טור"ם יחושב דא"ס דא"ר רוב ב' [בבהמה] ורוב א"י ד"ה דהוה ס"ס עכ"ל והי"ט דהיה במשועב בתרא הוא כשיא דל"ה איפסאט ואף דס"ס במקום חוקק לא מהי היינו כדאורייתא וחלוי במשועב בתרא כפי הגרסה דרבנן הוא ומזהו דמזוך מישועב לחוקק וטור"ם פלגא ובדברנן ספק הקול להחמיר ומיהו לח"ס הט"ז ס"י י"ז א"י י"ג דרוב משיחם מקולקלים אין להחמיר ויראה דיש ללמד להקל בזה אף לברכה הט"ז:

ס"ק ט"ו טע"ך. ובא"ס אין ידע א"ס יודע שוחט לידון אף לכתחלה בטע"ז [משום] דא"י לא ידקדקו הי"ט דיעבד שרי (ב) והק"ר רואה בלא נעל קבלה משמע דברי לכתחלה בלי"ן חוקק וא"י כדמ"ס טור"ם שחיטין בלא קבלה אכל אלו אה"י דא"י דיעבד אפשר אסור:

ס"ק ט"ז או שנגזבו טע"ז והוראה מקום לס"י ב' א"י ח' ושם נאמר אף להרמ"ז י"ל כשר כאן דשחא נתן לאחר לשחוט או שבדק סכין ומשמע מכאן דאין לר"ך שיחא שוחט מוחזק כבשרות וכן ממשה דר"ח [ע"ה כ"ד ב'] במ"א ד"י בין יצאיר כו':

ס"ק י"ט הש"ך ס"ל דנגזבו בשחט דוקא רוב גנבי ישראל ויהיה פירוש וגם [משום הרמ"א] ר"ל כאברהם בשחט רוב ישראל וגם כנגזבו בשחט רוב גנבי ישראל ולפי"ן כנגזבו אין חילוק בין רוב ישראל או רוב גוים ואשלו מנן כשוק לא חמיר ר"ך אחר רוב גנבים חולקין ואפשר דוקא אחר רוב העיר לא חולקין הא רוב מנן בשוק חולקין [כדומה] א"ס רוב מנן בשוק ישראלים אש"ז דרוב גנבי פס"ס [ב"ר] (ב) ויראה לי דעניניה אין חילוקין אחר רוב עממם וירא ל"ך אכל הענינה:

ס"ק כ"א הש"ך הביא דא' שחט הכ"ה אש"פ בשחט ג' טפחים ובכ"ה עליו וא"ן מוכרת וכן הש"ג הט"ז עליו בלוח י"א וה"י נקטין אשילו פחות אסור:

ס"ק כ"ב כתב הש"ך בשם הכ"ה היה פקח ומתחרם ול"ך בתולדו ומזה משמע דכל פקח שחט וא"ן מוכרת:

סימן ב' ס"ק ב' והנה נ"י עש"י לכ"ע דאורייתא וגר תושב הוה פלוגתא ומותר לע"ז להריגה הוה דיה ולהרביץ גיד ולהרביץ דהפרש נ"י שמונה הוה דרבנן איך נקטין לחומרא דהוה דאורייתא כולן ולענין אי"צ וביטוי הדם נקטין גיד (לחומרא. ב) מקשה בחולין אמרין הכל שחטין ואפילו ערל וישראל מותר דמיתו סיפיה לרבא ולרדיוס ליכא סיפיה דס"ל אוכל וביבול להכשיר כשר לעדות (סנהדרין) ע"כ ל"ה מ"ן לוקמיס להכשיר כשר עבירות לרבא דרואי שחט לכתחלה דל"ה מותר להכשיר כולה וז"ל:

ס"ק ג' והנה נ"י שחט ולא עכל או לא עכל כד"ט דה"י הוה כנוי ויש פלוגתא אי מ"ה או מדרבנן:

ס"ק ד' דע דאם שחט (אוכל וביבול לחיובין) הרבה בהמות וגו' נראה שחט בהמה וז"ל ודאי דאחרים אסורים דמפרק הוה ספק כמבואר ב"י ח"י סי"ב וע"ש וכיון שכן חיישין שחט פנס במפרק וסחט והוה לא יגיד. (ב) עוד י"ל דוקא מותר לאכול וביבול אפילו ערל בודק סבין ומתן לו ה"ה מותר לעריות כפי"א אי"צ בדיקא סבין אף להרים ז"ל דאם לא יבדוק סבין הוה ודאי וביבול ומותר לדבר הקל על עריפה לא הוה תשור על וביבול. (ג) ולענין לבדוק הסבין אחריו י"ש מחלוקה ולענין הלכה אי' הסבין לפנינו י"ש לבדוק וז"ל ליתא הוה כנאכרה וכסירה:

ס"ק ה' ומיתו בלא בדיקא סבין [קודם השחיטה] אף ש"ס בכחן כשר כשר וזה הכשר בשחט עכשיו וקונה מ"ה הכשר אין רואה מותר ולא שבין היחיד ואכיל אסורא וכ"כ התבאר:

ס"ק ו' אפ"י דלא יבדוק ביחידות מ"ן מותר כפי' הדא"ס אם אומר כפי' הד"ס אי' בדיקת פוסק התבאר כפ"ד ובי"ח ולא כפ"ח:

ס"ק ז' מפרק מש"ס הש"ך דלפ"י [לדעת הבית] אם שחט כשר ברכה השחיטה ח"י אחר וי"א אי"צ לבדוק [קודם השחיטה] דמ"ס ב"ח בהחלה דבריו דבישראל כשר אין השע"ס אלא שחט ברכה לבטלה הוה משחט דל"ה ל"ה שחט דהרשב"א כולל כשרא בעלמא שחט ליכא לחיטת למדי' כיון דכפי' בדיקא אחר השחיטה הוה דאיתוהי לסבין לפנינו (הייט אם ב"ק קודם השחיטה) הוה כשר ח"י דאורייתא כדדחה דליכא לחיטת דילמא אישחלי ומת"ס הש"ך כשר ע"כ עמ"א אחרתא אית ביה ברכה לבטלה כשרא כחומר חיישין שחט יבשה דיסמוך על בדיקת המומר כיון שהוה בעלמא אי"ט שחט. (ב) ומה דמקשה הש"ך מחולין כוונתו מרמזין מדרבנן ואח"י לא אחרו כחשמהו מ"ן לבדיקת סבין מ"ה כיון דחז"ל קטני ברכה אי"צ הוה מ"ה דעובר על לא שחט כספק כן י"ש ליישב דבריו:

ס"ק ח' הש"ך חולק על רמ"א אפ"י כפי"א אם הדבר כבור מעבירין אותו והטלה לרעה אם מוחק בחדם כשר והטן כפי"א או ב"י לוטו כשוגג אם נראה הרבנים כן ואם הדבר שקול גם אין מוחק כבשרות אם חימוד מ"ן י"ש בה [דהיינו שמוכר לאחרים] י"ש להווי כחודי וז"ל ש"ס שחטין וזמון הוה אי"א להשחיד הד"ה על הל"ה די שיקל כוונתו ונענית כטירה. (ב) ואם אין חימוד ממון כפי"א וז"ל די בקבלת דברי תבירות [היינו טיהר דואג וזינר ויחזר כפי"א ג' למודים] שלא יבשה כן] ופ"ס ג' ל"ד תשובה גמורה עכ"פ. (ג) ואם אי"ס הנון וכבר אף בחימוד ממון כפי"א י"ש לדיוט כשוגג כמ"ס עכ"ס קב"ח כפי"א כל זה נראה להלכה ולחששה ז"ל:

ס"ק י"ב דקדק לכתוב לא"ד לתרן קושים הט"ז א"ה ו' ומ"ס בחי"ת וז"ל נ"י נ"י ע"י וכו' שניאר כהנ"ס ואפ"י כחומר לשאר עבירות דנשעין בדיקת סבין להריג ז"ל וכן הלכה ללאורס נראה דמיתו כבשרות

סימן ב' ס"ק ב' מקשה לר"מ דס"ל כל שאין עתה בידו לא מיתוין אלא מוחק כבשרות מה יענה למימרא דרבא מומר כ"ו וכי מוחק כבשרות מיקרי מ"י שאוכל וביבול ומה בכך דלא שבין היחיד ס"ס אין ע"א נאמן נגד חוקה. (ב) א"ר מומר נאמן שחט לא שחט הדוב ול"ל דחור וסחט כמ"ס הרשב"א ה"א לדיון שיטור שהיה מוטע הוא ול"ל דוב שחטין הרוב דה"א קו"ל הסודק ל"דך שיבדוק כסמיטס ודמ"ס וכמ"ס המרדכי דל"ה דוב שחטין רוב דלא כמ"ס חילין ב"י א' ד"ה ואסורה כ"ו ויכ"ח דה"ה מוטע מדרבנן ול"ה כולי האי מ"ה כמ"ס פסקין שיטור שהיה כמ"ס מ"ה האם יאמר דמותר בשוף אין נאמן גם יודע כמ"ס שפי"ה ה' כמ"ס שחט מוסתמא דקנה החלה ומת"ס י"ו ולפ"י הוה דאחרתו מוטע החלטתו דאסור כפי' ד"ה דה"ה דמ"ס מוטע הוה ולא חלטו שחט אחר מהפוסקים כן גם מ"ס הרשב"א כמ"ס הרמב"ן דכל שחט אין מוסק ד"ו ע"ד שיבדוק הרוב אין זה בלום דלפעמים מלא הוה ד"ס וי"א לראות אם לא בדקה. (ג) י"ש לחקור כיון דרוב מ"ן מיתוין כן (וכפ"י לשחט לכתחלה) ע"ס שיטלנו אח"כ ה"א אם יודעין שח"א לשלול אח"כ אסור לכתחלה דל"ן סומכין על הרוב כפי' מ"ס דיון לאחר לשחט או דעה"ה כמ"ס בחוקה אסור מנערה וא"ן לשחט כן לכתחלה אי"צ מומר אח"י מיתוין לכתחלה ה"א מוטע כו"ן ודורסין וא"ך סומכין לכתחלה על הרוב דה"א ודאי לא יגיד. (ד) עוד אב"א ל"ך דמותר רי"ל להטילין אין לשחט דאחרתו לא מה"י כולס וא"ך להש"ך כמ"ס א' דכלל אח"כ נאמן ד"ה כ"א לא מה"י ז"ל. (ה) ישי"ן ע"ז ומתן כוונתו דלא"ח הסבין לפנינו ל"ך בדיקא כפי"א כ"ס שמתקין לו הסבין ויודעין שח"כ מה"י בל"י אפ"י לבדוק ד"ה מחולקין ופסק הוה ז"ל להקל והסמ"ח ס"ז פסק דוקא כע"ס דהקדק וז"ל:

ס"ק ג' דמותר לא אחרין רוב מ"ן ע"ז דח"ף הוה לאכול וביבול וא"י חז"ר על ליתורו ואפ"י נ"ל קבלה ועכ"ז אין יודע דמורה הש"ך דאחרים הכל"ס למפרע:

ס"ק ו' ומה שהקשה התב"ש מנביעות הגוים כמ"ס ק"ט. [והרשב"א דס"ל תשדור מנביעות גו' דא"ן נאמן כבשרות כנו וביבול ה"א נביעות כשרים דרבנן וא"ן מושבט ומומד] ה"ס אפ"י דהוה מ"ה דכל מ"י דרבנן י"ש לא"ו דלא תשדור [והוה] כבשרות כ"ז ב' ד"ה דמוקי כמ"ס לא"ו מושבט נא"ח לפני דאסור דרבנן תמור דה"ו מושבט וע"ן כפ"ד ס"י י"ז ס"ק ג':

ס"ק ז' וסבין ל"ל כ"ס שחטין וידע שח"ס בע"ה השחיטה שח"ס לפני דחיישין שח"א לא ט"ח לראות אי"ה כשר משא"כ כשאוחר כ"ס שחטין וידע הוה לא שבין היחיד:

ס"ק ח' ועל קושים הפרשה היר"ן הט"ז דא"ב ס"ס אף דבמקום חוקה לא מה"י ס"ס מומדא הוה שהחמיר ה"ס ז"ל וז"ל כד ספק לא כמ"ס ולפ"י כחומר לשאר עבירות אם נא"ח כשר בידו מותר מוטעס ס"ס [ע"ן כמ"ס ס"י א' ס"ק כ']:

ס"ק י' ה"ך דה"ה שדעמו כהר"מ ז"ל [דמותר לאחר משאר עבירות ל"ך בדיקת סבין] וכן פסקו האחרונים. (ב) ולענין מומר לשאר עבירות אם אומר"ס רוב מ"ן מוחמין [אפ"י שא"ן יודעין כן שיודע הלכות שחיטה] ה"ס המחבר לא הוכיח רק להרים ל"ך בדיקת סבין ויש להחמיר באסור מורה. (ג) ואפ"י כ"כ קבלה ל"מ כחומר לא"ד כמ"ס השמ"ח ס"ז דל"ן חז"ר על ליתורו [ול"ך דוקא בדיקת סבין] וה"ה לשאר עבירות אין להקל לכתחלה [אפ"י י"ש לו כמ"ס קבלה] אם לא לז"י ולדיון אף כמ"ס אסור [ע"ן כפ"ד ס"ק י"ז ב"ה כ"כ השמ"ח]:

ס"ק י"ג ה"טו כתב המסור דינו כמסור לחסדון
 ופי'ו חשש אף פ"ח דלול הדבה שמיים הלכה
 בדרם המרדך בדיקא ספין אף ישר ענינום וספד
 בנהיג חולק עליו וחברא ב' בלחל עני' והספד
 א' מ' פס' כד' די'א שמיטתו בל'ה דיעבר והרבה
 בפנימ' פסול אף עני' (ג) ברח"א מ' ט"ה דין של
 והרמ"ע ה"א דכתב דיע' א' בסתם הלכה דאיתו
 דיע' :

ס"ק י"ד ויחיו בנחלם בזהר גבורתו ואומרו רבבות אלה מורד הבית אם אחד פלגו ישיב בקיף.
(ב) ואם יש מקולין קבועין ואומרו מנצירה קנינו ואף בלא חמירה כלל מהימן דלא שניק הידרא ואביל
איוסורא ואפילו מקולין ישראל רחוקים קצת דהליכא עורח כל דהוא הוה וחשיב כמו חמין בל ישיב דהמליצין וכן
הנהגה בשמים שנים זה :

ס"ק ט"ו דוקא פלוני מומחה ודיינו טעמא אף דלא ש
לא פרח וכן הדין בגבינה ס' קי"ט סי"ט אחר

ס"ק י"ז דעת הסדך בפ"א גמי הוה מומר במזמור
אסור מטעם מומר אלא מטעם ח"ש וכן שמו
נמשך אחר המעשה מומר לא י"מ אלא אסור משום ח"ש
מטעם גמור לביע פסול (דל"א כדן) דמי שפור
בכח"י קנה בשוק שהיה פטור ע"י חולי לידן בזה י"ש לפי
הש"ת חילול שבת דוקא בדורווייטאל דרענן דל"א כדן
(אומר לנ"י עבירות מפורסמות) דהיינו שהעולם כדן
ומופתח לב"ה א"ל ראוי מזה בשל"ה הוה מומר לרא"ה
(אובל גבילה שמחה מאל"ה הוה להכשיס ודוקא נכס
למ"ה) אהמ"ה האידנא כתב בה"י האובל גבילה י"ש לה
עמקתק"י משה"מ (ז) ועל למ"ה דכבר פ"א לא נעשה מ
הד"ה לכאורה דמיט' בעינן אחרים דא"ה דהש"ת לר"ב
עבירות ור"מ מהי"ה ודוקא בשמ"ה לעמ"ה אלא

ס"ק ב' אפילו אם הכל חלי שיעור פסול לעדות מדרבנן (מדרבנן ב) הויא לי דבאן פסק המחבר בס"ס מ

ה' ליד סבב עברה שיש בה חלקות בין להבטח
לחיות בה חלקות כמו שיש סוכה שומר תפילין וכו' וזהו
המחנה בחנותו לה להבטח בראש אשלונו בשם דיוט גבור
לחיות בין לו עמנו אף בפרט חבור הוא ללמד אחרים
אף בשל אחרים אף בלא טירחא. (ד) ויהי' דלוי' שיהיה
בין דריק' אשלונו אשלונו אשלונו אשלונו אשלונו
החילוק הוא בין ששהו שיש חומר ללמוד שאל דבר
אחר דבר אף דהוא שיש טירחא חומר בין לגור' חומר
סוף נשמן לו סבין בדוק אין לר' חומר ללמוד אלא שלא
אף שהוא חומר ללמוד נשמן חומר דריק' סבין אשלונו
והוא ולא לו ששהו חומר אלא טרם חומר חומר
אשלונו אשלונו אשלונו אשלונו אשלונו אשלונו אשלונו

ט"ק ב"א הרי הא אין שם יראה הוה מומר לערלות
שהרי בכל רגע עובר בעשה וז [בזכותו דהא בשא

ב"ג בע"ג ח"ל מומחה וביזאל ונכנס לריך מומח
לריך שיהא מומחה שמה לא ידקדקו היטב [העומד
שאלו מומחה אף בע"ג לבחלה לא :

"ק כ"ד ה'י"ד סייס לענין דינא הקראים בזהו אין וכן הלכה. (ב) ולענין חשיפה כותי בזהו כפי הנראה שזי דבתרה הוא וס"ל דגרי אריות חשיפת מדיה אשכנזי ר"א במה

א"ק ב"ו לענין הלכה פסק הש"ך כהמחבר לקמן סי' קי
[ענין במ"ו סי' קיג דמפורש דאין נריך ה"מ] ולפי
זה ב"א :

ב"ו ולענין שהיה משמע מדבריו דאף גוי פוסל בש
המינוט וזהו שהיה צריכין ומ"מ לענין הלכה
וכדומה דגוי לאו בתורת שחיטה הוא ומיהו ישראל
ד"א ומ"מ זה שחכמוהו כה"ד היינו דאם דבר

בזה. (ב) כתב בליי צאר 'ח' דמומר לכסיה אסור ל
הרא נכס חות יאיר [עין בש"ד סוף סימן ס"ה] גם

נאום קף שניעל מיע כעד הוא [משאכ] לית דיע
מבאר ביריד ס' קריז':

סימן ג' ס"ק א' כתב הישיב ס"ב דחולין ס' י"ג
דף דלא צניעין כוונה לחולין הא כיון שלא
נשחט שחיטה המכשרת אלא בתורת נחירה קף ששחט
כדאוי שחיטתו פסולה ויש לראות מה הוא מחשבה זו
אם דוקא שהולא בשפתיו או אפילו כיון בלב ולענין
מחשבת קדשים יש ספק עיין חוסי' חולין ל"ט א' ועיין
מל"מ סי"ג מהלכות מטה"ק הלכה א' וא"כ הי' כאלו
הוא בפלוגתא זו וממ"ס הבי"ב פ"ק דחולין דמומר לכל
התורה ואחרים רואין כשיהיה והרשב"א כשהיה מומר
להכשיר ואחרים רואין כשהיה וממ"ס רש"י ג' ב' מומר
לנצל בידים משמע ודאי דף כיון למחור שחיטתו כשהיה
דאליה כי אחרים רואין מה היה וקף פשיט לא מהני
דגדול אדעתא דנפשיה קטביר עיין חוסי' חולין י"ב ב'
אם לא שנאמר דוקא הולא בשפתיו בעיקר [עיל במז']
ס' ר' ס"ק ד':

סימן ד' ס"ק א' הש"ך הביא דברי רבינו שספק
כריז כחוספתא דוקא ורק אח"כ הא מחשבה
לחור לא אחריו הוכיח בו' אהנס הלכה כמחבר וכן
ספק בטיש' דאפילו מיבב לאח"כ ע"מ לזרוק הוה ספק
וקף ורק אח"כ לא הוה רק ספק איסור הנאה:
ס"ק ב' הש"ך הביא דעת הישיב דלסבור רק באכילה
ולא בהנאה והיינו רק מדרבנן. (ב) כתב התב"ט
אות ו' דלשון הט"ז אות ב' נאמר ששחט לשם השם
אפשר כע' מודים דלסבור דיש אפקודים העלים שמות
בעלים ככמה מיני שמות יע"ש וממ"ס הט"ז ודאי סובר
בכל לשון יפה לא מהני מדלא אשכח פסרי להאי דינא
דזק לא מיחסר אלא נאמר הא איסור בכל גוונא אסר
ולהלכה פסקו כולם דלא כע"ז הפרי"ם התב"ט ושאר
אחרונים. (ג) וכתב התב"ט גבול יש כ"ז שהחלב ודם
קיים אם חושב הוה הוכיח סופו על מחילתו ותכ"ד
כדבור דמי' [עיין במ"ש]:

ס"ק ג' כתב לבוס ס"א ו' ישראל שחט וגוי מחשב
שרי דאין שלמות לגוי יע"ש לכאורה בישראל
שחט וחבירו חושב אסור דיש שלמות וזה תימא דזה
מחשב וזה עובד לא אחריו ויע"ש:

ס"ק ד' אם ישראל שחט שחיטת העברים לעברים
דעת רבי' דאסורה בהנאה והש"ך כתב מח"ה
משמע דוקא באכילה אסור אלא בהנאה ולפי הנראה
איסור אכילה ג"כ מדרבנן דמחלף במחשב מעבודה
לעבודה וכן פסק הפרי"ם דמשום כבודו של הרשב"א
יש לאסור באכילה אהנס השמ"ח ס"ז כתב דאם רוצה
הישראל בכך [ששחיטתו תהיה ע"מ שזריקה [הט"ז] הוי
הגוי שלחו ואסור בהנאה מה"מ וגברא כד קטלא הוא
וע"ש:

ס"ק ה' דעת הר"ן דאף שאין אדם אסור דשאי"ס
מימ באכילה אסור והש"ך משמע דס"ל לדעת
הר"ן אסור מה"מ ואסור חולק עליו. (ב) מה"מ דהש"ך
נמא ככ"מ דהמח"ס עשה דבר שהוא ספקא דרינא
חייב לשלם דמי' אסור הוא:

ס"ק ו' ודאי אף הרמב"ם ס"ל דמומר אסור וז"ל
לעבורים קמבון. (ב) הנה רוב פוסקים פסקו
דאדם אסור דשאי"ס כעבורים או מומר דל"ס לעבורי או
קיבל התב"א וי"ד בעשה משעה אפילו זוטא ואם הוא
מה"מ או מדרבנן במחלוקת שט"ס יש פוסקים דל"ה
רק דרבנן ודוכחא טובא משמע דהוה מה"מ. (ג) מחוסר
הא דקדיל עשה משעה אסור אפילו מיטע קמא דקנה
דלא כע"ז אם שחט רוב שנים או רוב א' ואח"כ חשב
נע"ז [ע"כ כוונתו דשחט כפרוש הוצ' לר"ש דא"כ הא
אחריו]

סימן ג' ס"ק א' דע דשחיטת חולין אי"ס כוונה
שחיטה לשם השם ולא כוונה חתוכה סימנים
ואף לטוס חתוכה בעולם כמו למעלה פכחל אלא אפילו
הפילה במתכוון הוי שחיטה. (ב) ואם נפלה מעצמה ע"י
רוח מנחה או ע"י חיה ושוף כ"ע מודי דפסולה [דבעין
כח גברא]. (ג) ואם היה סכין כידו ופתח ידו או בחיקו
ועמד ונפל מאליו שלא היה כח גברא אלא הכרת כמו
לענין חקון חייב ולענין שחיטה דעה תב"א דראוי
להחמיר דאין כאלו כח גברא. (ד) ואם נכשל כידו או
ברגלו והפיל הסכין ובשעה לרשב"א כשר ומלשון הראש
משמע דפסול כה"ג מבוס דגר"ך כוונה להפיל הסכין
אף דא"ל כוונה חתוכה והתב"ט אות ו' פסק להלכה
כרשב"א. (ה) התב"ט באת א' כתב אם זרק סכין
תש"י ושחט כשר כיון דבג"מ מהכריז שחיטת חס"ו
מטעם דלא בעין כוונה ח"כ אפילו לא מחווי כלל
דהא אפילו מחווי אין כוונתו כלום דא"ל כמכוון לזרוק
סכין וע"ש לא ידענא דהא ודאי אי' לכו משעה כהנאה
דאלין ורמון שחקקו לחור בהן עפר וה"נ הוה עב"ס
משעה לחתוכה [אם מחווי לשחיטה משא"כ אם זרק
סכין ונפלה ושחטה דלכא משעה הוה כלל מכוון כלל
להפיל הסכין ופסול] סוף דברי התב"ט נעלמו ממני
כוונתו [עיל בש"ד ס' א' ס"ק ב'ה ד"ה כתב השמ"ח]:

סימן ד' ס"ק א' דע דבע"ז כתיב ג' עבודה שחיטה
זוכה לאלקים יחדם וזיקה כל אסור נכסיהם
מדם הקטרה אשר חלב ונתנו יאכלו ואם שחט ע"מ
להקטיר מבשרה לנ"י דעת הט"ז דלסבור וכן משמע
מפרישה אות א' וז"ל התב"ט דפסול וא"י למה דהא
לא כתיב עבודה זו ומ"ס משמע ע"מ לקבל דבע"ז לא
מיפסל דלא כתיב ה' ה' לא כתיבא הקטרה כשר ואולי
גילו מילתא הקטרה חלב והקטרה כשר ובחדא חשיב
לכו וילף לה מטיעול דשולל דאם אחר משחיטה על
הקטרה כשר הי' כן הוא. (ב) אם אחר בשחיטה ע"מ
להקטיר חלבה לכאורה בעין בית כמו בפנים דאין
הקטרה בפחות מבית וכעת לא מלאמי גילו' לדן זה.
(ג) ולענין מחשבה האסור ככ"מ כקדשים נסתפקו הסו"ס
בחולין אם מחשבה מה"מ או דיבור דוקא יע"ן סי"ג
מהלכות פרי"ם היא במ"ל ובשמ"ח ס"א ובתב"ט אות
ב' [עיין בש"ד ס' ג' ס"ק א']:

ס"ק ב' מה שחמור [חולין ל"ט ב' זה היה משעה
בקטרי] ולא אמרו כה לא איסור ולא סת"ר
אין לומר אורי' אחיקה בהמה כחיה אין אסורה בהנאה
יש לומר כספק פלוגתא לא שייך זה עיין כה"ג כס"י
ת"י וז"ל [עיין בפתיחה לה' עריפות ובת"י סימן ו']
ס"ק ה':

ס"ק ד' דעת התב"ט אות י"ב מדרבנן אסור הר"ן
באכילה לא מה"מ והתב"ט מיקל בכלל לומר
דלא אסור באכילה כל היבא דא"ל לעצור:

ס"ק ה' עט"ו ומפרש דברי המחבר כמו הטור
והרשב"א כדברי הר"ם ז"ל דלעבודם אף כשר
אסור בהנאה מה"מ דלא כש"ך אות ח' ולהב"א יש
חילוק להר מומר [בהנאה] ולגדא מדרבנן אסור בהנאה.
(ג) ומ"ס דבר פסוק דמוט כשר אין חשש איסור וז"ל
לשומר למחך ימים [כס"י יא'] כתב התב"ט דהאם
מסוס ביטומא דהוי' לא תימא תשמישיה הלכך איכא
חשש רוא"ס ועוד דאי לעבדו [להר] סגי ליה דלקיז
כדוכתב ולישט:

ס"ק ו' הט"ז כתב הטעם דמחירין לשחט בשמחל"ס
זה מחשב וזה עובד לא אחריו ולפי"ז היבא
דישמי' נטייהו שומעים כן אסור בהנאה וז"ל הרשב"א
אהנס הפ"ם כתב דחוק שלם הוא אדרבה לשם השם
שהשמינה במזרח אלא משום בחוקיותם לא חלכו יש
לעצור

לנעדר במי קטטה כן [עין רש"י סנהדרין פ"ב ב' ד"ה ופנחס לא היה יודע]:

סימן ה' ס"א א' השומע לשם קדשים דעת רש"י ור"ן והרשב"א בלחך משום מ"ע ודעת הטור והרשב"א בקלר משמע דחיישין שמה האמת כ"ה א"כ או ממש קדשים כחון ואסור בהנאה ועיין פרישה אות ב' י"מ לעולם מראית העין בחדרי חדרים מותר ולשמה עשה הקדשו אף בהנאה אסור יע"ש והנה באכילה נופא [יש י"מ] זה הוא ספיקו מ"ה זה מדרבנן ומ"ה בחדרי חדרים כו' אף דבא"ח קי"ל בבי' ש"א כ"ה שאלו חכמים מפני מ"ע אף בחדרי חדרים אסור הי"ט לעשות כן לכתחלה הא לאסור המאכל דיעבד שרי לדעת הפרישה [ע"ל בש"ד סי' ל"ז ס"ק כ"א וש"ד סי' ס"ז ס"ק ט"ז]. (ב) והנה הרמ"א כתב דאשם הלוי אסור בלעולם דהתם משנה בחולין [מ"א ב' אוסרת] וסרי"מ פסק דא"ח שרי וגדלה דר"מ לשיטתו דסובר מ"ע והוא דרבנן ומש"ה אחריו דהסתמא היו חולין ברישא ואח"כ כרימות [ובש"י יש פלוגתא וסתם ואח"כ מחלוקת אין ספקה בסתם] אף דבחדרי חדרים חולין סוד בדרבנן לא מחמירין והטור סובר דהר"ה אסור והלכך שמה מחלוקת דכרימות נשנית מחילה ואח"כ סתם בחולין והלכה כר"א דה"ה בר גור הוא ומ"ה לענין דינא גם התבאר הכרע דאין לאסור בהנאה וליכא איסורא כ"ה מ"ע:

ס"ב ב' ולשון פסולה דכתב הוא לאו דוקא דלאו נכילה הוא ואף איסור תורה לית ביה להרי"מ ולכתוב כלאחר:

ס"ג ג' דעת מהרש"ל אם הוא לפנינו ואומר שחטא אסור והע"ז עליו הכ"ה והט"ז אומר אם הוא זמן קדוש חיישין דלא נהפך עדיין הקול עי"ש ולא הביטוי דודאי ש"ה אופש' חריבה דאיסורא ואף לאחריו יש לאסור ומה בכך דשקרא הוא הא ביש עדים שאומרים בהפך מדבריו ש"ה אופש' חריבה דאיסורא כמ"ס בסיומן א' ה"ה כ"ה. (ב) דע שא"י נסתפקתו בהתם של שני שותפים ובשם אחד ואמר שלא שחטתי והעדים מבחיטין אותו כדן האמור בבי' א' מהו דודאי חבירו אוכל חצי השני של בהמה מהו ביהא הוא מותר לאכול חצי שלו אם הוא חדר דדמי' קנה להא דסוף נדרים שכתב הר"ן דא"ז דחוב הוא לבעלה סוד ראויה כ"ה כלל מחלוקת ספק דבא"ח בלתי מהתם [י"ל כוונתו דאש"ה דגוף האשה א"א לחלק אבל הכא הבהמה אפשר לחלק ומג"ז שלו יהיה אסור וי"ל בבי' ב' כמ"ז סוס"ק ב' ובסי' ק"י ס"ק ה' במעשה דק"ק ויילגא]:

ס"ד ד' דעת הט"ז דעיקר הו"ד וא"ל למ"ד ולא לשם ואם חסר הו"ד אף דאומר לשם שחטא לאו כלום והע"זים אות י"א העלה כמ"ז ודעת הש"ך כמות ו' דחרתי בעיני למ"ד וי"ד:

ס"ה ה' והנה כפי הגדלה ממנו דברי הט"ז דודאי אין אדם מקדים דאש"ה אף במעשה רבה וכו' ש"י לו כח לאסור אף במעשה כל דבר ולא כתב"ה דהא דתנן פטולין פטולין וכן כה"ג ביר"כ אף דמיא דבכ"י שולא נפסחו אין שומע לו וא"כ נאמן והא אין אדם חש"ס עמנו רשע כמבואר בכתובת פדים שאמרו אנוסים מחמת חמון אין נאמנים ומשכ"ה נכש"י"ו רש"ע ועיין חס"ס ש"ס וכן פסק הר"מ בה' עדות ה"ב אף דיש להם מינו ואולי הסורה גילה בזה"כ או דמילוי הוא לא יחשב לו [בשאר קרבנות] מותר באשם דמלתי דהתמא נכ"ה ועיין נדרים [י"ז] ובר"ן שם למ"ד דנאמנים הם מ"מ [אף באין שומעין במסגל] אלא דא"כ השומע בהמות חבירו ואמר שחטתי לע"ז אח"י מבימן נחא דאין אדם חש"ס עמנו רשע וא"ל ש"ס לו מינו חזק דאף כמ"ז אין נאמן ועוד דלענין הגדה לית ליה מינו ובשם לא מלאכי גילוי לר"ן זה ויע"ש:

אחריו הוכיח סופו על מחילתו [ע"ל בש"ד סימן ד' ס"ק ב'] מי אחריו כיון דשחט בהכשר אין סברא לאסור 'וכמ"ס הרשב"א והר"ן ור"ק לע"ז לא נאסר הכשר א"ר כיון דלכתחלה בעינן כל הכי מהר"ם וי"מ מ"פסד אף במיטות בשרא ובשם לא מלאכי גילוי לע"ז [ע"ל בש"ד סי' ב' ס"ק י"ז]. (ד) כתב התב"ר סי"א לנעדר ש"ך בכתבת ישראל לא בשל כותי ומותר דהא הנער הנז' רולה בכך ויחך הבהמה לעלות. (ה) א' הנהיג לבהמה יש מחלוקת שרש"י סובר דקדשה והרי בשל ומי' חולקים ומ"ה לדינא כולם השמיטין זה משמע דסבירא להו דלא הוה בשל לענין לאסור אלא לשלם דהוה בשל ולא לאסור:

ס"ו ו' והו' יודע דלרש"א דאסור באכילה ולבשר בהנאה היינו מדרבנן אבל לענין יש דעות:

ס"ז ז' דחמה ולבנה נ"כ יש להם שנים כדאיתא במדרש ומש"ה אי שחט לשם שר שלם אסור מדרבנן אם לרש"א:

סימן ה' ס"א א' מסתיימת לשון הש"ך משמע דסובר כיש"ש בחמוטין גדולים כגון חסר יד ורגל ולא ש"ך לא פלוג שרי ודעת הב"רם אחר כ"כ אש"י בחמוטין גדולים אסור:

ס"ב ב' ועיין הב"רם דאש' אומר למורתי אשילו הוא שמה ואשילו וארון שפוחה י"ן כל היום ומשמה לחמים אש"י כיון שמורתי כ"ר נידר ונידב הוא [אסור]:

ס"ג ג' ע"ש ה"ה הביא סברת רש"י דאש' הוא לפנינו ואומר כן הודא"ח בש"ד כמלה עדים דמי' ויש כח בשל לאסור אשילו לאחרים וגדלה ה"ה בהמות שחטות וי"א דאש' דאש' נ"כ חלק חבירו והכ"ה חולק:

ס"ד ד' כתב הש"ך הר"ב לא הניח בא"ח דאש' דאש' הכא לחמוטא והכא לחמוטא ע"ל והנה לבחורה גדלה דאש' שחט בהמות חבירו לשם אש"ס חלו להכשר דס"ס שמה הלכה במחבר דוקא שחטות ואף דה"ה כ"י ק"ה כתב דה"ה ל"ה ספק כיון דרמ"א הכריע וע"ש הא כ"ה הקול הט"ז [ע"ל סי' ק' במ"ז סוס"ק א'] דה"ה וי"א לו דר"ן ושמה הלכה כהכחש דאין בא כנדר ובגדלה אלא מדרבנן כמ"ה דאש' דאמר י"ד משמע דפשיטא ליה ויע"ש:

ס"ה ה' כתב הש"ך אחר הכשר שחיטה ליתא חו מ"ע דהרי שור שחט לפניך זה אמת וי"ז אמת מ"ע להחייב במיטות קרא דק"ה לא הביטוי דהר"ה יאמר שמה הקדשו ואשילו בלא שחיטה כלל אם יאמר כן אסור או מדאורייתא או משום חשש הדואים ויע"ש. (ב) עיין ט"ז בש"ס במעורבות יש להקל ודאש' דה"ה מחסרה היה ושאר קולות לא בש"א [ע"ל סי' ק"א ש"ד ס"ק ח']:

סימן ו' ס"א א' כתב הש"ך הא דכתב הרמ"א ויחיד לאסוקי שנים ככס"ג דשנים פסולה י"ל דבא"ח אשמיטין אשילו לקח שניים מחלתי ויפרש זה ליה אש"ה א"א להיות בלתי פגומה וזה השמיטתי דמיא והש"ך י"ל כתב:

ל' מעשה אסור אף בהקדש. (ב) דע דקדש ל' הא דתנן פטולין פטולין וכן כה"ג ביר"כ אף דמיא דבכ"י שולא נפסחו אין שומע לו וא"כ נאמן והא אין אדם חש"ס עמנו רשע כמבואר בכתובת פדים שאמרו אנוסים מחמת חמון אין נאמנים ומשכ"ה נכש"י"ו רש"ע ועיין חס"ס ש"ס וכן פסק הר"מ בה' עדות ה"ב אף דיש להם מינו ואולי הסורה גילה בזה"כ או דמילוי הוא לא יחשב לו [בשאר קרבנות] מותר באשם דמלתי דהתמא נכ"ה ועיין נדרים [י"ז] ובר"ן שם למ"ד דנאמנים הם מ"מ [אף באין שומעין במסגל] אלא דא"כ השומע בהמות חבירו ואמר שחטתי לע"ז אח"י מבימן נחא דאין אדם חש"ס עמנו רשע וא"ל ש"ס לו מינו חזק דאף כמ"ז אין נאמן ועוד דלענין הגדה לית ליה מינו ובשם לא מלאכי גילוי לר"ן זה ויע"ש:

סימן ו' ס"א א' הנה רש"י פירש הע"ס דקיסמים נכדלין ונקטין הסיומן ולירושלמי הע"ס משום דהו' רשע והרי"מ כן רש"י לירושלמי לרש"י אף דיעבד אסור ולירושלמי דיעבד שרי וכן לית להיפך לשמ"ח בן פקודה למ"ד

למיר שאין סבין פטמה פוסל בו דיעבד אפשר לכתלה שוחט בקנה עסי יג או לאחר שחטת רוב אחר בשוף ורוב ב' בנחתה ורנה לגמור השחיטה בקנה לירושלמי אסור משום ריר בשחיטה דחמיו ולא בשאר זקן. (ב) דעת הט"ז ברש"י אף בדיוק ל"מ דאפשר שגדל קיסם ממנו באורך הקרומים בעיניו שצדיו נשאר חלק ויקב השמן אבל דעת הש"ך דבדיוק מהני אבל אם נאבד ולא נבדק אף דיעבד אסור:

ס"ק ב' מ"ס כס"י י"ט כשעט הדחק ע"י קיסם כרי א"י מה מלמדנו דכ"ש הוא [משמנה] חמס מ"ס דיעבד שרי י"ל דינא אשתמינן ולא לריר שיאמר כרי ל' ואלו בפנימה בעיני דוקא מלא לואר חין ללואר בשעת הדחק ואלו בשוק לא בעיני דלן דהך כ"כ להחליד במ"ס הי"ט וצ"ע בכ"ז [י"ל דכוונתו היה לתקן קושיא הראשונה] ובש"ך א"י ה' אבא ע"ד:

ס"ק ג' אם לא אחר כרי ל' אף דיעבד פסול מספיקא וכפי הגדלה דהוי ידאי דליבא כ"א חד ספק ואוקמיה אחוקה. (ב) גם אם לא אחי במקום הפנימה הביא הכה"ג דעת הכ"ס להחיר דיע"י כברי ל': **ס"ק ה'** בחלש ולבסוף חבירו הש"ך והט"ז פסקו כהר"ש דהוי ספקא. (ב) ודע דללא ודאי לומר אוקמיה אחוקה דדוקא בספק המקרה אחרת כן ולא בספק חיבוי' דלא איפשטא וספיקא דיעא מחלוקת הפוסקים במ"ס הכה"ג כ"י ח"י ובכ"י כ"ה כ"ס הנ"ל אלפסי נקרא תומת ישרים ולענין דינא כ"ש מודים דאסור:

ס"ק ד' ואפילו אחר כרי ל' אסור מדרבנן כ"א ידרוס פ"א ומיהו כ"א אחר כרי ל' מה"מ שחיטתו פסולה בודאי ולא ספק דמז"י הוא לדרוס ונכתה במיהו בחוקת איסור עומדת:

סימן ז' ס"ק א' כתב הב"ח דלואר למעלה לכתלה אסור וא"י מנא ליה ה"א וכפי הגדלה דאף להש"ך ס"י אות ח' דאסור לכתלה בחלש בלואר למעלה היינו שמתעבד בלואר לא כשמתעבד הסבין וכלן הא מתעבד הגלגל:

ס"ק ב' פ"י בשעה שחט פסול ט"ז וכן כתב הפרישה ושאר פוסקים דהאי חסדינה שניה ואילך הוה שניה בכלל דעת כמו ל"א כה"מ דמ"י:

סימן ט' ס"ק א' הנה ר"ז אחר ליבן סבין ונחת כשרה דכ"ה"ס מרוב רוח ולקמן אחרת דסבין לריר בדיוק אהלך רוחתה ולהשוות בני החימוס י"ג חירוסים ר"ז דיעבד אחר ולקמן לכתלה. (ב) דלא ידע והתם לא ידע. (ג) דכ"ה"ס מרובו להגלל מכוסה ולא מתורסה דפנימה ו"ס חומרא וקולא לביא מהתי' לתי' א' קולא דיעבד וחומרא לכתלה אף ידע בליבן אסור ולתי' ב' קולא בידע אפשר אף לכתלה בפנימה וחומרא לא ידע דיע' ולתי' ג' חומרא אף בידע בפנימה דיעבד אסור וקולא בליבן אפשר לכתלה כרי והנה המחבר פסק דאסור אף דיעבד ואף ידע בליבן דליל כל הני חירוסים וז"ל דמסקין לקמן דב"י בדיוק אהלך:

עשה סבין של שחיטה מתעבד על חליון א"י י"ס בה משום עומדת הב"י כתב שחליד עומדת כתבו וזכר"ס ל"ס למוחקה וזי חולין כהה"ה י"ס לנו ועוד עומדת מה הוזהר בני ומי נפש הכותב קודם רציתי כספרים אלו הייתי משתמש על זה וכע"פ רבו החיבורים שהיו עם פוסקים מחוכים וחו' אין אני מדבר על ספר לה"פ כי היה רב מוסק ולענין ההלכה יש לזכור מחבר כה"ה אדם מה"מ אסור לדעת הרי"מ ז"ל א"כ הוה כסבין שחט ערופות תורה שד"י בלע אינן דוקא וחוס הניחא בל"ס כמו בכה"ה ו"ס להשעילי [אפי' לזקן] וי"ס אם הוה לעשות סבין ממנו חמסם אם כ"א בל"ס ח"י וע"ל סימן ס"ה במ"ז ס"ק ד':

(ג) כתב הב"ח כל השני קודם הוא קודם והאחרונים חלקו עליו פ"מ ופ"ה ומכ"ס אות א' ומדברי הכה"ג למדנו דא"י דל"א כל מה שנה כסדר הוא קודם אלא היכא דא"י סב"א לאקדמוי' חידך כרישא ואחרת ש"מ סידרא נקט ולא כרישא ויפה כתב:

ס"ק ב' או זכריות עב"ד דכתב כמו הט"ז דמ"ס הוא כה"ה ולריר להיות כמתעבד דשוחטין לכתלה ואין חילוק בין זכריות רך לקשה ומ"מ האדנא אין לשחוט אלא בסבין:

ס"ק ג' הנה הש"ך הוזהר הדיוטות הפו' דאסורים בשאר קנים מיידי כנאבד הקנה ולא כדק והמכשירים מיידי כנבדק גם ירושלמי לא פליג אלא הוסף טעם אם כדק ומנא יפה למאן דקפיד י"ס להחיר הכוס ריר [משמע מלשון דחלן דקפיד אסור אפי' כדפ"ב]:

ס"ק ד' ודע דק"סם לאו דוקא ה"ס לפת וכדומה כ"כ האחרון וצ"ח תב"ש:

ס"ק ה' הנה דעת הש"ך דוקא ש"ס כסבין מלא לואר חין ללואר ודעת הכה"ג אות ו' בפנימה א' מהני כרי ל' כדפ"ב אף שאין שיעור ב' לוארין וכ"כ ב' פנימות לריר מלא לואר ובדברי תב"ש י"ס קנה סחירה לבאי מה"מ בשחיטת ס"ב יראה דאף דיע' ל"מ כרי ל' בפנימה אחת כשהוא קטן דלן, כ"י מלא לואר:

ס"ק ו' כתב השמ"ח ס"ה אם מה הב"ח [היינו שן המחבר בכה"ה] אסור דהוה מחובר. (ב) אם שן מחובר בחלק גדול מן הגוף ענין עם הראש ל"ה בבית י"ד והנה פסול:

ס"ק ח' להש"ך כ' הוא כל שמתעבד כהה"ה דיעבד כ"ס אם ה"ס בלואר למעלה ולא לכתלה משום דרסה אף מחובר לחלוט. (ב) ובסוף מחובר לחלוט שרי לכתלה בלואר למעלה ומחובר למחבר אסור לכתלה משום אלו מחובר משקרו:

סימן ז' ס"ק ג' כתב הכה"ג אף בסיבוב ראשון דוקא שהגלגל סבין לז"ס הא דחוק פסול כמו לענין גמ"י דלא הוה כ"ה גב"ה כה"ה וכן כפ"ה א' עומד בחוק שחרות חסישו לגלגל ס"ס ל"ה כש"ס שוחטין כ"ה ופסול וכן כתב ט"ס:

סימן ח' ס"ק ב' ומיהו אלו מהנין כמ"ס רמ"א י"ד אכזבות היינו דכחו גודלים ודוקא כה"ה אבל בשוף אין ליקח סבין גדול כ"ס שמתעבד וריבא לירי דרסה אלא אורף ב' לוארין שוף ההוא וקנה יוסר וכתב כן בשחיטת ס"ה וכתב"ס אות ג' ולא ככ"ס דמכשיר לכתלה בשוף סבין גדול. (ב) כתב כה"י שחט לא היה יודע רחו שיעור י"ד אכזבות והעבירו חמיו ודור ופ"ה כקרא הש"ג עליו והכתובים בסבין א' סוכר כה"י מחבר שכתבו ה"ס סדורות וסדורות כדפ"ס א"כ חיוני שאין ליחזרו עולה יפה שאין חוזר עליו ט"ס ראו לקומו [ע"ל במ"ז סימן א' ס"ק ו' ובש"ך ס"י כ"י ס"ק א']. (ג) כנ"ל וכו"ס הביאו הג"ה אחת מלחם הפנים שאלה עשה סבין של שחיטה מתעבד על חליון א"י י"ס בה משום עומדת הב"י כתב שחליד עומדת כתבו וזכר"ס ל"ס למוחקה וזי חולין כהה"ה י"ס לנו ועוד עומדת מה הוזהר בני ומי נפש הכותב קודם רציתי כספרים אלו הייתי משתמש על זה וכע"פ רבו החיבורים שהיו עם פוסקים מחוכים וחו' אין אני מדבר על ספר לה"פ כי היה רב מוסק ולענין ההלכה יש לזכור מחבר כה"ה אדם מה"מ אסור לדעת הרי"מ ז"ל א"כ הוה כסבין שחט ערופות תורה שד"י בלע אינן דוקא וחוס הניחא בל"ס כמו בכה"ה ו"ס להשעילי [אפי' לזקן] וי"ס אם הוה לעשות סבין ממנו חמסם אם כ"א בל"ס ח"י וע"ל סימן ס"ה במ"ז ס"ק ד':

סימן ט' ס"ק א' הש"ך הביא דברי רש"י וז"ל נקופתו כשהו' והר"ה מקום לזיבן כ"י אות א' וכ"ס נאמר ה"א במשפט כפ"ה אין פוסל אף לריר דרסה פוסל מ"מ זה אין פוסל וצ"ע והנה מדברים אלו משפט דל"ס חס

הסם הקנה לבדו בעוף ושחט בסבין מלובן דבשרה
 (דהא חשש בסבין מלובן אפי' דמירודי קודם לליבונו
 משום דרדן ששורף הסימן שנשחט וזני קנה פוט כסד
 ולאחרי' הא בחיטוט בחרא אין פוטל נקב) וזני הפריח
 והכריס ותבשר חולקים אפריח ואין בכל דבריהם כדאי
 לאסור עי' כ"ס ב"מ ואלום לחי' הכריס אוח ב' דבין
 רעה ודאי שורף ופטר האידנא אף ב"מ. (ב) ודע
 בעוף ודאי לנהוג כן בעפרט האידנא אף ב"מ. (ב) ודע
 דמי' י' י' לידן דשחט בסבין שדק יפה וחלקה
 אלא ש' פס' בלדדן ואף לא ודע ותפס הקנה לבדו
 בעוף ושחט י' להשכר אף בלא ח"מ דכל הני עינים
 דליטן ל"ס הכא (דודאי המיתקן קודם הפס) דח"מ קנה
 פוט כסד וזני' שחט בהכשר ואחרי' בחיטוט בחרא
 ליל בה כח"מ הסד' אף וזני' כ"ז בלא כריס וזה
 שחטק' לקמן י' ח' בפטמה מהנד בבחמה או עוף
 בושט לא בקנה ולמעשה י' (ג) וזני' לעין ד"מ
 ודאי מהנד וחור דין א' לס' ואין לפרוך חטלה א'ס
 לא ב"מ או חול ששחט לא באופן אחר דאט' פסקין
 דשוין מש' מהנד וחור (בנומנו בין הפעמה מן הוד
 או בהחור) וישבד אכור אף בידע (בנומנו בבחמה):
ס"ק ב' ובחב הסד' דעת הב"מ ולגוס וזני' ששחט
 בדעיה א' והוליד ליה אף שהחמיר הב"מ דיעה
 א' בסתם דלי' מדמהדר רח"א לפריש' דיעה עיה
 ב"מ דסיב' בדעיה ב' קמ"ל דאט':

סימן י' ס"ק ה' הנה ג' מחלוקת בדבר דעת
 הרמב"ם והרמב"ם כולה אסורה בחסומה
 והרשב"א סובר בד"י שכל לשחוט ויוליד הנאה ליה
 המחל והרמב"ם סובר שא"ל כלום והסד' רוצה לומר
 דהרמב"ם סובר בהרשב"א וליכא כ"א ב' מחלוקת ותבשר
 והפריח מקשים עליו:

ס"ק ו' עי' ד' וזני' לו דרך הפרישה והב"מ בזה
 דפליגי הרמב"ם והרשב"א להרשב"א בהם סבין
 שמוננים קרוש עי' ולהרמב"ם מסתמא נקי הוא אלא
 בידוע שהוא ב"י או אב"י ואין מקונת אסור הרמב"ם
 דבין אין פוטל וסובר עוד דכ"ס ביה"ט חטלה חסבין
 כ"ס ונעילה פוטל כ"ס חסבין. (ב) שיעת הסד' להרמב"ם
 נעילה ל"מ לב"י ובני קליפה אף דישבד ודוקא הנעלה
 ואפי' בחב"י אין לשחוט בסבין כ"ס ע"י נעילה דע"ל
 אסור לבחלה מדרבנן וכן נראה דעת הרמב"ם (זה
 לא בשעת העי' ס"ק ד'):

ס"ק י"א דעת הב"מ אפי' בחב"י ובסבין נקי שחטה
 יפה אסור לשחוט עי' מקלוק ובחב הסד' הפטס
 דאב"י גורין אטו ב"י אי' בכל גוטי אסור לבחלה ב'
 היכי דלא אטו למשרי ב"י ואף ב"י עושא הוי גוריה
 דילמא מישחלי הא חיון דאב"י אסור אף בחידי' ב"י
 כשר עוף אטו כשרי בהמה אפי' גורין אב"י (בכשר
 עוף) אטו ב"י כדמוכח משני' דר"א אי' לאו גוריה
 לגוריה הוי דודאי א' שרי ליה בחב"י יתור ב"י וס'
 איכא לחמו' [עיין בסד' י' ג' ס"ק ג'] ולח"מ הפ"ז
 ב"א אוח ב' דלא יתן לבחלה עי' להדום דלא דמי
 לסימן א' שאין החיבור ב"י דודאי רוב חיון ומסתמא
 יודע ה"ס אלא דלכאורי' חסבין אכ"ס יכררו חסב"ס
 ההם כדבחה דב"א דהנה אסור ודאי לא חסבין והנה
 כאן דכל שדרי' היקון אכ"ס ודאי לא חסבין. (ב) ומדוע
 כנעילה ודאי חסבין אף ב"י דעת הסד' עי' שיקלוק
 דהרמ"א מסיב' בשעת הדחק (לשחוט ע"י נעילה) ומשעת
 חסומת דברי הסד' אף ב"י דלא כ"ו חסבין חס"י
 ב"א ו' דוקא אב"י:

ס"ק י"ד וזני' אין ללמוד מכאן והתנן דבין שכל
 אסור כ"ס וכן בלי שחט' בחליטה או עי'
 עידי' דאין נאכר יותר חסבין דא' שחט' בה רוח
 שח"ט

אחלה רוחא אלא דלי' הלכתא כ"י דאין ביה"ט
 רוח ודישבד גמי אסור וי' לר"א אף יחלקו האורחים
 בחליטה אי ביה"ט מרוח או לאו [עיין במ"י ס"י י"א
 ס"ק ו' וס"י י"ג בסד' ס"ק י"ח] הנה בהרמב"ם כתב
 דאין אומרים ביה"ט מרחיב ובקלר כתב דאין סומכין
 על זכירתו ומשעין שחט נגט ויראה דבדברי הקלר
 מסתבר ולא פליגי בחליטה אלא דמייסין שחט הנה
 לבאן ולכאן ולי' כ"י לי ומדוי' ספק לא נפקא וכפי
 הגדלה לא ודאי הוי ולח"מ בדרך הוי ודאי ולא ספק
 חסום לומר דלי' הלכתא כ"י דמירודי קודם הא ודאי
 ליחא דאין חולק בהא ולעין דילא הנה הפריח הכרי
 בסבין מלובן ב"מ חסום משמעות כל האחרונים
 שאסור ב"מ אף בידע. (ב) הא דברי העי' הרשומים
 ששין אומרים בין שדחוק מהמור כתב התבשר דוקא
 שוקט הא בולט אף רחוק מהמור אסור אפי' בידע'
 ובחב עוד לבחלה ראו' לחוס לבדוד של זקן הב"י
 ואף רשמי' אומי'ן אין לשחוט וכן ראו' לעשות:

סימן י' ס"ק ב' אף בעוף הו' מקלקל ודאי להטיל
 ב"מ. (ב) ודע ש' לספק בשחט בהמות חבירו
 בבחב כלא מדעת בעלים דרך השחטה (בנומנו דשחט
 שחיטה כשרה ודעמו היה להפסיד חבירו) ואין מכוון
 להחריב כבליה ובעלים לא יחא' ליה דרועים לחרישה
 מהו א' נעשה מומר דלחוס' [מולין ח'] ליכא מלאכת
 מחשבה והוי מקלקל במור ולח"י דהאורג [שבת ק"ז
 בתוס' ד"ה חוץ] כל שחט מחקן לולא בעי' דהוי
 מקלקל דלא ידבק בחי' וזני' א'ס בהמה אסורה או
 מומר לחי' באותה שחיטה נעשה מומר או מחלן וחילק'
 [בנומנו א'ס ישחוט בהמה א'ס אסורה משום שחיטת
 מומר]:

ס"ק ג' דעת הרמב"ם א'ס שחט בהמה חסומה בסבין
 של עי' דעת הרשב"א דרי דיוליך ל"ס החלה
 כ"י שכן לשחוט דוקא כשהיה אפשר לו ליחא
 סבין אחרת וליחא א'ס זה אכל א'ס לא היה לו סבין
 אחרת לר' להטיל מה שחט עשה יותר מבחייה
 בהיותה חסומה שו' הוי החלה הסבין. (ב) בהמה
 בריאה ואסמא דקיימי לקרבנא אף שכן סבין ל':
ס"ק ד' בשעת המירודי י' לפרש ג' דרכים.
 א' דאסור לשחוט בלי הנעלה לבחלה אף
 בחב"י דנכ"ל מדרבנן אסור וחוס ביה"ט מפליט בלמו
 של סבין כר' ודישבד א'ס לא הנעיל ב"י אלא נעלה
 או לא נעלה בחב"י אף דישבד בני קליפה. (ב) ב"י
 אסור לפטלו בדעיה כנעילה א'ס לא הנעיל ובאב"י
 שרי לבחלה כנעילה כיון דטע"ל לבחלה דרבנן הוא
 סומכין בה לומר ספידר לקולא ודוקא ב"י דהוי דית
 פסקין כר' דחוס ביה"ט מפליט חסבין דפסיקא
 דאורייתא הוא. (ג) לבחלה י' לעשות לב"י הנעלה
 ולאב"י די נעילה לבחלה ודישבד אף ב"י די נעילה
 דחסבין אפי' דאין חוס ביה"ט מפליט בלמו של סבין
 ב"מ והע"ז בחר' בדבר' ה' במירודי. (ב) מקשה אפי'
 ב"א ו' ככתב דהר"ב קאי אבא"י כיון דהע"ז ס"ל דרך
 ה' במירודי אי' אב"י מומר לבחלה ע"י נעילה
 ואח"י כתב הרמ"א בשערה"ח:

ס"ק ו' דע דהנה ב"מ מחלוקת הרשב"א והרמב"ם
 להרשב"א דוקא בב"י נר' קליפה א'ס לא נעלה
 ולהרמב"ם דוקא בב"י וב"מ הפור דין דהרשב"א דא'ס
 נעלה די כב' וכלל דחלחא שח"ט סובר דהרמב"ם
 והרשב"א סוברים דאין חוס ביה"ט מפליט חסבין אכל
 מכלש' בסבין וחסום סבין אי' נקי והרשב"א חייש
 לשומן בעין אף בחב"י ורמב"ם לא חייש בדבר' חסומת
 דמוטע הוא ומשניה דוקא ב"י ומחוס בעין ומשניה
 שרי הב"א הפור דין דהרשב"א דלרמב"ם נח' חס"י
 נעילה

שאלו מ' ענין הקליפה לשי' הרשבי"א דביה"ט קול
דסבין לא בלע כ"א משהו והיו כסידה דמשהו עבדי
לוי ודמי' לשי' ז"ל אי' כ"ט:

סי' ט"ו נחמ' למדון משיטת הש"ך דסבין ששטח
בה כסירה בין פ"א או הרבה לרומח לבתחלה
בהגפלה ודיעבד בהדחה להראש ולרשבי"א ב"ק מבשר
הרומח כמי' הש"ך אוח י"ד לזון די בהדחה דוקא
[ולא קיטון] בין פ"א או הרבה פעמים וסבין טריפה
דמתי קיטון משהו דמירי כ"ו. (ג) ודעה הלבוש סבין
של שחיטה אם שטח הרבה פעמים ואפילו הדית הסבין
אם חתך בה רומח אסור אפילו בדעיבד:

סי' ט"ז כ"א חסין לריגא אם שטח כמה בהמות והיה
בסם טריפות וק"ל בנתיים די וז"ל אח"כ נעילה
ולא כש"ך ותבנית:

סי' ט"ח כ"ב לר"ך נעילה ושטח לבתחלה ש"ך יריגא לי
דח"ך דודאי דיעבד ח"ך בהדחה יפה סגי וז"ל
לסבין כ"ב דח"ך דיעבד כתי' נעילה ובח"ש הש"ך לשל
אות ו' דחוס ביה"ש מפליט הבלוש מהסבין ונעילה
מעברה ב"ק וכלן אין בולע הסבין להראש מחוס
ביה"ש דהביא פירשי' כמי' הש"ך אות י"ד ולהרשבי"א
דבולע ע"י חוס ביה"ש מי' אין מפליט בחוס ביה"ש

נעילה לבטן אבל לומר שניעילה מעביר ב"ק הא ליחא
כלל כן הוא סברה ה"י. (ב) מקשה אי' אחריו דנעילה
אין מפליט ב"ק מסבין א"ך מתי ידיו ורגליו כהא
דכתב המחבר סי' קכ"א דנעילה מהני לרי"ח וא"ך כתב
כמי' ז"ל דאפילו מקונת כ"י אסור הלזון [וכן מקשה
הש"ך סי' י"ד ד"ה ודע.] (ג) דעה הפרי"ח דברול
בולע בלא אור כ"א ב"ק ולכן מהני השחיטה להמחבר
לבתחלה לאכול בו רומח וחוס ובלוש לומר כן להלכה
ומה שמהני השחיטה להמחבר לבתחלה לאכול רומח
דהשחיטה מכלל הטעם ואין לו כח עוד לנזל ולבוא:
סי' ט"ט ו' ומשמע מה"ט דאין שטח הדחק אף שיפה
אסור וחולק עם הש"ך אות ח' דכתב דידוע
כאן הרמ"א לכתוח דש"י לבתחלה ע"י שיפה. (ב) ומ"ש
דחמ"א אידי' בחב"י אבל כ"י עשה כמי' המרדכי
היינו לבתחלה הנעילה אף בשטח הדחק ומי' דיעבד
מבשר לעיל דש"י אף בנעילה כ"י:

סימן י"א סי' א' ע"ז היה דש"י ע"י הטעם דשחא
לא יסחוט הרוב והוא לא ידע והרשבי"א בלר"ך
כתב שחא יתליד ובקד"ר כתב שחא ידעו ובכ"ז הב"ח
כ"ח

כיון דבלע מושב כמי' אות ח"י ולא מחלק בין הרבה
ח"ש המחבר לר"ך נעילה היינו לבתחלה ע"כ לר"ך לסבין ש"כ. (ב) אחר ה"סכת ראו' להאריך בסיון זה
כי מעין שחוק הוא אכחוב בקיטור המחלוקת שבין הש"ך וע"ז בסיון זה גם קול דמי' סבין בשחיטה דע כי
לשטח הש"ך הוא כ"ך לרשבי"א חוס ביה"ש מבליט לסבין אף בפ"א כגון סבין בלי שחיטה או סבין טריפה ואין
יולא ע"י חוס ביה"ש וז"ל סבין שבלע ע"י חוס ביה"ש לפי שבלע טעם קלטו ודבר מושב מבשר סבין ש"כ דבלע
הרבה בשטח ע"י אור וכדומה אף הרשבי"א יורה להראש דמפליט ע"י חוס ביה"ש מקליפת הסבין ונעילה מעברה
ב"ק ולהראש ז"ל חוס ביה"ש אין מבליט לסבין ואם חתך דבר חס אין אסור אם היה נקי. (ג) ודעה בין הראש
והרשבי"א בעין טוח אין נפסם אפילו מפליט אלא דרשבי"א סובר סחם סבין אין נקי והראש סובר דנקי כמו
שאר כלים דסחמין נקיים. (ד) גם סובר הש"ך דיעבד ל"מ הדחה דוקא נעילה דהא חמ"א ובשטח הדחק קאי אבי' נמי וטעמא דנעילה
ש"כ לכ"ע בין להראש והרשבי"א. (ה) גם סובר דמי' הרמ"א ובשטח הדחק קאי אבי' נמי וטעמא דנעילה
מעברה ב"ק מסבין כל זה להש"ך אומץ כן הוא קול שטח הפרישה אבל ה"י בחר לו דרך הדין ז"ל דכ"ע
בין הראש והרשבי"א סוברים דאין חוס ביה"ש מפליט מסבין כלום אף סבין של עכו"ם שבלע הרבה ואין נעילה
מעברה כלום רק הטוח שטח' לבד אלא דפליט הראש והרשבי"א להראש הטוח נפסם [אם הוא אבי'] ולהרשבי"א
אין נפסם ומשהו מהני נעילה להעביר הפי' ודכ"ע סחם סבין אין נקי והראש סובר דנקי כמו
מבליט לסבין בעין [ומשהו לרשבי"א אם חתך בסבין שחיטה רומח אסור] ולהראש אין מבליט דסבין קשה וה"י
יורה לש"ך בזה וסובר הא דהיקל בשטח הדחק היינו בחב"י נחמ' למדון שש"ך וה"י מחולקם כהא' די דברים
לריגא נמי די דברים א' דנעילה אין פועלת כלום כן דהא דהסיד רמ"א שטח הדחק בחב"י ג' בדעיבד הדחה סגי
בש"כ נמי כיון שנקי הוא [ואפילו כ"י ועיין פרי"ח סי' ו'] והראש סובר דנעין נפסם הוא הכי די' לריגא וא'
לכ"ע בין הראש והרשבי"א יורה דאין ביה"ש מפליט מסבין ולהש"ך חלוק הוא עליו בכל די' דברים. (ו) שלשה
הדוח בסבין כ"י ש"כ. וסבין של שחיטה ששטח כסירה. וסבין ששטח בה טריפות הנה סבין ש"כ מבוחר הדין
כמי' קכ"א ס"ז לזלזון כתי' נעילה יפה בקרקע קשה ולא רכה ולא קשה יותר מדאי ואפילו לחר"ך מהני כמו נזון
סגי בב"י והרי אהה רואה שטח הש"ך נכונה דנעילה מעברה כ"ק דהא בסיון ז"י פסקין אפילו מהני מפליט
מסבין ולא הגיה הרמ"א עליו [בסי' קכ"א על המחבר דל"מ נעילה לחר"ך] ש"ח דאודיו אורי ליה והיינו דמעברה
כ"ק ולרומח לא מהני נעילה כ"א השחיטה היטב וע"כ הטעם או דאבי' לא החמירו חז"ל אטו כ"י כיון דרמ"א
לחדש או אפילו לש"ך כמי' קכ"א דאפילו כ"י דיעבד ש"י יריגא לי הטעם דכל שהלך אותה הקליפה אין בו אלא
מעט בלע ובעל הוא בששים ברוחם דקול להו לחז"ל בב"י ודעבד ש"י יריגא לי הטעם דכל שהלך אותה הקליפה אין בו אלא
נגד הקליפה ולא כמי' הפרי"ח כמי' ז"ל אות כ"ג דסבין שלא בלע ע"י אור אין בולע יותר מכ"ק ולפי"ז בסבין
חמ"ך לענין פסח יריגא לי דאשפי' דהשחיטה אפילו דיעבד ל"מ דע"כ שריון כאן דמסתמא בעל הוא בחיטוט
ואף שאין מבטלין איסור מ"מ דמי' קול לשי' הרשבי"א כלי גדול שבלע איסור מושב מבשר חמ"ך חמ"ך בחששו ומ"מ
הדן אמת דאם נענו יפה וחתכו בסבין איסור נזון ונבלים נמי אפשר להקל ולבטוח מבוחר כאן דין אפילו
דיעבד בלא נעילה לר"ך קליפה אפילו הדית היטב ובח"ש הש"ך ז"ל. (ז) סבין של שחיטה לכ"ע אין בולע כ"א ב"ק
כמי' אהה רואה שמהני ליה עירוי ועירוי ע"כ אין מתפשט יותר מכ"ק הלכך חתך רומח די' ב"ק [שבלע] מסבין
לשער עכ"ל ודי' כ"ך ולבטוח בסבין כסירה מבוחר דין כאן. (ח) ובסבין טריפה שגזיל לבטוח בו טריפות או
סבין איסור או חלב כד' רומח כ"י לא בלע כ"א ב"ק. (ט) דין חדש יש בסבין מה שח"כ בשאר דברים דאילו חתך
קשה אות כ"ג [דכתב ש"ס א"י] בו טריפות קול אסור כלי כולן עכ"ל נ"מ בי"ב למתי' שאין לו רשימות כלל
כמו לחם חס שחתכו בסבין איסור או באדיר אפיה ע"י דוחקא דסביתא מתפשט בכולהו. (י) ואם חוס כ"י
ודוחקא דסביתא הנה רמ"א ש"ס כ"י ז"ל היקל בזה וה"י חמ"ר חוס כ"י ודוחקא ונהה כד' ביאדיו דדוחקא
וחס קול לא גרע מחוס ביה"ש ודוחקא ומי' חוס כ"י שחיטה ר"ח להחמיר:

סימן י"א סי' א' מ"ש הש"ך בשם הרשבי"א דלר"ך שחמ"ר כ"י לי וכ"ז הב"ח והפרי"ח מקשה [הש"ך]
זה

ס"ק י"א עיין ש"ך דאס שעה ח' ימים שרי והשמים הם אושר. ג) ולקמן סימן ט"ז אות י"ז כבוד דרמ"א הניח
כאן שא"ל בקיאות בין כלו ללא כלו ולא לקמן בהמשך נולד כדרך הטולדים רוב יולדיו בר קיימא ויורדבגן
אחור הלך כל שיעשין שכלו ושרשו סומכין אף בזה"ל עיין דליכא כ"א אידיך מאשיב כאן אומר מורה
דהאם טריפה [ול"מ שמיטה האם וכלו] וכל סומכין על ישיבתו ולא מאשיב כ"א המ"מ ס"ק ט' דרסור
דרמ"א סימן כ"ב ט"ז אכ"ל ע"ש ונח"ל לדינא טעלה [התבאר] כמציא דאין לשחוט עגל שנייד ביו"ט ככלו
מדיני סומכין הוה [ונד"ק חוקא ח' ימים] ולא מטעמים דסימן י"ג כ"א כמ"ש שם. ג) ואם נמצא ספק טריפה כמו
ק"ק בחלל הטוף יראה ל' דאם שחט מאשיב לולד דמותר בלא שיהי' ח' ימים [אם יודעין שכל חדשיו] דהוה ש"ס
בש"ח

ס"ק י"ב דפ"י ס' הטעם חסידים דה"י ואבא דיקבא
לדפ"י לחלו דפ"י חסידים דה"י ואבא דיקבא

ק' ומלא כה וזל' דמוחר בשמיטת אמו ללו דוקא
ליה [ויז' פמ"ז ס"ה מ'] נחמ' לרלר' אי לרל'

הַמִּשְׁכָּה הַזֶּה הָיָה בְּיָמֵינוּ בְּיָמֵינוּ בְּיָמֵינוּ

יפתרים בשמיטת אמן מדרבנן ואם מחה האם והוא
דרבנן בשמיטת עולמו:

ס"ק ו' לפי ג' דש"י בחולין ע"ה ב' הא"ד פליגי
חליטתא רחל דדמי רבנן חזקיה ורבנן דא"ר

ס"ק ט' כ"ט שנה של צדקה דעלמא והוליד אס
שחט לזולת לא ודאי איסור כי שחט איני מנשני

בדאי בן מקוה יבשרה שכל חב"פ מצריפה ללוחותיו הו'
בו' וא"כ אחאי לא השמיטנו הש"ס רצותא טפי ואחל

סחיפה כבירה כל שלא הולד בדרך המולדים ש

אב חין לו סימן חף ומנח אב יש לו הא ליחא ברי
שרי ולא עוד חלל אפילו ב"פ שבה על קלוטה בת פקוק

ש"ק ט"ז כיון דהפרישו ע"ג קרקע ש"ך ואם לא הפרישו
בן ט' מת אסור מדרבנן ואם הוא בן ט' חי ניתר

סימן י"ד ס"ק ב' כח הע"ז דנפקא חבול בשדה עריפה טעם חסידות שחיטה אחו ע"כ וזהו דשחיטה ענינו נמי אין כאן דאין לאותו אבר הקנה דשחיטה דידים כשחטו דמי [דשחיטה אחו חבול להם שבפנים] והנה דרשנו דבשר בשדה לא לר"ך אלא להחזיר הא לא החזיר לאו מבשר בשדה קמיינון לה אלא דלאו בבשרה הוא. (ב) והנה ראוי הוא שידבר בנאמן מה הוא חובו אבר היוצא אם חמיה או דין עריפה ונחת דין נבילה השילה מכל זה דקודם שחיטה אחו [אם חתך] או מתה [חתך] הוה חמיה אף דמת הוא חסיד כחי לענין זה [שני חסיד חולין ע"כ ד"ה הוליא] ומתה עושה נישול [שני חולין ע"כ ב"ל]. (ג) ולחזר שחיטה אחו אף דלא החזיר האבר סתם עריפה והלכאיה ונלכאיה חמיה אף לנבילה כ"ח בשר עריפה והלכאיה ונלכאיה בדברי הר"מ ז"ל לוקה משום עריפה והלכאיה ברימ אין בו מלקות ודומה לחסד ועשהו בין דאין חתך חסידים כ"ח מרבינו דבשר בשדה אין לוקח מרבינו כחש כפי' מוה"ר ה"ז וע"כ יש לנו לדרן דאי אבד משום חמיה הוה בריה ואבד להושיטו נכ"י ולאחר שחיטה אחו אפי' לא החזיר אין בו כ"ח חסיד עריפה ובטל ומוחר לב"י וביט' דלכתי לא שייך זו חסיד מדי דהא אבד לישראל משום עריפה [וידיה אבד להב"י משום חמיה] הא ליחא דחוקך מחפרכסת אף מעריפה אין בו חסיד לב"י שייך כ"י ילענין פסול לעדות דמי חל"י במחלוקת להב"י והלכאיה פסול ולחז"ל אין פסול מדי. (ד) והנה שחט עריפה ומחא עיבר טעם הוא מלמטה ולענין חסיד לבאור דיש בו חמיה [אם אכלו בחי'] שכל העובר בפנים הוא [ולא] שייך לומר דחסיד משום בשר בשדה עריפה] אמוס יש לענין ביה. (ה) ואם הוליא העובר ידו הוא מחלוקת הב"י

כולהו שכן דאי חסיד ובי' היתר והורה חמיה אחרי רבים להטות או דלמא ע"כ אחרינן הכין בשמים ודאי היתר ולא כקסם מסופקין דומיא דגנהרין כ"י דאם חמיה ב' אין אנו יודעין לאו הכרעה [שני] בפתיחה לה' מערובת פ"ד הקורה א'.

ס"ק י"ח ע"ד דכתיב וזהו נולד והראה מקום לכו' ע"כ א"י ה' וכן נאמר דאין מקיים לאחר שזלא לאור טעם ואפילו להחזיר דפסק דעיקר חלוי בדרסה מ"מ אין חולק בחז"ל [ע"כ ס"י ע' במז' א' דשוף אין מקיים הוא] [ומה מרבינו אפילו להחזיר דכ"ל טוף שם לו פרסה נתר שחיטה אחו מ"מ נולד חסיד דאין מקיים] ומיהו בירובתו הביאו הב"י ח"ל בנדה כולו חסד ופניו בהמה עומד וקורא בקורא ואומרים לו סא לבחמך כולו בהמה ופניו אדם חורש בשדה ואומרים לו סא חלון ויבס חוין לפעמים ככ"י דמי' :

סימן י"ד ס"ק א' ע"ד דרוב פדחתו הוה כילוד והתב"ס א"י ו' דלחומרל הוא דאחרינן כן הא לקולא אפי' לא כל הפדחת עד שזלא רוב רחבו וג"מ אי בן ע' מה אבד הוא דלמא כילוד וחי אותו שבחן אבד דלמא לאו כילוד [ומהני להם שבפנים שחיטה האם וחי דיוו כבשר שזלא לחון] ומה שבפנים נתר ע"י שחיטה ענינו חמיה :

ס"ק ב' ע"ד הוסף מלת כולו וא"י מה מלמדנו פשיטא דהכין הוא דמה שבחן אפי' אבר אחד אבד ואמנם [מי' הש"ך] בן ע' חי כולו א"ש דליה דראשו לא ודאי הוה [שני ס"ק א' בש"ד]. (ב) ומ"מ אפילו אחו עריפה נתר בכך יש ליישב בדברי הר"ק דאף למ"ש רמ"א לעיל ס"י י"ג ס"י ג' דשכ"י אין להחריש שם שם חלד הנמצא בבשרה אם האם עריפה ונאמר כחש התב"ס שם ובכ"י ע"ז דוקא נמצא דלא נולד כדרך הנולדים הא נולד כחש המחבר ס"י ע"ז ס"ב דמותר בו ביום אם ידוע שכלו חרשו ולא הגיע רמ"א כלום כיון דנולד כדרך הנולדים ורוב וולדות אין נפלים דלא כחש המ"א בל"י ס"י חל"י וא"י יפה חמיה אם הוליא ראשו הר"י כילוד ואפי' האם עריפה אף לדין שמכין אדם דהוה ליה וכוונתו עליו עכשיו אכלו חרשו בידיה ראשו [ע"כ בש"ד ס"י י"ג ס"ק י"ח] :

ס"ק ג' ע"ד וכוונתו דין זה בעיני הוא והוה ספק הלכך לענין בן ע' מה מה שבחן אבד ודאי ומה שבפנים הוה ספק ולא ודאי וכן ע"י חי מה שבפנים נתר שחיטה ענינו חמיה ומה שבחן מספיק אבד דמא לאו כילוד ונמצא ביתן אחד שחטו [דהחזיו דהוה בפנים כשעת שחיטה הוה כסותן א' שחטו שני במז' ר"ש ס"ק ב'] ולא מושיב שחיטה אחרי. (ב) ומ"ש הש"ך אפי' היתה אחו עריפה לומר מה שבחן אבד חסיד ומה שבפנים מותר וכן הוא דעת הב"י בנאמן כנאן דבעריפה ג"כ אבר היוצא אבד וכתב התב"ס בל"י ח' העטם [אפי' דשחיטה עריפה ל"מ לולד ואח"כ לא מהני שחיטה ענינו אפי' להם שבחן] דשחיטה אחו כשירה מותר האבר היוצא מדי נבילה סא שחיטה עריפה אין מותר לאבר היוצא דמות דרגא דמותר לטובר מדי נבילה ולא לאבר וא"י הסומן כשחטין דמין לענין נבילה ואבד אין לו מי שיהיה אותו מדי נבילה [ע"כ בש"ד ס"י י"ג ס"ק י"ב]. (ג) ומ"מ אפי' לא החזיר מותר הנשאר בפנים לבאור מהי אפילו אלא דה"ק ל"מ בהחזיר דלפניו אף מה שזלא שרי בעריפה דמי' היוצא אבד דאין לו מי שיהיה מדי נבילה וכו' ככלל החזיר משא"כ אם החזיר אין לו שם לומר

בפרסה אבד בהמה בלא פרסה וחלון דמותר בהמה בלא פרסה אבד טוף בפרסה וכחך דלפניו שחיטה אבד אבד יע"כ והדין ענינו כחש כי כן נראה מר"י דמי' קחא עיקר ובענין בהמה ופרסה אמוס כן לענין יוצא כחש דהיינו ע"מ לרמ"א ב"ש כחש וכן שני יומי כבד אחד נעיל [כ"ל ולא נשאר ע"י בחי'] מקום חייו ו' מקום מרה המבואר ס"י מ"א ופי' וזוהי א' מבהמה שניטל טורה על רוחב השדרה ו' שניטל מקום שיעורה ו' שניטל ראשו אבריה המבואר בס"י כ"ט א"ל לבעל בכל נכחו כ"א וזי' ח' דמח"י כולו איך מיתבאר ויש לענין ביה עובא הנה לענין לה בלה בל"י לא יטור דין זה דאם נפלו ב' יומי אבד וז"ל ב"ש או מב' כבדים מה בכך כיון דעשהו נרגש ע"י ב' ויחסי אלו א' מחזיק חבירו לו מחזיק מן היתר הוא מ"מ אלו הוה אחד לבד אין טעם נרגש ובטל משא"כ טעמו ודאי כל שטעם האבד ג"כ נרגש אבד וטעמא לא בעיל מה"מ [ב'] ויחי אבד מספק ב"ש לא משכחא חלל בשוף ובהמה מוכח דכ"ל דיש לכן טעם אחד שייך בבה"מ ח"י פ"ד שנין כב"י ס"י פ"ז ס"ק ג' ד"ה כתב הכו"ס ופי' ס"ק ד' ד"ה שאלה ו' במז' כוס"ק ב' ד"ה והנה יש להקור ומו"י ס"י י"ג ס"ק ט"ז וס"י י"ח במז' ס"ק ג' ובה"מ ח"י פ"ח] ואם נפל למיט' דליכא טעמא מ"מ נורין אנו א"מ וא"י גם כח"י יש לגזור דיהא נרגש ויתן טעם וא"י להר"ש ז"ל דהפיקא דאי מדרינן לחומרל [כוונתו בזה דאם הספק הוא משום ש' הרמ"ב דכ"ל דהלוי בפרסה] א"ל ליכא למיגר אפי' א"מ כח"ש הש"ך ס"י ק"ט א"י ד"י כ"ב א"מ ככל כרוב דליכא למיגר אם ישלם וה"ה במיט' בלה כח"י ז"ל דבשר הוכחתי דבמיט' בלה לא אחר הש"ך כן [שנין בשע"מ ח"י סוף פ"ח] ואם כ"ב בלה איכא לעיוני ביה דלפי' ב' יומי נולדה שנתערבו יחד כוללהו שכן דאי חסיד ובי' היתר והורה חמיה אחרי רבים להטות או דלמא ע"כ אחרינן הכין בשמים ודאי היתר ולא כקסם מסופקין דומיא דגנהרין כ"י דאם חמיה ב' אין אנו יודעין לאו הכרעה [שני] בפתיחה לה' מערובת פ"ד הקורה א'.

לימוד כ"א מבשר בשדה עריפה די בעריפה ומערה שחיטה אמו אף לנזל מדי נבילה וא"כ אף מה שילא כיון שהחזיר יתר בשחיטה עליו ולהכי אפילו לא החזיר כלומר אפילו דלא החזיר איתרי דמה שבחזק אכור אפיה מה שבפנים מותר (ועוד בלשון אחר מפרש הב"ד כוונת הש"ך ע"ה) (ד) [ואם חזק כל אבר ואבר בשטה שהולא איתו דמחזר בשט"י ד' גם המיטות שנאמר בפנים אכור אם היה בן ט' ח' א' מהי שחיטה עליו] הוה ספק דהני בשני תיבותי דהש"ך ס"ק ז' (ה) כבש הבית ש"ס דש"ל דאם על חני כבד אבר וביתו דהני י"ט אבר ש"ס במתנו רובו בפנים דהה שפנים מותר מחז' א' שדיון מיטות לחזק א"כ שדיון המיטות שחזק לפנים עכ"ל והפירש מכתבו דנפשה קאמר לה והתפשט אית י"ט נגזר דמה שחזק א"כ למפרש בפנים דהיה כבד בשדה יע"ש וז"ל משום ה"ל לא אריא דמחז' מה שבפנים י"ט להחזיר א"כ בן ט' מה או ח' ח' דלא כילוד הוה ולא נפיק רובא ומיזו המיטות שילא מאבר שבפנים אכור הוה וא"כ א"כ חנו במיטות אבר לילא למיכטי דודאי מה שבפנים מותר ומיטות הווא דודאי אכור דכבד בשדה ואפילו רוב העובר בפנים (ו) כבד הלכות דהולא ראבו אף שהחזיר אכור משום כבד בשדה ודאי כיון דכבשה הולאה הוה כאלו כולו בחזק חו' לית חזרה דהוה כבד בשדה בעריפה שאלו לא הוה והתפוש א"י ב' השני ובכח הטעם כיון דהוה לידה קו לא ש"ך כלל חזרה ע"ש [אבל באבר שהולא והחזיר לכ"ט הטעם משום עריפה] וי"מ בין פירוש הלכות הולא ראבו והחזיר וזמ' מהי שחיטה איתו למה מדי נבילה עכ"ס כיון דל"ה כ"א מבשר בשדה ולהכי"מ

הבית והש"ך כנרי דאין תקנה לאיתו אבר והוא אפ"ה ולפירש יתר בשחיטה עליו [ע"ן כבד"י כ"ז ס"ק ב' ד"ה דע בסופו]:

ס"ק ג' הלוט כבד הטעם דמיקס החזק אכור אם לא החזירו משום כבד בשדה אלו היה מחזק בשוד שלא נשחט ופי' הכוונ' דכרי' דמיכורי אובלין כחזק דמיפרתו דמי והלכך בשחיטה דמשיא אורל באין תרומתו כדדרי' [משא"כ אם החזיר קודם שחיטה דלא הוה אובל קודם החזרה ולא הוה כחזק דמיפרתו לא הוה כבד בשדה דמכוסה באבר היולא] והתב"ש מקשה עליו דהטעם הוא כמ"ס הט"ו והוא דכרי' דש"י מולין ס"ח א' ד"ה לעולם דמשיא מקום חזק אכור דלא הוה כבשה דעומד על שפת הרחם ויחיה לאו כבד בשדה הוה והמ"ס ס"ל כהלכות ולפי"ז אם הושיע ידו כוה נשחט הרחם אפטר דאכור אף החזירו:

ס"ק ד' מביא ט"י הרא"ש פרק בירה וישיש ב"ה סימן י"ז דהלכה כר"י אף לגבי רב ושמואל ודעת הרי"ף ס' דבר ופי' כחיות דוקא לגבי רב לחוד: **ס"ק ה'** דעת הט"ו ילא חנו כבד אבר דמיטות אבר הנשאר בפנים ג"כ מותר מחז' ע"י שחיטה עליו אבל דעת התב"ש או י"א דדוקא עובר הנשאר בפנים מותר מחז' ע"י שחיטה עליו דלילא חרי רובא לא חמיקין וליה כעלר אבל מיטות אבר כאלו כולו בחזק וע"ש [ע"ן ובח"ס קיד' א' וברע"א בהג' אריח ס"י כ' במנ"ח ס"ק ה']:

סימן ט"ו ס"ק א' מ"ס הט"ו דמה שאבר דמיט יאל ער

י"ל לאו דמחיה לית ביה כ"א עריפה ולהתב"ש הוה לידה גמורה וחזרה לא חזרה הוה והנכון כמ"ס התרומה: **ס"ק ח'** אם ילא רובו במיטות אבר דכבד הש"ך דהו' אכור אף מה שבפנים זה אכור ג"כ בדיון א' אלא דהחליק דהתם משום ספק דמחז' הו' כילוד אבל הכא הו' ודאי:

ס"ק י' מ"ס לחומרא וגם מדחודש שהוא בשחט דלא איפסדא א"י מה הוה דמאי י"מ דאי' ודאי כילוד אין כאן טעות דודאי הנחתך א"ל להחזיר בשחיטה עליו דמחזקת הוה וכו' וזו"ל אם המיטות הולא אפ"ה אבר אם ודאי כילוד איתו אבר מותר בשחיטה עליו ואם ספק איתו אבר אין תקנה דמה שבפנים בשחיטה דמי וזה לכו"י ב' [כ"ל] (ז) כבד הפ"ה א' ד' דאם חזק עובר בפנים לחזיקות והולא אכורים לרוב המיטות מותר [ע"י שחיטה איתו] כיון שחזק הוה וז"ל ליד' לחזק אכורים כיון דאלו הניח בב"א משא"כ הכא חמשה השמ"ח ס"ז והכריזו ס"ל אפילו מחזק בפנים הוה כילוד:

ס"ק י"א הנה דעת הבית ב"ס שאל על כהמה דעלמא והוליד אפ"ה דהולד אין לו תקנה מ"מ החלב מותר דלא כעריפה אלא שאין סימנין מושיעין וזה שיעת החוט' וזה והש"ך חולל בשעת דש"י דסימן א' כשחזק והוה שהיה והוה עכ"ס עריפה ואף נבילה מחיים ומשירה לא איכטי' ליה בדיון דרב מפרש' דפשוט הוה דאכור החלב (ב) ולענין דינא ספיקא היה ואף להש"ך הוה ודאי מ"מ להפ"ז בא"י ו' הוה ספיקא והב"ח מכבד לגמרי והרמ"ה כב"ה ל' פוסק דהוה ספיקא וי"מ לענין ס"ס אם ילא חנו כבד אבר וזכ' על כהמה מעלי' והוליד דוולד אין תקנה משפך שח' אכיו חנו כשחזק כ"י והחלב שלו מותר שח' אכיו כילוד ושח' חלב מותר דאיכטי' הוה עכ"ס ולא הוה משח' א':

ס"ק י"ב הנה דעת הש"ך דמהני ס' נגד האבר ואף דיל' שח' מאבר קטן החלב מתגדל הרבה יותר מאבר אחר גדול י"ל דסודר לקולא ואף דמהריב"ל בחי' שאלה ק"ב פסק דכל דהיה דאי' ואח"כ מתגדל דהוה דרבנן א"כ ספק דרבנן להקל בזה מ"מ כאן מתחלת מולדתו הוה ע"י תערובת שער הוה ספק דרבנן (ב) ולכפ"י דינא פסק התב"ש כט"ו וכן כהבנו שם ראיה מכלל דאי' ספק דרבנן להקל בזה שח' שהוא לפנינו וא"ל לעמוד על שיעורו גם י"ט הרבה דעות דבר שמתחל ביאורו לעולם ע"י תערובת לא מהני ביטול [ע"ן בחי' ס' ס"ט ס"ק ל"ה]:

ס"ק י"ד עש"ך דמחא לא הוה שחיטה אלא בלא לחזיר העולס והב"י על הלכות דכבד הטעם משום חלדה וכבר כהבנו מזה בט"ו ס"ב ליישב דהוכר כט"י דר"א [חולין ע"ד] בחלחל דמעליה לא היה חלדה משא"כ בחלחל דמעליה הוה ספק היה בחי' כהמה הוה מהי"ט ספק והקטנו מה י"ל דמיט' אם ילא הולד דרך מרגלותיו ורש"י בפנים ורוב עובר ילא דהוה כילוד כולו ולעטם כ"י מהני שחיטה שילא לחזיר העולס מהני כאן ולעטם חלדה הוה חלדה דהרמ"ש בפנים וליה כהר הלכות ביה הטעם לפי האמת (ב) הנה בן פקועה מעריפה שח' על כהמה דעלמא והוליד כבד הש"ך ס"י י"ג א' י"א ד"ס לו תקנה חמשה כפי הנראה כאן בא"י ו' י"ט לענין ביה וזכ"י מזה כט"י י"ג ס"ק י"ב חמשה כהמה דעלמא אכ"ה פקועה מעריפה ובשחיטה האם ודאי דמחז' לילוד כיון דשחיטה איתו מהני לידה היה לילוד [ע"ן בש"ך ס"י י"ג ס"ק י"ד] ומ"מ י"ט לענין גם כזה דמחז' שח' כשחזקט' לענין נבילה והבן מנ"ח א"כ אין כשחיטה לענין זה:

סימן ט"ו ס"ק א' הנה אכרות קודם ילאוהו מקליפתו י"ט מחלוקת א' מה ואפילו שחזו בחבט ספר התרומה הוכר

עד שיגדלו הכנפים דהיינו טול ארובים שיש בהם קנים כבד דכרזבי סובר ושיעור א' הוא גדולה המונה שם פתיחת עינים ואין הלכה כן אלא בתוך דלחצי הכה השפירה א' ב' הכיף יושלמי גזול שגולד ביוצ' מותר לא כן מני גזול שלא העלה כנפיים אסור ממש שכן תפחד באליו דנפקין עם כנפיהן ועי' אסור זה ממש מילום ובי' וא"כ אין קושיא מהא דאחרות שגולד ביוצ' דהיינו גמי כהא' גזולא וכן העלו אחרונים דאסור עד שיגדלו המונה שם בהם קנים:

ס"ק ב' מתוך ש' מהשגל לדעת הראשם בלא ידעין דכלו חדשו לר' ח' ימים והפדים ע"י הקדש והטעם כח"ס התבאר א' י"ז כיון דלא ידעין דכלו חדשו ולר' שיהי' י' ימים וכל שלא הפדים בלחן הימים רשומה גדולה כזו ודאי יש לחוש כיון דלא שמו כל ז' דשמו נהדרקו ובעי' הפדים דאי לא הפדים תוך בדוקה אח"כ וביוצ' אין לשחוט מספק דחלל י"ז ול"ק מנהגם דנהדרה כו' דיש לה חזקה טובה משא"כ בל' (ב) ובכרזי כתב דביה"ד אין כי מושם ריבוק דרוב ודלות אין מתהדרקו ומיטעו מתהדרקו ובלא כלו חדשו דמהני שרי' ח' ימים דרוב אין נפלים ומיטעו שיהיו ח' ימים והם נפלים והוא הרי מיטעו ומיטעו חייבין בלא כלו חדשו ולר' הפדים ולפיו אף בחול כן גוס וזו נכון הוא יע"ש:

ס"ק ג' עי' ר"ל דלית הא דבטעין בקרבן יום שמיני ולא בליה דלא ילא מספק נפל דחיו דבלי ח' ילא מספק נפל וקרנן ביום כתיב בכל עשיותיו (ב) ומיהו קרבן אף כלו חדשו אסור והוא מחוסר זמן עד מחלת ליל ח' שזו רמזו להקדשו ולחמה יקריבו ודע דבשבת קל"ז א' אחר רש"י כל ששה ל' יום באדם וזו בבהמה איתו נפל וליף אדם ופדיו מן חרם ובהמה שחמור ובי' ח' ימים והוא חסר ודאי אף שירש בכלו חדשו אין בו פדיו ח' י' יום ובהמה אין ראוי להקדשה חוץ ח' ימים ועי' תוס' ב"ק י"א וזמנא ל' ב' דים שחמור איתו ודאי דליף מהתם יראה לי דרש"י יליף מהתם כל ששה ודאי ילא מספק נפל דהמורה סתמא אמרה מיום השחיטת אף דלא ידוע דכלו חדשו וכן בבכור הא לא שיהי' כפי'קא הוה לאו מהתם יליף (ורא' התם אין העטם משום נפל) אלא מסבא (ג) ודע עוד הא דבטעין ו' ימים עד תחלת ליל שמיני הוא כדאמר בחולין ד' אשוערוק' רמי' הא כיצד לילה להרבה אלאה תחלת ליל ח' ילא תמורה נפל דקרא סתמא דכ"ב (הא דבטעין ו' ימים בטעין מעלי' דוקא ולא אס' מלך סוף יום א' אס' הגיע תחלת ליל שמיני ויא ילא מבבל נפל דא"כ מה פריך בשבת קל"ז מיהא' סי' מהליגן אלא ודאי כדאמרן] (והכל מקשין עליו מאי ראי' זו הא באדם נדך ל' יום ועי' בסוף פת"י ותר"ח מה שהשינו עליהן:

סימן ט"ו ס"ק א' בשם הלכות דמאמור קרא דמוחא דבן ואח"כ אס' חייב גמי מוחא דאס' וכת' גמי חייב וכן לאו דוקא חמס' הבית' כתב דבן נקבה' בתשע' ובי' הפדים א' א' (ב) ובכ"ז חולין סי' כתב דמקד' יליף לה ומה שילוח הקן דאין אלא בשמיני מוזמן עשה נקבות כוכרים [לענין הנשים] דאף כינים חייב בשילוח כ"ז אר"ב והרא"ח פ' חמור יליף בחי' ולא ק"ו עכ"ל (ז) להשיב קת' מה לשילוח מה שכן ניב' בטריפה אפילו ניקב הושט דנכילה מחיים לא הוה דנה' דאין טעם כהני דהוה נכילה מחיים ובי' חמה עומד ושלוח משא"כ חורב [עי' בש"ד ס"ק יח']:

ס"ק ב' מהקד' א' ש' ספק א' מיטעין לזרע אב חיי' הא' שכתבו אחרונים כה"י י"ד בדין דרב חסדשה א' התלב אסור או מותר דרמי' לאכר היולא דהיי' כה"י דלא

סובר ומוקד קליפתו הוי גבילה ואפילו שחמו והרשב"א באלרין ובקנר ס"ל דבתוך קליפתו אית אסור אלא מדרם ועי' ש"ך סי' פ"ו אות כ"ג ובכ"ז ק"ז אות א' וגמ' דעת הטור דאין אסור אלא מדרבנן הלכך לענין דינא ודאי מספיקא לא נפקא וזהו ספק אסור מורה ואס' יש ב' קדרות א' היסור וא' אסור ונפל אפסות כזה ולא ידעין להי' נפל מ"ה הוה ס"ס שחמ' לא נפל לכאן ושחמ' מה"ס מותר ובדרבנן אית אומר לתוך אסור נפל ודעת הש"ך בלחן דהוה דרבנן ומיטע' הכי' דכרי העור משום שרץ המור דהוה אסתמחא [עי' חולין ס"ד]:

ס"ק ב' ומה' הש"ך חסר כ"ז שלא נזל הטעם שם בהם קנים דלא כה"י שחמ' ויראה לי אף למי' דב"ה הוה דאורייתא וזו הוה דרבנן:

ס"ק ג' הנה השא"ח סימן ס"ד ס"ל דבדקה בריבוק בעומה ל"ה אלא מדרבנן ב' עוד ס"ל שם דמסוכנת שחמין ביוצ' לאו היינו מסוכנת דחולין שדרכים פריטוס אלא חולה ואין מסוכן כי' שחמ' יכולה לפמוד ואין הש"ך מסיק דלכרי' השא"ח בתרומותיו (ב) ובפי' הגדלה דאס' עי' שחמ' כשר וגמל' טריפה אין בלא חיוב חטאת שרי' מלאכת מחשבת אברה מורה משא"כ בשחמ' לעי' שחמ' לכה ויחמ' בטעין שם קת' חזקן ועי' פתחים עי' שחמ' וגמל' טריפה ובכ"ז כפי' חז' בגמ' ה"י:

ס"ק ד' דעת הש"ך אפי' מוסלית אין נאמן אפי' דבדרבנן עי' שם נאמן בחסלית [עי' כה"י פ"ו ס"ק ל"ד בש"ד] אפשר דהנה איתחוס מקרי' דער עתה היתה משוגעת [עי' בפתיחה לה' שחמ' בשורש ה"י]:

סימן ט"ו ס"ק ג' הנה דעת הש"ך לדידיה אסור בו ביום ולאחרים שרי' ולענין הלכות קי"ל כה"י [היינו ה"ס מ' שאומר שוכר בהמסכר] וכ"כ כל האחרונים ומשמע [אפילו דראה דבמזיד אין חילוק ולו אסור ולאחרים מותר ודעת הבית' דלכ"ה' דה"ס אסור בו ביום ודעת האחר' דהו' רק קנסא דרבנן] (א) ודלית' בספר ידי אלויה להרא"ח גליפאס' ול' שחמ' בשם מהרי"ט א' וי' אלויה שחמ' בשבת שחמ' כשירה ואף' בשבת' נאמ' כ"ז דא"ר לא תעביד לא מהני יע"ש שחמ' כזה והכ"ז בלא' יש להקשות כן והת' נמי ש"ך בלא' דמחשבה גופא לא אסר המורה אלא יום דא"ר ו' דיראה לי עיקר אף' לאחרים אסור בו ביום דלא להני' מעשי' הרעים ולאחרת' מותר אף' לו ול' לבנת דא"ר סקולה אסור' לו לשלום ולא בשב' אסורין ומי' אסור [באר"י] בין לו ולאחרים ככדי' שלא יהיו מעשי' הרעים וזה דאין מבטלין אסור ואס' ביטל שרי' לאחרים על דלא עבר אדאורייתא עכ"ל הנה סובר כל שעבר על אסור המורה קנסין ל"ה שלא יהיו מעשי' הרעים וכל היכא שלעולם אסור [באין האסור תלוי בזמן] קנסין לו ולאחריו לעולם דלא ליהנו מעבירה ומבטל אסור אפי' דלא עבר כ"א אחרבנן והנה להרא"ח אין מבטלין אסור הוה חס"ס עי' רשב"א אחר' חתל' בית ד' ש"י ואפי' כתב שם על שמו דלאחרים מותר אלאה דאפי' דא' כה"י דומיא דמשע' שבת ואף' שם הנהא מעבירה לא קנסו לעולם עכ"ס [עי' בש"ד סי' ז"ט ס"ק י"ב] (ד) ובכ"ז שחמ' עי' קרקע דהדרבנן עי' שחמ' יראה להקל לעת המורק אס' עבר ושחמ' דבאסור דרבנן לא קנסו כולי' הא' ועי' כה"י ז"ט בעבר ובעל' אדיר' שם משמע עכ"ס אסור לחבטל עזמו מ"מ כלא' התחבר סובר דאין אסור בו ביום ואף' באסור מורה ויע' לר' דבא"ר אסור' דקנסו שלא עשה פ"א כן משא"כ לענין חורב דבש"י יוס' א' לא יביא

יבוא לעשות כן [ע"ל סי' י"ג במ"ז ס"ק ד'] (ה) כחב
התבשר או ב' דאם שנייה שחטו כאלה שנייה
אסורים ב"ב ואף דלחד נזיר קודם חבירו [ובשעת
נזירו אכתי לא ה"ל אריב דעדין לא נשטע בשני] מ"מ
ישנה לשחיטה מחילה ועד סוף כחש הרמז ב"ב גיבה
פ"ב ע"י"ש בתנ"ש (ו) הכה"ג ב"ב ב"י א"י ה"י הביא
דברי דמשיא דשוחט במרה אסור לאכול אף הראשונה
וסתומה אחרונה לא נשטע כן הראשונה אמאי תהא
אסורה לשוחט במרה כיון דנשטע בשחט ה"י היתרה
הינה [ע"ל סי' י"ג במ"ז ס"ק ד'] :

ס"ק ד' השחיט מ"ד מנכר דיעבד חלו א"ס שחט
שנייה שנייה אין לוקח דביה"ט מ' מקלחו ו"ס
ומקלחו לילה (ב) וא"ס שחט א' ביום וסמך ביה"ט של
אחריו מותר בליל שחטיו ממז' אי ביה"ט לילה לא
עבד איסורא ולי ו"ס לא מלין בקדשו אלל אחריו ו"ס
ומיהו משמחין ליה דאם א"ס לקדשו משמחין ליה
והש"ד מקשה דהא ביה"ט כל דע ספק ועדימ וזמן
השחיטה עכ"פ נמשך זמן מה ב' דעיים וא"ס מחילה
השחיטה (שחל) היה ו"ס ובמיד איסור ובמרה שחיטה
[אפילו הוא לילה] נזי איסורא עבד דאי לא נמרה
לשחיטה ה"י כהנהגה ולא עבד איסור למשחט משא"כ
כשנזר בלילה עבד איסורא וה"י אכלו עבד כל האיסור
ביום של אחריו ודאי למקדו כל יום של אחריו וכבר
התבאר דבמה לשחיטה מחילה ועד סוף ולי"ש ב"ן
ספידר לקולא כיון שהשנים עומד לשפס איסור מורה
[ב"ן במ"ז ס"ק י"א] (ג) דעת התנ"ש ס"ק ב' א"ס
שחט ה"י ביה"ט כל ליל ה' לא יחשבו ב"ב ביה"ט כל
ליל י' בזמן מוקדם מראשון בשחט ה"י לילה וסמך ו"ס
אף דאי שחט ב' בזמן מחזור מן הראשון ממז' שרי
דאם ב"ב ו"ס כ"ש הראשון ו"ס אלל דלמא חלי למשחט
דלמא יסחוט ב"ב מוקדם בזמן הבישה ודלמא ה"י
לילה וסמך ו"ס וז"ל מקשה הש"ד א"ס א"ס שחט ב"ב
מוקדם בזמן הבישה הא ה"י ב"ס שחט כשנשטע
הראשון ה"י ו"ס [לשחט ו"ס ד' ולי"ש כ"ש כשנשטע ב"ב
ביה"ט כל ליל י' בזמן מוקדם שחט ו"ס וסמך ו"ס ה'
וא"ס אין כלל אריב] ואחיל ביה"ט לילה שחט נ"ס שחט
כשנשטע ב"ב הוא לילה וכל כה"ג לכחילה שרי ואפשר
דמ"מ לכחילה אסור [אפשר הטעם בדשלי"א אסור
ב"ס] ומ"מ ודאי אין לגדורו כה"ג ו"ס אין לאסור הכשר
ביום שלאחריו כיון דא"כ ב"ס [ובן מקשה רשק"א] :

ס"ק ה' עש"ך דספק הוא א"ס כדור אחרים ואפילו
יוק ממנה לא היה אלא ספק ומיהו בחב"ו לא
ממז' כדור אחריו אלל דוקא ודאי שחט בחב"ו שחט
במז' א' ע"ס הפרה או אסור ואין לוקח בחב"ו כה"ג
הא כדור למז' אין איסור :

ס"ק ו' ו"ס לשין אי מולד לי בעדדו וולד מפנה אחת
וה"י ש"ס כמה פרות אי שרי לשחוט את הוולד
ע"ס א' מהפירות ביום א' והנה נראה לאסור מספקא
כה"ג [ע"ל במ"ז ס"ק ט"ו וב"ד סי' נ"ז ס"ק כ"ח ד"ס
וכתב] :

ס"ק ז' הש"ך העתיק ל"ס הר"ן ו"ל דא"כ ספקא
טובא אפשר לומר דבס"ס למז' לז"ך לשלול והא
דמבואר [נראה דג"ל] לקמן סי' ק"י דאף דב"ס ה"י
דיוכל לבדורי א"ס"ס שרי הי"ט ע"י מזה אכל כל ה"כ
דא"כ לבדורי בקל י"ס לשלול דאף ע"ד מ"מ מלין
מומחין ווא"ס לז"ך לשלול וז"ן במ"ז ה"י נזה כיון
קפ"ס א"י א' דב"ס ע"ס מוקד דא"כ לשלול [ב"ן
בפתיחה ל"ס וז"ד סו"ס ק"י] :

ס"ק ח' אכל על המזרז להדיע א"ס שחט הא"ס א"י
ב"ן ה"ס דליבא [למחזק] כ"א ב' ספקות שחט
לאו לשחיטה [ובזה הלוקח] ובמ"מ לא לשחט ה"ס לז"ך
לאורע דב"ס"ס ה"כא דא"כ לבדורי בקל מחזקין
יחזק

דלא איפשטא והא ל"ד דה"י כ"ס שחט אין חוששין לזרע
הא"כ ובמ"מ החלב מותר דה"י כ"ס דלא איפשטא ולא
מס' א' הוא ד"ס האחד ממז' יותר א"ף הוולד ו"ס
ה"י רק החלב וב"י דלא איפשטא ה"י ספק כחב"ו מ'
כ"ס בגולה ואף למז' דאסור ש"ס הי"ט דה"י משא"כ
והר"מ דמז' ש"ס לשיטתו דמס' א' מה"י ומיהו למ"ס
הש"ך סי' י"ד א"י י"א ד"ן דב"ב משה"י הוא ודאי
החלב אסור ה"י א"ס משא"כ לה"י א"י ו' וסמך א"י
מ' ד"ן א' ע"ס וז"ל ק"ס דה"י כ"ס [ע"ל פ"ד
סו"ס ט"ו] :

ס"ק י' והנה א"ס ניקב הושט במקום שחיטה דמבואר
לקמן סימן ל"ג דה"ס נכילה עכ"פ לאחר שחיטה
פשיטא דמיהו לשחוט אחריו דה"ס כהנהגה בידו וא"ס
ניקב המורבן אסור לשחוט אחריו :

ס"ק י"ד ויראה לי א"ס הפדים ובמ"מ ב"ו ביום א"ף
לי"א כ"ס"א אין לאסור הכשר ב"ו ביום ל"מ א"ס
הטעם כל כהנתי כח"ס הכ"ס פשיטא אלל אפילו א"ס
מטעם ק"ס אפשר דלא קנסו כ"א באיסור תורה
ובמ"מ סי' י"א דהא ב"ן דוקא באיסור מורה קנסו ב'
ביום [וע"י ב"ד ס"ק ג' ד"ה כה"ס הה"ש] (ב) ודע
כ"ס על כהמ דלמא ויראה שחטו וולד אין לו תקנה
כחב"ו סי' י"ג אסור לשחוט הא"ס וסמך מה"ס ומלקות
ליבא איסורא איבא שחט אין חוששין לזרע א"ס וה"י
שחיטה מפלוג ומלקות ליבא דמז' חוששין לזרע א"ס
וח"י סימן כשחט ואל מה"י שחיטה דמיהו ומשחט וז"י
כהנהגה בידו ומיהו איסור מורה א"ס ב"ס מספקא וא"ס
שחט ב"ן ואח"כ הא"ס [אכל הא"ס ואח"כ ב"ן בל"א
אסור דהא אין לו תקנה בשחיטה] אסור לאכול הכשר
ב"ו ביום דהכ"ס עומד לשפס איסור מורה כח"ס השחיטה
סי' י"ג א"ס שחט הא"כ וכן דאסור ה"ה הכ"א (ג) ומיהו
כהמ דלמא על ב"ס ויראה כ"ס וז"ל ויראה ב"ן
וקשיות לה ולברה איסור מורה ליבא [לשחוט] ממז' א"י
חוששין לזרע א"ס א"ס הוא א"ס כהנהגה וז"י אין חוששין
א"ס שחיטה מ"ס דב"ב פקושה ה"א ומדרבנן אסור
דפס"ס ע"ג קרקע ומיהו הכשר כל שחט בל"א
אסור לאכול מספקא ויראה דמותר לשחוט ב"ן של
כהמ דמ"מ ליבא איסור ממז' מספקא דרבנן לקולא א"ף
בהפדים דלמא חוששין לזרע הא"כ וה"ס כהמ כהנהגה
מותר לשחוט ב"ן שחיטה הגונה ולאו למימתי הכשר
באכילה אלל לומר דאין איסור אריב (ד) וה"ס כהמ
דלמא על ב"ס ובשחיטה וממז' וולד והפדים [נראה
דב"ל] אין איסור מז' אריב לשחוט ב"ן דספק דרבנן
להקל ח"ה להש"ך ולהב"מ [הובא בש"ך סי' י"ג ס"ק י"ד
דלמא וולד נזי נימך בשחיטה אמון אסור לשחוט הוולד
מדרבנן א"ס הפדים ש"ס רחמי להכ"ס כה"י הכ"י א"י
ל"ג ול"ד וז"ל כה"ג ד' דיעבד משחט דנפשי'
ואבארם [א"י] ב"ס על כהמ דלמא א"י על ב"ס
כיו"א ב"י א"ס אריב וזה חמ"ס וז"י דשין ה"ס
שחט כה"ס מלקות ולענין איסורא ו"ס חילוק דאלו ב"ס
כהנהגה משחט אסור מ"ס שחט אין חוששין ובשחיטה
משחט ואל ב"ס כיו"א אין איסור כ"א מדרבנן דבולס
נריב"ס שחיטה ומדרב"ס הר"ן [ב"ן] כה"ג ב"ס מועדפה
על כהמ דלמא והולד הוולד נימך בשחיטה עומד י"ס
איסור אריב ה"ס מה שהמיר הוולד כ"ס הש"ך כ"ס י"ג
א"י י"א ומ"מ ה"ס לומר דכ"ן י"ס מלקות ב"ס משא"כ
ד"ן ה"י א"י ב"ו מלקות ד"ן [ג"ל] הוא ב"ס על כהמ
דלמא ובשחיטה א"ס דמותר לשחוט ב"ן אריב זה ב"ס
כדור דמיהו בשחיטה א"ס כש"ס ודוקא הולד אסור
כהנזיר סי' י"ג [ובש"ך ס"ק י"ד] חמ"ס הוא ל"ה
לשחוט בל"א הפדים דאי הפדים אסור לשחוט מדרבנן
ד"ן הרב"ש כהמ דלמא על ב"ס ובשחיטה וממז'
וולד [כ"ן חילוק ה"י על כה"ג] ל"ה הכ"ס דהוולד
יחזק

ומי' יס לראות דרובא לרד'א וצני וכו' דס' עם חזקה אי' למואלו כמ'ס בל'א הקדוש כ'ס רוב עם הס'ס ומיהו תסס כסב עוד דרד'ב'א לטבול וע'ס בכלל כ'ס א' ח' :

ס"ק י"א ושי'ט אחרון של פסח אין רגל בפ'ע ועי'ט [מרב'ס דוקא] בשפות [אכל לא בשהמות ועי'ן חוס' ע"ז ה' ע"ב דר'א וכדנר' רי'א] :

ס"ק י"ג כתב השמ'ח שמוניו שדרך הקצ'בו לשחוט הכל ביום ה' ללורך ט'ס ודל'י אס מבר האס לא' והב' לנ'י ביום א' ה'ו מקח טעו' :

ס"ק י"ז הנה שטח הכ'ס והטע'ן דרמב'ס והמחבר ס'ל דודל'י חושש'ן לרע האב' והא' דפסקו לעיל כס'ק ב' אב' ובנו ה'ו ספק משום דבנו משטח הכר'ך אחר'ו לאפוקי האב' שאין בנו כר'ך אחר'ו ודעת הש"ך דאין לחלק בין טהב בזכר'ס ובין חושש'ן לרע'א ועי'ט דס'ל לרמב'ס ד'ס ספק א' חושש'ן לרע'א מדרפס'ק אב' ובנו ה'ו ספק. (ב) נספספ'ק כ'ס שט' אב' ובנו וטוד שט' וולד הטול' מכן פקושה על כהנ'ה דעלמ'א וקש'ט' לה ולכר'ה ביום א' א' חושש'ן לעדות מה'ס או לאו ולב'אור'ה ממי' ה'י גבר'א עב'ד עב'ד'ה כ'ס בה מלקות דל'י חושש'ן לרע'א אב' א'כ ה'י נחמ'י' מלקות דשחט' אב' וכן ביום א' ו'ל'י אין חושש'ן לרע'א אב' א'כ אחר'ו וולד י'ס לו חקק'ה דבהמ'ה מטע'ל' הוא דר'ן דר'ב משרש'ל לא נאמר אל'א א' חושש'ן וחי'ב משום אס ובנה ו'ל'י חושש'ן לרע'א א'כ חייב משום אב' ובנו אמנס דרב'ן ס'יה כהנ'גלה א'כ חייב משום אב' ובנו אמנס כל ו'ס להש"ך ז'ל דסוכ'ר א' חושש'ן ודל'י חייב באב' ובנו משא"כ להלבוש והכ'ס דכתבו אף דחושש'ן שח'א אחר'ו חושש'ן הוא למעט זכר'ס א'כ אין כ'אן ממי' ופטור הוא ממלקות ודע דההר'א ספק כמי' ההר'א כמי'ס הר'מ' ז'ל כ'ה' סנהדרין [וכוונתו דאל'כ אף להש"ך פסור] :

ס"ק כ"ב הש"ך הראה מקום לא' ג' ולס'ס י'ד הנה כס'ס י'ד כתב השוט'ט שוכר כמי' אחר'ו ה'ו כע'ל דל'א אי'שש'ט' ולחומר'א ולעני'ן אר'ב ג'כ לחומר'א ובא'ר ג' כ'אן כתב דאסור לאכול האחר'ון לו וא'לי יאמר ג'ס כ'אן אף באד'ר'ר אסור או כוונתו להיפוך כיון דמטע'ס קנס הוא הכל לא קב'ו :

ס"ק כ"ה דבעלי חיים לא בטלו ש"ך ולבוש כתב הטע'ס דהו' דשלימ'א ולכן לא בטלי' (ב) ואס שחט [אר'ב] ונתערב אר'כ השכ'ל כמו כס'ס בל'מרו ובדומה י'ס לפי'ן לכה"ג דאסור בו ביום א' אחר'ין דכ'ו דשלימ'א או כיון דמטע'ס קנס הוא כמבואר בל'ו ג' כ'י קב'ו כעני'נה ולא עי' התר'בות עי'ן פסח'ס כה' דר'ס קנס מתן שטכ'ר כצ'י וז'ע' :

סימן י"ז ס"ק ב' ו'ס לראות בשח' שיה' ח'י קנה פנוס והסוף עליו כ'ס האס יאמר דל'י פד'וס דל'ל כידוע שטעולה נשחטה קודם לכן כמי'ס הלבוש דכ'אן במש'נו ה'ו גמ'ד שחיטה ומי' א'ן להקל דאחר'ין מיד שהר'ג'ס'ה שר'י'ן לשחטה נטעל'ה ומת'ה מיד :

ס"ק ג' כתב הכה"ג כג'י השור א'ו ב' י'ס להספיק סומ'א שחט' וואמר שהר'ג'ס כפירכ'ס א'י מסי'ן ובא'ר ה' [כתב] לר'ך שידע מחמ'לה שה'א מחסונ'ה ה'א לאו הכ'י כל מל'א דל'א דמי' כ'ו כמו בס'ין מחסונ'ה [כס'י ע'א] :

ס"ק ח' עש"ך וכונתו דה'א דכתב הר"מ ז'ל גדולי התכ'ס'ס לא ה'ו אי'בלי'ן מן התכ'ס'ס'ה יתב'רת וא'ן דבהמ'ה ג'ו אסור הר'י' ניט'ו דבהמ'ה ג'ו מידת חסידות ה'א לאר'ס כה'ר ומתנג'ג כחסידות וזכר'ו הר'ס ה'ס אף בשהמ'ה ישר'אל וא'ן בו מידת חסידות אף מ' שמתנג'ג כחסידות אל'א גדולי ישר'אל כמו ויחזק'אל ומכר'יו והוא התפ'אר על ו'ס :

נימ'ר בשחיטה אחר'ו א'י הפד'ס לר'ך שחיטה מדרבנ'ן ואסור לשחוט אחר'ו אחר'ו בו ביום א'י כל'ו חרש'ו ולהש"ך ממי' א'ן בו איסור חר'ה א'י חושש'ן לרע'א אב' ה'ו נתגב'לה דל'ן חקק'ה ו'ל'י אין חושש'ן [א'ר'י שחיטה מיד דר'ס ה'א] ו'ס איסור מדרבנ'ן כהפד'ס וכבר כתבו ספק דרבנ'ן להקל דלמ'א חושש'ן וא'ן חקק'ה ו'סו' נתגב'לה וא'ן איסור לשחוט בו ביום ומיהו הכס'ר בל'א'ס אסור לאכול ולעני'ן איסור אר'ב אי'די'ן כ'אן ומיהו מ'ס ספק דרבנ'ן להקל י'ל דשלימ'א לא אחר'ין ספק דרבנ'ן להקל :

ס"ק ט"ז מה' וטורד'ן וכל פד'ס מרוב'א פד'ס ואף שהוא דשלימ'א כמי'ס לטבול דל'ר'ס מיקר'י דשלימ'א מי'מ איסור'ה כרוב'א אחר'ה וז'יה כשאר דשלימ'א [ע'ין כש'ד ס'י ק"י ס'ק ל'ב] (ב) כתב השמ'ח ש'ר'ע אס נחש'רב אב' כל כהנ'ה כשנשחט'ה היום או איפס'א אס י'ל ספק ספיק'א דספק אס טהב בזכר'ס ובכח'ג'ס ס'ק ה'א מבי'א כס'ס מהר'ר'ו דתל'ו בשל'ונת'א א'י חושש'ן לרע'א אב' מחמ'ת ודל'י או ספק אמנס לר'ד'ן דשלימ'א אחר'ין ס'ס אס לא לר'ע'א כמבואר ס'י ק"י י'פ'ס ולפ'ר'י ה'ה כ'ס על כ'ס והולד' והפד'ס ונתערב אב' ומכ'ס'ס לא נתערב א'ן אחר'יס ספק דרבנ'ן להקל כדשלימ'א. (ג) דע שהפד'ס ס'י ק"י בכלל ה'י כתב דח'י דכ'י כמי' ו'ל'א איפס'ט' א'ן נכנס כנדר' כ'ס ועי'ן מ'י כלל א'י א'י ו'יבקע'ר'וס הספיק'ת מחסונ'ס א'י וע'י וכתבו'ס ככ'י ל'י א'י ו'כפ'ית ככ'י כ'ד וז'ע' האר'ך לחלוק על פד'ס ועי'ן בל'ח'מ פ'ג מה'ס ה'י כהני'ת נ'ר'ע' :

סימן י"ז ס"ק ב' והך רואה ממה שכתב הש"ע והוא לשון הר"מ דכל שלא פירכה בגבילה ודל'י מחזקין לה הנה התב'ס'ס א'ו י' כתב דל'א רוב'ן מוסב'נת מחמ'ת אס א'ן מפרס'ס'ן רק אחר'ן שא'ן מפרס'ס'ת רובי'הו יול'ת נשחט'ן קודם גמ'ד שחיטה [ומפר'ס המ'ז דבר'ין] דודל'י רוב בעלי חיים מפרס'ס'ן ולכן כהנ'ה כד'יה א'י לא פירכ'ה אחר'ין מן החיטוט הוא דה'א כד'יה ה'ו משא"כ כמסונ'נת שלא פירכ'ה א'י ל'ן לומר דטעולה נשחטה קודם מלומר מן החיטוט הוא משא"כ השוט'ט טלילה [ול'א ידע אס פירכ'ה] ה'ו ספק דשח'א פירכ'ה עי'ס. (ב) ולעני'ן כר'כ'ה על שחיטה יר'ה ל'י שא'ן להכני'ס בספק כר'כ'ה ויחש'ט אחר' עמו [ע'י כש'ד ס'י י'ס ס'ק ב'א] (ג) ולעני'ן אחר'ו ו'ל'ת בו אס לא פירכ'ה כתב הכ'ס'ר דש'ר'י דה'ו נכילה ודל'ת ומיהו כתב התב'ס'ס ז'ס דוק'א כשלא פירכ'ה ה'א פירכ'ה כשאר אכר'יס או נשק'ה וז'ע'לה רש'י אף בתחיל'ת שחיטה ה'ו ספק שח'ה כ'ד ס'ק ג' מה'ס'ס ולכן אין להקל כפירכ'ס דש'ו :

סימן י"ח ס"ק א' ואחר'ן דשח'ס'ס שט'ס'ן אחר'ס'ס א'ן לחוט עי' וזכ'ס ז'ל לעיל ס'י ע'י א'י א'י כס'ס רש'ל וה'ס דכה"ג אחר'ין כ'ס'ס מר'וח ר'וח כיון ששחט קנה סימן קודם ש'י'ע' לאח'נ'ס הכס'ן ועי'ן תב'ס'ס ש'ס המל'ך כע'ד כ'יס ד'ס למטע' מל'שחוט כס'ין סקור'ין :

ה'א ספק'ת שחט' וואמר שהר'ג'ס כפירכ'ס א'י מסי'ן ובא'ר ה' [כתב] לר'ך שידע מחמ'לה שה'א מחסונ'ה ה'א לאו הכ'י כל מל'א דל'א דמי' כ'ו כמו בס'ין מחסונ'ה [כס'י ע'א] :

ס"ק ח' עש"ך וכונתו דה'א דכתב הר"מ ז'ל גדולי התכ'ס'ס לא ה'ו אי'בלי'ן מן התכ'ס'ס'ה יתב'רת וא'ן דבהמ'ה ג'ו אסור הר'י' ניט'ו דבהמ'ה ג'ו מידת חסידות ה'א לאר'ס כה'ר ומתנג'ג כחסידות וזכר'ו הר'ס ה'ס אף בשהמ'ה ישר'אל וא'ן בו מידת חסידות אף מ' שמתנג'ג כחסידות אל'א גדולי ישר'אל כמו ויחזק'אל ומכר'יו והוא התפ'אר על ו'ס :

סימן י"ח ס"ק א' הנה דעת הש"ך בהמחבר שכתב הר"ז נכילה דהו' ספק נכילה ודעת הש"ך מרשעה המחבר מלב'ן הרמ"ס דכתב ספק נכילה והמחבר כתב נכילה ובס'י'א כתב ספק אפשר לומר דלקח'ן א'כ'א ס'ס גמור :

[illegible]

שְׁמִירָן מֵאֵלֶּיךָ וְאֵם בִּלְבֹל וְהִיא אֲחֻרָּה יֵשֶׁת בְּאוֹר דָּל.
 (ב) וְהֵן הַשְּׂמִירָן יִסְמֵן יִי סִיג בֶּן פִּקְוֶה שְׂפִירָה
 קִרְקֶה שֶׁשֶׁתן שְׂמִירָה מְדַבְּרִים אִין לִשְׁמִירָה אֵם
 מִנְהֵל הַשְּׂמִירָן שֶׁמֶן אֲחֻרָּה שְׂמִירָה [עַל בְּרִיחַ סִי יֵי]
 סִיג דִּין כֵּחַ סִיג סִיג בְּרִיחַ סִיג אִין כִּיד כֵּחַ דְּמִשְׁרָה
 אֵם לֵאמֹר הַשְּׂמִירָן אֲחֻרָּה וְאֲחֻרָּה אֲחֻרָּה כִּיבִירָה וְיֵל
 דִּלִּין לִשְׁמִירָה עַל דָּן גַּם כֵּחַ אֲחֻרָּה אֵם כִּיבִירָה וְאֵם
 כִּיבִירָה עַל דָּן חִיּוֹת כֵּלל כֵּחַ בִּלְבֹל דַּע:

ס"ק ב' גרשין בחולין י"ז ז' במערבא דברקו ר"א
בשמיטה בנהרדעא תבוא ר"ש בריה לישנא ר"א
בחוט השערה בצורא אחרי צדאש אכלי בשדה לבידקה
אמר ר"ש לרביה דיקור צדאש ואשפורה ואחלה
רוחא וגרסין חו ר"א שלם גנימות ח"י וקחשבי
פנימא סבין כדי חגרת ליפורן והריף הניח כל הנך
השמיטא הא דריל וכתב הרשב"א והרמב"ן דלית הלכה
דגריל להשמיטא הריף אלא כהך דברקו בשמיטא
והרא"ש כהה כיון דהריף (הריף) הא דריש אשפורה
היינו כדי שחמור ליפורן וכל פנימא שמרגיש בליפורן
היינו שחמור ליפורן. (ב) הנה הסוד כפי הכנה ב"י
והב"ש סובר דהרא"ש והריף חולקים וליהויף והרמב"ן
והרשב"א והרמ"ם שומר פנימא כ"ש ולבשר שחמור חוט
השערה (ובח"ש כאן הב"י ס"ק ב') והרא"ש סובר כדי
שחמור ליפורן תאמז הדיניה והפריש הכנו דלכ"ע
לפינו דלא חגרת. שער פוסלם אלא כפי השמיטה
מתוקלס הרשב"א סובר דריל דאחר חגרת ליפורן
מלשון ארסיש כמו חגרה בקין לחמה וכל שאין הליפורן
נאסף לאו פנימא ובתורה השמיט הריף הא דריל ואף
דהניא לא דריש אשפורה ואשפורה היינו ודאי ליפורן
מרגיש הוא פנימא קטנה ביותר ואפשר אפילו שאין
נאסף בחוט השערה אפי' מרגיש הליפורן והרא"ש סובר
חגרת ליפורן לבון הרגשו והלכך הלכה ינינו הא
דריל חה שביי הרגש והוסף אלו מלות וכל פנימא
שהוא מרגש בליפורן היינו כדי שחמור ליפורן ולפי
גם הרא"ש אין חולק עם הרשב"א כלל אלא כפי
השמיטה ודאחא אני דברי הדיניה והפריש ככאן מובין.
(ג) ולא עוד אלא שאני רואה לישף דאפשר להראיה
והרא"ש י' יומה חומרה מהרשב"א והרמב"ן דבדרי
הריף דאלו לדידהו כל שאין אוסף חוט השערה לא
יון כהה פנימא דאחרת קרי ל"י רבא דהכין אמר ג'
מלות בסבין כיו והוא לישנא ודאי מלשון ארסיש הוא
ודאי להרא"ש והרשב"א אף שאין אוסף חוט דבר
שהליפורן מרגש פסולה והיינו כי בדברקו במאי שמיטא
דפסול כה"ג ואפי' בדיקה דריש אשפורה מחגי ודאי
ליפורן ודאי מרגיש קטנה ביותר וגם הרשב"א דהך
אמריא דברקו בשמיטא לאו אי הוי משתבח פנימא חו
בקיף לה אלא להיות ודאי אח"כ אי חומרה חוט
השערה. (ד) כהה"ג כהה"ג ב"י א"י ה' הדיא דברי
הרמב"ם שפי' בדונאן שטט א' מרגעו ודאו הפנימא
לפין השמש והליפורן התרגעו והפרישו השומא הרי אהה
רואה

והם דיל דרוב שותפין בטובן ואין שיהיו ודורסין כחש
 רק ספק הא כל ספק השקול ומוקד אוקמה' אחוקה ומילק
 מרשע שמש נבילה אסור לשמוע אחריה ואין לוקה
 ודאי חרדי' ודאי נקי ובהא דפיר' ה"ב אל בדק בסמימין
 לחומרה משמע דספק ודאי וקורא לספק מתי בכלל נבילה
 נבילה ז"ע ומכל דברי' אחרונים משמע דיעד דלא נמיר' ה'
ק"ס ב' מ"ש הש"ך בזהם בחי' בחוקה איסור זה ה'
 דבפסל' איפסא אפיה כיון דלאוהי חוקה אין ספק
 הרגיל [מבואר מבוא' אפי' בספק הרגיל לביתר אולי' כן
 לא אבדחיה בן

ס"ק ג' ומ"ש שחל נפס בעור הוא ל"ד דאפילו קרע בעור כך ושחט ונחל פסו אין חילין במחירקת אפי' נגע ואסור חסס;

רואה כחש וכן הכנים הכהן אפילו שחטא ומח
טובלת אפילו אין אכילה שום דבר אכנס מה שחטא
השוחט יש לעיין דבילי האי אין לאכילת אחרת וכן
שם משמע למגדל תלמוד עשאו כן ומח ראה האד
הבדוק לדיק להיות כלם כחש האנוש לבדן כד
ובעיה עתה רבו המהפכים ומצב שהיו שניין כו'
ועל כשד סק ל' (ה) גם אכילת לך שבועת זה
בעלם הבדוק המעלה האמורה בנח אכילה כו'
והרואה במשמרת הכות וצדקה שם כחש הבדוק
המעולה ביותר וא"כ להם זה העלבו השוחט ומח
ואם הבדוק אחר ניוס ואולי הכהן והמדרש בדיקן
כדין וכלכלה ואומר איך באמת ראו להבדוק הסבין
על אצבע שער שלו כך הוא ומדרש ובעור עב אין
מרגיש ואין אכילה בעיניו:

ס"ק ג' ענין וריל דלמ דלמ סבין סבין סבין
האצבע על הסבין וא"כ הולכת האצבע על הסבין
אין שם להולכת הסבין על הוואר הכהן וא"כ בהפכה
אצבע יורג בסבין פנס אי יורג כוואר כהן
בסבולת הסבין ע"כ כתב דמוה"ק היו לבדוק כוונת
שמואל הסבין על האצבע וא"כ לפיו איך הולכת
הסבין בבדיקה ובחזרה אחת הוא ולמ סבין לבדוק
שמואל אצבעו על הסבין ואין קפידא רק כפי האדם
באזה אופן שעת לו לבדוק הרשות בידו וכ"כ
המחנכים ז"ל:

ס"ק ד' והקד רואה מדברי ה"מ במשך דלעל סימן
ו' כתב רמ"א דבסבין אדוק ובכח שער
שחיטה כשר דיעבד כו' משמע להדיא שלא נכשר שיעור
ב' לוארין דהיינו שיעור שחיטה אסור אף דיעבד לא
מהני ברי ל' ומיניה דבפנימות הרבה היינו שחט אף
שם שיעור שחיטה אסור. (ב) וב' מסוככת ברי ל' אי
יש שיעור שחיטה לבד הפנימות ופנין במקום היפה
ואחר ברי ל' שלא נעמי בפנימות כלל כשר דיעבד אף
לדין ועיין בס"י ו' בשד"ח ה' במשך כשם הדמ
משמע לכאף דוקא לכתחלה ע"י מעלת בעיני שיעור
שחיטה הא דיעבד כשר ומח רמ"א ויש בו שיעור
שחיטה הוא לכתחלה דאפיה לכתחלה לא יכחש בו:
ס"ק ו' והנה מהמנהג לשון הש"ע והמחנכים יראה
ודאי דבדיקה בישראל חוב הוא ומח ליישב מהג
השולס ז"ל בן דעמירן מרגיש כחש ודאי ואלך דיעבד
אין בירי לאסור אם לא בדק כ"א אטופאל (ע"ל
ס"ס"ק ב' במ"א). (ב) וא"כ לא בדק גלדרוס מבדתי ב"ח
א' כשם דמח"א דכשר דיעבד ולמעשה ז"ע:

ס"ק ו' הנה יש ב' עממים להגיד בבדיקה בין כל
חזא ומחא א"ל משום כל תשחית כחש כחש
י"ז ב' ב' ב' הכהן כשם מהר"ל שחא יבואו לאכול
הראשונה ערס בבדיקה הסבין וא"כ עריפה שום כבשירה
ליכא ב"מ מ"מ א"כ שחא דמהר"ל [ע"ן בשד"ח ס"ק
ה']. (ב) דע בבדיקה אחר השחיטה אם הסבין לפניו
חיובא הוא דלא כהאב"ד ור"ח כשנכנס דל"א אחר
שחיטה לבדוק ובכיר אינו לומר דהר"ה ז"ל סובר
בבדיקה הסבין הוה טורח ומשיה איך לערום ולבדוק
אחר שחיטה ולפיו לדין אף ע"י טירחא ואפילו מניין
למדרק בתיים חייבין דוקא נאכרה הוא דכשר ימח
בשע ס"ב אם נאכר כו' וכן ראיתי בפ"ת א"י י"ט
דף ע"י טירחא לדיק לחור אחר הסבין יע"ש וס"ה
נראה לי העסק כחש הכהן דלא סמכין אלא אחיקה
ורובא הקבוע מזה טבע השולס לא הקבוע מזה המנהג
וטבע הסבין להחלקל ע"י עור ולפיו שהוא דמיון א' ו
רוב מניין אפשר דהבין הוא אפ"י ע"י טירחא ומניין
למדרק אכתיים לדיק לערום אלא אפשר דהתם הוה
מיטעא דמיטעא [ע"ן בשד"ח ס"י א' ס"ק ה'].
(ג) ולענין דמ"א יש לעיין אם יש סבין בדיק מן שחט
מומחה

ס"ק ח' והנה בדין בבדיקה הסבין קודם שחיטה יש ב'
עממים י"א שחא וכח אכ"כ ב"ן משום כל
השחית ב"ן משום חשש ברכה לבעלה והנה אם שחט
מאחר הברכה א"כ שחט אחר וא"כ נכילה כבשירה
ליכא ב"מ וא"כ סבין מונע דא"כ שחט כלל בבדיקה
ואכזר שרי כחש הס"י ואפ"ה כהן רמ"א בסיק י"ד
לכתחלה אין לשחוט בלי בבדיקה תחלה [בסבין מונע]
והנעם משום ב"מ או ברכה לבעלה וא"כ בשחט
הברכה מאחר ונכילה שחט כבשירה ובסבין מונע דליכא
כולהו עממא או שרי בלי בבדיקה לסמוך עלמ"כ דאי
מ"י מיטעא ליכא איסורא:

ס"ק ח' מסופק הא דרמ"א כל מילתא דלא רמ"א
ע"י דלאו אדעתיה אי מהי"ט שחיטה פסולה
ודאי או ספק הוה או משום מומחה בעלמא [ע"ל בשד"ח
ס"י י"ד ס"ק כ"ח]. (ב) עיין פ"ת א"י ו' דא"כ ראו
עדים ואמרו ברי אין לאכור ויש לעיין אם נאמר א'
לומר בדמיו ו' לא כמו עד א' במלחמה [ולפ"י ע"א
נמי לא מהי"ט] או העם כיון דהוא עריר בעבודתו
לאו אדעתיה אכל אחר אפ"י אחד מהי"ט ויע"ש בס"י:
ס"ק ט' ויש מחמירין עש"ך שסובר עוקן דרך ירידה
נמי קורט עד דקיימא ארישא ומשך קולא מזה
דאפילו אחורי העוקן לקחא וקיימא ארישא ממש ושחט
דרך הולכה כשר וכן להדיק [ע"ל בשד"ח ס"ק י']:

ס"ק י' ואח"כ רואה דאפילו קיימא ממש ארישא אחורי
[העוקן] לזר הראש ד"ל דרך ירידה אין קורט
אפילו הכי אינו אוסרין וכן העלה השמ"ח ס"ק ב'
אונס י"ב לעיין בזה:

ס"ק י"ב דעת הש"ך גם בעוף לכתחלה אין לשחוט
בסבין רעה כל היום ודעת הפ"ח בס"י כ"ג
דעוף מותר לשחוט בסבין רעה כל היום כיון לכתחלה
לדיק לשחוט כל ב' סמינים א"כ מה לו מיטע אחרון
של ס"י א' או ס"י שני ובדיעבד לא מעכבי [משא"כ
בבהמה אוסרין משום דדיעבד ס"י ברוב שני סימנין]
והמנהגים ס"י כ"ג מסכים להפ"ח ומח לדיקא העלה
לדין לשחוט כלל בסבין רעה דכמה קלקולים באין ע"י
כך. (ג) מה שהסור הש"ך כ"א אם חותך כשחט הסימנים
אכל הני"ט ס"י כ"א או ט"ז לא הסור לכתחלה אלא
בעוף אם הניח הסימנים יחד אכל לא בבהמה:

ס"ק י"ד וזכר להסור השוחטים על זה ומיחו דוקא
וקרש יבש אכל לא לית לן כ"א ומשיה אחר
השחיטה [כנ"ל] מיד אין לחוש לזר שח"ג הסבין ועיין
הנ"ש ולכן לא ראיתי מי שמהר עתה בזה אחר
השחיטה להדיח ולקח הסבין תחלה:

ס"ק ט"ו וראוי שהדע דאפילו הסבין ארובה ביותר
כמה אמות ויש שיעור לבד הפנימות אסור וכן
הוא לעיל ס"י ו' אף שיש שיעור שחיטה אסור לשחוט
לכתחלה ולא כפ"ת א"י ע"י דמחור:

ס"ק ט"ז עיין שד"ח וירלה בזה דף דמחמ"ר סובר
לדין בבדיקה חיובית מדכחב שחט כו' ואפ"ה
סתם ואחר שיש לבדוק בין כל חזא ומשחט דמיו י"ב
בדיקות והיינו ענה טובה שחט ומחא א"כ פנימה מן
הזר אפ"י ככמה כמות הראשונה ב"כ עריפה. (ב) ומה
שכתב הכה"ג בהג"י כ"י א"י כ"ד בשם דמח"א אם לא
בדק תחלה הסבין מן הזר ואכזר כשירה כשר כהנ"ט
[ע"ן במ"א ס"ק א' ו'] בזה דל"ע:

ס"ק י"ח הנה דעת הש"ך בבדיקה בין שחיטה לשחיטה
אין חיובות ובטנין הכשרות בעימ"כ שהיומן דחוק
דאי אין חיוב אכנס כשאר ימות השנה ראו וכתן
לבדוק בין כל חזא ומחא י"ב בבדיקה כדעת מהר"ל
הפ"א דמ"א הביאו הש"ך ב"ח י"ז ובפ"ת שוחט הקהל
ביום ה' וע"ש:

ס"ק כ' והנה בענין בבדיקה הסבין אחר שחיטה פסק
בש"ע

מומחה ויש כאל שחט יודע לשחוט אלא שאין בקי בדביקה סבין אחר שחיטה אי שרי אי לא והנה הרשב"א בזה"ל י"ז ב' ובמשמרת הבית ו' ב' יראה דאית כן שכתב דהיה דמור דלא בדר בורק אחריו הא בדר קודם אל להמטב עד שיבדוק ומיהו אי איתא לפטוי הוה כמעלי עין מן האיסור יע"ש לפיכך י"ל דאם איז כ"א ע"י טורח גדול יש לגדר ולהקל בדביקה שלאחר השחיטה ולמעשה ל"ט. ד) ומה ששינה המחבר ובתב שאל ובטור כתב ואם [כוונתו לפי"מ שכתב לעיל לשומע הט"ו המחבר סובר דיש חיוב לבדוק בין כל חדר לא עלה טובה] יראה לומר דהטור סובר ע"ס הדביקה הוא חפצי הכהנה שרולה לשחוט אח"כ והוה כחמילת בדיקה והמחבר שינה ובתב שאל עטמא ישיב לחילוקיה דמשי"ה לר"ך בדיקה שאל כ"י ולפי"ו היכא שהעריפה שוה כמו הכשירה ליכא ב"מ וא"ל בדיקה ולטעור לר"ך בדיקה :

ס"ק ה' מפרש כוונת הט"ו דפוטרו מלשלם כיון דלגמרי לא חייבא לבדוק אלא עלה טובה וא"י הו"י חייבא לבדוק היה חייב משום שהכנס ענינו לספק וגם עכ"פ ספק שחא במפרקת איפסא גם גרמי לא הו"י שוב ראיתי לבריו בל"ו ג' שכתב ג"כ לפרש דברי הטור ח"מ [סימן ש"ו מ"ש שם לא בדר בדיקה ראשונה חייב לשלם ואם בדר פטור שחא במפרקת איפסא דקשה אפילו איפסא בעור מה הוה ליה למיבד דהא בדר ופי' דמיידי דשחט ב' בהמות ועבד בדיקה ראשונה ולא בדר בהמות דפטור שחא במפרקת איפסא] ואם חפס בשמיניס ולא שחט כ"א רוב מלמלס דודאי עריפה הכהנה חייב לשלם אף להט"ו ודוקא תרמי בעיין שלא יהיה חייבא וגם עתה ספק הוא ויש לעיין בזה אמנם התבאר אי ס"ד דאם שנים כל אחד אי חייב

בש"ע דלר"ך והוא דעת הרשב"א ושאר פ"י ובה"מ והראב"ד סוברים דל"ל ובכ"ז נכחמו בט"ו [ס"ק ז'] בדביקה הסבין טורח הוא [מש"ה ס"ל דל"ל לבדוק והע"פ לר"דן ע"י"ש בשם הב"ח] עתה ראיתי שיש עוד לומר [ע"ס לר"דן] דבהמה להוליא מחזקת איסור אלא דאיתער חוקה וז' דהרי בחטא לפניך ובס"ן לא איתער כמ"ש הראש"ש [ע"ל בש"ד ס"ק א'] אי"ב כל היכא דאיכא לבדורי מנדרין אף ע"י טורח לר"ך לשלול למשיב כיון חוקה לאיסור אלא דחוקה דסבין אלימא טפין ויהי' חנוך כה"נ אף ע"י טורח לר"ך לשלול למשיב כיון דמחזקת כל השנה בחמין אלא דחוקה דרוב חבירי אלימא טפי [מחזקת חמין אלא משום דאיכא ג"כ קלת חוקה לאיסור מש"ה לר"ך לבכר אף ע"י טורח] ויולד פלוגתא חדשה בין הפוסקים [כמו דפליגי בהא לעיין בדיקה הסבין כן יהיה פלוגתא לענין חמין היכא דאיכא טירחא] ועיין בה"ח ס"י חל"ו במ"א או"ר' ולפמ"ש כאן הוא היכא דליכא טורח אפילו בלא חוקה [לאיסור] לר"ך לשלול ובטורח איכא פלוגתא היכא דבא להוליא מחזקת [דאיסור] :

ס"ק כ"א ובהא כ"ע מודים דהוה רק ספק נבילה אף לה"י אלאפי דתמה על ה"רם במ"ש ימחא פגוס דהוה ספק [ע"ל בש"ד ס"ק א'] כאן מודין דהוה ספק וי"מ א"ן מתערב אח"כ ולא עו"ע עד לאחר המעורבות דמסקי הש"ך בסי' ק"י דיש להחיר בה"מ היה כאן ובסה"א דלש"ל [ס"ק א'] יראה אף בה"מ אין להחיר כיון דשם י"מ [כוונתו ע"י מחירין ויש פוסקים דס"ל אפ"ל כ"א נדע דה"ט עד לאחר מעורבות ליה ס"ס עיין בש"ך ס"י ק"י בכללי ס"ס בקל"ו ס"ק א'] וגם כאן י"א דהוה ודאי [כוונתו בש"ק א' פ"י דס"ל דהוה ודאי נבילה] אין להקל א"ן בה"מ. ב) ולענין הד"ן ודאי א"ן נעט בחמית השחיטה במפרקת ונאבד

[הסבין] יש לאסור גם אותה הכהנה דלהחמיר אחריו עלם המפרקת פגוס בלא לירוף העור :

ס"ק כ"ב הנה במשנה הראש"ש יש ב' עמיסא [ח] מטעם ס"ס שחא בעלם המפרקת ובחא סיב"ר בה עטמא. ב) הואיל וי"א הדבר בהי"ר ויש בזה קולא ומחזקת קולא אף א"ל לא נאבד ויש ספק שחא סיב"ר מומר א"ס נגע במפרקת ומחזקת א"ס לא נגע במפרקת אסור אף בנאבד והמחבר נקט עיקר הטעם שחא הו"ל וי"א בהי"ר ומיקל אף בלא נגע במפרקת שהרי לא הוכיז זה ומחזיר בלא נאבד אף דנגע במפרקת אין חולין :

ס"ק כ"ג עש"ך דקמ"ל דל"ה שחא ע"ס עמידתו נפסא ודעת התב"ש א"ל ל' דג' ימים יש להחיר ויותר אסור והי"א ראי' מה"ח הנ"ח בי"ט יש לבדוק מנפ"ט ומשמע אף שחל יו"ט אי"ב ושבת הרי ג"י ויפה דיבר :

ס"ק כ"ד עש"ך וי"מ להחמיל לא ישחוט בסבין מיוחד עד שיבדוק י"ב בדיקות משום ב"מ או משום ברכה לבטלה ועיין בתב"ש א"י א' ולאחר השחיטה פשיטא דלר"ך י"ב בדיקות והטולס אין מהירין עתה בזה ולא ידענו על מה גם בי"ב בדיקות שלפני השחיטה אין מהירין ובדוקין במחולס בלי כוונת הל"ב ובמחירות. ב) דעת הש"ח ס"ק מ"ו היכא דבדק קודם שחיטה ולאח"כ לא בדר והלגיו ושחט אח"כ ונאבד כשר ודעת ה"ח לאסור ועמו דאיכא תרמי לריעו עור של ראשונה ועמידתו וכו' והש"ך מחיים ב"ע לרי"א :

ס"ק כ"ה עש"ך והנה למ"ש דהו"י ס"ס לאיסורא אפי' י"א בהי"ר [כע"פ נאבד] ואח"כ ידוע שיש ספק א"ס נפלה על חורה ולא ספק אחר דודאי לא סיב"ר בה כלום לא הוה תלין לקולא דס"ס לאיסורא הוא ולמ"ש במירון ה"י דעיקר תלוי ב"ל בהי"ר אף בספק נפלה על חורה אפי' דודאי לא סיב"ר בה אפ"ר להחיר וכל שלא י"א בהי"ר אף בספק סיב"ר אין להחיר ולפי"ו אין להחיר א"ס לא כע"ל בהי"ר וגם יש לחוש לשבירת עטמא ולא ספק שחא נפלה על חורה ועיין בתב"ש וי"א כמ"ש כאן :

ס"ק כ"ו פוסק ג"כ בתב"ש א"ס סיב"ר במפרקת דוקא בה"מ. ב) ונראה א"ס יש ספק א"ס הנה במפרקת הו"י ס"ס לאיסור ואין להחיר [שחא לא הנה ואח"כ הכה כהמחבר דלפ"י הנה במפרקת אסור] וכדומה לזה כתב הש"ך או כ"ה [עיין בש"ד כוס"ק ל"ד בשם שנין] :

ס"ק כ"ז והנה דעת הש"ך א"ס בדר הסבין אחר שחיטה והלגיו ואח"כ נמלא פגוס שחומר אף שידוע בוראי שאין לו כמה למלות תלין ע"ס עמידתו נפסא ודעת התב"ש דוקא בה"מ :

ס"ק כ"ח ולר"דן אין י"מ בכ"ז דהא מחלו כבודם עתה וגם ליכא למיחש שחא ישחוט פ"א בלי בדיקה דמחמ"ס אנשי"ר ירא' תמא וליכא למיחש לכולהו עטמי :

ס"ק כ"ט כ"ע והנה ס"ב כתב דהיה ראוי להחמיר הדבר ליושנה וא"י הגבר ראה עניי בטו"ר רבו המתפרסם ביותר ודאי טוב היה להחמיר ליושנה שלא ישחט השחוט עד שיפאה סבין לתכס בעיר גם שיהיו שנים אלל שחיטה כי טובים השנים מאחר :

ס"ק ל' ואעתיק לשונו שם [דמהי"ש] ח"ל וא"י הגבר ראיתי א"ס עניי פ"א יהי"מ בוע"ר בקיבון חכמים ובא שחט דמחא וסביו ב"ד ויהי' המעשה בע"י ושחט כפרות ולקחתי הסבין מידו ושלחתי א"ס בדרק והש"ב בדרק ובדקתי ומחלתי טורח ליפורן ולקח השחוט הסבין ובדק במחירות כהנה"ל ושחט ב' ואחר כשר הוא ומחירי ובדקתי ומחלתי פנימה ככראשונה ומקל' אלופים גערו ב' ואמרו מה לך בנסמרות ואמרתי גלויות כן דל"ל לת"ס

ס"ק ליד שיהיו הכלים אחרים השך הראה מקום להם
 כך ממיד וליכא לחיבור אחרים לחזקה אכסו
 בדיקה לפניה ולאחריה עבר ולא בדרך בחיולה ובדק
 וכשר ואף שעבר על תוקן חזיל מיה כיון דעכשו כשר
 מידו [ובדק קודם השחייה] לים דהוה פטו בדיקה אכסו
 בש"א מה"ש הכיז כח כשי" וכן א"ש פטע וליכא דרי
 בש"א לשני דלי עטמא לא היכא דליכא לבדורי שפיר וא
 [עיל כשי" ס"ק כ"ן] הוה כמבטל אידיד לירון כשי" לי
 מהיכילי חלק א' כלל שיעור אחד שער [ובדק הסבין
 אחר] ואותו אחר הוה מאלו פטוס א"ה הוה נטע חילין
 בזה הסבין א"ה הוה כמפוסל עכ"ל ולפי"ן קון כ"א א
 ס"א א' ס"ק כ"ג] [מקשה הש"ד] הא הוה ס"ס שמא
 והוא [הסבין] דאחרי"ם א"ס נגד חזקה כשי" ק"י ואולי ל
 יחזיר בו שאלה א"ה פטוס ואף דשפ"ק הוא [שמא במפרק
 חז"ל אף שזר חז"ל וז"ל כשי" בש"א א"ס] ק"י [לי"ן] ד
 לאח"ה והפגימה אין מרגש בנזירין וידעינן בודלי" שנטע
 בנזירין ושחא א"פנס במפרקא והקשה הב"י דהא פסק
 לומר ד"י פסקות מה"י ע"ס ק"י כשי" ואל"ן ש"י פסק
 לי הסבין וסבור שזה שפ"ק לא כהש"ן ש"י א"ל
 דאף אלקי פסקות ל"ה אהמס בן מרדכי לי בדור ד'
 צפסק מיד הקרי וההודמן אחרי"ם אוקומיה אחזקה ולי"ם

[illegible]

סימן י"ט ס"ק א' הכ"ז חמור השחורה בחרו
אפילו לטעמו ומיחו לקמן סי' כ"ה או"ג
הבוא דאם העם פרוצט שלא לברך עם השחורה ועל
הכינוי יס לנקותם ולאחור השחורה לסם ולא לאחריה:
ס"ק ב' והכלל כ"ז דבר שאפשר לברך קודם אם
עבר ולא בידך אין מוצרך לחיט' להרימ' ובחט'
הכ"ד או"ג והביא דהיא מוצרך לחיט'. (ג) ובכ"ז
או"ג י' הקשה דעין הגדרם שומעין ב"ע ולענין גרידה
ללא ותי' דמתן אפשר לברך לחיט' ולפי ח"ס הכ"ד
בשם הרמ"א אין ראוי לפשות בן כיוון דהתירו לשחור
בי"ע ה"ס הגרידה וכל שבויל לברך מקודם אין לברך
לח"ט אלא אם לא דחומר הגרידה אם לא תשא ולח"ט
לפי כ"ס מ' שאני' דשחורה מעלי' איז בדיקה כ"ז
מתדבקת ומאוס שחמת י"ט התירו הוה אי"ט ולפי'
דוקא עוף שגדרם מותר לשחורו בי"ע לא ספק גרידה
בדמו ניקב בקוץ ודמותה שזרץ בדיקה מ"ה וה"ס כ"ז
שגדרם יוכל לברך קודם כיון דבדיקה דבקן
י"ע. (ג) שחם לרפואה או לבלעים יבדק אם ירצה
אין דאי בעי אלא חזיתו ובתנאי ש"ס בודק ה"א א"ס
שאין בודק אלא יבוא הנשר לידו אפילו לא יבדק כ"ס
גמל' והחב"ש בש"ס ואף שחוקת כ"ז מצינו
מוכר מ"מ לריון אי"א לאלול כלי בדיקה הלכך לא
יבדק כשאין שם בודק. (ד) בתשובתו לא יבדק שחל לא
תפרכס וה"ו דה"ו גביה [ע"ב בח"ס סי' י"ז ס"ק ב']:
ס"ק ג' ולענין הלכה העלה הכ"ד והחב"ש [לא
שחט שפיר] ולא בידך הקד' השחורה (ה) ולא
יבדק רק יבדק אם ב"ח אחר ויבדק ויכוון להוציא זה.
(ו) ולאחר השחורה הכ"ד דעת שפ"ח בידך ודעת
גמ"ס ס"ק ב' דלא יבדק. (ז) ואם מוכר כחלש
שחורה קודם רוב ב' ורוב א' דעת הפ"ח:

ס"ק ו' דיברך ודעת הסבורים סיק ט"ו ולא יברך
ומיהו לאחר רוב ב' ורוב א' אף אחד דיעה
דקום מיה לא יברך וליע בכ"ו :

ס"ק ו' כתב הש"ך הסכמת אחרונים לדרך דלא כמ"ז ומיהו משים חומר ברבה כחז החבוש אין לדרך אלא יפסק הרבה בדברים אחרים:

ס"ק ט' דעת הס"ד דרש"ה א' עיקר זה כמ"ו ג"ס
ולענין דינא חומר ספק ברכה ט"ז טוב לבטל
לכל מה שיצאו לו ולענין כספו אם בירך וקודם שיהיה
הציאו לו עוד נסתפק התשובה וכו' מזה (מ"ו י"ב) :

ס"ק י' ונראה דהיה אם באמצע שמיטה כ"ז דלא
גמר שמיטה ראשונה רוב ב' ורוב א' דינא הכי
אפסוד אשילו לאחר רוב כ"ז דלכתחלה לר"ך לשמוע כל

הב' הוי עובד בשהיטה' [ע"ל בעיד ס"ק ג'] :
 ס"ק י"א שומע דמתא אס עקר מחקוס למקוס נריד
 לבקר :

ש"ק י"ג' בשם תב"ש בית מנצחין א"ס הוא בלא מחילת

דוואס דרום ליכט זיצט דין זי [עין במזל סי' כ"ג
סי' ט' ושיד סי' כ"ח סי' כ"ו ועין בד"ת סי' ל"ג
סי' קל"ט]:

סימן י"ט ס"א מה שכתבו ה"י השוטף לר"ר
 שיכרך משמע דבאו לאשמשין לררך לברך והא
 שפוטא והיה נראה ועל מלת אין את מברכין כמו
 שיקרך חלב וגו' כמ"ס א"ר משום דהו' ל"ת וא"כ
 שפוטא למד וצחת לאו מ"ס אלא חקין הלאו עיין
 ה"ס' שבועות כ"ד א' ד"ה האוכל ל"ת הרוצח שם
 וא"כ אין מברכין מידי דהו' אכל מלת משא"כ אי
 וצחת הו' מ"ס שפור מברכין ולרוצח קטיל מנפחים
 פ"ק [א] ע"ב דמורסו התם דמברכין על השחיטה.
 (ב) ב"פ אף עריסו כיון שאין פוסל בו מברך [ע"ל]
 נשד' ס"י י"ג ס"א ד' :

ס"ק ב' וכמה הטי' דאס יס לו אחר יבצר ויחון להוליו ו' ועדק פני עבלי ויחון דלעמס היס כל המלח אס לו עבלי קודם כל יבצר אחר אופסי דבר דלחילוי ירשוחא מדרך אח"כ דהוי כמו עבליה גר יחילא מקודם ואף לדי' דהמס האבד רבנן אח"כ משאכד כאל כל מניס משתקב כן ויבצר דחילי עדיק אס יס לו אחר ועוד דמבצר עובר לנשיטו:

ס"ק ג' ודע דג' מצי ברכות להטין ברכת המזון אטפיט טילא מוליא וסיינו אס מי שפצה המטה חזן יכול לברך הו' ללחם אין לחלק המזנה והסברה נמש' ס' א' או י' וטין ארס ס' ח' א' ח' כמנא נמש' ס' א' וזא' ס' רפד' ס' ב' (ג) כמנא הסנין נהנה מברך ואחר וזא' לרעה המזנה ר' ר' נפירות ולרדן יין ואפשר שבר ומעיד נמי הו' קציעות אחד מוליא מכירו כלהלכה. (ג) ושמיס דומה לברכה אירוסין שבלתלה א' מקדס וז' מברך א' וב' מוסר כיון דהו' ברכת שבת והולאה (זא' דעך שדך ס' א' ס' ב' ל'ב דשמיס הו' כמו ברכות הסנין):

ש"ק ד' הנה דעת השמים שזו שלכתחלה אין להפסיק בשמיעה יותר מכדי דיבור ודעבד ק"ד ושיחה ופי' דיבור א' הו' הפסק והמז' מהמים כל"ע לדעת ששם פחות מדי' (ז) ואם שיה כדי הילוך כ"ז אמות בשמיעה אפי' מדי' א"ז ללאו ולכך ע"ן איך ארץ קטן ק"ן בבית רמ"א אם שיה כדי הלך כ"ז אמה מקרי

הפסק לשון דיעבד פירושו דלכתחלה חין לעשות כן.
(כתב הפרי"ח או"י במקומות שהושמעאלי חין מניחין
שחוטם אלא איכ' יאמר אלל"ה וואכ"כ"ר פי' אל כביר
י"ד סמוך לשחיטה איכ' הוי הפסק בין זרכה לשחיטה

סמוט עוף ויכרך ויפסור הבהמה דבעוף אין מקפידין
 וזו בתוך השמיטה יכרך והתבארס אף ע"ז תמה עליו
 שמהין [פיין נשיד סוסיק ג'] ומימ להלכה יש לבטל

וְנֶגְבָּה זֶה וְכֵן הַפֶּתַח לְוֹחַ כְּבֻרְכֵּי דָהוּ כַחֲקֵת הַגּוֹיִם
וְיָדַע אִם מִכּוֹנֵן לַעֲזֹר יֵשׁ וּמִיָּהוּ הֵא וְדָאִי אִם
פֶּסֶם הַקֶּנֶה לְבָדוּ בַעֲפֹן וּבַחֲמַל וְלֹא בִירֶךְ וּמִזְכֵּר קוֹדֶם

שחט רוב יצרך ואף דהו באמצע שעדיין לא התחיל
מטה דאי בני שדיק לה ולא מיטערפא בחי קנה פנים
עיקר המנוה המסו והוה עובר לשמיה ולכרע סד יל :

ושחט מחלה ושח אי לריך לחזור ולבדק מי
מריין באמצע המנוה איז איר דלא התחיל עדיין
מנוה דחלי קנה לאו מידי עבד ועי' או"ח קס"ז במ"א

ו' י"ז צמה שהגיה בל"ט אם שח צמיה שלוש קודם
בלעיה כיון דאין לועם לדיך צרכה כ"א על הצמיה
כ"ה הוי הפסק בין צרכה לאכילה י"ל דכאן ליד

התם [י"ל דהתם לעיסה וזליעה הם שני דברים חלל
הכל הא התחיל השחיטה] ועדין ל"ע:
ק"ו שחיטה ל"ה הפסק בין הכיסויים ע"י בשמים

20

מחילות והמקום משוקף לרץ להרחיק ד"א ואם הוא במחילות מנכר מיד ובלאי בית הכסא דאף שיש מחילות לרץ להרחיק ד' אמות:

סימן כ' ס"ק ד' ולפי"ז שיעורא דעוף למעלה בקנה שיפוי כובע וכנגדו ונושט ולמטה עד גגו או אנפים וכנגדו בקנה ועיין ב"י סימן כ"ד בשם הכלבו בשם הרב אלברללוי דעוף ל"ש שיפוי כובע ועיין תבואה או"ב ג' :

ס"ק ה' הנה דעת הפרי"ח או"ב והחבוש"א אם שחט טל במקום שחיטה ואח"כ חזר ושחט במקום שחיטה מטהר מידיו נבילה. (ב) ודעת הכריף אם נפסק הקנה טל במקום שחיטה ושחט אח"כ לא מטהר דכחאן דפסק דמי' [הוש"ד חולק עליו]. (ג) ודע מה שיש לספק בזה הוא דע"כ אמרין דמתי שחיטה לטהר מידיו נבילה אלא בשחט מיעוט מחובר הא כל שנפסק לגמרי לא ונדין עיקר קאמין עליו כמב' סימן כ"ד אם נהלשו הסומנין מבשר שאין שם ערופה אמרין כיון שנהלשו א"א להשחט כדלוי שיש במקום שעושה ערופה אם נפסק לגמרי אלא להשחט כדלוי בסומן עיקר לגמרי דהוה נבילה דלוי' :

ס"ק ח' ומיהו לענין דינא יש להחמיר דמתי בענין החזיר וידע ועיין שם"ח ומב"ש :

סימן כ"א ס"ק א' ע"כ בשם מהר"ו נגדתי הוא הטבעת וקנה הוא הקרום בפנים לעצמה ולרץ לשחוט רוב הקנה [דהיינו רוב החלל] ולא הטבעת וכתב החבוש"א או"ב ה"ה אם שחט רוב החלל ולא רוב עובי הגרגרת מני פסולה מספק דהיינו שנהפך הסומן מנד המפרקת יע"ש. (ב) ולענין ערופה בנפסק רוב הגרגרת יראה מדבריו דאם נפסק רוב חללה ולא רוב עובי ג"כ הוה ספק ערופה ומסתמך"ה פוסקים משמע דנפסק רוב חלל הקנה הוה ודאי ערופה ורוב עובי לחוד הוה ודאי כשרה וכס' ל"ד [פ"ק או"] אבאר :

ס"ק ב' כתב הש"ך בשם מהרש"ל דאם שחט עור החיטון כולה וחצי חלל הפנימי לא הוה שחיטה יע"ש והוה ודאי נבילה כי בעיני רוב חלל הוושט מבפנים וכ"כ אם שחט עור החיטון וחזק עור השני בעובי :

ס"ק ב' ולכתחלה כתב הט"ז דיעבר ש"ד עד שיפוי כובע וכ"כ מהרש"ל ב"ח י"ב להקל ע"כ הלשון דחוק דמתיא מכשיר דיעבר אף בלא הי"ו ורש"ל דוקא בהי"ו ומיהו שחט בחור החיטים עומן כשר דיעבר לרמיא טל הניה על המחבר ומהרש"ל מני י"ב לומר כ"ד. (ב) מ"ש הר"ב לכתחלה יש לשחוט בטבעת הגדולה ובס"ב כתב דלכתחלה יש לשחוט בחלמץ הנואר ה"ה נראה דבס"ב אשיעור למטה קאי ד"א ששיעור היינו מקום שיש ערפי וי"א שיעור ממש וכן בשוף עד הזקק היינו גגו משיה אחר להרחיק לשחוט רחוק מגוף בחלמץ הנואר וב"א איירי לענין למעלה לגד הרשם נתן שיעור בקנה למטה מחטבתה ובז"ש ד"א וכו' אמנם החבוש"א או"ב לא פ"י קן אלא לשלל אחר לבקי ובס"ב לבאינו בקי דאין לשחוט אלא בחלמץ הנואר :

ס"ק ג' ולפי"ז בין [בשעשה לווארה] ליטול ידן ובין אכסה עומה ואדרס בטבעת שחיטה הוה ספק ולא ודאי ונימ' לאורי' ושאר דברים :

ס"ק ד' ועיין פנים מאירות ח"א ש"א דיושט חבורו בלחי ומחבא שיעור מה מהוושט חתה הלחי ומתחלת מקום חיבורו עד ד"א מו הוה וושט עומה לא כתבס או"ב שר"ל מחיטת מנין הלחיים לרץ שיעור ד"א יע"ש ודאי אומר דיושט כתב הפ"ח וכו' בשמ"ח ס"ד ובה"מ כתב החבוש"א שם או"ב דגדול או"ב די בין בזהמה ומיה דקה. (ב) ועוף כשיעור הקנה כן שיעור הושט למעלה כו' ולכתחלה ר' גודלין שחטס אבצמות גודלין ואטו נטוינ' בחלמץ והוה שחיטה נכונה. (ג) שיהו והגרמה במיעוט בשרא הוה מומחה לדין אפשר דאין מחמירין בספקיו :

ס"ק ה' עד הזקק עש"ז וירלה דב' עורות יש לוושט חיתין אדום ופנימי לכן וממקום שמתחיל גגו של זקק חין שם אלא עור או' הלכן והאדום כלה ועוף שאין לו זקק כמו אווזא ממקום התחלה אנפיים בנוף [עיין בש"ד סוסי' מ"ט] :

סי"ב וחבוש"א או"ב כ"כ דלהר"ן הטעם דשחט בחד ידא וכס"ס בחד ידא אי"כ שוחט העוף ושור ועוף ולרץ לכסות דם עוף תחלה כח"ש רמ"א סי"ח או"ב לחזור ולברך על כיוסי שני ולהר"ש דהטעם דשחיטה ל"ה הפסק בין הכיסוס דשוחט ע"מ לכסות אי"כ כס"ג לא עי"ש ומ"מ לדינא אי עביד הכי אי"כ לברך על כיוסי שני ולכתחלה לא יעשה כן אלא עופות בחדדי ואח"כ השור או השור ואח"כ עופות :

ס"ק ח' ולפי"ז חלי' מני בפלוגתא למיד שח בין השחיטות אי"כ לברך ה"ה שח בין הכיסוס דינא הכי דאם שח בין הכיסוס אי"כ לברך שנית :

ס"ק ט' כתב הפ"ז כיון דלא הכריע ספק ברכות להקל עכ"ל אף דכלל מחזור בידיו דלכלל בדיעה ראשונה בסתם כיון שלא כתב י"א וי"א בספק ברכות דמחזור הוא חין להכניס בספק [פ"ל במ"ז ס"י ב"ח ס"ק ט"ז]. (ב) נסתפקתי בשוחט טוף במקום זה וחזר ושחט טוף במקו"א רחוק קלה וביס"ה הראשון וזה מהו דהא ודאי החיוב עליו לכסות דם שני דמי ששחט וכס"ה כמב' לקמן ס"י ב"ח אי"כ רמ"א לשח בין הפליין לתפילין [אע"פ דכתב ס"ק ח' דשח בין הכיסוס מני חלי' בפלוגתא ה"ד בשח לאחר הכיסוס קודם שחיטה בשני דערין לא חל עליו חוב הכיסוס ע"י בט"ז ס"ק ט' משא"כ הכאן] א"ד שאין חזר ומצרך וז"ל כי לכאורה נראה שיברך שנית :

ס"ק י"ב אם בירך על הכיסוי ולא כיסה עדיין והביאו לפניו עוד לשחוט טוף אם לרץ לברך על הכיסוי השנית משוקף בזה בשמ"ח ס"ו :

ס"ק י"ד בשוחט דמחא דשחט על כל מה שיפוי לו אפילו שני מיניס אי"כ לחזור ולברך ע"ז. בשם רש"ל והיינו אף שאין לפניו עוד מחמתו שניכר אפי"ה דעתו על כל מה שיפוי לו ובשי"ט שזוהיין עופות הרבה ברכה אחת לכולם ומ"מ נטהיין קלות ראש ומדברין שם שיהו בטלה טלל מעניני שחיטה וזה חין נכון ומה בכך דעתו על הכל מ"מ הוה הפסק [וכ"כ הכריף] :

סימן כ' ס"ק א' הנה דעת המ"ז דחצי התחלתן הוא בחור העצמות ומשכנין לזוועלה מטבעתה ובכר"ז או"ב א"י כתב אחר העיין וחקירה לו ולבדוקס הבקיאין שבהמה בחייה כשהיא הולכת שחוח החיטים נכפשים חור העצמות משא"כ בטבעת שחיטה מוחתה הנואר ולפי"ז התחלתן למעלה מטבעת והכרי' בה"ג הטור או"ב ב' בשם יאיר הכיז ענין חיטים אלו אי"כ בקיאין ומפסגו וחקרתו את בודקס בקיאין ואמרו טלל הניעו עד תכליתם וע"ש :

ס"ק ב' ולכתחלה כתב הט"ז דיעבר ש"ד עד שיפוי כובע וכ"כ מהרש"ל ב"ח י"ב להקל ע"כ הלשון דחוק דמתיא מכשיר דיעבר אף בלא הי"ו ורש"ל דוקא בהי"ו ומיהו שחט בחור החיטים עומן כשר דיעבר לרמיא טל הניה על המחבר ומהרש"ל מני י"ב לומר כ"ד. (ב) מ"ש הר"ב לכתחלה יש לשחוט בטבעת הגדולה ובס"ב כתב דלכתחלה יש לשחוט בחלמץ הנואר ה"ה נראה דבס"ב אשיעור למטה קאי ד"א ששיעור היינו מקום שיש ערפי וי"א שיעור ממש וכן בשוף עד הזקק היינו גגו משיה אחר להרחיק לשחוט רחוק מגוף בחלמץ הנואר וב"א איירי לענין למעלה לגד הרשם נתן שיעור בקנה למטה מחטבתה ובז"ש ד"א וכו' אמנם החבוש"א או"ב לא פ"י קן אלא לשלל אחר לבקי ובס"ב לבאינו בקי דאין לשחוט אלא בחלמץ הנואר :

ס"ק ג' ולפי"ז בין [בשעשה לווארה] ליטול ידן ובין אכסה עומה ואדרס בטבעת שחיטה הוה ספק ולא ודאי ונימ' לאורי' ושאר דברים :

ס"ק ד' ועיין פנים מאירות ח"א ש"א דיושט חבורו בלחי ומחבא שיעור מה מהוושט חתה הלחי ומתחלת מקום חיבורו עד ד"א מו הוה וושט עומה לא כתבס או"ב שר"ל מחיטת מנין הלחיים לרץ שיעור ד"א יע"ש ודאי אומר דיושט כתב הפ"ח וכו' בשמ"ח ס"ד ובה"מ כתב החבוש"א שם או"ב דגדול או"ב די בין בזהמה ומיה דקה. (ב) ועוף כשיעור הקנה כן שיעור הושט למעלה כו' ולכתחלה ר' גודלין שחטס אבצמות גודלין ואטו נטוינ' בחלמץ והוה שחיטה נכונה. (ג) שיהו והגרמה במיעוט בשרא הוה מומחה לדין אפשר דאין מחמירין בספקיו :

ס"ק ה' עד הזקק עש"ז וירלה דב' עורות יש לוושט חיתין אדום ופנימי לכן וממקום שמתחיל גגו של זקק חין שם אלא עור או' הלכן והאדום כלה ועוף שאין לו זקק כמו אווזא ממקום התחלה אנפיים בנוף [עיין בש"ד סוסי' מ"ט] :

סימן כ"א ס"ק א' יש פלוגתא דעת הרמב"ם דמתי לרץ לשחוט לכתחלה כל ב' סומנין בין בבהמה ובין בשוף ויש פוסקים דהוא מדרבנן. (ב) כתב הכריף או"ב א"י לקמן ס"י ל"ג כחבתי דבעל נפש ויכל לשחוט הקנה בלחות :

בצווי סביו לרוב עובי דלא הניע לחלל הוא כשירה ולא טריפה מקרי (ופשיטא דלאו שחיטה הוא) ומימ לדין טריפה הוא אם לא עיי חולי:
ס"ק ה' העלה הסף דאם תפס הקנה לבד וצמח אף לדין י' להסדיר ויהי עיי חולי וצמח יורה עיי חולי ודאי כשר והסדיר פסק דאם תפס הקנה לבדו כשר ויראה לי ה"ה אם היה הקנה נקוב עיי חולי מזה פנים נגד התפרקת והוא שחט משהו מזה המזוזה אלא שלא נקב הגרגרת במקום א' בין דעיי לירוק נפסק רוב דהקף אחד כשר הוא ומה לי טי שחיטה שחט בהקף או מלי פנים מזה א' והוא הוסף כ"ה מזה אחד דכשר:

סימן כב ס"ק א' עשך ולדין אין ימז בזה דמוסגן להסדיר הראש והיה נבדמה ין אחת שיש לומר שהשך וזל לדינא תיעוב ין וסודר אף לדין דילמא מיעול וטולו ע"ס הראש או דעיי אחרי הסרת הראש מהני היינו דיעבד בומגין על ר"ה אבל להתחלה ראוי לחסכן בשעת שחיטה ומהניז או י' משמע דאין [לדין] לחסכות וורידין אף להתחלה:
ס"ק ב' הורידין עשך ולדין דמסירין הראש א"ל לכל זה ומיהו מאל דעיי למיעוניהו כהדי דעיי כמו שטושין בסעודות גדולות עיין תבואה שהחמיר ואומר דעיי למישטח לסול וורידין:

ס"ק ג' עשך ודבריו ל"ע דע דהחמיר בשר עיי ס"ג ה"ה א"ל לא חתך וירידים אסור לאכלו ללי כולו כאלה או בשר חי עד שיחך א"ל ויגלה או ימלא ואם ניקר חוטי הדם שרי וי"א כי דלא מהני ניקור והמעיין בתהא כ"ח וס"ח ובקנר בית שני שער ב' ובית ג' שער ג' יראה לאלו דכל חוטי הגוף נקור ניקור ושלם מחלוקת בדבר הראש סובר דעמא דוורידין הוא משום דס שבוורידין עמא ואם ניקר וחמך קמז כשר שסביבותיהם מטעם דכלל קמז ולא כיצ בעיין אלא קמז ר' והרשב"א סובר דפי הנהגה דעמא הוא דכל חוטי הגוף שופכים דרך הוורידים ואי לא ניקר הוורידים בשעת חימום נשאר הדם בכל חוטי הגוף ולריך לנקר כל החוטים וראשיה ורבינו שמואל סוברים דאף ניקור כל החוטים לא מהני דם נשאר בבשר הגוף ואסור אפילו באומא דהוה דס שפירש ממקום למקום ואין תקנה אלא להחך א"ל לגלי או א"ל במליחה לקרירה והשחא המחבר בעיי סתם בדועה א' כרשב"א א"ל אין מוטיל ניקור הוורידין ובעי ניקור כל החוטים שבטוף ואך כתב הסף כאן דעת הראש וזל וסרי הרי"ז לא הניח שם כלום:

ס"ק ו' ולענין דאם בלילה יס חלוק בוורידין בעיין נעילה לחומרא לחוס דלעת הרשב"א שחא כשהסדיר מאש בולע בירוק דהוה קמז דס בעיין ודי בנעילה אף לדין דמשערין בשר אף בדבר בחוש (ב) ובשאר חוטיין די בקליפה בלילה דעביס ואין שולטין כ"ח (ג) ובמליחה אין חלוק בין וורידין לחוטיין ומדינא הכל שרי אלא לחומרא בעלמא בעיין קליפה בוורידין ובחוטיין:

ס"ק ח' עשך והנה ראיתי להקדים הקדמה אחת והיא זו דנשאר איסורין י' דישות אי חניז או לאו גם יס דישות אי אמריין איסור דטוק או לאו והנה מאל דסובר חניז אפי' מני סבר לא איסור דטוק מני סבר כ"י אפרים דאין חניז נשאר איסורין ואפי' ימז בדבוק בחרף איסורין באותה חריכה נשאר באיסורה כמב' במחבר ס' ק"ו (ב) והנה באיסור דבוק י' כ' שפתי א' דהחובה זו מהמהר לבלוש יתר מחמרות ואסור ולידין דקיי"ל חניז נקור י' אח"כ נגד כל החמירות וטעם ב' דמיסגין שחא פ"ה היה חמירה זו חוק לרובע ואסורא ואסורת אחרים ואיסור דרבנן ליכא טעם השני דשחא היה חוק לרובע דלמה מחזיק איסור דרבנן ובפיקו להקל אבל פטס א' שייך דממהר לבלוש ודס שביטלו הוה דרבנן ואף דבקמז ספיקותיו מחמירין ביה [ועל] בשחיטה לה' מליחה מ"מ כמה פעמים מקילין ביה ואומרים ספק דרבנן להקל עמ"י ס"ט בעיי ס"ק כ"ד גוי מליח (ג) והנה הסף הוא חולק שם

באותות שמלעטין וכדק הוושט דילמא במקום שחין שחט ויש ליישב כדון זה זה מינה אם מדרבנן בעי' בעוף ב' סימנים איש דכמו דהס אמרו להתחלה בעי' ב' סימנים הם אמרו דמיטע המזוי כמו סידרת הריאה בעי' בדיקה והיה וטע באותות שמלעטין ויכול לעשות זה ולבטל הא מקמא הא דהו כדשכר משא"כ אי אמרין מה"ס בעי' ב' סימנים ומיטע המזוי הו' רק מדרבנן להתחלה ולא דיעבד דהא גם בריאה אי נאכדה כשירה אף דאין קירל לאסור מ"מ בס"ח כשירה וא"כ י"ל דלא שנקיין תחלה דא"ו ועבדין תחלה דרבנן ועיין תבואה כאן או א' העלה דמדרבנן בעי' בעוף ב' להתחלה וי"ע:

ס"ק ב' דעת הש"י דמה"ס בין בשחיטה ובין בטריפות הו' ברוב משהו לדעת הרשב"א והר"ן ובאין הרמ י"ל עד דיש רוב הניכר משום דחושבין לשי' רש"י (ב) ודעת הפר"ח דמדרבנן בעי' בשחיטה רוב הניכר דילמא לא יעמוד רוב כ"א מחנה (ג) ודעת התבואה בין לענין שחיטה ובין לענין טריפות הו' ספיקא לדין אי ברוב משהו ולפיר' י"ל קולא גדולה לומר פסוקה הגרגרת ברובא הוה היינו רוב הניכר ורוב ממוסגן הוה רק ספק לא ודאי וא"כ בדיח' יס להקל בס"ס [ונומרו] דספק ספיקא בחסרון חמיה אין מחמירין אלא בדיח' כגון שלא במקום שחיטה משיש' כובע ולתעלה דליה במקום חוקה דשס אינו אלא טריפה וזה לא משמע מוטל ומזי להקל והנה טעה בקנה בעוף שהפס הקנה לבדו בידו לאחר רוב ממוסגן כפי הגרסה אף לדעת התבואה הו' דרבנן ממ"ז אי רוב משהו כפי הו' טעה במוטע בתרא דליה אלא דרבנן לרוב פוסקים ואי רוב הניכר בעיין א"כ לא מיסרך ברוב משהו ומ"מ נראה כמ"ס הפר"ח דמה"ס כ"ע מוריס דרוב משהו כפי בין לענין טריפות ובין לענין שחיטה ומדרבנן בעי' בשחיטה רוב הניכר:

ס"ק ד' ונראה עיי חולי אף הש"י יורה דאין חוששין ובנה"כ הניג על הש"י אף בתפס הקנה לבדו לדין כשר:

סימן כ"ב ס"ק א' ולפ"ז היכא שרונים לבשל העוף שלם עם הראש כמו שטושין בסעודות גדולות נקור לנקוב גי' הסומים לא דרך חיתוך דהו' שהיה במיטע בחרף אלא לקרוע ביד או עיי ק"ה (ב) כל שלא חתך השנים בעוף אף שחתך הוורידין נקור להסדיר הראש:

ס"ק ו' כ"י כ"י כתב הש"י דאפילו ליש מחמירין דלריך קליפה במליחה אפי' א"ל לשער אח"כ ס' נגד הקליפה דלא הוה אלא חומרא בעלמא דלא כביח שפסק לחומרא במליחה נעילה ובכסול ס' נגד החוטיין והנעילה ונקר חוזה דסובר הש"י בביור דאף דבר שחמיר כ"ק מדינא נקור אח"כ ס' נגדו וחניז:
ס"ק ו' מפרש לשי' הש"י מה שכתב הרמ"א וסתם עוף נשחטו הוורידין דהו' הוה במיטע שריו ולין העוף שלם עם הראש משא"כ לדין דהוסיין להסדיר הראש ועי' סומיין השוחטים שלא לחתך הוורידין י"א סתם עוף נשחטו הוורידין להקד' בסעודות גדולות נקור לשחול פי השוחט:

ס"ק

מאל דסובר חניז אפי' מני סבר לא איסור דבוק ומאל דאית ליה איסור דבוק מני סבר כ"י אפרים דאין חניז נשאר איסורין ואפי' ימז בדבוק בחרף איסורין באותה חריכה נשאר באיסורה כמב' במחבר ס' ק"ו (ב) והנה באיסור דבוק י' כ' שפתי א' דהחובה זו מהמהר לבלוש יתר מחמרות ואסור ולידין דקיי"ל חניז נקור י' אח"כ נגד כל החמירות וטעם ב' דמיסגין שחא פ"ה היה חמירה זו חוק לרובע ואסורא ואסורת אחרים ואיסור דרבנן ליכא טעם השני דשחא היה חוק לרובע דלמה מחזיק איסור דרבנן ובפיקו להקל אבל פטס א' שייך דממהר לבלוש ודס שביטלו הוה דרבנן ואף דבקמז ספיקותיו מחמירין ביה [ועל] בשחיטה לה' מליחה מ"מ כמה פעמים מקילין ביה ואומרים ספק דרבנן להקל עמ"י ס"ט בעיי ס"ק כ"ד גוי מליח (ג) והנה הסף הוא חולק שם

עם הט"ז או' ה' ללדין לר"ך ס' בעוף גופא מקום
דבוק והשך ס'ל דוורדין קשים ולא ש"ך ממנה לבטול
ומה שלא חס' לטעם ב' שח' היה פ"ח מוח לרובט דם
שכטלו דרבנן לא מחזיקין איסור ולפ"ז היבא ידוע
שהיה פ"ח מוח לרובט יורה השך לר"ך ס' נגד כל
העוף ועוף אסור. (ד) מקשה לשמ"ס השך דוורדין
מפסיקין ולב שאני משום דיש דם בבשר הלב עלמו
איכ' היכי דנמלח הלב מלד מוח דאין בו דם של עומו
איכ' איך בעוף גופא ס' דלב מפסיק ולא נמלח דין זה
מפורש בש"ך אם נמלח הלב מלד מוח דאין בו דם
בבשרו כיא הכנים בחללו אז איכ' ס' בעוף וז"ל:

ס"ק ט' השך חסין דלר"ך ס' נגד כל החוטין דלא
ידעינן כמה דחא נפק מיניהו ומיהו חסין ל"ס
כאן דחוטין קשים ואין ממחרין לבטול:

ס"ק י' ורואי שמדע להלכה ודאי קי"ל חסין חף
כ"כ או' כיצ' וזהו דאיסור דבוק לא אמרינן
באפשר כה"ג מ"מ חסין אמרינן אלא לטעין אמרה
[מ"ס השך בקליפה ל"א כיצ' דם בלא"ה טעם
דבמליחה ל"א חסין והקליפה ל"ה אלא חומרה בעלמא
ולפ"ז י' לטעין אם נלמה מקורם ואח"כ נבטלו א'
בעינן ס' נגד הנטייה או' ב"ס' נגד דוורדין די דכאן
ליכא טעמא מושם ליתא דבב"ח דבגליל נמי י' איסור
בב"ח כמבואר ס' פ"ז [במ"ז ס"ק א'] יעיין פרי"ש
גם נעילה זו משמעות דהוה מדיחא עיין או' ו' ומ"מ
כה"מ י' ללדד ולהלכה ל"ע. (ב) כתב הטורפ' או' ה'
שלא הבין דברי השך והב"ח כיון שס' נגד דוורדין
איכ' [כ"ס] י' ס' נגד הקליפה לחוד ואיסורין מבטלין
ואזי הנה הר"ב ז"ל דבר גדול דבר כ' לפי דבריו איכ'
עד"מ אם נפל כו"ת הלב לכ"ה בשר ואסור ואח"כ
נפלו שניהם ל"ס' ז' וז"ל ודקות הכל מותר דאין כאן לא
טעם חלב ולא טעם בשר אסור ואח"כ ל"ק ל"ה על
מ"ס החוטין חולין ל"ז ב' ד"ה אם שכתבו דבעינן ביד
ס' נגד הנדוד והקליפה ולזה י"ל דחוט' סוכרים איסורין
אין מבטלין ואזי כח"ס הטורפ' ב"י ל"ה או' י"ד
דבריו סוכר דאיסורין אין מבטלין ואזי ומ"מ לפי מ"ס
הטורפ' ב"י ל"ה היכי דחולקין בטעמן ואיסורין שוין
אין מבטלין ואזי כמו כבוד ובשר ושניהם נבילה יע"ש
איכ' י"ל ה"ה כאן כיון שכו"ת בשר הבלוע מחלב הוה
כמו חלב דר"ב דא"ר ולשטת ד"ח כהן לוקה על כו"ת
מבשר בחלב איכ' הוה איסורין הוה ואין אחד מבטל
חבירו אלא בהכרח ב"י ל"ה לשיטתו דאיסורין שוין
ועטמן חולקין מבטלין ואזי [ע"י בפתיחה ל"ה בב"ח

ס"ק ח' ומ"מ אין קי"ל כספס הש"ע דבהמה חס"ה
איך חסותה ודורדין חף גדיים ועל"ה. (ב) ומיהו
אם רוצה ללמוד שלם גורט נר"ך חסותה ודורדין ואף
למהגנוט שטלין בלא הראש אפ"ה בהמה שזוהרה ע"ב
חף בגדים נר"ך לחסוך העוורר לשנים חס"הין דלמא
מישתלי כיון שרואה ללמוד שלם ומ"מ נר"ך חסותה
ודורדין בגורט אם רוצה ללמוד שלם והנה בומעט זה
לא דר"הי מ"י מסור לשמוע בלשון חס"הין חס"הין
דאיך מזהים כלל ללמוד ע"ס הראש הוה דבהמה
דמנחתא איך ומ"מ איך מה הישר י' לעבור לבחילה
ולשחוט רק רוב א' בעוף ולהר"מ ז"ל הוה דא"ר להכ"ה
בפ"ה חס"הין גם בבהמה בגורט י' לחוט לגדולי המורים
[פ"ין במ"ז ס' כיא ס"ק א']:

סימן כ"ג ס"ק ב' ורואי שמדע דאין מחזיקין שהיה
כ"ס בבהמה ובצוף מ"מ אין החומרות שוות
דאלו בבהמה כל ששה שיעור הנבנה והכונה ובחיות
רוב ובע"ז ומשהו מקנה עדים דהוה שיעור בחיות רוב
ב' דאם היה ח"י קנה פטום כמ"ס התר"ד איכ' רוב
מסית נבילה ודאי. (ב) ואם שיה שהיה מופעת שהגיה
ידו משם ודאי אין בו אפילו ספק איסור תורה כיא
אידיד מחמת שא"א בקואין בשיעורין הנתינו להחמיר
בכ"ס. (ג) ואם שיה שיעור שמיטת ס' כמ"ס ב"י
הגבשה כלל מהכ"ס יראה דעכ"פ הוה ספקא דא"ר
ואח"כ בהפס"מ וז"ל נזכר לומר דל"ה כיא אידיד.
(ד) ובצוף חף שיה כ"ס י"ל דהוה דא"ר לסבירת ה"י
דכ"י בחיות רוב א' וכח"ד דח"י קנה פטום והוכיח
כ"ס הוה שיעור רוב א' ואיכ' הוה ספקא דא"ר וז"ל
במ"ס לשלל דא"ר לא שיה שיעור הנבנה והכונה
בבהמה י"ל דהוה רק אידיד בה"מ וז"ל היינו אם
ספק שיה כשיעור זה בבהמה [היינו ש"ס ספק אם
שהה כשיעור שני סימנים] עש"ך או' ח. (ה) ומ"מ
הט"ז דנחה ידו למטה שרי דעת החכמים או' ב' בעוף
י' לאסור ובבהמה להח"י:

ס"ק ג' עש"ז דוקא בהמה ולא עוף והיינו דיעבד
ולכתחלה בעינן בעוף להניח ב' סימנין יחד
ובבהמה חף זה אסור לכתחלה כמבואר בדבריו ס'
כיא או' א'. (ב) כתב החכמים או' ו' דמשערין בלא"ה
ביטוי ובכ"י ביטוי לא בלא"ה חס"הין דהוה חס"הין בלא"ה
ר"י מבדלת מדאיבע"י השומע בבכ"י דהוה חס"הין בלא"ה
בכ"י:

וה"ה ע"כ ובש"ח ח"ב פ"ב ד"ה ודע בדא"ר להר"ב ז"ל
ומ"מ ס' ק' ס"ק א' ד"ה עוד אדבר וכו' ק"א ס"ק ג' [ז']:

ס"ק י"ג השך הביא דברי הרא"ה בב"ה דאף שלא ילא דם נר"ך לחסוך איך ומיהו חס"הין דלכ"ה כ"ס חס"הין
דבעינן איך דבגל"י העצם דם שלא כ' כיון שלא ילא דם משא"כ בבב"ח וכו' מלמדי להכ"ס' שהל"ך
ג"כ בזה. (ב) כתב הלה"ס דהלכה בש"ך דא"ר בלא"ה העוף ס' כיא כל הקדירה ונעדרה והמ"י כלל ע"ז ה"ה
על השך והטורפ' או' ו' העלה כע"ז:

סימן כ"ג ס"ק א' וי' לראות למה אמרו דה' ה"ס נר"ך לידע וזה נר"ך יותר דשקלא סכין פטומה הוה בגלל
עיקור אלא בדיקת סימנים אח"כ לא חס"הין וז"ל דאפשר למדוק אח"כ הא הגרסה נמי מוכנה הוה. (ב) ודע
דאם ידע ד' הלכות שחיות היינו שהיה דרסה חלדה ועיקור דסכין חף דלא ידע עיקור סימנין והנבחה אם
בדקנו ולא הנריס ולא נעקר סימנין כבד דיעבד. (ג) ולכתחלה ליעול קבלה חף בא"י רח"ו הסכין י"ד ארבעות אין
לימן קבלה כמ"ס ב"י שבעבר שח"ה היינו דה"ס מבידריס עש"ז לפניהם בדמוס איכ' חס"הין חס"הין ליעול
עולה יפה [ע"ל במ"ז ס' א'] ס"ק ו' וביד ס' ח' ס"ק ב' [ז']:

ס"ק ב' ומ"מ לענין דא"ר חף שחולק ומביא כל שלא חסך מעט מעט הוה שיה כדעת החכמים והפרי"ש חף
שמי"ס והש"ך שחמ"ס דמהר"ן אין להקל. (ב) ודע דה' ה"ס הן גזירה מלך דהטור"ה אמר כ' ואין ל"ן
טעם עליהם כן כתב החכמים בשם הר"ה [ע"י בפתיחה ל"ה בחי"ס בסוף] והפרי"ש או' ג' הביא ב' טעמים
בס"ס מהר"י וז"ל דשח"ס שחמ"ס שח"ס ח"ה נדעט מחמתה בשחמ"ס דשח"ס וזה"ש נבלע ואין
יולא לא ע"י מליחה וכו' ומקשינן עליו עיי"ש. (ג) הא דאין מחזיקין דם בבני מניסין ודאי י' ק"ת דם כהן אלא
דאח"כ המעט לא כ' בעוד שלא ירגיש חוס האש והמים ואח"כ מנחת למה לכו ואין יולא ומ"מ בשובר מפרקת
דאסור לאכול חף בני מניסין מה"ט גם אין לימן טעם דה"ה פסולה ד"י שיה הוה מה דבטע' ניקב הוובט
שכבר הלך לו אותה שחמ"ס דלמא אלא גזירה מלך ואפ"ה שיה במיטות קמא דקנה כשר דלא"ה מדי עבד מדי
ההוה

דבוק אחי קנה שטח דהוה לא גמירי אלא בדבר שהחיות הלוי בו [שין] שחיטה לוי שחיטה בביתו ה' ויחד כ"י ל"ג ס"ק ה' וכן שטח בושט בתורבין ושה ואח"כ נגזר במקום שחיטה טריפה הוא ולא נעלה דמי נמירי שהיה במקום שחיטה ולא שלא במקום שחיטה כ"ז פשוט:

ס"ק ג' הנה דבריו שב"י ח"ס פוליס עם ח"ס בכ"ח ד"ס הכשר ל"ב הרמב"ם אם שבה כדי שחיטה מיעוט ולא פסל אלא בשטח כדי מחנה דא"ל לנחלם וזה פ"י שהם במיעוט סימנים מהו [חולין ל"ב] ר"ל ששהה כדי שיהי יכול לשחוט מחנה ולא חוסר רק מהו כי מאחריו בדי אדם אפשר לנחלם כי כן הלכה א"ל הכא שהוא באומד הדעת מאחריו ודאי א"ל לנחלם כמו בדי שמים ומישרי הוא ספק נעלה הא כל קלל שבה רק כדי שיוכל לשחוט שלם הסימנים ודאי אפשר וכלן פ"י ב"י אם שבה כדי מיעוט שחיטה כיון דדבר המשוחר באומד הדעת טיפה הוא שסבר כן ואינו אלא אפשר שבה כדי רוב ולא נמירי דרבנן וא"כ ובה"כ משמע שחפשי כן לעלות וזה דברי הב"י וא"ל הש"ך ו"ל הרשב"י הפירושים יחד [זה] כ"מ נמי לדין דהמנהג להעריך כל שהיה אפי' משהו דמי' או הוא ספק חסור מורה ובין אי היה רק מומחה מזה המנהג דמקילין בבמה דברים. (ב) חמנים הרמב"ם או' ו' וברור' או' ב' מפרשים בב"י שבה במיעוט סימנים מהו דהיינו רוב ובושט ומישרי מקנה וכן בשוף שבה כמו מיעוט סימון מ"מ הבה"כ קפ"ה דשיעור שבה בשוף הוא משהו בחי קנה פנים ולפי' אין משערי' בעור כלל דהא שבה במחלות א"ל נקרה העור והסורף וסורף קנה ובושט כפ"ה משערי' [שחיטה] שיהיו ולא זא"ל [והש"ך חס"ס] ודאי דשיעור שיהי מ"מ כדי לשחוט קנה ובושט זא"ל:

ס"ק ד' ולענין מעשה לדין דא"ל בקאין בבדיקה הושת כך הוא בחתך כל העור אף שלא יא' דם חסור אף בב"מ. (ב) ובחקר מקלת העור ויאל דם י' להכשיר בב"מ ולא יא' דם י' להכשיר כך בח"ס הר"ב בסוף סימן. (ג) ואם אמר ב"י מהני בחתך כל העור ולא יא' דם ש"ך או' כ"א ויראה לי הר"ב חתך מקלת ויאל דם דמהני ב"י לי דהא חתך מקלת ויאל דם קול מחתך כל העור ולא יא' דם דה"מ בב"מ חסור ואלו בחתך מקלת ויאל דם היקל בב"מ כשצורך אפסיד ויראה שלא חתך כג"ל ומ"מ אסור דא"ל אי יש להקל בב"מ בבדיקה הושת אבאר בלאו ו. (ד) ודע דוקא בבמה ש"ך מקלת העור ולא בשוף שבו דק ואם חסם הקנה לבדו ואמר ב"י לי כתב הש"ך או' ב"י דמהני כיון שנתן לב מחתלה ל"ש כל מילתא דלא רמי' ללא אדעתיה:

ס"ק ו' הש"ך הביא בשם מהרש"ל דבה"מ י' לשחור אבדיקתו וכ"ס שם ד"ש פ' השוחט כ"י י"ד דיקבון כל חמני העיר ש"ס ישיין לקבן בב"י ל"ג בש"ך או' ו' במקום ידוע ס"ס הר"ב ד"ס לשחור אבדיקתו האידנא אלא שג"ל ל"ה מקום ידוע הושת נמיר ופשיטו ושאל למעלה מהו שחט בבושט ומ"מ י' להקל בב"מ אם לא נמנא שחט דם בבושט חסנים וזה הוא במקום ידוע. (ב) ומורה אם שחט ולא יא' דם כלל אפשר דהוה כאין מקום ידוע ואין להכשיר דנקב כ"ש ודאי אין א"ל בקאין ובשחיטה ובמירוס או' כ"ז כתב דמשמעוהו הרמ"א להטריף אף בב"מ ולמעשה י"ש:

ס"ק ח' ללא דמילתא בשוף א"ל שחט חסור מורה קנה פגום ובבמהה הוא שיעור משהו רק מומחה נעלה ואין להחמיר בב"מ בנמי או חתך באלבט בשטח שחיטה ש"ין משבת שח"י ל"ו ובש"ך י' להחמיר אם לא

ס"ק ז' אין שיהי בקנה שח"י והנה מלשון המחבר ורמ"א משמע ודאי דבקנה לא ש"ך שיהי במיעוט קמא כלל מירי דהוה אחי פגום ולדין דאבדור שהיה במיעוט קמא דקנה מחשש שח"י נגט בבושט ואם חסם הקנה לבדו כשר. (ב) ובשעה במיעוט בתרא דפסקין לחומרא כתב מהרש"ל פ"ק השוחט כ"י ט' דהוה רק דרבנן וכן דעת הרשב"א בתה"א כ"ד א' מטעם נמירי א"ל קודם רובא ואף בקנה בשוף ליכא למיגר א"ל קודם רוב מ"מ לא פלוג וגורין א"ל ובושט אף דכמה פשיטין פסקין לקולא בחיוב דרבנן מ"מ י' לחלק בין חיקו בשחיטה לשאר איסורין ואי ספק לו אי שבה במיעוט אחרון כשיעור שיהי דהוה נמי כ"ס ומ"מ להלכה ח"ו לומר כן. (ג) ועיין לבוש כ"ה כתב דשהיה במיעוט קמא דקנה פסול הואיל דדרך שחיטה נעשה אחריו לה ולפי' דרך שחיטה בקנה והפס הקנה לבד י' לעיין ב"ה אי שבה במיעוט קמא להחיד ועיין ש"ך או' ט"ז וגר"ה באין ה"מ י' לאסור ובה"מ י' לגדל ולהקל:

ס"ק ח' הפ"י הראה מקום ל"ס ס"ז או' ב' וס"ב נחמך דכאן לאחר שמוקד ויאל כל הדם שרי הא מיד כל קריוב מיתה אסור והש"ך שם או' ט' כתב דוקא לתבוס סכין בלב אסור דרוב דמים נגדירין אחר הלב שח"כ להכות על ראשה. (ב) ובשוף ליגדיק [שטובין] שחמיון ראשו לאחר שחיטה מיד בקורדם אם ע"י ישראל הוה שיהי במיעוט בתרא ועיקור דבכין פגומה ודרסה וט"ז ג"י י' להחיד וכ"כ השמ"ח כאן ומ"מ משום מבליע דם נראה לאסור ואף למ"מ בתורבין דחמיון ומליחה מהני ולי' שאלו מולחין [קלת] לגלי מהני ע"ס מ"מ אם אובלו שאין נגלה כ"ל עדיין י' חסם וע"כ י' למטע להחיד מיד רק אחר שמוקד הדם היטב כמ"ס הפ"י ומ"מ לדין ליהרר שבושט כל הב' סימנים דלא ילויי שיהי במיעוט בתרא או' ע"י ג"י [וכ"כ הש"ך ס"ק י"ג]:

ס"ק ו' והנה אם ב"י לו שלא שחט רוב כ"א מיעוט הקנה ליכא טעם טובה כ"א טעם אי' שח"י וקרט הקנה וזה יסבור שנשחט יבואו אי' חסור ולדין דא"ל בקאין בבדיקה הושת אין ג"מ בכל זה. (ב) ויש לראות בתפס הקנה לבדו וידוע בבירור שלא נגט בבושט לשיטת הש"ך כו"ס"י כ"א דלא מיישגין לנקובת הושת ואפשר הפ"י יורה לו אי' אם שחט בשוף הקנה [ושמה] וא"י אם שחט רוב או' לאו כ"ל עושה לנחמך כאן השחיטה א"ל שח"י שחט הרוב והוה שיהי במיעוט בתרא ואף דספק שיהי במיעוט בתרא י' להכשיר [אפי' דכתב לעיל ס"ק ד' ח"ו לומר כן חסם מירי דעסה שיהי אלא הספק אי' שבה כשיעור שיהי כדמפורש בלשון א"ל הכא הספק שח"י לא עשה שיהי כלל דשח"י שחט מיעוט הקנה] מ"מ ודאי לבתחלה כה"ג אסור ע"כ י' שחוט במקום אחר הרוב ואח"כ יבדוק כאן אי' שחט הרוב טריפה דהוה שיהי במיעוט בתרא וא"י לא שחט במקום הא' הרוב ובמקום ב' שחט הרוב כשרה וכ"כ שיהי במיעוט בתרא ל"ש אלא כששחט במקום הא' דהוה שחי' שחיטה ולא כששחט במקום אחר הא ליחא דאפילו הגרמה אסור במיעוט בתרא כמבואר סימן כ"ד בב"מ רק עיקור סימנים במיעוט בתרא י' להכשיר וזה ש"ך גם בבמהה כיון שחפס הקנה לבדו י' חקנה ו' וי"מ טובא לדין כ"ס:

ס"ק ו' העי' העלה במדינת הטעות דלא הוה אלא מטעם גזירה אין להחמיר אלא ביזא דס. (ב) ובחקך העור במקצת ויאל דס [משום דאין בעור דס חוששין שחל ניקב הוושט] או כל העור ולא יאל דס אסור והבשר אי' כ' והעי' חב סימן ס"א השני על העי' מנמי יומא מיה מרס מרס ואל מניחו אלא דס דס בעור [והגליון מהרש"א בשם שני הרמ"ה דבנות העי' בעור העוף] יבשר דעת הבית ואל אחרונים להקל בזמנא אף שאל דס או לנזק ולעני' כד"ח:

ס"ק ח' עי' בבבבא יס תקנא לבדוק העור אחרי פנים ולא בעוף [ודורי חק כל העור שכן הוא] ומי' אס יס שחין וגרס על העור ישחט במקור' ויבדוק בפנים במקום השחין אס לא ניקב מעבר לעבר כשר משמע מדבריו דאס ניקב מעלי' טריפה אף דהוה ס"ס שחל עי' חולי ושחל לא ניקב הוושט אפ"ה אסור דס במקום חוקה לא מהני דכל שניקב הוושט במקום שחיטה הוה פסול בשחיטה ועי' עי' סימן י"א או ג' שם הערוף אף בקורקן כה"ג מטעם שכתב רמ"א בל"ג ס"ג אס יס ספק עי' חולי או קנן טריפה ובנה"כ ס"י ל"ג ומי' כתב שאני וישט דשחין שניקב נס החיטון יע"ש ולפי' מחזק לפנים דלא שחל ליכא האי שחל אחרים כבר כתבנו שם בס' גי' דהש"ך שחל יחיד למילתא אף שהקב בחורבן אי' לחשט במקום שחיטה דס ל"ה אלא טריפה משה' כתב דשחית אכל במקום שחיטה אף מבחוק כל ש"ס נזכר מעלי' על העור אסור ולא מהני ס"ס במקום חוקה [עי' ל"ג במי' ס"ק ו']. (ב) וכן אס נקדק מקצת העור בידי אדם ל"ס בעוף לומר דנקדק מקצת בתי בשחט דלא אמרי'ן דק מקצת חקך בעוף ואסור גיל:

סימן כ"ד ס"ק א' בעי' שיהא בסכין מלא ב' נווארין ובשחיתין הוושט לשחט בהובאה אי' או בהלכה אי' כשירה אף דשחט בחי' סכין כיון ש"ס לו ריח הנה יס בוס ג' צורוס [אן דבעי' שיהחיל מן ראש סכין ממש מזה הפנימי של נוואר הנשחט ויעבור ס' הב' נווארס כל סכין עד חוק לנוואר לגמרי ולא ישאר בתוך הנוואר כלום מהסכין וזה חומרא גדולה. בן שחיל מן ראש הסכין כגד הפנימי של נוואר ויחיל מלא נוואר מהסכין לגד חיצוני דנוואר ומלא נוואר הב' של סכין ישאר בתוך הנוואר זה קול מניח אף ג' שניח מלא

הקנה הא אס ספק לו אס הוא רוב או לאו ישחט במקום אחר ורואה במקום הראשון אס הוא רוב פסול דהוה שהיה במושט כפרא ואס לאו כשר הוא ובמי' בעי' דיראלי אף בשחט במקום אחר הוה שהיה והטעם ממש גזירה או אסמ' ש"כס כאן [וכי' המי' ס"ק ו']:

ס"ק י"ז ע"ד ואף לדין יעיר זה באס לא הגביה הסכין כלל מאחר שמוקם בשחיטה אין לחוש מה שהפסיק בין קנה למושט ויראה לי אפילו טוף שהכשירו בסיון אי' אס שחט רוב הוושט והניח ושחט הקנה [לא אמרי'ן דשחיטת הקנה הוה שהיה דלונה לריבה] ואחרי' גמר למושט הדין כך ופשוט הוא [ועי' בש"ד ס"ק כ']:

ס"ק י"ט עי' הכר'ס אי' כ"ז שטוב למכור לגוי שהוא ימנעו ולא ימנעו ישראל לחוס לדברי ביה שמעיה ראי' מרשי' עי' י"א ועי' פרי' בקרי':

ס"ק כ' ומי' המקל במדינת הטעות לא הפסיד:

ס"ק כ"א בחקך כל העור אף שלא יאל דס אין להחיר בהי' ובחקך מקצת ויאל דס יס להחיר בהי' ודוקא בכהא ובכוף אפשר בחקך כל העור ויאל דס אפשר להחיר בהי' במי' או י' [עי' בדקת הוושט] (ג) ובאומר כרי לי אפילו חקך כל העור ולא יאל דס שרי ויראה לי דהי' כ"ס כשחקך מקצת ויאל דס דמהני כרי לי דהא קיל הוא מחקך כל העור. (ג) ובתפס הקנה לבדו אפילו חקך כל העור ויאל דס כשר ואין לירך בדקת הוושט כלל ובנוה' בהי' כשר אף שלא בדק הוושט כלל:

סימן כ"ד ס"ק א' הש"ך הראה מקום לכו' מ' וס' לאחר דלכתחלה יקח בין בבבבא ועוף סכין כמלא ב' צורוס של אחר הנשחט יע"ש ובבבבא לדין יהיה י"ד אכשיות ולא בעוף דמכריו על העוף וסמי' דכ"ס ייבוא לדי' דרסה אחרונים. (ב) ודע דאס אין בסכין אלא מלא נוואר אי' והשושט אחר כרי לי שלא דרסתי והסכין חד ומרי' דעת הפרי' כה"ג ב' שאין אסור אלא מדרבנן ומידוש הוא בעי' והכ"ס בסיון ח' אי' כ' כתב דפשוטה דאף הוה יע"ש ומי' יראה לי דמדי' ספיקא לא נפקא ולא הוה ודלי' ויש לעי' אס לא בלידוק החוקה. (ג) בזקק סכין

לא שנשחט שחיטה לא הרגיש שחקך באלכע רק אחרי' ראה יס להחיר אף בעוף. (ג) ואס הוושט מלא סוכין ופדומה היקל התבשר אף בעוף דלא כלחם הפנים שהחמיר וכן כה"ג כרי' ב' או ל"ב כתב להדיא דשרי בספק חקך ויחשש אף בעוף ויזל דהוה ס"ס [קאי אס הוושט מלא סוכין] שחל לא חקך ובחל' הלכה כדעיה אי' דבעוף בני שיעורא ואף דס' במקום חוקה לא אמרי'ן זה בספק המקרה לא בספיקא דפלוניא כמי' הכה"ג כרי' ח' וכן ספק אי' הוה ספק פלוגמא ואף דספק אי' מקרה מי' דוקא כשנייה מקרי' ועוד דגלן איכא שלש ספיקות שחל לא חקך ושחל לא שחל כה"ג מלכוס ושחל הלכה כדעיה אי' ובכלל ספיקות דעת הש"ך כרי' קי' להחיר אף בחוקה [עי' ס' י"ח בש"ד סוסי' ל"ד ובמי' ס"ק ד']. (ג) אחרים נזכר כפול או בקרקע טהי'ן השחיתין להערוף אף בבבבא וכן העיד הכה"ג:

ס"ק י' ואף לדין שיעור שהי' כרי' היינו שהה ממש הא חוקך ועוסק בשחיטה אף במושט כפרא דקמא אין לאסור מוספיקא אלא בשהה שיעור שחיטה ב' סימנים [עי' במי' ס"ק ב'] ולא כרי' ויהי' דשחין אלו לשחט בסכין יס ב' סימנים זאי' וא"ל להניח שחין כהוה לדין היה לאסור אף בסכין יס ועי' סימן ח' אות י"א וי"ב:

ס"ק י"א עי' הכר'ס שהחמיר בשהיה במושט קמא דקנה כס כה"ג. (ב) אס אחד שחט חזי גרנרת והפסיק וכל אי' ובחט הבן שחיטה גמורה ואחרי' חזר האי' וגמר שחיטה אחר שחיטת הבן ראו לאכול בו כיום ושחיטת האס אסור בו כיום כיון דשהה אלא שחיטה קמי'תא והי' חזי קנה פטור וס' כרשות שחט והאי' בליכור גמר שחיטתו ויראמי' להתבשר סימן עי' או' ב' דהרי' זיל פסק דהאי' לגנוס בידי אדם כדמוכח פ"ט מה' ריח' ח"ה ופי' מה' שטות [והש"ך מאריך בזה ומסי' כרי']:

ס"ק י"ד שחט העוף דוקא ולא בבבבא ש"ך והיינו כיון דנזקך לשחט הוושט [בבבבא] אחרי' יס לחוס דבמקום נקב שחט דוושט גמיר ופשוט ולדין אין ימי' בזה דיראלי בקרי'ן כדדקת הוושט ולי' הפס הקנה לבדו דכשר לבד' אף לדין כמי' כה"ג עי' אי' אף בבבבא יס תקנה כיון שהפס הקנה לבדו ולא נזכר במושט:

ס"ק ט"ו הש"ך מבשר הקנה כחפס הקנה ומחזק לא שייך כל מלחא דלא רמא דהא דמי ומידר ליה ומיהו היינו אס יוכל לראות שלא שחט כ"א מיושט

הקנה הא אס ספק לו אס הוא רוב או לאו ישחט במקום אחר ורואה במקום הראשון אס הוא רוב פסול דהוה שהיה במושט כפרא ואס לאו כשר הוא ובמי' בעי' דיראלי אף בשחט במקום אחר הוה שהיה והטעם ממש גזירה או אסמ' ש"כס כאן [וכי' המי' ס"ק ו']:

ס"ק י"ז ע"ד ואף לדין יעיר זה באס לא הגביה הסכין כלל מאחר שמוקם בשחיטה אין לחוש מה שהפסיק בין קנה למושט ויראה לי אפילו טוף שהכשירו בסיון אי' אס שחט רוב הוושט והניח ושחט הקנה [לא אמרי'ן דשחיטת הקנה הוה שהיה דלונה לריבה] ואחרי' גמר למושט הדין כך ופשוט הוא [ועי' בש"ד ס"ק כ']:

ס"ק י"ט עי' הכר'ס אי' כ"ז שטוב למכור לגוי שהוא ימנעו ולא ימנעו ישראל לחוס לדברי ביה שמעיה ראי' מרשי' עי' י"א ועי' פרי' בקרי':

ס"ק כ' ומי' המקל במדינת הטעות לא הפסיד:

ס"ק כ"א בחקך כל העור אף שלא יאל דס אין להחיר בהי' ובחקך מקצת ויאל דס יס להחיר בהי' ודוקא בכהא ובכוף אפשר בחקך כל העור ויאל דס אפשר להחיר בהי' במי' או י' [עי' בדקת הוושט] (ג) ובאומר כרי לי אפילו חקך כל העור ולא יאל דס שרי ויראה לי דהי' כ"ס כשחקך מקצת ויאל דס דמהני כרי לי דהא קיל הוא מחקך כל העור. (ג) ובתפס הקנה לבדו אפילו חקך כל העור ויאל דס כשר ואין לירך בדקת הוושט כלל ובנוה' בהי' כשר אף שלא בדק הוושט כלל:

סבין לעולם נרדף במלא ב' נווארס או הולס והובא
לזל כפי' אף לדיכא למחש' לדרסה דאל לא היח
ידו על הסבין כלל ויראה דרס' ודאי מדרבנן פסילה
משום לא פלוג לא מיה דומיא דמ"ס הפר"ח ואף
דשם חולק הסב"ס אבל כאן אפשר יורה וי"ט:

ס"ק ד' ומיהו י"ט לעיין אי הסבין מזד ומרקי והתחיל
לשחוט בקצה הסבין דרס' דהכי כשהעביר מלא נוואר
למך הראשונה נשחטו רובן ואח"כ בהעביר מלא נוואר
לשני ודעמו היה להפסיק שם והפסיק ואי לא היה
דעמו להפסיק באמצע הסבין אפי' דהפסיק כשר כמו
שכתב המ"ז חתילה ס"ק א' והנה נאמר דד"ן זה
במחלוקת שניה התב"ש והפר"ח להפרי' אם שחט במלא
נוואר א' והסבין חד ומרקי ואחר כ"י לי אפי' שסול
מדרבנן משום לא פלוג איכ' הראשונה כשירה אף
מדרבנן כיון דהשני כמו נשחט כהונן בסבין חד
ומרקי כמו הראשונה במלא נוואר א' אלא דהשני לא
היה לה כ"א מלא נוואר א' כיון דהפסיק בחי' הסבין
ולא היה דעמו להעביר בסבין יותר [משא"כ הראשונה
היה לה ב' נווארס] איכ' הראשונה כשירה דמאי
אמרנו דפי' נדרס' דגם השני נדרס' דאל דגם
השני לא נדרס' אלא דאסורה מדרבנן משום לא
פלוג דגורקין אטו כאן הסבין מרקי וישחוט במלא
נוואר א' בהולכה למד או בהובאה למד איכ' מוכי
חיובי ליפסול הראשונה משא"כ להב"ב בס"י ח' דגל
שחין בסבין כ"א מלא נוואר א' לא מהני כ"י לי ואף
מה"א אסור דליטו כוונת על מרישמו של סבין ודורס
איכ' היה הראשונה כיון דהפסיק א' העביר על שניהם
יחד והשני נדרס' היה הראשונה במישוט בתרא וזהו
פסולה או ד"ה או מדרבנן ע"כ:

ס"ק ה' ולענין דאל העלה הש"ך להקל בס"מ וכן
הוא דעת הפר"ח (ב) כתב הכה"ג בה"י כ"י
א"ו כ' שמחה בשחט שניה שחט בשניה וט"ן תנאים
בה"מ המיר בהיות אצטו על הסבין וז"ל ד"ה ב"ש
אין להחמיר דיעבד בה"מ ואף בלא ד"ה י"ט ללד אם
יוצט שלא דרס:

ס"ק ו' שחיטתו פסולה מוסק ודאי דאבטיות ולא
אופשטת ניהו ש"ך וכל כתבו [ט"ן כ"ד
ס"י י"ח סוס"ק ל"ד] דבשכיל החוקר לא ישתנה דד"ן
ולא אוקמינן אחזקה אלא בספק המקרה ולא כבש"ק
דריגא ובעיא דלא אישטת. (ב) ויכ"א שמתלה כדן על
נווארס דהיינו שסוכב הרבה פעמים פסול כן העלו
האחרונים ודוקא דסיפא דוקא פרום הא כל שסוכב
וא"א ליטול כפי' הוא חלדה מספק ואסור:

ס"ק ח' ולענין דאל אם החליד תחת העלה אם יש
לפסול דיעבד או דוקא לכתלה ודוקא נמר
מסוכך פסול דיעבד הנה התב"ש או י"ג סוכר דאף
מונח אסור דיעבד וכ"י הנראה דאסור דיעבד מדמקרי
למרוט העולה בא"א לשחוט בלא זה ואי טעם לא היה
אלא כמטלות ולחוט לכתלה לחומרת דרימ ז"ל והא
לער ב"ה דאורייתא ואין החירו לעבור דאורייתא
משום חומרא בעלמא [ע"ל במ"י ס"י כ"א סוס"ק א']
אלא ש"מ דיעבד אסור וי"ל כיון שא"א מתכוונן לכך
ש"י וי"ט [ט"ן חולין ו' ע"ג]:

ס"ק ט' שחט הראש מקום ל"ש פ"ק ס"י מ"ב וס'
נאמר דאל השחט מטון לכך דהיינו לעשות
נקב קטן בעור [באופן שיכסה דלם הסבין מהעור אף
שלא כנגד הס"י] אף דיעבד י"ט לפסול י"ט ויהי
מטעם קפא"א כיון שיהי דבמחנות:

ס"ק י"ב וכן דוקא בהמה ולא שוף ש"ך ויהי
להמחר אבל לרד"ן ודאי אף בשוף פסול שחי'
דרסה חלדה במישוט בתרא ואף להמחר אין לעשות
כן לכתלה דבעינן שחיטת ב' הסימנים:

ס"ק

מלא נוואר דסבין על רוחב מלא נוואר הנשחט ויזיל
מלא נוואר דסבין לחון לנוואר ומלא נוואר ה"י של
סבין יהי נשאר מוך נוואר הנשחט וזה קולא גדולה
הנורה ה"י ה"א ש"י הש"ך בא"ו ג' והט"ו כפי הנראה
בחר לו יזיר השני והעביר בחר לו לריגא יזיר א'.
(ב) דד"ן הרא"ש שכתב שחט ב' ראשים כאחד בהולכה
או בהבאה ואין בסבין כ"י ג' נווארין הבוא ולא הולך
החילונה כשירה והפנימית פסולה הולך ולא הב"א
הפנימית כשירה והחילונה פסולה הב"א המ"י ע"ז ששה
פירושים ולענין דאל פסק בש"ע דשנייה פסולות מאחר
דא' נדרסה ע"כ גם השני נדרסה וכרש"א ור"ן:

ס"ק ב' ולענין הלכה העלה הע"ז דאין להחמיר
מסיפא אפי' אח"א לפנינו אי' לבדוק ואי שחט
רוב המפרקת היתו רוב החוט בה"מ י"ט להקל:

ס"ק ג' התב"ש או ע"ז חקר מה הוא החלדה
שחטת חורה אם שחט השחיטה מגולה בשעת
שחיטה או שחט הסבין מגולה ונ"מ אם כיסה מעליה
על ד' העב של סבין ומקום השחיטה נראית מלדדי
הסבין. (ב) מפרש כוונת הכ"ס או ג' מ"ס חלדה היו
מלמטה למטה אף שגולה ואין ק"י"ל הכי עכ"ל היינו
אם אחר הסימנים והזילין מוך למפרקת וחתך ממנה
למעלה היו חלדה ואף שגולה השחיטה והסבין דהכי
אנמר' רחמנא למשה דוקא מלמעלה למטה שחוט ואף
בדד"ן ולא מחמת למטה ולענין דריגא שניה בספק קך
דריגא ודריגא דתב"ש י"ט:

ס"ק ד' ודע דלעיל סוס"י י"ד כתב הג"ה דהושט
יזו ושחט בשחי' אחר פסולה יראה דהוא ודאי
דסי' לאיסורא שחט תחת מעליה פסול ושחט לא מהני
שחיטה אלא דריגא לאורי השלם ואם ס"ס להקל משום
כ"דא' יחזר כ"ס להחמיר ובי' בעייתו הוא ס"ס ואף
לדד"ן במעליה פרום כשר מ"מ מזה"ל הלבוב בס"י
י"ד טעם דהוי חלדה ע"כ סוכר דהוי כמטלה הקשור
על גבי נווארס וא"כ הוי ס"ס לאיסורא והא דהשחט
הרימ' ז"ל קך בעי' דהושט יזו למשי' בהמה ולכתוב
עלי' דהוי ודאי י"ל דהוי לשחיטה דסוכר דסי' דש"י
בעלמא העטם דבכל סיפא מה"מ שריא ומדרבנן
אסור הלכך כי אירא עוד ספק הוי ספד"ר לקולא וזה
להיחרא הא לאיסורא לא שייך זה ולא סוכר דסי'ס
מטעם רובא [ע"ל בש"ד ס"י ק"י דריג' ס"ס ס"ק ס"ג
או כ"ה] וכאן מ"ז ס"ק ו' אלא דלענין כיסוי
הדס וא"כ ודאי י"ל להקל דליה רק ספק ומ"מ לענין
נחמרב בשאר אין להחיר אף בה"מ כה"ג:

ס"ק ו' דע שכל צדא דהחליד במישוט סימנים י"ט
בו פירושים רבים הפ"י ה"א הוא פירש"י לאחר
שחט הרוב א' בשוף ורוב ב' בהמה החליד מישוט
הנשאר [זה דד"ן הנזכר בהמחבר ס"ק כ"ן הפ"י ה"ב
הוא פירש"י הביא חוס' חולין ל' ד"ה החליד דמיבש'
ליה אם חתך הסבין תחת מישוט קמא דקנה ושחט
הרוב מלמעלה למטה [והספק הוא אי מיחשב שחיטה
הרוב כחלדה משום חתך הסבין הוא חתך מישוט הקנה
שלא נשחט א"ד המישוט הקנה כמאן דליחא] וע"כ
דהעור היה מחתך הפ"י ה"א הוא ג"כ של ר"ת שחתך
תחת מישוט קמא ושחט המישוט מלמעלה למטה [ואח"כ
שחט בהכ"ס] מ"י נחמיר חלדה דוקא ברוב הסימנים ולא
במישוט הפ"י ה"ד הוא פ"י הכ"י ברמב"ם ז"ל פ"ג
מ"ה שחיטה ז"ל שחט מישוט סימנים בחלדה וגמירן
שלא בחלדה ופ"י הכ"י ונ"מ שחתך הסבין בין ס"י
לפ"י ושחט מישוט הסימנים בחלדה [ואח"כ שחט בהכ"ס]
הפ"י ה"ה הוא פ"י הר"ר אופש"י שחלד תחת מישוט
בתרא דקמא [היינו לאחר ששחט רוב הסימנים א' ומיירי
דוקא בהמה והמישוט נשאר והחליד תחת המישוט
ושחט סימן שני מ' אמר' דהמישוט כמאן דליחא דמי

דאל

5

הסימן ואח"כ חזר וחקר במקום אחר באותו סימן ושהיה כדי לשמוע כל הדיעות בספק דעה הוא ודאי נכלה לא ספק אף לפי ה' אושע' [עין במחקר כ'] כי ס' ק' ד' דהם שש מיטות הכלל [מקרה] הו' ספק] משא"כ כן כמה שבה חתך:

סימן כ"ז ס"א מקשה מ"ל הא מצי שטת לה אישורי אע"פ וזמר מ"כ הוא דלמא ס'ק קרא אי תרזה לאכול בשר דלא ידע נכלה שחט ואכול אחר חיות בהמה בין דמשה ע"י משכה שחטה לאו נכלה הוא אבל מצי אישורי אמי' א"ת ביה בעוד מפרנסתם ולהר"ם ז"ל דלא תאכלו הו' דא"י נחא ולר"י ז"ל דהו' דרבנן ג'ע' [ספק] מבוחר יתר נחיו סוכין א' [א']:

ס"ק ב' ע"ד ויחלף ודאי מלשון הרשב"א וה"ד דוקא יבדל [אם שחט] טמאה ועי' בטורא אשור בעורה מפרנסת ליתן לנו הא אם שחט יבדל עריפה אף דאשור לשרחל משום עריפה מ"מ בין דמשה שחטה להוציא מיד אכילה לשרחל א"ת נמי לב' [משום] מ' אישורי מיד] ומיזו כל שנפסלה ולא מהני ק"י שחטה מיד אשור ליתן הנגיף לוי' [אשין] דלא קי"ל כדל' הי"ט משום ספקא [ואילן] תורה לחומרה דמ"מ שחטה [מ"מ] או דבריו ב"ס מ' ע"כ כחלן דמשה דיקראל ויחלף א"ן נזכרין או וילי' סומכין על פיהם דלא קי"ל כדל' וכבר התבאר דא"י כן ועוד דאף להר"ם י"ט ק"ת ע"ן בעינן נחא דמורה א"ת נחא דכחלן דמשה דיקראל דמ"מ ב"ס נחא על כהן משיחא ויולד דא"ת דא"ת ויולד א"ן ל' חקקה א"ס שחט ל"ס אשור להושיט הנגיף או לחתך בשר ממפרנסתם לב' בין דל"מ הא שחטה לשרחל מיד דהו' ס"י א"כ הוא נמנכלה בשחטה. ג' וב"ס העור ממעורה ושחט שחטה ע"מ ומנכלה כ"י הר"ה ל"ת ב"י אמי' [לפי] שחטה שחטה העריפה לב' דלא הוא ממחלה כח"ס הר"ה ס"י י"ט ס' מ' א"כ הו' כמו עריפה ע"מ ס"י י"ד ס' ב' דמסיים בל"ט. ד' כחכ' ע"מ דמ"מ כח"ס העור א"ת נכלה וא"י עריפה לע"ן אישורין מבעלן א"י ובפרשה הקשה ע"י דהא עשין שו' וכו' והב"ח בקרא חוק דבריו דברו ואלו ועי' א"ן עשין שו' ועוד נ"מ י"ט ב"ס אף דא"ת אישור מ"מ לא הוא אלא מדרבנן ודאי בספקו להקל ע"כ לא ויזו להבין מ"מ דשור ואלו ועי' הוא ג' מי"ן וז' לע"ן שחט וי"מ חתך דא"ת בשר שחט אי בדברים ב"ן מתבטלים אפילו באלף משא"כ לע"ן ע"כ משמע דא"י דה"ן ג' מי"ן עשין שו' [עין] בטורא ח"י ח"י ע"ד וי"ן נ"מ ד"ס ב"ס א"ס הו' ג' חסידות מ"י אישורין אף דעשין שו' בעל הוא מידה ו"ן אשור אלא מדרבנן תמה א"י בשלמא לע"ן חלקות ש"ך לומר דא"ן לוקח אכל אישור מורה ודאי א"ת כ"י (ה' א"ד) א"ת ח"ס שחט ע"ד ד"י חלקות בעשמן אי שחט שו"ן אשור יראה ל' דהו' רק מדרבנן דמ"ס כל ש"ן ע"ס נ"מ מותר אלא כ"ן דהא שחט אישור אשור מדרבנן וע"ן טורא ס"י ל"י [עין] בפ"מ דה"ל מחטת בעורה [ג'] (י' עוד אשור ק"י ב"י מנחה על הטמאים בעוה"מ ולא יבדל ע"ן ס"י ס"ב ב"שך א"י ג' וב"ס מ"ן ה"י לב' אשור משום בשר מ"מ לשרחל אשור משום בשר בעורה עריפה ולפי"ז אם נכל לקריאה ז"ת בשר מעריפה וז"ת בשר מ"ן ה"י ליריד דמסקין כ"י ויזן דנפיק מקרא דבשר בערה

אחת משנה נכילות דמטמאין חסידים וחקר בשר בעורה מפרנסת ב"י ליתן לב' דלא ח"ה הוא בין דמחלה ח"ה ויזו בשר שחט נכילות י"ט לע"ן כ"ס ב"י מ"ן דלא כדאי מ"מ מ"מ הוא [עין] בפתיחה לה' עריפות]. ו' ה"כ דנמנכלה בשחטה וחקר מנחה בעורה מפרנסתם

כח"ס הב"ח מ"מ עריפה הו' ולא נגדר נכלה כ"ן דבשר שחט הושיט בהמה ודאי שלם בשעת שחטה ואח"כ ניקב דה"י ד"ס ב' חיות ע"ן מוקרי עריפה [ועי' לע"ן דמ"מ בשעת שחטה נכנסו שלמים בע"ן כמו ניקב הושיט בעוף ושחט קנה] ומ"מ להלכה נספקו הט"י וה"ד"ר ד"ס להקל בנפסק דב"ו וכ"ס כולו א"ן נ"מ והב"ח החזיר ב"ן ה"מ וכתב בעל נפס לא יאכל ממנה:

ס"ק ב' ע"ד ד"ס לחלק בין א"תו סימן לריאה ודע דלא הוא כ"א ספק עריפה ולא ודאי כח"ס הרא"ש דמסקא ל' בדר"ל ה' מינייהו דאחריתיה וע"ן טורא ס"י כ"ז ס"ק ב' (ג' ויזו) א"ס נקבו כ"י"ו לאחר שחטה הקנה י"ט לע"ן אי הו' ודאי עריפה א"ד ל"י א"י א"תו ד"י לא הדר ב"ס כפיר"י ואיכשהו ד"י לדבריו דב"א קאמר וד"י נחא אף באכילה מותר להמשיך ב"ס [חולין ל"י] ואף לח"ס א"ן כן מ"מ מידו ספקא לא נפקא וכ"ס לא מנחתו כ"י ו"מ טורא:

סימן כ"ז ס"א ע"ד ה"ה אישור זה דלא תאכלו לדר"מ הוא מ"מ כח"ס פ"א ר"ב מ"ס דשור ב"ת וא"ן לוקח ור"י חולין קרא ב' ד"ס ומחמתן דקרא לאמחלה הוא וע"ן ר"י קרא א"י בפסקא שחטה טמאה לע"ס בין דשרחל בעורה מנחה אכילה ודאי דמדרבנן אשור קודם שחט נכסה לא הו' אלא מדרבנן. ג' ולהר"ם דאשור מידה א"ן הטעם ד"ס כ"ס דהר"ה דא"ת כמו דמשה ממלחם משנה ב"ס דא"כ בחוקך ומנחה לאחר שחטה תהא אכילה וכן לר"י ד"ס אלא מדרבנן לא תמחא דה"מ נחש ממפרנסת כמשה דא"כ בשחט בהמה טמאה ומפרנסת אמי' א"ן טמאה טמאה נכלה אלא ודאי כ"י שחט ב' ע"ן ח"ס ה"ה לנחרי אלא דהתורה התירה לו ע"י שחטה דמ"מ חתך הוא וע"ן ח"ס חולין פ"ד ד"ס בע"ן שחט ב"ס הר"ה שחטה דמשה הו' כח"ס לא בעורה ה"ס בין דהתורה התירה לאכול מיד ואלו מיד אמי' א"כ הו' ודאי לא הו' בכלל בעורה וי"ט אכל לומר בעורה הו' מ"מ מיד שחטה רוב ב' ה' לא יזמן להאכל כלל דא"ת עריפה כ"י תלה לה [ע"י] ס"י י"ד ש"ך ס"ק כ"ב]. ג' ולע"ן דנחא לטורא א"ן נ"מ א"י הו' מ"מ או מדרבנן או נפסל כח"ס בשר ממפרנסתם וספק א"י י"ט או ספק א"י נפסל כלל א"י הו' רק דרבנן אשור לאכול החבטל עד שחטות בהמה דהו' דשיל"מ להמתין כח"ס נ"מ ולע"ן עדות א"י הו' פסול מ"מ מ' שחט בשר קודם שחט נכסה הא בע"ן דוקא עריפה ש"ס ב"ס חלקות ע"ן ב"ח ואף בחיבור מנחה בע"ן דוקא חלקות וכן א"ן ב' חלקות דהו' לאו שבעללות וי"מ נ"מ לומר ה"ה מדרבנן האשור באכילה מ"ס להר"ם אשור וז' בהנחה ולר"י ש"י או ד"מ לע"ן חסד לדרבנן החומר חסד לדרבנן חקל ע"י ק"י וז"ל א"י להחמיר דהו' מ"מ כ"י הר"ם ז"ל. ד' ואלו ל"י ה"ן שחט הקנה ויקבה הריאה לאו ודאי אלא ספק וליריד הפסד גדול אי י"ט עוד ספק י"ט לדרבנן ונחא הפסד גדול א"ן לדרבנן כלל ד"ס חסידות סוכרים דהו' ודאי דל"ת להלכה כדל' [ד"ס] שחט הקנה ויקבה הריאה כש"ך. ה' וז"י נמנכלה בשחטה הסכים חסידים וז"ל דאשור ליתן הנגיף נכסיה ויזו אי עריפה או [בטורא] קודם שחט נכסה מותר ליתן לנו דאף לשרחל אשור משום עריפה או משום אישור לא תאכלו מ"מ כ"ן דאשור אמי' חתך והלך לו נ"ס לב' מותר [משא"כ] א"ס נמנכלה בשחטה דלא הו"א אישור אמי' וא"ס נמנכלה מיד ומיזו בשר שחט נכילות י"ט לע"ן כ"ס ב"י מ"ן כדאי מ"מ מ"מ הוא [עין] בפתיחה לה' עריפות]. ו' ה"כ דנמנכלה בשחטה וחקר מנחה בעורה מפרנסתם

גם לישראל ימ' אי נחמדי יבש כיבש הוא אמה בדים ולא בעיל (ש"י בסי' ק' בש"ד סי' ד') (ז) ויענין דינא נכדרא מפרקת לחוד כשרה אף בלא ה"מ הא עס רוב בשר יס להחמיר בלין ה"מ ובה"מ להחמיר ותימ לא חיישין שחא נפסק החוט וחור ותרפא כדשיכת לקמן נפסק השדרה ולא נפסק החוט כשרה ולא חמירין שחא נפסק ג"כ החוט [ועיין בתוספתא ב"מ]:

סימן כ"ח ס"א א' הע"ז הביא ברייתא דרבי סימ' הדס ומסיק שם (הגמרא) דאטו בלין ברייתא דרבנן בשר יענין ישיש ערק כיסוי הדס ח"מ לא יעדן ענמו כהפנקוס והעתיק דברי ה"ר א"ר ד"ר וחקיקותיו במי שמרפא ענמו עליהן ולא באלו שומרין מתוך עיניהן ומחור אכילה וזמנה אלא במי שמחין ענמו עליהן ומנער גופו תמיד ולא ימן שיהא לשיטו ולשפשוף המטה אמרו חז"ל אין ד"ר מתקיימין אלא במי שמחין ענמו באהליו של תורה דכתיב אדם כי ימות באהליו (ב) כתב כה"ג בסי' ב"י ח"ו ו' דהא דחמירין [חולין פ"ד ב'] לעולם יכבד אדם אשמו וכמו יחזר מזה שיש לו חיינו במלבושים דר"י קרי למחלי מעבדותא [בש"ד ק"ג ב'] ולא באכילה ושמים וכחכ בשם דמשיא דאס הוא חניני דעמי' כרב יוסף יכול לעדן ענמו שיה דאס מחמירת ומבריתא הנוף עביל העמקתו וזו מפני שדס דברי מוסר וכלל:

ס"ב ב' עיין ע"ז בתפילין העטם דאסור להפסק שחרך לבקר על ראש שמים לדורן א"ר ח"י ברכה שאלו ומינים תפילין דר"מ או בחש"מ לחלן דאס מוכרך ודאי לעשות קדוש או לומר קדושה שרי וכלל כך אסור כמו בין שמעיה לסימ' עוב שלא לדבר ה"ז [עיין בבבא שרי סוטה מ"ד ב']:

ס"ג ג' התבאר כתב עטם דחמירי בעשר דכתיב במקרא וכסיתו את דמו לשון העלמה דלית דה"ג ה"פ לכן אט אומרים בעשר לומר דמטה לכסות בעשר:

ס"ד ד' אין לא קי"ל כפרייה וביח' וחלכס חלב גמור ועטם כדת אס חלב ב' זיתים (והא דנריך ב' זיתים ע"י ש"ד ב"י פ' ס"ק ד' ד"ה שחלן) והיינו בלבי על החיטה הא חייב הבא על הגבי' ספק ה"ז דשחא אין חושבין ודאי כולו גבי':

ס"ה ה' ולשחוט כיו' ביט' א"ס יש לו שוף ללחוד שרי דמכסה בשביל העוף ומי' כיון דהתבו לא יבחוט וע"ז אלא וז"ל ח"י לריך' טורח לכסות שחיהן הו' אחי למשרי חלבו ואסור ויהיה חיה עס כיו' אסור:

ס"ו ו' ועשר דלמטה לריך' שיהא כמו עשר דלמטה בכל הלכותיו דבר שמחמין או שיהא נקרא עשר:

ס"ז ז' וקוחט שמכסה בלחב יס להטמיר איתו שחיקל הוא כחמורא בהרשע"ל:

ס"ח ח' יהיה א"ס הפס לא תפקין מיניה ודוקא שאמר הכרעה בלחם שלא שחט חבירו הא לא"ה שחט ועושה אמן ויחר מהחביר וז"ל לא עשה איתו דאפסיד אגש"י (וא"י הפס תפקין מיניה) וזה לריך' עכ"פ לפיכך שביטול חבירו מהמטה ויה"ה כשקוקה כמו ס"ע וכדומה דמכסה בלא ברכה ח"מ לריך' פ"ס שמכיל חבירו תוספתא (ב) וא"ס רשאי השחט לכבד במוטו וז' לאחר לכסות להש"ך חייב שפ"ס שחט דאסור והתבאר ח"י י"ד העלה ורשאי לכבד יבאמת כיון שהשולס מנהגין אף שחטו כהן מזהל מכבד לאחר ה"ה כהן דרשאי לכבד:

ס"ט ט' עיין דאין דיתוי אלא מזהל ומי' הקד ש"י דייס אין ש"י דאיתו דס' לתוך המים מנעם דאין דיתוי מכסה בלא ברכה כמ"ס הער"ה ויפ"ס ח"י י"ז דבטובה ל"ג וע"ז ח"ו ה"ה ב"י דלא יפספסא אף

בשרה טריפה הוא מש"ס אחד אף שחלקין בטעמן כמו כבד וכשר אין מנעלין במ"ס התב"ש ומי'ו כהא גופא חילק הפרי' בסי' ל"ח וסובר דכבד וכשר טעמן שווין:

סימן כ"ח ס"א ג' והתב"ש כתב ה"ה א"ס חומו השוחט למור הוא פרוץ ואין מברך על השחיטה וכיסוי יס לאסור:

ס"ב ב' הש"ך הניח בל"ע [א"ס לבקר שהחיינו בפעם ראשון על הכיסוי] והפרי' הסכים שלא לבקר לכן יראה ודאי דאין להכניס ענמו בפסק ברכה והתב"ש הסכים דמברך וז"ע:

ס"ג ג' עיין דאס יס לו טוף אחר אש"ה כיון וע"ז אסור דמכיל דס' העוף מניסוי אלא וז"ל ויין דבחד ויזנא לא יוכל לכסות שחיהן הו' ה"ה טירחא. (ב) ולשחוט הבופלי' בי"ע לכאורה יראה דמותר דהא בסי' ר"ז כתב דשור הכר מין בהמה ולא הני' רמ"א כל"ס ח"י יכול לשחוט בי"ע בופלי' ולא יכסה כיון דודאי בהמה ומי'ו י"ל דאין לעשות כן דיל' דמתך רמ"א לקמן [ס' ר"ז] על כהן וטוב מלאכי בכר"ז ג"כ שאלו לשחוט בופלי' בי"ע:

ס"ד ד' הש"ך הביא דעת ה"ה' להקל בזה"ז בא"ס מניח מנע טפר בכלי ולשחוט לחוטו עי"ש ומי'מ לכתחלה לא יעשה כן:

ס"ה ה' דעת התב"ש דאף עפר למטה לריך' שיהן הוא ולא אחר:

ס"ו ו' כתב התב"ש ח"י כ"ה דאס נחמדי דס' חיה בדם ח"י יכסה מקצת דמו דהו' א"ל למכסי לטילה דהא יס לסתפס א' מכלל יס לכסות בלא ברכה:

ס"ז ז' יס לכא' להוכיח דכסוהו הרוח בדברים שאין מוכסין אש"ה פטור מלכסות וע"י תב"ש ח"י א' נסתפק בזה:

ס"ח ח' יס לענין כיסוי א"ס דיהה מראהו א"ס חייב לכסות בברכה או בענין מראהו דס' גמור:

ס"ט ט' כ"א ומ"ס הש"ך א"ע' דלגבי' בינו לרס החיה עפר היחוס חורס לו בזה דלמפסה אין לסמוך על מ"ס הלבוש כיון דס' עפר למטה אף שחפסוק [דס' הכהמס] ש"ד דאין לעשות כן ושח"י כהא דא"ה גדרה וכת' ח"י ב"י דא"ס יתקן עד שמיכס כ"י והלך מכסה בנקומו ומי'ו הא ודאי דא"ס שחט בהמה ופזר עפר הדיבה על הדס רשאי לשחוט חיה אח"כ ד"ס עפר למטה. (ב) כתב התב"ש בח"י ח"י דאין לשחוט שוף ברה"ר בנקוס בודאי עתיד לגלות דכל השומד לגלות כליו דמי' והפרי' היקל בכ"ע ולפי דבריו אף הוא בענמו רשאי לגלות א"ס לריך' דס' ומ"ס בחולין [ב"ז ב'] הוכוח ונריך' לרס מחרו ולא אחר דכסה ויגלה י"ל דנריך' לגטוע ויתלכלך בשרא ולא יהיה רחוי:

ס"י י' כ"ב הש"ך הראה חקוס לא"י ו' וס' א"הר דיתן מנע עפר בכלי ובא"ן א"ס יס לו עפר מי'ן יתן הרבה דכ"ל לא ש"ך החדת חלבו וא"ס אין לו עפר יבחוט כך להוך הש"ך כיון דאין עתה עובדין עכ"ס בנך [מומנו דהא מיתבס דיעבר דמוכרח לשחט לחולה]:

ס"כ כ' הנה דעת הש"ך דלפלו איסורא אינא לכסות דילמא אחי לויכל מיניה ודעת התב"ש יהיה דלנקר רשאי לכסות לא הכני' כלל דאדרבה בנמי מנעט המכוס שחט באשפה לא פלוג ואפילו בחגורו אסור וכן מוכח מב"ה בקר"א:

ס"ג ג' יהיה א"ס נאבד הסקין פשיטא דמכסה בברכה כיון דע"ף והיה כשרה דאוקמה אחוקה ואשר יוכל קריק וא"ס לא בידק בביטויס ואבד או חתך

חך רחבו דחיא מו לבדוק ידחא לי דמכסה בלא
ברכה אף כשפ' הנחלה הוא ודאי נכילה מזה מותר
חולין ע' דיה ואסורה משפט דהוה רק אסור דרנן
וגם להרים זיל לא ברירא כ"כ מזה מכסה בלא
ברכה :

ס"ק כ"ז ולענין בדיקת הוושט בחלומות שחלשין שם
מקנה לבדוק וכסה מקנה וזיל ליהוי שפטיט
הוא הבדוק משא"כ בזה ארסין שאין רשעה בענינו
טורק יבוא לידי התערבות ויהי לחלשין חלשין
ס' קט"ז וכ"כ תוס' [ונוסח דמכסה בברכה ועין
מ"ז ס' י"ח ס"ק ט"ו.] (ג) ודבר דלחלשין רשעה
ודאי אין מכסין עד שיבדוק וכ"כ הוא מיראה דלא
הוה אלא מדרבנן כ"כ רש"י דהוה מזה [עין כ"ד
ס' י"ג ס"ק כ"ז] :

ס"ק כ"ז הנה הדין מפרש ביומא הב"ח דאף בספק
בלא חזקת אסור פטור מביטוי מיראה בין
דאסור מספק א"כ בכלל אבר יאכל ולית ליהוי אסור
דאורייתא מזה אסור אלא אפילו להרים זיל מדרבנן
אסור מזה א"כ כחכ פטורס הא' דכל מיד דרנן הוה
דית מלאו דלא אסור [ע' פ"ה ס' כ"ז ס"ק י'
ובש"ד ס' י"ג ס"ק כ"ז ועין דאן בזה רש"י מה
שקשה על הדין ועין בפתחה ל' שחיטה בפרט ה"ז
ס"ק כ"ז הנה דעת הש"ך בחקר מפרקת מכסה
בברכה והתבאר כ"כ דהוה רשעה נהויה שם
לבעלה אין להכריח אותו לבדק. (ג) דע דאם בזה
הוושט בזה ואח"כ ניקב ההורנן מכסה בלא ברכה
דשק הוא א"י ש' טריפות לחי חיות כמו שהתבאר
בש"י כ"ז [עין בש"י כ"ד בש"ד ס"ק כ"ז] ואף דמתחלה
היה דם ראוי לביטוי מזה אינאלי מילתא למפרע דלאו
אבר יאכל הוא. (ג) וכן אם שחט אי"כ ביום א' לדעת
בש"י דאסור בו ביום מזה למד דיעה מלא האכל כל
הושע (א) אפ"ר כל מילתא דאמר רהווא לא תבדוק
ו"ש לאסור בו ביום ע"כ) מזה אבר יאכל קריין ביה
דא' ליתר מותר דא' מפרנסת נמי מיד אסור מזה
לדעת הרמב"ם [עין בש"ד ס' י"ג ס"ק כ"ז.] (ד) ב"ס
שהדין ע"ז קרקע ו"ש ב' תמיהות שאף מדרבנן אי
שחיטה א"כ נזהר ועקרו פטור מלכסות דשחיט ועינה
הוא ומיזו בהפרס ואין בו הרי תמיה דשחט שחיטה
מדבריהם ודאי טעון ביטוי מדבריהם וכ"כ הנראה
מכסה בברכה כמו בשחיט דמכר כ"כ ע"ז י"ד
[בש"ד ס"ק כ"ז] :

ס"ק כ"ז ולענין דיהא ודאי מ' שאין לי עבר יוכל
לשחוט לתוך סנדל של טור [דאן בולט] ואין בזה
ביוי מזה שחט' המכ"ס ומכסה בברכה כמחש' לביטוי
דודאי מזה ביטוי לאו מיד הוא ודאי לאסול קודם
הביטוי ויפה כ"כ בזה ההכרח וכן ראו' לעשות :

ס"ק כ"ז ויהא א"כ מעלה עכ"כ מענינו נמי לא דעבר
המדרש נמי מגדל עכ"כ :

ס"ק כ"ז בענין השעט דאין מגדל לחיים והלך
אפילו יכ"כ ונפקד עד אשר דק אפיה אין
מכסין בו ובאכ"ל לזה דהוה מחומת השעט דאין נכרך
ובש"י א"כ יוכל א"כ כ"י ח"ס [הש"ך] וכ"כ בש"י
דאין לו תקנה כלל ואלו בחומתא י"כ תקנה. (ג) כ"כ
הכ"ז רחמים שלט מין בהמה הס. (ג) כ"כ בש"י
הרות פטור מלכסות מזה ומתלה חייב הא' כ"כ
בענינו מזה ומתלה פטור ועין תוס' א"י ע"ז הלך
אפ"ר דאף שכ"כ הוה בדרים שאין מכסין אפ"ר
פטור

ע"ס והתוס' ע"ס ל"ה אלא בע"י שהדבר הנורע בחיוב
למיה ויגדל :

ס"ק כ"ז כ"כ הכ"ז כ"כ הטור א"י כ"כ קמון טעון
מכסין בו דהוה מין ע"ז. (ג) גפרית ומלה אין מכסין
בהם ויהי פלפל טעון דהוה מין פרי והוה נקמה
טעון ואין מכסין. (ג) בכל דבר השחט מכסין בו אפי'
קנה

ס"ק כ"ז ויהא א"כ מעלה עכ"כ מענינו נמי לא דעבר
המדרש נמי מגדל עכ"כ :

ס"ק כ"ז בענין השעט דאין מגדל לחיים והלך
אפילו יכ"כ ונפקד עד אשר דק אפיה אין
מכסין בו ובאכ"ל לזה דהוה מחומת השעט דאין נכרך
ובש"י א"כ יוכל א"כ כ"י ח"ס [הש"ך] וכ"כ בש"י
דאין לו תקנה כלל ואלו בחומתא י"כ תקנה. (ג) כ"כ
הכ"ז רחמים שלט מין בהמה הס. (ג) כ"כ בש"י
הרות פטור מלכסות מזה ומתלה חייב הא' כ"כ
בענינו מזה ומתלה פטור ועין תוס' א"י ע"ז הלך
אפ"ר דאף שכ"כ הוה בדרים שאין מכסין אפ"ר
פטור

ע"ס והתוס' ע"ס ל"ה אלא בע"י שהדבר הנורע בחיוב
למיה ויגדל :

ס"ק כ"ז כ"כ הכ"ז כ"כ הטור א"י כ"כ קמון טעון
מכסין בו דהוה מין ע"ז. (ג) גפרית ומלה אין מכסין
בהם ויהי פלפל טעון דהוה מין פרי והוה נקמה
טעון ואין מכסין. (ג) בכל דבר השחט מכסין בו אפי'
קנה

ס"ק כ"ז ויהא א"כ מעלה עכ"כ מענינו נמי לא דעבר
המדרש נמי מגדל עכ"כ :

ס"ק כ"ז בענין השעט דאין מגדל לחיים והלך
אפילו יכ"כ ונפקד עד אשר דק אפיה אין
מכסין בו ובאכ"ל לזה דהוה מחומת השעט דאין נכרך
ובש"י א"כ יוכל א"כ כ"י ח"ס [הש"ך] וכ"כ בש"י
דאין לו תקנה כלל ואלו בחומתא י"כ תקנה. (ג) כ"כ
הכ"ז רחמים שלט מין בהמה הס. (ג) כ"כ בש"י
הרות פטור מלכסות מזה ומתלה חייב הא' כ"כ
בענינו מזה ומתלה פטור ועין תוס' א"י ע"ז הלך
אפ"ר דאף שכ"כ הוה בדרים שאין מכסין אפ"ר
פטור

א"י יש דמיו לו לא ומספק מכסה משא"כ מ"ס לתוך
ד"ס מכסה בברכה. (ג) ועין פ"ה א"י ט"ז דוקא נראה
וגדמה הוה בעיה דלא אפשעא אכל דמיו מעיקרו לא
הוה דמיו וא"כ מיד שנפל כיסה הרוח דלא היה ראוי
שום פטור לביטוי ומתלה מכסה בברכה יע"ש ולפי'
ה"ה דם לתוך מ"ס ואח"כ נחרכה הוה דמיו מעיקרו
ומחר וגדמה ומ"מ יש לענין מיד ביטולו מנואר ט"ז
נראה מקרי ע"כ יכסה בלא ברכה. (ג) גם מ"ס בלא
י"ז דם לתוך מ"ס נרדף ישור יוחר מן מ"ס לתוך דם
לאו דמיו לתוך דם לא בעי מראה דם אלא דבנקל י"כ
לו מראה דם משא"כ להיפך :

ס"ק י"ג ואפילו יש לו עפר מוכן לכל ספקותיו
משחט דיעה א' דאסור וכן הכריע הפרי"ח אכל
דעת התנ"ך בלא ל"ב כהר"ה דמכסה בברכה וכן
נראה. (ג) ודע דהר"ש והטור גבי אין שחטין כ"י
ב"ש כתבו ואין יכולין לקבל הדם בכלי שאין שחטין
לתוך הכלי הרי כהר"ה כ"ש כה"י י"א ד"ש
א"ס מקבל הדם לאחר שחיטה ד"ס אסור. (ג) מזה
ביטוי הוא כ"י שריפה וכסה וליד מיד ומיזו לכתחלה
ודאי נכון לכסות מיד דחביבה מזה בעשה ושחט
יכסה דלא כ"כ כ"ש כ"י א"י דביטול מ"ס א"ס לא
כיסה מיד [וכ"כ הש"ך ס"ק כ"ז] :

ס"ק י"ד ע"ז דהיה גדול שא"י ה"ס והר"ה מקום
ל"ס ע"ז א"י י"ג וס' נאמר לענין א"י ד"ס
להחמיר היה כאן יכסה בלא ברכה וכ"כ ההג"ה [עין
בש"ד ס' כ"ד ס"ק י"ג] :

ס"ק ט"ז והנה המחבר כ"כ ב' דייטס וא"כ שוין
דאם נחלל הסכין פטור מכסה בלא ברכה וא"כ
נחלל הסכין אין שחטין רובן פטור מביטוי. (ג) מקשה
לדין דס"ל דהי"כ דעריפה אין מוכרן אשחיטה לא
כהר"ש כ"י דבדיקת הרי"ה מוכן אף דע' א"כ לא
הקנו לבדק בנהמה וחי' על השחיטה לאחר השחיטה
ואדרבה משום לא פלוג היה להם לחקן אף בשוף כן
כמו בנטי' וכל חייבי טבילות עיין חו"ס ר"פ וז"ע :

ס"ק ט"ז ע"ז דמכסה בברכה אמה לשון רח"ה
מורה בבירור כ"כ שכתב אכל חך מפרקת
משחט דהוה דין אחר יש לו דאלו בספק טריפה מכסה
בלא ברכה ואין בברכה אכל התנ"ך כ"כ דהוה
להו"א ש"ס לבעלה אין לנשור בו א"ס לא יכרך על
הביטוי ומ"מ אף לה"ז והש"ך דוקא חך המפרקת
דעשה להשחט ביה"מ הוה שחיטה ראויה משא"כ שהיה
כ"כ בשוף ד"ה דהוה מזה ויהי בזה [ולא בכלי'
ט"ל בש"י י"ג] או שהיה בחיטוט בהר"ה הוה בעיה
דלא אפשעא ודאי אין לכסות בברכה והיה כדומה.
(ג) ויהא לי בספק ברכה לבעלה אפילו אי"כ ס"ס
לבדק אפ"ר טוב בלא לבדק המשל בזה שחט כ"י טהור
בריה כ"כ וספק היה א"כ בהמה ושחט ג"כ כלאים
ל"ב הבא על ההיטה דהי"כ ס"ס לכסות שחט כ"י חיה
ושחט מישחין לרע א"כ אפ"ר מכסה בלא ברכה גדול
חומר לאו דלא תשא וברכות אין מעבדין ומיזו חיה
שגולה בה ספק טריפות ו"ש ס"ס להשחט בלחילה
פשיעא דמכר על הביטוי כ"י דשחיטה ראויה היא
דהיה מותרת אבר יאכל קריין ביה ומכרך ומכסה
ח"ס [עין במ"ז ס' י"ג ס"ק כ"ז] :

ס"ק י"ה לשון הש"י ולא עפר שחמיה עשבים שגדלו
כ"כ לכהורה היה נראה להניח ושגדלה כ"כ
ומרמי קאמר דהחז"ן חו"ס חולין פ"ה ב' ד"ה אלא
דעפר ההדבר מגדל עשבים מחליקין אלא שאין מנחמין
ומגדל ורש"י שורשו בו וכן א"ס גדלו הורשין ושחטין
למיה ויגדל :

ס"ק י"ה כ"כ הכ"ז כ"כ הטור א"י כ"כ קמון טעון
מכסין בו דהוה מין ע"ז. (ג) גפרית ומלה אין מכסין
בהם ויהי פלפל טעון דהוה מין פרי והוה נקמה
טעון ואין מכסין. (ג) בכל דבר השחט מכסין בו אפי'
קנה

ס"ק י"ה ויהא א"כ מעלה עכ"כ מענינו נמי לא דעבר
המדרש נמי מגדל עכ"כ :

ס"ק י"ה בענין השעט דאין מגדל לחיים והלך
אפילו יכ"כ ונפקד עד אשר דק אפיה אין
מכסין בו ובאכ"ל לזה דהוה מחומת השעט דאין נכרך
ובש"י א"כ יוכל א"כ כ"י ח"ס [הש"ך] וכ"כ בש"י
דאין לו תקנה כלל ואלו בחומתא י"כ תקנה. (ג) כ"כ
הכ"ז רחמים שלט מין בהמה הס. (ג) כ"כ בש"י
הרות פטור מלכסות מזה ומתלה חייב הא' כ"כ
בענינו מזה ומתלה פטור ועין תוס' א"י ע"ז הלך
אפ"ר דאף שכ"כ הוה בדרים שאין מכסין אפ"ר
פטור

ע"ס והתוס' ע"ס ל"ה אלא בע"י שהדבר הנורע בחיוב
למיה ויגדל :

ס"ק י"ה כ"כ הכ"ז כ"כ הטור א"י כ"כ קמון טעון
מכסין בו דהוה מין ע"ז. (ג) גפרית ומלה אין מכסין
בהם ויהי פלפל טעון דהוה מין פרי והוה נקמה
טעון ואין מכסין. (ג) בכל דבר השחט מכסין בו אפי'
קנה

ס"ק י"ה ויהא א"כ מעלה עכ"כ מענינו נמי לא דעבר
המדרש נמי מגדל עכ"כ :

ס"ק י"ה בענין השעט דאין מגדל לחיים והלך
אפילו יכ"כ ונפקד עד אשר דק אפיה אין
מכסין בו ובאכ"ל לזה דהוה מחומת השעט דאין נכרך
ובש"י א"כ יוכל א"כ כ"י ח"ס [הש"ך] וכ"כ בש"י
דאין לו תקנה כלל ואלו בחומתא י"כ תקנה. (ג) כ"כ
הכ"ז רחמים שלט מין בהמה הס. (ג) כ"כ בש"י
הרות פטור מלכסות מזה ומתלה חייב הא' כ"כ
בענינו מזה ומתלה פטור ועין תוס' א"י ע"ז הלך
אפ"ר דאף שכ"כ הוה בדרים שאין מכסין אפ"ר
פטור

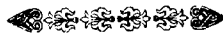
ע"ס והתוס' ע"ס ל"ה אלא בע"י שהדבר הנורע בחיוב
למיה ויגדל :

ס"ק י"ה כ"כ הכ"ז כ"כ הטור א"י כ"כ קמון טעון
מכסין בו דהוה מין ע"ז. (ג) גפרית ומלה אין מכסין
בהם ויהי פלפל טעון דהוה מין פרי והוה נקמה
טעון ואין מכסין. (ג) בכל דבר השחט מכסין בו אפי'
קנה

ס"ק י"ה ויהא א"כ מעלה עכ"כ מענינו נמי לא דעבר
המדרש נמי מגדל עכ"כ :

ס"ק י"ה בענין השעט דאין מגדל לחיים והלך
אפילו יכ"כ ונפקד עד אשר דק אפיה אין
מכסין בו ובאכ"ל לזה דהוה מחומת השעט דאין נכרך
ובש"י א"כ יוכל א"כ כ"י ח"ס [הש"ך] וכ"כ בש"י
דאין לו תקנה כלל ואלו בחומתא י"כ תקנה. (ג) כ"כ
הכ"ז רחמים שלט מין בהמה הס. (ג) כ"כ בש"י
הרות פטור מלכסות מזה ומתלה חייב הא' כ"כ
בענינו מזה ומתלה פטור ועין תוס' א"י ע"ז הלך
אפ"ר דאף שכ"כ הוה בדרים שאין מכסין אפ"ר
פטור

קצת וסובין שערף מכסין בהם ושלגן ושחוקה כדיל און
מכסין בהם והטעם דאין מכסין בשלגן דלאו כיסוי כלל
אף פתח והכניג כהנ' ב"י אוי' מ"א בשם מהר"י ווייל
וספר יאיר נחניב בשעת הדחק בשחוקה כדיל (ד) און
ול"ע והב"ח מתיר בשעת הדחק בשחוקה כדיל (ד) און
מכסין כדכתיב ודמה אפר חמץ בפסח ואפר ע"ז מכסין
בהם דמולריג וכדכתיב ל"ס כהא דכל כמה דחזיקת חטלי
ע"י. (ה) כהנ' התב"ש כל הני דאין מכסין בהם א"ס
עבר וביטה לר"ך לגלות ולסכות בלא כדכתיב (ו) הב"י
אוי' כ"ד בשותף שהעבירו ע"י ע"א והיה רגלים לדבר והוא
לומר במקום שאין מכירין או בביטוי מותר לכחוש יע"ש שערד
ועוד עיקר דוכ"ה הקבלה שטעלין כדכתיב ב"י אוי' וכוין
בכינוי לנזק ע"ז אסור וע"י ש"ח ח"י [ע"י] כפחמי תשובה
שורש הד' ד"ה אשכחנא פתחין:

הקדמה להלכות טריפות

רק הלמים וא"ס י"ס ספק אי הוה כשעור טיבור ה"א.
(ד) דעת המח' פ"ב ממ"א דבר שח"ס כדכתיב בביטוי
לוקין מקרי [ע"ל בש"ד ב"י] כ"ט סוכ"ט ע"י. (ה) ולפ"ז
לדון דפסקין בספק השקול אוקמיא חזוקה אף מדרבנן
דלא כפ"ח נשק חומרא דפסקא דדינא ופ"י דלא
אישטא נ"סיה לחומרא ול"ס כהנ' אוקמיא חזוקה כי
בשכיל החוקה לא ישטה הדין ולא נפשה הא"יכ"י
[ע"י] מ"ז ס"י ו' ס"ק ה' וש"ד ס"י כ"ג ס"ק ח' ומ"ז
ס"י כ"ג ס"ק י"ד וש"ד ס"י כ"ד ס"ק ז' וכ"ז וש"ד ס"י
ק"י דינ' ס"ס אוי' כ"ח. (ו) מדרש בש"ח מיתה החמירו
רבנן ולא אוקי חזוקה וכן הרי"ם ז"ל בפ"ח מהלכות
ביכורים ה"ט כתב ספק חייב מפני שהוא טון מיתה
וכן רש"י בחולין קל"ד ד"ה קרבן וד"ה חלה. (ז) המח'
בהלכות ביכורים כתב חולי בדרת ל"ס ס"ס ולפ"י מה
דק"י"ל ב"י ק"י ד"ס' במקום חזקה לא מהני יא"ב
חזקה ע"דף מ"ס' וכוין דחזקה לא מהני בביטוי כד
ומיתה ה"ס ס"ס לא מהני בביטוי כדכתיב ב"י ולפ"י כד
ש"ס בו ס"ס לא מהני ע"י בהלכות דרה ובכמה מקומות
מבואר ד"ס' מהני במקום ברת [ע"י] ב"ח ס"י כ"ד
ס"ק אוי' ד"ה ע"י. (ח) אמנם כן לדעת נרד"א כ"ד דה"ל
כל ספק השקול אוקמיא חזוקה ואף הפרי"ח ופ"י
מודים בזה דמ"ח אוקי חזקה חזקה ולידן אף
מדרבנן לא מחמירין בספק השקול היכא דא"ב חזקה
וכמו שכתב הע"ז ב"י ל"ע אוי' כ"ג אמנם אב"ח כי
י"ס שלשה מ"י ספיקות שאין שוין הספק הא"י הוא
שטור ספק כמו נכר הע"ס וא"י א"ס מחיים או לאחד
שחיטה דא"י מחירין מע"ס ס"ס דוקא הא לא"י לא
משום דיותר שכיח מחיים שהולך א"ס וא"ס נכר
למחר אחר שחיטה נכר וא"י א"ס י"ס לחלוח כמו
אוקמה ר"ח ה"כא דמשמש י"ד דעבדא אוי' ספק
השקול ואוקמיא חזקה ולא דא"י אוקמיא דשכיח להימר
אלא בספק השקול א"י מחירין הספק הב"י הוא שטור
ספק מחיים כמו בגיטות ס"י פ"א ממ"א ניקבן הדקין
קודם שחיטה א"י א"י חולין לומר שריע קודם שחיטה
נעשה זה ואף דרישואל מחיים מ"ח אוקי חזקה מחמת
ריבא ואף שראשו שבהמה זו י"א מהר"ב דבר' ע"י
הוא מ"ח מחירין קודם לזה היתה מן הרוב ומיהו
בטריפות שטור מחיים וא"י א"י ח"ה הוא ח"ה הוא הספק
הג' כמו ממ"א מ"ס בראש ו"ח דין עליה א"ס הקוף
החומ מחיים בזה הספק נ"ס לאסור אף ביה"מ ובכ"ר
ה"כא א"ס א"ר דיכר התב"ש ז"ל ככאן כיון דההמה
י"א מהר"ב דרובן אין להם מ"ס בראש ח"ה ל"ח ל"ח ל"ח

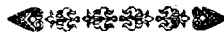
פ"י ולפ"י י"ס לכסות בלא כדכתיב כי חזר ונתגלה
וה"ס אפשר א"ס כענינו כי"ס כדכתיב שאין מכסין
ומגלהו אין מכ"ך ד"ס דיחוי הוה בע"א דלא אישטא
[ע"ל ב"ד ס"ק י"ט]. (ד) והשואל ונולד ד"ס א"ס רשומי
יכ"ר מכסה כדכתיב אף דלמטה לא אפשר מ"ח מק"י
המנוה כדכתיב ויקרי ומכ"ך. (ה) א"ס רש"י השואל
לכ"ר לאחר כמנוה זו כ"ר כדכתיב ל"ל [כמ"ז ס"ק ח']
דעת התב"ש דרש"י לכ"ר אמנם לא יאמר המנוה בדמים:

אוי' כ"ד בשותף שהעבירו ע"י ע"א והיה רגלים לדבר והוא
לומר במקום שאין מכירין או בביטוי מותר לכחוש יע"ש שערד
ועוד עיקר דוכ"ה הקבלה שטעלין כדכתיב ב"י אוי' וכוין
בכינוי לנזק ע"ז אסור וע"י ש"ח ח"י [ע"י] כפחמי תשובה
שורש הד' ד"ה אשכחנא פתחין:

ד"ע כי שמונה טריפות נאמרו למטה בס"י ובמשה
דא"י ובר"יחא דר"י מונה ח"י טריפות והרמב"ם
ז"ל בפ"י מ"ח ה"ט מנה ע"י טריפות והשמונה טריפות
ה"ס דוגמת אבות ובהם כללנו כל ה"י טריפות.
(ב) אמנם כן אף שפ"א אחר שמונה טריפות נאמרו
למ"ח ו"י מהם דרוסה אע"י שדרוסה נאמרה בפ"ח
החזיקו ל"י קרא ללכות על העריפה דמלחמה לא
היו לוקין והלמ"ח לומר דרוסה הוא"ב כדכתיב דוקא
וכדכתיב או דמקרא היינו אומרים שטרפה א"י והנה
מכסה שאין יכולה לחיות והלמ"ח מבאר דא"י הע"ל בה
א"ס אינה יכולה לחיות והנה אף שדרוסה נאמרה
בפ"ח ופ"י מהלמ"ח וש"ד ז"ל טריפות ה"ס הלמ"ח
אע"פ"כ לוקה עליהן שהלמ"ח כן נאמרה דמה שח"ס
בכתוב טריפה לא תחלו כולל ג"כ שאר טריפות וכמ"ס
הפרי"ח אוי' א"י. (ג) דעת הפרי"ח אף שדבר הנלמד
היי"ג מדות קרי ד"ס א"ס הלמ"ח ד"ה קרי ל"י כמ"ס
הכ"ח בפ"ב מהלכות ט"ח ומקשה עליו הפרי"ח מהה"ס
ז"ל כ"ז מן החטא וכדכתיב מן הע"ז ספק י"ס כשעור
או לאו ע"א חפ"י שיעקרו מן המורה ושעורו מ"ד
טמא הו"ב כ"ד פ"י דמקראות מ"ז אע"י דשעורין
הלמ"ח ה"י בפ"ח דהלמ"ח ג"כ נקרא ד"ס ונ"ס הוא
ודאי דינ"ס דין חורה ממ"ס א"ס שקרין ד"ס ע"י
בשורש ה"י להר"מ ז"ל ובפ"א מה"א ב"ח [ע"ל]
בפתיחה ל"י מלמ"ח ה"כא דאמרין מדרבנן ודאי אין
אסור אלא מדרבנן. (ג) ע"י. ב"י בקונטרס הפסיקות
מחורש מ"ז ה"כא דישות אי הלמ"ח ספיקו מותר או
לא ומהא דקדושין [ל"ס א"י] בערלה כן נאמרה הלכה
ספיקא מותר אין ראי' דהס"ס אפילו איחזוק נמי מותר
י"ס לחקור ל"י אמרין דהלמ"ח ספיקו מותר כמו
שמ"חאן פס"ט של דברים מהה"ספ"א דמקראות דכ"ח
חפ"י שיעקרו מח"ח הא עיקרו מהלמ"ח ספיקו להקל
א"ס נאמר כן בכל דבר הנלמד ב"י מדות דה"ס
קורא אותן ד"ס ומכ"ס לש"ח ד"ס ז"ל כל ספיקא
מח"ח ש"א כמ"ס המבואר ג"כ כלל ט"י [ע"י]
בש"ד דינ"ס ס"ס ס"ק ב"ה י"ס לומר דלא ראו להחמיר
אלא מה דמפורש בקרא ולא מה שהוא הלמ"ח וי"ס
דבר הנלמד ב"י מדות ש"ח ודאי ד"ס נקרא וא"ס
דינ"ס דין חורה ממ"ס והנה לפי מ"ס הרש"ד ב"י
ק"ל דלמ"ח ספיקו אסור וזה מה שיעקרו הלמ"ח
י"ס בו שיעור י"ס להקל בספיקו א"ס ספק א"ס י"ס בו
כשעור א"ס ק"ל א"י לא יכ"ר הרי"מ ז"ל דין ח"ס
דע"ס כשעורה דעיקר מוחלוא לא כתיב כלל בחורה

לומר חוקי חמורק יע"ש [מה אין דומה לגבינות דהתם
הנבחה טריפה אלא דאלו מכשירין הנבחות שנעשו
מחלבה מעט דאחרי דהטריפות נעשה סמוך לשחיטה]
ומינה נבמלח מחט וא"י א"ס ניקב או לאו כהא לא
יאלא דהנחה מרוב וכו' יאלא מ"מ חמור טובה ה"מ לה
שכונלה לא ה"מ בה מחט וכלכך א"ס בקול הוא ה"מ
לנו להכשירו אלא דאלו חומרים דבית יותר לחסור
מלחמה. (ט) ודע הא דתכב הרמ"א בס"י ג' במ"ס
ב"א"ס יד"מ בס"י ל"א יע"ש לד"מ כה"מ נכון אף
בס"מ ח"ן להכיר ונעמל כיון דאיכא ריעותא מחיים
ויאלא מחוקקה ודאי לאו מרוב הוא ור"מ גדולה מ"מ
הרמב"א ורמ"ן דהא דאחריין בירובלמי דאי"ת ר"מ
מבגריה ה"ל כה"ל נילד ריעותא הא טולד ריעותא
הוא ד"מ ועיין בהשכנת הרמב"ם ח"ד ס"י ל"ז ולי"ת
יל"מ כה"ל כה"מ בה מ"ס עבדים וכו' חומרים הנ"ע
לחרי"ן וכו' חומרים לא הנ"ע העלה ש"ס לחסור בודאי
לד"מ חוקי חמורק כיון דהנחה ו' יאלא מהרוב וכו'
דבדרי הב"ש מחמ' חמ"ס כה"ל דס"י ל"ט ב' חומרים
כסודין ה"מ יכו' חומרים כה"ל כסודין ה"מ לרי"ך
לומר דהיכא כסודין לאו ריעותא הוא כה"ל דרי"ך
כעלמא הוא וא"י לא יאלא דהנחה ו' מן הדוב [ע"ל
בס"ד ס"י ל"ז ס"ק ג' בד"מ והנה א"ס נחמ"ד וכו' ל"ט
ס"ק ה']. (י) ודע הרמב"ם בפ"ג מה"ש מה שנה
נביתא ח' נילד הירך וחלל של נכר בן עשה גיטערה
[חולין כ"א ח']. (ג) נעברה מפרקת וד"מ כה"ל (ט"ס
פסוקת החוט) [ד' קדשה מנחה ה' פסוקת הגרגרת
ו' ויקב הוושט במקום הראוי לשחיטה ור"מ שח"מ
ש"י האשמות מאלו הששה ה"ן ממשאין מחיים וכו'
האחרונות ה"ן נבילה ללקות משום חובל נבילה לא
דמטמאה חיים כה"מ בפ"ג מה"ל טה"ט וכו"ש
התנ"ש ולפי"ז לד"מ ניקב הוושט במקום הראוי לשחיטה
הוא נבילה ועריפה לחוב' גם לדעת החוב' חולין ל"ב
א' ד"מ ורמ"מ וכו' וכו' דל"מ הרמב"ם כתב התנ"ש
במקום שחיטה הוא רק נבילה מ"מ י"ס לחוב' להחזיר
ג"כ כדעת החוב' ויע"ל הירך ה"מ ג"כ נבילה ועריפה
ונעברה מפרקת ג"כ מעטס החוט ועשה גיטערה
למטה מעשרות [נא"ץ פוסל כ"ס פסוקת החוט] הוא רק
נבילה וחייב במנחה י"ס לעיין [ע"ל ס"י ל"ג בס"ד
ס"ק ד'] וא"ס נעשה הקנה כה"ל במקום שחיטה ספקא
הוא אי חשיב נבילה או עריפה [ע"ל בס"ד ס"י ל"ג
ס"ק ד' וכו' ל"ד ס"ק ב' וד"מ ט"ל]. (ה) והנ"מ בין
עריפה לנבילה הוא כה"מ גומל א' לעיין אר"ב ה"י
למודד הנ"מ ה"ן לעיין חסוד דה' לעיין מפרנסת לבן
נח דאי עריפה כיון דהיכרה השחיטה לשרל מודי
נבילה ה"מ דהנ"מ לכ"מ ע"י בס"י כ"ז מ"מ ש"ס
מח"כ א"י הוא נבילה ומינה כה"ל דממשאין מחיים א"ס
חוקי טריפה שחי' ממשאין ופירטון לא הוא אלא

כונן השלח א"ן כ"ז חיות ה"ן לעיין בית טריפה
ש"ק שילד' יוד טריפה דלא נעברה באיסור א"ס
לא חילוק חול' כיון דש"ס בית טריפה י"ס כ"ז דה"ל
דאורייתא [עיין בס"י פ"ז ס"ד ס"ק ח'] משא"ל ספק
בית נבילה ומינה ספק בית ניקב הוושט ודאי דה"ל
להחזיר א' דאיכא ביה דה"ל דאורייתא דה"ל נעברה
באיסור כיון דלאו מחמ"ס ה"ן דה"ן ממשאין וע"ד דש"ס
טריפה נ"מ עליה ה"ן לעיין איסורין מבטלין וא"י [עיין
בפתיחה לה' שחיטה בשב"ס ה"ן ופ"ד ס"י ל"ז ס"ק ח'
ומ"י ס"י כ"ד ס"ק ח'] (י) משא"ל א"ס ה"מ כה"ן ב'
קדרות א' של איסור וא' של היכר ופ"ל אידיך לתוך
א' מן וא"י לא"ו לחזקין איסור לתוך איסור נילד
כה"מ ס"י ק"א ואח"כ נילד כה"ן איסור דבנין א"ן
מח"ן איסור דה"ל ונשך ומחללה ה"ן בקדרות היכר
נ"ש ויחוס היכר וא"י כה"ל איסור ה"ן דבנין לתוך
היכר ח"ן כ"ז ש"ס וחמ"ס א"ס נחמ"ד דאיסור הא' ג"כ
נילד לתוך היכר ח"ן כה"ן א"ס ויחוס נ"ש של היכר
וכ' של איסור וא' מבטל כה"מ לחזקין דאיסור הא'
נילד לב"ן דכל דבנין חזקין לקולא ושה"ל נשך הוא
לחזקין דה"מ ס"י וא"ל מחללה ה"מ חומרים נילד
איסור נילד האיסור א"ס א"י דומה לחוב' כה"ל ק"א
נילד איסור לב' קדרות היכר וא"י דה"ל איסור
ואח"כ נילד איסור ל"ל מ"ן ח"ן חומרים נעשה
שדחשון לב"ן נילד דה"מ ה"מ מחזקין כה"מ לחסור
וא"י יאחזקו כה"ן נעשה משא"ל בנין דה"ל ונ"מ
ליתן לקפלה דה"ל לחמ"מ [עיין בפ"ז ס"י ל"ח
בוס"ק ג'] אר"י ומינה נ"מ כה"מ דה"ל למק"ס
לשעמ"ה [ואח"כ דמכ"מ ח"ן איסורים מבטלין וא"י
וכה"מ התנ"ש ס"י ל"ג כה"מ דלא כה"מ ס"י ל"א
דבנין א"ס נבילה ב' ויחי איסור שחוקין באיסורין י"ס
נבילה וכו' טריפה א"ל דעשה כה"ל א"ס ב"א מבטל
כה"מ וד"מ כ"ן וא"ל להשך דתכב בס"י ל"ט א"י ע"י
דחמ"ס באיסור דבנין א"ל דלא נ"ש מחללה א"ס
כה"מ כה"ן כה"ן דה"ל כה"ל איסור דה"ל א"ל
שה"ל לחזקין ש"ס דלא נ"ש ויוד דה"מ חוקי חמ"מ
ב"מ פ"ד א"י נ"מ ש"ס כה"ן [עיין ש"י ס"י ק"א
ס"ק י"ח ד"מ ע"ד]. (י) ושה"ל אכ"ל טור דה"ל ס"ק
ספק טריפה ודאי טריפה ה"מ כה"מ א"י י"ס ס"ק
אחרי"ן ב"ה ס"ס ג"כ חסוד לידאי איסור קד"מ ב"ה
לספק ומה"ן דחסוד לספק ח"ן חסוד לידאי ויחוס דחסוד
לדאורייתא חסוד לדבנין ולהשך לא. (י) ס"מ א"ס ח'
ב"מ יאלא חסוד וכן ספק פלוגתא א"י ח' י"מ נעברה
הלכה כה"ל וטריפה א"ס יולדת ה"מ שחמ"מ ומה"ן
חמ"ס לידה כה"ל טיבור א"י טיבור כה"ל לידה משכנת
ש"י וביטרת א"ר דעריפה לחזקין דה"מ ומה"ן א"ל
נ"מ כה"מ כה"מ הרמב"א [עיין ש"ך ס"י ל"ז ס"ק
מ"ח] והכ"מ כה"מ ל"ז כה"מ א"י ח' מ"י נעשה
ביתר א"י מוליד ח' לא :

שפתי דעת

הלכות טריפות

שפתי דעת

החמירו כ"ס כה"מ דה"מ ז"ל כה"מ המחמ"א ופ"ד
מה"ס :

ס"ק ג' נקובה טע"ך תש"ב ניקב הוושט ומתב"ן ובא"י
ח' פסוקת הגרגרת ומה"ן ניקב הוושט במקום
שחיטה ה"מ נבילה [והאחרת חשיב טריפות] ופסוקת
הגרגרת י"ל כה"ל במקום שחיטה ונ"מ זה ח"ט דהנחה
א"ל כה"ל במקום שחיטה ה"מ נבילה חמ"ס השך
[שחיטה כה"מ ל"ג בהקדמה על המחבר כ"ס ויטור
דנקות

סימן כ"ט ס"ק ב' דרוסה הי"מ שדרסה ארי וכה"מ
ש"ך פ"י ארי כה"מ חובל ברה"ק ושלל כה"מ פ"י
ד"מ ש"י דרוסה הי"מ לקחה הכולא ומה"ן א"י ל"ל
הלמ"מ כיון דדרוסה נאמר בקרא י"ל דמקרא הי"מ
אחר שכה"מ ארי בליפניו ויקבו הדקן וכדומה א"ן
יכול לחיות ובא פ"י המקובל שדרוסה הי"מ שש"ל אר"ס
והא"ר הנשר נ"ד כה"מ שוקר וסופו לניקב וא"פ"ה
הוא דרוסה יותר כפירוש מן שא"ר עריפות ומש"ה

דנקות הושת לא היה נבילה מחיים והיה פסוק הנרגמת ומימ בחתך לא היה לפרש כן:

ס"ק ט' הנה הרמב"ם מזה ע' טריפות בפ"י מה"ט לפי פירוש הכיז תחת סוג נקובה מנה כ"ז טריפות ב' ותחת סוג חסרה מנה כ"ז ג' ותחת סוג נבילה ח' ד' ותחת סוג שבידה ו' ה' ותחת סוג קריעה ב' ו' ותחת סוג נבילה ב' ז' ותחת סוג פסיקה ב' ח' ודרוסה א' לביע י"ל דמתינ ע' טריפות הוא ה' מקובל מסיני ואפ"י שבע' טריפות שמה הרמב"ם יס בהם כמה טריפות שהולקים הטוסקים על הרמב"ם ומחזירים מ"מ הם מכניסים טריפות אחרות במתינ הע' ב' ודע דהכיז כהנ' שם דרבינו לא מנה נפולים ומסרים כ"א באברים שהם טריפה ולא באברים שאם נשלו א"א לחיות אפי' שבע א' ולא היה טריפה אלא נבילה וכפי הנראה פרט אותם אח"כ והם המוח ולב קנה ושת שאלם נשלו א"א לחיות שעה אחת ובנכרה חסר נמנעו מלזאתם וזה שהר"מ פרט כ"ז נקובים וכ"ז חסרים ומסר מוח לב ושת קנה לא זכר כלל כאן [עיי' בש"ד ס' מ"א ס"ק מ"ז ד"ה וסנה המחבר וס' ק"ז ס"ק ב'] ולפ"י נשלו הלב או מוח היה נבילה ולא טריפה וז"מ טובא כמ"ס לעיל ועיין בשו"ת חס"ס נ"י ז"ל במעשה דפחתו תרנגולת ולא נמלא בה לב יע"ש [עיי' במ"ז ס' מ' ס"ק ה'] ג' והנה ממש שמנה מיני טריפות הן ומנה נפולים וחסרים בשנים הזכיר הר"מ ז"ל ד"ס אברים שהן כשרים בחסר מחלת ברייה וטריפה נשלו ביד והן כבד וכליות וחוליות דניטלו טריפה ומסור כשר לדעתו ז"ל ולפ"י נשלה לא משכחה לה להורג הלחמ' שהיא טריפה אלא בלילות וחוליות וכבד וטחול [עיי' כאן בהמשכת שלם דמסיים ב"ע הא נשלו הטחול כשר וזוין בש"ד ס' מ"א ס"ק ט"ז ד"ה והנה המחבר] דאי חסרון שכן נקובים טריפה פשטא ואי באותן שחסרים טריפה מ' פשטא אלא כדאמרן אבל הרב"א ז"ל אומר דלעולם כל שניטל טריפה היה חסר ואי דלמה לן לאגמורין הלכתא נטולה לא היה לומר כ"א חסר דלא יאה כח לבשל הד"ן לחלק ולומר אף דחסר טריפה אפי' נשלו כשר [עיי' מ"ז ס' ג' וס' כ"ז ס"ק א'] ויש לראות הא דהקשה הר"מ ז"ל אם חסר טריפה כ"ס נשלו הא אין דנין ק"ו מהלכה היה הכא עיי' חולין י"א מ"ס לר"א בר יעקב בני לה ובמ"ס מהרש"א שם היה כאלו וז"ל כיון דשיקר טריפות הוא מקרא והלחמ' בא לפרש הפסוקים שז"ר ק"א קש"א ליה אם חסר טריפה כ"ס נשלו ד' מ"ס הש"ך פסוקה היינו פסוקה החוט ונרגמת וכיוצא בהן היינו נמחק או נחמסם החוט ומ"ס עוד הש"ך קריעה היינו נקדע רוב הכרס בשכ"י מ"מ וכיוצא בהן אולי האזי וכו' נמחק או נחמסם הכשר באורך דיועה קלרה וארוכה דרואין לאחור בש"ר כאלו אינו וסוה בכלל נקדע רוב החיצוה או כוונתו אם נסדק הקנה לאורכו אפשר דהוא בכלל קריעה לא בכלל פסוקה דפסוקה משמע לרוחבו. ה' מסופק חסר באשר נרגמת שלא במקום שחש"א היה טריפה או נבילה וז"ע בכל זה [עיי' בש"ד ס' ל"ד ס"ק ב']:

סימן כ"ט ס"ק א' עיי' הכיז בשם הר"מ ז"ל וז"ל ומלשון הר"מ דכזה החמירו בה יראה דחול החמירו בה לא מן התורה דהר"מ אף בספק דרוסה יס להחיר היכא דיל' ס"ס [עיי' במ"ז ס' כ"ז ס"ק י"ד ד"ה הנה ראוין]:

סימן ד' ס"ק א' עיי' ולדינא אם המקום שהוא תחת שנים עד הקדנים בין אם רוב גובה אותו מקום או רוב היקף אותו מקום היה ס"ע כי בגמרא הוא בעי' דלא איפשטא עיין פ"ח בבאן שהאריך לומר דבעי' דלא איפשטא אין נכנס בגדר הספק דלא ככ"י בס' נ"ט בגלגלה ומהא דהחלד תחת מעליה [בס' כ"ד ס"ק ח'] שספקו להחמיר אין לראיה אף דאיכא כמה בעיות הכל מש"א' הוא אם זה מיקרי חלדה או לאו מש"א' היכא דאיכא ב' איבעיות דלא איפשטא ואין ענינם אחד יס לומר דהוא כ"ס נמור [עיי' בש"ד ס' י"ח ס"ס"ק ל"ד וס' כ"ז ס"ק מ' וס' מ"א במ"ז ס"ק א' וס' כ"ט]:

ס"ק ב' בשוף המ"ס הטעם דקדמו דך ט"ז וז"ל דהוא כאלו נספק הקדום או דסופו ליפסקו הקדום דרך הוא ואין לו הגנה דניקב העלם ולפ"י ודאי אין חילוק בין ניקב ע"י אדם או ע"י חולי דטריפה הוא ודאי ולא ספק. ב' ומעשה בא לירי באווא' שהיה העור שלם מבחוץ והיה נגזר הדם והמחמ' העור ומלואה שהיה העלם נקבד וחסרון בעלם ודאי מהא דל"ל סימן ע"א באותן אוחות ש"ס לכן טעם וקושת דהתיר מטעם שחול' בתולדה הוא הא לא"ה טריפה והיה ע"ס וה"מ שמלחו שאר עופות עמה ולא רצית להחיר לומר דהוא ס"ס דאווא' דידן בשוף המ"ס דמתינ לאו ודאי הוא כבידור [ובשוף היבשה עיי' חולין אם ל"ה לפ"ע דבהמה כשר] ובמלחמה יס ספק אי בס' או איך עיין שו"ת שבי' ח"ב במעשה דעגל פה מין מ"מ לא התירי מלא דממשע אווא' דידן כשוף

לחלק ולומר אף דחסר טריפה אפי' נשלו כשר [עיי' מ"ז ס' ג' וס' כ"ז ס"ק א'] ויש לראות הא דהקשה הר"מ ז"ל אם חסר טריפה כ"ס נשלו הא אין דנין ק"ו מהלכה היה הכא עיי' חולין י"א מ"ס לר"א בר יעקב בני לה ובמ"ס מהרש"א שם היה כאלו וז"ל כיון דשיקר טריפות הוא מקרא והלחמ' בא לפרש הפסוקים שז"ר ק"א קש"א ליה אם חסר טריפה כ"ס נשלו ד' מ"ס הש"ך פסוקה היינו פסוקה החוט ונרגמת וכיוצא בהן היינו נמחק או נחמסם החוט ומ"ס עוד הש"ך קריעה היינו נקדע רוב הכרס בשכ"י מ"מ וכיוצא בהן אולי האזי וכו' נמחק או נחמסם הכשר באורך דיועה קלרה וארוכה דרואין לאחור בש"ר כאלו אינו וסוה בכלל נקדע רוב החיצוה או כוונתו אם נסדק הקנה לאורכו אפשר דהוא בכלל קריעה לא בכלל פסוקה דפסוקה משמע לרוחבו. ה' מסופק חסר באשר נרגמת שלא במקום שחש"א היה טריפה או נבילה וז"ע בכל זה [עיי' בש"ד ס' ל"ד ס"ק ב']:

סימן ד' ס"ק א' הש"ך כתב פירש' דהיינו שלא נפחתה כלל ואין צו שבידה אלא שתרופע כ"ז וקדוה לשבירה הוא ומש"ה כתב בא"י ז' דנחבסה אין חילוק בין בהמה לשוף הא בנסדק אף כ"ס ואין צו חסרון כלל ודאי טריפה אף בשוף דכשה שא"א בקרין בנדיקת המוח ולענין דינא יס להחמיר [בבהמה] אף בנסדק לבד [עיי' בש"ד ס"ק ד'] בין ברוב גובה או רוב היקפה:

ס"ק ב' אפילו קרום העליון שך ור"ל להמחבר ס' ל"א דניקב העליון לבד כשירה ובאין טריפה דנחבסה לאו משום קרום הוא אלא טריפות בפ"ע וכן מוכח לחוס' ד"ס א"ע ד"ה והאמר שמואל וא"י תמה על הלבוש ס"א כתב דנחבסה הגולגלת משום סוף הקדום ליפסק ומחוס' חולין לא משמע כן וכן מ"ס בס"ב דנפחתה כסלע הטעם דסוף הקדום ליפסק אין הכרע. ב' דעת כה"ג בשבירה הג' מהי יב"ח ח"א דל"מ שמה אח"כ יקבסה [וכ"כ המ"ז ס' כ"ז ס"ק ט']:

ס"ק ג' עיי' דבסלע מטמאם היה טריפה יראה דה"ק דל"מ דמה שאמר כסלע היינו שיכנס לפוך הקדירה סלע וא"כ היה יוצר מכסלע באמתח הי"י יופי לר"א דנוק הקדירה ויזהר כסלע:

ס"ק ד' כתב הר"מ ב"ס חסרון מחסין לרובא אם אין בין נקב לנקב כמלא נקב מנשרף השלם שניטל כחו נרגמת דמנשרף השלם שניטל וכן הסכים התב"ש א"י להחמיר וחומרא הוא יע"ש:

ס"ק ה' ודע ד"ס לחקור הא דטריפות נפחתה גולגלת כסלע דמשמע הטעם סוף הקדום לפסוק וכן נחבסה יס דעות כן כמ"ס הלבוש הא ודאי דאם שחטו מיד ודאי'ו שהקדום קיים אפי' טריפה וכן כהא דניקב מלך הכבד בס' מ"א סוף הכבד ליטול וככ"י ל"ע בספרות הרי"ה יס טעם דסופו להמפרק ודאי אם נשחטו מיד טריפה אף שהקדום והרי"ה והכבד קיימין ולא נחסר כלום שא"א שיהי יב"ח וסוה טריפה אכנס הא מביעא' ו' אם נלמד שמתוך יב"ח ודאי' חמא' מ"ס שטלד המכא בעלם והנקב כחנר הכבד והסריכא כריאה א"ז דודאי

חוד יבית סופו ליסתר הקרוס ומשם חילוק לא יחיה יבית ויבית בספק טריפות כי הא אם מהני יבית מיום שספק לנו שחוד הכאה בעלם או בעצין כיד חידש [פיל] כשהם הפתוחה לסי' לט"ו ושפט ליה משיש דמי יבית וחולק על ישיש דכיל דלחון הטריפות שכן מהמה סוף מהני יבית אפי' בודלי. (ב) ומי' לעצין דלא ודאי יש לאסור בנפחתה הגולגלת בשעור ואף שהיה יבית לא מהני ומיהו בשוף היבשה דלאו מערפין בניקב כ"ש דאליב בבדיקה בזה ודאי אם שיה יבית או כיל יום ולא מכלל ספק ובשוף המים דקרוטין רך הוא ודאי לא מהני שהיה יבית. (ג) דעת הישיש פליט סי' פ' דעריפה אינה מיה הוא על הכוב ומשועל מיה יחיה [עיל בש"ד סי' ל"א ס"ק א' ופ"ד סי' כ"ז ס"ק מ"ח] ואם היינו אומרים דמשועל דמשועל הוא שחין יבית בזה איש מה שמקשין היום חולק י"א הא דיליף מפניה דלמח מעטס חוקה דמי יבית טייש [עיל סי' פ"א ש"ד ס"ק ד']:

סימן ל"א ס"ק א' ודע הא דמערפין בניקב החתחון לבד ספק הוה ואף שלא הזכיר המחבר דיעה זו ואם נפלו ב' ימים מבי' בהמות לחבשיל אחד מן בהמה שניקב קרוס העליון וא' מבהמה שניקב קרוס החתחון אי' לבטל אלא זית אי' דמחיר אחד כשירה ומי' לדניא אם ניקבו שניהם זה שלא כנגד זה יראה לדולוי יתשב [ע"כ במ"ש] ובהני בניקב העליון לבד דעת החכמים דהמיקל לא הפסיד כדעת רמ"א בהגיה ועיין פ"ח מ"ש בש"ד או' א'. (ב) ובשור אי' לקוי כולו או רובו דעת החכמים להחמיר אף בהמה:

סימן ב' אמנם כן י"ל דהיק [הע"י] דמי' הש"ע ומסר היינו דכן הוא ודאי דאף שהיה עגול מכל לדיו אפי' בין מוח לקרוס ע"כ חסר הוא מהמות דדרך המוח למלאות כל הקרוס ועשוי ש"ס מים בין מוח לקרוס אי' שלא יחסר מהמות ובש"ע היק ומסר הא בין גלגולת לקרוס דלא נחסר כשר במים בלא שלחופים דממלאהו אמו משא"כ בשלחופים למ בין מוח לקרוס דפשיטא דלא גרע ממים בלא שלחופים אלא אפילו בין גלגולת לקרוס ומוח שלם אפי' כיון שבשלחופים הן ניכר הוא שכן המוח באו המים וזה שהיה הרב וכן אם שלחופים בין קרוס לגלגולת שזה עיקר הכטוחא ומי' הע"י אפילו המוח שלם היינו בין גלגולת לקרוס ששם באפשר דהמות שלם כן יראה לי לפרש דבריו כאן עיין פ"ח שכתב הקד תרי אפילו בש"ע הוא ל"ד ואמח כן הוא דלדבריה בין מוח לקרוס גרע ע"י מבין קרוס לגלגולת:

סימן ג' כתב הע"י היינו במקום שאין רישותא הא יש רישותא כגון שוידיל אסור אף דיעבד יע"ש ואף בה"מ אין להחמיר בלאה בהמה זו מרוב. (ב) עיין תב"ש דמי' כה"י דבחדש חמו אין לפתוח הראשים ובשאר ימות השנה יש לפתוח כתב הוא להיק דלדבריה בשאר ימות השנה אין לריק לפתוח דאוליון

יש להכשיר דאלו היה ניקב הקרוס אי' להתקשר להתרפאות והפריח או ח' השניו בין דלין העריפות מחמת עגמו כמו בסי' נ"ו וי"א בקוליות ובלי' אף שנקשר שחא איסכול ניבוי יע"ש [ואין דומה להדי' דמהני סתמא אפי' מריא לאחרי דהחם העריפות דסוף ליטול הכבד אבל הכא חיישינן בטעה שנשבר בניקב הקרוס] ומראה בבהמה שניקב עגס גולגלת ובספק יש בה כשיעור סלע או לאו ולא הספיקו לבדוקה ואח"כ נחבד ונקשר וזה כבדאונה נמי אין להכשיר ולומר כיון דניקב גולגלת כסלע הוה טריפות מחמת עגמו מהסתמא אם היה כסלע לא היה יכול לחזור ולהתרפאות דשחא חסרון גולגלת מטעם סוף הקרוס לפסוק כמי' מוס' חולין ר"ס אי' ואי' אין ראי' מה שנתרפא. (ו) ודע באחוות ובר אווות שיש להם גזרות גדולות על ראשיהן והעגס ניקב שם [אפי' שהוא בתולדה] בשוף המים ניקב כ"ש הוה ודאי ולי' שהי' יבית ובשוף היבשה אם יש ספק אי' יש לפי' דבהמה מהני יבית [והכא ליכא למחוש לקרוס כיון שהנקב בעגס הוא בתולדה] ומי' אין למחות ביד הטובין היקר אף בשוף המים כי יש לומר אווות דידן לאו ודאי שוף המים אלא כשוף המים דמיון וספיקא הוה [ומהני יבית כאן מהני יבית משום דהנקב בתולדה דהא כתב לעיל סי' ה' דלי' יבית] עיין ט"ו ומי' נ"ש ויש לאסור [עיל סי' כ' במ"י ס"ק נ']:

סימן ל"א ס"ק א' הכה בעצין טריפות אדם משמע דלין חילוק בין אדם לבהמה ואדם נמי אין חי יבית ופי' מי' הישיש בא"ש סימן פ' רוב טריפות אין מוח ומשועל מוח הנה אי' אין לומר דמהני יבית בא"ש דאיכא חוקה דאי' ובמח' מיעוטא לחוקה והי"ל פלגא מדרבנן והא דהעלו ארבעה מן הים דמחירין לאחר יבית עיין בא"ש סימן י"ז ס"ק ל"ב הי' דמיא מרוב מכה או דוקא כה"י טריפות קום לחיל' דאי' לפתח אפילו מיעוטא עיין כ"ש שם בא"ש ל"ו. (ב) ודע שם להסתפק אי' בר אווות דמי' דמסמך קועיה דמא דאסור מחשש שחא ניקב הוושע אי' מהני שהיה יבית דאיכא חוקה בהמה כה"י כל בניקב במקום שמיטה הוה נכילה מיעוטא דחיות הנה אי' יש לאסור אף כה"י יבית מדרבנן דסתמא [עיין בש"ד סי' כ"ז ס"ק י"ב ובמ"י סי' ל"ג ס"ק ד']:

כשוף המים ודאי הוה [עיין בש"ד כוסי' ז'] ועוד במלחמה גופא יש כמה לדיון להחמיר [עיין בש"ד סי' מ"ט ס"ק ה' וסי' ק"ה ס"ק ל"ד]:

סימן ג' אי' אם נקרט העור והעגס קיים כשר ע"י ומשמע ודאי דלין חילוק בכל זה בין שוף היבשה ושוף המים. (ב) ויהי אם העגס נפוחה כשר כיון שאין קובז אין לחוש לנקיבת הקרוס:

סימן ל"א ס"ק א' ודע הא דמערפין בניקב החתחון לבד ספק הוה ואף שלא הזכיר המחבר דיעה זו ואם נפלו ב' ימים מבי' בהמות לחבשיל אחד מן בהמה שניקב קרוס העליון וא' מבהמה שניקב קרוס החתחון אי' לבטל אלא זית אי' דמחיר אחד כשירה ומי' לדניא אם ניקבו שניהם זה שלא כנגד זה יראה לדולוי יתשב [ע"כ במ"ש] ובהני בניקב העליון לבד דעת החכמים דהמיקל לא הפסיד כדעת רמ"א בהגיה ועיין פ"ח מ"ש בש"ד או' א'. (ב) ובשור אי' לקוי כולו או רובו דעת החכמים להחמיר אף בהמה:

סימן ב' אמנם כן י"ל דהיק [הע"י] דמי' הש"ע ומסר היינו דכן הוא ודאי דאף שהיה עגול מכל לדיו אפי' בין מוח לקרוס ע"כ חסר הוא מהמות דדרך המוח למלאות כל הקרוס ועשוי ש"ס מים בין מוח לקרוס אי' שלא יחסר מהמות ובש"ע היק ומסר הא בין גלגולת לקרוס דלא נחסר כשר במים בלא שלחופים דממלאהו אמו משא"כ בשלחופים למ בין מוח לקרוס דפשיטא דלא גרע ממים בלא שלחופים אלא אפילו בין גלגולת לקרוס ומוח שלם אפי' כיון שבשלחופים הן ניכר הוא שכן המוח באו המים וזה שהיה הרב וכן אם שלחופים בין קרוס לגלגולת שזה עיקר הכטוחא ומי' הע"י אפילו המוח שלם היינו בין גלגולת לקרוס ששם באפשר דהמות שלם כן יראה לי לפרש דבריו כאן עיין פ"ח שכתב הקד תרי אפילו בש"ע הוא ל"ד ואמח כן הוא דלדבריה בין מוח לקרוס גרע ע"י מבין קרוס לגלגולת:

סימן ג' כתב הע"י היינו במקום שאין רישותא הא יש רישותא כגון שוידיל אסור אף דיעבד יע"ש ואף בה"מ אין להחמיר בלאה בהמה זו מרוב. (ב) עיין תב"ש דמי' כה"י דבחדש חמו אין לפתוח הראשים ובשאר ימות השנה יש לפתוח כתב הוא להיק דלדבריה בשאר ימות השנה אין לריק לפתוח דאוליון

יש להכשיר דאלו היה ניקב הקרוס אי' להתקשר להתרפאות והפריח או ח' השניו בין דלין העריפות מחמת עגמו כמו בסי' נ"ו וי"א בקוליות ובלי' אף שנקשר שחא איסכול ניבוי יע"ש [ואין דומה להדי' דמהני סתמא אפי' מריא לאחרי דהחם העריפות דסוף ליטול הכבד אבל הכא חיישינן בטעה שנשבר בניקב הקרוס] ומראה בבהמה שניקב עגס גולגלת ובספק יש בה כשיעור סלע או לאו ולא הספיקו לבדוקה ואח"כ נחבד ונקשר וזה כבדאונה נמי אין להכשיר ולומר כיון דניקב גולגלת כסלע הוה טריפות מחמת עגמו מהסתמא אם היה כסלע לא היה יכול לחזור ולהתרפאות דשחא חסרון גולגלת מטעם סוף הקרוס לפסוק כמי' מוס' חולין ר"ס אי' ואי' אין ראי' מה שנתרפא. (ו) ודע באחוות ובר אווות שיש להם גזרות גדולות על ראשיהן והעגס ניקב שם [אפי' שהוא בתולדה] בשוף המים ניקב כ"ש הוה ודאי ולי' שהי' יבית ובשוף היבשה אם יש ספק אי' יש לפי' דבהמה מהני יבית [והכא ליכא למחוש לקרוס כיון שהנקב בעגס הוא בתולדה] ומי' אין למחות ביד הטובין היקר אף בשוף המים כי יש לומר אווות דידן לאו ודאי שוף המים אלא כשוף המים דמיון וספיקא הוה [ומהני יבית כאן מהני יבית משום דהנקב בתולדה דהא כתב לעיל סי' ה' דלי' יבית] עיין ט"ו ומי' נ"ש ויש לאסור [עיל סי' כ' במ"י ס"ק נ']:

סימן ל"א ס"ק א' הכה בעצין טריפות אדם משמע דלין חילוק בין אדם לבהמה ואדם נמי אין חי יבית ופי' מי' הישיש בא"ש סימן פ' רוב טריפות אין מוח ומשועל מוח הנה אי' אין לומר דמהני יבית בא"ש דאיכא חוקה דאי' ובמח' מיעוטא לחוקה והי"ל פלגא מדרבנן והא דהעלו ארבעה מן הים דמחירין לאחר יבית עיין בא"ש סימן י"ז ס"ק ל"ב הי' דמיא מרוב מכה או דוקא כה"י טריפות קום לחיל' דאי' לפתח אפילו מיעוטא עיין כ"ש שם בא"ש ל"ו. (ב) ודע שם להסתפק אי' בר אווות דמי' דמסמך קועיה דמא דאסור מחשש שחא ניקב הוושע אי' מהני שהיה יבית דאיכא חוקה בהמה כה"י כל בניקב במקום שמיטה הוה נכילה מיעוטא דחיות הנה אי' יש לאסור אף כה"י יבית מדרבנן דסתמא [עיין בש"ד סי' כ"ז ס"ק י"ב ובמ"י סי' ל"ג ס"ק ד']:

ס"ק ב' מפרש כוונת הש"ך בין נימס כמים או נתרקן משערין אם היה כה"ג בחוט היה שוחה [אכל דעת התבשר וזכרם בנתרקן א"ל אלא ברובו]. ודע דכל זה שהוא מעלה לקרום הא אין מגולה לקרום בין כמים ורובו או שנתרקן ונתגדרו באלמע והמוח מקיפו מכל גר יראה דכשרה:

ס"ק ד' כהב הש"ך ובי"ח אם מים בין קרום לנגולה טריפה ולפי"ז חולק הוא על הש"י דלדרייה בלא שלחפות כשירה ע"כ בין קרום לנגולה ולש"ך אדרבה גרע טפי מן מים בשלחפות ופשיטא דטריפה: **ס"ק ו'** וזוהי אם נתערב חר בתרי כבש שמים בראש עם שאר כבשים ולא טרע האיסור עד אח"כ יש לנרף גם דעת המ"ר בתשובה סי' ל"ו ול"ז דלא טרע הוא ס"ס עם סכרת הכ"ח דיש קבלה בירו סבל שיש מים בראש יש ג"כ בחוט הסדרה ודוקא שנתערב חר בתרי הא חר בחד לא והיינו באין הי"מ הא ביה ע"י ק"י בש"ך בלא טרע יש לסמוך אה"כ:

ס"ק ז' לפי הירקן הד"מ בריאה שני קרומים בעין שנקבו משה אין תולין לחומרה לומר שנייהם ניקבו ממים מש"כ דאין קרום התחתון לחד טריפה חייבין ולפי"ז בריאה דאנגל כולה דכשרה לדין לדעת הש"ך בסי' ל"ו אם נמא מורא יש להחמיר דלכא כ"א קרום א' [עין בלבוש סי' ל"ו סק"ד תמה עליו מוטע לא נגלד מקטן] אח"כ לעטם הכ' דמרחפת יש להחיר עוד חילוק אה"כ הקרומים דק"ס ורכים חייבין מש"כ בקרקבן וזכרם ודקין אפשר להכשיר [מבואר מדידיו דגורם כן בש"ך אבל בהג"ה דג"מ מבואר דאין גורם כן בש"ך וע"י בש"ך בסי' ל"ו סי' י"ז]:

ס"ק ח' כהב כה"ג בה"י הכ"י או כ"ז דאם נמא רועס בקרום אף שהמולע בחוטם אסור ונכון הוא. (ב) מש"כ הרמ"א בסי' א' בנקב העליון לבד מותר במש"כ מורי ניקב ע"י חולי דלכא ליחש שמה ניקב התחתון כל שאין ניקב שם חולי בתחתון ואח"כ אם ניקב ע"י קוץ אף בבהמה קרומא עילאה לתוך יש לחוש שמה ניקב התחתון:

סימן ד"ב ס"ק א' הש"ך הביא בשם הכ"ח דנקבים לא מיערפי לרובא אבל דעת הש"ר והתב"ש דמיערפי לרובא. (ב) והתב"ש כהב דין מחודש אפילו נפסק מלמעלה לפניו למטה לאחור ויש בן הכל רוב טריפה וילף לה משמיה דהיה רוב כה"ג יע"ש ולפי"ז היה פסוקת הגרידה כה"ג כמי טריפה היה אם נפסק למעלה לפניו שליש ולמטה שלש לאחר דעריפה כ"ש משמיה [וכוננו חו"י הש"ר שאין מקום שמיטה מ"מ ל"ף התב"ש משמיה כ"ש הגרידה שהוא מקום שמיטה]:

ס"ק ב' ודע דנפסק העור היינו מולש לרוב חללו הוא דטריפה ע"י ב"ח [וכוננו הכ"י כ"ש קנה עובי העור בחד אחד לא מרשין העובי לרוב וע"ל בש"ך סי' ל"ד ס"ק א']:

ס"ק ג' הש"ך העלה כה"ח דאפילו לא נשמיר משה למעלה ולמטה כשר וכן הסכים התב"ש דלא כפ"ח שאוסר בזה ויש אחרות [לא נשמיר] משה למעלה הא"ר משכחת לה ואל בין השולין נקובתו במשה ואפשר דמשכחת ליה שפיר מלמטה עד השולין נסדק ומ"מ א"י הא"ר אפשר למחש כולי האי ויראה להחמיר דלמעלה לר"ך להשמיר משה סמוך לשולין ולמטה אין לר"ך:

ס"ק ח' והנה פרשה שלשית גופא ודאי כשרה עד פרשה ראשונה ודאי טריפה פי פרשה ראשונה עד

דאזלין בתר רובא מש"כ חדש המוח הוא מיעוט המוח כמו יראה וכמו ווסט שיש תקנה לבדוק באלוהם שמשע"טין וכן הסכים בל"י בל"ו ז' ומ"מ הנהגה שאף בתחדש המוח מוכרין הראש כלם לגוי ואין דורין אם יש מים בראש כל מקום דלכא רשומא מותר הוא לבדוק ומ"מ הביא ברי"מ בסי' ל' בשם הנהגה ש"ד סי' מ"ז בראש מן האלן שהיה לחם ויאל מן הקרן ומתבט הראש ולא היה שום רשומא והכשרתו מוטע דכל היכא דלכא רשומא כמי בדוקה וכ"כ התב"ש בסי' ל' או ח' בסופו יע"ש ונכון הוא [וכ"כ הש"ך סי' ל"ז בס"ק ב' ג']:

ס"ק ד' ויש נימ בין ב' הסדורים [הש"י] לב"י א' אם נאכד בלי בדוקה אסור ולת"י ה"י כל שא"ל לבדוק יש להכשיר וכן הלכה והפ"ח מבשר אף בלא בדוקה כלל וזהו דכל היכא דלכא לפעמי רחמי לבדוק אבל היכא דנאכד יש להכשיר ודע שה"א י"ל בלא"ה דרך המולע לנקוב אחר שמיטה וזהו דלכא במוקץ ע"י מ"מ כי א"כא ס"ס מתדין מש"כ בחתם בחלל הקנה (ב) כהב התב"ש או"י בשם ש"ד אם נמא חוטע בתוך המוח כמי טריפה ובת"י הוא ז"ל דאם המוח מקוץ מכל גר יש להחיר בה"מ אם אין המולע מגולה לקרום יע"ש וז"ע בדין זה דע"כ [מ"ר הש"ך] דהמולע מוכסה ואפילו הכי אסור דאי מגולה לקרום א"כ היה כמים מגולה לקרום דאסורים [ומאי קא"ל שמיטה ע"י ב"מ דה"ן באריות וע"י בש"ך סי' ס"ח ס"ק ט' ובפר"ש סי' ע"א או"י ב"ן ומ"מ לרובא יע"ש]:

סימן ל"ב ס"ק ג' ע"י הכ"י הכ"י ב' פירושם א' דעת המחבר עד מחלת חיבור ע"ש לנ"ך ודעה ב' עד סוף חיבור העור ודעה ג' עד סוף אונד העור המחובר לגוף נגד זה יש טריפות דמיע השדרה והמ"א שהכריע להקל בה"מ היינו כדעת עד סוף חיבור העור לא עד מחלת חיבור והביא דעת רש"י וזה שנתערפין אף בה"מ ודעה נה"כ דהמ"א מותר בה"מ אף עד מחלת חיבור ע"ש המחבר לגוף. (ב) ולפעמים נכבד השדרה בשוף וזכר ונקבד אין לתוך אם היזה שחוט שלם ואף אם לא נקשר עדין כמבואר בסיומן כ"ז ובת"י דאין חוששין לפסוקת החוט אם היזה שהוא שלם ומ"מ בדוקה מיהו כמי. (ג) כהב ב"ח הלל משה שהיה החוט שחור מתחילתו ועד סופו והכשרתו חבוי ויולא וסמיים עמו הפ"ח בקרא דאין סמי מראה סיסל בשאר אברים והתב"ש בסי' מ"ז העלה דמ"א מותר מולע סיסל בשאר אברים ולדבריו שמו מראה בחוט היה טריפה [ע"ל במ"ז סי' מ"ז ס"ק ה'] ומ"מ דוקא בשמחה מבפנים בריא וחזק כה"ג הכ"י אבל אם המוח נכבד מבפנים אף דמוח זה לא מעלה ולא מוריד מ"מ בין דחזין שמו מראה בעור אחריון כה"ג לקוחה ה"א וטריפה וכן כמחזיקין שדרתו עקומה כמ"מ בשוף ויש ש"י מראה בחוט אף לתוך דאכשיר כה"ג יש להלכה ע"י לקוחה הוא ויש להעריך בה"י:

ס"ק ד' ע"י ש"י שביא דברי הר"ן ויראה להלכה דהיבא דחוששין לר"ך שמו ובדוקה או הלכה ובדוקה ובלא בדוקה לא משהיה אלא דאם הלכה הילוך יפה א"ל ש"י ב"א בדוקה הבא כה"ג כה"ג ד"ח ואף דה"ס בהלכה א"ל בדוקה הבא כה"ג כה"ג ד"ח בדוקה אף בהלכה כדעת י"א שביא הר"ן וא"ל לבדוק אלא החוט בלבד ודוקא לבדוק כל החלל אין א"י בקאיין הא החוט לבד א"י בקאיין ולפי"ז היה כה"ג באבן על אבר אחד לבד דיש תקנה לבדוק לע"י הי"מ וע"י בש"ך סי' ג"ח או"י ד' כהב אם הנה באבן נגד הריאה שלו לר"ך בדוקה ואין חש דמיון לחלל בין ריאה לשאר אברים וע"י [ע"י במחמרת שלם דמוח המ"י]

עד פי פרשה שלישית ושלישית בכלל להתחבר בכלל
ספק הוא ועיין בגמ' דף מ"ז בהא דאמל' עד ועד
בכלל והדר אמר ואמל' עד ולא עד בכלל ואזכ' אין

דאזכ' לומר דכל אמל' ששטותא הוא :
סימן ט"ו ע"י לענין דאזכ' יס' למחוק על הנהגה
רמ"א :

סימן ט"ז התבאר ש"י דמיידי בלא טעמא מנחמה
פחות מ"ט ואפ"ה כיון שגוררת רגלי' היא
רישומא לר"ך בדיקה החוט (ב) וכן בהנהגה על גבה
והיא גוררת רגלי' אף בהנהגה על כל השדרה אפ"ה
לר"ך בדיקה החוט (ג) ומ"מ לר"ך דחשדן הנגלות
עריפה א"כ פשיטא דחשדן חוליא למטה מפרשות שלישית
עריפה כתיב רמ"א כתיב יד (שקמה דהתם) כתיבין
ו' הקשה בא"ט דפר"ך הגמ' אהנה דבי ר"י אמאי לא
חשיב חשדן חוליא בשדרה ואמאי לא פר"ך גמ' **סימן ט"ח**
מנגלות ומ"י דהתם דחשדן מנגלות דמריפא דמי
מ"מ דסוף הקדוש ליפסק וכבר כתב שם נ"ק קדוש
של מוח אבל חשדן חוליא בשדרה לא הוא משום דסוף
החוט ליפסק דאפי' למטה מפרשות דלינא עריפות
בפסקות החוט מיעדיף בחשדן חוליא :

סימן ל"ג סימן א' הא דניצל חרשנו בטוף דכשירה
היינו מחמת דעליון טריפה להרי"מ ז"ל תבאר
בא"י כ"י ובה"ג בה"ג הסוד א"י כ"י דמ"א :

סימן ק"ב כ"י ע"י ובה"ג בה"ג כ"י א"י כ"י דמ"א
המראה אכילה הלעגה שניה דאזכ' פשיטא
דאין י"י (ב) כ"י התבאר א"י א"י כ"י דמ"א נ"ק
הלבן טע' העוללות עריפה והנעם כתב התבאר דאזכ'
לחיות ע"י המראה והלעגה :

סימן ד' נ"ק זה שלא כנגד זה ברחוקים הרבה
ודאי לא הוא אלא אידרי ואם אין רחוקים
הרבה הוא ספקא דא"י ולא ודאי ומ"מ לס"ס (ב) הנה
הפ"מ ח"א ס"י א"י חקר אם נ"ק הפנימי ועלה קדוש
וכתוב וזכר שניקב אלא שנתפסא ובעור החיטון נ"ק
שלא כנגדו כמ"ך לו י"ל דעור החיטון מנין עליו דמוטל
עליו ע"י רוב דלא מחשיבין קדוש טעלה מחמת
מכה דאזכ' מחמת אלא כשניקב וכסתם מהאי אבר
נוצא אבל כל שכתבם וי"ס לה הגנה עוד מחמתו הוא
סתמא מנחמא ומ"מ חולק עליו דאין חיטון ואין זה
דומה לריאה שניקבה ודופן כותמיה וסירכא כסדרין.
(ג) והנה אבאר לך אם נ"קב שניהם ושכ"ז בפנימי
י' קדוש מחמת מכה שניקב הוא שניקבה נלקת ועדין
לכניס כו"מ הפ"מ אפ"ה לא הוא אלא ס"י דמ"א
באותו פנים שניקב הפנימי ל"ה נ"ק החיטון ונתפסא
ואזכ' נ"ק החיטון לאחר שהעלה הפנימי קדוש ולא
הוא קדוש מחמת מכה ל"מ אם נפרש קדוש מחמת
מכה לא הוא קדוש דלא הוא סתמא מעיקרא הכא
ל"ה פ"ס אמת בפסול דקדוש שהעלה קדוש הוא עוד
כ"י מנין אלא אפילו אם נאמר דאזכ' קדוש דסופו
ליסתר כ"י שאלה כ"י ל"י (סימן ד' במ"ן) ועיין
בפ"ס שם א"י א"י מ"מ כיון דבאותו שעה היה
הקדוש כ"י כל הו"ש ק"ס א"כ לא הוא קדוש מחמת
מכה כלל כיון דכשר היה באותו שעה והדרא בריא
הקדוש הפנימי ואין בו ליסתר כלל וא"כ לש"י הוא
ס"ס שז"א העלה קדוש קדוש שניקב עור הכ"י ואמל'
לא העלה באותו פנים אכתי שאל לא איתרמי אהדי
כיון שאין הקדוש סמוכים זה נגד זה לא הוא אלא
ס"י (ע"ל במ"ן ס"י) מ"מ סימן י"ח ד"ה וי"ס לחקור
ובי' ס"י מ"ט סוכה ב"ן וי"ס דהוא ס"ס בחקוס
חוקה נקביה הו"ש הוא נבילה ואזכ' לחוקה דאין
זכות י"ל דלחוקה חוקי לחוקה דהוא רוב בהמות
בשרות ולי' ל"י כדא"כ דשניה הוא כו"מ הט"י כ"י
מ"מ א"י י"ט ומידי כ"י מ"מ התבאר ס"י כ"י דטון
שז"א

המ"י דהש"ך והט"י פליגי דלש"י כאלו גם בהנהגה נגד
הירואה מהני בדיקה ולהש"ך שם דמ"ל דאזכ' בדיקה
הירואה גם כנגד אבר אחר לא בקיאות (ב) ואם נפלה
מחמת הכאה זו הנהגה הפולחן אחרים והיא לא ידעה
דמבואר כ"י כ"י דאזכ' פחות מ"ט הוא נבילה יראה
לו דש"י מעלי' ובדיקה לא מהני לר"ך דאזכ' בקיאות
בדיקה כל החלל אמנם אם הלכה סילוך יפה דמבואר
לקמן דאזכ' בדיקה ומהני אפילו לר"ך א"כ אף א"י
ש"ס המקל אפילו דנבא או דאית ב"י קיטרי מהני
הילך ובדיקה כיון דהלכה יראה מחשש ריטוק אברים
דנפילה ובדיקה בחוט השדרה משום הכאה א"כ בקיאות
ועיין בתב"ש א"י ו' כתב דל"ל מקנה היינו טעמו
ובדיקה אבל הילך ובדיקה בחוט השדרה מהני אפי'
לר"ך :

סימן ק"ו י"א בדיקה א"י כ"י שגורמא שניה הוא
והנהגה לשחוט מיד [ע"י מחוקי ר"י כ"י כ"י] על
פ"מ שנקשה מ"י קמ"ל בטוף שניה שגורמא הלא
ברמ"א מנא"ר כן והנהגה נראה דלשחוטין אף בשחין
יכול ל"ק מ"מ אחר' שגורמא נקטה] :

סימן ל"ג סימן א' הא דניצל חרשנו בטוף דכשירה
היינו מחמת דעליון טריפה להרי"מ ז"ל תבאר
בא"י כ"י ובה"ג בה"ג הסוד א"י כ"י דמ"א :

סימן ק"ב כ"י ע"י ובה"ג בה"ג כ"י א"י כ"י דמ"א
המראה אכילה הלעגה שניה דאזכ' פשיטא
דאין י"י (ב) כ"י התבאר א"י א"י כ"י דמ"א נ"ק
הלבן טע' העוללות עריפה והנעם כתב התבאר דאזכ'
לחיות ע"י המראה והלעגה :

סימן ד' נ"ק זה שלא כנגד זה ברחוקים הרבה
ודאי לא הוא אלא אידרי ואם אין רחוקים
הרבה הוא ספקא דא"י ולא ודאי ומ"מ לס"ס (ב) הנה
הפ"מ ח"א ס"י א"י חקר אם נ"ק הפנימי ועלה קדוש
וכתוב וזכר שניקב אלא שנתפסא ובעור החיטון נ"ק
שלא כנגדו כמ"ך לו י"ל דעור החיטון מנין עליו דמוטל
עליו ע"י רוב דלא מחשיבין קדוש טעלה מחמת
מכה דאזכ' מחמת אלא כשניקב וכסתם מהאי אבר
נוצא אבל כל שכתבם וי"ס לה הגנה עוד מחמתו הוא
סתמא מנחמא ומ"מ חולק עליו דאין חיטון ואין זה
דומה לריאה שניקבה ודופן כותמיה וסירכא כסדרין.
(ג) והנה אבאר לך אם נ"קב שניהם ושכ"ז בפנימי
י' קדוש מחמת מכה שניקב הוא שניקבה נלקת ועדין
לכניס כו"מ הפ"מ אפ"ה לא הוא אלא ס"י דמ"א
באותו פנים שניקב הפנימי ל"ה נ"ק החיטון ונתפסא
ואזכ' נ"ק החיטון לאחר שהעלה הפנימי קדוש ולא
הוא קדוש מחמת מכה ל"מ אם נפרש קדוש מחמת
מכה לא הוא קדוש דלא הוא סתמא מעיקרא הכא
ל"ה פ"ס אמת בפסול דקדוש שהעלה קדוש הוא עוד
כ"י מנין אלא אפילו אם נאמר דאזכ' קדוש דסופו
ליסתר כ"י שאלה כ"י ל"י (סימן ד' במ"ן) ועיין
בפ"ס שם א"י א"י מ"מ כיון דבאותו שעה היה
הקדוש כ"י כל הו"ש ק"ס א"כ לא הוא קדוש מחמת
מכה כלל כיון דכשר היה באותו שעה והדרא בריא
הקדוש הפנימי ואין בו ליסתר כלל וא"כ לש"י הוא
ס"ס שז"א העלה קדוש קדוש שניקב עור הכ"י ואמל'
לא העלה באותו פנים אכתי שאל לא איתרמי אהדי
כיון שאין הקדוש סמוכים זה נגד זה לא הוא אלא
ס"י (ע"ל במ"ן ס"י) מ"מ סימן י"ח ד"ה וי"ס לחקור
ובי' ס"י מ"ט סוכה ב"ן וי"ס דהוא ס"ס בחקוס
חוקה נקביה הו"ש הוא נבילה ואזכ' לחוקה דאין
זכות י"ל דלחוקה חוקי לחוקה דהוא רוב בהמות
בשרות ולי' ל"י כדא"כ דשניה הוא כו"מ הט"י כ"י
מ"מ א"י י"ט ומידי כ"י מ"מ התבאר ס"י כ"י דטון
שז"א

סימן ק"ב כ"י ע"י ובה"ג בה"ג כ"י א"י כ"י דמ"א
המראה אכילה הלעגה שניה דאזכ' פשיטא
דאין י"י (ב) כ"י התבאר א"י א"י כ"י דמ"א נ"ק
הלבן טע' העוללות עריפה והנעם כתב התבאר דאזכ'
לחיות ע"י המראה והלעגה :

סימן ד' נ"ק זה שלא כנגד זה ברחוקים הרבה
ודאי לא הוא אלא אידרי ואם אין רחוקים
הרבה הוא ספקא דא"י ולא ודאי ומ"מ לס"ס (ב) הנה
הפ"מ ח"א ס"י א"י חקר אם נ"ק הפנימי ועלה קדוש
וכתוב וזכר שניקב אלא שנתפסא ובעור החיטון נ"ק
שלא כנגדו כמ"ך לו י"ל דעור החיטון מנין עליו דמוטל
עליו ע"י רוב דלא מחשיבין קדוש טעלה מחמת
מכה דאזכ' מחמת אלא כשניקב וכסתם מהאי אבר
נוצא אבל כל שכתבם וי"ס לה הגנה עוד מחמתו הוא
סתמא מנחמא ומ"מ חולק עליו דאין חיטון ואין זה
דומה לריאה שניקבה ודופן כותמיה וסירכא כסדרין.
(ג) והנה אבאר לך אם נ"קב שניהם ושכ"ז בפנימי
י' קדוש מחמת מכה שניקב הוא שניקבה נלקת ועדין
לכניס כו"מ הפ"מ אפ"ה לא הוא אלא ס"י דמ"א
באותו פנים שניקב הפנימי ל"ה נ"ק החיטון ונתפסא
ואזכ' נ"ק החיטון לאחר שהעלה הפנימי קדוש ולא
הוא קדוש מחמת מכה ל"מ אם נפרש קדוש מחמת
מכה לא הוא קדוש דלא הוא סתמא מעיקרא הכא
ל"ה פ"ס אמת בפסול דקדוש שהעלה קדוש הוא עוד
כ"י מנין אלא אפילו אם נאמר דאזכ' קדוש דסופו
ליסתר כ"י שאלה כ"י ל"י (סימן ד' במ"ן) ועיין
בפ"ס שם א"י א"י מ"מ כיון דבאותו שעה היה
הקדוש כ"י כל הו"ש ק"ס א"כ לא הוא קדוש מחמת
מכה כלל כיון דכשר היה באותו שעה והדרא בריא
הקדוש הפנימי ואין בו ליסתר כלל וא"כ לש"י הוא
ס"ס שז"א העלה קדוש קדוש שניקב עור הכ"י ואמל'
לא העלה באותו פנים אכתי שאל לא איתרמי אהדי
כיון שאין הקדוש סמוכים זה נגד זה לא הוא אלא
ס"י (ע"ל במ"ן ס"י) מ"מ סימן י"ח ד"ה וי"ס לחקור
ובי' ס"י מ"ט סוכה ב"ן וי"ס דהוא ס"ס בחקוס
חוקה נקביה הו"ש הוא נבילה ואזכ' לחוקה דאין
זכות י"ל דלחוקה חוקי לחוקה דהוא רוב בהמות
בשרות ולי' ל"י כדא"כ דשניה הוא כו"מ הט"י כ"י
מ"מ א"י י"ט ומידי כ"י מ"מ התבאר ס"י כ"י דטון
שז"א

שלא מהרוב גם חוקה מחמת רובא לובא ולד לגביה
בסי' פ"א דההא אמרינן דמקודם לא ילא מרוב כלל
יש לעיין בהדיא דהוא סי' ס"ב במקום חוקה ומיהו אי
מרוחקים הרבה זה מזה כיון דלא הוא אלא ארבע
ודאי יש להכשיר מחמת סי' הנ"ל ול"ש להחמיר דהוא
כפולגא ופולגא דספק דרבנן להקל כן נראה לי (וכוננו)
דלא דליא סי' במקום חוקה הטעם דסי' הוא כמו
רוב ואמרינן סמלי' והוא פולגא ופולגא וספידר לקולא.
(ד) עוד יש לחקור בסי' דמהני יב"ח אי עולה בו
קרוב מי אמרינן דמשום חי יב"ח משום קרוב ועריפה
א"ד דלין חי יב"ח אפי' יש בו קרוב ובשורה וז"ל
בר אוחא דמסמחי קוטא דמא ויש חשש לנקיטת הוושט
ואח"כ חי יותר מיב"ח ומאלו אח"כ קרוב מחמת מזה
דלי' יב"ח [ע"ל בסי' ס"י ל"א סוס"ק א'] :

ס"ק ה' זה נגד זה הוא ודאי זה שלא נגד זה י"ל
דספק הוא דמקום הרבה לא הוא כ"א דרבנן
ובתב' רוחות או' ו' הא דמב' רוחות דבשר דמחמת
מב' רוחות ולא סמוך לו נצידו דג"כ אפשר דמחמרי
לאדרי' :

ס"ק ו' ענין הנה מ"ש החס' חולין כ"ח ד"ה אחא
ובחתי' אית' נכר שום חולי' ללא דוקא כח"ש
באו' ח"י דאף שלט במקלת החיטון כיון שהשאר שלם
כשורה ומיהו בדוקא ודאי בני שלט שלט מטבד לעבד
ובפרט בסמינים במקום שחוטא וכ"כ הפ"מ ח"א סי'
א' דין ג' שאם שחט ומחא שחין בתוך השחיטה שחא
במקום נקב שחט [כך הוא הגי' ביד אפרים סי' ל"ג
או' ג'] ואף הראב"ן דלא חיש שחא יוקב החיטון היינו
ע"י מחט דלין סברא שחורה לאחוריה משא"כ כאן
חיטין שחא יוקב גם שור החיטון דאיכא חוקה דבהמה
בחוקה שאינה זכוכה. (ב) אף דסי' במקום חוקה
איסור לי' אכל אס' יש ג"כ חוקה היסור מהני. (ג) אף
דספק שאין שקול לא נכנס בגדר הה"ס יש לתקן ב"ן
שכ"ח ט"י [לאיסור וטעם גם להיתר] וזין לא [כנ"ל]
שכ"ח [כלל להיתר ועיין בסי' ס"י מ"ד סי' ח' וסי'
ק"י דני' ס"ס או' ל"ג] :

ס"ק ז' רק הפנימי וכ"ש החיטון לבד א"י' כלל י"א
ע"י הנה הוא מפרש לשון אפילו שכתב בפסוקו
לי' אס' החיטון לתור טריפה דליכא בסי' אס' שור
הזוהר שלם מבחון דהשחא אי ע"י קק ממ"י אי
מוושט הרי יקובו ב' עורות ואי מבפנים הרי יקוב אי'
מחברים הפנימים ומש"ה הוא כ"ש [ועיין סי' כ"ג במז'
סוס"ק ח' ובבב"י מ"ב יור"ד סי' נ"ו] :

ס"ק ח' ענין ויראה לפרש [לש' העי' דמ"ש רש"י
והר"ן אס' ענינים אדומים חיטין לדרוסה
היינו כהוא שוקק והם מקרקרים דבני בדוקה וע"י
אמר רבה אס' בדקו ומחלו ענינים אדומים טריפה ויש
לעיין [היינו להלכה] אי הוא וס' שותקין דלדין כבר
כלא בדוקה כמבואר סי' נ"ו ס"ק י"א ומחא קנה
אורס בעור הפנימי שלא כיון אלא שחלו במקרה
מהו אי לחוש לדרסה כיון שהיה דורס שח"ל ולפי"ד
ההב"ש דמסכים להט"ו ומדמה לב"י ג"כ ידוקין
שהאדמו' ככלא נודע שנפלה דמותר [דברי החי']
ולפי"מ שכתב הש"ך שס' או' ט"ו בלי' ה"מ יש לאסור
ולא חולין בשו"י טעם היה כלא אסור דא"כ הפס"מ
[אפילו לא אימתוק דורס] ומכ"ש בעל דורס ולא
ידענו אס' הס' שהקין או לאו [דפוסק הרמ"א בסי'
נ"ו סי"ב דאסור והש"ך שס' מקיל בהפס"מ] ואירע
שחלו קנה אורס, בעור הפנימי יש לאסור [לפי פירוש
המ"ש אף בהפס"מ]. (ב) כבה ההב"ש או' ט' דלדין
הליבן היה ליקוי אס' נחלשו במקלת פנימי לאורס
ומיטין ללובן טריפה אמנם כן לדינא ל"ע דיראה מהנהגות
פרישה דעממא היה [אס' נחלשו במקלת כבד] כל
שלא

פנימי לתור ווסט אין לו בדוקה בתוך וטריפה. (ד) ומ"ש
הש"ך אכל אס' תכב קון או מחט בנושט מבחון
במקום ידוע מהני בדוקה מפרש ההב"ש או' ח' היינו
שנחשב לפנימי במקום אי' וראינו שלא פגע בשום מקום
אחר ולא כהפריח שכתב אפילו אין הקון לפנימי עכ"ל.
(ה) והא דלא מפרש הש"ך אפילו כפשוטו לי' אס' יקב
החיטון ואין הקון לפנימי ווסט ע"י חולי' או ע"י
קק דטריפה י"ל דהוא בלשח"י בסי' מ"ט שהשיג על
הט"ו בנה"כ שס' וסובר ספק ע"י חולי' הוא סי' ס"ס
ושא"כ דשכ"ח שיקבנו שניהם וי"ל דהא דשכ"ח היינו
ע"י דמיקא אובלין ומשקין לחון משא"כ מחון לפנים
אדרבה לאו שכ"ח הוא וא"כ בספק דלי' יש להכשיר
אס' יקב החיטון והט"ו כאן ג"כ לשיטתיה שס' דסובר
דלא הוא סי' ומיהו בביכר ע"י קק וליכא כ"א ספק
אי' איסור דלא אוקמי' לחוקה אף בספק השקול כיון
דדרישוא' מחיים עש"ך סימן כ' או' ה"א דסימן
ל"ד סי' כשידוע שהוא מחמת חולי' אכל אס' נעשה
מחמת מחט וקון טריפה ולא סיים אס' ספק כמו כאן
[משום] דלא שכ"ח הוא והוא סי' דמיקא דסיפא שס'
דוקא ויראה שכתב ידוע ע"י חולי' לאו דוקא.
(ו) נמלנו למדין אס' העור מחון שלט ויקב שור החיטון
של ווסט ע"י קק שיקב הוא להש"ך ג"כ טריפה [עיין
במז' סי' מ"א ס"ק ד' וסי' מ"ב ס"ק א'] ד"ה כחב
הנ"ל וסי' י"א ס"ק ב' וה"א אס' נקרט הזוהר ואס'
נחשב לחיטון לפנימי אפשר גם הט"ו וירע דכשירה
מבפנים במקום ידוע יש לו בדוקה כ"ש הש"ך והט"ו
בספק ע"י חולי' לע"י טריפה ומש"ה מפרש אפילו
כפשוטו ולי' אס' להש"ך כ"ה כשירה מעטם סי' ס'
דלא שכ"ח הוא :

ס"ק ט' אס' נחלשו במקלת כשר דלא כתב"ש [עיין
בבב"י מהדור"ת חור"ד ט"ו] :

ס"ק י' כל יתר כנולו הוא כנולה [עיין במקמ"ט
סי' כ' שכתב להפ"ך וע"י בסי' ס"י כ"ה
סוס"ק ח']. (ב) ואף שאין מחברים יחד ואין טעמים
וב"י דלין מתמירין ככל הפירושים ביהר כנולו דמי.
(ג) הפריח או' י"ג כתב בשם הגהות מהר"י בבר
אחוות שס' לכן כעין כשחור והפריח השח"ר דהוא
כחרי מני' אס' מתחברים יחד והתב"ש אחר דלין
דמות להדרי' [היינו מוטעם חיבור אין להכשיר] ועיין
בלי' או' י' שחולק בזהו בן אחוות בין קנה הזכרים
והנקבות וע"י הע"ד כן בשם הט"ו [ע"ש ואס' קבלה
נקבל [כל זה לכו' ההב"ש] ויש לעיין בזה [ועיין כאן
בהשגחה שו"ס] :

ס"ק י"א ואף דלכתחילה בעינן שני סמינים הבא לא
אפשר הוא כדעבד ש"ך ואף שכול להשקות
כ"א ויס' וליכא תקלה עיין סי' נ"ו בש"ך או' מ"ו
אפי' לא הגריבו חול' להשקות וכי בעינן שניהם היכא
דאפשר :

ס"ק י"ב ולדין דלא"כ בדוקה דרוסה לעולם ש"ך
הוס"ק ב' מלת אלו ואולי כיוננו לאשמעין אף
דראינו בפנינו שלא ככה הדורס אלא פ"א במקום אי'
דבזקן כ"ה במקום ידוע יש בדוקה וכן דדרוסה
לא"כ לעולם ואף במקום ידוע לא"כ בשיטת הארס
ומש"ה אף בנפח אין תקנה :

ס"ק י"ג ואס' הוא קנה רחב אף לדין יש בדוקה
ואף בכל החלל כמבואר לקמן [סי' נ"א
סי' ב'] :

ס"ק י"ד דוקא בנפח מהני בדוקה אס' נחשב הקון
בפנימי במקום ידוע אכל בהמה לי' לשחוט
למעלה או למטה מח"ש לעיל ס"ב שחט
הט"ו ולא בהמה היה כלא דחיטין הוושט גמיר
ופס"מ ושחא יקב הקון מעלי' וע"י שחיטה ימתח
העור

ס"ק העור הפנימי דוושט וישחוט במקום הנקב ואסור : ט"ז עש"ך וכלל השולח מנחין אין בדקה לנקב אף בקנה רחב [ע"ל ס"ק י"ח] ובפנים במקום ידוע כגון שחכתה קון לפינוי י"ג גם להרד בדקה ומשה לא הניח על המחבר בסעי' ו' מ"ש המחבר וושט אין לו בדקה לשני נקב אלא מצפנים היטב נחבד הקון בפניו. (ב) והנה המחבר כתב ס"ז וס"ח ותרומתו לריבא ס"ז מיירי במקום ידוע נחבד הקון בלואר אפי' אין לוושט בדקה מבחוץ וס"ח אף כל אורך הלואר אפי' בפנים כ' בדקה. (ג) והנה רמ"א בס"ק ו' וחי' תרומתו לריבא הנה אחרונה דכל הלואר אפי' והנה א' בדקה אפילו לא הכה רק במקום א' אפי' דויהרא קלוע הוא ואפי' יכולין להפחין. (ד) והנה המחבר כתב בדקה אין לוושט בדקה מבחוץ היינו אף היכי דלי' למחבא כגון שחטנו מיד הכלל השולח בעור החיטון י"ג שני עשמים א' דשחא נחבדא וא' דלחוס הוא ותרומתו לריבא דנחבדא היכי דכלשה מחט ושחטנו מיד ל"ש נחבדא ובעור ל"ש ארום לך בשני עשמים ואפי' שחטנו מיד ולא נקב עור הפנימי מעלי' י"ג להכשיר היבא דכתב המחבר י"ג מ"י שאוחר י"א אין ראה דאכיר דרשע אחרונה [ע"ין במ"ז ס"י י"ט ס"ק ט"ו וע"ין ש"ד ס"י י"ט ס"ק כ"ד] :

ס"ק י"ח וראה לי אף בקנה רחב כה"ג אין החלק ומישינן לנחבדא והיה לשני בדקה מבחוץ [ע"ל בש"ד ס"י ל' ס"ק ו'] :

ס"ק כ"א ולענין ביה"כ דלמקן סימן מ"ח א"ו מחבירי בדקה מיד אחד ט"ז בדקה ואף בשניקב גם העור הב' במקלט ע"ש בש"ך א"י כ"ב ולי' שחא הנריא נחבדא י"ג ב' תרומות א' דמי החיור בשלמא וושט אובלון ומשקין החיור משא"כ כן אדרבה היה לידחוק לחיין ולפי' אף נמא קרב ביה"כ ואין מחטא ש"ס י"ג לאסור דשחא הנריא נחבדא והמחט הלך לו לעבד הב' או ע"כ חזין דחורא לאחוריה ויש עוד תירוק דשחי' וושט דשורות דק י"ג לו לוושט שכיח הוא שנקבו שניהם מחמת אובלון ומשקין שוטפים ועובדים ולהכי חיישינן משא"כ החס ואפי' אפילו לא נמא ש"ס מחט רק נקב י"ג להכשיר אי בדקו מבחוץ ורואין שאין קורט דס ולא רחש וכן נראה [כח"י הב'] :

ס"ק

העור הפנימי דוושט וישחוט במקום הנקב ואסור : ט"ז עש"ך וכלל השולח מנחין אין בדקה לנקב אף בקנה רחב [ע"ל ס"ק י"ח] ובפנים במקום ידוע כגון שחכתה קון לפינוי י"ג גם להרד בדקה ומשה לא הניח על המחבר בסעי' ו' מ"ש המחבר וושט אין לו בדקה לשני נקב אלא מצפנים היטב נחבד הקון בפניו. (ב) והנה המחבר כתב ס"ז וס"ח ותרומתו לריבא ס"ז מיירי במקום ידוע נחבד הקון בלואר אפי' אין לוושט בדקה מבחוץ וס"ח אף כל אורך הלואר אפי' בפנים כ' בדקה. (ג) והנה רמ"א בס"ק ו' וחי' תרומתו לריבא הנה אחרונה דכל הלואר אפי' והנה א' בדקה אפילו לא הכה רק במקום א' אפי' דויהרא קלוע הוא ואפי' יכולין להפחין. (ד) והנה המחבר כתב בדקה אין לוושט בדקה מבחוץ היינו אף היכי דלי' למחבא כגון שחטנו מיד הכלל השולח בעור החיטון י"ג שני עשמים א' דשחא נחבדא וא' דלחוס הוא ותרומתו לריבא דנחבדא היכי דכלשה מחט ושחטנו מיד ל"ש נחבדא ובעור ל"ש ארום לך בשני עשמים ואפי' שחטנו מיד ולא נקב עור הפנימי מעלי' י"ג להכשיר היבא דכתב המחבר י"ג מ"י שאוחר י"א אין ראה דאכיר דרשע אחרונה [ע"ין במ"ז ס"י י"ט ס"ק ט"ו וע"ין ש"ד ס"י י"ט ס"ק כ"ד] :

ס"ק י"ח וראה לי אף בקנה רחב כה"ג אין החלק ומישינן לנחבדא והיה לשני בדקה מבחוץ [ע"ל בש"ד ס"י ל' ס"ק ו'] :

ס"ק כ"א ולענין ביה"כ דלמקן סימן מ"ח א"ו מחבירי בדקה מיד אחד ט"ז בדקה ואף בשניקב גם העור הב' במקלט ע"ש בש"ך א"י כ"ב ולי' שחא הנריא נחבדא י"ג ב' תרומות א' דמי החיור בשלמא וושט אובלון ומשקין החיור משא"כ כן אדרבה היה לידחוק לחיין ולפי' אף נמא קרב ביה"כ ואין מחטא ש"ס י"ג לאסור דשחא הנריא נחבדא והמחט הלך לו לעבד הב' או ע"כ חזין דחורא לאחוריה ויש עוד תירוק דשחי' וושט דשורות דק י"ג לו לוושט שכיח הוא שנקבו שניהם מחמת אובלון ומשקין שוטפים ועובדים ולהכי חיישינן משא"כ החס ואפי' אפילו לא נמא ש"ס מחט רק נקב י"ג להכשיר אי בדקו מבחוץ ורואין שאין קורט דס ולא רחש וכן נראה [כח"י הב'] :

ס"ק

העור הפנימי דוושט וישחוט במקום הנקב ואסור : ט"ז עש"ך וכלל השולח מנחין אין בדקה לנקב אף בקנה רחב [ע"ל ס"ק י"ח] ובפנים במקום ידוע כגון שחכתה קון לפינוי י"ג גם להרד בדקה ומשה לא הניח על המחבר בסעי' ו' מ"ש המחבר וושט אין לו בדקה לשני נקב אלא מצפנים היטב נחבד הקון בפניו. (ב) והנה המחבר כתב ס"ז וס"ח ותרומתו לריבא ס"ז מיירי במקום ידוע נחבד הקון בלואר אפי' אין לוושט בדקה מבחוץ וס"ח אף כל אורך הלואר אפי' בפנים כ' בדקה. (ג) והנה רמ"א בס"ק ו' וחי' תרומתו לריבא הנה אחרונה דכל הלואר אפי' והנה א' בדקה אפילו לא הכה רק במקום א' אפי' דויהרא קלוע הוא ואפי' יכולין להפחין. (ד) והנה המחבר כתב בדקה אין לוושט בדקה מבחוץ היינו אף היכי דלי' למחבא כגון שחטנו מיד הכלל השולח בעור החיטון י"ג שני עשמים א' דשחא נחבדא וא' דלחוס הוא ותרומתו לריבא דנחבדא היכי דכלשה מחט ושחטנו מיד ל"ש נחבדא ובעור ל"ש ארום לך בשני עשמים ואפי' שחטנו מיד ולא נקב עור הפנימי מעלי' י"ג להכשיר היבא דכתב המחבר י"ג מ"י שאוחר י"א אין ראה דאכיר דרשע אחרונה [ע"ין במ"ז ס"י י"ט ס"ק ט"ו וע"ין ש"ד ס"י י"ט ס"ק כ"ד] :

ס"ק י"ח וראה לי אף בקנה רחב כה"ג אין החלק ומישינן לנחבדא והיה לשני בדקה מבחוץ [ע"ל בש"ד ס"י ל' ס"ק ו'] :

ס"ק כ"א ולענין ביה"כ דלמקן סימן מ"ח א"ו מחבירי בדקה מיד אחד ט"ז בדקה ואף בשניקב גם העור הב' במקלט ע"ש בש"ך א"י כ"ב ולי' שחא הנריא נחבדא י"ג ב' תרומות א' דמי החיור בשלמא וושט אובלון ומשקין החיור משא"כ כן אדרבה היה לידחוק לחיין ולפי' אף נמא קרב ביה"כ ואין מחטא ש"ס י"ג לאסור דשחא הנריא נחבדא והמחט הלך לו לעבד הב' או ע"כ חזין דחורא לאחוריה ויש עוד תירוק דשחי' וושט דשורות דק י"ג לו לוושט שכיח הוא שנקבו שניהם מחמת אובלון ומשקין שוטפים ועובדים ולהכי חיישינן משא"כ החס ואפי' אפילו לא נמא ש"ס מחט רק נקב י"ג להכשיר אי בדקו מבחוץ ורואין שאין קורט דס ולא רחש וכן נראה [כח"י הב'] :

שלא נשתה כ"א במקלט לא הוה לקותא כלל [ואף המקלט ארום לאו לקותא] כי כן דרך לפעמים כמו בלא נודע שנפלה לאור דחליין השויתי בטבע ודוקא רובו או כולו קיס לחול זהו כנעול ממקומו ואפי' במקלט לי' זה שלא כנענ זה אפילו זה כנענ זה ואפילו יקב א' מהן מחט והב' נשתנה במקלט אין בידי להעריק. (ג) עוד כתב המחבר שם אס החיטון הפך ללובן כד אחד או הפנימי כד אחד לאורם כשירה כמ"ש הט"ז א' ח"י דאף אס שלט החי' במקלט בעור החיטון כשר הא שניהם נפסו כ' י"ג להעריק יע"ש ול"ע [אפי' דמ"ל להחב"ש אפי' נחלשו במקלט ג"כ טריפה י"ל החס מיירי שהחיטוף מעלי' משא"כ דלא הוה אלא כד א' משה' דוקא כל הדן] :

ס"ק ט' והנה י"ג ב' תרומות [א"ן ח"י דרישה בס"י] עוד דוושט מחור שמתגדנא ח"א לו להעמיד בקרוס א' והט"ז ח"י כאן דבור א' לקוי גרע טפי מאלו היה ניטל כולו הח' הג' כתב בס"י ל"ז א"י ג' בדריאה י"ג בדקה נפחה משא"כ וושט ולדיון דלא"כ בדריקה טריפה ע"ל. (ב) הנה דלמי' הדרישה כאן חומרא בין לקוי עור א' או ניטל כולו טריפה וקולא בדריאה בין ניטל עור א' או לקוי כולו אפי' כשהשני קיים כשירה ולמי' הא' של הפ"ז כאן י"ג קולא דאס ניטל כולו כשר ובדריאה חומרא אס לקוי עור החיטון כולו טריפה המשל כזה כמו מראה פסולה לחאן דמכשיר שם בס"י לי' הפרי"ח א"י י"ג והחב"ש א"י י"ט אס רוב עור החיטון מראה פסולה טריפה דלקוי ושוט לקלקל עור הב' ואפשר בדב' אולא א' י"ג לשני ביה ולמי' הב' שכתב הט"ז בס"י ל"ז י"ג כן חומרא דניטל טריפה דלא כנפחה אף בעור הפנימי ושם כשירה בלקוי עור החיטון במראה פסולה להפריח בדריקה אס קלפו לעור החיטון דוקא דאלי' אין כאן בדקה דחיון סותם עתה. (ג) ואפי' לדיון דפסקין שם כש"ך ופרי"ח ותב"ש דאגלר כשירה לדיון ע"כ בדקה דהס אין משכנת ולהחמיר אלו בקיין א"כ לכאורה מוכח כח"י הא' דכאן י"ג להקל בניטל עור הא' בוושט נח"י אין להקל דלמא ח"י הדרישה עיקר דוושט מתגדנא א"כ לדינא בוושט כ"כ י"ג להחמיר ובדריאה אס עור העיין לקוי רובו י"ג לשני ביה. (ד) ועד דמ"ש הט"ז דכאן א"כ בקיין בדריקה היינו נפחה ולכך אף מדינא דמי' שניהם אדומים טריפה אף דבוחן הגמרא היו בקיין כבדריקת נקב משהו בלכר א' מ"ח בין שחיטון כולו ניטל י"ג לחוס טפי :

ס"ק י" הע"ז העתיק דברי מהרש"ל דבשניהם לבנים י"ג להכשיר משמע שכן דעתו וכ"כ הכה"ג בה"י הב"י א"י ט"ז שהט"ז הסכים לרש"ל. (ב) כתב הפ"ח א"י ו' דפשיטא אס נחמלך לשאר גוונים דטריפה ורבה אשמשין אף דלובן ואורם שניה ביה אפי' בהפך טריפה וא"י מלך להורס על הערפות ע"כ נראה דאין לאסור בלכר גוונים ול"ע :

ס"ק י"ב הט"ז העתיק דברי רש"י דפי' השוחט שחא כתיבש טיפת דם כנקב ואפי' להכיר שאורם הוא. (ב) ועד דגנו על זפק גידון כוושט ואין שם אלא עור א' ולכן בחוק א"כ כי נחבד קון כגנו ורואין שאין יקב מבחוץ ובמקום ידוע י"ג בדקה כמ"ש הש"ך א"י ו' א"כ י"ל דבשניהם לבנים כמו החסם דאין לו רק עור א' ואפי' כשר בניה כמ"ש הר"ב ס"י מ"ח בה"ג היה כן וכ"כ דכאן בלח"ה אלו אורסים דחושטין שחא הנריא ול"ד להחסם וביה"כ [ע"ין ש"ך ס"י מ"ח ס"ק י"ט] י"ל הטעם דוושט אין לו בדקה בחוק לענין נקב והיה נחבדא אין יוכר משא"כ כגנו על זפק [לכ"ן הוא] ולדינא ל"ע :

ס"ק י"ג דעת הט"ז דוקא לואר מלובל שנקרט העור הא מלא דס כ"כ הוושט אין חס והיה אורם קלט דלי' לדורסה כלל. (ב) ומיורו בלחיות שמלטיין אורם אס יקב עור הפנימי וקורט דס בחוק ששיטא דטריפה ואפי' ושלכ"ז י"ג לחוס :

ס"ק ט"ז וע"ין תב"ש א"י י"א דלרובח ומומא כבירה מקלה לקלה אסור ויפה כתב [ע"ין ש"ד ס"ק ט"ז] :

ס"ק י"ח דברי הט"ז דלוחן שמלטיין לאו בשיבולת שועל וסובין ש"ס כהם קליים או כעין קליים דה ודאי אי' אלא מלטיין בקמח ומחמא' כח הלעסא ומשמוש הידים נחלקלך הוושט זה הוה כחולו ושפיר יכולין לבדוק אס לא שלט הלכותא בחיטון כן י"ג ללמוד זכות על ישראל א"כ בשיבולת שועל ושאר מיני חבוא"ה אסור גמור הוא דהלכה כהמחבר שחא הנריא אלא אפילו בעיטלי קמח אפי' לרי' בדריקה בעור החיטון אס לא שלט מעלי' ובשירה. (ב) דע דשומן הוושט אין סתם הוושט דלאו במלודא הוא אלא מחמת רוב פיעוס וגם בקורקבן כה"ג אס י"ג שומן במקום שאין דאוי להיות אין סתם וכ"כ הפ"ח ח"א ש"א [ע"ין ס"י מ"ש במ"ז ס"ס"ג ב'] ובשניהם

ס"ק כ"ג הכי השך השונה מהר"ם מובנלין ו"ל כ"ה כי לא דאס טעו הקנה לבדוק הושטות ולא בדקו כשר וסם נאמר אפילו השליכו במיד שרי ומיהו אם הקהל אמרו כ"ה של מי שלא יבדוק יהיה אכזר אף דיעבד אכזר [ע"ל בש"ד סי' א'] ס"ק [ל"ח] וכתב עוד שם דאשכ"ח אהן הדריס חזן לעיר החוס שבת אין בכלל התקנה היינו יותר מתחוס ע"פ. (ב) עובדא כל לירי באוואח אחת שהיה בסוף העור העוור סמוך לעוף כהן כפחור ושומן מאוואח פטומה הימה ותחתיה העור העוור והלחי כוונתו במחן קנה אדמונית ואף שהוא אדום בלחי מ"מ הכחיו רוסס אדמונית [ע"ן בש"ד סימן מ' ס"ק מ'] והפכתי הושט לעבר הכ' ותחתיה עוור הפנימי משיכולה שועל הקליפה החיצונה שהוא אדומה ודקה חסוב בה בפנימי והפכתי מאחור דם אדום במחן יותר משאר מקום החיזון אי"ב הרי כק"ד מה אפילו ליהט מכשרין ומכ"ס להמחבר וסייעתו וכן דעת הרמ"א וכתבתי זה שרי"ם שיש איזה רישותא מחויב הוא לבדוק עכ"פ ומיהו אי לא בדק אין להטריף בכ"מ רק במקום דנראה דהוה רישותא גמורה או אפילו דיעבד אכזר אם לא בדק ולא במקום דאין נראה רישותא גמורה והמורה נר"ד לרע בזה [ע"ל בש"ד סי' פ"ג ס"ק י"א ופ"ד סי' כ"ח ס"ק כ"ו]:

(ג) ובשניהם לבנים כתב הפ"מ י"א מחמת ליטון שמונית ע"ש ויש להכשיר כיון דנלחיה דעת רש"י ופ"ו להכשיר בשניהם לבנים וכן הסכים הפ"מ (ד) וכל ששור הפנימי לקוי רובו טריפה כחש הראש דמור אי לקוי גרע מניקב וכ"כ הפ"מ (ה) גם מ"ש שם כל שבורין השחן ורואין נקודה לבנה הוה קרום מחמת חכה כן נהגתי גם אני ובודאי המורה יש להבחין ומי שהוא בקי מזה קרום שטלה מחמת חכה: **ס"ק** כ"א כתב הפ"מ דמ"ו דמ"ו מספק ולא ידאי וי"מ א"ס יש ספק אם ניקב או לא נעצר בלחמיה ולא נודע עד לאחר הפירוק דיש להכשיר מטעם ס"ס [מבואר דעתו אם לא נודע דמורה מטעם ס"ס אבל המ"ו סי' פ"א ס"ק ה' דמ"ו דמ"ו הוה חס"ס ספידר ע"י גילגול אם נודע נותר ופ"ד סי' ק"ו בכללי ס"ס ס"ק ס"ג אות א' וי"מ דמורה ב"ח] וי"ן באורה מיושר דכח דחליה לעשות מזה ס"ס. (ב) מקשה אפוסקים שכל לאכזר באתה נמא בי ולא חסוב כלל מטעם דדמיה לבדקן האך במחמת חשך בקורקבן כשורה [ע"ן במ"ו סי' ל"ו ס"ק ט' במקשה כן לענין מחט בריאה] והדבר נ"ע אם להטריף אף ביש קיד בפנים אם לא ניקב מעליש:

סימן ל"ד ס"ק א' רוב חללה למד הוה ודאי טריפה ולא בעינן מ"י רוב טריפה [ומ"ו אם נפסק הקנה למד המפרקת אבל אם נפסק למד העור אין נ"מ דאם אם נפסק רוב חללה נפסק ג"כ רוב טריפה וע"ן בש"ד סי' כ"א ס"ק א']:

ס"ק ב' ודע דכל השמים כאן מחס"א עד ס"ו אין חילוק בין מקום שחיטה אי למעלה אוהם נפסק הרוב למעלה פי' לע"ן דכ"פ הכלה שפיקא הוה או טריפה או נכילה משא"כ באיבר או שרץ פסולין ודאי למעלה טריפה ולא ספק נכילה [ע"ל בש"ד סי' ל"ג ס"ק ה']:

ס"ק ו' ודע דהתב"ש כ"ה ל' או ה' ובאן א"ו' כתב דהא דמרגשין השלם שנייהם היינו חומרא מדרבנן ור"י מדבני בטופא מאי והיינו דשעור ערך איבר הוה חומרא גדולה אם נשע' ע"ס השלם ומה כ"כ והא הכל לפי גדלו וקטנו אי' חומרא מדרבנן ומשי' הקילו בעוף דלא לשער נפיש איבר אלא במחפה דהוא גדול יע"ש והנה כ"ז אי אמרינן כפירש"י והר"ש משא"כ אי כפירש' היר"ף דאפילו בנקודה כ"ז כ"י בטופא מהו ואמר חופה היינו דחופה הוה רק שיעור ערך איבר או קצן ממנו [ע"ן במ"ש במ"ו ס"ק ב' ד"ה בא"ד א'] אי"ב אין רחיה דשלם שנייהם הוה מדרבנן י"ל דהוה דאורייתא ע"כ אין לגדל ולעשות ממנו ספק דרבנן וכדומה כ"ל:

ס"ק ט' ומ"מ דברי המחבר משמע כדירה דמחרון כ"ז בטופא משערין לפי ערך [מדלא כתב דין דחופה רק בנקודה כנסת] וא"כ ע"כ שיעור חופה גדול מאיבר ודאי קריא לשל [ס"ק ב'] אף אמר המשערין באם חופה [וע"ן בזה] והב"ש ס"ק ב' ופלתו ס"ק ב' שפירשו דהוה כוונת הרמ"א בזה שפסקא (ב) ודע דאם ניקבה נקבים ש"ס בזה חסרון ויש בין נקב לנקב יותר מומלא נקב דאין השלם שנייהם [מחנה] אלא הנקבים לחוד ודאי דאף בטופא משערין ב' איבר לא בחופה דה"י ל"ה לדיעה זו [לפ"י והר"ש] ויש לע"ן [ע"ן במקמיט ס"ק ה']:

ס"ק י' הנה מ"ש השך דא"כ באיבר משערין באם חופה ע"כ דבוכר להלכה כדירה ה' בהנה ס"ד כהר"ף דגם אם נקדרה כ"ז בטופא באם חופה וס"ה לדין [דא"כ כהו הוא איבר] בבהמה שיה בזה [לעוף] דנשער ביה באם חופה [וכמ"ס בא"ד ד' דחופה קצן] הוה משיעור איבר [וע"ן בזה] דס"ק ו' (ב) כתב התב"ש או ה' דשני טעמים ה' ו' סותרים וא"ו שא"כ נפרש דנפחת כדלת שבגמ' היינו במפולג כשע"י ה' שהוא ס"י היר"ף והר"ם אי"ב הרי לא מזה נמ"י ש"ס קולא בלא הפחת חלו ועומד וחקק כדלת שבגמ' בי יותר מכלומר כפירש"י עכ"ל והנה י"ל או דאמכר סוכר דעיקר הפ"י נפתחו כמו דלת סוגל יותר פ"י אי שוקק ועומד וא"כ כתב י"א הכ' דמ"י דבני להמחיר בנקב מפולג יחמיר או כיון דא"כ אי"ב א"א לשער בין הא דפ"ס או דר"י כ"א בחופה דהוה פחות מ"י עובי איבר כמ"ס הכ"מ פ"ג מה"ש הביאו השך כאן א"י י"א אי"ב אין כאן טעות לדינא כי נריכים אנו להמחיר בכ"מ ולשער באם חופה רוב רוחב חלל הקנה [ע"ן כאן במ"ש]:

ס"ק י"א ע"ד הנה לדין דא"כ בשיעור איבר ברחבו ובעוביו אין לו לשער שיעור ב' עובי דהיינו עובי מזה זה ועובי מזה שנקטנו ומשערין באם חופה והיינו בבהמה משערין באם חופה דשוק עכ"ס דחופה דשוק קצן הוה משני עובי איבר. (ב) ומיהו נראה דהוא כשיניק נקב מפולג וז"ל הא שלא נכנסו לא הוה כמו דלת ולי"ס וימנין דמחמיר האדרי כמו בכושת דקנה שא"י אלא לדין בעוף חמיר באם חופה ובהנה עכ"ס באם חופה דבהמה כמו שכתב המחבר כ"א לא באם חופה דשוק כיון דל"ה כמו דלת שיעורו דידיה הוה באיבר וכיון דא"כ משערין באם חופה דבהמה אוריא נ"ע אם יש לסמוך באם חופה דבהמה כיון דיש ב' דיוקות כס"ד בהנה [ע"ל ס"ק ו']:

ס"ק י"ג ע"ד הראה מקום ל"ס ב' או א' וסם נאמר בה"מ יש להכשיר אם שחט למעלה מטבעת הגדולה אי"ב להכ"ח דנקט טעם דלמעלה מחקוס שחיטה לא הוה שור דבעינן חיקון במקום הקלקול אי"ב בה"מ יש להכשיר אם נשאר משהו כשפיר כוונת שחיטה הוה שם מקום שחיטה משא"כ להיט"ש דכתב הש"ס דלמעלה מטבעת הגדולה אין שם גרגרת עליו דלכ"א שם עכשם ובגמרא משמע דבעינן השור בגרגרת אי"ב אף בה"מ אין להכשיר

ס"ק י"ח דעת הא"ר דהויא שם טור דה להלן
מזמין וקופין וז"ל האחרונים חלקים:
ס"ק כ"ב ע"ד ועין ב"י שכתב ע"ס אחר דמזמן
טובור סותם אותו והבליי א"י דאם במקום
פיות הסמכות ניקב השומן טריפה ונזון הוא דהא
כתב טור ע"ס ב"י וז"ל אף בפיות דהוא חולד
אפשר כיון דשומן זה וזה מלכותם להיות סחומים
בשומן וע"כ ל"ל דמה שכתב הש"ך דאם יש נקבים
שלא במקום פיות טריפה היינו בלא שומן וא"כ קשה
בפיות נמי הכין הוא ונ"ל:

להכשיר וזהו ר"ט כ"פ מה"ש הכ"ז משמע כהניא דהל
שמיטין במקום הקלוקל ט"ד:
ס"ק ט"ז כ"פ הנראה קנה דלג וכן קנה דריאה אם
ניקב במשהו הוא ודאי טריפה וקנה דכבדא
קודם שיכנס לבשר הכבד הוא ספק וז"ל הי"א דא"כ
טור ספק הוא ס"ס ולא כפר"ח א"י י"ב שכתב בכל
הפועלוג הוא ספק:
ס"ק ט"ז ספק בהש"ך אפי' בגרירת בשר' הוכחה גמורה
שעשה מחמת הסכין הא בספק אף שיש לחלוק
לא חליק דהוא ספק בשחיטה וכן המהרי"ק ולא כב"ח:

פתיחה להלכות בדיקת הריאה

דמיטע המזין וחז"ל הנדירו לבדוק משא"כ בשאר
טריפות אם חלל ואח"כ נתאל טריפה איז כפרה דהוא
אונס כמ"ש הפ"מ ח"ב [עין בפ"מ ס"י ג"כ ס"ק א"י].
(ו) סוף דבר הכל נשעט דודאי הקנה חז"ל הויא
לבדוק הריאה מכל מיני טריפות אף שאין מזמין ובמ"ש
התב"ש כ"פ ל"ט א"י ב"י ה"א דעת המהר"י ובדיקות
דחז"ל כיון דנחתו להגדיר בדיקה לריאה ה"א חטום
ומראה ועדומה לר"ד לבדוק י"ש' ולאברה בלא נשיה
כשר אפילו לרש"י דס"ל אין סירכא בלא נקב כמ"ש
התב"ש ס"י ל"ז א"י ב"י דנקבים בלא סירכות לא
במזין [עין במ"י ס"י ל"ז ס"ק ו' וב"ד ס"י ל"ט ס"י
ד.]. (ז) מה שאמרו קרוב מחמת' מכה לא מהני י"ב
ב' פירוש' א' דסופו ליסתר וכן פ"י הפריש' והתב"ש
ב"י ל"ז א"י י"ד והש"ך שם א"י ו' פ"י דלא היה
סתימה דמשיקרא וכן פ"י הנ"ז שם ב"א' ד' [עין
במ"י ס"י ל"ג ס"ק ד' ד"ה ודאמי וס"י ל"ז ס"ק ד']
גם בקוקבין כה"ג נ"מ אי היינו יודעין בבירור שתי
טובין ניקב ונחטם ואח"כ ניקב חצי הכ"י י"ל דכשר
דליש שם פעמים לט"א דאין פסול חוץ להשגיח ב"ן
לא היה שם פסול עליו ולעטם דסוף ליסתר י"ב במקום
מכה וטריפה הא לא היה נחשב לרישיתא ככל כיון
דעדיין חצי הכ"י היה קיים וחדש דמה פעמים א"י
רוחץ בשר שנתלם ומתפאק וקיים לעד חלל מה היה
ל"ן למיזר בדמקום טריפה א"ן ל"י קיים משא"כ דלא
היה טריפה ונ"מ טובא דלא ליה ודאי טריפה חלל
ספק [עין במ"י ס"י ל"ג ס"ק ד' וס"י מ"ח ס"ק י"ח]
ואין קי"ל קרוב מחמת מכה אין קרוב כב"ח וליד
וושט וריאה:

הנה הטריפות האמורים בריאה דעת הדרישה כל
טריפות הריאה מטעם שסופו לנקוב ודעת הכ"ח
לדעת הרמב"ם ד"ס מהם מטעם נקובה וי"ש מהם
מטעם חכמה. (ב) והנה הנ"מ אי אמרינן כל פסולי
דריאה מטעם סופו לנקוב או מטעם חכר דקי"ל תרמי
לרישיתא טריפה וי"ד הי"ב שנייה מטעם ניקב
משא"כ כשאחד מטעם ניקב וא' מטעם חכר אין עדותן
מכוננת ולא מיטרפא מטעם הר"ל. (ג) טור י"ל בספר
מנוף הריאה ככ"ף כפופה דקי"ל להטריף בלא הפס"מ
אם החסרון הוא בין החתוכים וסדרך סביב המקום
החסר רחוק קלת ממקום החסר [עין פ"י במ"ש] (דלא
ליהיו תרמי לרישיתא) ומדובר בלונה חכמה לרש"י
דאין סירכה בלא נקב וכסדרן כשירה מטעם דאין סופו
להתפרק והיו סתימה מעליה היה בלא ואף לדין
דקי"ל להחמיר ב"י ל"ט בכל הפירוש' ב"ן סירכא
כסדרן מ"מ ככ"ף כפופה כדאי הוא לסמוך על סכרה
רש"י דאין סופו להתפרק וא"כ כשירה הוא ולהר"ם
דחסר הוא טריפות כפ"י הלמ"ס אף ב"ן החתוכים
טריפה [עין ב"ד"ה ס"י ל"ז ס"ק ר"כ] לענין דינא
קי"ל כל פסולי דריאה משעם ניקב או כל העומד
לניקב כנקב במשמעות הטור ובאר פוסקים. (ד) בדיקת
הריאה מדרכנן ועיקר מקומה מירושלמי פ"י א"י אחר
ר' יודן ראיית ריאה מרוביהם ורש"י בחולין י"א והעטם
דמיטע המזין הוא או כיון דהויא לבדורי בכל ט"י
נפיהה מבריקין וליד לשאר ח"י טריפות דא"כ טריחא
ודמיו לרוב מזמין א"ש ואשפ"י' אי איחא לפנינו לר"ך
לשאלו. (ה) ואם חלל מבהמה שלא נבדקה הריאה
ונמאל טריפה ודאי לר"ך כפרה דלאו אונס הוא כיון

שפתי דעת

משכנות זהב

סימן ל"ה ס"ק א' הא דאמר רבא ה' א"י חלוק
מימינא ותרמי משמאלא חסר או יסור וחלף
טריפה למח בסם תחילה ה' א"י ויהי די לו בלחמי
הלחא א"י א"י לריאה מימינא ותרמי משמאלא ומתקד
בסם הבגדים א"י כ"ט דבאר' אשפ"י' ה' א"י ויהי לו
ויסר שלא בדרי דאונס טריפה וא"י הוה אחר הלחא
מימינא ובי' משמאלא יסור ובי' ה"א פלה קאי דוקא
בדרי דאונס הוה יסור קח"ל. (ב) בשערי' דריח ס"י
פ"ט ח"ל פ"א אירע מעשה שנתלם במו יד על הטחול
והטריף מורי הר"א ואמר כל יסור כגופו פ"י הוא
ומקומו והיו כניקב וניקב הטחול בסומני' טריפה
והוכיח מדאמר רבא ה' א"י חסר יסור חלף ב"י
ומקשים חלף חלף מושק דהוא חסר ומהלכים דריח
כיון שמתני' ה' א"י בלם כשר היה ויש מהלכים דחלף
היינו שמתלפז נזרת האונס ופיה מה נדריס ל"ח
ה"ח

סימן ל"ה ס"ק א' ריאה ע"ש שמיטין בה פרישה
ולא ידענא הא בחולין ח"ט א"י למח נקרא
ריאה שמיחית עיניו טוב ראיתי להכ"ה' בגי' הטור
הביא הא דחולין כל הריאה בכלל נקראת ריאה ויש
בה איברים פרטים אונות ואונות מימינא דורדא ובי'
ערוגות כל אלו בכלל ריאה הן:

ס"ק ב' מ"ש הט"ז דאי איחא טור רישיתא מעטרף
עם ההיא ולעיל משמע היינו החילופים שזכר
בה"ה אמנם לא באומה [לעלה] דהו לבדו טריפה
אפי' בהפס"מ ולא בהכח"ש. (ב) אם האונה כוורדא
כשר [ע"ל בש"ד סוסיק י"ז]. (ג) אם חסר אומה או
ב' אונות מימין ובשמאל ליחא טריפה וזה כוונת חס"י
חולין מ"י מ"ש חלף באומה. (ד) אם אומה ימנית
גדולה משמאל כשר בהפס"מ:

ס"ק ג' כתב הכה"ג בהנה' הטור א"י ט' וורדא
נקובה 7

נקובה ערופה הרים בפיה חרש והטעם הראיה שנקבה עבדל ויחשו טיקר הדין מפורש בשם סתם ל"ט ס"א ערופה ל"ט כחשך הוא כחשך כסדרן ורש"י הביאו ויחידה טעם הסודות מפורש נקב וכן לאיקר הרי בידר בן הוא. (ב) ויראה לי דא נקב כים הוורדא אף לידן דחשר ערופה מ"מ נקב כשר ורואה מ"מ לקמן ס"א ל"ט דאין סודות פוסל כים לדון ואין סודות בלא נקב ואפיה כשרה [על כשרי ס"א ל"ט ס"א ב' ישי"ש במ"א]:

ס"ק ד' הנה הטיז מחולק עם השך או י"ז ל"טז ב' וירדות אין פסול אלא כשטומדן כשחור מ"מ מטעם כל יתר כשטול דמי ומדוקא ק"מ כשר ואפ"י דע"ז ס"א ד"ה פ"י כרש"י אפילו סתין מחוברין זלי' הוה כל יתר כשטול דמי י"ל כיון דרוב פוסקים מכשירין חסר וירדא אין להחמיר ולומר יתר כשטול אף שאלין מחובר. (ב) הנה דעת הב"ח הא דאשרינן חסר וירדא או חרי וירדות הוא מטעם ספיקא דאורייתא לחומרא או כרש"י [דכ"ל חסר וירדא כשר ומרי וירדות ערופה] או כר' אברהם [דכ"ל חסר וירדא א"ס נפל ב' יחוס מ"ב בהמות כשרה] ישי"ש ופ"י א"ס נפל ב' יחוס מ"ב בהמות לחבול א' מן חסר וירדא ויתר וירדא א"ס נכשל אלא י"מ א' מן דחת ודאי כשרה וכן ב' בהמות שחטערי יתיר וירדא יתשר וירדא עם כשרה כולן כשרות א"ס אין חסר [ע"ל כשרי ס"א מ"א ס"ק א' א"ס חסר נראה ד"ל כח"ס הכ"ח עוד שם דחיון השחא ששחנה דרך הבהמות ולבולו י"א ו' ולא יתיר א"ס י"ס להטריף בין חסר או יתיר ולי"ס ספק. (ג) כחש התבשר וכלי' פוסל אק"ס ויחוס השדה הרוב י"ס לה"ס ב' וירדות י"ס להכשר דה"י רבתייהו וחסר פסול וא"ס קבלה הוא נקבל [ע"ס במ"א]:

ס"ק ה' בלי' א"י א"ס י"ס לה ב' ראשי תרי"ט מזה אחד וזה אחד או נראה שכן שמים י"ס להטריף ישי"ש ואין ח"י אומר לא איסור ולא היתר כי רוב מחשבות ב' (ב) ודע דטובי' אכנע האמור כאלו הוא רוחב אגודל כמקום הדחה לא בעוביו כ"ס כשח"ס:

ס"ק ו' ברב השמים כל"ד יתיר כים דוקא ש"ס לו ש"ס גיד לפ"י הא ל"ס ל"ס יתיר כים ומי"ו כים שאלין ל' ש"ס אין קפידא בש"ס דמפ"א. (ב) ויראה נמו כל סתין הכיסין הכוסין י"ס להכשר דה"י ב' וירדות מכשר הטיז כשאלין טענין וכן כיוסין אשכר שאר אחרונים מודים [ע"ן כשרי ס"ק י"ד וי"א]. (ג) ה"מ חסר חרי רואין ל"א ולה"י חרי כיוסין כשר והחבור ח"ל עליו וחדברי' המ"ב האלו י"ס ללמוד חרי ערפ"א דכדא אין לאסור דמרי רואין לא אחריו:

ס"ק ח' כחש השמים טע"ז ופ"י א"י ב' יתרת מקחא בלונה עליונה ימנית פסולה והב"ח מכשר ישי"ש וד"ס דקנה מפרק היתרת ור"ס בל"ס החמירו יתרת מקחא וכלי' מכשר א"מ"ס כאלו ה"ה ראו ל"שמות להחמיר:

ס"ק י' טע"ז והנה"כ חולק עליו ובכח דבר"מ מכשר ולענין הלכה רש"ל ופ"י וט"ז ופ"י א"י ל"ד החמיר דה"ס ספיקא דא"י והנה"כ ופ"י א"י ל"ד מכשירין ובה"י י"ס לומר ב' טעמים דעריפה או דבורא אין יכול לפעול ב' פעולות להשלים החסר מימין ולהשווה החילוק שבשחאל יתיר מימין ול"ס דעת הטיז שכתב דה"ס חר"ל א"מ"ס מרש"ל יראה דה"ק דמ"מ חילוק הוא דבשחאל ב' אונות פרוות ובימין ב' ע"י סדק דבימין המ"מ חמיר חסור בימיון משחאל וי"מ א"י י"ס בימין ב' וד' בשחאל וסדק בימין לרש"ל ערופה דמ"מ חילוק הוא ולע"ז כשר דלי"ס חר"ל דלא חסר הוא. (ב) א"מ"ס ב' בימין וי' בשחאל וסדק בימין אין להכשר בלא ה"מ עכ"פ וכת"ש שחטערי' חסר [לאיסור]

ה"ה ובי' אינו נחמיר כמי' הראשון אלא ש"מ כל יתר כקוב דמי וה"ה יתרת שלא בדרי רואה עבדל ויראה דה"ס דפ"י כל יתר י"ס הרבה פ"י או דכשטול הוא וחבירו עמו או דכשטול כמקומו דמי או וה"ה א"ס כשטול מכל יכל י"ס קולא כשטול והוכיח ר"א ו"ל דע"כ כטיקב דמי וניקב כשטול כשומ"י ערופה דמרי' ל"מ לחשו דין חדש א"ס נסתכלו גורם האונות ערופה ולא נחל להו בתי' ה"י וד"מ דקשי' להו לא ליתא ה' א"י אלא הלחא מימניה וב' משחאלא חסר או יתיר ה"ה עלה ק"י וידעינן דחלף ערופה אכתי לריך חלף ל' בשחאל [ר"ל ש"ס ב' אונות בדרא וב' שומדים מקחא] ובי' בימין דליכא חסר וד"מ האובא יתיר בשחאל י"ל דלחא יתיר אין ערופה [לרש"א] אלא בדרי דלוגא דוקא כיון שטומד אלא ערופה דה"ס כשטול הוא וחבירו הא יתרת שלא בדרי דלוגא סובר כ"ה דכשר כיון שטומד בפנים מחובר לפרטא ללא כשטול הוא וחבירו עמו וא"כ אין ערופות מכה יתיר ואמ"ס ערופה מכה חלף כי כן קיבל דבא בלא יתיר בשחאל ויתר מימין אלא ודאי דיתיר כקובא כמקומו דמי ודאי אין חילוק בין שומד סמוך לחבירו או רחוק דניקבה היראה כד"מ ערופה וא"כ ל"ל אכתי חלף הא ה"ה יתיר ומפרש הוכיחו דנסתכלו גורם האונות ערופה וא"כ לפ"י כשטול כשומדי' ערופה [וע"ן במ"א ב' ה"ה סק"ד]:

ס"ק ב' ומ"מ לענין דיעא הדין א"מ"ס ד' בימין וא' משחאל ערופה. (ב) מפרש כונת הרמב"ם מ"מ בפ"ה מה"ס ה"ה או וירדא עם ה"י בשחאל וה"ה ב' בימין ה"ה חלף ב' בימין וד' משחאל:

ס"ק ג' השך הביא ה"ש"ס שהוקל בכל אלו החילופים וז"ל החילוף המוזכר בגמ' גם אונות למנה והאונות למנה ומשנה אף ב"ח ושאר חילופים. כד"מ ש"ס. (ב) ב' בימין וב' משחאל וב' יתרת מקחא משחאל או ב' מימין וד' בשחאל ויתרת מקחא מימין כחש השמים סכ"ד דעריפה ודעת הש"ס ב' בימין וב' יתרת משחאל י"ס לנדר כד"מ להכשר מטעם ס"ס שחא כהפריה י"ס בימין וד' בשחאל כשר ובחא אין יתרת משלים כמי' ה"י של השך ס"ק מ"ב וכן נראה עיקר [וגי' מימין ויתרת מקחא וד' בשחאל י"ס פלוגתא א"י גם דעתו של השך להכשר ב"ח"מ ע"ן כאלו במ"א]. (ג) ומי"ו ב' מימין וא' משחאל וב' יתרת או ב' מימין ויתרת וב' יתרת משחאל ה"ה ודאי ערופה לא ספק א"י נחשוב יתרת א"כ ה"ה חלף לידן וא"י לא א"כ חסר מ"ן האונות [אפ"י דדעת הפרי"ש נחשב לספק מ"מ כחא ה"ה ס"ס לאיסורא שחא יתרת לא משלים וחסר חמין ואח"ל משלים שחא לא קי"ל כהפריה] אבל א"י ב' בימין ויתרת ה"ה רק ס"ס או כמי' ה"ה השך או כמי' ה"י כש"ס מ"ב. (ד) א"ס ה"ה ב' בימין וד' בשחאל ואח"ל משחאל נמקא ה"ה ודאי ערופה [ע"י"ש במ"א] וכן א"י ב' בימין וב' משחאל ויתרת מקחא בימין וא' מדרי דלוגא נמקא ג"כ אסור דמימין נקב הוא. (ה) א"י בימין י"ס ד' אונות ואין כיכר א"ה היתרת ובשחא שומדת על אחת האונות ויתרת בדרי ה"ה רישותא מ"מ מספיקא אין ראו לאסור חר"ל וא"ס י"ס ב' טעמות על ב' אונות ורביעית הסמוכה לאומה אין עליה כונת אש"ס ערופה חמ"ס א"ס ה"ה יתרת ה"י שנתה הורדא מקומה וא"י ב' ראשונות יתרת ה"ה חר"ל [ע"ן כשרי ס"ק מ"ז וע"ן במ"א]:

ס"ק ד' א"ס הוורדא פסולה מעלה של הדם ערופה ולא ככ"ס:

ס"ק ה' עש"כ כש"ס רש"ל מה שהוקל בזה וחב"ש הסכים לכה"י שהשמי"ס כוונתו טענין להטריף:

ס"ק ו' ט"ז אכנע הי"ט רוחב אגודל כ"ס התבשר

אוי ניד והשמיט סליח ופסק שם דנובה השורש
לר' אלבע ומשך השורש שלם ונדיח י' לסמוך כפי'
אוי ה' דנובה ורובח אלבע ערמ' אס כל א' מורדות
ב' אלבעות בעינן שיהא שלם בתחמיו ב' אלבעות
ונדיח שאלן שלם בתחמיו כ"ה אלבע ונס נובה
עד אלבע כשירה [עיין פ"י בנזיר רל"ן ס"ג]
ס"ק ט"ז:

ס"ק י"ב ב' וורדות בשורש א' ואחת י' לה בים
ולא השנים י' לעיין ואס י' לה ניד בים בפס'
היה יתיר בים [פי' במש']. (ב) והנה וורדה שאלן לה
בים טריפה י' ב' עשויים א' להניח מחמיה הרואה
שלא חנק וב' דקים להו דכל וורדה בלא בים שוט
ליטול וורדה וז' בורדה לא ביהמה דקים להו
דימתה לא חנקב ולא מיטול מחמת רחמיה הרואה
ומשום מכשירין כה"נ:

ס"ק י"ג כחז' הכה"ס אוי מ"ז ואס א' שיעתה אף
שיח' קטנה י' להחמיר - דדוקא הפוסק והוא
דלא נזכר בחי' ורש"י הם אמרו והם אמרו מהא"ס
שיעמה מקומה דטריפות זה מחזק כה"ס מ"ז א'
בסם דרוב:

ס"ק י"ד ששים הש"ך כה"ס י' להחיר יראה דלא
קאי כ"ה. בימור בים לא בחסר בים דאין
להחיר אף בה"מ ולא כבלי'. (ב) ואס נמלא ב' כיון
ש'ס להחיר והכ"ס ס"ק מ"ט כחז' מהר"ץ משמע דוקא
בשחאל הא ביומן [דומיא דשחאל] אף שאלן נהנית טריפה:
ס"ק ט"ז עשין' והנה תראה כפי' מלשון הר"ץ דיתיר בים
בשחאל כשר הא ביומן טריפה אף שטומד מחמין
והנראה מטעם חסר בים קאמין עליה או דבוכר
מקומה הוא ואף דשיעמה מקומה פסולה זה להחמיר
ה"ס הא דכחז' הש"ך הטעם משום שיעמה מקומה ח"ל
כיון שאלן מונח בחסר היה שאלן לה בים י"ל דה"מ
אף בה"מ למחן דמכשיר אין לו בים כאן גרע דשיעמה
מקומה וטריפות זה מחזק כה"ס מ"ז [מקשה:
אחמ"א] וא' אריא שאלן מונח בחסר א' פליט מונח
בחוכו אס בשטופתין כדרך נפשה ויולד נפשה [עיין
במש']:

ס"ק י"ז מ"ש הש"ך ואס עומדת במקום הוורדה
ממש משמע הא שלא במקומו ממש אף ביומן דיהי
בשחאל ואס תולד קלת בלא בים כשר. (ב) כחז' השמ"ח
סלי' וורדה בדרי דלואה ביומן הוא חסר וורדה ונשחאל
בדרי דלואה כשר ושלם בדרי טריפה ויפה דיבר לפי
שיעמו ושעת הש"ך דיתרה וורדה גרע מיתרה מקמא
א"כ ביומן סובר כ"מ מקומה הוא הוא חסר וורדה משא"כ
בשחאל אין עטיו להחיר וורדה [ומה י' כחז' דלא
היה במקומו] אלא משעם יתרה וורדה אכור ולכן
בדרי אין פוסל דאורחיה הוא ולואה בין עטולה
אם משום משא"כ שלא בדרי וכ"ז להש"ך ולחבו"ש
ולא לט"ז:

ס"ק י"ח השמ"ח סלי' כחז' דוקא נחלקה לשנים
הא לשלשה אין מלטרפין דגם לב' קולא גדולה
והבו דלא לוסף:

ס"ק כ' הש"ך משמע דהכ"ס להר"ץ דאין מלטרפין
אחנס החבו"ש [ס"ק ל"ז] ושאר אחרונים מכשירין
אף באין בים ובי' בים פסק שם להחמיר מטעם
דהוה יתיר בים וכפי הנראה יתיר בים בשחאל
ודאי אין קטירה אלא משום יתיר וורדה וא"כ
משמע אף שאלן לחלק בשחאל כע"ד הוה יתיר
וורדה ולי':

ס"ק כ"ב כחז' הלה"פ אס י' ב' וורדות בשורש א' כע"ז
אלבע ורסכו ולי' מחמיה. (ב) ומיהו באס נמלא
חלי חמיה בלד שחאל ונסרך לאיוס מקום הוה
חרי' כיון דריא חרי' ונשחאל כדרך נפשה ויולד
נפשה [והוה יתרה מקמא] וגם י' סורכא הוה חרי' אלא
אס אין החמיה כע"ד דלא הוה כאן רישותא מחמת
יתרה מקמא כיון דליכא ט"ד לית מחן דפוסל [עיין
במ"ז ס"ק י"א] ומטעם חסר הוורדה א"כ אין
הרישותא במקום א' הוה בלד ימין חסר וורדה
נראה דאין להטריף בשביל זה מטעם חרי' [עיין
במש']:

ס"ק כ"ג עשין' ומיהו אס לא נפחוה השמ"ח והכ"ס
ס"י י"ד וא' דאס דאס נאכרה בלא נטח כשירה
זולת הוה שראינו ש'ס רישותא דנובה לנדה או
טריפה. (ב) כחז' כה"נ בה"נ ב"י א' ס"ח היה יתר
ופסק אס יהיה בנפשה כע"ד וא"א לנפשה ש'ס
אכוס ומנוגל או נאכרה כשירה הנה מה שחמיר
בנאכרה כה"נ השמ"ח ס"ד אכור אס לא נפחוה
שחא היה כע"ד ומ"ש מקום אכוס עם ליהה הנה
אכוס עם ליהה אין חזיק מ"מ טריפה מטעם
שכחבנו דא"א לנפוח ולי' אקמא אחזקה כיון
דש'ס רישותא מחמיה לפנינו וא"א לפי דאוס
שנים לא הוה כע"ד ולא בדקוה בנפשה י' לעיין
בה"מ בזה ודריא ל"ט [עיין במש']:

ס"ק כ"ד השמ"ח שיעף י"ג ביאר דיוס אלו
בנושה לנדה טריפה השמ"ח ס"י כ"ב אונא
שנתפלה בעובי לב' אס י' לנס שורש אחר
כע"ז אלבע נחביות לאחר ואס לאו אס
בתחמיה הוה לשאר הריאה ולתפלה גבוש
קמא משאר מבדחיה אפילו פחות משי' עלייה
יתרה וטריפה עביל ונפשה כיון שכל היתרה
ט"ד א' שאלן גבוש ויתר מתבדחה ט"ד טריפה
ואלעפ"כ ל"ט לדיח. (ב) גם י' להסתפק
אס נתפלה בעובה ואין שורש א' כע"ז
אלבע אס משלים ההסדר כגון ש'ס ב' אונת
[ביומן] וא' נתפלה בעובי דלמא דוקא
סוק מושל ובי' הפס' גמור ביומן דהחזק לא
בעובי' והוה חסר וטריפה ולי' [עיין במש']:

ס"ק כ"ה הש"ך דראה מקום לאו י"ז היינו
שם כחז' שנים הוא ביהמה שאלן נהני' כל יתרה
מקמא אכל האורת מישור כחז' דודאי דעת
הר"ב לאכור יתרה מקמא אלא שלא דנה
לשטח המנהג והנהגה על מנהג הא'
במקום שאלן מהנה ידוע י' לאכור יתרה
וכן ביה' אכורין יתרה מוחמא ונשחז' כחז' הר"ב
ואין לשטח המנהג דלא ש"ך הוה אלא
להחמיר משא"כ להקל אלא דה"ק אין
לשטח משום שכבר נהנו להקל הא במקום
שאלן

לאכור נראה לי [וביומן ג' וד' בשחאל
וסרך ביומן מפרש המ"ש כוונת המ"ז
דכשר אף בלי הסמ"ח]: **ס"ק י"א הכלל**
הוה יתרה מנבא אס י' לו טורח
אונא שהוא מוסך וכע"ד טריפה
הא פחות או שאלן טורח אונא כשר. (ב)
כחז' הלה"פ יתרה על גבה פחות
משי' ובוטה עליה משלמה לשי' י' מלטרפין
וי' מכשירין דהנוטה עמידה להחמיר
[כן הוא הגי' במש'] והנה הכ"ז וכה"נ
הכילו י' פוסקים דיתרה ט"ד אפילו
פחות משי' טריפה ויהי שאלן מכשירין
ח"מ הא קי"ל כל ה"כא דאכור פלוגתא
הוה חרי' א"כ בוטה על יתרה פחות
משי' הוה ב' לרישותא [וי'ס פ"י דבוטה
משלמה לשי' וגם ח"מ מחמיר הוא וגרע
היות בוטה וטריפה [עיין במ"ז ס"ק מ']:]

ס"ק י"ב אס הפיטול קלר מנומא דעת
רוה"ס להכשיר אס י' מלטרפין הרבה
אין להקל בלא ה"מ מטעם חסר:

ס"ק י"ג פיטול מקמא דעת השמ"ח
באין ה"מ י' להטריף אפי' פחות משי' נמאנו
למדין יתרה ע"ג דוקא כע"ד ופיטול
מנבא אפי' כע"ד כשירה ובתנאי
שיחא הוה משעם לכשר הריאה ואס
גבוה קלת אפי' פחות משי' טריפה
[כיון שהכל ט"ד ועי"ל כע"ד ס"ק

ס"ק להחיר אף בה"מ ולא כבלי'. (ב) ואס
נמלא ב' כיון ש'ס להחיר והכ"ס ס"ק
מ"ט כחז' מהר"ץ משמע דוקא בשחאל
הא ביומן [דומיא דשחאל] אף שאלן
נהנית טריפה: **ס"ק ט"ז עשין' והנה תראה**
כפי' מלשון הר"ץ דיתיר בים בשחאל
כשר הא ביומן טריפה אף שטומד מחמין
והנראה מטעם חסר בים קאמין עליה או
דבוכר מקומה הוא ואף דשיעמה מקומה
פסולה זה להחמיר ה"ס הא דכחז' הש"ך
הטעם משום שיעמה מקומה ח"ל כיון
שאלן מונח בחסר היה שאלן לה בים י"ל
דה"מ אף בה"מ למחן דמכשיר אין לו בים
כאן גרע דשיעמה מקומה וטריפות זה
מחזק כה"ס מ"ז [מקשה: אחמ"א] וא' אריא
שאלן מונח בחסר א' פליט מונח בחוכו
אס בשטופתין כדרך נפשה ויולד נפשה
[עיין במש']:

ס"ק י"ז מ"ש הש"ך ואס עומדת במקום הוורדה
ממש משמע הא שלא במקומו ממש אף
ביומן דיהי בשחאל ואס תולד קלת בלא
בים כשר. (ב) כחז' השמ"ח סלי' וורדה
בדרי דלואה ביומן הוא חסר וורדה ונשחאל
בדרי דלואה כשר ושלם בדרי טריפה ויפה
דיבר לפי שיעמו ושעת הש"ך דיתרה וורדה
גרע מיתרה מקמא א"כ ביומן סובר כ"מ
מקומה הוא הוא חסר וורדה משא"כ בשחאל
אין עטיו להחיר וורדה [ומה י' כחז' דלא
היה במקומו] אלא משעם יתרה וורדה אכור
ולכן בדרי אין פוסל דאורחיה הוא ולואה
בין עטולה אם משום משא"כ שלא בדרי
וכ"ז להש"ך ולחבו"ש ולא לט"ז:

ס"ק י"ח השמ"ח סלי' כחז' דוקא נחלקה לשנים
הא לשלשה אין מלטרפין דגם לב' קולא
גדולה והבו דלא לוסף:

ס"ק כ' הש"ך משמע דהכ"ס להר"ץ דאין
מלטרפין אחנס החבו"ש [ס"ק ל"ז] ושאר
אחרונים מכשירין אף באין בים ובי' בים
פסק שם להחמיר מטעם דהוה יתיר בים
וכפי הנראה יתיר בים בשחאל ודאי אין
קטירה אלא משום יתיר וורדה וא"כ משמע
אף שאלן לחלק בשחאל כע"ד הוה יתיר
וורדה ולי':

ס"ק כ"ב כחז' הלה"פ אס י' ב' וורדות בשורש א'
כע"ז אלבע ורסכו ולי' מחמיה. (ב) ומיהו
באס נמלא חלי חמיה בלד שחאל ונסרך
לאיוס מקום הוה חרי' כיון דריא חרי' ונשחאל
כדרך נפשה ויולד נפשה [והוה יתרה מקמא]
וגם י' סורכא הוה חרי' אלא אס אין החמיה
כע"ד דלא הוה כאן רישותא מחמת יתרה
מקמא כיון דליכא ט"ד לית מחן דפוסל [עיין
במ"ז ס"ק י"א] ומטעם חסר הוורדה א"כ אין
הרישותא במקום א' הוה בלד ימין חסר וורדה
נראה דאין להטריף בשביל זה מטעם חרי' [עיין
במש']:

ס"ק כ"ג עשין' ומיהו אס לא נפחוה השמ"ח
והכ"ס ס"י י"ד וא' דאס דאס נאכרה בלא
נטח כשירה זולת הוה שראינו ש'ס רישותא
דנובה לנדה או טריפה. (ב) כחז' כה"נ
בה"נ ב"י א' ס"ח היה יתר ופסק אס יהיה
בנפשה כע"ד וא"א לנפשה ש'ס אכוס ומנוגל
או נאכרה כשירה הנה מה שחמיר בנאכרה
כה"נ השמ"ח ס"ד אכור אס לא נפחוה שחא
היה כע"ד ומ"ש מקום אכוס עם ליהה הנה
אכוס עם ליהה אין חזיק מ"מ טריפה מטעם
שכחבנו דא"א לנפוח ולי' אקמא אחזקה כיון
דש'ס רישותא מחמיה לפנינו וא"א לפי דאוס
שנים לא הוה כע"ד ולא בדקוה בנפשה י' לעיין
בה"מ בזה ודריא ל"ט [עיין במש']:

ס"ק כ"ד השמ"ח שיעף י"ג ביאר דיוס אלו
בנושה לנדה טריפה השמ"ח ס"י כ"ב אונא
שנתפלה בעובי לב' אס י' לנס שורש אחר
כע"ז אלבע נחביות לאחר ואס לאו אס
בתחמיה הוה לשאר הריאה ולתפלה גבוש
קמא משאר מבדחיה אפילו פחות משי' עלייה
יתרה וטריפה עביל ונפשה כיון שכל היתרה
ט"ד א' שאלן גבוש ויתר מתבדחה ט"ד טריפה
ואלעפ"כ ל"ט לדיח. (ב) גם י' להסתפק
אס נתפלה בעובה ואין שורש א' כע"ז
אלבע אס משלים ההסדר כגון ש'ס ב' אונת
[ביומן] וא' נתפלה בעובי דלמא דוקא סוק
מושל ובי' הפס' גמור ביומן דהחזק לא
בעובי' והוה חסר וטריפה ולי' [עיין במש']:

ס"ק כ"ה הש"ך דראה מקום לאו י"ז היינו
שם כחז' שנים הוא ביהמה שאלן נהני' כל יתרה
מקמא אכל האורת מישור כחז' דודאי דעת
הר"ב לאכור יתרה מקמא אלא שלא דנה
לשטח המנהג והנהגה על מנהג הא'
במקום שאלן מהנה ידוע י' לאכור יתרה
וכן ביה' אכורין יתרה מוחמא ונשחז' כחז' הר"ב
ואין לשטח המנהג דלא ש"ך הוה אלא
להחמיר משא"כ להקל אלא דה"ק אין
לשטח משום שכבר נהנו להקל הא במקום
שאלן

שאלו מנהג יש לאסור [וכיכ התבאר] ס"ק ע"ו וכו' המיוסוסק ח"ן].

ס"ק כ"ט וכו' לענין יתרת מקמח מאן דאסר במונית בשמאל חסר שאלו דוקא קנה:

ס"ק י"א ולדינא קייל דאפילו יתר מהי מכל נד כשרה:

ס"ק י"ג אם יש ביומן ב' אונות וסדק ובמאל ג' וסדק מנער סדק דיומן להכשיר ולא סדק השמאל לש' הנהיג דחולק אמרין כ"ז. (ב) אם שנים ביומן וגי בשמאל ולי' ביומן תפסלה ויש לה שורש אי' בעורא כשר אף לע"ו:

ס"ק י"ד והנה אם גבוה קמח אף אין גבוה כטיד טריפה כיון שכל הפיגול הוא כטיד [וכיכ לעיל ס"ק כ"ד והמיוסוסק י"ב].

ס"ק ל"ז אם הפיגול מקמח אכיל יותר מנומח או קצר מנומח לבאי' איכ' נראה דלאו פגול אלא יתרת וטריפה אמוס י' לענין דהוי' תריל דלה"ס ולי' הסרון מבחון עריסה ויתרת מקמח יש אוסרין איכ' ממיז' הוי' תריל [ענין במיז'] וכו' י"ל דעת הע"ז אי' י"ג פגול מנהג וקלר מבשר הריחא שריחא שאלו זה פגול כתב בנתיב מה בך כיון שמה שחבוט אין סופו להתפרק וי"ל כיון שקלר הוא מבשר הריחא איכ' מראין הדברים שאלו זה פגול אלא יתרת והוי' תריל. (ב) ומיז' לענין מקמח י"ל לענין [בכזה לנחמא] ולומר דוקא אם אין מושרש ויה' בעורס הוי' פגול הא כל שמושרש ויה' מה בך דהוי' גומא מחוור אפי' אין סופו להתפרק וי"ג ביה [ענין במיז']:

ס"ק מ' כתב הכה"ג בנה"י אי' ס"ט חוגא פחותה מטיד ובה בועא ומוט מקור י"ל דהוי' טי"ד יע"ש וגרסה דהיינו [אף מלי' מיז'] שבושה מעלי' ומוט בשר מקור הכשרה דבוק הריחא אונא שלימה כטיד ונראה דיש לסמוך על זה [עיל במיוסוסק י"א]:

ס"ק מ"ב אם יש וורדא ביומן ובשמאל וחסר אונא בשמאל טריפה ממיז' לשדך הוי' יתרת וורדא וליז' איכ' ודאי כוונת בנה"י מ' טי"ד דאף יתרת מקמח אין מעלים שרי' אונא כן בנ"י י"ז חלק בין סיד לסי' דשמא' שלא בדרי מטיד שאלו אלא אי' שלא בדרי אין משלים משא"כ הטיד שם אי' מ' חלק דהוי' חלקי' הלאומות ומיז'ה' מסופק הטיד שפיר אי' ה' הא' אי' הכי' עיקר ולענין דנ"א נראה מ' הכי' עיקר [עיל בטי"ד ס"ק ה']:

ס"ק מ"ד יש לענין חסר אונא וסדק מבחון ובושה על הסדק אי' הוי' תריל ואף דבושה על הקמח הוי' תריל היינו מטעם ד"א חסרון מבחון הוי' חסרון ממיז' הוי' תריל משא"כ כלן אי' דואין שפיררה כסדרן או כחולדה קד הוי'. (ב) ויהי' אונא ולומא בזה האופן אם נאמר דסריטין כסדרן הוי' הוי' ב' לרשימא ד"א דאונה הסדוקה לאומא ל"ה כסדרן ואפשר דבזוק מראשה לסופה רק היכר סדק כ"ש מודים דלא מפרקי' מהדרי':

ס"ק מ"ו י"א הטיד החמור דאין נקראים גדיים ועלאים כי' אם חוק ל' ללדימן וגם יוקים וע' שמה' וכו' וש' להתחרר וע' פריה':

ס"ק מ"ז טי"ד לדיד לסי' דההם דרי מיקרי ומיז' הוי' [הכל טריפה] מטעם חלקי' שהאומות והאונות למטה ומיז' בזה אי' הוי' דרי או לאו למאן דפוסל יתרת מקמח גם לשאר דברים [ש' י"ז עיל מ"ז ס"ק ז' וכו' ס"ק מ"ב]. (ב) בנזק פוסל בריחה שלו כל העריפות שפוסל בבהמה מראות ובושות וסריטות [עיל בטי"ד ס"ה ל"ח בוס"ק ט'] וזאת אין לו מנין אונות ויהי' אי' לבדוק דליה מיעוט המנין כמו בבהמה ומיז' ללשות מקום שהריחא נחבלת שם דבוקה הוי' וכו' רבייה אלא מחזק אם נסרסה למקום אחר אסור ר"ל בבור [ענין במיז']. (ג) התבאר אי' י"ז הביא בשם כל"י דשיעא דאופתא י' לבדוק נגד השמש [עיי"ש פ"ן]. (ד) מעשה דר"ן הביאו התנאים בע"י ל"ט שהם ביומן ד' אונות שלוש דכרסה ואח"כ קמח גדולה ואח"כ קמח וורדא הוי' בין ד' לאותה ודקדק ודאי שכליות אין לה חסרון אלא יתרת איכ' הוי' חלקי' שאלמנעית גדולה משלית ויהי' דע"י ברי' היתרת דאליכ' אלא דרי' הוי' וורדא שיעה מקומה עכ"ל מזה למידן הא הוי' סתמן לעלויה וורדא הוי' לאחר הוי' כשרה [ענין בלבוש ס"ק ד' ועין במיז']. וכן אם דרי' גדולה כמו ג' ובסמון לעלויה והורדא הוי' בין ד' לאותה לא הוי' מעריטין מספק שאל' ד' יתרת וכו' שיעה מקומה ענין מבייש אי' ל"ט שכתב בענין זה כיון דלא היכר בחלמוד [ועתה מקומה] לא אוסרין מספק ולפי"ז הוי' תריל דכבר נתבאר דיתרת הוי' רשימא אף בדרי אונא הי"ד שידעין איה הוי' יתרת לא מספק [ענין בטי"ד ס"ק ה']. (ד) הא דבי' וורדות בשורש אי' וא' הפוכה אם שנין שון טריפה מספק אף שם לא הוורר בחלמוד אם לריכה להיות בחולר הראוי לה י"ל כיון שהם בשרים אי' מסתמא אי' הם וזהו וורדא הפוכה ואם אין להם שורש אי' טריפה מטעם יתרת וורדא. (ה) הנה בספרי הגדוקים יש כמה קלות או חומות שלא הוורר בראשונים ואין להבטיח בזה ואין לנו אלא דברי הביש' והאחרונים וכו' התבאר:

ס"ק כ"ד ויתרת מקמח רוב הפ' פוסלן והיינו כשרה. (ב) וכתב התנאים יתרת מקמח בעין נכשיות כשרה אף להאוסרין יתרת מקמח וכו' הוי' מנהג. (ג) שיטת טי"ד כתב השמ"ח ס"ז ד"א אורח ויתבת כמו לשיטתן גודל וי"א אורח ויתבת של פדק אמשל של אגודל ביטוי והולכין להחמיר עכ"ל ולפי"ז שיטת אונא ועינימא כטיד בענין כשרה אמשל של גודל ויתרת ע"ג כטיד אף כליטורן אגודל טריפה הוי' לחומרה [ענין במיז']:

ס"ק י"ד הע"ז הביא מפנה דריוטיוס והראה מקום לה"י ל"ט אי' כ"ד ושם נאמר אפי' יש נלקח בעין קמחים חסות הבשר ההוא כשרה. (ב) כתב השמ"ח סמ"ז אם הקרום העליון שטל הריחא כשרה למקום אחר ל"ל בזה עכ"ל מיז' אם נסדק כשר היינו אף שאלו שוכר ע"י מיעוט דקרום זה לאו מריחא הוי' אמוס מה שסמ"ח שם בלא נשימה י' לענין דא"כ להטי' כטי' ל"ט סיד דאגודל כחלמא סומא עריסה לדידן ד"אין בקאין בנדקא ובסוסי' ל"ט בבהם כ"י לא כי' לדידן אסור וגם כאן לא כי' מיז' משמע בדקדקא זו אינו מעכב וי"ג לענין דנ"א [ענין במיז']:

ס"ק ט"ז כתב השמ"ח אף שם להכיר ע"י סתמן אם הם ב' אונות או לאו מיז' אם הם פחותה ולא נחמא סתמן לכ"א אין לאסור בשביל זה:

ס"ק ט"ז כתב הע"ז דוקא בשבילה חלקה הא' בזה אי' יש להן טריפה עכ"ל דנ"א אם כולה חלקה וכו' דרי' אי' יש סדקין וכו' כי' אין סדקין אין להטריף בשביל זה דסדק מושל להכשיר ולא להטריף:

סימן ל"ו ס"ק א' הנה ב' ענינים יש למאן דאסר ושלכ"י

היינו מטעם ד"א חסרון מבחון ובושה על הסדק ואף דבושה על הקמח הוי' תריל היינו מטעם ד"א חסרון מבחון הוי' חסרון ממיז' הוי' תריל משא"כ כלן אי' דואין שפיררה כסדרן או כחולדה קד הוי'. (ב) ויהי' אונא ולומא בזה האופן אם נאמר דסריטין כסדרן הוי' הוי' ב' לרשימא ד"א דאונה הסדוקה לאומא ל"ה כסדרן ואפשר דבזוק מראשה לסופה רק היכר סדק כ"ש מודים דלא מפרקי' מהדרי':

ס"ק מ"ו י"א הטיד החמור דאין נקראים גדיים ועלאים כי' אם חוק ל' ללדימן וגם יוקים וע' שמה' וכו' וש' להתחרר וע' פריה':

ס"ק מ"ז טי"ד לדיד לסי' דההם דרי מיקרי ומיז' הוי' [הכל טריפה] מטעם חלקי' שהאומות והאונות למטה ומיז' בזה אי' הוי' דרי או לאו למאן דפוסל יתרת מקמח גם לשאר דברים [ש' י"ז עיל מ"ז ס"ק ז' וכו' ס"ק מ"ב]. (ב) בנזק פוסל בריחה שלו כל העריפות שפוסל בבהמה מראות ובושות וסריטות [עיל בטי"ד ס"ה ל"ח בוס"ק ט'] וזאת אין לו מנין אונות ויהי' אי' לבדוק דליה מיעוט המנין כמו בבהמה ומיז' ללשות מקום שהריחא נחבלת שם דבוקה הוי' וכו' רבייה אלא מחזק אם נסרסה למקום אחר אסור ר"ל בבור [ענין במיז']. (ג) התבאר אי' י"ז הביא בשם כל"י דשיעא דאופתא י' לבדוק נגד השמש [עיי"ש פ"ן]. (ד) מעשה דר"ן הביאו התנאים בע"י ל"ט שהם ביומן ד' אונות שלוש דכרסה ואח"כ קמח גדולה ואח"כ קמח וורדא הוי' בין ד' לאותה ודקדק ודאי שכליות אין לה חסרון אלא יתרת איכ' הוי' חלקי' שאלמנעית גדולה משלית ויהי' דע"י ברי' היתרת דאליכ' אלא דרי' הוי' וורדא שיעה מקומה עכ"ל מזה למידן הא הוי' סתמן לעלויה וורדא הוי' לאחר הוי' כשרה [ענין בלבוש ס"ק ד' ועין במיז']. וכן אם דרי' גדולה כמו ג' ובסמון לעלויה והורדא הוי' בין ד' לאותה לא הוי' מעריטין מספק שאל' ד' יתרת וכו' שיעה מקומה ענין מבייש אי' ל"ט שכתב בענין זה כיון דלא היכר בחלמוד [ועתה מקומה] לא אוסרין מספק ולפי"ז הוי' תריל דכבר נתבאר דיתרת הוי' רשימא אף בדרי אונא הי"ד שידעין איה הוי' יתרת לא מספק [ענין בטי"ד ס"ק ה']. (ד) הא דבי' וורדות בשורש אי' וא' הפוכה אם שנין שון טריפה מספק אף שם לא הוורר בחלמוד אם לריכה להיות בחולר הראוי לה י"ל כיון שהם בשרים אי' מסתמא אי' הם וזהו וורדא הפוכה ואם אין להם שורש אי' טריפה מטעם יתרת וורדא. (ה) הנה בספרי הגדוקים יש כמה קלות או חומות שלא הוורר בראשונים ואין להבטיח בזה ואין לנו אלא דברי הביש' והאחרונים וכו' התבאר:

סימן ל"ו ס"ק א' מטי"ד הביא טעם האוסרין ושלכ"י שאל' לא הרוח בנתיים ולענין דנ"א הלכה כחלמיהם וכו' כשרה ואפי' מ' רוחות. (ב) ומזהו כתב השמ"ח ב' ערימות ב' נקבים אין לחוש דהמחזק חסדיק ביהם וכן הלכה:

ס"ק

ס"ק ב' מ"ט הש"ך כלומר נפחה ה"ק דכל ריאה לריאה בדקה [בפנים] וכן נפחה ודעת החכמים א"י ו' דל"ך פשוטין (ב) ומ"ט הש"ך עקב קרום עליון א"ל יש לעיין דהא בס"י ל"ט א"י ה' חבב דכל דאיתליד רישותא דר"ך נפחה א"ל חודאלי בניקב קרום העליון יש לבדוק ע"י רוק במקום ההוא אלא דאם לא בדק כשורה עיבר ונעלד משכב עיברו ודעו כעליו: **ס"ק ג'** א"ל נגדו יש בושה ל"ה מעש תריל אלא דאמרינן ג"כ קרום ג"כ ה"ך לו חס קרום חממה מכה וז"ל דגם במים זכים עריפה אבל אם נעלד פורחא ויש בושה בחי' דליה עטמא אלא משום תריל יש ללמד בחי' במים זכים [עיין במ"ש]:

ס"ק ד' א"ל נפחו הריאה ונקרע הקרום כד"כ יש ג' פ"י ותי' ה' דאיתא רישותא בריאה כיון מראה וכו' [עיין פ"י] בזה חוספה שבת דעת החכמים וכופר להחמיר א"ל רישותא הלכה ונקרע במקום אחר ולדודי ל"ט דיהו דמחמ' ל"טא מ"מ מודי שפוקא לא נפקא ול"ט לאוקמה אחריה מודי דהוה אמיס בראש ויש לאכזר כתי' ה' [עיין במ"ש] כ"י ל"ט ס"ק א"ל: **ס"ק ו'** ודע דכתיב איתו ול"ד ריאה או ודע כן העליון כולו דלא כהר"ה:

ס"ק ז' ע"כ ודאי דברי מהר"ו דגם כן מדקדקס בכלי כמו בנמקה ודעת החכמים א"י ח' ח"י כן וכן דחה מ"ט הש"ך כגם בזה דנקין במים קרום יע"ש:

ס"ק ט' ע"כ דמחמ' משמע בפשוטן א"ל האידנא יש תקנה במשמעת קול אבל דעת הש"ך במשמעת קול א"ל כבדקה ובאידנא מובא בזה"ל דמחמ' (ב) ודע א"ל ודעין ה"כא אושא ה"כ כלא לכא' דאשתין גילא או רוק אמיס בשמית' כתב דא"ל וכבד עור דאם פ"א השמיעה קול ובחר הכי אין משמעת חו אין תקנה דשמא נקרע דבר מה בחובה יע"ש:

ס"ק י"א כתב הש"ך ה"ה פ"טס א"ל ודעין שעה אחת נקבים תולין בו א"ל הש"ך וידעא לדון דהאכד הריאה עריפה כחן ה"מ לא מחברין בעינים אלא כבדקין מקדס מחברותא ולא כלא בדקו כלא וזה החכמים א"ל כ"כ דמחמ' בואב דאין מדק' בעיה להעביר סירכא עד שלא יבאר שום דלדול בעינים מודה וי"ט לעיל דא"ל ה"ה אין להחמיר והעיקר בזה ופריה בקרא' שוב דאית' שיה חלו בחלוקת ה"מ ופאר אחרונים בס"י ל"ט ס"ג כלא נ"ו ונעל הריאה בודקין אותה [עיין במ"ש]:

ס"ק י"ב דעת הש"ך דא"ל הקפה ואפילו אקופ' ולא אידמי כשר ולא כהפריה והשמי' ס"י"ב וא"י כ"ג היקל כשם לחלות בשני' בזמן ומשמש ה"ד ט"ש ואין להחמיר:

ס"ק י"ד או ארום ע"כ דהמורה דר"ך ליהרר ולהבחין א"ל יש לחלות ולומר אחר שחיה ה"ה כתב הש"ך ס"א דאם עור הריאה תלוי ט"ג ע"ה ג"כ נקב אין להקל ולומר דורא' לאחר שחיה דחיים ה"ה כלה העור למחמ' דאין זה דאית' דלא כמורה א"י סה"ק בזה יע"ש:

ס"ק ט"ז הש"ך כתב דלענין המחבר משמע מחסיףא תולין בחולשים אבל מחמיר ובאר פ"י משמע דורא' ה"ה ולכא' נ"מ דאם התולעים מחזיקים מתקב לעצם דורא' ה"ה א"ל מרחוק מתקב כשר:

ס"ק י"ז ומ"מ ל"טא להחמיר בקורקבן וכדי ודקין אין לעשה משמ' [עיין י"ד ס"י] ל"א ס"ק ז' [ז']:

ס"ק י"ח א"ל נמא מורה והנקבים אדומים אין תולין לאחרי' וכן יש לעיין בלשונות נגד הנקבים א"ל י"ט א"ל תולין להחמיר וה"מ דמחמ' בזה"ל פ"א

ושלכין א"ל כגם הג"א דריאה נמדה ופסטה כחו ודעין ולפי' מ"ב דמות כשירה ובעש ה"ב ברי"ו דמות ואל כין ב' הקדומים ולפי' א"ל מ"ב דמות עריפה והע"ז כתר לו טעם הג"א והיקל עוד והביא ספרה היש"ס דכשרה"א קי"ל ושלכין כשר ולענין ד"מ כ"ע מודים גם רש"ל דאם משקע זיקא עריפה ולא ככ"י ולפי' ריאה דאושא א"י מוכנזן ה"ה ודאי ולא ספק ובניקבו ושלכין ואין מוכנזן דעת רש"ל וע"ז להכשיר ונדע"ס הט"ז עליו ודעתו דאין להכשיר מאחר דרוב פוסקים אוסרים וכן המנהג:

ס"ק ב' בס"י ל"ג א"י ה' ס"ל נמ"ו א"ל לקוי עור א"י נדע ולפי' ה"ה הכ"א א"ל לקוי עור א"י ברובו ל"מ בדקה ויש להחמיר כתי' א"י [עיין במ"ש] וכן ח"י עור דש"ה ש"שכר להחבר ע"י בדקה ול"ה ה"י נמא א"ל לקוי עור א"י ברובו מה"י בדקה וכתב עוד [הע"ז] דלפי ח"י ה"ב א"ל כבדקה עיקרית ה"ה להקל וא"ל בקרא' כבדקה והש"ך א"י ט"י סוכר דבקרא' כיון דלא מוזכר בנ"י בדקה ז' כ"א בזה"ל ופסק כן בשמ"ח ס"ג וא"י ה' (ב) ואמנם כבדקה הכביש כתב דלריעה פשוטין ומבאר אחרונים לא מקטע כן אלא נפחה כדא"ל וי"ט:

ס"ק ד' וה"מ כין ב' טעמים אלו דקרום מחמת מכה איתו כתימה א"ל לא בדקו אחר השומן א"ל ה"ה כוהם כל הנקב ומ"מ ידוע ה"ה שבמקום הנקב ה"ה שומן א"ל נאמר כתימה לאחר זמן ל"מ ה"ה ס"ס לאיסורא ש"א נקב קודם השומן ובמ"א גם השומן ה"ה נקב גם א"ל יש עוד אח"ה ספק בזה"מ מל"ד אחר מנערק ע"ס זה וה"ה ס"ס לאיסורא [עיין במ"ש] ס"י ל"ג ס"ק ד' ד"ה ודאית' להפ"מ ול"ה ס"ק ו' ד"ה ודאית' ובפתיחה כ"י ל"ה ד"ה עור דאית' להזכיר ול"י ס"ק ט' ובפתיחה לס"י ל"ט ד"ה השעה ה"ל וי"ט ס"י ט"א ס"ק י"ד וס"י מ"ב ס"ק ב' [ז']:

ס"ק ח' כתב הע"ז שמה יש רח"י לחי' סימן ט"י דמיס קרום כותחין נקבי הפליטה ילפי' בשערין לא קרימי ולא חמין יש ללמד להקל כפי הגמלה מדבריו ובמ"ה יש ט"ס דיש להקל דלא אחרין כותחין נקבי הפליטה (ב) ואמנם דחה א"י במ"ס קרום יש לחמ"ט דמסר' ל"ה ולא יפליע וי"ט דמחמ' במים שטמיו בבית חמ"ט שפתי' נעין [ועיין בדר"ת כ"י ס"ט ב' ז']:

ס"ק ו' ומשמע מ"ט דאם רואין במקום כ"י ט"ז ש"א נקבם לא תלין זה לא משמע משום פוסק שיאמר כן דבעין דוקא שבתקום אחיה י"א נקב דוקא אלא אחרין משמא הוא נקבן כיון שזוהו כ"י. (ב) והא דבעינן לחלות בידא דעבה או בואב הי"ט או דתדרבנן כספק השקול מחמירין או כיון דאין במה לחלות האיסור שכיח ע"י מחיים שה"ך חנה ואנה דר"י ליקבב לא לאחר שחיה [עיין בפתיחה להלכות עריפות ד"ה אמנם כן לדניא] (ג) כתב השמ"ח ס"ח וא"י י"ג דוקא נעלה ה"ה נתיחד כלב וזאב אלא הריאה לא תלין ואפילו הקפה לא מהני ה"ה מחממת כשר פוסקים וי"א ד"ש ללמד בזה א"ל נתיחד כלב וזאב ע"ס הריאה ד"ש לחלות. (ד) גם לענין העביר הטבח היקל החכמים א"ל ש"א ידעו בודא' שיה ירו במקום ה"ה לנזקך גדול יע"ש וי"ט ל"טא ככל זה [עיין בלבוש ס"ק ל"ב]:

ס"ק ז' ודע דהשמ"ח ס"א כתב א"ל ה"ה סירכא ופזרתה ע"י מיעדק וממא נקב תחת הסירכא או סמוך לה אין תולין בואב והטעם כיון דסירכא כ"י בדקה נפחה וכן א"ל עריפה ונשתיי' מדברי ה"ה בס"י ל"ז ח"ל מיהו כשכ"ס וממא נקב לא תלין במשמש וכו' ומ"ט כתב [החכמים] בס"י ל"ט סל"ו דשכ"ס ופזרתה ע"י מיעדק ולא בדקה כנפחה עריפה וי'.

פי' דעכע הנוטה להגביה העור וכן בחרץ טבא העור לקחת ולדבק בבשר ובהנהגה הנוטה להחפש הקדקד העור ועיין בלבוש סי' ס"ז:

ס"ק ב' ודמיו האותם פירות חקקה אם היו ב' בנות לחטה מחל' וכן אמרו כשר הא בסי' ל"ט לענין סירכא אחר' היט דבוחיטו שבוכת ועי':

ס"ק ג' כג' השך בשם שרל בחוט א' א"ל מראה ריאה וכ"פ השמים סי' ו' והב"ש או' ל' ופרי"ח (ב) ודע דאם לא הספיקו לראות אם חוט בשר מקוף כתב שמים כר"ז אם כאלו חוט בשר מקוף אלא שלא נפחו כשירה ואם לאו טריפה ולח"ז י' לסוף ארבעים דמורד אם לא ראו טריפה הכריז ב"י או' יכ"ג בשם רש"ס דהוא סי' ס"ט שחא טועא בשפולי כשירה וכמא היה חוט בשר מקוף יע"ש. (ב) וזמ"ל ר"ל דאם נמזר קרעוה להבטח הוא כמבטל חסור דרבנן לידוהי אסור. (ג) ונוטה בשפולי' שמתעברה אח"כ בבהמות אחרות ולא נודע ספק התעוררה קודם י' להחיר אף בלא ה"מ. (ד) ואם נחדקנה הנוטה ע"י משמוש והיה חוט בשר מקוף משום זה י' לאסור כ"כ הכה"ג [עין מ"ש]:

ס"ק כ"ד עש"ך וכבר כתבנו בסי' ס"ק י"ז מה דקשה ל' דל"ז היה שורש בתלמוד והיה הכחשה כמו א' אומר ב' בועי דמכיוי היו וז' אומר מרחוקין היו אפי' כיון דנבדקו וסורטו המעיות הו' ל"ה כנאבדה הריאה כמו גו"ט ולא גזרו כיון דלא שכיח סירכות וכ"כ השמים סי' ל"ט היכא דנבדקה מסיכות ולא

אסורה דהו' ב' לריעותא כ"ס דבוקה והנה התב"ש א"י ד' כתב תלוי נכנסה מהני מיעד לז"י ודוקא סירכא דבוקה עם בועא ל"ח מעומ' ופסק בן בחינ' אהב' א"ן לעומת העצה להקל בתלוי מנוסה ע"י מיעד דב' לריעותא קי"ל דל"ח שום מיעד טוב רחמי' דבכרי [הע"ז] פשוטין הנה דהיא דוקא תלוי הו' תריל הא דבוקה קולא דאשכח מזה הכ' הוא עיקר הסירכא וכן נאחזות רק בריב בעלמא ולי' ב' לריעותא ל"א דב"ש הוא דבוקה טריפה. (ב) סירכא מנהג ובה מעינדי כפי הנראה י' להסביר וכעת לא מלאה גילו' לז"י זה י"ש לזרד בדיח' [ע"ל בחי' ס' ל"ט סי' יח"א]:

ס"ק ג' מ"ש הט"ז טעמי א"ן לקוחה כלל הלשון דחוק דהא דבוקה מעינדי כתב הט"ז סי' א"י י"ז דהו' תריל אלא ריעותא כ"ד מקרי ובהנדרק א"ה ריעותא גדולה כגון כסלגים טריפה ואך אחר ב"ן דא"ן עליה לקוחה כלל. (ב) עוד כתב הט"ז סירכא דבוקה וס' חלון עם בועא אפי' למטה מחזין טריפה מעטם תריל וכ"פ הנ"ל ולא כב"ח. (ג) סירכא תלוי עם בועא אפי' למטה מחזין טריפה כ"ס הנ"ל וס' הב"ח מודה וי"ש כתב דנשאל למטה מחזיה דמיו דבוחיטו דהקדוש הולך יחזק ש"ס לו מתין סאבין משא"כ תלוי. (ד) ומ"ש הט"ז סירכא ש"ס בה דס' היא פשוט דודאי נוקבה הריאה. (ה) ודע מפני שהדעים המוכחים פה מס' ל"ה עד כ"י ל"ט מסורים לכל והדוקים והמורים שלא כהלכה מרובים והידיעות מועטים כמ"ס הי"ש בפ"ט ורבים מקילים ב"ל כהלכה ומבטלים בחנם לכן שמו' לז' ללא קנה בעוה"מ סירכא למטה מחזין ובעוה"מ א"ל אפילו מיעד

ולא כב"י ומה שכתב הט"ז בסי' ל"ט או' י"ג ונראה דנריך מיעדן וס' קאי אטעמי למטה מחזין וכן דבוכה זה טריפה אבל בעינדי לריך מיעדן וכ"כ התב"ש סי' ל"ט או' מ'. (ו) הר"מ בסי' ל"ט והביאו בנדר' ב"ן והשמים סי' ל"ט סמ"ד ב' בועות בין ב' אומות וסברו למטה מחזין טריפה אפי' ב"ן חלון וכתב שם השמים היה בועא גדולה שא"ן מרחין להדבק יפה טריפה [ע"ש] בשמים דוקא שהסירכא א"ל הנוטה א"ל אם הסירכא על הנוטה בשר. (ז) ע"ש חז"ל מקורו ממה דכתב הראב"ד הביאו הכ"י תלוי מנוסה הו' לקוחה. בחר לקוחה ומעידות ש"ס נקב ואלו' דב' ריעותות הו' ודאי עומאה וליפין חסור מעומאה והט"ז כתב ב"ן דנמזר מ"ש בדיח' הראב"ד או כמ"ס הר"מ דסופו להחלקל דכ"ל לו עם בועא ועינדי הסמוכים דעס דסופו להחלקל. **התנאי הא'** כתב למטה דמלטי פלוגתא בש"ס א"ן כפוסקים אף ב' ריעותא מנוסה מקרי ודאי א"ה ריאה שהט"ז כתב למטה מחזין ובעוה"מ חלון כיון דא"כ פלוגתא ב"ש חלון טריפה והסכים עמו השך בנדר'. (ב) וכל היכא דחזין לקוחה הוא כמו מ"ס וז"ל דהה"מ אומרים דהו' לקוחה כמ"ס הט"ז סי' ג' ריעותא מיקרי ובהנדרק א"ה עוד ריעותא הו' ב' לריעותא וטריפה ועיין שמים ב"ן וכתב וכל' של יד' ב"ר ב"ר בידך להקל י' להחמיר חספיקא ב"י לקוחות דהו' ספיקא דא"י וכל מה של חמיר בפרש' א"ן לו להקל יע"ש והדן עמו [ע"ין במ"ש]. **התנאי הב'** ב' לריעותא ל"ה אלא בעומדין זו ע"ז זו ולא מרחוק זה מה ואם הם קרובין עד שא"ן הפרס קם בטיחן הנה השמים סי' ו' ובכ"ז א"י ט' אסור ויראה ל' להחמיר דבכ"י השמים ב"ן ולי' [ע"ין במ"ש]. **התנאי הג'** הוא שיהיה הב' ריעותות כל א' משם אחר כמו בועא וסירכא או כ"ס א' ל"ה ב' ריעותות כ"כ השמים בספ"י ה' ו' כדמוכח מ"ז ב' בועות ב"י כשירה דהו' מש"ל. **התנאי הד'** מ"ש לריעותא ל"ה אלא היכי שמעידין עדות או ש"ס כ"ן נקב או סופו להחלקל הא א"ן עדותן מכוונת לא המשל ביה ס"מ מחור האטום להרש"א טעם האטום שא"ן מנף על הלב וכופו ליטול הלב וסירכא מורה פסול בריאה ש"ס כ"ן נקב וא"ן עדותן מכוונת ל"ה ב' לריעותא אהנ"ס לידן אטום מעטם נקב הוא כמו בסבור הר"ס או לקוחה כפירש"י י"ש להספק היכא שריעותא מעידה על חסרון ל"ה הר"ס ז"ל שמה סוג חסרה בריאה בפ"ט לא מעטם סופו ליקב וחד ריעותא מעידה שסופו לקבץ או ש"ס כ"ן נקב הו' עדותן מכוונת או לאו ומ"ה כבר כתבנו בפסחה ל"ה בדיקת הריאה סי' ל"ה דכולהו טריפות דריאה מעטם נקובה הוא א"כ א"ן י"ח כ"כ ומעשה לאחר ההנאים האלו אכ"א לבאר ולמנות ב' לריעותא כמה הם ב' האחד ודמ"א מעט אשר הביאו והשמים ב"ן וכתב' ל"ש הוסק' וא"י הוספ"י נקב מש"ל ומ"ז לא לקבוע הלכה בלתי ויודיע ויבחר. א' ס"מ מעטעף טריפה וס"מ מ"ה ובה דבוקה דבוקה נקב מש"ל ומ"ז לא לקבוע הלכה בלתי ויודיע ויבחר. ע"י מיעד' ואשכח היה מנהג ובה ולי' אם י' לסמוך בזה [ע"ל סו"ס ב' בחי' ועיין במ"ש]. (ב) ולפעמים תלוי גרע מדבוקה למטה מחזין ב"ן חלון בין אוא לאוא א"ל מיעדן ובהנדרק טריפה עם בועא כמ"ס ר"כ וז' מהני מיעדן הספק דלעיל. (ג) וב"ש חלון או בין אוא לאוא למטה מחזין ב"ן חלון טריפה ולי' מיעדן. (ד) ודבוקה מעינדי ל"ח מיעדן ותלוי כשירה ובה כ"כ דל"ד להקל בדיח' [ע"ל בחי' סו"ס ב']. (ה) וסירכא דבוקה מעינדי למטה מחזין חלון מהני מיעדן כמ"ס הט"ז סי' ל"ט או' י"ג כמ"ס התב"ש ש"ס ב"א' ס"ז וס"ס דמיעד' לאו ריעותא גמורה אלא קנה ריעותא ומשירה דבוקה דרבו האומרים למטה כהנדרק א"ה עוד ריעותא כ"ד אסור משא"כ למטה מחזין דרבו המכשירין אף ש"ס חלון ולפ"י היה בין אוא לאוא מעינדי י' להקל ב' בועא על גבשיות טריפה והנה גבשיות זה הוא המוכר סי' ל"ה ספ"י ה' היט שמומת בננה ועילה בועא ויראה ל' אף דלא מעיני מי שאינה נכשית

דבענין שיהא קצת כבוד ע"ג הבעות ולי"ח מה שחשבונו
על גבשושית דלא הוה ב' א"ח מש"א א' ולא ב' לרישומא
דבריו דחלוי' ממוחזר' כשרה ודבוקה ממוחזר' ערוביה
עדיון כשרה ודבוקה מבוטע שמה הכשר ויש לה מרחא
לא שבו מש"א לאר הריאה או כשר כן י' ללמוד מ'
בלבוש ס' ל"ט ס"ק קע"ט שהסביר דברי המ"ז ור"ס
הרמח מקחא ואל גבשושית מוריס דכשרה י"ל אף שלאו
הוה רישומא ולא מקחא ומחלר דלא מלחא חילוק י'
כשרה על גבשושית הוה ב' לרישומא שמה ס' והעטס
א' ב' הביאו יע"ש ור"ס על כל מקום רישומא הוה
הבעות דאין לערירף דלנו אומרים דמחמא הבעות הוה
א"י כמו ששור קצת מבור כשרה ובסמור ויבשרה וכו'
ס' ה' בועט על הקמח וסמור הוה ב' לרישומא שמה
ככ"ף כשפה הוה ב' לרישומא. (ב) חבל מרחא כשרה
וב"ש יתרת מקחא שמה ס' והעטס יתרת דברי רבא
מכשרים כמבור ס' ל"ה [עין] כש"ד שס ס"ק כ"ה א'
ז' ס' מתוך האמון ערובה שמה ס' ל"ט סמ"ו וזה
עדון הכונת שוה גיד על נקב הוה יבשר שמה ס' חלב
מרחא כשרה הוה מר"ל שמה ס' ל"ט סמ"ז ומכ"ש א'
א' י"ז מרחא כשרה בין ב' בנכות לא מוחשב הפרס
ומרחא כשרה] דמרחא מחמא מוחמא וזלל וזה לרישומא
שס וואלנלי ונקום בירא ויש אגלס מרחא כשרה א'
קצת. ט' טיון כשירטנו דיתרת הוה רישומא אי"ח מה ל'
כשרה ודמורה הוה ב' לרישומא א' כן על הידמא והס'
גבשושית הכל מקרי ב' לרישומא וטרפיה. י' ב' ודודוק
ושאר רישומא הוה ב' לרישומא וב"ש אור מירמח מקחא
כמ"ז ב' לרישומא מקרי. (ג) א"ס וס יתיר כ"ס במו"ז
כס"י ל"ט [כש"ד ס"ק כ'] וע"ל במו"ז ס' ל"ה פוסק ב'
ביתור כ"ז וס לעין דאפשר לאו מש"א הוה [עין] בנחש
יש על החילוק חתור רישומא וליקון בועט ומרחא כשרה
רישומא הי"ט מורח דמקרי ואלו אחרונין מטעם ב' לרישומא
שהיא ערובה לאור פוסק ולא מטעם מר"ל וטרפיה אס'
ס' וזה ערובה מ"ז הוה מר"ל ודוקא א"ס כסמורין.
כלל א"ח ש"ס שבוה ודמורה ל"ה ב' לרישומא [עין] כס'
א"ח לאור בועט על הסדק או מרחא כשרה או חלחיה
כסדרן [וזה י"ס פ' דס"ל מחלוק לאומא הוה שלכין] וי"א
כש"ד ס' ל"ה ס"ק מ"ד ועין בנחש. י"ג יתרת ע"ג כ'
ודמורה הוה ב' לרישומא א' יתרת מקחא ופסוח מורח
אזו בועט מתוך ציחוק כמקל הריאה י"ס לעין ביה מ"ז
ומקרי ב' לרישומא. ט"ז ב' עיגרי דסמורי חדריו וס'

המטות והיטות הוא נטותו [וכי' המז' ס"ק ט"ז ועי' במ"ש]:

ס"ק י"ב הש"ך הביא דברי רש"י להקל בטיורי וכי' כע"כ ובאר אחרונים [וכי' המז' ס"ק ט"ז] והנה מורא מעליט עש"ך דכח [בועט מעליט י' לו שורש בתלמוד] י' לאסור דנפסקה בקיטון הוא ועירא הוא דהכשר' דלא נפסקה בקיטון ול"ט דין זה אין שורש בתלמוד י' להקל והשמיט סב"י הכשר מורא מעליט ט"ז (ב) ובתנ' טור אם בעבר א' בטיט לחון ובעבר ס"ב טה לבשר הריא [היינו שאין נכזה וי' לה מראה מורא]ן שכל ש' ויפס' א' ואין לו מראה שבוטא הוא משא"כ אם נכנסה מנה ד' והז' רואין עיראם כ"א מראה הריא ל"ה כ"א מבפנים ולא מעליט וגרסא אם בולטת לחון ל"ה מה שבכסה וי' לה נראה ריאה דמי' נכזה הוא מבשר הריא [היינו אם בולטת משני נדדים וכל' א' י' לה מראה ריאה ל"ה ועיין במ"ש]:

ס"ק י"ד עש"ך ובאן אף אם אירקו ולא דמי' להדרי לבשר כע"כ דבועט משמטת חב"ש:

ס"ק י"ה עש"ך ואף לדין ל"ה בזה במ"ש לעיל ס"י ל"ז או י"ט בשם א"ר דהיכא דיש טור נד להקל מקיטון הא בטיט אין מקיטון וכן נפסקה דא"ר מקיטון אף בכמה נדדים:

סימן ל"ח ס"ק א' טיין ש"ך והב"ש או ב' כתב דכרכוס בל"ז אין טוטה לנעיל רק אדום הוא ובטיטה וברכוס הי"ט חרע יע"ש אה"מ מסמיטת אחרונים אין נראה כן והמורה לר"ך ליזהר שלא יבא טוטה לנעיל:

ס"ק ב' עש"ך ומ"ש פ"י ארס החולה הנקרא בעל זכט משמע פ"י ארס החולה בתם כע"כ (ב) ומה שהראה הש"ך מקום לכו' מ"ד או ט' שם נאמר דבס' הוי בעל זכט הנראה דבס' ח' כלל' דמילתא כל הטוטה לנעיל:

(ג) השמ"ח ס"ד לנפחלה בעי בדיקה [אם יש כוח א'ן] ודיעבד כע"כ בלא בדיקה (ג) ואם נקבות ולא יא' המוגל' משנים ונפסו' מים ונתמלא ה' במרה מה"ט ובאן ל"ה כ"כ הש"ך בא' ל"ה ובמ"ח ס"ג ולא כע"כ בנ"י הטור או כ"כ (ד) אה"מ יראה ל' דאם יש רוח ק' או ב' חו"ט שער ב"מ וקובין וזופדין להדרי ואף י' להם ב' ביטין אין בכך כלום דהסבין בטיט לאו כלום ובטיטה [וכי' הש"ך ס"ק ז' ועיין במ"ש]:

ס"ק ו' עש"י והוא בהשבת רמ"א ס"י ה' דרמ"א סוכר כל שיש טיפת ליחה הוה בועא וכל שאין טיפת ליחה זה הנקרא טיורי וטירה ונר"ך לבדוק אח"י ולי' לא טריפה וכי' השמ"ח ס"ב והמילוק בין טיורי לאטום שיש בו מראה ריאה ולא כההרש"ל [וכי' הש"ך ס"ק ח' ועיין במ"ש]:

ס"ק ח' עש"י ואשכ"ח לומר דמכיוון למ"ש בל"י או א' בועא ישינה שנתחמם ביד טריפה הי"ט שנקלף טור העליון בתשמוט הוד טריפה (ב) טור כתב שם יש בועות שנקלפין מעל הריאה והריאה תחתיה שלימה טריפה וכי' כע"כ הטור או ב' וכן הלכה (ג) שמ"ח סח"י אם יקב טור העליון מבעוט טריפה דלא נבע טיט' על בועה:

ס"ק ט' טיין ומ"מ בועות מלאות רוח י' לנדר להקל יותר ומ"מ:

ס"ק י' בועא בשפולי ג' טעמים יש א'ן הו"מ מולין מ"ז בשם ב"ה' דסופו לפסוק ב' דמהח"י כ"י בועא דמחמ"י ב' השמ"ח ס"ט בשם מהר"ם דהמוגל' מכבידה שם ובמים זכ"ס בשפולי כתב השמ"ח ס"ב מ"ן דמכשור כסמכ"י ה"ה באן ואין להקל דסופו ליפסק אה"מ נ"ל בועא מלאה רוח יש להקל בשפולי (ב) ואם טיורי או מורסא בשפולי י' להכשיר הר"ן הביאו השמ"ח ס"ב [פי' במ"ש]:

ס"ק י"א עש"י ולענין דמ"ה העלו האחרונים שא"ל לחוט כשר מקף מראה ריאה ל"ה שאין לו שורש בתלמוד משא"כ כסמכ"י בענין מראה ריאה דוקא וכן העלה בשמ"ח:

ס"ק י"ב רחבו אגודל הוא אלבועט האמורות באן:

ס"ק י"ג מלשון הס"י יראה הא דמכשורין בועא בשפולי מעליט הי"ט באן רואין שם סמפון הא יש סמפון טריפה עיין בש"ך או כ"ז אה"מ בתב"ש או ל"ה העלה דבריאה אף שיש סמפון אין לחוט בתקום הקד ובזוהר' יש לחוט שיש הרבה מסובכים כמו באתמ' הריאה:

ס"ק ד' חרמי בועי דסמכ"י י' ג' טעמים דמי' פ"י הטעם שאין סמכות אלא מחמת נקב שהיה בריאה והעלה את הבועות. ב' ורמז"ס פ"ז מה"ש פ"י חפני שהדבר קרוב שיש נקב בטיטה ואין להם דרך בדיקה. ג' ורש"י ור"ן פ"י דבין דסמכות ול"ל מתוך שביא דוחקת חכמה סופו של טור לינקב והי"ל כאלו יקב מעש"י והנה ה"מ בין הטעמים לרש"י אם בתחתיתו הם סמכות והולכת ומתרחבין לרש"י ולר"ס טריפה ולרש"י כשר ואם בתחתיתו מרחקין כרומם קש ולמעלה סמכות לרש"י טריפה ולרש"י כשר ובוטה וטיורי לדעת הס"י כשר דוקא לדעת רש"י ורמז"ס אבל לא לרש"י ולענין דמ"ה מוכן דבריו בשמ"ח ס"ז וי"א הוא ק"ד דאם לא ננטי אהדרי למעלה ולמטה ויש רוחב קש או ב' חו"ט שער ב"מ מותר לבשר ואם קרובין הם למטה או למעלה אסור כפירש"י והרשב"א ומ"מ ב"מ וי"א י' להכשיר ומשום שם מילאות רוח למ"ז ולי' נראה דיש חילוק דאם למטה קרובות ולמעלה מרחקין במ"ז לקותא הוה ומילאות רוח לאו לקותא הוה וי' לנדר להקל בזה וטיורי ובוטה לא היקל [ההב"ש] אלא ב"מ דוקא וכמ"ש הפרי"ם (ב) ואם א' בועה וא' מ"ז בשמ"ח ס"ט בתקום שמכשורין מ"ז כשר לזיג' וי"מ וי"ש ואין דומה ב"מ בתקום שמכשורין מ"ז י"ל דעדות בריא"ס הם ואין א' מנקבת חכמה וא"ש להר"ן והרשב"א משא"כ א' בועא וא' מ"ז להרשב"א ודאי טריפה אם לא שאין טענין למעלה ויש להחיר לזיג' (ג) מביא קשיא בשם הפ"מ אח"י מבטורים ב' טיורי דקודם היותם טיורי הו' בועות אי"ב מאחר שטעמו ח"ך חזורים להכשיר עי"ש חרובו [ע"ל במ"ז] ס"י ל"ז ס"ק ט"ז (ד) גם הא דאמר' ב' בועות דמחמ"י ל"ל בדיקה לרש"י משמע דהו' ודאי ולר"ן ולרש"י י' לשון א' ודאי או ס' הוה ומ"מ ודאי חליה לעשות חמ"מ ס"ס וי' בועי א"ט מחזיקין לודאי טריפה:

ס"ק ה' הס"י הביא בשם מהרש"ל בשם מהרי"ל דאם יש לכ"א כוס בפ"ט טריפה וכי' בש"ך או א' וי':

ודיעבד כע"כ בלא בדיקה (ג) ואם נקבות ולא יא' המוגל' משנים ונפסו' מים ונתמלא ה' במרה מה"ט ובאן ל"ה כ"כ הש"ך בא' ל"ה ובמ"ח ס"ג ולא כע"כ בנ"י הטור או כ"כ (ד) אה"מ יראה ל' דאם יש רוח ק' או ב' חו"ט שער ב"מ וקובין וזופדין להדרי ואף י' להם ב' ביטין אין בכך כלום דהסבין בטיט לאו כלום ובטיטה [וכי' הש"ך ס"ק ז' ועיין במ"ש]:

ס"ק ו' עש"י והוא בהשבת רמ"א ס"י ה' דרמ"א סוכר כל שיש טיפת ליחה הוה בועא וכל שאין טיפת ליחה זה הנקרא טיורי וטירה ונר"ך לבדוק אח"י ולי' לא טריפה וכי' השמ"ח ס"ב והמילוק בין טיורי לאטום שיש בו מראה ריאה ולא כההרש"ל [וכי' הש"ך ס"ק ח' ועיין במ"ש]:

ס"ק ח' עש"י ואשכ"ח לומר דמכיוון למ"ש בל"י או א' בועא ישינה שנתחמם ביד טריפה הי"ט שנקלף טור העליון בתשמוט הוד טריפה (ב) טור כתב שם יש בועות שנקלפין מעל הריאה והריאה תחתיה שלימה טריפה וכי' כע"כ הטור או ב' וכן הלכה (ג) שמ"ח סח"י אם יקב טור העליון מבעוט טריפה דלא נבע טיט' על בועה:

ס"ק ט' טיין ומ"מ בועות מלאות רוח י' לנדר להקל יותר ומ"מ:

ס"ק י' בועא בשפולי ג' טעמים יש א'ן הו"מ מולין מ"ז בשם ב"ה' דסופו לפסוק ב' דמהח"י כ"י בועא דמחמ"י ב' השמ"ח ס"ט בשם מהר"ם דהמוגל' מכבידה שם ובמים זכ"ס בשפולי כתב השמ"ח ס"ב מ"ן דמכשור כסמכ"י ה"ה באן ואין להקל דסופו ליפסק אה"מ נ"ל בועא מלאה רוח יש להקל בשפולי (ב) ואם טיורי או מורסא בשפולי י' להכשיר הר"ן הביאו השמ"ח ס"ב [פי' במ"ש]:

ס"ק י"א עש"י ולענין דמ"ה העלו האחרונים שא"ל לחוט כשר מקף מראה ריאה ל"ה שאין לו שורש בתלמוד משא"כ כסמכ"י בענין מראה ריאה דוקא וכן העלה בשמ"ח:

ס"ק י"ב רחבו אגודל הוא אלבועט האמורות באן:

ס"ק י"ג מלשון הס"י יראה הא דמכשורין בועא בשפולי מעליט הי"ט באן רואין שם סמפון הא יש סמפון טריפה עיין בש"ך או כ"ז אה"מ בתב"ש או ל"ה העלה דבריאה אף שיש סמפון אין לחוט בתקום הקד ובזוהר' יש לחוט שיש הרבה מסובכים כמו באתמ' הריאה:

סימן ל"ח ס"ק א' עש"י בשם מהרש"ל ומשמעות דבריו דכל מראות מ"ן ממראות פסולות המוכרז בנ"י כמו ברו"ן או גר"א כשרים אלא שראיתי להשמ"ח ס"ד וי"ד החמיר בשאר מראות יע"ש ומאחר שרש"ל בא"ש כ"י ל"ט היתיר בפירות והסכים על ידו הס"י אין להחמיר בשום מראה גר"א או ברו"ן ומ"מ לר"ך טיין רב ב' א"א בקוא"ן כ"כ להכיר בין המראות. (ב) כתב השמ"ח ס"ב מראה המותר לר"ך הריאה נפוחה דהו' ריחוקא ואם לא נפוחה כשר ב"מ ומראה פסולה ע"י נפוחה שפולה דנפסקה מעש"י יע"ש וגרסא דמ"מ שפוחה כדרש"ה הא יתב:

לגמל טריפה ואורס דומה קמה לגמל טריף דרך לשון המורה שלא יחא דומה לגמל:

ס"ק ה' דעת הש"ח הא דמראה פסולה נכד כשיש מוגלל דוקא כשדקדק ולקח המוגלל הלך המראה פסולה ואם לא בדק אסור ויש בו לכאורה דעת הרא"ה מורה להחיד אף בלא חלק והלך וא"כ ע"כ יש לומר בלא בדק ויש [ע"ל ס"ק י"ב] מ"מ ס"ק ד' וע"ן [במ"ש]:

ס"ק ו' ע"ד וי"ב [במ"ש ס"ק א'] אף אורס וירוק דלא כדכ"ו והש"ח כתב אף קרוס התחמון אין אורס כסירה וי"ב בירוק ואורס דאחרי במקום זה לא נכלל הדם ובמקום זה לא נכל ע"ן:

ס"ק ט' ויש כפולה לאור ואורס הראש כשישואף אף שיש תחתיו מוגלל יש לאסור אף לדעת הרא"ה דמחבר מ"מ כ"ן אי"כ ישואף ולשון י"ל מ"ש הרשב"א דרי"ה נמי ש"ך בה ליחמד [וקראי דהא בל"ה טריפה מחמת השניו מראה] היינו כפולה דמכ"ן דלא תלין כפולה ואי"כ נמי ש"ס לאסורא וטריפה וי"ל כה"ל דלא [ע"ן במ"ש] (ב) מראה הוה ממוקמה לכ"ן או לכ"ן כפולה אחריו דכשר דלא מראה פסולה ומ"מ יש לבדוק אח"י מהו אם מוגלל כ"ו (ג) מה שכתב בש"ע י"ב דקליפות כה"ן נאק והיא שלימה כסירה משמע דכ"י בדקה ע"י נפיה וי"ב הש"ח ס"ח דדרך לקלף ולנפח דה"ו כמו מראה ומשמע דאם לא נפח טריפה כמו מראה [ע"ן בל"ה] ס"ק ט' דג"ל כוונתו כ"ן ה"מ] וה"ה יש סירוב מנתק למק כסירה ע"ש ודעת הרשב"ם ס"י ל"ח דלא כ"י נפיה אלא ש"ן א"ו רואין בה נקב (ד) ומה שכתב בל"י דקליפות הם ווארללין אין נראה דהרשב"ם פ"י דה"ן כפ"י אורס מוצרע וכן ש"ן קליפות הסוס ובל"ה ומ"מ לרי"א בוארללין יש לקלף ולנפח [ע"ן במ"ש] (ד) דע שכל הסוס כשהוא שו"ל בצוק ברי"ה כן מראות וצעות וסירכות וז"ל זה י"ל דרי"ה של עוף במקום שמוצא בין הנלשות שם דרכה להיות נכדק ודבוקה בללשות או נכדסה בנקראי שו"ל זו סירוב אלא ש"ל לבדוק אחר רי"ה של עוף ש"ן טריפות מתי בו וזה לשון הר"ם בפ"ה מה"ש הי"ב ומגולל לא משמע מ"י כדקדק עוף וכו' [ע"ל פ"ד ס"י ל"ה ס"ק מ"ז]:

לגמל טריפה ואורס דומה קמה לגמל טריף דרך לשון המורה שלא יחא דומה לגמל:

וימר מדלי אמרי' כתי' לא היתה כפולה כ"כ אם לא כתי' הש"ך ס"י ל"ו ס"ק ה' הכח ממי טריפה והיה ב"ן. (ב) אם יש הרבה מראות כשרות כסירה כתי' המחבר ס"ד אמוס אם הם כמזכות אחריו כתב שמי"ח ס"י ל"ו ס"ה כ"ן א"כ אסור דה"ו ב' לרישואף [ע"ן מ"ש] (ד) כתב הס"ס ירוקה ואורס כדלא דרי"ה טריפה ממי"ח אם לא נכלל הדם ע"ן ירוקה מאי ע"י ודמיה ואם לא נכל הדם ע"ן אורס מאי ע"י ודמיה ע"ש וכפי הנראה יש להשגיח אף ירוקה ואורס כדלא דרי"ה [ע"ן במ"ש] (ה) מ"ש הש"ע מראה חריות של דקל הוה רק ספק ע"י שמי"ח ס"ד ומ"מ א"ו לא מחשבין לס"ס דה"ו ספק מחשבין ירישה ש"ל כק"ן וע"ן ס"י ל"ו ס"י נפיה ע"ן חריות הוה ספק אמוס כדלא פ"י שם אלא דחיות של דקל הוה ודאי כן העלו האחרונים ונפיה דקדק המחבר לכתוב בחריות של דקל הוה ספק לא באי"ך:

ס"ק ב' ה"ו העלה דבע"ן מראה רי"ה ודעת הש"ך א"ו ד"י דרי"ה אם חזרה למראה המורה וכ"ד שפ"ח א"ו ח' והש"ח ס"י ונדולה מוס כתב הש"ח דאם משתנה למראה אורס כסירה ומ"מ דוקא בה"מ הכסור הש"ח במראה המורה:

ס"ק ג' ע"ן ט"ז והיינו בין במראה כחול עמו"ז ובין במראה הדברים שנגעו ממנו כ"כ הש"ח ס"י (ג) ובת"ש שם [מב"ש ס"ק י"ב] דאורס אף שנגעו לבשר כשר דלא כדמ"ש ומראה המורה א"י ע"י כלל אחר נפיה:

ס"ק ד' רי"ה שהדרימה ומה כדכ"ן אף לרי"א ספיקא לא ודאי. (ב) דעת ה"ע להחיד בה"מ וכן דעת המ"ז [וע"ד ס"ק ח']. (ג) דעת ה"ע דוקא שחור למראה רי"ה ודעת המ"ז אף אם חור למראה המורה כשר כ"ן הפס"מ [וע"ד הש"ך ס"ק ט']. (ד) מראה פסולה שלא נכנס כ"א לקרוס העליון דעת הפ"ח להשגיח והש"ח ס"ד מיקל ל"ז ובת"ש [ס"ק י"ט] כתב אש"י לדעת ה"ע דכ"ל מראה פסולה בקרוס א"י טריפה סי"א דהרי"ה אורס קרוס עליון והתחמון אי"ה אורס כ"א מראה אחרת כסירה ולא אמרי' ודאי אדמיונות העליון מחמת מכה הוא וטריפה ד"י מופי ע"ן לא נכלל דמו ואלי"כ דר"י אי"כ התחמון נמי מבי"ע ל"י להחידים ד"ל ע"ן דם שבעליון לא נכלל ע"ש וי"ב לע"ל דה"ה אורס וירוקה כדא רי"ה כסירה. (ה) ומה שכתב ה"ע משה הביא הש"ש בפ"ה ס"י כ"ט ויש חסדן בדמיון וכל' וה"ה חוט שחור ובדק כמ"א מחמת מוגלל או דם ונשאר החוט שחור כמו כהחלה וכן פ"י הש"ח ס"ד ומכ"ש א"ו כ"י דהא דמראה פסולה על כוונת א"ן פוסל בדקה כ"י ואם כדלקח המוגלל חור למראה המורה כשר והביא משה זו והס"ג בה"ג כ"י א"ו כ"י הסכים לזה דבע"ן פוסל העור אח"כ חור למראה המורה לאחד כפול המוגלל מומן. (ו) כ"י עוד הש"ח כ"א לא נכנס המראה פסולה רק לעור העליון והתחמון נכדק למראה אחר לכ"ע פסולה וכן הו':

פתיחה לסימן ל"ט

ומשה בדקה ח"י טריפות הוה טורח גדול ובמקום ארובא. (ב) והא דלא בדקין וישע או קנה מוסס סמלי"ה דלא סמוך מדרבנן אלא הי"כ דגולד מקום הספק [ע"ן ש"ד ס"י פ"ג ס"ק י"א] ול"ד ליכמות ק"י"ט דהתם ל"ה החיטוט ע"י משה ט"ן חוס' שם דה"ה מוקק מוגלל [ע"ל ס"י ט"ז כשר ס"ק ז']. (ג) ובדקה הרי"ה דע לה שורס כהלמוד מבי"ע כ"ה י"ב נפיה מקטעת רגליהו דשגלי ישראל ופ"י מוסס רי"ה ומוסס הפסד מוזן היתיר שם כוונתו בלא בדקה רש"א חולק ע"י ומורשלי"ה ב"ה פ"י א"ן ד"ן ר"ל"ה רי"ה מדבריהם ומדרבנן הוה לא מסי"ה ואחר כל טריפות אף בוטות ומראה וא"כ נר"ך לבדוק ומי"ה אחר נכדס י"ל

הנה ק"י"ל כחולין י"ב א' דאולין בחר רובא ופירש"י ד"ה פסח דהל"מ ד"ל בחר רובא או מחברי רכ"ס וא"ן חילוק בין אי"ה קמ"ו ל"ה קמ"ו וא"ה מחשבין ולא בודקין אחר ח"י טריפות ונקובת הרי"ה דכתי' בה רישואף וי"כ"ה דלא בדק כסירה וסמ"ח ארי"ה וא"ן מפרסמין ע"ל הס"ס כן ק"י"ל דלא בודקין אחר ח"י טריפות ויש לראות אח"י הא כל ה"ו דאי"כ לבדורי מנדרין כדמוכח ר"ש פסחים המחבר כ"י והוא דרוב מוזן וא"י אי"ה לר"ך בדקה לשואלו והנ"ן כ"ה כתי' ה"י כלל כ"י א"ו ח' דכל הי"כ דאי"כ טריפה א"י לבדורי אף במקום הי"כ דאי"כ טריפה א"י כרוב וה"ה ס"ס דה"ה כמו רוב לר"ך לבדורי י"ש

יורה דלא הדרנו [עין בש"ד סי' ל"ז ס"ק כ"ד].
(ד) ועם בדיקת הריאה כתב הרשב"א בחי' חולין ע'
דחי' מיעוט החליו ור"י כתב טעם שהסירכא נכרת
מיד ויבוא מכשול אחר יכיר אכילת אחר התעורבות
והר"ק להסליך מאכלו לגבל ולשבר כליו וכן יהיה מי
שאל הגון וההקפך ויחלל בשם משא"כ שאר ערופות
שאלו יכריזו כיצד נקבים דקים לא חשו ועוד טעם דאם
א"י בודק הוי כמעלים ע"ן מאיסור לפי שכל יוכל
לראות אם יש גם סירכא (ה) ועם איסור הסירכא:
השיטה הא' הוי דעת רש"י דאין סירכא בלא נקב
וכתבו החוס' דהיינו דמשי"ה כשר כסדרן
לרש"י משום דמי אמרין סופו ליסתר היינו שאלו
לו חיוק במקל משא"כ בלא ושלל כסדרן ערופה דסופו
ליסתר הפי' הכי ברש"י הוי סי' הראש' ז"ל דמשי"ה
כסדרן כשירה הוי כמיש' הראש' כשירה ליה אי דיש
נקבים שם להם רפואה ודבר זה חסור למי שאמר
והי' הטובל וסירכא כסדרן הוי רפואה טובה אמרי'
דזה הוי מקבים שם להם רפואה וסירכא שלבים
דא"ז רפואה טובה חיישין שמה הוי מקבים שאלו
להם רפואה הפי' הג' אשר למדתי ממיה ליה כי
וכתבנו ריאה המחושה לדופן והוא דסבין ולי לא סבין
ערופה איכ' מנינו ערופה חודר להכשר [עין במ"ז סי'
ל"ז ס"ק ד'] והי' דודאי דופן סתמחה בלא סבין אלא
דחיישין פן ברוב הימים יתפטר הדופן קלה ולא יתפטר
יפה ומשי"ה כשי' סבין דלא יתפטר ויהי' לרש"י
ג"כ דאונה הדמיה סתם בלא סירכא אלא דחי' פן
יתפטר האונה ובשכרונה כסדרן לא יתפטר הפי' דהי'
הוא סי' הר"ן ברש"י דכסדרן אינו דומה לשאר קרום
מחמת מנה דאין שם כ"א הגנה הקרום כסדרן
דש' להקב כי הגנות החיבור כענודו השוכב עליו חמדי
וגם הקרום דהיינו הסירכא ודמי' לריאה הסרוכה לדופן
ולפי"ז דוקא סמוכים דהיינו שהסירכא קלרה וסאומת
דבוקים וכו' אכל סבין כסירכא ארוכה ואין האומת
דבוקים וכו' ל"ח והנה לכל אלו הפי' אם יש נקב
בפועל ערופה והכי' כשיבא בשם העשור מחסבה"א אף
דמקטע זיקה כשירה והעין הכי' כסבור ברש"י ל"ל סי'
חמישי דכסדרן היינו רבתימיה ארוכה ואין איכפת
לן נקב ומיהו זו דיעה בפ"ע ואין אומרים להעמים
זה ברש"י דכתב דקרום סולק ומוקף (ו) והנה לחוס'
אליבא דרש"י אפשר הגב לגב וכו' מחיתוך לגב או
למעלה מחיתוך כשירה דאין סופו להתפסק ולהק' כי
פירושם ערופה [עין במ"ז] והנה להר"ן דוקא סמוך
וא"ז דבוקין ממש הו' סבין כסי' ארוכה ערופה ולהק'
ג' סי' כשירה ולהר"ן לר"ך לגרום הוי תרתי אוני
דסמכיו להדדי ולפי' רש"י ג' בועות דסמכיו או מדרה
ויושב וכוונתו וסמכיו מחיתוך לחיתוך דלומר כשירה
דלו יש נקב בפועל לשינה זו כיון דסבין וסבין כשירה
[ואיני דכתב לעיל אם יש נקב בפועל ערופה היינו
הכי דמקטע זיקה]:

השיטה הב' הוי שיטת החוס' והרשב"א בזה
דסירכא יש בלא נקב אלא שלבים חסר
וכל העמוד נקוב כנקוב דמי וסבין לא מתפסק ולפי"ז
הרי בועה ומראה בחיבורים וסבין ודאי ערופה לשינה
זו ומגב לגב ממי י"ל ערופה דסופו להתפסק והנה
לרש"י אף שם תחת הסירכא נקב כשר הרי קולא
וחומר דאף כסדרן לר"ך בדיקה שמה לא סתמה כל
הנקב ולפי' החוס' חומר אלא כי נקב תחת הסירכא
וקולא דא"ז בדיקה גם סירכא תלוי' לרש"י אפשר
דאסור ולחוס' דהוי מותר:

השיטה הג' הוי שיטת הראב"ד דשלבים ודאי
מחמת נקב וסבין כענודו חסר
שם בא הסירכא בלא נקב הרי חומר אלא מולין
נקב בפועל תחת הסירכא אסור וקולא דא"ז בדיקה
לראות אם יש שם נקב. (ב) ויש לחקור בשלמה לבי'
החוס' כשלבים ודאי ערופה הוי דסופו להתפסק
משא"כ לרש"י יש לעיין אי ודאי אין סירכא בלא נקב
או ספק הוי או דה"ק דהיינו דאין סירכא בלא נקב
שמה קרום העליון לחוד אינאק והנה הפ"ך כמי' שיהי'
או ע' כתב דמ"ס המחבר ע"י סירכא הוי סי' היינו
בס"ס סירכא שא"כ בדיקה אכל יש סירכא כשירה
ודאי כמיש' כסי' ל"ז והנה לא נבחר בלאן אינו ודאי
ואיכ' ספק וכפי' הנראה מגב לגב הוי ג"כ ודאי
והחיתוך לגב יש לעיין ולענין דא"ז ג"ל דהוי ודאי
(ג) ואם נכרתה הריאה למקרא לא לריאה עולה לכא' **נראה**
דמידי' ספיקא לא נפקא שמה בא הנקב נוסח
גלב ולחיו' שמה חסר התפסק ומיהו דאיתי' לרשב"א
בזה"ל דכתב דיומא יש לחלוק דמגד הריאה התפסק
בזה"ל הוי ויראה לרש"י ממי חולין הדבר בריאה
ששואבת כל מיני משקה ועלולה לסירכא איכ' ודאי
משוין ל"י וספק סירכא הוי מחמת המחברים חסרי'
סי' ואלך שא"כ נוהגין להחיר במ"ס הראש' וכו' ספק
סירכא ויש להחיר החלב חוץ ג"י ומשכחה ממי ספק
סירכא כפולה ודבוקה אח"כ מיהו ובה שיתבאר בפנים
ההוא סי' [עין בש"ד סי' ל"ט ס"ק י"ז] כדון מחיתוך
החלב חוץ ג"י. (ד) ועיין ב"ס סי' שיהי' שכתב לחוס'
דיש סירכא בלא נקב אפשר שיהי' פתוחה ממי וליה
כהוגל פי המכה ודוקא לרש"י דאין סירכא בלא נקב
הוי כהוגל פי המכה דודאי' יש ג"י [ע"ל סי' שיהי'
במ"ז ס"ק ה'] וא"ז מוכרח דודאי' סירכא גם לחוס' לא
גרע מהוגל פי המכה ועוד דאלו מחיתוך ככל השיטה
(ה) משום למאן דכופס חומר החוס' [חולין י"א] דאם
נמאל עריש' אוסרין למפרע ומיהו קודם יב"ח שריגן
דלא הוי חי יב"ח יש להסתפק לשי' החוס' דסירכא
העם דסופו לינקב אי מחיתוך ויב"ח מעשה כסדרה
האונה שלבים איכ' כדמי' כשי' דאמרין חוץ יב"ח סופו
לשתור ומשם ואילך אין יכול לחיות עוד יב"ח וע"ל
בש"ד סי' ל' ס"ק ה' ומ"ז סי' ל"ז ס"ק ד' ועיין
מ"ס שמואל ק"ו עמוד:

שפתי דעת

סימן ל"ט ס"ק ב' מה שכתב הפ"ך ושאר ערופות
דשכית בה משה' דשאר ערופות ממי שכית
בריהא כגון חסר ויתור וחלוק ואשכנעיות ומראה ויושב
לא ידעתי מנין דהיינו ממי כענודו חול' בדוק הריאה
הגריבו לדוק מכל ערופות כמיש' הכריז' אי ג' מ"ח
עיקר הוי משום סירכא ומש"ס החירו דיע' בגו"ט
[וג"מ ע"ל סי' ל"ז בש"ד ס"ק כ"ד]. (ב) ומיהו אחר
נקבים לא בדקין דל"ש:
ס"ק ד' עש"ך וירנה ביה דאף כשי' דמחמיר דלר"ך
לדוק

משבצות זהב

סימן ל"ט ס"ק א' כתב הח"ס בתשובה סי' קצ"ז
טוב שכתב פרי' ויש לו חלב ממנה וירנה
לחמור הכשר לגוי ולהסליך הריאה אי שרי החלב והעין
דקודם ג"י אין לחוש דא"ז ימאל ערופה קודם ג"י כ"י
ולחמור ויתור ל"ש דמורקן משום סירכא ויב"ח וא"כ
בדוקן חסר ויתור הדע דהא בעינא מתיר בגו"ט ובה
עוד אם נמאל מכה ימנה בללעות כסדרה הריאה אף
קודם ג"י החלב אסור והכלים אין לאסור קודם ג"י
דע"ל מדרבנן ע"ל מה שכתב החלב קודם ג"י

לכדוק בנפישתא מקצבים דסיל דאשין האה קאת דוקא דאיהא קמן וזי לא עביר הכי הוי כמבעל איסור אבל אי נאכדה לפיט כשפיה אף לבדי (משו) מדבריו דסיל דהנעס דבהי' משוס נקבים ולדעת רמיה דסיל דאזי נפישת עיב דסיל דנקבים לא שכיח כלל (ב) וזיחוי אי בעינן להוילא לחוק ריאה לחוק ולכדוק במראה העין אי די כדדוקא פניה שפיה סב כמב שמה נאזוס עזר חסר שלא למחוק על כדדוקא פנים כי מראה ויבא איהא להכיר העיב בפנים כיה שריב מכתה פנים ויהא ר' יובל להכיר מקום המראה עזר ותקן איה ויהא כעת כשפיה ראי' שלא למחוק על כדדוקא פנים :

ס"ק ו' עשיר ויהיטו אף לידון בהי' אסור לו ולחמירי מותר כמב' ס' זיט שלא שיק דמיס וכי' השמיח ס"ק א' (ב) וכתב עוד החב"ס (ס"ק ב') באופן התקנות שבהו נאזוס קבלי עליוהי מותרת כיה וזי לא נשא לה הוי כמבעל איסור מי' מראה כיה י' להקל ביה :

ס"ק ח' ב' אומרים חרי צועי מבזי וביא מרחקין ס' או ב' אומרים במראה תלפנה (מוסח דסיל) ב' צועי דמזיזי מבזי אס' י' להם מראה ריאה וזיל בשיר ס' לז' ס"ק י'א דסיל דליח וישיב כיה ס"ק ע"א' י' להכיר דליח רישיח דל מילי דריאה כשהיא נפשה שפירין אומס כיה סיה חסרין מחוק דשפיה [וביא לא סיה מחוק דשפיה] ביה י' לעיין לכן לרד המורה ליהרר איה מקרי רישיח וזי לא אוקמי לחוקה מחיים :

ס"ק ט' לשי' השך גם בענינים ליש סירכות וזהר כנאכד (ב) והשמיח כמב' [בענינים] דוקא כיו שזוקים ולא אוכלים ליש כהו סירכות (ג) גם כשהיה כמב' להכיר אף באישי' דמזיזי דעזי' אף דיש לחלק בין גרטי לבמה מ"מ י' להקל כדבריו וזי' [ע"ל] בשיר ס' לז' ס"ק ב' (ד) ובחיות אין סירכות מלוות כן אומס כפיריה ובכיה כמב' חוק מאלו וזי' דסיל כיל הישר [ע"ל ס' כיה בשיר ס"ק ע"א'] :

ס"ק י' י"ד השך סובר דדעת רמיה דאין חילוק בין עב לרק ומי' יל דמי' צעי' כיה קרוס דה' כמקום א' עב ובמקום א' דק או י' חלון ויהא לאו קרוס הוא ומש' השך כן מוכיח להכדיר ככיש הייט למעלה מחזין כל שאני עילוס ואלו כסירכא כיה למעלה מחזין אסור (ב) ואס' י' בועא בין קרוס דה' נראה ללרד להקל בדקרוס כיש מכשירין :

ס"ק ט"ז דעת השך אף שדק הוא כל שיש חלון לאו קרוס מקרי ולמעלה מחזין אסור גם למטה מחזין כיש בועא אסור דלאו קרוס הוא והוי תריל :

ס"ק ט"ז השך סובר כע"ז דמחזירי לחזיר אף בקרוס עריפה דאליכ מוכא איכא בין סירכא לקרוס [משו] משך כסירכא אפי' דבוק בלו משקי' עד כונו אסור] :

ס"ק י"ז עשיר וחסור לבין י' וזיל סיה אי מינה ובה כשר דהוי ס' ומש' ובס' ריל מחזיק לחוד או למעלה מחזין דהי' ס' שחא מהלכות הסירכא ושחא מינה ובה הוי וחלק אשין דאזיל לשפיה כיה סירכא מינה ובה כסירה ולי' ב' לרישיח דמשיח הוא (ב) זה לבין הכי' ואס' סיה הי' פשיעה דכסירה ואס' לאזיל אחרת פשיעה דעריפה וזי' י' הוי ס' שחא מהלכות הסירכא ושחא מינה ובה הוי וכסירה ואס' דאיה הב' בסך דלופן כגדור האיה להראש פשיעה דעריפה [ע"ל] בהמחבר ס"ק ב' (א) ולדופן נד האיה אס' קרובה דאס' (ד) דאס' המחזיק הדבוק להסירכא] לאזיל כסירה ואס' קרובה לאזיל עריפה עבד ריל דהק' אס' לאזיל אחרת פשיעה דעריפה :

דעריפה

י' לעיין קת דכל היכא דאיכא לכדורי מבזרין ושחא י' חסר ויתור וליד לנאכדה כגויט דליחא לפיטו וזי רחיל לא תקנו לכדוק כיה מי כדוה לאכול כשר איכ תוך ג' מי' (ב) וזיל דע"כ ליק הכיה אלף דאיהא לפיטו ה' נאכדה ואף אפסר בורק כמזיד הריאה י' להכיר מה שחלב תוך ג' בין דלא נזרז חזיל על החלב והרי אנו אוכלין שחלב כחיה ונכשע שחלב הוי החלב כחוק הריא אכילה אין לאסור ולומר דהוי מבטל אידיד כמו שאבאר בשך או' ח' ט' (ג) ולמדנו מדבריו דבי אמרין קורס ג' אין לאסור הייט כהולר לחוד הא כשהואין מכה ישנה כוללות דמראין הדברים דמכה ישנה מימים ימימה הוי אסורין עד יבית (ד) ומה שהמיר הכלים הלאה מעליט מעטס דהוי כסירכא כיו' כיון דכפך הוא מהי' ואח"כ ע"י גלגול הוא דרבנן אין לומר כפך דרבנן להקל כמי' מהריביל ח"כ ס' ק' [ע"ל ס' לית כמי' ס"ק ג'] ובכרז' או' ר' הסכים להכיר החלב תוך ג' אס' נאכדה הריאה חס'ס ואין אנו דואה ס'ס [ע"ל בשך ס' ליש ס"ק ח' ושיין כמי'ן] ומי'א דריחא הוא כדמביבא (ה) ומי'ס ש' כח'רז' דאס' שחט השוחט והלך לו וליכא אינש למיבדוק משוס הפסד ממנוי החזיר כדאיהא ביה כיה וזי' לא הביטוי דאס' אין הי' אסור ולא החזיר כן כיה כיה כיה אסור גזול וזה"ל לידון כמשובת כיש :

ס"ק ב' ע"ז אסור לידון דנאכדה הריאה בלא הי' ובדוקא שפירין אפי' ובי' סנרת הכיה וחב"ס הסכים להלכס כיו' י'א דכסירה אף לידון דרוב פעמים ניכר הוא [אס' הסירכות מנותקין] ואס' הוי סירכא הוי מבזנן ולענין דיהא כ' עריס' או ובראל והוילא הריאה באישי' ליש [ע"ל ח"ש] :

ס"ק ד' הפ"ח או' ב' כיה מעשה דהוי מחט מחובה בין החומרים חליה באזנא זו וחליה כהכרתה והוי סירכא מכסה כל הנקב ושאלו אותו כעיר עוטאן והכיב לאסור דעכע הכדור לאכול ולהפסיד כשר ועוד כסירכא לרד לכסות פי הנקב עייס ויהא כיה ולי' דכלאיה אנו מחמירין ככל השי' ושחא כמ' והשכי' [ואס' י' נקב אפי' הסירכא כותס עריפה] והכי' הסירכא לא סתמה הנקב דמחט כמכה איה וזי' עריס' [אף ליש דכ"ל] (ב) ועוד אנו אומר אפילו הוי מחט רק כחיתוך אחד ולא הוי החוד לחוק רק כיה לחיתוך והסירכא הוי מכסה הנקב וכסירה לאזיל כהכרתה י' לאסור דעמחא מאי דמכשירין לשי' רשי' וזה עריס' שגדפה כיו' אין הי'ה אלף כמ' הריאה דיש נקבים שדרין להעלות ארוכה ודבר זה מסור למי שאמר וזי' השולס איה ליש עריפה דרדך הוא להעלות אח"כ קרוס וזה מחמת חולי ולא מחמת מחט וכיון שגדפה אין תקנה וזי' דכ"ל הייט כיה דאליה לידון אין דנין דין שליח ע"י ס' לז' בשך או' ליש כדן מחט כיהא ואיכ הכי' כן י' להעריף :

ס"ק ו' דעת הע"ז כאזיל אסור דאליכ והשך כסירכא מכשיר (ב) הנה מה שאנו מושיבין כסלכיס ושיין דוק עיקר הוא המושך ודוק הוא להחמיר דעת הע"ז כן ואס' לא כדוק כדוק ונאכדה או נקדע דעת השמיח ס' לז' ובכ"ס או' י'א דאסור אפי' דעבד וזי' כמ' לז' ס"ק ו' דיש לדון כיה ובכ"ס י' ללרד להקל (ג) אבל אס' הסירכא נקדע ולא נבדקה כמזי' עריפה כמזי' הכיה ס' לז' שלכיס כחוקה עריפה קיימא כיו' שלא עברה ע"י מושך ומושך נשא קולא גדולה (ד) ליש דריחא אלף כהפסול כדור לחזן דמשיח ולא מחמת שא"כ (ה) לשי' רשי' סירכא כסדוק הוי רישיח ואס' י' בועא הוי תריל והע"ז דמכשיר סירכא כסדוק עס בועא חלי כיה עיקר כחוס י' לעיין :

ס"ק

אף מגי' שרי' אומנם למה שהעלה הש"ך שם א"י ש' ודאמרי' בנזיל' סירכא מותר החלב קודם ז"ל אין נ"מ לענין החלב אלא לענין פטריות בהכמה ע"ה. וזה ודאי אין סירכא פחותה ממי' אף לתו' דיש סירכא בלא נקב [ע"ל במ"ז ס"י ל"ט ס"ק א' ד"ה ובכ"ס]:

סימן מ' ס"ק א' כחב דריקש הביא דבריו הפרי' מטעם בעוף שחי' מבושה הלכ' ככ"ס. ע"ס כולו מלא מים וקלפוהו והיה הלכ' שלם והבשר והפרי' הראה מקום לסי' ו' ושם הביא מטעם דפ"מ בבהמה שנמלא בה קלוח גדול של מים עגורים והתבשר בסי' ו' הסכים להחרי' ע"י בדיקה בדי' ושי' שרי' ב"ח ס"י קצ"ו בטרנטול' כה"ג שהיה מ"ז והעלה להחרי' ע"י בדיקה בכל האברים הפנימיים ולפי' גם בנזון דריקש אין היסור ב"ח בדי' ואחר הבדיקה בכל האברים דשאלו האברים דרך וישט' ב"ח לה' ומודיע' דאי' לא היה רק כ"ס למדו בלא מים כשר' א"ס הלכ' שלם מכל' לא כמו מטעם דבשר בלוי' דסוסי' ל"ט א"ס הראה שלימה היה הכא [ע"ין בש"ד ס"י מ"ה ס"ק ה' וס"י ו' ס"ק ו' וע"ין במ"ש ובדי' ס"ק ל"ב]:

ס"ק ד' הש"ך הראה מקום לסי' מ"ט ושם נאמר א"ס ספק ע"י חולי הוא ס"ס וכשר' ויש לראות התם בעוף מי"ר הלכך אף שהעור שלם בחזק הוא ס"ס אף דרוב הנבלים דרך הוושט לשי' רשי' אכתי שאל דרך חזק נכנסו וניקב' הוושט כשר' משא"כ בבהמה כשהעור שלם או העור מחזק שלם וע"י בלטה אחרי' רוב הנבלים דרך הוושט וליכא ס"ס [ע"י במ"ז]:

ס"ק ו' וס"י מ"א ס"ק ה' וע"ד ס"י מ"ה: **ס"ק ו'** חקשה דאין כחב המכבד סתם והביא א"ס נמלא בטרפשא' דלכא' ואלו לקמן ס"י מ"א כחב מחט בטרפשא' דבכדא' הוא ס"ט ואפשר דכלל בדי' לב והתם ספק היו וליא' כל העמוד לניקב' בנקוב' דמי' ויש לעיין:

ס"ק ז' הגה' הש"ס והפרי' חולקים על ה"ש מי שאומר והתבשר' א"י ה' החזיק בדין זה להטריף וכחב כיון דשומן ארוך בו ובאמלע' הלכ' היה קורט' דס' א"כ חזין דלקיי' היה מאמנע' עד השומן דלדוק בו ואפי' לא היה ניכר רישותא' ע"כ הבריא' ונמלא' א"כ חיי' לכולו' שאל' ניקב' ונחשב' ובי' מחב' בעובי' הקורקבן ושלם כב' הדרין דבשר' בשר' מ"ט התם ודאי חבנפס' בלא דרך הוושט ומי' החזיק א"י איתא' דניקב' לחזק ע"כ ולפי' דוקא בטרפשא' דלכא' הא בשומן' לא ענשו כה"ג דליכא' רישותא' [דכא' דרכו' להי"ט ארוך בן] לא מחזיקין רישותא' לומר כן וא"כ קשיא על רמ"א שלא הגיה כאן כלום. (ג) גם מ"ש בקורקבן לפי דבריו א"ס ניקבה מחט בעובי' הכשר וחזרה לאחוריה' שא"ט רואין שערין' נקוב' לחזק אלא שאין מפושט' הרי' אנו רואין דוראי' חזרה מחט לאחוריה' ולפי' טריפה' הוא כיון דע"כ הבריא' מלך פס' [דכא' שלם] נמלא' ממי' הבריא' מלך: וכן סתמו הש"י דבריהם:

ס"ק ח' ע"ש וע"ין אחרונים שכתבו דבפנים הלכ' אפי' שיש דס' יש להכיר רישותא' דרושם המכה כמו נלכר' דא"ס ומשנה' טריפה' ומ"מ דין זה ל"ט ואין להקל' (ג) א"ס לחזק דמטריף' סירכא' בשאר' אברים' ה"ד בדבר' דק' אכל' בדבר' עכ' כמו לב' מי' יסור' דהניט' לחללו' מורה דבשר' סירכא' למד:

סימן מ"א ס"ק א' מחזק' ג' ימים' שגילו' לתבשיל' א' מבהמה' שניטל' [כל' וע"ין מ"ש] זית' מקום' טרפשא' וא' ניטל' מקום' כליות' וא' מקום' מרה' מי' אחרי' א"כ אלא ס"י כנגד' זית' א' וביכש' הכל' מותר' דמחזק' ג' כשרים' וא' טריפה' ונמנעל' בדי' או דוקא' ה"כ' שרי':

שמ"ח ס"פ היקל' בה"מ וכן השרי' או ר' היקל' בזה וא"ס טור' החזין' נקלף' עמו' יש להטריף. (ג) וא"ס נמלא' ע"ס בחזק' חלל' הנוף' ויש לחלול' שמלעות' הוא מותר' בי' בה"מ ומיהו' או בי' לחלול' שמלע' הוא הא' ניכר' שממקום' אחר' הוא כמו ע"ס או של' דגים' ודאי' לא' נכח' מחמת' בחלל' הנוף' [ע"ין במ"ש]:

ס"ק ב' ע"ז ומשמע' דבשר' בלוי' לא' היו רישותא' כלל' אומנם בשמ"ח ובלי' כחבו דבשר' בלוי' הוא רישותא' וא"ס יש עוד' איהו' רישותא' הוא ב' לרישותא' יע"ש וכפי' דעת' הט"ז משמע' אף א"ס נסדך' לאותו' בשר' בלוי' יש להקל' בה"מ. (ג) עוד' כחב' בלי' אומן' והארשליין' הנמלצים' בריאה' יש לקולטן' ולראות' א"ס הריאה' שלימה' מחתיכה' בשם' מהר"ר' נתנוס' יע"ש וכן' הדין' ובדיקה' זו' מעכב' אפי' דיעבד' לראות' א"ס הריאה' שלימה' תחת' בשר' בלוי' או תחת' הווארשליין':

סימן מ' ס"ק א' דע' דבנ"מ' איבע"י' לכו' [חולין' מ"ה ב'] א"י לחלל' קטן' או גדול' וכפי' הגר"ה' דלא' אישטא' בעיין' אומנם הרא"ש' והרמ"א' בפ"ז' מ"ה"ס' פסקו' דוראי' הוא וכ"כ' התב"ש' ס"ק ב' ופ"ה' יע"ש. (ג) מ"ש' התב"ש' ושאר' אחרונים' מפרישי' משמע' דהרבה' חדרים' יש' אנו' אין' לנו' אלא' דברי' המחבר' ג' חללים' יש' ע"ין' ש"י' השניות' וז"ל. (ג) ניטל' הלכ' או חסר' בפי' מה"ש' ה"ט' בדי' ויראה' לכא' דניטל' הלכ' הוא' כניבל' וע"ין' כרי' א"י ג' ולענין' דינא' אפשר' דמטמין' עליו' חומרי' נבלות' וטריפות' וז"ל:

ס"ק ב' דעת' הרמב"ם' בפ"ז' מה"ש' הי' דשומן' אפי' של' ע"ז' ענשו' אין' סתם' דקשה' ולהלכה' מה"מ' אסור' ולא' ככ"ש' ומיהו' ספיקא' הוא' לא' ודאי' דהבי' מחבר' לנמרי' בשומן' הלכ' של' בהמה' ונהי' דמחזירין' ספיקא' היה' לא' ודאי'. (ג) ושומן' של' עוף' בלב' כפי' הגר"ה' סתם' דרך' הוא' וכ"ד' כו"ס' [וכ"כ' הש"ד' ס"ק ב']: **ס"ק ג'** מה' שמקשה' הט"ז' דאין' להטריף' על' העמוד' אפי' דמנינו' כמה' טריפות' ע"ש' הפתח' סירכא' לתוס' שטמוד' לניקב' ונולגל' סוף' הקרוס' לניטל' הלבוש' מחלק' בין' חולי' המחמשה' בנופה' אחרי' כל' העמוד' משא"כ' מה"מ. (ג) כל' שנגמס' המחט' למדך' הלכ' אף' שהוא' בסמפון' הגדול' דינו' כמו' בפנים. (ג) אף' שה"ש' חולק' ארמ"א' ובי' מר'א' לרישותא' כשר' לכה"ג' אפי' בפנים' אבל' להלכה' חזק' הט"ז' דוקא' בחזק' בשמפון' בחדא' לרישותא' אבל' בפנים' טריפה' ככ"ס' דא"כ' פסקו' כחומרת' כל' ה"ס' בשר' מ"א' וחי' שאל' דרך' הוושט' נכנס' דכה"ג' ענשו' סובר' כרשב"א' ומשנה' כחב' הט"ז' לפי' דבריו' בשמפון' רכא' ופיה' למטה' כשר' ולרמ"א' טריפה' דמחזק' בפנים' טריפה' ככ"ס. (ד) ולמנע' ע"ס' בלב' ע"ין' שרי' והתב"ש' א"י ד' העלה' דא"ס נמלא' בחלל' הלכ' ע"ס' א"ס הוא' שחור' או אדום' י"ל' שנטשה' מרס' בבהמה' וכשר' בכל' הבהמות' וא"ס הוא' לכן' אין' להכריז' ב"א' נבל'. (ה) ומיהו' א"ס נמלא' בעובי' בשר' הלכ' או' נראה' דבדיקה' כך' הוא' כדי' לחזק' הלכ' יש' להקל' אף' בשאר' בהמות. (ו) ומיהו' א"ס רואין' שהפנים' יש' לו' עוקלין' ומדורין' מראין' הדברים' שע"ס' מעלמא' הוא' וטריפה' יע"ש:

ס"ק ד' כחב' דמחזק' בשם' מהר"ו' מטעם' ה"י' ב' לנכות' והטריפה'. (ג) ומעשה' דחתול' המחזק' בשמ"ח' ח"י' ע"י' ופ"ה' מ"א' ה"ה' א"ס יש' לחלול' ודאי' חולין' ואוקי' אחזקה' אכל' א"ס בבירור' לא' היה' לב' לתרגומה' דעת' הפ"מ' ושאר' אחרונים' לאסור':

סימן מ"א ס"ק א' מחזק' דמ"ח' ס"ל' דעיקר' ה"י' מקום' שהוא' חיה' היינו' טרפשא' אלא' לזוהר' חששין' נמי' לשם' מקום' כליות' כדעת' הח"י' ולא' ככ"ס' יתלכ':

(ב) מתקלקל לטעם מרודר דכחב בשע' דטריפה כל אלו בעי' דלא איפשטא והוא ספק מימ' אם יש ב' ימים וא' מרודר ליה ס"ס שמה זית א' סני ומהא מרודר כשר כיון דמסיק הגמ' [חולין מ"ז א'] אמר ר"פ הלכך בעינן מרוויחו לא נכנס בספק שמה זית א' (ג) הנה המיב' כשי' ק"ו ספק בהימ' או לנור' ע"ש להחיר אם נשאר במקום הערפשא ובמקום מרה אף שלא נשאר בכליות ואף דהתב' ב' ב' כתב דאין להקל כלל מימ' אם הבוית במקום הכליות מרודר היה נראה להקל דהוי ס"ס פלוגתא דרבנן שמה מקום מרה בעינן ושמה מקום חיומה הוא ערפשא ואף דספק איבעי' נאמר דלא נכנס בכלל הספק [עיין מ"ז ס"ז ט"ז ב' וס"י י"ט א' וס"י פ"א ס"ק ח' וס"ד פ"ד ס"ק ט' ובמחמדיש בסי' ק"י א' ד' דס"ל דנכנס בגדר הספק וז"ל כוונתו בדרך אפ"ל] מימ' ספק פלוגתא הוה ספק איב' כשר י"ט לסמוך אמיב' להקל בהימ' במרודר ומימ' כוית במקום ערפשא מרודר לא דהימ' כתב רש"י כפי' הכ' הלוי' בערפשא שמהר"ו ורשב"ן ויוקח טוברים בערפשא. (ד) הא דבעי ר' זיקא מר"א גדללה ומעורה בערפשאן מהו [חולין מ"ז א'] וא"ל דכשר כתב הרמב"ם א"ו ב' לפי' א' של רש"י שם דפי' מקום חיומה הוא הכליות הא דבעי גדללה היינו שנעקר כולה מכליות ודבוקה בערפשא דכבדא ופשעי ליה כיון דזית ש"ס במקום דבוק לכליות ל"ל בה אף שיתקח משם ורש"י שפי' גדללה בהרבה מקומות ומעורה בערפשאן כאן משע' ובאן משע' הוא לפי' הכ' המקום חיומה הוא הערפשא הולך לפרש כן דאי כולה מחובר [כג"ל] פשיטא הא הוא מקום חיומה ודעת המ"ז דפי' של רש"י הוא לפי' הראשון ג"כ דדוחק למר' דרש"י יפרש בסתמא לפי' הכ' דלעיל הסכים לפי' הא' וטועם רש"י דנעקר ממקום כליות כולה ואף בערפשאן כאן משע' ולא מיבד' יפה אפי' כשירה ולפי' לפי' הא' אם נעקרה ממקום כליות כולה ומעורה משע' בערפשא כשירה [אבל להבדיל] לפי' הא' דוקא אם דבוקה לערפשא כולה ולפי' הכ' דוקא משע' בערפשא הוא דכשירה הא נעקרה כולה מערפשא ודבוקה בכליות לימ' ולפי' נר"ך טיין לרינא אם נעקרה כולה מערפשא ודבוקה בכליות ונפרט שמהיב' הסכים לפי' הכ' :

ס"ק ב' עמ"ז העלה להחיר אם הכ' ימים שלמים וכן הש"ך אמנם כתבו ז"ל דאף למחיר דחמיר היינו :

הכשר שלם תחתיו אף רמיא מורה דכשר. (ב) ומ"מ לפעמים בא הכבד כולה מלאה אכעטות ויטמון כולה בתשמום היר' הא' דואי כל שלא נשאר ימים שלמים טריפה דא"כ כבשר שהרופא גוררו [ע"ל בש"ד סוסי' נ"א]. (ג) כתב המ"ז באחא הכבד נתקל לב' חלקים ואם חלק העב קיים לית ב' למיחוש דבולתו איננהו ב"י ואם חלק העב נחמר וחלק הדק שחלף יש לעיין אם נשאר מחלק העב מקום המרה ומקום הכליות ומדק יש במקום הערפשא כשירה. (ד) והגדול לפי' גדלו והקטן לפי' קטנו אף שיש לפעמים כבד אוחא יותר מ' ימים מימ' א"ל לשער אלא לפי' קטנו והמורה לר"ך לשער לפי' אומר דעתו. (ה) כתב הפרי"ת בקי"א בשם ש"א כבד של אוחא ובטחו חלי' במין כים ובתוך הכים שכולה שועל הוא בקון יע"ש וכ"כ להלכה. (ו) כתב עוד בשם הריק"ש אכן כבד כשירה שמהוה מחומר הדם וז"ל דאין יורכ' אם הוא מעלמא הא כל שערב דמעלמא אחי' טריפה [ע"ל במ"ז ס"י י"ט סוסי' כ"ג וס"ד ס"י מ"ב ס"ק י"ד ומ"ז סוסי' נ"א] :

ס"ק ה' עמ"ז בשם א"ר בהימ' להחיר והתב' א"ו ו' החמיר וגם כבדא דעביא ומראה שלה כחמר גפן טריפה ולא אריאה קאי אלא אכבד ולכן המורה לר"ך לזכור בשנינו הכשר ומסתנה המראה [ע"ל ש"ד ס"י נ"א סוסי' ה'] :

ס"ק ח' עמ"ז הביא ב' דעות באם הממט יאלה לחלל הנוף להרשביא אליבא דרש"י כשירה ולהר"ן טריפה ומשמשת המ"ז ב' כהר"ן :

ס"ק ט' הש"ך החמיר בכני' הפי' בין קופא לגר או לנו כפי' דרש"י וכפי' הרשביא וכן הלכה :

ס"ק י' הא דכתב רמיא אם פונה לנדרין בדי' טריפה ליה אלא ספק :

ס"ק י"ד מרה שניקבה ודופן שותמחה ואיניקב דופן להרה ואח"כ נסתם הדופן לימ' כיון שהיה כבד הערופות שפה א' וכ"כ המב"ש בסי' מ"ב א"ו א' ומיהו זה ידק לפי' הש"ך דבעי' סתמא דמעיקרא משא"כ לפי' המב"ש שם דאופו ליסתור כיון דהוא במקום מרה (ר"ל במקום שטועה טריפה) איב' [בניקבה מזהר] וליכשר הכבד או דופן גדרה וסתם א"ו מימ' טריפה אלא משום מרה ובין שנתם הכבד או הדופן היה להכשר. (ג) במשנה ל"ג ס"י ק"ו האריך במחש' שהיה תחובה [כולה] בכבד ויהיה הימ' והחיר מעטם ס"ס שמה לאח"כ ושמה

שהיה מחללה בימ' היתר מבורר משא"כ כאן דכ"א בספק איבור [ע"ל ס"י י"ג בש"ד ס"ק י"ז ומ"ז ס"י ל"ה סוסי' ד'] ושערי' ח"א פ"ר וס"ד ס"י ק"ה ס"ק ל' ד"ה אמנם. (ב) שיעור היות המחבר כאן כתב כתיב דזית לחומר' הוה חלי' בינה ולקולא אף שלש בינה [עיין במ"ש בחור' לסי' מ"א ס"ק ט"ו] ועיין ב"אם ס"י תפי' במ"א א"ו א' ובתב"ש ס"ק ע"ש יע"ש ומ"מ אפשר דהוה ס"ס פלוגתא דרבנן ונב"א סתם המחבר זית חלי' בינה ובתוס' דס"פ גיה ד"ה חלקו יע"ש [ועיין ש"ד ס"י ל"ח ס"ק כ"ה]. (ג) נעילת הכבד מרוב פוסקים נראה דטריפה מני' אכל הרשביא ס"ל מטעם מרה מימ' לא קשיא להרשביא אה"כ ב' כבדן טריפה הא חרי רואין ל"א דכל יתיר כחמר מכל עם הגידון ומחלל נעיל המרה וז' ערפשאן כשר בהימ' דהוי חרי רואין כשי' המ"ז [ע"ל ס"י י' בש"ד ס"ק ד']. (ד) ולענין מימ' שאין להם פלוגתא ודאי נעילה הכבד טריפה דאין הלכה כרשביא וכ"כ מסתמית כל הפוסקים אכל א"כ כוית במקום מרה וכן בני שאין לו מרה אלא בזכור א"כ כוית במקום מרה :

ס"ק ב' ואם משרטט ויכיר הוא יבש ש"ך ובפרי"ח א"ו ב' משמע דנעקר מדיחא דש"ס אכור ובשרטוט מחמא מורא שאל"כ ולפי"ו בין הא' ובין ריאה ספיא' הוה בשירטוט. (ב) ומיהו בריאה אם השרטוט ניכר בקרום סני ובכבד דוקא בכשר ולא בקרום דכל שיש לחלוחית בכשר כשירה :

ס"ק ג' הנה דעת מהרש"ל אם כל הכבד קיים והב' ימים יבשו דכשר מדאבעי' הגמ' בגללה [חולין נ"א] ולא כבד ש"מ כבד כשר וס"ד חלק ולפי"ו מימ' רמיא ואם יבשו אלו הב' ימים היה נראה דוקא הכ' הא מרה הוי ס"ס [שמה בשית' מהרש"ל ואח"כ כש"ך שמה סני בשני ימים] וי"ל כיון דלא ידעין טועה המ"ז במרה הוה ספק חסרון חכמה וליה ס"ס ולענין דינא יע"ש ביבש זית א' לחור [עיין בש"ד ס"י מ"ג ס"ק ו' ובמ"ש בחור' ס"י מ"ד א"ו ל"ג ב"ה הנה כבד גליתי דעתו]. (ב) ומ"מ ביבש מקום הכליות הא המ"ז המיר בהימ' כמימ' ב"י. (ג) טרידס לא משרטטן לכוית כשר וכ"כ ההב"ש א"ו ב'. (ד) א"ר שכל הכבד נשאר לריכוס הימים להיות שלמים ואף אם יבש קלא מהם טריפה :

ס"ק ד' הש"ך הסכים לפי"ו בזה דכשיר אם נשמירו ב' ימים ולענין הלכה העלו כולם להכשר ובאם

הכשר שלם תחתיו אף רמיא מורה דכשר. (ב) ומ"מ לפעמים בא הכבד כולה מלאה אכעטות ויטמון כולה בתשמום היר' הא' דואי כל שלא נשאר ימים שלמים טריפה דא"כ כבשר שהרופא גוררו [ע"ל בש"ד סוסי' נ"א]. (ג) כתב המ"ז באחא הכבד נתקל לב' חלקים ואם חלק העב קיים לית ב' למיחוש דבולתו איננהו ב"י ואם חלק העב נחמר וחלק הדק שחלף יש לעיין אם נשאר מחלק העב מקום המרה ומקום הכליות ומדק יש במקום הערפשא כשירה. (ד) והגדול לפי' גדלו והקטן לפי' קטנו אף שיש לפעמים כבד אוחא יותר מ' ימים מימ' א"ל לשער אלא לפי' קטנו והמורה לר"ך לשער לפי' אומר דעתו. (ה) כתב הפרי"ת בקי"א בשם ש"א כבד של אוחא ובטחו חלי' במין כים ובתוך הכים שכולה שועל הוא בקון יע"ש וכ"כ להלכה. (ו) כתב עוד בשם הריק"ש אכן כבד כשירה שמהוה מחומר הדם וז"ל דאין יורכ' אם הוא מעלמא הא כל שערב דמעלמא אחי' טריפה [ע"ל במ"ז ס"י י"ט סוסי' כ"ג וס"ד ס"י מ"ב ס"ק י"ד ומ"ז סוסי' נ"א] :

ס"ק ה' עמ"ז בשם א"ר בהימ' להחיר והתב' א"ו ו' החמיר וגם כבדא דעביא ומראה שלה כחמר גפן טריפה ולא אריאה קאי אלא אכבד ולכן המורה לר"ך לזכור בשנינו הכשר ומסתנה המראה [ע"ל ש"ד ס"י נ"א סוסי' ה'] :

ס"ק ח' עמ"ז הביא ב' דעות באם הממט יאלה לחלל הנוף להרשביא אליבא דרש"י כשירה ולהר"ן טריפה ומשמשת המ"ז ב' כהר"ן :

ס"ק ט' הש"ך החמיר בכני' הפי' בין קופא לגר או לנו כפי' דרש"י וכפי' הרשביא וכן הלכה :

ס"ק י' הא דכתב רמיא אם פונה לנדרין בדי' טריפה ליה אלא ספק :

ס"ק י"ד מרה שניקבה ודופן שותמחה ואיניקב דופן להרה ואח"כ נסתם הדופן לימ' כיון שהיה כבד הערופות שפה א' וכ"כ המב"ש בסי' מ"ב א"ו א' ומיהו זה ידק לפי' הש"ך דבעי' סתמא דמעיקרא משא"כ לפי' המב"ש שם דאופו ליסתור כיון דהוא במקום מרה (ר"ל במקום שטועה טריפה) איב' [בניקבה מזהר] וליכשר הכבד או דופן גדרה וסתם א"ו מימ' טריפה אלא משום מרה ובין שנתם הכבד או הדופן היה להכשר. (ג) במשנה ל"ג ס"י ק"ו האריך במחש' שהיה תחובה [כולה] בכבד ויהיה הימ' והחיר מעטם ס"ס שמה לאח"כ ושמה

היט אס הנשר רע סביבו דשלט כבולה וסופה להחלקל הא כשנשר בריא תחתיו אף רמ"א מורה [עין בפ"ט ס"ק ב']:

ס"ק ב' ע"ז תנשיר אף שניטל כל הכבד ואלו הכ' יומים מתולשים ומלא שאין צירוף ב' ימים אפ"ה כשרה ובתנ"ש או ח' החמיר יותר מכולן דוקא אס כולו שלם והתולט כולה הוא דמכשירין הא ע"י התלפת יניטל הכל רק הכ' ימים כשלא יהם מתולשים וע"י צירוף יהיה שיעור לא מהני [וכ"כ בש"ד ס"ק ו']:

ס"ק ו' ע"ז הביא ב' ס"י בקופא לכר ולענין דינא אלו מחמירין כב' ה"י. (ב) מחט כחלל הנוף והעור שלם מחמיר הוי ודאי טריפה ואין לומר כמחמיר בא והביא ומהפך לקולא ל"א כן לפי ס"י רש"י רוב הנכלטין דרך הוושט ולא דרך הקנה ובה דמחט כבדרא וכן כתרפשא הוי ס"ט משעס דקדושה לקנה [עין בש"ד ס"י מ' ס"ק ו'] ואף דרוב וקרבן הלך אחר הרוב אפשר דאכיל נמי חוקה מחמת רובא משרה הוי רק ספק והא דס"י מ"ט בקורקנן שניקב לחוץ ספק ע"י חולי או ע"י קוח מירי דאין העור לפניו והוא ס"ס ואי העור שלם כלא"ה כחד ספקא מסתמא ע"י חולי כ"כ החב"ס ס"י מ"ט וכ"כ הל"ז ס"י ע' [ע"ל ס"י ג"א כמ"ז ס"ק ב']. (ג) ועוף שיש לו זקק ומלא חוט כחלל הנוף אף דהעור שלם מחוץ הוי ספק שמה דרך הוושט יא זקק שניקב כשרה [ע"ל בש"ד ס"י מ' ס"ק ד' וס"י מ"ט סוס"ק ה']:

ס"ק ו' ע"ז ל"ד נמאלת אף נחמדה קנה ולא מעליט כשר. (ב) וסימפוא רבא דריאה וכדרא אף במקום שנכנס לכשר הכבד וריאה כיון שערין מומחה כסימפוא רבא כשרה וליד ללב דדוקא קודם שחבסם לכשר הלב כמ"ש הע"ז ס"י מ' דיש לחלק בין לב לריאה וכבד כמ"ש שם וז"ע:

ס"ק ח' ע"ז וכן הלכה דוקא אותו לו הפרוס על הכבד לא אותו שפרוס לדופן וי"מ מ"ד הכבד ה"ק ערפס שניקב מ"ד הכבד טריפותו שווא הכבד ליעט. (ב) מחט כתרפשא ס"ט היינו שטמונה כבשר הכבד או מציא שמה מוושט או שמה מקנה דרך הכבד דקדושה הוא לקנה אבל מעליט ודאי טריפה לא כלבוס:

ס"ק ט' ויש לראות לאחיה נזקך הוכיר המחבר זה דהא אף באברים שנקובתה בנשה מניט אין סירכא פוסל בזה דלא קי"ל דסירכא טריפה אלא בריאה כמ"ש המחבר סוס"י ל"ז וסוס"י מ"ז א"כ כ"ש כתרפשא דאין טריפה מניט וז"ע. (ב) ואם חלב שמה כותם הע"ז היקל והתנ"ש או ח' החמיר אס לא כנסרך החלב לערפשא ומדובק בו כותם. דחלכ. שמה לא מיהדק:

ס"ק י' מחט כתרפס פ"י כולו מכוסה דאליכ פשיטא דלא גרע מחמת כחלל הנוף ע"ז עין בש"ד ס"ק ח' דחלו כפלוגמא [ועי"ש בש"ד]:

סימן

בס"י מ"ח בהגיה מחט בניה"כ כנמאל א"ז כדיקא דלא כמ"ז וז"ך בס"י מ"ח [דס"ל כס כנמאל וק"ד וסירכא טריפה ויותר חמור מהחובה דאלו חתובה בעינן ק"ד או סירכא נגד פ"י המחט ואלו נמאלת אחרין כב"ח כנמאל ק"ד טריפה ועיין ל"ז וע' הב"ש ס"י מ"ח התיב בה"מ כנמאלת המחט בהחבס וס"י ק"ד מנחמך וכ"כ שם הפרי"ם א"כ ה"ה סירכא כב"ח י"ס להחיר כנמאל המחט דלא למדה הרב ז"ל בנ"י אלא מק"ד וז"ל ל"ז דין מחודש אף שבשאר אברים אין סירכא פוסלת אס נמאל מחט כזאין ה"מ י"ס לאכור ובה"מ חמירין ובחמורה שפיר א"י אף כב"ח י"ס לאכור ולפ"י בקורקנן כמחמיר מחט מעבר הכ' ס"ח לא דבוקה י"ס להערקף ואף כזאין ק"ד י" סירכא טריפה מק"ד. (ג) לפי"ה כבדו בהגיה שטורא י"ס שם קוח דבוקה וז"ל מעכבד דיעבר ויכ"כ כמ"י כלל פ"ט או' ל"א והנה לשון רמ"א משמע דודאי הוי ובת"מ כח שמה ובה"מ י"ס חורה מתיב לכאן שגבחות חיבר כחמורה ובה"מ אינו אומר לא איכור ולא הימר אבל בשאר אברים שם סירכות תאנן דמחיר סירכא כשאר אברים כמ"ש בס"י מ"ז א"ז לבחוק כלל דדוקא כתרפשא להחבס בזה הקבלה י"ל [ע"ל בש"ד ס"י מ"ז ס"ק

דרך הקנה נכנס ועיין פרי"ח או' י"א ותנ"ש או' י' אסרו בזה והתנ"ש כחב דספק שמה דרך הקנה הא כחב רש"י דרוב הנכלטין דרך הוושט גס מה שדומה למ"ש מהר"ם מלובלין [עין מציא ס"י חס"י ס"ק ט"ז] ל"ד דהתם אמר' כזאן פסל משא"כ מחובת אין כבדא לומר כזאן נפלה ומה"ה אס נחמך קנה ואין חמורה מולין עכ"ל [ע"ל ס"י מ"ט כמ"ז סוס"ק ב'] וכן נראה הכל לפי ראות עיני המחבר אס נחמדה קנה ואין חמורה מולין דוע שפ"י כמ"י מ"ח או' ד' הערף כמחמיר דקורקנן שמה מיוק כמ"י בו ומשמע אף דהוי ס"ס ה"ה אסר דשמה לאח"כ ושמה לא ניקבה או' מחבדים הפנימות אלא שם לומר דמאלו החורה מעליט והמשמעות שם כן י"ע. (ג) ולענין הכלים לאחר מעליט הפרי"ם התיב והתנ"ש אסר והי"ט משעס דלא כספירא להקל ככהספק ב"א מ"ד אחר ומ"מ כמ"ס כי משעה דנ"ץ וכלאחר מעליט אין לו ראה לאכור הכלים וז"ע [ע"ל בש"ד ס"י מ"ד ס"ק ח' ומ"ז ס"י ל"ח ס"ק ב']:

ס"ק ט"ז והנה המחבר כתב כזאן ב' כבדים טריפה ולא הגיה הר"ב כלום משמע אף כב"ח וזה אס כאחר כתרפשא דיעט טריפה ה"ה חסר ולהר"ם כשרה ובס"י י"ס כ"כ בהגיה פסק דבה"מ י"ס לשמוך אחרים דחסר כזאן ובס"י נ"ד ס"כ פסק כמ"ה דחסר או ימיר חוליא כבד והי"ט כהר"ם א"כ ב' כבדים י"ס להחיר כב"ח עכ"ל ואח"כ לא הגיה כזאן וזה"ל א"י ד"ל חסר הכבד אפשר משעס מרה כמ"ש הרשב"א א"כ אין לחלק בין חסר מחמלת בריאה או לאו אף דלאחר כהר"ם ז"ל דכל יניטל טריפה חסר כשרה היינו מ"ד עלמו לא כבדד [וכ"כ הש"ד ס"י נ"ד ס"ק ט'] ולפ"י כמיוס שאין להם מרה עכ"ל כב"ח כשרה מצינ' [ע"ל בש"ד סוס"ק א'] (ב) דאפשר דיותר כנשול דמי לא כחסר מחמלת בריאה אמנם להש"ד ס"י נ"ד ס"ק ט' דהעיקר כפ"י כל יתר כנשול היינו חסר מחמלת בריאה א"כ י"ס לעיין ב' כבדים כזאון מצינ' שאין להם מרה כב"ח [עין ש"ד ס"י מ"ה א']. (ג) ולענין דינא נראה דב' כבדים טריפה אף בכל המיוס אף כב"ח ויהיו אס דבוקים זה בזה במקום חיות הוי ודאי טריפה ואף אס הם דחוקים ומ"ז אין להכניס זה בגדר הספק שמה הלכה כבהמ"ב דרר"פ כרש"י [עין מ"ז ס"י מ"ח סוס"ק א'] וכן סתם בהגיה ס"י מ"ז ס"ה דבה"מ כ"ח טוחלים להחיר אלא דבכור ל"י להרמ"א דהלכה כהר"ם ורש"י ודא"כ דיתיר כחסר מכל וכל והג"י כתב שא"א ליצטאות חסר הכבד ויולד בזה דהר"ם אפשר מורה דב' כבדים טריפה ואלו כתב הר"מ דב"מ שיעטל טריפה חסר כשר [עין ש"ד ס"י כ"ט ס"ק ט' ד"ה ודע] ולפ"י שפיר עיבר דשקן כזאן לאכור כב"ח ב' כבדים דאפשר הר"מ מורה כזאן. (ב) כתב בהגיה ס"ח אס נסרך ערפס להחבס וביה"כ י"ס לבדוק כתרפס וכו' הג"ז ס"י מ"ט סעלה דוקא מחובה הא נמאלת לא וכ"כ לפי"ד אס חפשו ולא מאלו דכשר וכחב דסירכא עכ"כ חתובה כק"ד דהא י"ס פ"י מערפוס סירכא בשאר אברים וק"ד לחור אין ח' שיערף והעלה שיה' כמ"ש היינו אס ינקב מעליט אף שיש ק"ד כחין אין מיוק כחין טריפה] יע"ש ולפ"י לעי"ן וז"ך אף כנמאל מחט ק"ד או סירכא נגד פ"י המחט ואלו נמאלת אחרין כב"ח כנמאל ק"ד טריפה ועיין ל"ז וע' הב"ש ס"י מ"ח התיב בה"מ כנמאלת המחט בהחבס וס"י ק"ד מנחמך וכ"כ שם הפרי"ם א"כ ה"ה סירכא כב"ח י"ס להחיר כנמאל המחט דלא למדה הרב ז"ל בנ"י אלא מק"ד וז"ל ל"ז דין מחודש אף שבשאר אברים אין סירכא פוסלת אס נמאל מחט כזאין ה"מ י"ס לאכור ובה"מ חמירין ובחמורה שפיר א"י אף כב"ח י"ס לאכור ולפ"י בקורקנן כמחמיר מחט מעבר הכ' ס"ח לא דבוקה י"ס להערקף ואף כזאין ק"ד י" סירכא טריפה מק"ד. (ג) לפי"ה כבדו בהגיה שטורא י"ס שם קוח דבוקה וז"ל מעכבד דיעבר ויכ"כ כמ"י כלל פ"ט או' ל"א והנה לשון רמ"א משמע דודאי הוי ובת"מ כח שמה ובה"מ י"ס חורה מתיב לכאן שגבחות חיבר כחמורה ובה"מ אינו אומר לא איכור ולא הימר אבל בשאר אברים שם סירכות תאנן דמחיר סירכא כשאר אברים כמ"ש בס"י מ"ז א"ז לבחוק כלל דדוקא כתרפשא להחבס בזה הקבלה י"ל [ע"ל בש"ד ס"י מ"ז ס"ק

יעשו ויהי כפשיטות כח"ס המהמר ורמ"א כאן [עין]
במ"ז ס' ז"ה ס"ק ס"ז ד"ה ולענין. (ב) כתב הריק"ש
טעמו מקומה וזהו מר ואח"כ טעמוהו ולא נמלא
מרידות חולין לומר שכלל הכבד המרידות. (ג) טעמה
מהי דוקא שקרע הכבד ובפנים מלא מרידות וז"ס
הכ"ס א"י ג' אי"כ לא יפה עושים הטעמים ע"ג הכבד.
(ד) טעמה הכבד מהי אפי' בבמה. (ה) עובדא בא
לידי בכבדא של עגל שהיה לו מרה בדיונו אלא שהיה
לכנה צוהר לא כדרך המרה שדרכה להיות ירוקה
ואחרת לקרוע המרה ולבדוק אם לא יש שם איהו
רישואא כי סובר אני בכ"מ דאיהו רישואא לר"ך בריקה
ואף שאני אין מחמיר בשני מראה בשאר אברים מ"מ
רישואא הוה ויאלץ מהרוב וכבדקתי יאלץ מים זכ"ס
ללולים ומתקיים ולא היה טעם מר שם ואחרת מאחר
שהריק"ש כ' הביאו הפרי"ח א"י ט' מעשה שהיה יולא
במין כ"ס קטן אלא המרה וטעמו ולא היה טעם מר
והכבד דלא כ' מרות הם אלא בועא יע"ש ועין
דלהכבד סמך אזה ד"ש להסריף וכעת לא נמצא גילוי
לד"ו והסרפתי מסק:

סימן מ"ג ס"א ע"ז וכוונתו פשוט דבחלק העצ
יש בלדיו ובראשו דקות והכל בכלל בשם עב
ועריפה בכ"מ שניקב שם ואין בשאר חצי עבוי לדיון
דא"כ"ב בשעור עובי דינר זהב. (ב) וראה לי דבחלק
העצ גופא מקומות מקומות יש דאם יקב בו במקום עובי
מחצ' בענין שישאר שם חצי עבוי ערמ"א אם עב שם
טעם בענין בשור חצי טעם ולדיון דאין בעוביו אלא
חצי טעם אם נשאר רביע עפ"ה די הכל לפי המקום
וכ"כ הב"ח בפירוש דבעובי של אותה עמול שניקב
בסומ"ח משערין ולא כפרי"ח וכן הסכים הכ"ס א"י
ט'. (ג) וראיתי להב"י א"י א' כתב בשם הפרי"ח דאם
ניקב גדל הדק שבעצ במקום ה"מ כשירה אומר אני
שכפרי"ח מותר הריפך א"י א' והסכים דעריפה והרי
אזה רואה שלא לפסוק דין מחמד הקיטורים אם לא
אחר החיפוש הלא ידעת מ"ש מהרש"ל פא"ט ובהקדמתו
שהמורים מרובים יהודים מןעשים [ע"ל כפ"ד ס"י
מ"ב ס"ק ד']:

ס"ב ב' ופרש כוונת הט"ז אם לא נשאר עובי דינר
דק צניקוף עם קרום לא נהני שאין זה נקרא
בשם עמול והוי כדבר אחר שאין סומ"ח עמול
כמו שכתב הט"ז בס"י מ"ז ס"ק א' בשם אריה אלב
העור של עמול מנערף לשיעור ולא כנה"כ ולענין
הלכה ודאי קי"ל כט"ז וכפרי"ח וז"ל כפ"ד כה"ג
העור או ה' שמהרי" הלוי ס"י ל"ה נראה שמסכים
דאין קרום מלערף. (ב) עוד כתב הט"ז להמיר נקב
בסומ"ח ויכר שגבול כך והוכן כוונתו דנכר נקב
אין שם ניקב עליו אלא חסר ובעמול אין חסרון מו"ק.
(ג) ומ"ש הט"ז מריאה מושלש בשפולי ולא אחר מושלש
משלש בגוף הריאה ויכר שמחולתה כך נראה כריאה
כפ"ד י' לאסור אף בדי"ח משום ששם מחפשות ודוקא
שפולי י' להכשיר בה"ח. (ד) מאי דפוסק הט"ז כ'
טמילים דבוקים בסומ"ח אף בדי"ח עריפה ע"כ טעמו
דסובר כפ"י הרמב"ן יתר כעמול היינו ביד לא כנכר
חסר כפ"י רש"י וה"ס והוי עלה שם נקב. (ה) ולענין
הלכה הנה ה"ז סימן ט"א האריך והעולה מדבריו
דאבר ש"ס לו חלל יש בו כ' דברים לאסור א' שמה
ניקב והבדיל [כ"ס] עד שהוא נראה כמו שגבול לו אלו
מחולתה מ"מ כל שניקב עריפה נכר ניקב עריפה
דאבר ש"ס לו חלל וניקב אפי' מחולתה מקרי נקב
משא"כ אבר שאין לו חלל וגבול חסר כשר היה נכר
ניקב אין בו חששות אלו דשמה ניקב ונתרפא ל"ח
באבר שאין לו חלל וגבול ניקב לאו נקב הוא אלא
חסר

(ב) והיכא דהכ"ס רק ואין בו מים כלל כשר וא"ל
טעמה אלא שהפרי"ח כתב שר"ך נפיה וכן נכון וא"ל
מושקף אי נאכרה בלי נפיהה מהו הדין הלכך לר"ך
המורה לזהר שלא להכשיר כ"א שלא מלא המרה כלל.
(ג) ומיהו אי יש מרה יבדיו וטעמוהו לכבד ויש בו
מרידות כשר כ"כ הפ"ח א"י ג' ופשוט הוא. (ד) אם יש
כ' מרות אפ"י טעם טעם מר כבד עריפה ומהו
אף בדי"ח להקל ע"י סברה הפרי"ח:

ס"ג ר' כתב במ"י כלל פ"ח א"י ג' שר"ך להטביע
הדם מעל הכבד במקום שחמד חסום איסור
ד"ס ואין להחמיר לללות מחילה אלא טעמו כן עתה"ס:
ס"ד ז' וכלל העולה אם הם שמים מחצ' ויש לכ"א
כ"ס כפ"ע ואין מחוברין כלל אף ששפ"ן דרך
נקב ל"מ ואין היתר אלא בשם אלבע בתחלתו או
כסופו מעורב וזה ללמוד מדין כ"מ ודומה אלבע הוי
אגודל והדרי ערבי ל"מ כ"י בוטלה. (ב) וסיומון א"י
שופך מרה לשמיהן אף שהם כ' מחצ' יש להכשיר
בבהמת ישראל בדי"ח טי"ן ב"ח [עין כפ"ד ס"ק י"א].
(ג) ומדא' ומתחזי' נכרתו אף ש"ס בדי"ח מחילה
המפסקת יול שאלח"כ עלה וכשרה ואלו בנפשות כ"ג
עריפה דאחר' שנקבו ול"ז כח"ס מהרש"ל הביאו הש"ך
בס"י ל"ז א"י ז':

ס"ה ח' ומיהו כ"י בוטות ל"א הוי וכל שלא נפסקה
כחלת ואח"כ נפשו ועלתה ל"מ:

ס"ו י"ב עש"ך ועיין באחרונים חילקו בין כ"י וזה
יש לו מרה סמוך לטנו ובין א"י"ה נקבה אין
לה דמשא' ואם מושקף אפ"ה חילוקים הם מן אחד
המוכר כפסוק וכן נחזי' א"י א' י' להם או לאו.
(ב) גם קלח כחבו מורים וכו' י' להם מרה כבנין
ובש"ע והג"ה משמע דאין להם כלל מולא הניה של
המהמר. (ג) במ"י כלל פ"ח א"י ז' הניה ב"ע בל"י
שאי"ן לו מרה סמוך לכבד וי' ומיהו כל שפסול במרה פסול גם
טעמות הכבד יע"ש ומיהו לו מרה או חסר
בל"י ניקבה או חסר או כ' עריפה וזכ"ס הפרי"ח.
(ד) כתב כה"ג כה"ג כ"י א"י כ"ד נמצאו כ' מרות ולא
הספיקו לברוקן ונתערב באחרות י' להכשיר ונבטח
התם דהיה כמה טעמין בלא זה וחסר ויתר י' פלוגתא
דרבננא יע"ש [עין כפ"ד ס"י ל"ז ס"ק כ"ג]:

ס"ז י"ג במרה ל"מ נפיהה תב"ס ולא כפרי"ח:
ס"ח י"ד אבל נמלא אכן במרה דא"ל לניקב כ"מ
נגרעין של המרה וכן כנכר או כריאה אין
לחוס [ע"ל ס"י מ"א כפ"ד ס"ק ד']:

סימן מ"ג ס"ב ודע דנחקר עובי עריפה מסק
ולא ודאי אה"ס זה נחקר כל העובי אלב
נחקר מקלע עובי היה ודאי [כוונתו שלא נחקר מעלי"ט
והוי כניקב] הנה הפרי"ח א"י ד' כתב דנחקר מקלע
עובי הוה ספק וכן העלה הכ"ס א"י ג'. (ב) ואם
נישל כל המוכר עד הקולש"י ג"כ הוה ספק ולא
אחרנין דהוי כנישל ודוקא שנישל עם קולש"י כשרה
ויש"ס כתב. (ג) עוד כתב הפרי"ח נקב מנה זה לא מנה
ויש כשר בדי"ח עובי ד"ז כשרה דעור זה לא מנה
ולא מורה. (ד) וכתב עוד אם ניקבו זה כ"ד כנכד זה
ואילו זה כ"ד כנכד זה לא היה עובי ד"ז לר"ך שיהא
המחקר בין נקב לנקב כמלא עובי דינר ויש"ס כתב:
ס"ט ג' ואם כל העמול לקח ל"א דהוה כלאו נישל
כ"ס ופרישה [ע"ל כפ"ד ס"י מ"ד ס"ק ט"ז
ב"ס ט"ז]:

ס"י ד' עש"ך וכבר הארכנו בסי"ז ס"ק ה' ומ"ח
אומר אני אם נתפסמה הכשר במקלע עובי
ומתחזי' שלם ונבטח"כ ש"ס מראה וכשנחקרן שפולא
והכשר בל"י עדיין נשאר המראה ש"ס י' להסריף אלב
א'.

ושם נאמר דיעטלו בידו אדם דוקא כשיא הא
ניטל מחלה עד שנשאר פחות משעור טריפה.
(ב) האורז כתב בשם מהרי"י מולין דטריפות הכליות
דסופו להחלקלל הנזכר והביא פ"י מהרש"ם דהא זה
ועיין מ"ס בש"י א"ר א' ואפשר שהיה לא הניח הדבר
בזה ע"ש:

ס"ק ב' ע"ד ומדבריו אלה רואה דוקא נקב [ע"י
חולין] שיש בו חסרון דהלי טעמא דלא נהי
מנחמסם ודעת המבי"ט א"ר א' נקב ע"י חולי אפילו
בלא חסרון ולענין דהא כתב מהר"י ושא"ר אחרונים
נקב ע"י חולי והניטל ללובן י"ט לאסור וכן להחמיר
עכ"פ באין הי"ט [ע"ל בש"ד סוס"ק ח' וס"ק י"ד וכו']
י"ב סק"ט:

ס"ק ג' עד הלובן ובתוך הלובן ש"ך הא אין לקותא
בלובן אף שאין הפסק בין הלקוי ללובן כשריה
להחמיר:

ס"ק ח' הש"ך מביא בראיה כל לקותא לא בעינן
למקום חרוץ כ"א במכה חרב. (ב) הרשד"ם ח"ד
כ"י ל"ח בלובא א"ס לא נדקו א"ס הניט ללובן טריפה
דלא מוקמינן אחזקה דבהמה זו אידיעט רוב דידה.
(ג) ולבסוף כתב ב' עדים העידו שבריהא היתה הכליאה
וב' מכחישים אוקי אחזקה וא"ס כולם אומרים שהיה
מוגלא אלא ש"י אומרים הניט ללובן וכו' אומרים שלא
הניט הו' ודאי טריפה דאיכא ס"ס לאיסורא ש"א
העדים שחמרו הניט ללובן האמת אהם ובש"א הלכה
כמ"ד לא בעינן למקום חרוץ כמוגלא [עיין בפתח
לה' עריפות בריה אהם כן לד"ה]. (ד) ומה שהחמיר
הרשד"ם הכליות בריה אהם ש"עלע א"ן לא קי"ל כן דהפך
איסור הורה בטעם אחר דרבנן אין להקל ומה שהביא
ראיה מהב"י ב"י קצ"ב דא"ס שהו בבית גוי כלים
מותר לאחר מעלש התם כיון דהפך א"ס שיש כלל
ערוך עיין מ"י כ"ל ג"ע [עיין בש"ד ס"י מ"א סוס"ק
י"ד וכו' ל"ט במ"ז ס"ק א' וכו' ס"י במ"ז ס"ק ב'
ול"ח ס"ק ג'] וסבור הייתי לומר דלהרמ"ם ז"ל כל
שפיקא מהי"ט שריא אי"כ הו' הוה גזירה לגזירה א"ו
ב"י וכו' דודאי אר"י אין להחמיר בזה"ל [בבתי דרבנן]
משא"כ שא"י הוה רק גזירה טוב דרש"י ש"ז טעם
דהא סיכא דרב אמי דתבריה ואמאי לא שיה מעלש
ד"ס שביטלו דרבנן אלמא אף דרבנן גזרו על ש"א
ומהו להרמ"ם ד"ס שביטלו ד"ס [ע"ל בש"ד ס"י ג"י
ס"ק ג'] (ה) כתב בבב"ב ב"י א"ר א"ר בולא
שקטנייה ולא הספיקו לבדוקה א"ס הוה כענבה כשריה
מס"ס ש"א מתולדה וש"א הוה כשעור י"ט אף שאין
הפסק ה"י קול דאיכא ביה ס"ס לאיסורא ש"א הלכה
ע"י חולי טריפה כזו"ה וש"א לא הוה כשעור אפ"ה
י"ס להקל [ע"ל ס"י י"ב בש"ד ס"ק ב' וכו' י"ז מ"ז
ס"ק ג' וכו' ס"י י"ז ס"ק ל"ד]:

ס"ק י"ד ע"ד והנה הק"י ד"ס בולא שקטנייה
ור"ן שא"ח וניטל ע"י חולי לאריה טריפה ד"ס
[אפ"י י"ס כשעור] דכל ע"י חולי הוה כחמשה ומה
ששנינו בולא שקטנייה יפרש ע"י אדם שניטל ביד
ושאר כפול וענבה לא ע"י חולי [ע"ל ס"י י"ז בש"ד ס"ק ד'] י"ג
ס"ק ט"ו כתב הכרי"ם ניטל הטחול [ע"י חולי] דכשריה
הייט שקטנייה ולא שמוקם דל"ך תחזור לבשרותה:

ס"ק ט"ז ע"ד והנה הק"י ד"ס בולא שקטנייה
ור"ן שא"ח וניטל ע"י חולי לאריה טריפה ד"ס
[אפ"י י"ס כשעור] דכל ע"י חולי הוה כחמשה ומה
ששנינו בולא שקטנייה יפרש ע"י אדם שניטל ביד
ושאר כפול וענבה לא ע"י חולי [ע"ל ס"י י"ז בש"ד ס"ק ד'] י"ג
ס"ק ט"ו כתב הכרי"ם ניטל הטחול [ע"י חולי] דכשריה
הייט שקטנייה ולא שמוקם דל"ך תחזור לבשרותה:

ס"ק י"ז ע"ד והנה הק"י ד"ס בולא שקטנייה
ור"ן שא"ח וניטל ע"י חולי לאריה טריפה ד"ס
[אפ"י י"ס כשעור] דכל ע"י חולי הוה כחמשה ומה
ששנינו בולא שקטנייה יפרש ע"י אדם שניטל ביד
ושאר כפול וענבה לא ע"י חולי [ע"ל ס"י י"ז בש"ד ס"ק ד'] י"ג

וענבה עיין במ"י כלל פ"ט א"ר י"ב וע"ד א"ר י"ז.
(ב) מקשה הרב שהגיע ב"י מ"ז ס"ה ד"ס מחמירין ב'
סוליס כסוד"ה א"ס לא ביה"מ דחושש ל"י הרמב"ן
דיתר כנעול ביד ומקומו עמו אמאי לא הגיה כאן
דאסור באין הי"ט ודרינא א"ס נמאל ב' כליות דבוקין
זל"ז עד ש"א ינטל כל מקום הדבוק לא ישרא כפול
וענבה באין הי"ט ל"ט דעת הרמב"ן ד"ס להטריף:
ס"ק ב' ולענין הלכה י"ס להקל במהך ש"ס חסרון א"ס
לא נחלקה ל"י:

ס"ק ד' חסרון בטחול בפנים בלא הי"ט ודאי אין
להקל [ע"ל במ"ז ס"י מ"ז סוס"ק ט"ז]. (ב) ודע
א"ס מוגלא דפסול הוא בכולא אף בלא הגיע לחרץ
כמ"ס ה"ז א"ר א' א"ס הלקותא בפנים ולא הגיע לחרץ
כשר להשיל וכו':

ס"ק ו' להלכה הסכים הט"ז ל"ש"ס דלא בעינן עד
הלובן אלא בהסמכה ומהך חרב לשנים אבל
מוגלא ומ"ע וסדומים אפילו לא הגיע ללובן ומ"ז עד
הלובן אפ"ה כשריה ומ"ס וכו"ס הבי"ט הי"ט דעכ"פ
בעבורים וסדומים ומוגלא שניהם מסכימים דאף לא
הגיע לחרץ אבל בשאר דיוס אין שוין:

ס"ק ז' ט"ז ויראה דעד ועד בכלל וי"מ לדידן
במ"ז ומחמשה בעינן בלובן עמ"ל לא עד הלובן.
(ב) דעת הכרי"ם א"ר א' א"ס לקהה הטחול והניט למקום
לובן משהו טריפה משא"כ א"ס הלובן לחוד בעינן
רובו ודעת המ"ז דאין לחלק בין החמיר בלובן או
בשאר כל ש"ס מקלה חוץ הלובן טריפה:

ס"ק ח' ט"ז ומשמע מדבריו דעכ"פ מקלה הלובן
הריך להיות קיים בלא מ"ס וכו' ב"א י' אבל
מ"ל לא כיון דמעשה כ"ך היה בשפירא אין ללמוד
ממנו שישת"י מקלות:

ס"ק ט' ט"ז והנה אף שנהפך קלה מלובן לה"ס
כשריה ומיהו א"ס כל הלובן ד"ס טריפה לפימ"ש
הט"ז ב"א י' דבעינן שנשאר מקלה ודעת המב"ט ד"ס
עד הלובן ולא בלובן ומ"מ באין הי"ט ל"ט [ע"י ש"ד
ס"ק ט"ז]:

ס"ק י"א התב"ט א"ר ט' כתב ש"ס ב' מיני אבנים
א' מאכליה ושניה שאין נקיה והם ניכרים והוא
כשהכליאה כולה שלימה רק אותן אבנים מונחים חוץ
הלובן כשריה אבל אותן העלדים מכליאה גופא הוה
לקותא ולמקום חרוץ טריפה. (ב) במ"י כלל פ"ט א"ר
י"ע משופק א"ס מחמת אבנים ל"ט כפול וענבה כוליה
א"ס טריפה והכרי"ם הטריף ב"ז:

ס"ק ט"ז ומ"ס הט"ז דמראה אף שלא הגיע ללובן
כלל ואף לא לתוך הכשר משמע מדבריו דטריפה
כמו בריה אהם התב"ט א"ר ח' הכשר כל שלא הגיע
לחרץ:

ס"ק ט"ז ע"ד והיינו דלוקי הטחול גורם קלקול
בגרימ וכבר תמהו בזה מ"ל [דטריפות כליות
משום בגרימ] והכרי"ם כ' כיון דהם סגורים בטלס ואין
משמשין כלל כמו בבהמה אי"כ לאו כליות הם כלל אלא
חתיכות בשר בעלמא ואף למאן דמשריף בטחול מנשרי
כאן [כך מפרש כיונה מהר"י מולין ולעולם טריפות
כליות מחמת עמ"ל]:

סימן
ס"ק ט"ז ע"ד והפרי"ח א"ר י"ד והתב"ט אסורין בכל גזונא דמ"מ כא"י ל"ס כ"א בלקותא. (ב) ועיין ל"ז ס"י
ל"ח ב' מחולין ו' יקב בסומכיה דיוו כמו בכליות ואף א"ס עומדין בש"א ו' קטנה ויקב בסומכיה כשריה
ולמד מ"י וורדות ש"י גדולה שהולכין אחר הגדולה שהוא העיקריות ה"י כלל. (ג) ודע דכ"י בלכדים ש"א ניטלו
והסרו כשרים ש"ד זה הדין הא ב' כבדים ו' מהם לקותא כולה ד"ס או קטנה כחנן וכדומה אין א"ר שהייתה
לפ"ס והכריאה הוא העקריות דמ"מ מחמלה ש"ז שניהם שלמים נטרפה משמע יתר כחשר וא"ך יחזור לבשרותם
ובל"ה אין לדרוש ב' כבדים לכלן:

ס"ק י"ז ע"ד והנה הק"י ד"ס בולא שקטנייה
ור"ן שא"ח וניטל ע"י חולי לאריה טריפה ד"ס
[אפ"י י"ס כשעור] דכל ע"י חולי הוה כחמשה ומה
ששנינו בולא שקטנייה יפרש ע"י אדם שניטל ביד
ושאר כפול וענבה לא ע"י חולי [ע"ל ס"י י"ז בש"ד ס"ק ד'] י"ג

סימן מ"ה ס"א א' השלל הוא אשכול שהנשים בחבור והאם הוא המעיין שהשלל מונח בחבורה והמעין אם ניקב טריפה לא השלל (ב) כתב הרמ"א בשם אורח ימוק הוולד בחמיה טריפה ובימים נקדשים בעוף יש להחמיר בל"ן ה"מ כמו ימוק הוולד :

סימן מ"ו ס"א א' עט"ו העלה כחיה דל"ן כשר סוחם לטחול דשעוריו ידיה בטובי ד"ו ואחמס התב"ש א"י ג' והכ"ז הוקשה להם דבגל"ה אין דבר שסוחם לטחול דמכוסה הוא בקרום החלב שעליו עי"ש : **ס"ק** ג' עט"ו דבשר אפי' אבר אחר סוחם והש"ך בל"ו ד' חולק עליו וכו' התב"ש (ב) ובושע טעקב אפילו במקום שהוא דבוק לבשר אין סוחם דלא כמ"ס הכר"ם בל"ן וזמ"מ בשר הדבוק בחולדה סוחם אפי' אבר אחר לבד בושע [דגמדה ופשוט] (ג) כתב בשו"ת ג"א חלב ריש מציא באמחא דל"ן אולכ"ן מ"מ מסתם התיב הביוא הפריח בקר"א כ"י מ"מ וכתב דהיה מציא הסמוך לחלחולת ומיחו א"ס ניקבו שניהם ממי"ז אין סוחם דא' מהן ודאי טמא עט"ו ס"ד והתב"ש א"ר ג' כתב דל"ד להא' דאיתחא דבני בכל ממנהגא אסורו ומשיה מסתם ס"דים הא ר"ש מש"י באמחא או בסופה הוה הכריזה כס"דים הפנימים (ט"ל בש"ד ס"י ס"ד ס"ק י"א וע"י במ"ש ס"ק ג') :

ס"ק ד' עט"ו העלה להקל מחט נדקים בחומר בהפ"מ אבל בחבור אפי' קצת אסור אפילו כה"מ. (ב) אם מונח מחט וקורט דם בחון דעת הפרי"ם בל"ן א"ר ע"י דאסור אפי' בדר"מ אבל קורט דם בפנים מותר בה"מ :

ס"ק ז' עט"ו אף אם יש מוגלל חור הטועא אין נכך כלום וזמ"מ לר"ד לראות אם הנשר שלם ובר"א החת הטועא וא"ס לאו טריפה. (ב) ובכ"ר חיותו שכיחי טובא בוטוח יש לבדוק והנה בוטוח אלו חיותו תמיד לטחול הטועא ולהפוך בפנים ולראות אם הנשר שלם וכשירה. (ג) אהמס ביותו הקין שמוטות ב"א מחולעים שפנים רחיות כמה חולעים ראשונים מחוכים חור הדקין במקל ואף שכתב הפרי"ם כ"י ל"ג בחולעת בוטוח שהיה אולג ח"י בשרו ומחון לא היה ניכר שום ריעותא והשכיח חר"א דגם שם לאו דבר ברור להבשיר ויוד דבא"ן הוא רגיל הוא גוד אומן חולעים י"ב בחון בוטוח או יבלת מוכח בברור שהחלע ניקב מעל"ס וקרום עלה מחמת מכה וטריפה (ד) עובדא ב"א ל"ד בדקין שהיה בוטוח בחורוה ונפגעים ובחון ג"כ מראה שחור על הדקין ונדרתי הטועא בפנים היסב שלא נשאר שום ליחה והמראה עדיין לא זיה מחכון והטריפה דהיי דל"ן מראה בשאר אברים חר"א דזו גושא לאו מוסקס ולדין דמכשירין ה"מ כשאין רישו בפנים משא"כ בשם מוגלל בפנים המראה בחון משידה שיש לקוחא מאחר דלא הלכה אף לאחר גרידת כל המוגלל [ט"ל ס"י מ"ג במ"ז ס"ק י"א] (ה) ומ"ש הרמ"א שכל ידן נסתמו המעי"ם ר"ל שכן הרנה וסוחמין המעי" וז"ל להטיל רש וטריפה :

סימן

להחמין שיהיו יב"ח משה הסירוס :
ס"ק י"א הש"ך מחיר בה"מ בחט הנמל בדקין וכן הסכינו אחרונים ובתנאי' שלא יהיה החוב אפי' בחקל :

ס"ק י"ב עט"ו דהייט קיטור האלבע ר"ל כמלא קשר לגודל דהוא קרוב לשיעור ג' אצבעות ר"ל רוחב ג' גודלים :

ס"ק ט"ז עט"ו ובכ"ר כתבו דל"ן סירכא פוסל בשאר אברים ומ"מ בדוקה בע"י אבל בדיעבד כשה" (ב) אבל אם נסרך הפרש ולא נדק אפי' בדיעבד אסור ד"ה וז"ל ל"ו וסי' מ"ג מ"ז ס"ק י"א. (ג) קורט דם המוכר בכ"מ היינו מחשבו או דם לרוד בעובי הנשר אבל האדים הנשר לחוד אין חזק [ט"ל ס"י מ"מ מ"ז ס"ק י"א] :

סימן

סימן מ"ה ס"א א' עט"ו נטל האם בעוף אסור בל"ן ה"מ. (ב) כבהמה אם היה ב' יש להכשיר דשחא הלכה דל"ן נקב אסור כלל דהא מכשירין בה"מ ושחא הלכה כרש"י דכחשר דמי ונטל כשירה. (ג) ואף בעוף [ולכ"ה] ס"ס דהא נטל טריפה י"ל דאפשר ה"מ גופא דאסור בניטל האם דעוף היינו נטל ביד לא נחשר מהחלת ברייה והלכה כרש"י דכחשר מהחלת ברייה וא"כ יש להכשיר אף בל"ן ה"מ. (ד) ולענין ניקב האם יש לעיין אי דוקא ע"י חולי דהוה כנימוק או אף ע"י אדם. (ה) ע"י כפרי"ח במ"ש בדר"מ ימוק הוולד בחמיה טריפה והאם כשירה משום דהוה פירשא בעלמא ע"י כה"י פ"א דיד' בשליא דהוולד טור בו לא בטרפחה :

ס"ק ב' עט"ו ומ"ש בניטל האם לכתב כשירה היינו כבהמה :

ס"ק ג' ב"מ קרושים המהנה לעת הוצרך ובע"ש להחיר :

ס"ק ד' ונחקר כשר ע"י באחרונים אין נחקר כולו או מקצת [ע"י פרי"ם א"ר ב'] :

ס"ק ה' עט"ו ודע דבה"מ כתב עוף אין לו כ"ס השמן ומשיה הכשיר חרנגולה שטבעה גבה וז"ל מ"ס מחנה אחר הכריזה כס"דים הפנימים [ט"ל בש"ד ס"י מ"ז ס"ק א"ל]. (ב) שורים המכניסים דם יש לבדוק אם לא ניקב כ"ס השמן וא"ס לא נדק אפשר בה"מ להקל :

סימן מ"ו ס"א ב' כתב הש"ך דאפילו המחט תחוב נקב מ"מ שומן סוחם. (ב) ומיחו א"ס שומן סביב המחט ובראשו נגד פי המחט אין שומן אפי" ש"ס כשר עליו הרי ראה קדוה מחמת מכה הוא [ט"ל במ"ז ס"י מ"ג סוס"ק ג'] :

ס"ק ד' הש"ך חולק עם הפ"י וסובר דל"ן חילוק בין כשר לשומן ודוקא בלחור אבר או שדבוק בחולדה אלו או הוא סוחם מה שא"כ בשאריו דבוק עמו בחולדה אין סוחם אף אם נסרך עמו כמו שומן :

ס"ק ה' והיה שומן הלכ עמו כפי הכרעה הש"ך ס"י מ"ז ס"ק ב' וכן דעת הר"ם וז"ל דקשה הוא והיה שומן הכרכשא מצי"ט אין סוחם דל"ן נכנס לקב : **ס"ק ט'** עט"ו ולענין דל"ן כתב הכה"ג בג"י הסור א"י י' דהלכה כרשב"א דכל שפספסו אף שלא יזלו טריפה. (ב) כתב רש"י בל"ח בשם מהר"א ספרדי חרנגולה שילאו משה דרך נקב בית הרשי והחמירו טריפה כיון שילאו דרך מקום ל"ר א"א שיחמורו כסדרן לחור המעי"ם :

ס"ק י' עט"ו והתב"ש והפ"י והב"י כתבו שיש להסמיק [כ"י הסירוס הוא הרעיוות המוכיח על יציאת הנכ"מ שטעמו ע"י אדם והפ"י בס"א] (ב) כתב כה"ג בג"י א"י ע"י שהסכס מהר"י אטורכ"י אסור חרנגולים מסורסים שיש לחסם לנקבת המעי"ם והכה"ג השיב דהוה ס"ס טמא טברו עליהם יב"ח וטמא לא ניקבו הנכ"מ וא"י אומר ד"ס כזה לא שטעמו משולם דגרע משם אומס חד הוא ולא הוה ס"ס כלל [ט"י בש"ד ס"י כ"ז ס"ק ל"ן] ומ"מ אין העולם מהר"ן דמאחר שהוא אומן בקי הוא נכך ורואה שלא יגיע כלל לנכ"מ וא"ל להחמין שיהיו יב"ח משה הסירוס :

ס"ק י"ב עט"ו דהייט קיטור האלבע ר"ל כמלא קשר לגודל דהוא קרוב לשיעור ג' אצבעות ר"ל רוחב ג' גודלים :

ס"ק ט"ז עט"ו ובכ"ר כתבו דל"ן סירכא פוסל בשאר אברים ומ"מ בדוקה בע"י אבל בדיעבד כשה" (ב) אבל אם נסרך הפרש ולא נדק אפי' בדיעבד אסור ד"ה וז"ל ל"ו וסי' מ"ג מ"ז ס"ק י"א. (ג) קורט דם המוכר בכ"מ היינו מחשבו או דם לרוד בעובי הנשר אבל האדים הנשר לחוד אין חזק [ט"ל ס"י מ"מ מ"ז ס"ק י"א] :

סימן מ"ו ס"ק ב' מ"ס הרמ"א וכן עיקר דבשין אלבע שם אורח בחמלה וסופו היינו מספק שמה הלכות כמ"ד מלמעלה בשין כאלבע ושמה כמ"ד מלמעלה בשין כאלבע ולא ודאי טריפה :

ס"ק ד' כתב הכה"ג בה"ג העור או ח' בשם מהר"ם מרי כניא ריבין בן בקרובים או רחוקים ומ"ו ומש"ה העור בדם שני יולא מהדרה דכנחא תלוי ועמוד וזהו לו דמות כניא ריבין בכל זורחו וכתב אף שהראש בשם הראשון הכשר היינו כשים לו זורת דקין וזה היה לו דמות כניא ריבין יע"ש וכן הוא האמת לפיכך כל יתר כמולד דמי ואין חילוק בין קרובים או רחוקים :

סימן מ"ח ס"ק א' ע"ז ומדבריו משמע כל שבשנים לעגול הוא דאיתרחא וסומם אבל הרמב"ם פ"ו ממי"א ה"ז כתב וחזי עוקר כמו יתר אלמא דלאו כל חלב מבשלים סומם וע"י ש"ך ס"ו ס"ד או י"ג הביא דברי רש"י והר"ם ובה"ג בה"ג הכ"ז או ח' והתב"ש או ח' כתבו והמורה נרדף לזכר ולעין אם אומר החלב סומם לכשי עכ"ל ולפי"ז נפל האי היתרא בבירי [מולין ב' ז'] דמאן הוא היודע היום איזה חוט היתר המשוך ול"ע [וכי"ז הש"ד ס"ק א'] (ב) ודע דבגמרא ג' א"י איתא תרתי לשינוי ורש"י וראש"ש פסקו כלי"ק דאקשטא ד"ע ל"פ דאסור ודאיתרחא פלגי ואלהם כלי"ק וכי"ז דאסור וסומם כדרי"ז דאמר אינהו מיכל אכלי ולדידן לא סומם בתמיא אמנם מרש"י נראה דבני ככל וא"י דאורייחא פלגי באיתרחא דביב כר"י אכל הראש כתב נהי מדאורייתא שרי כר"ע מ"מ מדרבנן אסור ואין ס"ל כהראש"ש ומה שכתב רמ"א ס"י ס"ד ס"ד וי"א שמדנא אסור שכל היתר וליין רש"י וראש"ש ואל רש"י וראש"ש פלגי וי"ל משום דהמחבר ס"ל דליכא אלא מהנהג דסובי כהר"ם דלי"ב עיקר ומשום כתב רמ"א שמדנא אסור דלי"ק עיקר ומדרבנן ככ"ז [ומה שניין הרמ"א רש"י וראש"ש היינו דס"ל כלי"ק] (ג) ומה שכתב הש"ע כרם שניקב טריפה כו' שהרי החלב שגולו אסור אף שרי המירו ואמאי ל"א אינהו מיכל אכלי שפ"ה ד"ס ב"ו ספק איסור מורה [ע"י ט"ז ס"י ס"ד ס"ק ח'] וא"כ כהה"ד דר"ם מש"א בעי גרידה במ"ס ש"א והסכים עמו הפרי"ח בקי"א לא ידענא על מה הסתיר [ע"י במ"ז ס"י מ"ו ס"ג] (ד) ומעשה כרם שניקב וחלב סומם הוה רק ס"ט שמה כר"י שהמירו ומיהו א"ס החלב ניקב הקרוב ודאי אסור [ע"י במ"ז ס"י מ"ו ס"ק א'] ומיהו הא ודאי דאקשטא אין לעשות ממנו ספק דרובין כלי"ק דאקשטא אסור לכ"ע (ה) כתב הפרי"ח בקי"א בשם ש"א מחט בקיבה ולא מעלי"ע ויכלה כנגדה ושומן ע"ז כשר ושפוט הוא דהיינו דאיתרחא ומיהו א"י לאו שומן הוה יכלה סימן דניקב מעלי"ע וכל כיוצא בזה ד"ס הוכחה דניקב מעלי"ע טריפה [ע"ל בש"ד ס"י מ"ט ס"ק ב'] :

ס"ק ג' ע"ז ודעו להקל אף בגמלא הכרם נקוב דתלין לאחר שחיפה פירשו כמו בריאה לבד במות חישתין ולפי"ז הא דכתב רמ"א דמולין דאכלה בבבחה כו' היינו דל"ל לבדוק כלל בכרם אי י"ש שם נקב או לאו משא"כ אי מלא נקוב הכרם לר"ך דניקב אי הכולע רחוק מהמור או לאו ודעת הש"ך להקל והפ"ה ודעת הכ"ז והב"ש להחמיר ועמ"ש בס"י ל"ז בש"ד או י"ז [ע"י בש"ד ס"י ל"א ס"ק ז'] :

ס"ק ח' ולענין דינא העלו כולם דברוב עובי הבשר י"ש להחמיר ומשום י"ש חילוק ע"י חולי ברוב אורח או רוחב וע"י קוץ טריפה ככ"ש (ב) כתב הכ"ז טעם כרם החיונה דסוף הפעמי לנקוב הלך אי העור שם מבחין רק הבשר נקרב ל"ב מניחות השורים כשיהם סביו ג"כ כהה"ג בה"ג כ"י או י"ס והדמש"א

סימן מ"ו ס"ק א' התב"ש או ח' מפרש כוונה הש"ך אם בליאשו מקיבה עושה רובע שבנים הם שרתיים הם כ"י או שש סדק ויכיר שם ב' בהתחלתן ובס"ה אי"ר שמתחלה הוא ח' ממש ומלוי ועמוד (ב) והתב"ש עלמנו מהר"ך בס"ה אי"ר שגולו ועמוד וסומם בראשו ואין משמש כניסה ולי"ה ובס"ה אי"ר שגולא מהר"ך וסוף יולא דרך פ"י העצמה וסוף ומשמש כניסה ולי"ה לעגול היה מצי יתר וטריפה וכן הוא ומ"מ לענין דינא העלה שאין להכשיר מצי תלוי כ"א בתחלה הם אורח אלבע אחד ואין ניכר שם כלל שם שנים ויחידה הוה אין באלכו כ"א אלבע או כשר בה"מ דוקא (ג) ובאין הי"מ לר"ך ג' מלאים דמתחלה הם א' באורח אלבע ולסוף ג"כ כלן בא' באורח אלבע וכל ארכו של יתר רק אלבע או כשר ולא בע"א וכן העלה הפרי"ח וכן ראוי לפסוק להלכה שאין כשר כ"א ב"י המלאים המזכירים :

ס"ק ב' ע"ש ופ"י הוא בבבחה בע"י מחמתו וסופו שיהא אחד וי"א אורח אלבע לריעה א' שהוא דעת הר"ם [נראה דכ"ל] אבל לא בעוף (ב) ואם בתחלתו יולא א' ממש זה הדין דר"ם דכשר ואם נראה מתחלה ששם שנים שרתיים הם כשנים או שש סדק טריפה בעוף ובבבחה וזהו הדין דר"ם (ג) ואם הדרי ערבי בבבחה בשין מתחלתו עכ"ש שיהיה כ"א ובעוף אף אם הם מתחלה ב' ובסוף הדרי ערבי כדרי וזה הדין דר"ס ומ"מ ל"ע כפירוש זה [עיין בש"ד ס"ק ח'] :

ס"ק ח' ע"ש ועמ"ש [ס"ק א'] לענין דינא דוקא אלבע ובבחה במ"ס התב"ש (ב) כתב הכה"ג בה"ג כ"י או ח' כ"א בשם מהר"ם תלוי חור"ד ס"י כ"ה בעוף שהעילה רשי מצי מקומות וזהו לחמור בפנים ור"ה שהמצי הוא א' אלא שהוא רחב ומטיל רשי ל"ב נקבים אלו והכשרי כיון שבעמי הוא א' אין בכך כלום וכן הוא :

סימן מ"ח ס"ק ג' ע"ש ודע דבעוף אין כרם הפעמי ולא כרם החיונה ומבאר בס"י מ"ט [במ"ז ס"ק ג'] לענין אם נחלק הבשר שעל העלם שקורין בלוי"ג כשר [ע"ל במ"ז ס"י מ"ט ס"ק ט' ושי"ד ס"י י"ד ס"ק ז'] :

ס"ק ד' הש"ך הביא כמה דעות דבש"י מושג דוקא וכן הסכים התב"ש או ח' בה"מ י"ש להקל אם לא נקרב מושג מעלי"ע וכי"ז הפרי"ח או ח' בה"מ להקל (ב) אמנם לענין דינא נראה דכל הפוסקים פסקו כריב"ח דכל הכרם במשחו ונקרב רוב החיונה היינו כשר המופה א"ה רוב הכרם א"כ נפשע בשין [עיין מולין י"ב ב'] דנקרב רוב החיונה הוה ודאי טריפה ודעת הראש"ש דה"ו ספק ל"ע :

ס"ק ו' מ"ס הש"ך נקוד היינו משלש לא ידענא מה בעי בזה ולהחמיר אף באין מושג דינא הכי להר"ם ז"ל :

ס"ק י"ב ע"ש אמנם בבמה מדליקין [ל"ז א'] יראה מרש"י אף ע"י חולי לא הוה הגנה דמ"י עוד דק אין מגין וזהו ביה"כ עור וחלי ולא קי"ל כ"א כרש"י אלא כר"י בעל המ"י שני מולין ב' ב' :

ס"ק י"ג ע"ש דביב"ש י"ש בו מקום שאין שם אלא עור א' ומשמע מדבריו היה שאר הכרם באין הי"מ י"ש לאסור בבחש כרש"י ובקובה י"ל דהוא קמח עב ודומה לביב"ש במקום כסול :

ס"ק י"ד ע"י ש"ך ומיהו כחיונה שחלשעין שם מקלין אם לא ניקב מעלי"ע י"ל דמורו כ"א באין הי"מ ושם מקלין אף באין הי"מ ניקב העור הפעמי למור דלא מחזיקין ריטוחא מעור לטור [עיין בש"ד

כחך דבעינן קלה כשר קיים ללד העור ישיש ומי' לא ידענא מהיכא למד דין זה דכחם החיטונה משום פנימי [עין בדף אחרון של העין ובחיש]:

ס"ק ח' ודע דבקענה כרובה כחם הפיה או' ו' ששיעורו אם נקדר שחוט המקף יהיה רובה טריפה והחבש' או' ו' ס'ל בקענה לא מונקף לרובה ואם לא יהיה ארכו טפה ליה טריפה ולדינא יש להחמיר בפיה ומיהו אם נקדר שאם תמחה כפכל בס' החבש' יורה [עין מק"מ ס"ק י"ד שחפצו כוונתו דהיינו שנקדר כ' שלישי רוב אורק]:

ס"ק ט' הכיח סובר דהתמס' וביה"כ שניקבו זה לזה דכשיהיה היד במקום חיבורן שאין להם אלא עור או משקין באמצע ואלו מהו' משמט במקום שאין שומן ביניהם אף שיש דופן לכ"ס כשיהיה ולדינא יראה אם ניקבו במקום שאין שומן מפרד ביניהם כשיהיה [וב"כ הש"ד ס"ק י"א ועי' מ"ז ס"י מ"ח סוס"ק או' מ"ס אם החלב ניקב כ"ו]:

ס"ק י' והנה לדניא פסק רמ"א באין הי"מ טריפה והיינו ע"י קוץ כח"ש הע"ז בל"ו י"א ובה"מ כשיהיה וע"י חולי אפילו בלא הפיה כשיהיה וביה"כ אפי' ניקב עור ומלי' כשר דאין לא ס'ל הטעם דרש"י דכ"מ לפי שהדופן דק אלא הטעם שמה הכריא ונתרפא כח"ש החוט' לדעת רש"י וזה שייך בדופן דק דמטע' שהחפצט המחט עוברת מעלי' משא"כ היכא דיש לה לילך מולק' מה לא חישוק. (ב) וכן אם שחטוהו מיד שכלעס מחט דליכא למחש' שמה הכריא אף לרש"י כשר בלא הי"מ:

ס"ק י"ב ולדינא העלה הע"ז להחמיר אף בה"מ ניקב מלי' ולא בדק אחר קיד אף ש'ודע באומד הדעת שלא ניקב מעלי' דלא כרמ"א אהנם הש"ך בנה"כ הש"י עליו וכן וירא דעת הכת"מ בה"מ להקל בדקק לאחר מולחה ויודעה דלא עברה המחט לחוץ כשיהיה אבל אי לא בדק אי לא עברה המחט מעלי' אחר אף בה"מ וכן הלכה:

ס"ק י"ג עט"ז דל"ד ואפי' בפנים טריפה וקורט דם סי' לעיל [בש"ד סי' מ"ז סוס"ק ע"ז] בשם חוט השני דוקא נזר או קורט ממש הא אורס הבשר אין מויק והכל לפי ראות עיני המורה בזה. (ב) ויראוי שחט דהא דבעינן קיד [בניקב מעלי' (עין כשיחמט לפנינו הא נאכד המחט אפילו אין קיד דל"ס אי אירא דחיים הו"ל למיסרך דהא ליכא מחט ויהיה אירא לפנינו אלא חורה לאחוריה א"ל שיהיה קיד בחוץ ובחיתוכה נפל הקיד]:

ס"ק י"ד עט"ז דפי' הא דכחך רמ"א וא"ל שום בדיקה היינו דא"ל לראות אחר קיד בחוץ כיון דלא נחמך ומינה הא נמלא בחוץ טריפה והל"ל כפי' מי' היקל בנמלא אף שיש קור' בחוץ עיי"ש. (ב) ובתנחב' אי הקיד רחוק אין סברא לומר שנתחמך כ"י פעמים משא"כ בנמלא אף רחוק קיד שמה חורה ע"י נעטע לאחוריה ולא נזרע מקומה איה וכל שיש קיד טריפה ומיהו במקום הי"מ יש להחיר כאלו כח"ש החבש' או' ו' י"ז והפריה היקל בכ"ע [וב"כ ס"ק י"א]. (ג) וקיד בפנים בנמלא יש להקל אף באין הי"מ [עין ש"ד סי' מ"א ס"ק ע"ז ד"ה כחך בנה"מ]:

ס"ק ט"ו עט"ז דאם המחט תחוב באורך יש להפסיק אף מלי' ומשמע מודברי דוקא תחוב הא מוח' לאורך לא והחבש' או' י"ז החמיר אפי' מוח' וז"ל לו להחמיר בנתחב' דהפריה מוקל בכ"ע [עין בש"י ח"ב סי' ס"ד]:

ס"ק י"ז עט"ז דקורקנן אף שאין קיד בחוץ ובפנים אם ניקב מעלי' טריפה בשם עדי"מ ואף דכחך הרי"ב בנה"כ דאפי' לבדוק כל אורך המחט ואף בנה"כ

כשי"ד סי' ל"ג ס"ק כ"ב. (ב) וכחך הש"ך דוקא אי יש קיד בפנים והדין עמו דאף [דנמלא נראה כל"ל עין בש"ד סי' ל"ג ס"ק י"ט] דחיי' שמה אובלין ומשקן שטפוהו הוי ס"ס שמה לאח"ס ושמה לא ניקב מעלי' ול"ד לנשט דאף שאין קיד בפנים דהתם איתחמך איתורא ואף שלא במקום שחטוהו מ"מ רגיל ומלי' שנקבו שיהיה משא"כ כאלו [עין במ"ז סי' ל"ג ס"ק י"ז] והחבש' או' י"ב החמיר בכלן אף שאין קיד בפנים חיי' שמה אובלין ומשקן שטפוהו:

ס"ק ט"ז הש"ך עשה כלומר למעט אם תחוב בל"ד חוץ אפי' מלי' טריפה דהוי נחמך בחלל הגוף ודוקא אם תחוב מבפנים מלי':

ס"ק ט"ח י"ז בתחוב מלי' ליד קיד נזר פי הנוחט ממש הא בסביב הקנק בחוץ סמוך מיד כשר ומי' לדרין אף סביב בחוץ כדחבס קס' כח"ש הש"ך או' כ"ז הוי טריפה וי"ס סביב המחט באורך המחט וה"ס בפנים סביב הקנק ומסירה בקיפין מלי' ומי' לדרין שריכין לבדוק כל אורך המחט אפי':

ס"ק י"ט ודע שח"ש הש"ך מי החיורה למחט לאחוריה ולפני' אם נמלא המחט מנחמך בתוך ביה"כ וניקב ביה"כ או שיער ע"י קוץ הוי לן לחוש שמה הכריא כמו בנשט דע"י חוץ שחמט לאחוריה וזה לא נמלא בשום פוסק להחמיר ככה"ג בב"י"ס [עין בחי' רעק"א] אלא דיש עוד להקל בכה"ג גוויס דוושט שיהיה אובלין ומשקן ושכ"ס שניקבו לחוץ או דעור החוץ אדרס ואין נזר רוסם שנתרפא וא"כ י"ע על הש"ך שביא מ"י זה דהרמ"ש ובאמת אף שלא נמלא המחט כלל כשיהיה. (ב) כחבו הסו' ביה"כ שניקב זה שלא כנגד זה כשיהיה דמינה נימי':

ס"ק כ"א אפי' לח"ס ומתקטל דמכשירים אם אי' אם ניקב לחוץ דוקא בדקק באומד הדעת שלא יא' לחוץ היינו במשכונס סיר שסבין שלא הלכה המחט ויחר' הו' לא חישוקין שמה חורה לאחוריה ויראוי שחט דהו' דוקא אם המחט עדיין תחובה י"ל ש'ודע להבחין באומד דהאם הא כשכ"ס המחט לפנינו ולא בדק אם לא ניקב לחוץ כ"ע מודים אף הת"מ ויש"ש דאחור ולענין הלכה יש לפסוק כח"ש הכ"י והפריה אחריו אף ש'ודע באומד הדעת כל שלא בדק בדיקה מיוחדת שלא ניקב לחוץ טריפה כח"ש י"ז ואם לא בדק אחר קיד יש להכשיר בה"מ. (ב) אי ניקב מלי' שדקן אף שאין המחט לפנינו כ"ע מודים דכשיהיה ומהי בדיקה דקיד דקיד לאו במחט הוי למיסרך כיון דלא גביע עד לחוץ. (ג) ואם בדקו ולא ניקב מעלי' ויעלה המחט ומפני דקושה א"ל להכיר מקומה אין להחיר כ"א בה"מ לדין דאפי' בבדיקה קורט דם כל אורך המחט מי' לדרין כ"ש לחפש בכל הכרס אי' הוי כלא בדק אחר קיד ואחור באין הי"מ כ"כ החבש' ס"ק י"ד ובזכר הוי הלא כל דכרי' בלדק וכן הלכה [וב"כ הש"ד ס"ק כ"ח]:

ס"ק כ"ב עט"ז והעולה להלכה בניקב מי' לדרין דהבדיקה לקולא אי' אף שיש קיד בפנים דהתחיל עכ"ס מחיים טריפה מספק משא"כ כשאין קיד כלל ע"כ הוכחה שלאחר שחטוהו. (ב) ובניקב מעלי' אף שרחוק כדחבס קס' מבחון טריפה הא יומר מרחוב קס' מוליך בחי' אחריתא אבל מלי' דוקא נזר פי המחט ממש אם סביב הקנק בחוץ רוחק קס' כשיהיה וכ"ס אם סביב המחט באורך או בפנים דכשיהיה כיון שאין רשומה בחוץ:

ס"ק כ"ג עט"ז דהה גמח' משמע בידוע שלאח"ס ניקב דורא' היה כן והבי' הכ"ז דעת הר"ס שמה דחקה לאח"ס והני"מ [אי מכשירים משום ודאי אי משום שמה] אם ניקב בביה"כ מחוץ לפנים שדאין שיש נקב

נקב בדופן כנגדה אם נאמר דוראי דחק לאחיש ליה אלף ס"ט שמה ניקב אי מחברים הפנימים וזה נאמר דשמה הוה ס"ס לאיסורא שמה אי מחברים ושמה ניקבה קודם שפטים ובלבד קיייל דוראי לאחיש ולא ספק [עין בש"ד סי' ל"ז ס"ק ע"ז]:

ס"ק י' עש"ך וירש דאיהא ספקי עובא ריני שמה אין קיד ושמה לא הכריא ושמה הלכה כחוס' ומשיה כתב ספקי עובא דרש"י בחסרון ידיעה למה:

סימן מ"ט ס"ק א' עש"ך ומיהו לריך שלא יהיה הנקבים סמוכים כ"כ שלא יהא משלם [כוונתו שלא יהיה הנקב בלבד]:

ס"ק ב' עש"ך הראש מקום לס"י ח"ו וכן נאמר דלף עטדין המחט עם אפייה בזמן סומם והמוטב להקל אף בשומן טוף. (ב) לריך המורה להזהר לפעמים יש ווארטעניל מבחון נראה דקדוש מחמת מזה עין ש"א בקיבה שהיה יבולא מבחון [עין מ"ז סי' מ"ח סו"ק א']. (ג) גם אם יש שכל לבן עד לחון נגד פי המחט או לבן והבשר קשה הכי אפי' כבשר שהופא גוררו וכ"כ שיש מחט דאין לך ריטואל גדולה מזה ומשיה כל ששכחתי מראית העבר לחוד אף דשכלאם כשרה כאן דאיהא מחט טריפה [עין בח"ש]. (ד) עובדא הוי בקורקבן שהיה מחט מובטח כבשר כהוא דר"י מ"ח אלף שבפנים היה כעין שכל עד שליש עובי ואח"כ לא יוכר שום שכל עד מקום המחט וממקום המחט היה שכל לבן עד סמוך לחון ובחון היה מזכיר כעין זכונות אלף כשהכריח המחט חו לא היה מזכיר והבשר היה בחון כריא והכשרתו אף בלא הימ כיון דשפטים היה שכל אף שחמיר נפסק מה בכך מ"ח מראין הדברים דשפטים היה הנקב [עין בח"ש]:

ס"ק ח' ולענין דנא א"ס הקורקבן ניקב מבחון וא"י אם ע"י חולי או ע"י קץ הפריח או ד"י כתב דוקא שהעור שלם מבחון או י"ל דשמה ע"י חולי הא עור נקוב בחון לא הוה ספק השקול דמסתמא ע"י קץ ודעה החב"ס או י' בעור שלם מסתמא ע"י חולי ובטור נקוב מסתמא ע"י קץ אלף בחין עור לפניו בע"י ס"ס. (א) ולפי"ז מחט בחלל הטוף הוה כבהמה ודאי טריפה אם היה עור ודאי בחון ובטור שיש לו ופק הוי רק ס"ט ומיהו אף אם הופק נקוב ומולאין מחט בחלל הטוף אין להכשיר ולחלות שמופק ולא ועוד דלאו ברור הוא כדעת הרשב"א דכל שאין בנה ליכא חששא דאכריס הפנימים ע"י ש"ך סי' מ"ח או ח' ולפי"ז אף אם המחט מחובב בוסק ונא לחון קנה יש להעריך כדעת הר"ן [ע"ל סי' מ"ח במ"ז ס"ק ד' וס' י"ד ס"ק א' וס' י"א ס"ק ב']. (ג) שאלה בר אמוח ומלחם עם בשר הרבה ומולא בה מחט בחלל הטוף ולא היה סי' נגדה ותרגומה נמלחם עם בשר הרבה בפ"ע ומולא מחט בחלל הטוף ולא היה סי' נגדה השוכה אם היה עור שלם ובר אמוח ומולא אין להם זפק ע"י סי' כ"א כבאר הגולה א"כ הוי ודאי טריפה ואסור הכשר משא"כ הרגומה ד"כ לה זפק א"כ ל"ה רק ס"ט ובתליסה יש ספק אי הלכה ב"י או ד"ק והוי כ"ס והוא דומה לבש"י ח"ס סי' ק"ע בעל פה מין שמואל בו קץ חוץ חלל הטוף ומלחם עם שכל בשר והכשר

י"ד לומר לכה"ג אי חליף בקורקבן טריפה כמו ווסט אמנם לדינא אינו כן. מלוא הזכיר שום אי מהשוקים זה. (ג) לכאורה ב' עורות היינו עור הלכך ובאר הכשר לבד הקליפה שמשכין אמנם הכריזו או אי כתב מה שקולפין ומשליכין עור אי' והכ"י כל עובי קורקבן יע"ש וי"ח מחיה הקדו וי"ח בכל זה ע"י חולי דנקב בלתי טריפה: **ס"ק ב'** עש"י ד"ח דקורקבן מעליש ואין קיד טריפה וי"ח דלאו ביה"כ יש להחריב בה"מ כתיב הש"ך בלוי ל"א ואלו בקורקבן אסור אף בה"מ וכן המנהג דלא כש"ך ופרי"ח וכן הסכים התנ"י או י' ובג"י או י' (וב"י הש"ך או ד"ל). (ב) וי"ח עור אם דאי אחר קיד

בניה"כ טריפה מעליש בלא קיד מ"ח יש י"ח בזה כה"מ דהם משעירין כתיב הש"ך או י' בשם הב"ח משא"כ בקורקבן אפי' בה"מ יש לאסור אמנם הש"ך ב"י מ"ט או ד"י מכשיר בקורקבן מעליש אם לא נחלף קיד ולענין דינא הפריח היקל והחב"ס ב"י מ"ט או י' ג' החמיר יע"ש שדבריו נכונים עד מאוד ומונה בכל יום להעריך ואפילו בה"מ [עין ש"ד ס"ק ל']:

ס"ק י"ח עש"י ויש להקור חקירה אחת נחלף נאמר ומסמך ורש"י ע"כ כנגדעין של המרה ופ"ו לחון דוראי לריך פנים ב"א או כמחט ויש קיד בפנים דוראי מכפנים ב"א כח"ס הפ"י א"ס יש שכל [ע"י בש"ד סי' מ"ט ס"ק ב'] ויהי קיד וכעת נקוב הוא לחון ובג"ד פנים שלם ונתרפא ולא יוכר שום ריטואל בו אי היה ודאי טריפה דה"י היה נקוב מעליש או ספק הוא המקום קודם שניקב לחון וליה קרום מחמת מזה דמ"ע ל"ח קרום או כיון דה"י עשה אחת טריפה שוב אין לה הימר או סופו לסבור כיון דמקום רשע הוא וזה ל"ש כלן כיון דבאחור עשה שנתרפא עדיין לא היה ניקב לחון ולא חל עליו שם טריפה גם קרום מחמת מזה ל"ה דלא מקום רשע הוא וי"ח כ"ס נהפער בלחיות קודם שטרט הספק דמחירין בה"מ כתיב הש"ך ב"י או ב"א בלתי שמולה עם אחרים שהחיר השכ"י בח"י ביה"מ וי"ח כ"ס נמלח מעטס ס"ס שמה לא טריפה ושמה הלכה כמ"ד כ"ק בתליסה א"כ היה כה"ג נמי וי"ע [ע"ל סי' ל"ג במ"ז ס"ק ד' וס' מ"ט ס"ק ב' וס' י"ח במ"ש]. (ב) עוד כתב הג"ח בשם אמוי כמחט דמקום שמה מחט ונא לחון כ"י ולפי שטותא אפי' לא ונא לחון כל שא"כ לבדוק אחר קיד טריפה [עין בש"ד סי' מ"ח ס"ק י"ד ד"ה ודע]. (ג) ודע אם יש שכל או קיד בפנים ודאי כשר אף בלא הימ ואם בחון ולא בפנים הוה ס"ט שמה ניקב אי מחברים הפנימים [זה ק"י להחמיר ס"ק י"א]: **ס"ק י"ט** עש"י הש"י על מהר"ם יע"ש ובנה"כ ובפרי"ח א"י כיה השני על הר"י כיון דעדיין עוסק הוא בהולאה הפרש הוה רק כניולו מלחא בעלמא דמסתמא מולא ולא מהימן לטו שלא מולא במקום המעריך ולענין דינא ל"ע בזה ואין בידי להכריע. (ב) וכ"י כבאר ישראל בעור שמוקם בהולאה הפרש ומלא מחמר כידו דרגלים לדבר אבל אח"כ שאלה הפרש כה"מ גם מהר"ם מודה דכשר כתיב שם וזה מ"ט דא"ס ישראל שומק לא ידענא דלא הוה למידע ע"י ק"י. (ג) ומעשה היה בגור' שחלחל אלף הנהר חמיבת בשר שקרין חו"כ ובאה ואחריה שמואל מחט מחובב עם חוט א' של פשחן וראיתי המחט הימה מלוטשת כעין חדשה וחוט היה ג"כ חדש והאחריו דמראין הדברים ששקר עתה גם לא היה משרתת אלף הפנים אלף שבעה"כ אי' אחרה לה לחון וי"ח שאלה הכרם כה"מ מחללה לא מחוקין ריטואל זה י"ל דליד לגזון מהר"ם:

סימן מ"ט ס"ק א' דע דבאחור אין יש קליפה פנימים כפ"ע אלף גוררין ומקלפין כסבין ולאחר שגוררין נאמר עור לבן וחלק וקשה קנה ואח"כ כשר אדום ובתרגומה יש בחין ש"ס בפנים קנה ידוק ואח"כ עור לבן. (ב) ועין כה"ג במ"י העור או ד"י י"ד לומר לכה"ג אי חליף בקורקבן טריפה כמו ווסט אמנם לדינא אינו כן. מלוא הזכיר שום אי מהשוקים זה. (ג) לכאורה ב' עורות היינו עור הלכך ובאר הכשר לבד הקליפה שמשכין אמנם הכריזו או אי כתב מה שקולפין ומשליכין עור אי' והכ"י כל עובי קורקבן יע"ש וי"ח מחיה הקדו וי"ח בכל זה ע"י חולי דנקב בלתי טריפה: **ס"ק ב'** עש"י ד"ח דקורקבן מעליש ואין קיד טריפה וי"ח דלאו ביה"כ יש להחריב בה"מ כתיב הש"ך בלוי ל"א ואלו בקורקבן אסור אף בה"מ וכן המנהג דלא כש"ך ופרי"ח וכן הסכים התנ"י או י' ובג"י או י' (וב"י הש"ך או ד"ל). (ב) וי"ח עור אם דאי אחר קיד

בזקוקין דין בה"מ הוי ס"ס שחא לאח"כ ושחא לא ניקב מעליה משא"כ עכשיו עריפה דלא שייך ס"ס בה"מ ולדינא ל"ע [ע"ל ב"מ ס"י מ"ח ס"ק כ"ה].
(ג) כתב הרדב"ז הביא הפרי"ח או"י מחמת בזקוקין היה מערובת עם שאר חרמנונים והיה רשע שחור בהרנוגל או"י והבכיר השאר והסכים הפרי"ח והבכיר כתב אין לדין אלא מה שענינו רחוק [ע"ל במ"ז ס"י ק"א ס"ק ט"ו]. (ד) עוד מעשה מחט יאסא כתי' אבנע ולא הרגיש בהדחה היקל דודאי לאח"כ דאליה היה להרגיש יע"ש על זה כתב הבכיר דבס"י מ"א או"י סתמיר [הפרי"ח] ולא ידענא דהתם הוא המעשה על י"צ וממנה כולה בבשר משא"כ כאן מילתא דמסתברא דאי איתא דהוה קורס שמייה א"ר לא הרגישו בשעת הדחה ולמעשה ל"ע:

ס"ק ג' ה"טו האריך להשיג מוה"ש ובה"מ ח"י דש"ס דשכ"ח הוא שניקבו שניה ומתהפך לא בעינן כאן [ע"ין מ"ז ס"י ל"ג ס"ק ו']. (ב) עוד כתב ה"טו בשם העור דאין לשוף כרס ובתב ה"טו היה בער המופה ל"ל ח"ל העור שוף אין לו כרס והתם ובי"ס י"ש לו כנגדו זקק וקורקבן הנה זקק וקורקבן הוא כנגד המסס ובי"ס אהנס כרס הפנימי אין לו כל עיקר ובי"ס הרמב"ם בפ"ו מה"ש היו ובי"ס היו"ט ס"י ע"ו באומא שהיה הבלי"ג נחלק לשנים והטור כלל כשר ושלפל שם אי הוה כחוס וכפי הנראה דבלי"ג זה הוא בנקוט כרס חיונה ול"ש ביה עריפות ובמעשה דרי"מ ואם העור נקוב ג"כ מסתמא ע"י קון [ע"ל במ"ז ס"י מ"ג ס"ק כ"י וס"ד ס"י מ"ח ס"ק ג']. (ג) כתב בחשוכה ב"ר עק"ש ס"י ס"א אווחת פסומות ש"ס שומן במקום שאין לשאר אווחת אווחת השומן אינו בחוליה ואינו מנין. (ד) עוד כתב דאם יש סביב פי המחט שומן ועל פי המחט אין שומן אף שיש בער על המחט כיון דש"טו הוא שאין שומן נגד פי המחט ח"י דקרוס מחמת מכה והענין דבריו הבכיר או"י ב' וקלסיה ודעת המ"י כלל ל"ז או"י א' דשומן ב"ר מחמת פינוס סתם [ע"ל בש"ד ס"י מ"ז ס"ק ב']:

סימן ג' ס"ק ו' כתב הפרי"ח או"י ד' הרנוגל ש"ס חסרון בעלם גולגולת וזוה"ל גבול העלה כולל שחיו יב"ח מעורות אלו בהם חסרון כשישור ס"ל ואש"ה לא תהיה אלא בה"מ וע"י ס"י ל' בהכ"ס באומא אש"י בה"מ לא תהיה [ע"ל בש"ד ס"י ל' בוס"ק ו']:

סימן ג' ס"ק א' והנה יש להזהר לאח"כ ניקב כתב הר"ב ואם הוא ספק מאחר שכבר כתב המחבר לעיל בפי' ולכא"ל נראה לומר דהר"ב ש"ס כאן מלשון המחבר ש"י ואם לא היה מזהיר ש"י חלי' והר"ב סובר דחסרון חמשה שא"ט מזהיר ל"ה ספק כלל אלא ב"חא להתבאר ע"י בקי אם הוא ע"י חלי' או קוק יש להבכיר א"כ לעיל בפי' מ"ט היה לו להביא על המחבר ולא כאן:

ס"ק ב' ע"י ומה"ש הרמ"א ב"ש יש לפרש דה"ק אם נניקב או"י מאבדים הפנימים מזה חוץ כמו הקורקבן ולב ובי"חא אמרי' דמותר מזה"ס אף שרא"ט טעשה נקב כ"ס נניקב ע"י"ב עד החלל ולא רא"ט ש"ס נקב ב"א מאבדים הפנימים דש"ס א"י ע"י קון לא הגיע כלל לאבדים הפנימים אלא חור חור דש"טא ר"ש להחמיר דל"ה ס"ס מזה"ק וה"ק דהוה שסב"ה רמ"א פשוט הוא דאש"י ניקב מבחוץ לא חלנין בנז"ל בקול"ס אלא הוה ס"ס ח"ה לא כמ"ס הפרי"ח והבכיר דכל נניקב ע"י"ב חלנין בנז"ל ע"י קול"ס ובי מבכיר המחבר לעיל בניקב וא"י היינו כשאין העור לפנינו וא"י לפנינו וכל נחד ספק משה"י דכל בפנים מהמח"א ע"י חלי' הלכך באם עוד שלם ונקב בפנים ולא ידענא ח"י ע"י חלי' יש נסתר בה"מ עכ"פ [מחש' דמחמ"א מוכח דלא ס"ל הך כב"ר מזה"ס דוקא בה"מ] ונאם עוד ניקב בחוץ וא"י ח"ה

והבכיר בה"מ וטעמ' מה"ס שחא לא ניקב או"י מאבדים ושחא הלכה דמליחה כ"ק וה"נ כנדרין דידן דה"י ס"ס בהרנוגל לא בבר אומא וההוא מעשה דש"י אפטר מיירי בניקב לחוץ או שאין עוד לפנינו [ע"ל בש"ד ס"י ק"ה ס"ק ל"ד ובשע"ה ח"ב פ"ג וס"י פ"ג ס"ק ע"ו וק"י כל"י ס"ס או"י ד"ה ומה"ש ומה ש"ס לע"י או ספק פלוגתא דרבוותא במליחה הוי ספק [בש"מ] אב"ה בס"י ק"ה. (ד) דע דאומא ובר' אומא שאין להם זקק לר"ך המורה להוסיף נקב ונקורקבן בעינן מעליה כל ש"ס נקיבתו מ"א עריפה ונקורקבן בעינן מעליה כל שכלו ב' העורות ונא"ר רק עוד או"י הוא קורקבן [ע"ין במ"ז ס"י כ"י ס"ק ו' ובד"מ ס"י ל"ג ס"ק קס"ד]:

סימן ג' ס"ק ג' עש"ך ותוכן דבריו להלכה אי הספק טול לאח"כ ויש לומר לאח"כ נעשה ואי"ס והי"ס שוין בה"מ יש להבכיר וה"כ דהי"ס טפי אף באין ס"ס כהה"א דא"ב. (ב) ובס"פ מה"ס אף בשקולין כל שטול' הרעו"ת מה"ס אכור אף בה"מ. (ג) וההוא דספק בשמיטה דפסולה כתב הע"ך אפילו הי"כ דל"ש ויר"ה בזה אף דשכ"ח להי"ס טפי אש"ה כיון דאי"כ חוקק אכור [ע"ין בפנימיה לעריפות ד"ה אהנס כ"ן]. (ד) ויש לע"ין בכל ספק המ"י ויב"ח אי הוה רובא ומדרבנן אמרי' שחלי"ה או דמ"ה כל הספק השקול ש"י ומדרבנן החמירו אם לא עשכ"ח להי"ס טפי ולפ"י בחוקק הוה מ"ה איסורא אף ששכ"ח להי"ס:

ס"ק ד' דע דלפי מ"ש הוי"ב דכל אבר שאין עריפה מ"ס ל"א יתר כנטול דה"י רוחין ל"א וז' ערפ"ן כשירה ליד"י וא"כ אין הכלל [כל אבר שא"ט ניקב במחש' עריפה ה"ה אם נכר' כש"י אכ"ר] אמה הא ערפ"א דכבדא שניקב עריפה וז' ערפ"ס כשר ובי"ח דלא מיירי ב"א ב"ב"ר שחממת עלמו עריפה א"כ אמאי חשיב טחול הא כתב ר"ש הביא הרע"ה בס"י מ"ג דעריפת הטחול משום כ"מ ול"ה י"ל דהמחבר ירמ"א אין סוברין כן דא"כ א"ך כתבו דעת הרמב"ן ב' טחולים בסומכיה עריפה וס"א חרי רוחין ל"א: **ס"ק ה'** הע"ך הראה מקום ל"י יד או"י ח"י וס"ס כתב דה"ה חס"ר חוליא אין כשר ב"א בה"מ והבכיר כאן מביק חס"ר חוליא כנא"ס דש"י דבנין ק"ר הוא דוקא ניטל דמחש' הבנין והמ"ל ולאו משום חסרון חוליא אלא שח"ק הבנין להרעו"ת:

ס"ק ו' הפרי"ח הביא בשם חשוכה פ"מ מעשה שפחתו הבהמה והיה בה קולות גדול על מ"ס ובי"ס והעלה ש"ס בה"מ ואחר הבדיקה להבכיר וע"י ש"ס ב"ח ס"י ק"י בהרנוגל בה"מ ג"כ דוקא אחר הבדיקה ובה"מ [ע"י בש"ד ס"י מ"י ס"ק א']:

סימן ג' ס"ק ב' עש"ך ומה שהראה מקום ל"י ק"י ס"ה הנה ש"ס כתב דחסרון חמשה ל"ה ספק לע"ין שפ"ד"ר ולא לע"ין ס"ס וה"ה כאן דוקא שא"א לבדורי הא אינו מזהיר ש"טו בקי ל"ה ס"ס ומ"א לעיל בפי' מ"ט או א"מ"ס רמ"א כאן דאם ספק היה לו לכתוב כן וזו"ל דהמחמ"א לה"י היה נראה לומר דה"ה ל"א"י ס"ו וס"ס נא"ר ס"ס הי"כ דאי"כ טיחמ"א א"ל לבדורי הא ב"א טיחמ"א לר"ך לבדורי בקל וכן ה"ן ברוב וחוקק נושא כל הי"כ דאי"כ טיחמ"א א"ל לבדורי:

ר"ש להחמיר מחמת ס"ס וע"י כ"י ה"טו שלפי כבד"ר אף כאן יש להחמיר דל"ה ס"ס מה"ק וה"ק דהוה שסב"ה רמ"א פשוט הוא דאש"י ניקב מבחוץ לא חלנין בנז"ל בקול"ס אלא הוה ס"ס ח"ה לא כמ"ס הפרי"ח והבכיר דכל נניקב ע"י"ב חלנין בנז"ל ע"י קול"ס ובי מבכיר המחבר לעיל בניקב וא"י היינו כשאין העור לפנינו וא"י לפנינו וכל נחד ספק משה"י דכל בפנים מהמח"א ע"י חלי' הלכך באם עוד שלם ונקב בפנים ולא ידענא ח"י ע"י חלי' יש נסתר בה"מ עכ"פ [מחש' דמחמ"א מוכח דלא ס"ל הך כב"ר מזה"ס דוקא בה"מ] ונאם עוד ניקב בחוץ וא"י ח"ה

לקמן או י"ג אף ראיתי שנפלה לאור מכשיר בכ"ח א"כ
היה כחוש נמי שרי [בכבוד געיל]:

ס"ק ג' ע"ז דע דא"ר האש שזה במקנה לדרוסה
לא כסולו כמ"ס הכ"י כי דרוסה אף במקום
שפוסל ברובו [ש"י ש"ד ס"י י"ז ס"ק מ'] ויהיה מקלל
במשווא ואלו א"ר האש פוסל בשבוי מחפשת מעליש
לא ללדון והמדרבי סובר אף ללדון נמי מחפשת
ועריסה בכ"ח שהוריק אף שלא נגד המעיים ומהרה
מיזרז און קי"ל כפסק השיע דוקא בשבוי שועל ולא
ללדון והלכך אין עריסה חלל נגד מרה או מעיים:

ס"ק ד' ט"ן ט"ז מ"ש אבל לד החיטון שהוא כנוד
הלשונות היינו לאשוקי אותו מני רוחב הכבד
שהוא לנד הלשונות שאין נגד המעיים אבל אותו חלק
ברוחב הכבד נגד ב"ח אף בחון כ"ס סופו לקלקל
גם הכבד ולפיכך הוריק נגד מרה אש"י בחון כ"ס

נגד המרה חתם טריפה (ב) והכלל בזה דבשבו
מחפשת מעליש ואף לבמה אברים ולרובם ללדון אין
מחפשת ואם הוריק במקום חיבור הכבד בערפשא חוט
ארוך אף שלא הגיע מעליש סופו להוריק ומתקשה
הכבד וליכא מקום תלייתה והיה אם חוט הארוך בסוף
הכבד הוריק כל שאלו יעל אותו החלק לא יבאר
כיות בנידוק במקום תלייתה עריסה והיה לב אם הוריק
לחוט מחללו ששילו יקב מעליש שם און עריסה
כמ"ס הכ"ח ב"ח מ' [ש"י מ"ח]:

ס"ק ה' ע"ז זה לבון הטור אין ריאה לשוק ליחמד
כחב הרשבי"א דא"ל ליבדוק אחרים אבל דחינו
שהאדומים עריסה והראש כתב אש"י אדומה כשרה
והב"י הגיה ודוק במקום האדומה בין כרשבי"א ובין
בראש והעלה הט"ז שאין הגהה ב"י שדקא דרשבי"א

ס"ל דגריין כבד אש"י שנפלה לאור "מדר" נתן וגעיל
בלא"ה עריסה אשילו בשוק והנהיג הש"ע על הט"ז
דרשבי"א ס"ל גריין עריסה כריאה דשוק אם נפלה
לאור עיי"ש ובדברי הש"ע אין הכרע אי כרשבי"א

דא"ל לבדוק או כראש אף בגריין כשרה הא געיל
כבד פסקנו לעיל ב"י ל"ח דגעיל בלא נפלה כלל לאור
עריסה דאין חילוק בין כהמה לעוף כלל (ג) וזה
דבש"י ל"ח א"י ד"י הביא הט"ז דמראה פסולה אף
בקרוב א"י פסולה והנה מקלן יש ריאה דתי"ב דש"י דוקא

שינום לתוך ב' קדומים אכתי קטאי [אמר דב' דש"י]
דמשיה לא חשיב דבשיחא בלא"ה טריפה וגריין כשרה
אחזי לא מני ריאה כדרי איך וא"י דגעיל בלא"ה
עריסה הא מ"מ נ"מ דאין עריסה חלל לתוך ב'
קדומים ובנפלה לאור אש"י הוריק כ"ס בקרוב העליון

עריסה דסופו ליכנס בשבוי כ"י וע"כ דמראה געיל
פוסל אשילו בקרוב א"י והיה שאר מראות פסולות וזה
ראיה חזקה ומתהני שלא הביא הט"ז לעיל דא"ר וזה
ועי"ל ס"י ל"ח התב"ש היקל כה"מ במראה פסולה
בקרוב העליון לבד וב"י הגדילה יש ריאה מקלן
דעריסה וע"כ [געיל במ"ז ס"י] ל"ח ס"ק ד"ה ורמזי
שבידו ראי' זו בשם הכ"ס והוא עמנו דהה שאין ראי'

וע"כ במ"ס:
ס"ק ט' מ"ש הט"ז ללדון נפל האי היתרא כריאה
כ"י מזה מראה שחולק עם הש"ך אוי' ט"ז דש"י
דוקא כה"מ אכתי יש ר"מ בלון הי"מ ביי"ט ש"ס במינו
דבריו חלל דסובר בלון הי"מ נמי כשרה (ג) ודע
דנהיג השיב [פ"ל קטיות הט"ז] כיון ואין ש"י בשאר
אברים א"כ שפיר חולק וכתב התב"ש אוי' מ' דלשינומיה
אם נאבד אבר א"י והשאר אינא לפניו ואין ש"י שרי
ודאי לדינא לא קי"ל כל שאלו אחד נאבד אסור:

ס"ק י' מ"ש [הט"ז] דבש"י שטור מחמתו כ"י לשון
א"י לא שיה וראינו שהוריק ללדון בלא ראיה
שכשרה כה"מ מאי דאפשר בדיקה א"י הא כל שדאי
שהוריק

ס"ק י' ע"ז ומה שהראה מקום ל"ח א"י א"י
דריה אם יעל כל הכבד ושאר אלו הכ"י וי"ס
והוריק כ"ס שאין נבאר כיות שלם [ש"י ש"ד ס"י מ"א
ס"ק ג' ובמ"ס חור"י ס"ק ט"ז] או הוריק כ"ס [נראה
דגל"ל] הכיות של מרה אף ששלם כלו אש"י עריסה
כמו יבשו אלו הכ"י וי"ס עריסה:

ס"ק י' ע"ז והתב"ש המחיר בכרתי כריאה יע"ש
ומיזרז ודאי בדיקה א"י כריאה של שוק:

ס"ק ט' ע"ז ולפי"ז הדיו כמ"ס הש"ך בא"י י"ז
ולחמן דפוסל לעל בעמול של שוק ככ"מ כיון
דלית ב"י קולש"י ובמ"י היה זה וריה כולא של כהמה
אם הוריק או האדים אפשר דעריסה לש"י אריה יקב
ש"י חולי [געיל בש"ד ס"י מ"ד ס"ק ח'] ומיזרז כה"א
יש להשגיר כיון דאריא פלוגתא [ולדעת המחבר כהמה
נפלה לאור כשרה]:

ס"ק י' ע"ז הנה כ"ס א"י יש לסמוך ט"ז לקולא
מחשבת דהיינו א"י ע"י שכן הרבה נשתנה
למראה עריסה אם יש להכשיר חלל א"י כהכנה נשתנה
למראה המותר יש להשגיר כה"רס (ב) חלל דלפי"מ
דכ"ס שארי"ב בין ענין למכשול ומחשבת ככ"ר אוסרין
ש"י ע"י א"כ נפל האי היתרא דשקל כריאה דכל
שנשתנה למראה עריסה אין היתר ע"י שלוקא [אש"י
מחשבת] ומיזרז נ"מ ללדון בלא ידוע שנפלה לאור ושינוי
והמותר ע"י שלוקא יש להמיר ללדון אף בלון הי"מ
ובן כהמה יש ללדן דהיה כעין ס"ס [דל"ה ס"ס
נמור דהיה חסרון ידיעה וע"כ בש"ד ס"י ע"ז ס"ק ח'
וע"כ בפתיחה ל"י חלוקה בתחילתו שכתב ומיזרז מס"ס
אין להמיר דהיה חסרון ידיעה וע"כ בש"ד ס"י מ"ד
כריה דרש"רס]:

ס"ק י"ג ע"ז וכ"כ כה"מ אש"י בא"י ט' דל"ד
לש"ן ה' דה"ב מתי טפי ועוד דשאר אברים
לא נשתנו ולפי מ"י ש"י א"כ כל האברים נאבדו אפשר
דאסור ומיזרז ל"ח א"י נמי כ"י הוא:

ס"ק י"ד הש"ך הביא ל"י הא"י והראיה ומחשבת דוקא
בכבד שסחולה מתי בו חולין שהיו מחמת ד"א

ואלו להראש אף בשאר אברים חולין בחולדה:
ס"ק ט"ז ע"ז לא ידענא מדיבן הו"א זה דוקא
כה"מ ומחשבות הט"ז אוי' ט' מחשבת אף בלון
ה"מ מדיבן דאין נ"מ ללדון כ"י ואולי מדיבן כה"מ
ויש לסמוך עלייה ולא כתב וכן טיבין או וה"י נסוג
מחשבת לעת הנוקד או כה"מ הוא ד"ס להקל לא בע"א:

ס"ק י"ח ע"ז כוונתו דהיה למרא לומר וי"א
בכהמה בידוע שנפלה לאור וששתנו למ"ל חלל
לכחות דוקא נשתנו הא לא נשתנו יש להקל בנאבדה
ובדאי הוא הש"ך לסמוך עליו בזה:

ס"ק י"ט ע"ז כ"ס לבוש כה"מ שרי בכהמה אבל
הפרי"ח ובמ"ס אוסרין אף כה"מ בכהמה

(ג) ומ"ס כ"ס א"י דבארין א"כ היקל התב"ש בזה
וכתב כ"י לראש נאבדו מותר חלל דמ"מ א"כ מחמתין
להקל יש לסמוך אבדיקתו יע"ש ואין זה מספק דמ"מ
לא הו"א ס"ס דחסרון חתמה הוא (ג) ומיזרז כהמה יש
לסמוך אבדיקה אף כוונת בלון הי"מ דה"א בנאבדה

בכהמה כשרה כמ"ס הש"ך דוקא בידוע וששתנו כ"י
וא"כ ט' דא"כ הוא כנאבדה דא"י לבדוק וב"י
ומהט"ז ס"ק ט' מחשבת דא"י כוונת כה"מ בדיקה.

(ד) הבלי"י ס"י נ"מ האריך ללא נזק כהמה נשתנה
על הכירה וכוונת דל"ה ושק"ר דאי בקיפון א"כ או
לאו אמנם מ"ס דא"כ ע"י שלוקא להמיר ודאי כ"י
הוא דא"כ בין מחשבת להדיב [ט"ן מ"ח] (ה) פ"ח
הביא מחשבת כבד כה"מ ידוע ושלוקא וזה למראה
האדם בחון ובפ"ס היה ש"י ובלא ראיה שנפלה
והכשר דאלו היה מחמת א"כ היה בחון הוריק כ"ס
כרי

הרי בואנו ואפשר לסמוך ע"ז לידן דבלאיה עבדי
בהם שרי בלא ראונו שנפלה איש ע"י שנק כשנפלה
בחזק שרי בלא הימ. ו' ובא"י הביא בשם הרקיש
האלה אשה כבד ירוק ולא בדקה לראות אם אדום או
ירוק ולאבר דיש להמיר מכה פ"ס והוא אוסר והנה
לידן בלא ראונו שנפלה יש להמיר בפשטות אף בלא
הימ בבא"י. ו' עמוד בענין שובי ד"ז דלא
בממיר ובכר התבאר דליתא דבעובי מוריק משליט
[וכ"כ המ"ז ס"ק ו' ובא"י] הביא תרעולות שנתערב
חד בחד ולאבדו המעיים כשרה מס"ס ולא הביטוי
דהוה ספק א' בנופו והב' ע"י מערובת דליה ס"ס
וכ"כ דליה בגדר ס"ט מחללה דהוה לה היתר ע"י
בדיקה מיז הוה ספק א' בנופו והב' ע"י מערובת:

סימן נ"ג ס"ק א' עש"ז ויש לראות המדרשו סובר
נשבר אף בעוף כשר די לו בנשמת בחילוק
שלו משא"כ להמ"א דאוסר בנשבר בעוף ובבהמה
הכשיר אף שיש עוקן וחד לא יספיק עש"ס המדרשו
אלא [קו"ט] ה"שך הוא על המחל' דהוה די לו בטעם
רש"י:

ס"ק ג' ה"שך הראה מקום בנשמת לב"י ס"ב או
יד דנשמת המור הנשבר יג"ס והר"ב שלא
הניח כהן [בנשבר] דלף א"ס ע"כ חופין אסור כי
א"כ לג"ז כפי"י דה"א ח' דנשמת דבמקום שאין
שושה מדיפה אין להממיר א"ס ע"כ חופין א"ס ולה"שך
שם או"י י"ג דלף במקום שאין שושה מדיפה א"כ ל"ל
הממין והנה לקמן וא"כ ל"שך אין חילוק בין נשבר
לנשמת ואולי מש" [ה"שך] בנשמת ע"י לקמן אשכח
לומר [דכוונתו ארמא' ס"ס] דליה אלא מדר המנהג ובי"ס
להקל במליחה ולענין חניני:

ס"ק ד' עש"ז ויראה דהיינו פתוך בטול חיי"י שאל
לשכנול ניב"ה ויראה דהיינו פתוך ל"ח ול"ח נ"כ ברחוק
שאל נוקבה הריאה [ע"י בחידו' רשק"א]. ב' ועיין
פרי"ח או"י ד' בבהמת גוי יש לאסור נשמת ונשבר
ונחמך בידו בהמה ולא בהמות ישראל. ג' אה"ס מ"ס
ה"שך דמ"ס בתנ"ך בעוף דעריפה בלא"ה משום ריאה
לא הביטוי דמכונן הריאה ואלו אישכל ניב"ה עריפה
משום ניב"ה ול"ח בדיקה הריאה [ע"י בגדתי ס"ק ט"ז]:

ס"ק ה' עש"ז ואף לידן ר"מ בזה למ"ש הר"ב
לקמן בג"א א"ס מחיים דנשבר האול ורוב מקלין
יש להכשיר ולא בנשמת ה"ה ב"ס עוקן ור"ה בנשבר
בוכנא אף דאין עוקן דהוה נשמת אין להמיר:

ס"ק ו' עש"ז ולפ"ז ידר להקל מאחר דרוב
מכשירים בלא"ה [ע"י במ"ז ס"י כ"ד ס"ק י"א
ובש"ד ס"י כ"י ס"ק י"ב] והיינו באין עוקן או שהבוכנא
קיים דל"ה רובן מערפין ולענין דה"א במ"ז כלל פ"ו
או"י ל"א העמקן דברי ה"שך משמע לשם המורך להקל
אמנם כד"ז או"י ב' כתב חלילה להמיר ע"י וא"ס ה"ה
בא לפני משמע כו"ה לא אומר לא אוסור ולא היתר
ובמגלי' שאין עוקן ובוכנא קיים [ע"י במ"ז]:

ס"ק ז' עש"ז והוא שיעור ז' שערות וא"ז ברוח
שכן שמי שערות באורך ברוח הר"מ ז"ל.
ב' ע"י עש"ז בה"ז ב"י א"י י"ג הכ"ז בשם ספר יוא"ר
מתיב עוף קטן שאין בו בכל העצם שיעור אגודל
משערין בח"י עש"ס לטע' עריפה ויבואר כשר ונכון
הוא:

ס"ק ח' עש"ז ויראה דהעמקן לר"מ דליה בבהמה
[ס"ק א'] כ"ס הר"ב וא"כ בדיקה ובעוף לא
כ"ס ה"א [מה שכתב רמ"א] דאין לחוש מהמחל'
[היינו א"ס] א"כ לבדוק לאחר הביטול או נאבד אח"כ
ל"א דכן המנהג דל"א לבדוק כלל. ב' ומ"ס בשם
הכ"ה פתוח מאגודל ט"ס ונ"ל כש"כ כשהשבר בחומה
הטלל

שערות מדיפה א"כ דאין סבירא כיון דלא שהתה או
דאין כח בלא כו"ה ונ"ע [ע"ל במ"ז ס"ק א']:

סימן נ"ג ס"ק א' עש"ז שהבא דעת הפרישה לרש"י
הרשב"א כל יתר כנטול ביד דמי א"ס ה"ה
לעוף ג' אנפ"ס עריפה דל"ו רש"י ור"ס סוכרים יתר
כחמר והב"ח חולק עליו ולדינא נ"ע. ב' חסר נ"ה לביט
כשר. ג' הכה"ג בה"י העור או"י ב' מביא מעשה שבא
לפניו חסידים נ"ה ולא היה יכול להכיר א"ס בתולדה
או ניטל וזה למכור לעכו"ם וזה שהמיר מכירה
יבואר לקמן ס"י כ"ז דוקא היכא שרוב ממירין א"כ
יראה דהמעשה ה"ה דבוכנא ה"ה קיים ואפ"ה לא ר"ה
להמיר לאכול [ע"י בלבו"ס ס"י ז' ס"ב שמכשיר
בה"ג]:

ס"ק ב' עש"ז דע שמה שנתסם כהן [בדמ"א] ע"ד
והג"מ הנה הם סוכרים הטעם בבהמה משום
אישכול ניב"ה דעריפה. לא משום עברה המכה [ע"י]
כש"ך ס"ק ד' אלא א"כ בכלל ג' כתב הטעם הוא
משום דעברה המכה מעבר ללשון עריפה בין נשמת
או נשבר. ב' אה"ס מ"ס [הרמ"א] סמוך לטע' לא
ידענא מה הוא דאפילו רחוק מנוף אגודל ויותר כל
שרואין שנכר עריפה לידן דל"א"כ ובעוף לקמן אף
רחוק אגודל כשנכר עריפה ול"ח בדיקה כי כן נראה
משמעות הרמ"א וכעת לא מחלתי גילוי לר"י א"ס נכר
הד"ס א"כ נאמר דל"א"כ בבדיקה מאחר שבי"ס מכשיר
אף נכר הד"ס אה"ס כתב א"ס רואין שנכר
הד"ס בלשון מערפין לה משמע דל"ח בדיקה ומערפין
מסתמא דל"א"כ בבדיקה [ואפ"י רחוק מהטען]:

ס"ק ג' עש"ז ומ"א ששוקן על דברים כן הוא סמוך
לנוף תוך גודל אף שאין עוקן ואין ריפוח
[בלשון] עריפה רחוק אגודל אין עוקן א"כ לעיין
בלשון יש עוקן לר"ך לעיין בלשון. ב' ובפי הגרלה
שכל שיש ריפוח [בלשון] אף רחוק אגודל ואין עוקן
א"כ בבדיקה ועריפה וכן משמע לשון הלבו"ס ס"א
וכ"כ הי"ש פ"ט ס"י ז"ע [וכ"כ המ"ז ס"ק ב']:

ס"ק ד' עש"ז א"ס השבר באלכסון מורדן מקום
המחל' השבר בעוף ואף שאין עוקן [ע"י בגדתי
ס"ק ז' ובלבו"ס ס"י ז']:

ס"ק ו' ומהו מחט בריאה של עוף אף להש"ך שיעור
במ"י ל"ז [ס"ק ל"ד] להכשיר בה"מ מ"מ בעוף
שדבוקה ללשון קשה בבדיקה אין להכשיר בה"מ:

ס"ק ז' עש"ז אלא דלשן רמ"א אין מדוקדק דלא
קאי אלא אלא עוקן דעוקן ד"ט כנשמת כח"ש
הר"א א"כ א"כ כתב ויש מכשירין דנשמת דפליג
אחמכר ס"י הפרי"ח או"י ד' דה"מ מיקל הרמ"א
במ"ס ס"י ק"י א"כ שפיר כתב וי"מ [דל"מ בה"מ
מבואר להמחבר ל"מ ס"ס כהן א"ש' בה"מ]:

ס"ק ח' עש"ז והיינו א"ס יש דבר נלחוט בו ה"ה זרק
בכח לא תליג מהר"ק [וכ"כ הש"ך ס"ק ט"ז].

ג' עוד כתב א"ס הובא לפני השועט שלם וכשבר כשר
ויראה דהיינו כשקשרין אנפ"ס או שהשועט תופס
בד"ס דליכא למיחש לנקיבת הריאה הא בשמות עריפה
שמתקת בשעת שחיטה הא אין הג' קצור חיי"י אף
בשעת שחיטה שאל וכתב השבר לריאה ע"י בל"י א"י
ט' וע"י ב"ח דהממיר. ג' כתב הפרי"ח או"י א"ס
שבר הג' לפניו יסבר לגמרי דליכא למיחש לנקיבת
הריאה ובנשמת ליכא תקנה ב"א יב"ח עכ"ל יפה כתב
דליכא למיחש לגדר ב"ח א"ס יתחזק לגמרי דכל דמחמקן
לאכילה ליכא לער ב"ח דהוהר לשחוט ואין לער גדול
כמו מדינת העולות ומ"ס יב"ח ה"ה כ"א י"ס ובשכר
ליכא תקנה יב"ח כמ"ס הוא ז"ל בס"י כ"י ס"ק ג' [ע"י
בש"ד ס"י כ"י ס"ק י"ג ד"ס יראה ל']:

אגודל מומלם דאנו מכשרים המחמיר לעיין בללוט
תפ"ב הא רחוק יותר לא :

ס"ק ט' עש"ך העמיק דברי ת"ח וכוונתו בהעמקה
ו להשיג על הפרישה דכתב א"ס דאנו נכנס
שבר החיטון למוך אגודל וכש"כ נחמדרו השברים זע"ז
ונכנס למוך הנוף בתוך אגודל טריפה. (ב) מ"ס הר"ב
טריפה בכל ענין היינו לאכור בתוך אגודל אפי' באין
עוקף. (ג) כל שיש ריעותא בללוט אפילו רחוק אגודל
ל"מ בדוקה לדין [ט"ז מ"ז ס"ק ג'] :

ס"ק ט"ז עש"ך וכוונתו אף דבס"י ק"י ס"ס א"ז
לברר א"כ חסרון חכמה אין. מוק כמאן שמה
ניקבה הריאה דא"ל לבדוק כלל מ"מ באין ה"מ אכור
בשעת דספק שמה לא ניקבה קרוב שניקב ועוד דספק
שמה לאח"כ הוא לפנינו ואם היה חכם היה יכול
להכיר א"כ לא מיתשב לספק כלל [מבואר מדבריו אכל
הספק שמה לא ניקבה הריאה מיתשב לספק דהוא לכל
העולם ט"ז במ"ז ס"ק ח' ובש"ד ס"י נ"ז ס"ק מ"ט
ובכל"ל ס"ס ס"ק ל"ד] ולי"א אלא חד ספיקא ואכור
יש לעיין בשעת דב"מ. (ב) ויש לחקור בספק חסרון
חכמה דלא מחשב לספק א"ל נאכד דבר ה"מ ואין
לפנינו י"ל דהוא ס"ס גמור אי נימא כיון דאנו היה
לפנינו לא היה מחשב לס"ס עכשיו שנאכד לא עדיף
מאח"כ לפנינו ויש לאכור [ט"ז בחידו' רעק"א וט"ז במ"ז
ס"י ע"ד ד"ה כתב בדכ"ח] :

ס"ק י"ז עש"ך והמ"י כלל פ"ז א"ז ל"ז כתב הש"ך
מסכים להר"ב במ"ח דא"כ ואין א"ז רואה
הכרת מחאן אדרבה ידד והביא דעת הלבוש וכן
הסכים הט"ז דאף אנו בקולין בדבריו וז' דע"י חולי
לא מחזיקין ריעותא [ט"ז במ"ח] :

סימן נ"ד ס"ק א' הש"ך הביא לשון רמב"ן דאומן
ב' ללוט ללוואר אין נחשבין לחנין זה ואם
נשברו טערה או י"א גדולות עם אומן ב' לא היה רוב
וכשרה ולפי"ז יהיה פ"ז ללוט לכל ד' י"א גדולות ג' קטנות כמ"ס
הש"ך שם חוליות י"ח יש לראות דנ' חוליות יש בלא
הרי י"ט [ט"ז במ"ח] :

ס"ק ג' עש"ך ולריא העלה ב"ע והבלי' א"ז ב' בשם ברי' דבעוף א"ס נשבר ויש עוקף אף שלא כנגד
הריאה טריפה ואם ספק א"ס היה עוקף הוא ס"ס ובשרה ובהמה אף שיש עוקף כשרה ובה"מ ולג"ש
החיקל בללוט עוף שיש לו עוקף אין לגמור בו ח"ד כשאין בשר עליו הא כשהבשר שלם ודאי כשר [ט"ז]
במ"ז ס"י ל"ט ס"ק כ"ג. (ב) כתב הכה"ג בשם דמ"א ט"ס שקורין בלי"ג אף א"ס נשבר אין לחוש לניקבת הריאה
[ט"ז בש"ד ס"י מ"ח ס"ק ג'] :

ס"ק ד' עש"ך ויראה לי דנעקרה ללוט מעיקרה בללוט קטנות אף להבי"ג יש להשכיח בלא ה"מ. (ב) וא"כ
אף אי נימא דללוט קטנות כשר [היינו ללוט חולי' ונמא דראיית מהרב"ל מר"ב וירא אין רחוק]
דללוט ששנת גדולה מ"מ מוכח דללוט מחאן ומכאן בקטנות וחוליות עמה הוי גיסטרא [מקוב' הכר"ס ט"ז במ"ח] :

ס"ק ה' עש"ך וכוונתו אפילו נשברו הללוט קטנות אין משלימות לרוב גדולות א"ס נעקרו :

ס"ק ח' עש"ך וכוונתו מבואר שהסוף ברמ"א אפי' חוליות שלימה חסירה מטעם הרי"ס ודוקא בה"מ וחולק על
הט"ז דמשמע ששכר אף באין ה"מ [ט"ז ס"י ג' ש"ד ס"ק ה'] :

ס"ק ט' עש"ך וחזון כוונתו דכאן א"כ באין ה"מ יש להחיר דיש ב' סברות א' הרי"ס ז"ל דחסר ממחלה כשר
וא' סברת הרשב"א דיתיר א"ז אלא כנעול הוא ממקומו וא"כ כשר [ט"ז מ"ז ס"י ס"ד ס"ק ח' וס"י]
ז"ה ס"ק י"ב. (ב) מ"ס הר"ב או שיש פ"ז ללוט מני"א הא פשיטא א"ס יתיר חוליות ובי' ללוט מכ"ס ט"ז ב"א
לו נעקרה כמותה הא רוב צעקן ואם היינו אומרים דהרי"ב מעריף בתייר רובן כמ"ס הלבוש הוא א"כ לדיקא
לצערך דוקא ס"י ולא רובן [והחילוק בין חוליות ללוט מבואר בש"ד. (ג) ודע דמחשבות הרשב"א ב"ז מחבאר
כל יתר כנעול כגדו אחת ולפי"ז אף יתיר בשני מקומות מה ללוט ומה ללוט כשרה אי בלא חוליות ואפשר דה"ה
חוליות דאין חנין ידוע לחוליות [כוונתו אי נימא דלא כש"ך במקשה לעיין] ומ"ס הכר"ס דא"כ ג' מרות נימא דנשאר
א' לא ידעא דהתם דרכה להיות א' א"כ בש"ס ג' פשיטא דכנעול הכל דמי משא"כ בללוט. (ד) כתב הכה"ג
בב"י ב"ז א"ז א' אף להבי"ג דמחמיר בללוט שנשבר מ"מ מורה היכא דאין הריאה נחבאת כשרה דהא כל ללוט
העוף אין בהם מוח אולי היק כל שרחוק מריאה אף נשברו כולן כשרה דאין בהם מוח וכבר נסתפקנו בזה בב"י
א"ס נשברו בעוף רובן ועדיין ל"ט :

ס"ק י' עש"ך עובדא בא לירי על"ס נ"ף שהיה נשבר
ולא הספקתו לראות א"ס יש אגודל עד שנפל
הט"ס ונאכד והיה לז"ש והתירי מחמת ס"ס שמה היה
אגודל ושמה הלכה דאין נשבר טריפה כהחמיר ושמה
לא ניקבה הריאה והכלים התירי לאחר מעל"ע כיון
דיש מקנה בשניה וגם היה ל"ד להתיר שהיה שא"ס י"ז
אף שאין לסמוך ט"ז מ"מ לבני"ף בעלמא ומעמאל דהוי
כמה סניפים :

סימן נ"ד ס"ק א' ודע דעוף א"ס נשכרו רוב
ללוט טריפה דכל טריפות שנתו בבהמה
כנגד בעוף אף דאין לו מנין ידוע ודעת לא מחזיק
גילו' לדין זה א"ס נשכרו רוב ללוט או חסר חוליות
בעוף במפרקת ול"ט [ט"ז במ"ז ס"י מל"ח ס"ק ז' וט"ז]
בש"ד ס"י ל"ה ס"ק מ"ז ובש"ד סוס"ק ט' בשם
הכה"ג] :

ס"ק ב' ודע דנעקרה ללוט מחאן ומכאן עם האכסות
היינו עם החור שלחן אף שהקשר השדרה קיים
הוא נכילה מחיים :

ס"ק ג' עש"ך ודע דחולי' חסר היינו החור שהכונת
תקופה שם חז"ל הר"ן בש"ר השדרה נקרא חוליות
והחור שהללוט חסר נקרא אכסות וא"ס נכיל אכסות
טריפה אף שקשר קיים ולפי"ז חולי' לא דוקא :

סימן נ"ה ס"ק א' עש"ך דע כי המחבר פסק כדריף
והרי"ס כל"ב בהמקשה [ט"ז] דבע"ס חמנ"י
כשרה כמ"ס שמתוך בללד שיהיו ל"ה קיימים וסברא
אחרונה היא סברת רש"י ורוב הפ"י כל"ב דלרוב
היינו המחבר עם הראש וכן פסק רמ"א והיינו מהספק
דבשל מורה הלך אחר המחמיר כל"ב. (ב) עוד דע
שמי"ס וא"ס נחמד בין השוק לקוליות טריפה זה קאי
אפילו לריעה קמייחא דבין השקרים דינו כלמחלה ממוט
וכ"כ

הש"ך א"ז ב' קטנות כמ"ס הש"ך א"ז ב' וללוט לז' החמה. (ב) ומ"ס
ללוט א"כ החוליות שיש בחזון ב' ללוט לז' החמה
הרי י"ט [ט"ז במ"ח] :

ס"ק ג' עש"ך ולריא העלה ב"ע והבלי' א"ז ב' בשם ברי' דבעוף א"ס נשבר ויש עוקף אף שלא כנגד
הריאה טריפה ואם ספק א"ס היה עוקף הוא ס"ס ובשרה ובהמה אף שיש עוקף כשרה ובה"מ ולג"ש
החיקל בללוט עוף שיש לו עוקף אין לגמור בו ח"ד כשאין בשר עליו הא כשהבשר שלם ודאי כשר [ט"ז]
במ"ז ס"י ל"ט ס"ק כ"ג. (ב) כתב הכה"ג בשם דמ"א ט"ס שקורין בלי"ג אף א"ס נשבר אין לחוש לניקבת הריאה
[ט"ז בש"ד ס"י מ"ח ס"ק ג'] :

ס"ק ד' עש"ך ויראה לי דנעקרה ללוט מעיקרה בללוט קטנות אף להבי"ג יש להשכיח בלא ה"מ. (ב) וא"כ
אף אי נימא דללוט קטנות כשר [היינו ללוט חולי' ונמא דראיית מהרב"ל מר"ב וירא אין רחוק]
דללוט ששנת גדולה מ"מ מוכח דללוט מחאן ומכאן בקטנות וחוליות עמה הוי גיסטרא [מקוב' הכר"ס ט"ז במ"ח] :

ס"ק ה' עש"ך וכוונתו אפילו נשברו הללוט קטנות אין משלימות לרוב גדולות א"ס נעקרו :

ס"ק ח' עש"ך וכוונתו מבואר שהסוף ברמ"א אפי' חוליות שלימה חסירה מטעם הרי"ס ודוקא בה"מ וחולק על
הט"ז דמשמע ששכר אף באין ה"מ [ט"ז ס"י ג' ש"ד ס"ק ה'] :

ס"ק ט' עש"ך וחזון כוונתו דכאן א"כ באין ה"מ יש להחיר דיש ב' סברות א' הרי"ס ז"ל דחסר ממחלה כשר
וא' סברת הרשב"א דיתיר א"ז אלא כנעול הוא ממקומו וא"כ כשר [ט"ז מ"ז ס"י ס"ד ס"ק ח' וס"י]
ז"ה ס"ק י"ב. (ב) מ"ס הר"ב או שיש פ"ז ללוט מני"א הא פשיטא א"ס יתיר חוליות ובי' ללוט מכ"ס ט"ז ב"א
לו נעקרה כמותה הא רוב צעקן ואם היינו אומרים דהרי"ב מעריף בתייר רובן כמ"ס הלבוש הוא א"כ לדיקא
לצערך דוקא ס"י ולא רובן [והחילוק בין חוליות ללוט מבואר בש"ד. (ג) ודע דמחשבות הרשב"א ב"ז מחבאר
כל יתר כנעול כגדו אחת ולפי"ז אף יתיר בשני מקומות מה ללוט ומה ללוט כשרה אי בלא חוליות ואפשר דה"ה
חוליות דאין חנין ידוע לחוליות [כוונתו אי נימא דלא כש"ך במקשה לעיין] ומ"ס הכר"ס דא"כ ג' מרות נימא דנשאר
א' לא ידעא דהתם דרכה להיות א' א"כ בש"ס ג' פשיטא דכנעול הכל דמי משא"כ בללוט. (ד) כתב הכה"ג
בב"י ב"ז א"ז א' אף להבי"ג דמחמיר בללוט שנשבר מ"מ מורה היכא דאין הריאה נחבאת כשרה דהא כל ללוט
העוף אין בהם מוח אולי היק כל שרחוק מריאה אף נשברו כולן כשרה דאין בהם מוח וכבר נסתפקנו בזה בב"י
א"ס נשברו בעוף רובן ועדיין ל"ט :

סימן נ"ה ס"ק א' ט"ז ש"ך דחולק על הט"ז דבערקוס א"ס נשבר טריפה עוד כתב הש"ך דבש"ר מחמיר יותר
בערקוס משום חשש ל"ה שלמחלה מערקוס מחמת השבר נתקלקלו הנדירים ולפי"ז יותר חומל דאף
שא"ס ל"מ כיון דאין השריפות מני"ס ואלו להראש היה מהני שא"ס י"ז א"ז י"ג מבואר
דבבהמה

[illegible]

ס"ק ב' עשר והנה לענין דינא לבאר חזן רמח
דבאלהא ארבי ווי דלוי ספק ולא ודאי ורמח
במים הא לביתים וכו' ספקא דלא דמי ולא מודה
לסברה שאר ספקים ונכסי ספקא וכו' וגראה דרמי
לאא הא היה יודע [אם נחמץ] בשעת שחיטה [וא]
לאחר[?] מוטעה היה ואילו לביתם שחיטה ע"י
אוי"י עשר יכל דרמי בדרמי ע"י או"י דים לבסוה
(ב) וגם ענה מהו לבסוה דלא בדעת דרא :

ס"ג ג' עשר ויום דכל שבענו ודאי נספוק חילק
 עם הטין או' ב' במשך שבענו ודאי נספוק
 ולדריה [השדך] ליחא במחלות ודאי ח' דנא [מח']
 ששן [השדך] דאי בסימ' א' כחכ ב' או' דנא נספוק
 ודאי נספוק ונחשלו' א' לאסור אף בסימ' ונחשלו' נספוק
 יוספא ואולי [נח] כנשר סמוך לנח [כח' הני' בנח]
 ד'ס לסחור בסימ' כנספוק ולא נחשלו' ונחשלו' ודאי
 קריסא ח'ג לדיהו ודאי א' ספס כנשרק עוד ספס
 כנח' :

[illegible]

וְכִי הִפְדִּיתָ אוֹר ב' וּמִמֶּנּוּ לְדִירָא אֵין נִימָ דְגַם בִּין
הַשּׁוֹק וְקוֹלוֹת לִיה אֵלּא סֶפֶק מִכָּח דְּסִמְחָה דְּיוֹקִים
הַמְדִּיר וְאִפְסֵי דְרוּם הִיזְרֵי לְאִסְרוּרָא שְׂמָא הִלְכֵהוּ לִיקֵּם
וְשִׁמָּא אֵין הַפְדִּיקִים הִיזְרֵי כְּלֻמֶּלֶת מִכָּח שְׂמֵי הַפִּי
(ג) טוֹף דְּבִר דְּמָה הַפִּי דְּבִרְמִיז' אֵס נִחְסָד
בְּמִירָה וְבִין מַעֲיָד לְשׁוֹק אֵף שְׂמִירָן קִימוֹן בְּבִמְה
בְּקִיאוֹן אִפִּי טְרִיפָה מַעֲסֵה מְחִירָה דְּלָל וְכַפְסֵי הַרִב
: כְּלוּ :

ס"ק ג' עוף שזה לבהמה לענין ג' פרכים וכח"ס
בת"ח כלל פ"ז להדיא דבעוף אש נחתך האמלעי
ור"ח המלכות מדינה :

ס"ק ד' הנה רש"י ורמב"ן יחד כחצר מחוללה והרמב"ן פי' יחד כנעול ביד הוא ומקומו עמו ונחמה מחולקין להם והר"ם כחצר מכל וכל וא"י שאלין דבוקין לו' והלרמב"ן דוקא דבוקא וא"י ופ' דבוקא דמפ' קולא וזוהמא לרש"י קולא ב' עמולין ורמב"ן כשרה דטולן עמולין וב' כבדים כדים שם וא"י אין טעמין עריפה הרי חומרא והלרמב"ן כשרה כ' עמולין כסומה עריפה קולא ב' כבדים שלא בתקום מרה וזוהמא וב' שם טעמין דכשרה. (ב) והנה ההלכה שכתב דנעיל ביד ולפיכך ב' עמולין עריפה נעובין וזה שפי' הפ"ז סי' מ"ג או' ד' הנדבא נקב כשכירה וזוהמא עמק' ב' עמולין דנעיל ביד או דהסב בשכר בחדש נעיל עריפה וזוהמא ב' כבדים במקום חומה העם דנעיל ביד דמי [ש] ש"ד סי' מ"א סי' ס"ג וסי' וס' י"ד סי' מ"א. (ג) אפי' לרש"י דכ"ל יחד כנעול עריפה מחמת כרייהא א"י ב' עמולין וא"י מונגשין וא' נקב כסומה או ד' כליות וב' מן נלקן ל"א דיתר כנעול עריפה וכשר דמי' בלקייה כלי' לה וזוהמא [ש] לבוש בחור' סי' י"ד סי' י"א וזוהמא מ"ג דכב' ב' עמולין וא' נקב כסומה א"י ניכר וזה ימרה כשרה הא ל"א עריפה [ש] ש"ד סי' מ"א סי' מ"א. (ד) מסמיחה הפוסקים שמע דוקא דבוקא נעובין למד הא דבוקים מראשן לפסון הוא לאלו נעיל כולו וא"י להלרמב"ן כשרה וא"י הפ"י דנעילתו הוא ומקומו עמו ואפשר שלא יבאר עובי ד"ז ולא בודא משרף לא א"כ היה דבוקין מראשן לפסון עריפה דמא' לא נשאר עובי ד"ז. השנה ה"י האל יעט ההשכ"ר דכל יתר כנעול הוא לבד וכל שאלו נעיל לא יפסול נקב כשרה וא' לאו עריפה וזוהמא ויתרם שלא' בדרי למאן דמסריף וב' מרות דבוקא שכתבנו וא' פ"כ השניה דבוקא נקובה ויתרם נגל דהוא בוקא עמק' יע"ש והנה לבא' הוא מיקל מסמין ואין שום עומד בפרשו' אמנם לא ידע נ"מ ב' עמולין וא' נקב כסומה' ולא נשאר כ"א ד"ז ע"מ לדין מ"ו או פסוח משהו ממ"ו ופשיטה דבוקא וא' נעיל השניה לא' יבאר ד"ז דנעילתו עשה קל' רועה ולריצ' לנ"מ. (ו) הנה דעת הט"ו דלש"י ק"א חס א"י דבוקא למטה מ"ה כשרה באכרובה החתומה וב' כבדים נגל למטה מ"ה לרש"י עריפה דלא כמ"ש הש"ך סי' מ"א סי' מ"ז ובזמנא דהרב"א ורמב"ם שחשבו להדיא דיתרם סי' מ"ז וזוהמא כשרה ורמב"ם עריפה ורמב"ן הוא דכבר נגל למטה מ"ה לרש"י עריפה ורמב"ן כיון שגומר למטה כשרה מצינן ארמב"ן ורמב"ם כיון שגומר למטה מ"ה וכדי יתר למטה מחקום מרה גילוי מילתא דהוי תלמי' כד' וכשרה וזוהמא ב' כבדים עמולין נעובין כלל עריפה כשרה דמסריף דל' וכן ב' עמולין נעובין כלל כדים לשמייה דמבין דמסריף דל' הוא. (ז) ורמב"ם שחשבו מ"מ הפ"ז כל שהיא תלויה ועומדת במקום

כבוד אחרת תלויה טריפה משמע שמסכים לפסק רמ"א שיחרת רגל ללד הונב כשירה אף לרש"י דלא כפר"ח או י"ב וכן כבד דוקא כשהיתה תלויה בערפשא הא תלויה בטחול כבד יחירה וכדומה לאו כבד הוא אלא דלדול בשר :

ס"ק י' עט"ז ודעת הר"ם שהוא אסור מה"ט אה"ט אכן ק"י"ל דמדברין הוא אסור :

ס"ק ז' הנה דעת הט"ז במליחה להסיר בכל זוגות אף ביאל לחות ואין טריב חופין רובו ומה שהמה הנה"כ דק"י"ל מלוח כדומה כבד כתב הט"ז דכאן אין בו אלא מלוח פירש לא איד"ר ממש וק"י"ל נמי דמליחה ר"פ כ"ק אי"ב אין לאסור במליחה. (ב) ובניסול ונליה בזה"מ מחיר אף ודאי יאל לחות ובספק אי יאל ובי"ב כשאין ריבועא [בעו"ב] אף באין ה"מ מחיר בניסול ונליה. (ג) ובאם יאל ודאי לחות ובספק יורה דל"ן אומרים יאסור דבוק הא חז"י אחרין ממנינו למדין בזה"מ אפשר יורה הש"ך להט"ז דודאי יאל לחות י"ט להסיר המבטול גם אין אומרים דבוק אף בלא ה"מ ובספק אי יאל לחות שרי באין ה"מ ומ"מ טיהגין להשליך האבר ואשר לענין ואבר ד"מ כמו גף אוזא ואינדיק בספק אין להשליך וכ"כ במליחה להט"ז בודאי יאל לחות שרי אף באין ה"מ ולהש"ך אסור במליחה באין ה"מ והפרי"ט ח"י חולק על הט"ז בודאי יאל לחות ואוסר אף במליחה מטעם דהוה חסרון ידיעה דנחשפך הש"ך אי אסור יע"ט ומ"מ אפשר לעט לוי"ג המיקל כע"ז לא הפסיד. (ד) שאלה מחיבת ירך שהיה דבוק בה שומן הניד ולא היה בחתיכה ס' נגד השומן אי משומן דהוה מנהג קדושים למלות פרישה אי"ב י"ט להשומן להיפך ומיהו במליחה באין ס' י"ט להחמיר דמשמעט אף להט"ז [ט"ז] כע"ז ס' ק' ס"ק ד' וי"ד ס"ק ח' ובש"ד שם וי"ט במ"ש [ט"ז] וי"ט כע"ז :

ס"ק ט' והנה רמ"א במ"ח כלל פ"ז דין ט' דאף בחור ונקשר יפה לר"ך שהא טריב חופין רובו הביאו הש"ך ח"י כ' היינו לשיטתה דמושע לדעת רש"י דאם יאל פ"א לחות רוב חללו דהיינו רוב שוביו אי ל"מ מה שצ"ב חופין רוב היקפו ולכן בחור ונקשר ידעיין דלא יאל רובו לחות [ומ"מ בעיקר שטריב חופין רוב היקפו] אבל המחבר [דכתב ס"ק י"ב גבד העלם וכו' ומור ונקשר] ע"כ אף באין טריב חופין דלא"ה ה"ל אף בלא חור ונקשר כיון שצ"ב חופין א"מ רובו לשי" הראש וי"ל ודברי ח"מ הניל [דמפרש-דמחבר מיידי בעורב חופין] ל"ט :

ס"ק י' עט"ז כל האי הוי בעיות דלא אישפשא ואף בשר שרפא גורדו דבעלמא הוה ודאי כמו בריאה ושאר אברים כתבו הכות' [חולין ע"ן] דה"ט דהטריפות מחמת עולמו משא"כ כאן אין הטריפות מחמת הכשר אלא מחמת טעם הלכך ספק הוה ודע סוף הכבד ליטול אי"ב בנתחמסם ל"ה אלא ספק כמו הכא ונ"מ כש"כ עוד ספק דל"ה חסרון חכמה לדין דא"א"כ בשר שרפא גורדו כיון דחסרון הוא לכל ב"ה העולם זה טעמו דא"כ טחול וכליות לכמה פוסקים אין טריפות מ"ט [ט"ז] מ"ז ס"י מ"ג ס"ק ח' וי"ד ס"י מ"ד ס"ק א' [ומה"ט אין טריפות בטחול וכליות של עוף ע"י פרישה בסי' מ"ג ומ"ד ואס"ה נתחמסם הוה ודאי דל"ד לכאן דהטריפות בעלם ובשר מעלה ארוכה הלכך אף בנתחמסם אפשר שגבר הוה יושיל ויעלה ארוכה לעלם משא"כ בחלד הכבד דנתחמסם הוה נקבץ ופרישה סוף הכבד ליטול הוה ודאי :

ס"ק י"א ומיהו בנף באין הריבועא מ"ט אין למחור להקל אף שאש"י ואף ששפ"ד לשיל בסי' נ"ג

סיקל

כמו בשבירה הנה ובנשטת ס' ק"י דכל חסרון הכוונה לכל ב"ה העולם מחמיר בזה"מ בסי"ם והא דמחמיר בשבירה הנה אף בלא ה"מ דרבו המחמירין. (ג) הי"ט שידע שבשטת שחיטה נשטת אי מחמירין ג"כ משום דלשטת מועטת כו' לא אישכול דעת הכר"ז או' ה' משמע דמחמיר והמ"י כלל פ"ז או' י"ב יורד לאסור ולענין גירא י"ט ליישב בדבר וי"ט :

ס"ק ח' עט"ז ובטעו משפירין באלעט. דהוא רחב גודל כן טהנין [ט"ז] בסי' דנימ' :

ס"ק ז' עט"ז ומדבריו נראה דהר"ב קאי לכל החלוקות כ"כ שף מדוכחים וא"א"כ בעיטול ובין סמוך לטוף החור בזה"מ וע"ז כתב הש"ך דחילוק י"ט בשף דוקא אם לא נפסק ולא נישכול הוא דשרי בזה"מ ובסמוך לטוף אף שנפסקו אלא דלא נתפסקו י"ט להסיר בזה"מ והפרי"ט ח"י ט' הסכים לש"ך ולא כמ"י כלל פ"ז דט"ז. (ב) ודע דל"ן חילוק בין עוף לבהמה דלא כדעת הר"ר אלהן שפוסק דעוף אף לא עיכול בשף טריפה וא"כ בזה"מ י"ט להקל אף בעוף ולפ"ז גם בעוף טה"ה דין אם בשטת שחיטה הוה בלם ודאי אם קודם שחיטה כו'. (ג) עוד אבאר לך שח"ט רמ"א לא אם נשטת ועיכול שברה הפרי"ט אוסר בלא"י וממה על המחבר ס"ז שביא חבובת רב"ז ר"ז דוקא לא עיכול רוב ניביו הא נעכל רובן טריפה והתם לא נשטת אלא נשבר אה"ט נראה דהוא דמפשו"ל וי"ל ירך שניטל קודם המחבור בשדרה ונתפסקל מיעוט ניביו כו' וכו"ב הכ"י ומכ"ש הר"ב דכיון שניטל הקיטת דהיינו בוכנא הו"ל כנשטת מחלד שהוא סמוך לטוף ממש ומש"ה אי רובן נעכלו הוה טריפה והלכה כ"י ורמ"א :

ס"ק ז' עט"ז וי"מ לדין [דלר"ך בנשטת טריב חופין א"מ רובן] בשוק שנשטת מקולית [אף באין ה"מ] או קולית [שנשטת מחטוף] בלא אישפך בזה"מ ואף דא"א"כ בחיפוי מ"מ בנשטת לא מחמיר הר"ב כמ"ש לעיל [ספ"ק] :

ס"ק ח' עט"ז ומיהו אפי' נאמר נחמד בערקוס כשירה אפי' יתר כניטול אוחו אבר ונחמד בין עט"ז לשוק טריפה אף להרב וא"כ קשה ק"ה ובין עט"ז לחתמון כשירה דעיקר כפי' אי בפסקיו והוא מוסכים למ"ש בתשובה. (ב) כתב הפרי"ט ח"י "דנשטתה מחללת ברייתת כשירה וביא ר"ה"ט מ"מ כדורות מ' ועוד דבעיקר עיכול וכל מחללת ברייתת הוה נפסק והל"ה בא"ט ח"י ר"ה"ט כתב אפי' רש"י [חולין נ"ח ב'] דחמיר טריפה דהוה כחמר ובעלמא רגל אחת ושמוטת ירך דרש"י ה"ל כר"מ הי"ט דניטול טריפה חסר כשר ויחר הוה כחמר מש"ה לר"ך רש"י לומר דהוי כשמוטת ירך מנינו למדין דלרש"י ובהל"ה ח"י ר"ה"ט אף דלא שייך אישכול מחללת ברייתת אלא נפסקו אפי' טריפה ומכ"ש ל"י הגאונים דר"מ דוקא בעיטול דלק"מ קולית ה"טס אי"ב י"ט להחמיר בנשטתה מחללת ברייתת. (ג) והר"ט שגיטה בס"ק ד' דחמר טריפה [אפי' השוק] בזה"מ דבני' ספרים דלין בחולין חסר ברגל טריפה. (ד) ודע בפי' ניביו י"ט ב' פי' א' מ"ש המחבר היתדות וזה פי' הר"ם בזה"מ פי' ה"ג אה"ט רש"י י"ד ח"י פי' גיד קטן שרפא מחובר בחולין ולענין דלא י"ט להחמיר כמ"י ה"ן שעיטול היתדות מחסיתה ה"ן שנשכול גיד קטן. (ה) עוד אבאר לך שח"ט בבערות [מ"א] ס' י"ט יתר טריפה והוה נבילה יטול הירך ונחמור רגליה ובוקא דשף עט"ז שיה מ"ש מחמיר בחולין ומ"מ טריפות הנה מ"ש יטול הירך הוה בחולין ב"א יטול הירך וחלל ניכר דבשר יטול עד חור האליה וה"כ כאן והל"ה שם או' ג' כתב [דרש"י] לא דק דהוה נבילה [וכאן אחר' יטול טריפות] אלא ש"כ לחלק בין ע"י מכה [הוה נבילה] ובין נכרה כן [דכ"ה טריפות] דהרי ההש"א בנשטת ב"ה

א"כ אף מהרש"ל מודה דבני בעוף בלעזב ואח"כ כהפ"ר ד' בעדא ט"ו אלבעות שחא כשי' רח"ל דפ"ל דבעוף די בלעזב ומ"ש דהוה בעין ס"ס מקום דל"ה ס"ס גמור דהוה חסרון ידעיה ע"י בעד"ר ס"י נ"ט סוס"ק י"א:

סימן נ"ז ס"ק א' עט"ו הנה דרוסה הנכר לא מה שאמרו כל עוף הדורס עמא דהתם ס"י שאובל מחיים ופאן הפ"י שמטיל ארס וכל חיות ועושות עבודים אין להם ארס ואין דורסין ב"ח בשם ת"י חולין נ"ג ד"ה שאל. (ב) כתב כה"ג בה"ג ב"י או' נ"ז בשם יונה לרד"ך

ס"ק י"ב עט"ז ונ"ט כעת אם להחיר בהמה בל"ח שאש"י (ע"י בלעזב ס"י או' סעי' י"א ס"ק א"ל) (ב) ויראה לי נכבד במקום נ"ה ל"ה שיהיה יב"ח או כ"א יום בעוף מיום השבירה ונלוו לשעת השבירה ח"י אלא מחמת שהולך על רגלו והוא ארוח ח"י בכל שעה לשמא מתקלקלה הנה ומיחו או חור ונקשר הישג מחגי שהיה יב"ח או כ"א יום מיום השבירה (ד) וכן נחקר ח"ך העדוקים לנאון דמחיר (מטעם שבי"ח אלא דח"י לנאון בשעות השבירה דורח) אם שיה' יב"ח לאחר החימוך מהני ולכך יחמור (אם נכבד העדוקים) והנה אכזבו בקיבור דמי רגל ג' פדוקים י' ברגלים האחרונים הפדק התחתון כ"ח שחתוך או נכבד כשרה בעוף והבהמה ואין חשש נ"ה שם וכן חסר או יחיר אין אורח ש"ס. (ב) בין התחתון לעשירי י' אוכרין וי' מתורין וא"ו מטיגין להחיר ש"ס אם נחתך. (ג) העשירי ענמו אם נחתך ונכבד לנ"ו נ"ה או' כפי הנראה פוסק כהמ"ל דלא מצינן ש"ס בהבהמה ש"ס נחתך. ולש"ך ש"ס או' א' אורח מבוטח חתיכה רגל וא"ו נחתך בשנינו בספין דאין חשש משום גידין ונקשר ונתפשא ישה שפירי י' להחיר כיון דהטריפות מניע וא"ו נכבד בבה' י' לחוש לנ"ה ל"ה שאש"י כשרי ומי"ת לאחר הקדושה מהני יב"ח (ע"ל בעד"ר ס"י נ"ה ס"ק א') דכתב דמהני בדיקה אם נקשר י"ל דמוחו"ו אם לא בדיק. (ד) וכן עשירי לבקו אף להח"א אם נחתך ש"ס ערופה מטעם חתיכה רגל וא"ו חור ונתפשא ישה והשני"ב בל"ס בהבהמה י' להכשיר ע"י בדיקה נ"ה דבקי"ן ח"ו ועוף הנם כמו אינדיק ואח"כ י' להקל בהשגד קל"ה ע"י בדיקה ועוף הדק א"כ ואח"כ אף בהמ"י. (ה) ולמעלה מחצי עט"ו או אלבע בעוף אין נ"ה ונשבר ואין רישומא בפרי"ס כלל אין להקל אם לא בהמ"י וראויה ע"י המורה וחור ונקשר אף שאין יפה הש"ך נידד בכו' נ"ה (ס"ק י"ד) להקל אף בל"ח י"ה וא"ו י' רישומא בער"ב בל"ח נחתך יפה אף בהמ"י אין ראו"י להקל ומיחו"ו אין ועפרין לאח"כ להקל בהמ"י ונ"ה ונכבד ישה אף בל"ח ה"מ שרי אכל לא נקשר כלל וי' רישומא חוששן לדעת רש"י אף לנ"ה אין להחיר. (ו) ובעט"ו הקולית נמי דמיא הכי וז"ל סמוך אלבע לנ"ה אף נקשר יפה ל"ה דחשק איטבול ניב"ה ובהמ"י י' להחיר אף שרואה נשפסקו ניב"ה אלא לא נהפכו"ל אכל ב"ה אפילו רואה שנשפסקו אין להקל בהמ"י אכל אם לא נשפסקו י' להקל בהמ"י. (ז) ודין נכבד בער"ב דמיא כהמ"י נ"ה ונכבדו מוכרז כן בהשגת הראש"ש כלל ב' ס"י י"א דלא כש"ך שהשיג עליו יע"ש. (ח) כתב הב"י או' ה' נכבד שוק למעלה מחצי עט"ו ונקשר ונ"ו ועט"ו עליון וי"ד למטה ה"ך אלבע לנ"ה אף שאין עוקן ערופה כי בשעת דחיי"ה למטה חוששן לפסיקת הגידין ובהמ"י ס"י נ"ה בהמ"י ב"י קרי"ג ה"ה ב"ס דרד"ז או"ו נשכבד ונקשרו ונ"ו ועט"ו העליון וי"ד למטה כשעור אלבע ע"י דחיר הכשירו ורד"ז משריו ועט"ו חתחון ה"ה ב' אלבעות ער"ל אמנם אין צ"ר לאכזר בהמ"י ולנזקך פ"ס כה"ג דברא"ה של עוף ונ"ו אף שה"ה מדובק ח"ך אלבע לא חיישין (ע"ל בעד"ר ס"י נ"ג ס"ק א') אף ש"ס לחלק קל"ה מי"ה ל"ט בזה. (ט) מטעם ב"ה ל"די שוק שנשכבד ב"ה מ"ה ונקשר כמעט שא"ל להכיר אמנם בדיקתי וראיתי כי עט"ו העליון וי"ד למחך חלל התחתון עד ארבעה שקודין גל"י"ד וה"ה ספק דוראי בילדותו נשכה ושח"ה ה"ה שבר פחם מנוול ואח"כ נגד"ה התחתון וטלה למעלה או שח"ה העליון נדל אח"כ למטה והשכרתי בהמ"י דבול"י ה"ה ל"ה ח"ה ספיקו ומה"ה הכל לפי המורה ע"י המורה אם רואה שהעליון ברי"ה ותחתון י' בו רקבון רואין שהשכר ה"ה למטה ב"ה והתחתון נחקר"ס אח"כ וטלה למעלה א"כ ה"ה רישומא ב"ה ולדין אח"כ ב"ה של עוף וערופה מספק כנ"ל ואין לסמוך להקל. (י) ודע בעוף אין לו עשירי (וכ"כ המ"י ג') ובגל"י"ד מקום שמחליל השוק י' עט"ו ככונ"ה ונכבד י' פ"ס שאין כזה העט"ו ש"ס נ"ה י' דיעה ב"ה ה"ס בפנים ובדיקתי וראיתי קל"ה נקשרים למטה מוכונ"ה ויראה לי דאין למדוד שיעור אלבע אלא לאחר שכלה הכונ"ה ה"ה דאף להחיר י"ל שמחלילין נ"ה בין התחתון לבקו ולא להקל ודבר זה אף שלא מלאכיו מ"ה נראה לומר כן:

סימן נ"ז ס"ק א' עט"ז ומיחו"ו ב"ה כתב המחנ"ה לאכזר בלכילה. (ב) וכתב ב"י או' א' דאם ירש הקדש [שדרס] הוא"ו בבהמה ובה"י וקנה י' לקוננו אף לאחר שנשחט והוה ה"מ יע"ש ודאי למיגרד מילתא דלאו הוא. (ג) ומי"ת ספק דרוסה הוא"ו י' לרד"ך ולהקל (ע"י בהמ"י):

ס"ק ב' עט"ז במקום שאין ה"מ י' לאכזר עט"ו"ס אף שאין רכוס ובהמ"י שרי לאכילה תש"א"כ בנשה גדולה כל שרד"ך לנלוז מחמת ח"ן להפסיד:

ס"ק ג' עט"ז ודע דאם הוא טומא וס"י ונקרקרים א"ס נאמר להחיר מה שנתעלה מואב דוב ומחר דהוה ס"ס שח"ה ה"נה דרדב"א דלמעלה מואב לא הוה אלא מואב ושח"ה כר"א"ס דאשילו דק"ה לא דרים אף דח"כ"ה ח"ו ואיכ"ה מ"ד וא"ו כלמעלה ה"ה ספק השקול וא"כ ע"ס ספק שח"ה לא דרס ה"ה ס"ס או שח"ה למטה מחל"ה ה"ה. ע"ס ה"ה ס"ס יראה א"ס מותר לאכזר פשיע"ה דחיי"ה כהמט"ו ליתן לבקו ואף דבש"ס א"ס נאמר דאין מויליח מחמת ח"ן ה"ס"ס דאין ח"ה לא יתן להאחר כיון דמותר בלכילה יאכל ה"ה ומי"ת (בי"ה ל"ה ב') פשיע"ה דחיי"ה כהמט"ו. (ב) ומ"ש הש"ך בפשיע"ה ב"ס"ס א"י הפ"ס הכה"ן אין מויליח י' לעיין דמוזקתי הוכח הרא"י לאכילה כמחש"ה מ"י ס"ס כ"כ ח"י ספיר"ה"ו מ"ה לחומרא טוב ראיתי בפרי"ח ס"י ס"א או' י"א כתב אפילו אידיר פטור דלאו דרוא"ה לאכילה וי"ס לעיין מ"ש מביט"ו דאשר יאכל כתיב ואפ"ה חייב לבסוח ונ"ע בעד"ר ס"י כ"ה ס"ק ב"ן. (ג) ובה"ג בה"ג ב"י או' י"ג כתב לחומרא היינו מלך החומרא ולא מהיר והלכך בהמ"י שרי בלכילה דרוב ומחר:

ס"ק ח' עשך ומיחו הליח ושאר אחרונים כתבו כפרשה וכן משמעות הטור כל השפות חין הקן אין להם דריסה בנדיים אפילו לחלל:

ס"ק יא' ולדינא אין להקל אם דרס הקן רק בקנה:

ס"ק ט"ז ועי' שרי' ב"ח קמ"ז כלוב מלא עופות וששע קול נערה בלילה וא"י שהיה ע"י בדרלים שקורין סחור וסעלה דעמור י' לו דריסה כמו חולדה דפסחמי (ע' ע"ג) חסוד חולדה ובדרלים בחדרי אלא דהיה ספק שחל לא עאל בכלוב אף שהיה בלוחי חדר וי"מ לא עאל מיקרי כיון שכלוב הוא עוקף נפיש בקנים יע"ש:

ס"ק י"ז עשך ומיחו בין אין להקפיד אי היה זו ואפילו אי לא זו [אף זו] דפסח נקט הכי והכי [ע"ל במ"ז סוסיק יד דרס ועס זה ופסח ס"י פ"ג ס"ק כ"ט ובסמ"ע ח"מ ס"י ע"ב ס"ק ו' ובסמ"ע יור"ד ס"י ט"ז]:

ס"ק י"ח עשך ומי' השך דלמכורו לעכורים שרי דרס סוגרים דנאין מליין אין משיל ארס יע"ש ופ"י בחולון שטולין פסחון על כלוב ומוניסין דריסה היה י' מליין יראה דלמכורו למכור לבי' ולע"ז שריין דרס בני הרבות אחריון דרך שחוק היה ומי' נ"ה ידענא על מה סומכין העולם דכ"ס מכה דרך דריסה ודאי אסור אף למכורו:

ס"ק כ"א עשך ומשעט ודאי דוקא ליסורן לא בשליה היר והליפורו נגאר מחוב עיין פרישה וכן בנה"כ השני על הע"ז או י"א יע"ש:

ס"ק כ"ד השך העלה במקור מחטות לגבי בהמות י' למכורו לעכורים ולא לאוכלם. (ב) עיין בלי' או י"א א"י סבבו ב' או ג' ואכ"ס עבר בהמה דקה היה מקום לה עכ"ל אמנם בלי' ס"י קרס מוגדר ההיפך וכן מור"ם מונגלין ס"י ק"ד שאסור בחור שרי לאן דבות והדבס ואכ"ס הא בנקטה אפי' במה ואכ"ס לי':

ס"ק כ"ה ע"י עך וכחש הלי' ס"י ק' וק"ה דוקא שראה הולב בשניו שחמה הכהנה הא כל שחמה אח"כ לא נח רגוניה. (ב) וכחש עוד דאם מלא למחר מח ח"י שחל אח"כ מחה וקטע ודאי אף למחורו שרי. (ג) עוד התייר בסי' ק' בחור שהיה הפתח פתוח ובולם מונח ארבה גבוה אלוה והאלן יכול לקפון מפני האולם היה בנקטה עכ"ל הנה מה שהתיר בשולם אפשר להקל כיון דבלא"ה מ"ב מהיר בחור רחב אבל מ"ס דמאלו למחר מח אסור שחל אח"כ מחה וי"מ הפרי' א"י כ"ז וי' לעיין עובד דהא ספק החתבר אם ספק אי קרקרו שרי וכל הני אימור סוגר דספקי הוה ואוקמינן אחוקה כל מה דאפשר וולת הוא שחוק והס קרקרו דהוה קרוב לודאי דעבד מעשה ח"כ כל ספק נישא לקולא דרוב אין דרוסין וגם חוקה בדורה משעט שולדה לא היתה דרוסה ונימא מיד מחה ויה רגוניה עולה לראויה חי מבשר (ב) וצדקות וי' מ"ן ולומר אוקמינן אחוקה דהשחל מחה דהיי' דהנה הכחש שחמה ע"י אין לומר חוקי אחוקה ונימא מיד מחה וי' אף להרבי שהניח וי"א כה"ן [ס"ק י"ב] וכל הני אימור הוא ודאי מ"מ בסי' י' להתייר ועוד דע"כ סוגר הרי' מחסו דרוסה שנים שידורם אבל לאן אפשר יורה דת' רגוניה ולא שנים הוא וא"כ למה נחמה וי' במ"ש]:

ס"ק כ"ז עשך ואפי' בשחוקין אסור לשפיר לעכורים ואפי' לקפון בסי' דלאו כללא הוא כל הויא דאכ"ס פלוגתא פתחין למכור אלא היכא דמחיה שרי ומתמירין משא"כ ההוא דסידי דלא הבי' הכי' כלל דעת ר"י והרשב"א משמע להדיא דשחוקין אסורים כלן:

לדרך כמו רגלי הדורס בכסף אין משיל ארס וגדוהס מוז כתב הפרישה אי ע"ז דאם נישלו הפריסין אין משיל ארס ומי' יראה לי דוקא אם נישל כל הניסורן הא נישל עד הכשר משיל ארס אלא שאני מחה דבגמ' נ"ג א' איתא להדיא ואין דרוסה אלא ליסורן לאשוקי ען וכן הפתיק הרשב"א בחרוך מיד אי ובקשר כ' אי ומי' להפרישה לפרש בע"א וי"ע. (ג) ואף ודאי שדרס לא הוה אלא ספק שחל לא העיל ארס כמו שכתבאר סמ"ע וי"מ כלא מועד עד שנתערב וכו':

ס"ק ג' הע"ז היקל כש"ע דאפילו בעגלים אין לו דריסה ולא כש"ס ס"י ע' בא"ש ומי' שם כתב עגלים הרבים ונשע' כתב עגלים סתם ואפשר ברכים מודה בש"ע דאסור ע"י עך ס"י ל"ה או מי' וי"ע א"י ל"ח לאחר שנה או שאין יונקים ועי' עך כאן א"י ב' (ב) והנה בספק דרוסה כולב היה נראה להקל דהוה ס"ס שחל הלכה כהוא' דהיקל ושחל לא דרס וי"מ בכר"ז או' א' והחמיר בודאי דרוסה [ואפי' דאיכא גמי ס"ס שחל הלכה כהוא' דהיקל ושחל לא העיל ארס] וי"ל דזה לא מקרי ספק שחל לא העיל ארס אלא שיש לומר אף בספק דרוסה אין להקל דהריסה בדיח וכל שאין הספק ה"י שקול לא הוה ספק [עי' בסי' מ"ד בסי' סוסיק ח'] ובשלמא ספק עאל לאו משעט ס"ס אלא ספק עאל לחור די להחיר דאוקמינן אחוקה משא"כ בספק פלוגתא ל"ס אוקמי' אחוקה כח"ס כמה פעמים דבשכיל החוקה לא ישתנה הרין ע"י כר"ג ס"י ח"י וי"מ וא"כ נמשע ס"ס לא הוה שקול דשכיל הוא דרוס ומי' מאחר שהשך היקל בסי' י' ללדד ולהקל באפשר בספק דרוסה חולב [באין הי'ן] ונעת י"ע בזה [ועי' בסי' ס"ק א']. (ג) משעט בעי' שחמך פרה הישראל והי' בה חבלה נפוסה ושאלו אחרו' ואחר שהולב פנע בה יומר מי' שנים מהו אם רשאי הישראל ליקח הפרה לעצמו או אסור הנה לבאי י' ס"ס שחל קניא ושחל אין דרוסה לזכר ועוד דמולין בקוליס וקנים דמלי' הוא אלא מאחר דהשך כתב בסי' ט"ז או' כ"ג וי"ז או' ט"ז דקודם שחמרה נאמן במה שבידו היה כאן כיון שאחר בשעת מכירה דאז פנע בה אסור וי"מ מח"י אי נאמן לו נאמן לכולה מילתא כח"ס הע"ז סוסי' מ"ח במסמך שחמרה עכ"ס הישראל יע"ש א"כ הוה ג' שנים וטריפה אינה חיה אפי' ודאי דרוסה מהי' יב"ח י"ל דבנה"כ ס"ס ע"ז ופסק במהר"ם היה כאן אסור ליקח הישראל פרה זו. (ד) ומי' אי לא אחר ליה העכורים מידו יכול לקנות מעטם ספק קניא מולין כהוא' ועוד דבסי' מותר לבתחילה ליקח כמו שאלו קונים מעכורס אותן ששכ"ל נוסרין ע"י בסי' ק"ב' ממשע סתם כ"ע אין י"י והוה ס"ס אלאם בסי' מותר ליקח לבתחילה ואף דאין עי' ס"ס בידים היי' שהס"ס נתפסה ע"י מעשה משא"כ כאן ומי'ו אם כבר לקחה והעכורים אינו רונה לחור וי' הי' בודאי הע"ז ושאר אחרונים המתירים בדרוסה הולב בסי' אבל לא בע"א נ"ל:

ס"ק ד' דרס כקוף שנתבאר ס"י י"א ע"ז וי"ל דאפי' בנדיקה ומי'ו אי הסן דתב הוה כמו קנה רחב דמגולא לעיל [ס"י י"א] דגם אנו בקי'ין בנדיקה היה כאן [וכ"כ הש"ך ס"ק ד']:

ס"ק ט' עש"ז דע דהכ"ח האריך ומלית כוונתו לעבד הכין הוא דה"ן כתב אבל הכהו חיישין והשביא כתב וכל שלא ראוי דרך והנה אין חוששין ורעה הכ"ח להשוות דה"ן מיירי כהוא' שחוק וי'ס מקרקרים הלכך בנדיסה אין אסור דבן מרבות הוא החמול שלנו ובכסה חיישין והשביא מיירי כהוא' והן שחוקין דמות דרנה מהי' בן מרבות אף הכה אין חוששין ודאי באכילה ודוקא דרך חיישין. (ב) ומי' ס"ס

כולן ודאי אין היתר המכירה. (ב) ומיהו במקום רחב דמחיר הע"ז אותו השור (ס"ק כ"ג) דלא ככ"ז י"ט לעי"ן ביה לענין היתר מכירה אבל ודאי מאלף מקום ליפורן אף במקום רחב אותו השור הוא ודאי נדרס אף לע"ז ואיסור המכירה פשוט הוא:

ס"ק כ"ה ע"ד דע דאם היו ב' זאבים ומאלו שני כבשים הנדום אפילו לחנוך להחמיר הכא שריק דכ"א קטע חד כן מבוחר ב"ז"י ס"י ק"ה ולפי"ז ב' זאבים וכבש א' הרינו אסורין כולן דא' לא נח רגויה ושם דרס. (ב) ועי' במהר"ם מלובלין ס"י ק"ד מעשה כ"י חלבו כוונתו וז"ל בדיון דרין שהחמירו ונפלטו לערך ע"ז לאן והיה שם לאן הרבה הדברים מוכיחן שהיו כהם זאבים לא היה מקום רחב לאן הרבה והרבה זאבים ח"א להחמיר [ואשר כל האלף]. (ג) וכבש שם לענין הנבימות [שנעשו מן אלו בהמות] שאלו היו של השור וישראל קנה מנין הנבימות וגוים עושים הנבימות והיו שם פרות ארבעים וי' מאות לאן דלו י"ט ספק שם נדרשו עוד [מ"מ בלתי ספק שחלבו בעל כס' חלבו הפרות בירוק חלב השלמות כשרות] ואף דאין מבעלין איסור לכתחלה מ"מ כבר נהבעטו ביד הגוי דומה ללוקחין שאנו קונים שם מבעלין איסור דכתב בה"י ש"ד דנהבעט ביד הגוי שרי לוקח היה לאן וז' הורף דבריו ז"ל [ע"י כ"ד ס"י ק"ג ס"ק י"ד ד"ה כתב מוריס] הנה בששים היתר לא ברוב דכל שהספק ה"י ג"כ דרבנן [האלף עומן שאסורין ליה אלא דרבנן] דבריה מדרבנן לא בעילה ובעלמא ד"ה לא בעל ולא ח"א ספק דרבנן שם ז"ל גורו ואמרו דלא בעל ולא הקילו מעטם ספק דרבנן דא"כ בעלה ד"ה שאמרו דלא בעל [ע"י כ"ד ס"י ק"י ס"ק ל"ה וד"י ס"ס ס"ק י"ט] משא"כ החלב [ע"י במ"ש] אהנס י"ל דלחיתוק איסורא. (ג) דע דבס"י ב"ש"ד דין ד' ס"ט שנמערב חד בחד וא' מבייל ב"ים הבעיה מותרת שמה הכשרה מעיל ושמה אין ערפיה יע"ש וא"כ חלב מאלף א' היתר הוא כמו הבעיה ואף לאחרי שחלבו כולן והוא כמו הפס דכ"א מעילה דאין להחיר ד"ל דהתם דומא"ן ב' ב"ים הלכך איסור משא"כ כאן מחללה כשחלבו אחת הותר אותו החלב ואחרי אין לאסור [אפי' בלא כ"ן] וי"ל דבין שאחרי חלבו מוכן ויש ספק איסור ביערס אין לומר כיון שהותר הותר ומאלף אחינא מזה דפ"ס דטהרות [מ"ג] ב' שבי"ח ה"ך וא"ש טהרות וטבל והלך ב"י ועשה טהרות א"ס הראשונות קיימות אלו ואלו תלויות והר"ם בפ"ט מע"ל שא"ס ד"ה הכירו אף שהותרו פ"א חזרו לאיסורן ה"ה כאלו ועי' מ"ל שם ד"ה עוד דליתי [ע"י בס"י ק"א כ"ד ס"ק ה' ד"ה כתב הפרי"ח]. (ד) ומיהו לחלבו חלב מאחת מהן ולאכול ואחרי לחלבו טהרה בישראל כה"ז אפי' איסור דפ"ס היתר שם אלא בלא ראיה מי הטילה הבעיה ומאלף אחתו דעין על הבעיה משא"כ כשחלבו אלו דעין מחלה על הפרה והוא ס"ט שנמערבה דלא דעין ב"ס [ע"י כ"ד ד"י ס"ס ס"ק א' וד"ל ומיהו

שנים הרשבי"א דראוי לחוש להם להחמיר דעת הב"ח שהוא שותק והם מקרקרים ראוי להחמיר אף בלא הכאה ודקוליס הס. (ג) והע"ז העלה דלא פליגי דמ"ש הרשבי"א דרף והנה דכל הכאה הוא דוקא ע"י דריפה קנה וכל שצומא אלו ומינה ידו עליהם אחרין דרך שחוק הוא ואף שהוא שותק והם מקרקרים הכאה בלא דריפה לאו כלום הוא שמיני ידו דרך שחוק והוא דס"א דקפץ הוא דרך דריפה. (ד) ומ"ש הע"ז אפי' הוא שותק והם מקרקרים אין חשש בלא ראיה שהכה ודבר זה היתרו הרשבי"א והר"ן בפ"י מלך דרין ואין להחמיר לא ידענא מהו דה"ה הרשבי"א בק"ר כתב וראוי לחוש להם ופי' הב"ח דמדינא שרי וממדות חסידות ראוי להחמיר. (ה) וחולק עוד על הב"ח ומחיר לחמורו אף שהכה ע"י דריפה ומקרקרים דלוא ודאי הוא ול"ד לספק דרובה דאסור לומרנו לעכרם הכא הוא רק חשש בעלמא:

ס"ק י"א ע"ז לאו דוקא אלא ה"ה נשאר העיפור כשעה ששמוט היד כמבואר ס"ד או כ"א בע"ז. (ב) כתב הפרי"ח בספר הדרי"ו כח"י שא"ס בשעת יליאת נפש של דורס שמוט ידו אין לו כח באותה השעה להטיל ארס וא"ס התחיל למשך קנה העיפור והוא ערפיה דמהחלה המשכה מעיל הארס ולא דוקא בסופו:

ס"ק י"ב ע"ז וכבר כתבנו [בפ"ד ס"ק כ"א] דלאן מייירי דכל היד נקנן ותחובה דאי לעיפור לחוד הא כתב הפ"י בלא כ"א דמ"י שוף היד אף שעיפור נשאר מעיל ויהי' [ולמ"ל טעמא שמה דרס וחזר ודרס] ועיין פרישה ב"ה זכ"ל וד"י כ"א וכב"ז בה"י העור או ל' פסוקי מספא ל' ולמעשה ראוי ודאי להחמיר דבשליש יד אף שהעיפור נשאר אסור וכן הלכה:

ס"ק י"ג לתקום ז"ר הע"ז העלה דבהמות דוקא במקום שכן רעותו בלי מחילה ועופות במקום רחב שרי אף במחילות שפורחין באויר והוא כלא עאל כל שיש לומר לא השיגו ולהחיר לחמורו במקום רחב בהמות אפשר דיוכסו לש"ך או כ"ד דמותר לחמור. (ב) כתב הכה"ג בה"י כ"א זכ"ל וי"ד בשם דמשי"א דרובם כחלד המשכן מאה על חמשים הוא רחב [אפי' במחילה] ולגבי עופות הוא דיר מקום רחב כשהדורס חיה אבל עוף לא דפורח ג"כ באויר הנה מה שהקל בלחל המשכן א"ס בלתי למ"ש הב"ח לדיק דוקא רעותו בלי מחילה משמע דאין להקל ומ"ש להחמיר בעוף הדורס לשון הש"ע מורה במ"ש עוף הדורס לבלוב או לול שלהם משמע הא לחלד ויד"י אף הדורס שרי שמה לא השיגם ולא ידענא מעיל להחמיר בהם ומיהו באין הדיר מקורה גם הוא יודה דאפשר דברתו באויר לחון וזה ברור. (ג) מסתימת הפוסקים משמע קטע אף במקום רחב שרי ולא אסור אלא מכניס ידו לפנים כמב"ז בס"ק י' ומיהו מייירי שודאי יכול להשיג אלא ע"י עורה דליתא הוא כלא עאל שמה לא השיגם ביד ג"ל. (ד) מהר"ם בפ"ס ה"ג מה"ש שכתב הוא"ל ואין בפי':

הוא חל ספק דרובה לא מתכבב בגורם ה"ה דשית הוא דהא עיקר הפלוגתא הוא ג"כ בנשא זאב שם מהעד

ואסורין מבוס דספק א' בגופו הא לא"ס מהירין. (ה) דע דאי אירע ספק דרובה ונתערבו אח"כ באחרות דאסורין כולן מ"מ אי מת אחרי א' מן ה"ה נראה דהשאר מותרין דאחרי הס"ד מת כמו שמבואר בק"י ס"ז מההוא דשבעת של עפרים שגל א' ל"ס הותרו כולן ודוקא [לאכול] שנים וזהו שאמר במור"ם מלובלין הנשחורות אף שמתו אחרי הרבה מוסר דגם בפרט י"ט ספק במ"ה דרס וזהו שאל דרס כולן מ"מ שמה דרס עוד. (ו) ומהו שם דודאי יומר מרוב לא נדרשו ה"ה נראה להחיר לשהות אותן יב"ח הזכרים והנקבות שחלד אף דאסור לשהות לחון מרובה דב"ס הגורמים [במחבר ס"ק כ"ן] הא כתב הכה"ג בה"י העור או ל' בשם הרד"כ כ"י דוקא כשהן בלי הערבות אבל נמערב באחרים שרי ה"ה כאל דהוא כתעורבה והוא קולא גדולה אהנס לא ידענא הקולא מעיל הא אסור הייתי לומר דכאן דה"ה ביוצא בעיל ומדרבנן הוא דב"ח לא בעיל לא גורקין לתקלה דרבנן ומש"ה כל שנמערב מותר שוב דליתי שום ליתא דבארי סו"י דרע"ה ב"ר מנוכה שטתה כתב מהר"ם מרומנוב"ר שאסור להשאטו שלא יבוא לידי תקלה דאסור להשתמש לאורה אף דה"ה שהאיסור הוא מדרבנן:

שטות ספק הא' אף בספק פלוגתא דרבנן אמרין כן יש ללמוד מכתבים סי' ק"ל עכ"ל ושינוי בכתבי מהרא"י וה"ר שם ספיקא דמיתות ואין ללמוד משם לפלוגתא דרבנן אמרין משום שלשן השואל יש ללמוד כן:

סימן נ"ח ס"ק א' ודע בהשלווה אחרים ולא יודעת או בכח אשילו פחות מ"ט כתב הפ"ח ח"ו ד' דמ"ט בעינן ד"ט כשיעור מוכרסה לארץ הא פחות אף ע"י אחרים כשורה והכרח לזה לא ידענא. (ג) עשרים בקורא ובכ"י מה שהקשו ד' בטדי בליה הוא ד"ט כשור ואין יאמר כאן כל הנגלים ד"ט ותי' דמכריס מודרין שכולט קנה עד אלמט הנגלים. (ג) והנה יש לחקור בנפולה שהלמ"ח אם לא שהתה מרגלע ולא עמודה אם הוא ודאי טריפה או ספק [ע"י] כשיד' דני' ס"ס ס"ק ל"ה או [ס"ו]. (ד) וכל שטמדה או שהתה דבטי בדוקה אי מסיח כטי בדוקה או מדרבנן ובטמדה ש"א כ"י ס"ד כתב דבדוקה מדרבנן ובעט הדבר [ע"י] ש"ד ס"ד ט"ו ס"ק ג' ותי' במ"ש. (ה) ומ"ס להחיד הנבלי' נחשבה בעמדה או שהתה ע"י בדוקה לא ידענא מניל הא ואם נאמר בדוקה דרבנן היה אפשר ללמד ולחשבה ח"ו להקל ול"ע [ע"י] כשיד' סי' נ"ז סוס"ק כ"ח:

ס"ק ג' הר"ן והרא"ה בב"ה ח"ו א' סוברין דמסוס ריטוק איז לבדוק כלל ולכך לר"ך שיהיו מעליט או עמודה דילמא מכלל ריטוק שאם נחשבה לא היתה יכולה לעמוד או להיות מעליט והבדוקה לאחר מעליט הוא משום ח"י טריפות שח"א נקרט או ניקב וקף הנקב אין לה בדוקה כמו קוין מ"מ ע"י נפילה חלו היה נקב היה נקרט קרט גדול ולפי"ז בחבדים שאין הנקב פושל כמו בליות לאחר מעליט איז בדוקה ולהר"ם ז"ל הבדוקה לאחר מעליט משום ריטוק וקודם מעליט איז להביר וכו' דעת הרשב"א בחרון מ"ו א' דלאחר מעליט אנלי בהתייבוי (והמחבר מחמיר כשי' הבטיות דכתב לר"ך לבדוק אם יונאל בה טריפות מהטריפות שמתו כמנים הוא ש"י הר"ן והרא"ה וזה ש"י או שמתרסק חבד מאבדים הוא ש"י הרמב"ם. (ג) והנה בעמדה חוץ מעליט יקשה לשי' הר"ם הא לא מייגר עדיין וכבר עמד הדרישה בל"י ח' וביח' בקורא יע"ש והנה הר"ם כתב החלה עמודה ואח"כ שהתה והטור והמחבר הפטו (דכתבו דניא דהרמב"ם החילה אשהתה ואח"כ אם עמוד לר"ך בדוקה [ססס] ויראה דבשהתה פסקו כוונתה דבעינן בדוקה מכלל ריטוק ובממדה איז כק"י הדרישה (אלא בדוקה משום ח"י טריפות) ולר"א כ"ז ל"ע. (ג) וענין נשתנה מראיתו לא שניי מראה אלא לורה האבר:

ס"ק ד' ע"ז ומ"ס ודאן אסור דאמרין עדיין לא אנלי בהתייבוי לחד כן מ"מ המחבר שאם נפסדה לורה משמע אף בקולשה הדין כן:

ס"ק ה' המסויגים ה"ם המות. ע"ז ולדין אין נ"מ דאח"כ ומיזו (נ"מ אם הוכחה באבר א' נגד הסומים והמות (דא"ל בדוקה) מ"מ אם הפסידו לורקן אפשר להטריף כמו שכתב הרשב"א אין רראה לנפול וליתמר ואם רואין שניי מה הועילו ללשונותיה ויהי' סימנים ומוז' כה"ג אם רואין ששתתו:

סימן נ"ט ס"ק א' וזה שכתב הרמ"א אם נטל משלשמן משמע הא' נטל כשורה אפי' נטלו אלו ב' שורה ונצור ונשאר ר"ש וזה שנשם ברחמי' ד"ע ל"ל דעת הב"י ולא כפירא ח"ו ב' (ג) ודע שיש לראות כפי הכלל שכתב הב"י בהקדמותו כל ששני הפוסקים מהג' הנה היר"ף והר"מ והרא"ש מסכימים לדעת א' הכי נקטינן איז אמאי לא פסק כאן כדיר"ף ועכ"פ

א"י ה' יע"ש וא"כ בספק פלוגתא דרבנן רש"י והרמב"ן יכרע מה שחיה יב"ח כמ"ס מהרש"ל דאף בספק פלוגתא דרבנן הדין כן דבי"ח ראהו הוא [ע"י] כשיד' סי' פ"א ס"ק ה' שחור דל"מ יב"ח. (ג) ואני נוסחתי בפלוגתא דרבנן שרובן אומרים עריפה ומיעוט אומרים כשר ורואין שחיה וזה יב"ח או רואין שכלשה בהמה מחט לפניו ורואין אח"כ המחט ואלא מדרבנן בהמה והרי ע"כ היתה בחלל הנוף ועברה עליה יב"ח ורוב הנבלשים דרך. הוושט כשי' רש"י ומי נימא דמה חיות דלולת כתר רובא דאין חיות ויל כתר רוב העורפין או רוב הנבלשים דרך הוושט [דאי דנימא דלולת כתר רובא דאין חיות חלל מדחיה] ע"כ מן המיעוט הוא [דאלול המחט דרך הקנה] איז אומא ממיעוט דחיות הנה כמ"ס הי"ש א"ד דאי מאלף ומהי ולמיטותא דמיטותא ודאי לא חיישינן ובעט לא מנאלי גילוי לר"ז:

ס"ק ס"ט ע"ש לא ידענא מה נ"מ אי לומר דליה חסרון חכמה ונ"מ לס"ס כיון דחכם גדול נמי איז להכיר או להסיר [ע"ל כשיד' סי' נ"ג ס"ק י"א ובשיד' סי' ק"ד ס"ק ד']:

ס"ק נ"א ע"ש והעיקר דאין לעשות ס"ס בידים כמבואר בכל הפוסקים ואף בפלוגתא דרבנן [ע"ל במ"ז סוס"ק ג'] אם לא שרוב מתירין ומשום חומרא אט מחמירין או שיש עוד נדרים להקל ולא כטיא [ע"י] ש"ד סי' ס"ז ס"ק י"א. (ג) כתב הכה"ג חתול דרכה להמית יצורים קטנים ע"י שפוקה פ"ו שקורין הוכיט הוא טריפה שממיתה בכך ומסחימת הפוסקים אין נראה כך ומידי דהוא אחסוכנה ואין דריסה אלא ביר ובל"י המחקר זה ולי':

סימן נ"ח ס"ק א' עש"ך וכונתו לתרץ קשית הע"ז דחילוק יש נפלה מעמדה בעינן י"ט דמי טשא עלמו ומתאמת כו' הפלוגה אחרים יודעתה הוא כנפלה מעמדה ובעינן י"ט לא ידענא או [יודעתה] ככה בב"א או קשר כל רגליה דא"ל להתאמת דרגליה עריפה בפחות מ"ט ולקמן סי' כ"ז כ"ס לה מקום לנעוץ וידעתה אף ביותר מ"ט אין חשש:

ס"ק ב' ודע דעוף ל"ש ביה גובה עשרה דאשילו שני כנפיו קשורים דעומד הוא על רגליו אם לא שרגליו קשורים ומיזו כנפל ע"ז מ"ס דליכא מידי למסרך ביה דין העוף שיה' לבהמה דנבזה י"ט הוא ביה דין נפולה [ע"י] במ"ש:

ס"ק ד' עש"ך ואף דבאבר א' אט בקאיין בנקב משום במקום ידוע וכ"ס קרט גדול מ"מ הא המחבר סתם כהר"ם דלר"ך בדוקה משום שניי מראה והפסד לורה ובהו אף באבר א' [ע"ל במ"ז סי' ל"ב ס"ק ד' ובמ"ס שס']:

ס"ק ה' עש"ך ומיזו הלכה הליך יפה אף שאין יכולה עוד ללך:

ס"ק י' עש"ך ושיין כו"ס דר"ל דרגלי הכבש היו הלויין בידו ואף מחטפו היה מותר מ"ט והכבש היה מונח על כתיפו מ"מ חשבינן מקום אחיזה ידו יע"ש והיה נראה לפרש שאחזו בידו עד הורידו לארץ ואף שכתב קנה ומ"מ דברי סכומים נכונים כשיד':

סימן נ"ט ס"ק א' עש"ך ודע שזה שאמרו ע"פ אורח השדרה בעינן ששימיר רוחב כסלע וכל שטיטל במקום א' משמו ואין רוחב סלע טריפה כסלע העור ניטל לא ידענא שיעור ק"ל אורח הנה מאימתי מחיל ומקום שכלה אם נאמר העטם משום חוט השדרה שהוא מעמיד ומניב הנוף והלכך למטה מבין הפרשות אין מוקף אם נימל העור ויתחיל מסוף העולין דשם

הענין איז יאמר הכהן לכהן אדרבה כו' וליזא הפסוק
אפי' בלבי והיטבתי וכו' במשמרת הבית. (ב) עוד אבאר
לך אפי' להבית דסיל כל דאיכא ספקי דדינא אי
תפס לא מפקינן דיכול לומר קריל אפי' אי כיו שהוא
בריה בפ"ט בא על צדיק וילדה והפס הכהן הוי
מוציאין מידו דהוא ס"ס להוציא שמה אין חושבין ליה
ושמא הלכה כיו אינו כהן כפי' הבור והך למאן
דסובר בחמון ס"ס להוציא ה"ע דאין הולכין בחמון
אחר הבור וסומך מיעוטא לחוקה משא"כ כהן דאין
לכהן חוקה (ע"י בשרי כ"י א' ס"ק ד') אלא דיכול
לומר קריל ונגד ס"ס והרוב דו' מ"י חיות וגו' כהמות
טהורות אין יכול לומר קריל ומיחו בלליה אין יכול
לומר קריל כיו שהוא בריה בפ"ט :

ס"ק י"ב ובתפסתה בחלל כהן אי חייב במתנות אי
לאו מי אמרין דחלל דין ישראל יש לו איך
דלכתי לאו בכלל פס ודעו כליו מויתע עכ"פ הלכך
מספקא אין לו ליתן מתנות. (ב) ומיחו בפ"ט פטור
מתנות ומיפקל נמי שקיל ובכלל כהנים הוא אלא דאין
עודא ואוכל בקדשים :

ס"ק ט"ז ע"י ע"י דל"א הופר הדבר להוציא ממון
ועטין אי כיו (דמ"ר ב' ה"י ולת"י הכ' דעריפת
הריאה בבית) ולפי"ז גדיים וטלחים רובן כבד (והא
חייב במתנות) משא"כ להש"ך :

והענין כפ"ת (ט"ו בשרי כ"י י"ז) כוסיק ו' וכשרי כ"א
ס"ק ג' ותוס' פסחים כ"ט ד"ה אין פורין. (ב) עוד
כתב הפרי"ח שם דהש"ס ע"י קרקע אין חייב במתנות
מדרבנן דעמאל משום דלא לאיתגובי' ובמתנות יאמרו
דמכר לו הכהן ומיחו הכה"ג בה"י העור אי ה' מסופק
בזה אי הפס הכהן אי מצינאן עי"ש :

ס"ק ט"ו עטין וכל התורה בלשון זכר חלבה היכא
דכתוב בני מועטין קדשה. (ב) כתב הר"ח
בפ"ט מה' ביכורים חללה אין מותרין לה ולד חללה
היה כהן חלל כו' :

ס"ק י"א כתב הפרי"ח אי י"ג דע"י שלוחו של כהן
יואל ידי נתינה ובפסרי דאמר. ונתן לכהן לשלוחו
פ"י ולא לשלוחו וכדאיכא בפסיקתא היינו כסתמא אבל
אי שלח הכהן שלוחו שיד ולא ככור. (ב) ומיחו אם
גלה האשה דעתה שאין רואה ליתן לבעל אין י"ח
אחרונים :

ס"ק י"א עטין וחללה שאין אוכלת היינו שאין נוטלת
ואין יואל י"ח אבל אין בהם קדושה :

ס"ק כ"ב נמלא למאן דפ"י כר"י דדין כן הוא כבור
שלא בא ליד כהן מעולם והעבר בקי' של אדם
אי' נותן לו אי' לשם כבור ואי' פטור מתנות ומל"ח
יכן מתנות. (ב) ואם של מאה בנ"א אי' איז ליתן לו
כלום בשותפת אי' לשם כבור ולא מ"י אחר גביני
ממנו כיון שלא בא ליד כהן מעולם ומתנות כולם
נתינתו ממנו. וצ"י נדדים בא עליהם. (ג) ואם בא ליד כהן
פ"א והעבר בין של אדם אי' או של מאה לריבין
ליתן לו אי' לשם כבור דמזונה גבייה וישאר נ"ט ואם
הס של אדם אי' פטור אי' מתנה וצ"ח נותן מתנות
אבל של מאה כלום הניט פטורין מתנות דכ"א יאמר שלי
הכבור ונעלה חליפין וכו' לר"י. (ד) אבל לר"מ הדן כן
במאה בעלים ולא בא ליד כהן אי' לשם כבור ומתנות
נתינתו לו ואם הס של אדם ליד כהן אי' ליתן לו אי'
לשם כבור ומתנות ובבא ליד כהן אף מאה בעלים
ליתן לו אי' בשותפת לכבור ומזיט מתנות. (ה) ואם
מכר בחמון לישראל אס אדם אי' פטור אי' וצ"י
עטין עטין וצ"י כוונה ע"ש :

ס"ק כ"ו עטין ופטור דאם מתנתה פס הכהן או גוי
לאחיש דאין פטור מתנות. (ב) כתב הפרי"ח אי' מ"א
היה איכא פטור חלל ישראל אס כשריה יקח וישראל
ואם עריפה יקח הגוי חייב במתנות הריק"ש. (ג) וכתב
עוד הפרי"ח בכל מלכות סגרתה חוק ליתן פטור אי'
מכל ליער אי' דומה לבהמת ארנונה במחיים אי' ליה
שותפת משא"כ כהן דלאחר השחיטה שומר הבשר כו' לא
מקרי שותף חז"ל :

הלכות אבר מן החי

סימן ס"ב ס"ק א' הנה לבן המהבד אסור וס"ך
הוסף ולוקח וצ"ח לעדות מהיה בענין עבירה
שם בה מלקות עש"ך כס"י ע"י ס"ק י"ז ומ"י דקמ"ל
דלוקה אלתיה הא הוא לאו מפורש ותי' דהוא כמו
הקדשו הוסי' בשבועות כ"ד אי' דיה האוכל האך חל
אמיה על עשה דשאי' ותי' דאף לחול בער"א. (ב) אפילו
אס אבל הוי אבר ויש בו כוית פס גידין ועלמות חייב
כ"פ הרמב"ם בפ"ט ממ"א דלא כה"ס ס"פ גיה דיה
תלקח. (ג) אמיה אפי' גידין ועלמות מותרין מ"מ אס
אכלו שלכ"א פטור וכן נה"י :

ס"ק ב' עש"ך דגים אין בהם משום אמיה כל שאין
דריך בשחיטה לית בהם משום אמיה או דנפש
לדור לאו פס מקרי אי' במ"ש הפרי"ח אי' ב' דכל
שאין מזה על דמו אין מזה על איברים. (ב) ודע
דכבר אדם אסור מהיה כחבול לקחן ס"י ע"י אי' אי
חושבן מאמיה כל ששברו כו' ואף למיד כבד אדם
מותר מהיה ממשע מ"מ הפרי"ח כל שאין דמו אסור
(ע"י בשרי כ"י א' סוסיק ב' י"ז) ע"י ס"ק ב' :

ס"ק ג' עש"ך שחול ולקחן אס הס שחיים אין בזה
מלקות לריה יש בהם אמיה והיה כבד הוה
אמיה כשהוא שלימה. (ב) אסור בתוך מקל בין מאבר
שם גידים ועלמות או ממחול (ע"ל בשרי ס"ק ה') ביה
י' :

סימן ס"ב ס"ק א' בין שוף או בשר מהיה אסור
להוסיף לבני ואף דכתב הר"ח י"ל בה' מלכים
פ"ט ה"א דאין ביני נהרג על שוף מ"מ איסורא איכא
כמ"ס דכ"מ שם ומיבטא לי אי' מזהר להוסיף לו ח"ש
דכל איזנה בכויה וישראל אחיה הלכתי לח"ש לאיסורא
או משמאל דמו לאינערופי כוית בבא"ס ולפי"ז בב"י
דליתא להלכתי ודעת הר"ח שם בפ"ט ה"י דב"י חייב
בכ"ס ובתוס' חולין י"ג אי' דיה אחר יראה דלכ"י
בענין כוית שכתבו דלכ"י אסור במשנה בשר דגים
ועלמות וכו' אי' מספקא לי כמאן פסקין דעט
פלוגתאן י"ל דתל"י במ"ס המ"ל בה' ח"ח ס"א ה"י
שרא מוריה ס"ל דלא יאכל בכ"ס והלכתי אפ"י
למלקות שיהא כוית אי' ביני דג"ל הלכתי אדרבה
בכ"ס חייב ואלו כפי' הנראה משמאל דתלמודא בב"מ
דאכילה בשוית והלכתי דביה לח"ש לאיסור אי' ביני
הימר גמור הוא בב"מ. (ב) מסופק בלמ"ס שמתבטל
ברוב שחיטות לדין מ"ה שריא מדרבנן משום בריה
אסור ותי' נחמד האבר או בשר מהיה אף מדרבנן
בשל מהו ליתן לבני מי נמא ליבא מידי אי' לישראל
נפיק ביטול איסור מאחרי רבים להטות משא"כ לבני
ול"ש מי איכא מידי דהך הדבר נאסר לתרווייהו ויונה
לשכוח משהיה דפרך והרי אמיה ע"ש אלא מתבטל
ומקן

ס"ק ד' עשר ש"י חולין י"ב ד"ה פסח בזה
הלכות באיכסורין איז אחר רבי' ל"ה רובא
דאידיה קמן או ליתא קמן :

ס"ק ו' עשר והבית כתב העמוד דלא נתנו חול
דבריהם לשיעורין וזמן שאמר בעמיה לא
חילקו בין ביהמה שלימה לחסודה :

ס"ק ו' עשר דלא כפי' או' אי' תשעת דוקא אידיד
וע' תיה כלל ל"ה רובא חולין ל"ה :

ס"ק ח' עשר ותוכן טוונתו דברט"י אף מלאו במקרא
שרי דלא חיישין לעורב מעלתא כלל ובמלאה
במקום שהנחה אף ברט"י שרי ומיהו הביא עוף כשר
חיישין אף ברט"י טמא מעלתא הויא. (ב) וי"ש עוד
הש"ך בשם הרשב"א הניח עבר ומלא תשעה בקשורים
י' לאסור ולא באין קשורים ומיהו ברט"י דאי ברט"י
לא חיישין דאי' עורבים שקלסו מדוכתא שקלו ורובא
דסימרא הוי :

ס"ק י' עשר וטכסין אין לוקחין כשר מעורים כלל
אף דרטי' ולמישוע טריפות לא חיישין אידיה
תיקנו חול במקום שמכריזין וסבדו ש"ס טריפה או
במקום שאין מכריזין דלא יקחו מני' (וע' תוס' חולין
ל"ה א' ד"ה ובמלא) :

ס"ק י"א עשר והיינו נחלא בשוק א"ס דרטי' שרי
משא"כ ביד גוי כפי' כל המוכרים ישראלים
דחא כמלא ביד גוי לא חולין בחר רובא ועוד
דמסתמא קנה גוי מעריפה דחילי מחול גביה. (ב) דע
הר"י ל"ה חלא ביהמה לא בשופות וירט' א"ס דרך
לשבות ל"ה בביתו אסור ובחטא ל"ה סימן דיוס גמי
מלי לבנות לשבות באלוהי וטורא. (ג) כתב הרב"י בשם
ח"ס ב' ל"ה שור חסומן והקלג חקר השור לש"ס
והשטת אחר ש"ס לו ירע שהוא חלק מאלוהי השור
ועוד שהלקים מתאומות והכשר דיע' מנהי באיכסורין
ומתאומות נ"כ ראי' ע"י ק"א. (ד) עוד הביא בשם
ר"ש שזמן אוח שלקת גוי למשכן והכריז ב"ה בשם
כשתחיה וחילק בין ת"ח דבטיע קל סני וע"ה בעבדע
נזוד בעיני ולא ידענא לחלק ויפי הנראה דת"ח וע"ה
שזין כזה ובעיני שבעת עין. (ה) א"ס ש' מוחזיק בע"ה
ל"ה תיבת כשר וכן גויס מוסיפין חלא יכתוב סימן יפה
כ"ה :

דבעינן כבעתן עין ולא ראי' ביד דעין נשקד דומה ש"ס הוא ואי' ועפ"ה' ומכ"ה :

הלכות חלב

כלו בביתו מלאו במקום שהניחו שרי אף ברוב ע"ה.
(ג) מלאו במקרא אי' מלא בשוק ברוב עכ"ה אסור
מיהו ובביתו כפי' א"ס רוב ע"י שרי א"ס הוא במקום
שזין שריו ועופות מניין ש"ס ובמקום שזוין עופות
אסור אף ברוב ע"י דבמא עופות הביאו ומקרא.
(ד) דעת המחבר ב"ה אי' דהכל הולך אחר רוב המני'
ש"ס כמ"ש הש"ך ש"ס אי' י"ז דל"ה רוב השוק עכ"ה
עכ"ה בחר עכ"ה שדין וא"ס ישראלים שרי ולא
אולין בחר רוב השרי ואף שהש"ה כאן תמה ע"ז
דקו"ל רוב וקרב הולכין אחר הרוב (ואחרי הולכין
אחר השוק שהוא קרוב ולא אחר רוב השרי) כ"י
הש"ה בחר' ס"י דר"ע והביאו התב"ש כאן או' י'
דבשלמא בהורג לא ידעין מ' מני' בבקשה הוי'
שמואל ההורג אחר' דאולין בחר רובא דעמלא מש"ס
היבא דידעין ודאי בהחזק כאן רוב ישראל או' רוב
גויס אולין בחר המני' וא"ס שניין שזין אולין בחר
רוב השרי. (ה) וע' ש"ס חר"י ס"י דר"ס כסנין נחלא
ברוב ייחודים ורוב עורבים עכ"ה אין מחזיקין הסנין
וא"ס חרזן הסנין כמו ששזין לחלב הוי' סימן ובע"ה
או' ג' הביא בשם הש"י ס"י מ"ז להקיד לאחר מעליע
וראי' מ"י ק"כ' כניסן כלי לחומן לתקנו דמוסר לאחר
מעליע ולא הביטוי דהתם ספק שחא לא שחא הני'
כלל והוי' ספידר לאחר מעליע ואף ספק דאי' שחא
לדרכן ל"ה ספק להקל הורג המני' בכלל דאי' שחא
כיון דספק א"ס הוי' כאן בלוע כלל שרי משא"כ הרובא
דאי' אי' א"ס עורבים הוי' גויס ודאי מוקן נכל הסנין
והוי' אי' ודאי אידיד' ע"ס נראה דאין להקיד (ע"ה)
בש"ך ס"י מ"ד ס"ק ח"א. (ו) והיי' בבית ישראל א"ס
נחלא סנין ורוב מניין עכ"ה כמו בתי משכאות
שמוכרין משקין ודאי מעורים נכל וי' לעיין בכל ימי
השבות נגילין ישראלים רק ביום א' או ביום ב' בינא
דשוק מניין ש"ס רוב גויס ומלא כשר ימי השטות אי'
אחרין אולין בחר רוב גויס או' בית עשוי להכבד
אולין בחר בחרה עיין פסחים ו' :

ס"ק ג' עשר' דל"ה מלאו במקרא א"ס י' לתלות כבד
בית חולין וז"ל א"ס במקום שבה"ס ועופות
מניין אסור אף ברט"י וז"ל א"ס דרטי' כשר ולטרופות
דבוא מיעוטא ל"ה ודוקא בהמה הא עופות אף ברט"י
אסור ע"י ס"י א' (ב) וההוא ע"ס כהנא אחרים וז'
העלה :

סימן ס"ד ס"ק א' מסופק טריפה מבטן כמו יתרה
דטריפה קודם וחלב לאחר שכלו חרשו אי'
חייב משום חלב ע"ה. (ב) לכא' י"ל נחא אי' חייב
כרת על חלב או' ללא ולענין ס"ס דכתיב כרת ל"ה ס"ס
נראה במיל' ב"ה כבורים פ"ב הי"ע חלא חז"א וכבר
עמדנו כזה בפתיחה ל"ה טריפות מ"ה' ב"ק י"א אי'
ד"ה דקא משהרם ומהר"ד ס"י ק"ל בשבקים וע"ה
ש"י או' ה' וי"ע. (ג) שאלה חלב מבהמה שחיה
שמואל בחביות שחר ובדומה ואין ס"י וי' ספק אי' נשרה
מעליע משוכה הנה הריב"ש ס"י שמי' הביא הר"י
כאן והר"ב בהג"ה ס"י קראי ס"א והפריח כאן או'
כ"ז דמה שחיישין חלב בין נשרים שרי משכ"ס דעכ"ה
היין לבדות מחלב (ל"ה י"ן ה"ה שאר משקין) דעכ"ה
דבטל כ"ס' ע"ה (וע' בש"ך כאן ס"ק ע"ה והבי' לא
הביא חלא ע"ס א' וי"ס דר"ב בהג"ה בקראי חתום
הפיה ש"ס אי' ב' תמה ע"י דדאי א"ס בורה היין
מעליע בלוע ועיניו רחיקים ש"ס בהשקד טריפות ע"ס
העלה :

כפי פיו דשער אי' בנזיר חזי לאפטרופי היינו שומר
 שומרי כבדא ומי' למידן דאם אכל כזית גיה' כא"פ
 דאין לך בו אלא חידושו ונימ' דלא מיפסל לעדות מיה
 [ולענין חס' נשאר בספק]:
 סי' קל"ד דאסור לומר ללדוקי להדליק בשבת ומשמע שם
 עבירה אף שכלל זה יכול לשנותו ודאי אסור:

דברים האסורים משום דם.

סימן ס"ו ס"ק א' עש"ך מהסור משמע דם של
 חין בו כרת כדעת הרמב"ן ולא כהכ"ח דדמו
 אסור מדרבנן. (ב) א"כ בשל דם טמאים אולי אסור
 דם מיה ועכ"פ נשאר אסור טומאה. (ג) מידן דעת
 הרמב"ם דס"ל דכיו' דמריבין מכל חלב היה ספק
 וקשה קושית תוס' אלתערין קרא לרבו' ספקא דבנ'
 דברים מספקין שאל מיה ושמא בהמה ושמא בריה
 בפ"ע ולא ממין שור כבש ועו' הוא והוא כעין ס"ס
 ומשום נזיר קרא לרבו':

ס"ק ב' עש"ך הראה מקום לפי' י"ג אר' ב' והעט
 דדם שלל אסור כ' הראש דהוה כדס' אכזבים
 אטע"י שנשחטה בהמה אסור והר"ן כתב העט
 דחבטו מיד דבר אכילה ועי' פרי' פסחים דמהי'ט
 גיה' אסור דאין בנזיר' לאו בכלל חבטו ויהי' כתב:
ס"ק ג' עש"ך וס"ס ומשמעות הפו' שאין לחלק
 ומשמע דר"ל בכ"מ דיתא' בב"י אוסרין חמס'
 המי' כתב לידון עיקר כנאוים ובחלמין אף ב"י אסור
 וחלמין שלא על הקשר י'ס' להמיר ב"י וי'ס' ללדן כן
 כ"ס הפסד בדבר ומיהו ודאי ב"י ליה אלא דרבנן ונימ'
 להקל בספקין כנפל ללח' ואי' א"ס י'ס' ועי' סוף
 הס"י כע"י דפספסא מארעא. דדם שבו לאו ריקוס ואוכל
 הביאה חזקת דדם ול"ג אסו' ביאה מוכר כמו דגורין
 בב"י דל"ד דהאי' חמי' לעטמס' לדם ריקוס ואפסג'
 מארעא דא' יבוא לעולם לכלל זה והדס' מדרבנן:

ס"ק ט' עש"ך הראה מקום לפרישה ס"ב וס' נאמר
 דטריטות לא כמי'ס' הב"י דהחמיל לעורפס' אלא
 אפי' שלימות כיון שהולץ מקליפה החלבון נחפז ומיטה
 בלי'ס' שבורות שס'ס' עינין בקליפתן הא' לאיה' דין
 טריטות י'ס' לכן [ע' ד"ת כ"ט]:

ס"ק י' עש"ך ומס'ך דחד בחד כמי' י'ס' להמיר.
 (ב) עוד האריך בכ"מ שמהל' הוא ספק שאל
 כרש"י או כנאוים או כרש"י ואין. ודאי לפי דבדיו
 אלא כנמאל' על קשר חלמון וגם על החלבון שאל אסור
 ודאי לכ"ע לרש"י ונאוים ורש"י ומי'ס' דאין נראה לו כרש"י
 ואולי תור וסובר דעיקר כנאוים. (ג) ומי'ס' דבא"מ אסור דלא
 לא"מ הוא ס"ס וכן אי' ספק אי' י'ס' אפס'ר ללדן ולהמיר בא"מ
 ס"ס דהמיר חד בחד ד"ס גדולים וקטנים דזה לשי' הש"ך כמי' ק"ו
 וק"ע דמשהו וס'ר' הוא רוב אבל למיד' רוב פי' שנים בעיני' לימאל' ובאמת
 בלא"מ הוא ספק חסרין חכמה דבקל יכול לשער אי' י'ס'
 משאו וס'ר'. (ד) אפי' נפלה בא"מ ונתבשרה כמי' י'ס' ללדן
 בזה אף שאין ח' כיון דכל אסוריו ליה אלא דרבנן
 לידון דדם שביטלו דרבנן וגם י'ס' ספק אי' הוא במקום
 האסור [ע' במי'ס' ס"ק מיה]:

ס"ק י"ב עש"ך וי'ס' לטעין בקשר לחד מ' הוא ד"ת ט'
ס"ק י"ג עש"ך פו' כמהרש"ל אף א"ס היה הביטל בקליפה אסור עד ס'
 דהקליפה אין לו פליטה משנמו' היה כמו כלי דפולטת בלא דועב'.
 (ב) ה"ע הש"ך על הלכות שבי' בקליפתה
 שס'ס' הרשבי"א ולידון ס' בעיני' אלא היה לו לומר דהוה בלוע'
 חמס' שבי' ס'ס' ודס' בלי'ס' לרוב דעו'ת דרבנן אי' י'ס' זה ומי'ס' י'ס'
 דם ליה חמס' לנמרי' [ע' ש"ד ס'].
 קיה' ס"ק ע"ו וסוד בא"מ לא סמכין אדם ביאה דרבנן. (ג) ומי'ס' א"ס
 דדם במקום שאין אסור אלא משום מנהג'
 אין אסור שלא בזמני' ע"י ש"ך אי' י"ב [ע' במי'ס' כלל ב"ס ס"ק י']:

ס"ק י"ד ומי'ס' לענין דינא' כע"י דפסג'א בכ"מ שמהל' וזרק
 דדם ואוכל השאר ודס' גופא דרבנן. (ב) וכח
 הפרי' אי' י"ב דהיינו שהיה סגורה התרנגולת בגלל כ"א יוס'
 ואין עמה זכר [לאחר כ"א יוס'] והחמילה להטיל
 בלי'ס' דאל"כ כתבו חכמי' הטבע אוחן בלי'ס' במעיה' שבה עלי'ס'
 זכר אחי' דאין ללדן וגם אי' אחי' זכר כס' נתן ולא היה
 סגורה בגלל ע"י ר"ס ביאה. (ג) י'ס' רועין לומר ביאה
 במעי' תרנגולת שחוטת וזרק דדם ואוכל השאר ואפס'ר
 דגורין כמו ביאה בת יומא' ול"ד דפסג'א דהא' גורין ע"י
 ומי'ס' דרבנן הוא וי'ס':

ס"ק ט"ז עש"ך עב"ח סוף הסימן כ"ט שאסור חז"ל משום מ"ט בחדרי חדרים אסור הוא באיסור חורה לא בדרבנן וע"י בל"ח ה"ט מחלוקת בזה ומ"ט מהסכר באיסורי אכילה ל"ט זה דכבר הוא חתיכה דאסורא אף בדרבנן ואף בחדרי חדרים ר"ל (ב) כח הכה"ג בהגיה הטור או"י ב' המור וטובין ה"מ ע"י א"ח סימן רט"ז ומ"מ אין ללמוד היסור לכשר שפ"ל לדבש ונעשה דבש דבחר השהא אילוני דהמור פירש"א בעלמא הוא משא"ל לכשר נכילה דמוסבה ונעשה דבש עמ"א א"ח ש"ס [ו]ט"י ב"ב ד' ס"י פ"ד ס"ק ל"ז וד"מ ס"י ס"ז ס"ק ו' (ג) כח עור בה"ג ב"י מקום שמעמידין המלה בדם אסור לאכול המלה בעצמה וליתן למחלל שרי והעטס פשוט דבר המעטמא באלף לא כט"ל ומלה בתכשול לפעמא כיון דאין מלה אסור מחמת עצמו אין אוסר ובטל בסי' ע"י ג"ח וז"ל:

ס"ק ה' טע"ז משמע מדבריו דוקא חד בשרי הוא דמיקל לא חד בשר דלא כש"ך או"י (ב) מ"ט הט"ז דאחרי' סליק הוא לשי' בסי' ג"ח ואף להש"ך שם או"י ח' אפשר יורה כ"ן כיון דש' הרבה דשות דם ב"ט"ס דרבנן. (ב) מקשה אט"ז לח"ל סליק כל שנכבטל מחלה חד בשרי במינו אף שטומא אח"כ לא"מ לא נאסר ע"י ק"ט בהגיה יב"ט ביב"ט שמועט מותר לבטל אח"כ עם רוטב דהוה א"ח ה"ט כ"ן דרך לערב הב"ט"ס ולמזגם החילה ובטל ונעשה היסור מותר ואח"כ מותר עם הקמח ומעט קמח שנחשב מחלה קודם שנכבטל הב"ט"ס בטל הוא בסי' אח"כ וא"כ אף להש"ך מותר הד"ן הוה [ע"י] ב"ב ד' ס"י פ"ד כ"ז כ"ז כ"ז כ"ז (ג) הכל"י כח דבילה בקמח הוה מבי"מ בתבואה ס"י ק"ב ולא ידענא דהתם ביותר מ"כ דליהוי דשיל"מ אמרי' כל דלתקן העיסה הוה מ"ט ולא כט"ל אבל פתוח מ"ט דבטעמא חליא מחלל וא"כ כל שלא נתבטל הבילה חד ב' ונחט בקמח הוא א"ח ואסור דבשיקא דאורייתא שח"א היה במקום האסור אם אין ס' בקמח:

כמה דברים האסורים משום דם.

סימן ס"ז ס"ק א' אף להר"ן דס"ל טעם הדחה ראשונה משום ריבויך מודה דיש דם ע"י דוחקא דסכין דהא ס"ל דלר"ך הדחה לאכול דם ח"ל כוונתו משום ריבויך נמי ולא ככ"ר פ:

ס"ק ט' עש"ך וכן טובין הטול דעוף ששורה למות מכין על ראשו ומה שטובין בטוף אינדיק שטובין מפרקה בחדרם אף שלא כדרך שחיה אסור דשכ"פ לר"ך חתיכה ומליחה לל"י לכהחלה והעולם אין מזהרין בזה וא"כ אין לעשות כן [ע"י] במ"ז ס"י כ"ג ס"ק ה"ל (ב) מ"ט רמ"א י"א דאסור לשבור מפרקה לא ידענא הא נגמר פרכה היא ואולי בגמ' אסור לאחזיק דחל רב"ט וכן אמר אף לעצמו אסור ומ"מ ל"ט:

ס"ק י"ג הש"ך מחיר כפסק הרי"ב דלכתחלה א"א בקאין או נחאדם או לאו ודעבד. ב"ד להחיר הכשר [משמע אבל לא החומץ וכ"כ ב"מ ס"ק כ"ז] ונחאדם ע"כ שרי ע"י חתיכה ומליחה כמו להמחבר דלא כב"ח דאסור אף בלא נחאדם אף ע"י חתיכה ומליחה דאח"כ ע"י. (ב) ולח"י א' שם בע"ב או"י ק"י נמי דעבד מותר אבישלו בלא מליחה דאין דם יולא ולח"י ב' דהר"ב השווה מוחיו לא ק"י דעבד כ"א אח"י או לקדירה ע"י מליחה בלא נחאדם וא"כ חתיכה. (ג) ומ"מ המחבר חומץ שמת פ"א לא יחלטו בו היינו לאכול מי דשחא פ"י לחון ומור ובכלע ומה שלא נחאדם שאין החומץ חזק אבל לענין חליטה להחיר בלי מליחה לקדירה אפשר דאסור. (ד) מקשה אב"ח דכתב להר"ם דם הכבד דרבנן והא כחב בעירוש:

סימן ס"ז ס"ק א' והנה בגמרא פכ"ה ק"י א' בע"א דלא אישטתא ונ"י רש"י ובה"ט דפ"י מליחה ולקדירה או לל"י ב"י לה ולח"י הר"ף ורשב"א ור"א"ש באומא לאכול מי מביע"א אבל ע"י מליחה שרי ו"ס לב"א מהפ"י קולא ומומרא לרש"י מותר ע"י מליחה אסור וקולא במולח כבש"א למעלה מליח שרי דבאומא שרי כ"ן עב"ח כ"ן ולר"ף חומרא דכש"א למעלה מליח אסור דפ"י ממליח ואין חילוק בין מחיים לאחר מיתה וקולא ע"י מליחה. (ב) דע דהטור והמחבר כתבו דם חיה ובהמה והשמיטו עוף ובאמת דם הטור כרת ומלקות כמו בטמה ושוב ראו"ה להכ"ג בה"ג הטור או"י א' חמה בזה. (ג) טור ראו"ה שח"ט ש"מ המחבר נחשורר לל"א היינו שובר כמו שנין ב"ר הגולה וכחב דהוה בל"ח ט"ה מזור דכתב לוקין ולח"י ר"ף ורשב"א ור"א"ש בשובר אין לוקה דהוה ספק ע"י פרישה וב"ח ואף להר"ב בהגיה א"ט ודאי וז"ל לכמה דברים:

ס"ק ב' ולפ"י פלג הט"ז עם הש"ך בחרתי דלפ"י בשובר מפרקה שרי כפסק המחבר לקדירה [במליחה] בלא חתיכה ולל"י בלא מליחה [אלא מחמת מנהג כשאר בשר] ואומא דאסמין וחומץ מבי"ט אף לל"י בע"י חתיכה ומליחה או לקלוף מעט ולש"ך או"י בשובר בע"י חתיכה ומליחה לל"י מדינא כר"מ ורש"י וב"ע ובאות י"א דכל הני לבישול ולל"י א"י כלום וא"י על מה סומכין העולם בבשר ב"ט"ש דעכ"פ לבישול בע"י מוחיר:

כ"ז ממ"א ה"ד דם הכבד הר"ז בלא מעשה וז"ע:

דיני מליגת הראש והעופות.

סימן ס"ח ס"ק א' עש"ך ובסי' ע"א או"י ח' כח דע"ס משיק ובאמת הרא"ש פניה ס"י ח' כח הקדום משיק ולי ומליחה שוין בזה ויש נ"מ עמ"ט ב"ז שם וז"מ לא הביטו"מ מה כ"ך שקדום משיק וכי לא יכול לפלוט דרך הקדום:

ס"ק ב' עש"ך הנה החתיך הקשה קושא לעצמו דפסק בסי' ס"ה דמו"ט דם לריבין חתיכה אף לל"ה ומ"י דמו"ט ש"י אבל קדום דך הוא וא"כ חתיכה לל"י ע"כ משא"כ לקמן ס"י פ"א מליחה לקדירה ל"מ נקיבה ע"ס ובע"י נקיבה הקדום:

ס"ק ד' ע"י כה"ג בה"ג ב"י או"י ד' דלרש"י לר"ך שיקא מונח חזק אמרי"ם כ"ז לל"י:

סימן ס"ח ס"ק א' דע כי בגמ' חולין ל"ג ב' רישא בכבשא ביה נ"י רש"י ופ"ד י"א גורם בכבשן וסמיק ר"ה גורם דכבשא בדלית והכ"ג בה"ג ב"י או"י ח' פ"י דחלוי בתחלוקת כבכשא היינו הטמא הא לל"י ל"מ אומציה אב"ט השמיטה ולח"י בכבשן היינו ל"י ולח"י דכבשא ר"ל ראש של כבש הא של עוף אין דיו כן. (ב) מסק מ"ט הט"ז דבגמ' איחא הא"י מאן דמקו רישא ט"ס וז"ל בה"ג איחא ומ"מ הט"ז בעור כחב ואין חילוק ביניהם לדיו"א כי מלינה ולל"י ש"ן בזה ר"ל בין העור זכש"ט לא דאין נ"מ בין מלינה לל"י אלא אף דהש"ט ש"ה מלשון העור אפ"ה הטור מודה לל"י שרי:

ס"ק ב' ודע הא דבט' אומציה אומציה או אביהם הוא דגלגולת מקף המוח בקדירה מכל נד ובגמיריו פחות הוא וכן ביהם מידב דייך דרך מוח הקדירה [ט'] מוח' גיטין כ"ו ב' דיה ויסקר] וכשלא אומציה אומציה דם שבמות עלמו אין יולא והא דמות שבמותות מהני מליטה ט"ג הטלמות יל דמות אין בו כ"כ דם או דשם גלגולת לא מלחולי מחלחל להיות בו נקבים כבשאר עלמות. (ב) הנה הט"ז סל דבשר הראש מותר מטעם כבשים משמע דבשאר בשר שפלט כל דמו ולירו או הודחה וזללה טס הראש אכור דליש כבשים וטעם ט"ז ע"א הביא ב' טעמים א' שאין טעם פולט כלל ועוד כבשים וטעם א' עיקר ומיהו לענין גליה אין צ"ח בין השעמים דמבו' ט"ז ע"ז דבשר שנמלח טס לא נמלח שרי דיעבד והשך בע"א לענין מליטה קאי מ"מ מ"ש השך דשם מפסיק ואין פולט הוא סברה הרשבי"א בדרך ט"ז ב' ואולי הראש כבשים ט"ז י' כח דקרוס מפסיק ויש קלח צ"ח דאי הוי"א המוח ומוחו אלל בשר שנמלח אלל שהמים קצ"ו הגיה הקדירה מפסיק לא הקרוס :

ס"ק ד' טע"ז מ"ש אחר נקיבה כמדותה ל"ל אחר החרירה ומ"מ מהנהג רגלי בהמה ט"ג השער והנקבין העלפים ואח"כ חורבין. (ב) נקיבת העלפים שיהא נקב ממש ול"מ שחושבין מקלח הניסורין ואין נקב דהוא מולח כבשאר ויכ"כ בל"י :

ס"ק ו' טע"ז וכוונתו דלקמן ט"ז ק"ה או ד' פסק כרש"ל דכ"ש מפליט או מכלית בל"י הי"מ ואפי"ה כאן שרי דכ"ש אין מבשל ויולא שפיר ט"ז מליטה ואף דעירוי שנפסק הקולות אין מפליט ומכלית כא' כמ"ש ט"ז ק"ה או ד' כ"ש כ"ש אפי"ה אלל כשטוהה כ"ש מפליט ואח"כ מכלית ומיהו לפי"ו דוקא טוף ולא בהמה דיש חלב ככ"ש אכור בל"י הי"מ [דבשאר אכורים] אס' בולע אין יולא ט"ז מליטה :

ס"ק ח' טע"ז ור"ל דהתרנגולת אכורה כ"כ שנלטה מחמתה ונולדה ב"י ואומה הקליפה אכורה כהנאה [ט'] בדי"מ ס"ק ט"ט מקשין דבשר טוף בחלב מותר בהנאה] :

ס"ק ט' דין הא' כ"כ שטומד אלל האש ויפ"כ מבשל כבולי לגמרי ולענין שבת חייב הוא"ש ושאר אכורים מבשל כבולי כל הדברים אף בשר שור וכדומה. (ב) ולענין בדי"מ אי נפל חמיכה בשר ליורה ט"ג האש ובלקויו מיד בענין דודאי לא נמשל המחלל שלש נישולו כחאב"ד דעת פרי"מ ט"ז או ב' דאין אכור מה"מ אלל אכור באכילה מדרבנן [ט'] בפחיתא לבב"מ ד"ה הנאה כחב דהוא מה"מ. (ג) ולענין הנעלה כלי שנשחט ט"ז רחיותו נר"ך שיהא הנעלה כבלי שנמלה רחיותו אף דכ"כ כל שפ"כ הוא כ"כ מ"מ לענין הנעלה כלל"ה הוא כשחשבו כך הכשירו ע"א חר"ב ור"א פכ"ש ומה"ד ט"ז קלי"א דאף דיעבד אכור כהנעלה אס' אין מנעלה רחיותו אבל לענין איסור כל שפ"כ ונפל לחו"ו אף סלקויו מיד אין שיעור לדבר. (ד) ויפ"כ היינו שיעור שדכ"ש של חינוך ב"י נכוחו בו כדאמר' פ' כירה מ"א ב' אבל אין יפ"כ אף שטומד אלל האש אין מבשל ואף אין מפליט ומכלית כן פסק המחבר והר"ב בק"ה אלל שפ"ש הכיוו השך בק"ה או ד' ויפ"כ ט"ז כ"כ א' כחב דמסחיפניא להקל ככ"כ שטומד על האש והביא רח"ה מירושלמי והשך כחב דאדרבה מ"ש רח"ה להיפך ולענין דיקא כ"כ שאין יפ"כ כחב רמ"א ב"מ כלל ס"ג ובמ"י או ד' דאכור כ"כ ויפ"כ למחלל אבל לכלי כחב בכלל כ"ז או כ' דאין מפליט ומכלית כלל אף כ"כ וכו"ן דמירי דרבנן היא שומעין להקל בשפינקן [וכ"כ בש"ד ט"ז ק"ה ס"ק ד']. סק"ה ד"ה כ"כ שהסוד מאש מבשל מה"מ ובב"מ אכור

ס"ק ט"ז עש"ז והיינו גוף התרנגולת כלא ראש דאין גש דם שיתקבץ ועם הראש יבא"ר לקמן [ס"ק כ'] דגש בעוף כהנאה וכו"ל אכור [וכן חמ"ז ס"ק ה' ס"ס בל"ע דעת הס"ז שכחב דמותר עם הראש להתחבר וכ"כ הפרי"מ ס"ק י"ג] :

ס"ק כ' עש"ז הנה כחב דמלח במקום קליפה שומ"ס ור"א ט"ז ולב"ש כתבו דאין המים מניחים כלל לבשר וע"י ר"א פ"ק כירה כחב מזה עדיף מקליפה. (ב) והר"ם מלובלין ז"ל בשטובה ט"ז ד"ש התרנגולת מלחה על גבי הטלח וכו' הנה מ"ש מלחה ט"ז טולה זה אמת ולי"ב דמהני מליטה ט"ז טולה כמו ט"ז שיער ועדי"מ כחב נהגים למולח ט"ז טולה [ט'] ד"מ ס"ק ל"ב. (ג) שאלה הרי שיהא כאן ג' קדירות רוחמים כ"כ מ"א שיר"ו על רבע הטוף קודם הדחה אחרונה ויש שם עוד רבע שחורח ממלחו ובקדירה אחרונה חבבו רבע הטוף קודם הדחה אחרונה כחבו טס רבע שחורח ממלחו ובשלישית כ"כ חבבו רבע טוף שלא הודח ממלחו לחו"ו והיה שם בשר שור כמו רבע הטוף שחובה מה שחלבו ט"ז שיר"ו גרע ממה שחבבו לגבי דכ"כ

ס"ק ב' ודע הא דבט' אומציה אומציה או אביהם הוא דגלגולת מקף המוח בקדירה מכל נד ובגמיריו פחות הוא וכן ביהם מידב דייך דרך מוח הקדירה [ט'] מוח' גיטין כ"ו ב' דיה ויסקר] וכשלא אומציה אומציה דם שבמות עלמו אין יולא והא דמות שבמותות מהני מליטה ט"ג הטלמות יל דמות אין בו כ"כ דם או דשם גלגולת לא מלחולי מחלחל להיות בו נקבים כבשאר עלמות. (ב) הנה הט"ז סל דבשר הראש מותר מטעם כבשים משמע דבשאר בשר שפלט כל דמו ולירו או הודחה וזללה טס הראש אכור דליש כבשים וטעם ט"ז ע"א הביא ב' טעמים א' שאין טעם פולט כלל ועוד כבשים וטעם א' עיקר ומיהו לענין גליה אין צ"ח בין השעמים דמבו' ט"ז ע"ז דבשר שנמלח טס לא נמלח שרי דיעבד והשך בע"א לענין מליטה קאי מ"מ מ"ש השך דשם מפסיק ואין פולט הוא סברה הרשבי"א בדרך ט"ז ב' ואולי הראש כבשים ט"ז י' כח דקרוס מפסיק ויש קלח צ"ח דאי הוי"א המוח ומוחו אלל בשר שנמלח אלל שהמים קצ"ו הגיה הקדירה מפסיק לא הקרוס :

ס"ק ד' טע"ז מ"ש אחר נקיבה כמדותה ל"ל אחר החרירה ומ"מ מהנהג רגלי בהמה ט"ג השער והנקבין העלפים ואח"כ חורבין. (ב) נקיבת העלפים שיהא נקב ממש ול"מ שחושבין מקלח הניסורין ואין נקב דהוא מולח כבשאר ויכ"כ בל"י :

ס"ק ו' טע"ז וכוונתו דלקמן ט"ז ק"ה או ד' פסק כרש"ל דכ"ש מפליט או מכלית בל"י הי"מ ואפי"ה כאן שרי דכ"ש אין מבשל ויולא שפיר ט"ז מליטה ואף דעירוי שנפסק הקולות אין מפליט ומכלית כא' כמ"ש ט"ז ק"ה או ד' כ"ש כ"ש אפי"ה אלל כשטוהה כ"ש מפליט ואח"כ מכלית ומיהו לפי"ו דוקא טוף ולא בהמה דיש חלב ככ"ש אכור בל"י הי"מ [דבשאר אכורים] אס' בולע אין יולא ט"ז מליטה :

ס"ק ח' טע"ז ור"ל דהתרנגולת אכורה כ"כ שנלטה מחמתה ונולדה ב"י ואומה הקליפה אכורה כהנאה [ט'] בדי"מ ס"ק ט"ט מקשין דבשר טוף בחלב מותר בהנאה] :

ס"ק ט' דין הא' כ"כ שטומד אלל האש ויפ"כ מבשל כבולי לגמרי ולענין שבת חייב הוא"ש ושאר אכורים מבשל כבולי כל הדברים אף בשר שור וכדומה. (ב) ולענין בדי"מ אי נפל חמיכה בשר ליורה ט"ג האש ובלקויו מיד בענין דודאי לא נמשל המחלל שלש נישולו כחאב"ד דעת פרי"מ ט"ז או ב' דאין אכור מה"מ אלל אכור באכילה מדרבנן [ט'] בפחיתא לבב"מ ד"ה הנאה כחב דהוא מה"מ. (ג) ולענין הנעלה כלי שנשחט ט"ז רחיותו נר"ך שיהא הנעלה כבלי שנמלה רחיותו אף דכ"כ כל שפ"כ הוא כ"כ מ"מ לענין הנעלה כלל"ה הוא כשחשבו כך הכשירו ע"א חר"ב ור"א פכ"ש ומה"ד ט"ז קלי"א דאף דיעבד אכור כהנעלה אס' אין מנעלה רחיותו אבל לענין איסור כל שפ"כ ונפל לחו"ו אף סלקויו מיד אין שיעור לדבר. (ד) ויפ"כ היינו שיעור שדכ"ש של חינוך ב"י נכוחו בו כדאמר' פ' כירה מ"א ב' אבל אין יפ"כ אף שטומד אלל האש אין מבשל ואף אין מפליט ומכלית כן פסק המחבר והר"ב בק"ה אלל שפ"ש הכיוו השך בק"ה או ד' ויפ"כ ט"ז כ"כ א' כחב דמסחיפניא להקל ככ"כ שטומד על האש והביא רח"ה מירושלמי והשך כחב דאדרבה מ"ש רח"ה להיפך ולענין דיקא כ"כ שאין יפ"כ כחב רמ"א ב"מ כלל ס"ג ובמ"י או ד' דאכור כ"כ ויפ"כ למחלל אבל לכלי כחב בכלל כ"ז או כ' דאין מפליט ומכלית כלל אף כ"כ וכו"ן דמירי דרבנן היא שומעין להקל בשפינקן [וכ"כ בש"ד ט"ז ק"ה ס"ק ד']. סק"ה ד"ה כ"כ שהסוד מאש מבשל מה"מ ובב"מ אכור

דכניר כיון שיש עוד רבע ומוכר בנתיב בסי' ס"ט
לדא י' כמו החתיכה הו' ס' נגד דם ומלח שטלו
ובלא אף שאין במים כמו הרבע הרי י' עוד רבע
משאכ' ע"י עירוי דאין מבשל ככולו כ"א כ"ק א"כ
אין רבע שהיה מעיקרל מעטרף והרבע שיש מלח
עליו אכור כולו (אם אין במים כמו רבע) כמ"ס רמ"א
שם דכ"ס נמי מבשל ע"י מלח ומלח מלח זה אין לו
שיכוח עם רבע אחר והא דמבואר שם אם י' במים
מלח היינו רוב מלח [ע"י בחיור] רעק"א בסי' ס"ט
א"י כ"כ דחולקן ואף לע"ז שם א"י כ"כ וש"ך א"י ל"ה
דמחירין בדיח' כאלו י' לאכור דע"כ מחירין בדיח' הא
ע"י עירוי לא דיש כמה דמות בלתי' דמבשל ככולו
[ע"י ד"ח ס"י ס"ט ס"ק קמ"ט] וקדירה שהיה ככר
שור אף לע"ז בסי' ס"ט דאין מבשל מימ' מפלג
ומבליע ככולו ויש ס' ומעטרף שפיר ומותר:

ס"ק כ"ז ודע הא דעירוי אין מבשל אלא כ"ק ואף
לא מבליע יותר ואף הע"ז בסי' ק"ה מודה
עכ"ס בדיח' שרי לכלא' אין חילוק בין עירה פ"א או
הרבה פעמים ובז"ל א"י י"ב דטע"ליר ע"י
עיראות הרבה בולט ככולו יע"ש וז"ל מ"א"ח תנ"א
כלי שהחמישו ע"י עירוי כך הכשירו וא"י עיראות
הרבה בולט ככולו מ"א מהני עירוי ע"י הגעלה אח"כ
דאין מפלג בפ"א כ"א כ"ק [ע"י במ"ז ס"י ס"ח
החלת דין דר"י]:

ס"ק כ"ט ע"כ הא כבאין יס"ב שרי אף שלא לכבדו
אורחים יע"ש ונהי' דכ"ר לר"ך קליפה כ"ס
שרי:

ס"ק ד"א הע"ך הראה מקום לסי' ס"ט ושם נאמר
דאכור ללחוח עד שירפה ובקדקש הך השעור
לר"ך להחמין אח"כ שיעור' [וכ"כ בסי' ס"ט ס"ק
י"א]:

ס"ק ד"ד ויש לראות הא הו' ספירי' דם שביטלו
מהני מסלית ולקמן [ס"י ס"ט ס"ק י"ז] הו'
איתחוק אכורא משאכ' כאן אין חוקה שלא י"א הדם
ע"י מליחה [דשאל נחל' ככ"ס ומכ"י מליחה וי"א
הדם] ואולי דעדיף ל"ה לנ"י ללחוח ככ"ר ואפשר דמימ'
הו' חוקה [ע"י במ"ז ס"י ס"ט ס"ק כ"ד וש"ך ס"ק
י"א בשם הכה"ג]:

ס"ק

אכור בהנאה ושבת חייב לנחור וכדומה ואי ספק
אי נפל חלב לכ"ר ככ"ר ככ"ר שהיה ספיקו דית' ה"ן הני'
עירוי שלא נפסק הקולות מבשל כ"ק משפס' דפלגי הו'
ר"ח ורש"ב"ס ושנא' הלכה כד"ח הלכך בשבת אכור
ובכ"ח אכור בהנאה כ"ק משפס' ולפ"ז כלי שנאכר
ע"י עירוי הכשירו ע"י עירוי או י' לחשוב לס"ס ואין להקל
כ"ק עכ"י ל"א אין הכשירו ע"י עירוי דאף עכ"ס
מפליט ומבליע כ"ק מימ' הו' לא הו' הגעלה [ולחומר'א
אמר'י שח"א א"טו מבשל] (ב) ואיכ"א לעיגול בכ"ח א"י
י' ספק בשל ע"י עירוי א"י י' לחשוב לס"ס ואין להקל
[ע"י במ"ס ס"י] ל"א במ"ז ס"ק ה' ד"ה בל"ד ד"ן.
(ג) עירוי שלא נפסק הקולות מבשל כ"ק ואין חילוק
בין ההתחומים או לאו דלא כחוס' שבת מ"ב א"י ד"ה
טוקן וז"ל עם מ"ס לא מבשל אכל מבליע כ"ק
[מחשבת חלשות דלח בלח ש"ך בלעז ע"י במ"ס ס"י ס"ט
במ"ז ס"ק כ"א בדיח' א"י] מקשה אמר"א דכ"ח בסי'
ש"ח א"י ל"ה שנכתב ככ"ר דוחא לנשן אכור דמבשל
כ"ק דאין דחמיקר בלש קי"ל לא מבשל כ"ק [ע"י
במ"ד ס"י ל"א ס"ק ה' שחמלק בין מרובים או לאו
ומתוך הקוביא על מנ"א]. ה"ן ה' עירוי שנפסק
הקולות אין מבשל אכל מבליע ומבליע כ"ק הלכך
בשבת שרי ובכ"ח אכור באכילה כ"ק מדרבנן כיון שאין
מבשל ובשפס' י' להקל בכל ספק דרבנן. (ב) ושנא'
ס"י הכ"ז א"י ל"ב כתב דבתפאה נכר הקליפה רק
חומר'א בעלמא ומשיה' אם נתבשל ואין ס' נגד הקליפה
שרי משאכ' היכי דמדינא לר"ך קליפה לר"ך ס' נגד
הקליפה משמע מדרבנן דכ"ק בתפאה נכר ל"ה אלא
מדרבנן חומר'א בעלמא ולפ"ז ספק לקולא [ע"י ש"ד
ס"י ל"א ס"ק ח"ן] (ג) וש"ך ס"י ק"ה א"י ד' דשע"י
שנפסק הקולות אין מפליט ומבליע כאחד ומשיה' במליחה
מרגע'ים בנפסק הקולות שרי ומ"מ ל"ט עירה כמה
פעמים דש"א מפליט ובשפס' ה' מבליע וז"ל [ע"י
בש"ד ס"י ס"ט ס"ק כ"ז] ואמנם עירוי שלא נפסק
ה' י' מבליט ומבליט כאחד ומה דקשה מחלכ' מהחוק'
ש' ה' י' כ"א נדירה י"ל כד"ל דקשה הו' ואפ"י כ"ל
ע"י י"ל בל"י כ"ל דקשה מאוכל ומשיה' ס"י בנדרים
דב"א שח"א מ"ק בנפסק הקולות [ע"י בש"ד ס"י י"ב
ס"ק ל"ח] (ד) אם התחתון חס ד"ס יס"ב ונפל במ"ד
עליו בנפסק הקולות עמ"י כ"ל י"א א"י או בל"י י"ז

א"י כ"א דלא אחריון תפאה נכר ואכור ככולו אח"כ מהע"ז י"ב א"י כ"ז ומש"ך ס"י ק"ז א"י א"י מוכח דאשילו
כ"ס'א אמר"י תנ"י ויש להחמיר באכור תורה ובא"ר"ד או בדיח' בכל תורה החיובל כמ"י וש"ך לא הכשיר [ע"י
במ"ז ס"י ל"א ס"ק ה']. (ה) ואם התחתון או העליון אין אכורו מחמת ענינו רק מחמת בלעז דעת הש"ך בק"ה
ס"ק כ"א דל"ש דחמיקר בלעז דאדרבה אדמונת' להפליט ככ"ר מקורר והפס"ח חולק שם והחמיר הע"ז כיון
דקליפה דכ"ר מושט הוא [ושם כתב דוקא בדיח' י' להחיר] [ע"י במ"ז ס"י ק"ה ס"ק ד' ד"ה ולענין הלכה ונ"י
בקליפה ל"ש ס"מ אם לא בדכ"ר התקלקל]. דין המחמיר הוא כ"ס המחמיר ס"י ק"ה פסק דכ"ס אין מפליט ולא
מבליט אף כ"ק וי"א כ"ק מבליט ומש"ך דיעבד שרי בלא קליפה והר"ב הסכים לזה והע"ז בסי' ק"ה א"י ד' נמשך
אחר יע"ש באין י"ח לאכור כולו ובכ"כ שם מקשה אש"י ובש"ש על מה שאוסרין כולו דהרש"ב"א לא אכ"ר אלא
כ"ק ועוד דכ"כ ע"י א"י חס נכ"ר קולא ובשפס' קולות ע"דף הוא מ"ס' ע"פ אלא' דאין מבליט ככולו ואמנם
י"ל דהש"ס לשיטתיה בנ"ה מ"ס וז"ה ס"א דתפאה ל"ש בכלי דאין לו פליטה מנופו ואין מקרר א"כ ודאי כ"ס
לדיר' מפליט ומבליט ע"ד' רובע רוחא לכלי ק"ר וכ"ס דכ"ר גוש בכלי ק"ר ואח"כ נפל דכ"ר ק"ר עליו אחריון
שד"ט בנתיבות ומח"כ כ"ז שו"ס' ואכור ככולו והא דכ"ל חס לנשן קולא שא"י ב' אובלגן שאכר מקרר מכ"ר
והש"ך לשיטת' דהש"ס עליו דתפאה דאשילו בכלי ש"ך תפאה ובי משבחת ל"ה כ"ס דאין מפליט ומבליט כלל לשי"ס
היינו בשל אובל חס לאובל ל"ן דבכ"א אכ"ר יורה הש"ס דאח"כ [אם שהה בכלי ונפל על אובל חס היסר] אין
מפליט ומבליט כלש"ט דנ"י דחמיקר בל"ה הא לאכ"ר מוכן מקרר לגמרי אכל עירה רוחמין מ"ד לכלי ק"ר אף
לאח"כ [בשעה בחיור] כ"ז שו"ס' מפליט ומבליט ככולו וכ"ס עירוי כה"ג [שלא שהה ונפל היסר מיד] דאכ"ר ככולו
[ע"י במ"ד ס"י ל"א ס"ק ה' שמד"ר א"ה הע"ל בנ"א] וא"כ הע"ז והעלה שם ללכ"ה כ"ס'א באין י"ח ה"ה היינו
כ"ס'א דלא היה בכלי ט"ס מחלכ' ק"ר אלא דא"כ היה להע"ז לבכ"ר דתפאה ל"ש בכלי. (ב) בכ"ר א"י ספק אם היה
יס"ב ספיקו דית' לחומר'א וכ"כ א"ר' כלל ל"ז ד"ד בשם סמ"ק ונראה אשילו לע"ז אין יס"ב ל"ש חוקמ' אחוקה
דשפס'א חוקה דמעיקר'א שהיה ק"ר כיון דחוקה העשויה ודאי להשתנות בכל רגע ל"ה חוקה [ע"י במ"ז ס"י י"ד
ס"ק א"ן] (ג) ולענין ריג' בכלי מושט יע"ז כ"ס'א אלא' אשילו ע"י עירוי בולט ואף בדיח' אין להקל ואם
עמד אכור לח מפליט כ"כ'א ואח"כ בל"י כ"כ'א ונ"י כ"כ'א אלא' אשילו ע"י עירוי בולט ואף בדיח' אין להקל ואם
כ"ק ואף דלא קי"ל כן מימ' ככ"י י' לר"ך סכרת ר"י ויש ס' (ד) ובכ"ס א"י י' ספק א"י היה יס"ב י' להחיר

ס"ק ליה הכי כבש בשם הדוקא סי' הניא חרנוולת
שאלה חלב ושחטתו וזמלא בקורקנן החלב יש
לו לשחור חלמונו כי חבלע בבשר החרנוולת החלב
שזא בשין [פי' בבואה] שכתב שגיל בושק ופי' בדיה
סיק סי' :

מחו הפי' חומרא דחמין אי הוילי וליא ב' כרת או כ"ש נהי דאין מפליט ומבליט בששט ויש כי ויחא מחיה
איכא בחמין ולפי' דשלימא דאוסר בששט אס נאחר אף עמאל לא בעיל [נסי' קרבן] אף ה"ש אוסר וזמלא מחיה
חומרא דחמין לא מחיה ורבינן מהכא :

אף באין הי' דהוה ס"ס שחא לא היה יס"ב וזמלא
הלכה אין מפליט ומבליט (כיון דהי' חילוק הי' היה
ספק פלוגתא) ה' ועמ' כלל ליב או ג' דכ"ח שש
הקנה בהגשלה אף כ"ש גרין הגשלה דזה הוה נכחחלה
ומה שהחמיר הר"ב סי' הניא בליא כ"כ דיעבד
עש"ך ק"ה או ד' משום חומרא דחמין וזמלא דחמין
מחו הפי' חומרא דחמין אי הוילי וליא ב' כרת או כ"ש נהי דאין מפליט ומבליט בששט ויש כי ויחא מחיה
איכא בחמין ולפי' דשלימא דאוסר בששט אס נאחר אף עמאל לא בעיל [נסי' קרבן] אף ה"ש אוסר וזמלא מחיה
חומרא דחמין לא מחיה ורבינן מהכא :

פתיחה להלכות מליחה

ובד"מ והפי' כמנעם דאשה ששכחה אי הדמיה היקל
מטעם דס שחלוו דרבנן ואף כל דס ששגל פי'
מליחה ובישול מיד הוה דרבנן ועדין הדבר לר"ך
הלמוד גם לא בכל שפיקותיו הילכין להקל. (ו) דס
היואל פי' כבישה דאין דכבש אין חבשל וזמלא לשפן
כבש [פי' כש"ד סי' ט' ס"ק כ"ב ופי' פי' ס"ק יד
ובי' ק"ה כמין] כוססין אי יס"ד ש"ק כי דעת חמ"ד
שס בליא ס"ק ה' דס היואל פי' כבישה דרבנן ודס
הכבד דרבנן לכד הדס ששכחמות ולפי' כבד ספק
נכבש כמנעם וכדומה אי יש כי כמנעם דק נד דס
השכחמות חמוד תו הויל שפירא ולהקל כמין כבש
כבש דמקלין ה"ה בליא וזמלא בשאר כבש כה"ה הוה
ספיקא דאין :

העיקר ה"ה הוה להבין פולחן המליחה מה הוה
טעם אס מליחה כל הדס עד בלא נאחר
ס"ס משהו חוץ החמירה ומה שזמלא אחרי' מוהל ולא
דס הוה או דאין מוהל כל הדס ונאחר קמא בחובה
ומה כשמותה כמין כק"ס כמבשל קודם שהרביע
החמירה חוס המוס נאקשה שוב הדס ואין יולא אגוס
ממ"ש המחבר ס"ה חתך כל נחל לב' אחר שיטת א"י
מליחה שנים וכן ממ"ש טוהרין כלי קדר גם מוהל
לפעמים דאין הוה לאחר הדחה אחרונה יום שלם
ונובאר חתך סוכרים דאין נאחר כלל דס ולא כה"ה
וכה"ה. (ב) דע ד"ס לחקור ענין המליחה הא הדס
פי' ממקום לתקום ואין כבישים פי' ממליח אסור
[מולח כמ"ל] או נאבשל בדמה ויש סי' וק"ל חגיג'
בשאר איסורין מה מפי' ביואל אחרי' ויש דקדשא
חמירה חוס שמוחת אלל חמירה כמלחה דאמרי' פי'
שפלות דס דידה ה"ה דאחרי' קשוא וזמלא יג' ומה
כמליחה יול כל דרך הילוכו לא יג' [עמ' חולין ק'
אי ד"ה כשקדס ופי' ש"ד סי' י"ב ס"ק ב' ומ"ה שס
סי' ב'] מחמירה אלל חמירה קשוא חרין הכי כל
שאפשר להפריד האיסור ממנו לא יג' עמ' י"ח סי' ה'
כה"ה ד"מ שאפשר בהגשלה לא יג' גם למח שיתבאר
בקי' דני' בנאחר בששט בחובו הא ביואל מל
וכל אף כבש לא יג' [עמ' חרין י"ז] שפיקא דק"מ
ולפי' להר"ם והר"ה לדיוה חמירה אלל חמירה ל"ה
לס הקנה ויול דס מעלחא חמירה דשולט מלל וכל [ע"ל
כש"ד סי' פי' ס"ק ב'] (ג) גם להחמיר המליחה אין
אוסרת יותר מ"ק כמנעם עמ' ק"ה ס"ק ט' ל"ק
מחורת מליחה דשעלה מלל וכל כי טעם הדס לגרו
אחר החמל ומש"ה המליחה פועלת להפליט מלל [פי'
בחדר כמין] ס"ט ביו"ר חרין [א] ודע דכבש ה"ך
שיטתו [מלל או כד' גליה אותה חמירה] אסור לאכול
חי דהחמל מרמית ופי' ממליח ולא יול לחוק ואסור
לדיון. ועמ' אבול לפי' טעם הדחה אי דעת הר"ה
כבש ס"ט ב' מפי' הדס שמיכנס ט"ס ויש לחוש לאחר
שיטת מלכלות הדס ויהי יול ניקח הדס ונכלע כבש
והיחא

העיקר הא' פי' רש"י חולין ק"ט אי ד"ה הלכ וק"ס
ד"ה הקפו דס שבישלו אפילו כרת חייב
וה"ה כמין פי' כבש דה"ה סוכר כרש"י דס שבישלו
עובר עליו ומה שכתב הח"מ במ"ה פי' ה"ה דלא
נאבשל בדברי רבינו דס שבישלו אי חייב עליו או לאו
יול ד"ס לא נאבשל לענין כרת אבל מלקות חייב
ודעת הח"ס חולין ק"ה אי ד"ה דס כרבו כפי' דס
שבישלו דרבנן והוה דעת הרא"ה כבש פי' כי ומשכחה
הבית הסכים עמו ומ"מ כבש דלאו בכל שפיקותיו
מקלין כיון שקרוב מאד לאיסור חורה [פי' כש"ד סי'
ט' ס"ק מ"ט] וכן כמין פי' הבול הטור דעת הרשב"א
דס שבישלו דרבנן וכי האחרונים ועפ"ה סי' ה"ט
או אי ואמנם אין להקל כמפיקן כיא הוה דאיתמר
כפי' כמין במ"ה [פי' כש"ד סי' י"ב ס"ק ח' ופי'
סוכסין יג' ופי' ס"ק ט'] או שס דה"ה בליא ולפי'
כפי' הדחה דמליחה לקדושה דרבנן. (ב) חלב מתה יס
בו איסור חורה אבל אין לוקין לא כפרישה דאוסר דליבא
כ"ה אדיר [פי' ש"ד סי' פי' ס"ק י"ד]. (ג) והנה
לפי' כ"ש נדע מניח דאלו כבש ספק נפל דס בעין
ש"י דשפיקא דרבנן להקל וכי אף מיד מפליט
ומבליט ולא מנשל אי' הוה ספירא' [פי' כמין]
דדוקא נקט ד"ס בעין וכי חמין סי' ק"ה ס"ק ד'
ובא"ה סי' חמין כמין סוכסין [א]. (ד) ופי' עריו נמי
ספיקא הוה דעריו אין ונבשל כולו ועוד דעריו
מספיקא מנשל והכא לחומרא והכא לחומרא ומיהו כש"י
יול דהוה ס"ס [אפי' דכבש לשל ס"ס חרין ד"ה
דלא מיתבש לס"ס הי' דנימא שחא לא מנשל לענין
כלל דרור' ס"ל דמנשל אבל לענין דס דנימא שחא
מנשל מיתבש [לספק]. (ה) וראוי שדע למיד דס שבישלו
דרבנן ה"ה מלחו הוה דרבנן ומיהו היינו מליח שאין
נאכל מחמת מלחו הא מליחה מועטת הוה ד"ה ולא
לא מחמת דס שרי אמרי' במנחות כיא מיד כמין
גריד אחד למנה ע"י חוס' שס ד"ה חלמא מליחה
מועטת לא יול מחורת דס ויראה דוד' דס גלול
שקל גריד אי מלח הוה ד"ה [ומליחה מדובה הוה
ד"ה אף דס בעין כדמכות ממנחות ודוס' חולין ק"ב
ד"ה הקפה] הא חמירה כמלחה מעט ובשק נגשה כה
ד"ה או לאו ממין מוהל אותו דבר שאלה אי מליחה
מועטת לא מפליט מיהו ולי' שא"כ ובמ"ה ה"ה אינו
לאכל מחמת מלחו תו הוה ספירא' ולקולא מיהו מס"ס
אין להחמיר דהוה חסרון ידועה [פי' כמין]. (ו) דעת
הבית יעקב כמין קש"א דס כמלחה בישלו ומלחה
מליחה הוה ד"ה ולי' נראה כמין ד"ה ופי' [כמין]
סי' ס"ק ל"ד] דכל פליטה ע"י כ"ה או ע"י מליחה
מיד הוה דרבנן אמנם כן כה"ה ע"ה ב' במ"ה כבש
כי שחא כמלחה חומי קודם הכניסול הוה ד"ה חלמא
דברי הכי יס לסס מקום ואין לחוקין כלאחר יד [פי'
כמין] ואין ק"ל דס שבישלו דרבנן וכי ה"ה

לגיש ביה סודור ולא ככ"ט ולא מיעדק בלילה ולאו מחזיקין עיקר העטם כמדרכי שהמלא יתמלא מורם ומשי"ט ש"י בדי"מ וגם הדחה מועטת בני להעביר הדם שלא יתמלא המלח. (ב) ומיחו המעיין בדי"מ ע"י א' ידעו ללכתמלה הדחה א' ביהא עומ לפעול יותר או שהמלה יבא בדבק בבשר ובתשיבה סימן חמ"ט כתב ויהיה כמו כדל"א שילוח בשד"א דיעבד שדי וילדה בזה ללכתמלה מדחין דהוה כמו דם בעין ודועבד אלו אומרים דהוה כדס פליטה אמוס לדנא אלו כדורים דהדחה מעבד אף דיעבד:

ס"ק ב' עש"י והמנהג הנכון לשד"מ ח"ס בתי"ט ולפסח"ק בידים היעז להעביר דם בעין ואלו לכוולו טעמי שד"ר ריב"ר איבא להעביר איבא:

ס"ק ג' יראה לי אם חתך אחר הדחה לא א' או חתכה שלא הדחה ב"א מציא שדי דיעבד בדי"מ עכ"פ דלמאי ניהוש לה א' משי"ט דם בעין היה ראוי להסיר אף בלא היה דחתם חתוכה י"ט ל' נגד כל דם בעין ומסתמא י"ט ס' נגד נד א' ימיהו בלא היה ואין פועל שפולטו וא"כ הוה כמלחמה מציא ואין נדס א"ין פועל שפולטו וא"כ הוה כמלחמה מציא ואין להסיר ב"א בדי"מ [ומש' הדמ"א בבדי"מ א' ואם לא עשה כן הוה כלא הודח כלל ע"י בדי"מ א' בלא עש"י כ"י חתך רק קנה י"ט להסיר אף באין היה דם ס' וא"י משום דל"א נמלה בדי"מ א"ן השולס מודקדקים בכך כמ"ס הש"ך א"ן ב' (וכ"כ המ"ו ס"ק י"ט). (ב) כתב המ"י כלל ד' א"י ה' כסס חמיו וקטו הגאון מהר"ם מהר"ם שפירא ז"ל אמונת שפסטי' והודומו חתך חתך ג"י הורה להפשיט חסור ולבשל והבשר ילנה והמ"י כתב בשעת ק"ח משפטי דטור א"ח ביה נקבוס ועולה ג"כ לבשר יע"ש ויראה מודרכיו דמשי"ט חסור הכשר לביטול דהדחה השיר ל"ט לבשר והמ"י סובר דלמ"י ביה נקבוס הודח ג"כ הכשר וי"ט לעי"ן ביה גס שחא חתך ג"י דמשי"ט הדחה היינו לכתך בעי"ן שידת מבי' ודד"ן לא מציא [ע"י במ"ו ס"ק י"ט]:

ס"ק ד' עש"י דאם לא הסיר די בהדחה ע"י טלפוס ודאי דם בעין יבא כ"ו שלא הסיר טלפוס ולכתך אפשר כיון דשד"מ כל הנגל נכתבך המקום הוא ג"כ ומש"י דל"א אשילו מה שחך לקליפה חסור י"ט לעי"ן ביה [ע"י במ"ד סמ"ך י"ט]:

ס"ק ה' עש"י דמשי"ט בדי"מ ס"ב הדחה מועטת מותר בדיעבד היינו לאחר מליטה ומש"י דמשי"ט כאל אם לא שחאו רק הדימו העיב בני דמשפטי הדחה מועטת למ"י היינו קודם מליטה ודעת המ"י דוקא בנתבשל מותר הדחה מועטת:

ס"ק ו' כתב הש"ך דנתבשל שם דא"ן ס' בתי"ט חסור הכשר לל"א וכ"כ ס' דעת דמ"א לקדירה שדי והיינו ע"י מליטה והלדנות עד ס' ואפשר אף בשפחות חמ"י סובר דיוצא ע"י מליטה ומיחו י"ט א"ן ב' כיון דיוצא חסור ונתבשל שוב א"ן יוצא ע"י מליטה ובמ"י א"ן חסס ב"א פ"י ממלתי' חסטי' מליטה ולדנא הטלה שם [הש"ך] לל"א מותר [אפי"ן י"ט ס'] ועמ"ש בעי"ן שם [ס"ק ל"ז]:

ס"ק ז' עש"י דאם שד"מ בשר בשר מעלי"ט מותר דנעיל הוא ולכתמלה חסור והשד"מ בדי"מ קידה א"י א"י אכסר דכשי"ט ב"א סוף מעלי"ט ודידיו קודם שהוסר האכסור הניחו הסד"מ הא נכתבה ק"ח מ"ו הוה נעיל. (ב) כתב עוד השפ"ר שם דהמ"ו בק"ה סותר למש"י העי"ן בדי"מ א"י מציא וכוונתו דמק"ן בל"י מציא כתב העי"ן מולח כבש"מא ואח"כ מציא בשר מעלי"ט נאסר והא נעיל והמ"י כולל י"ט א"י י"ד ת"י דבשר שמתקין אח"כ וק"ו דא' חממה היה דמ"י ומחל"א לשבת יע"ש. (ג) ועש"י ס' קל"ז א"י י"ט משפטי ללא"י הכשר:

בכלי כשר חסור וראוי לנשור במי טעושה ק"ן וכ"כ הכ"ח:

ס"ק ח' עש"י הכ"ח היקל אם הכתי' למעלי"ט לא שדה ומליטה מועטת בא"ן היה ע"י חולק העי"ן וכן נראה מהר"ר דמ"ש לא שדה ואשילו ב"י משפטי ב' למעלי"טא מציא חסור בא"ן היה וכ"כ המ"י כלל ה' א"י ס':

ס"ק ט' עש"י פ"י אף שדה וגמלה מליטה לקדירה אפי"ן שדי בדי"מ והיה ע"כ וכ"כ היה כלל ה' ד"א:

ס"ק י' עש"י בא"ן היה אלו מושפין לדם שפ"ט הכשר דהוה בעין וכדי"מ סמוכין אמרדכי וממ"י דוקא הדחה ומליטה שנים ומשי"ט הדחה מועטת בני להעביר הדם ובס' א"י ס' מותר בא"ן היה ע"י הדחה ומליטה שנים דוקא ולפי"ן בשר שלא הודח וגמלה והודח מעט וגמלה שנים מותר בדי"מ דלא הוה דם בעין אלא טעם המדרכי שלא יתמלא המלח מדם ולא יעשה פטולתו ומשי"ט בהדחה מועטת בני ח"ש העי"ן דלכתך היינו י"א כשד"א"ש לא מהני ב' כמ"ס בתי"ט שפירם ממלתי' ודמ"י למוחל כבש"מא אלא העטם מושם דם שפ"ט הכשר שהמלה יתמלא לא דם בעין וזה משפטי מלת בעין:

ס"ק י"ב עש"י כתבו אחרונים א"ן להניח בשר בסלים שומקין ויקדו בדם ובפוט הוא אשילו בשר שנתלה ב' הדיקות מבטלים עם חלב. (ב) ונראה אם נתן בשר וגמלה ק"ח מלת אפי"ן בלא היה שדי דנעד מועט מנת שנתבשל ק"ח דם בעין שכל"ו י"ט ב' בחתוכה [ע"י בש"ד ס"ק ג' ובמ"ד חידו' ס"ק י"ז]:

ס"ק י"ג עש"י ולדעתו כל שנקע חתך שיעור"מ לכתך למלח מנד הכ' דדוקא כשהוא נמלה מכל נד דם נגד אחר המלח מושפ"ט כשהוא מנולה לאור עמ"י כלל ע"י א"י מ"ה הקשה על העי"ן דקטוקטות שא"ן מנולי'ן לאורי' השולס א"ל מליטה בפנים ור"ה"ה מכל קודמו לאחר מליטה וא"ל מליטה בפנים ואולי ה"ק דמנהג בלתי"א הוא א"י ה"כא דמנולי'ן ומיחו בדי"מ"ט העטם ד"ס ק"ח דם בעין כקטוקטות והטולה מזה דטעות שד"ך לפותחן ולהוסיף בדי"מ לכתך מליטה בפנים דמנולה הוא וכל שא"ן מנולה אף ש"ס חלל בפנים א"ל לפתוח ועש"י ס' ע"כ א"י ה' ב"כ. (ב) כתב השפ"ר א"י ב"א טוף בלא נמלה אלא מציא אשילו דיעבד חסור והיינו שלא נמלה רק לל"א א"י כל טוף דא"ן נד הכ' פולט כלום דחלל מפסיק ול"ד לחתוכה ענה ובק"ר"א ס' ע"י הביא בדם בדי"מ נשים כשפירד"ן טור העוף חסור ומופחין והטור כשאר מופרד מבשר ומנולי'ן ע"כ הטור דיעבד חסור והסכים על ידו ובפוט הוא [ע"י במ"ש]. (ג) דמנולה שלא נפתחה וממלחה עם בתי"ט המנולות מותר דהוה כחתוכה ענה ולא כדעת ש"א ס' י"ט דמותר דוקא לל"א [ע"ל בש"ד ס"ק ג'ן] וכלכ ודבדד דדי"מ מליטה דאכסורס אחרים הם [ע"ל סמ"ך ע"י וב"י ע"א ס"ק ג'ן]. (ד) אמוס א"י מנלחו לאחר הדחה ב' ונתנו בכלי והיה נד עולה ע"י ובהה כשיטור על הא"ס ודמתי' למ"י דתי"ך ס' נד הל"ל ובגד דכנסו כמנובל אלא דלגא"ר לתי"ך ס' נד הכנימ ג"כ וכ"כ נגד הקורקנן דמחזיקין ביה דם ולא נמלה אף מציא דאכר אחר הוא והדק"ן קיצלו דם מנוק' [במליטה ה"ן] והא דאם נמלחו דק"ן ע"כ בשר בדיעבד שדי כמנולה בדי"מ ע"כ ס"ב היינו חסוס דטורדיו ולא כלל"ו אבל אם הונונו בדי"מ שלא נמלחו אלא חתוכה כמלחה בלא היה חסור כמנו"ט ס' ע"י ד"א"ב דפולטו נ"ר יפולטו דם לא מחזיקין אלא בדי"מ ואפשר ע"כ לא התיר הד"ס שם בדי"מ אלא דאיבא מצי' מידק דלא בלע בעי"ט וטורדיו [ע"י במ"ו ס']

דכדבר דרבנן לא מרין געיל דהוה גזירה לנזירה [ע"י]
בשד"ר מ"ד סי' כ"ח וי"ד סי' י"ג סי' ב' וסי' ק"ג
סי' ט"ז]:

ס"ק י"א ע"ד ששטע זינדיק לא מהני כי כבד
מתבעל רחמה ראשונה וינזק לשהות אחרי
ביתד ששטע [וכי' כס"י סי' ס"ק ל"א וע"י במש"ל]
(ב) כבד הכה"ג כה"ג ב"י או"י ע"י כס"י מ"ד בתשובה
סי' ק"ח דאם היה פסח א"ס היה נקדש וע"י מש"ל
שלא היה נקדש גאון וכתב הכה"ג ומיהו הכל לפי
הזמן א"ס יכול לקדש אכור הספק וא"ס לאו שרי והיינו
בשאלו העד אומר כלום אבל כשע"י אומר דלא הוה
נקדש אף לפי הזמן ה"א אפ"ר שיקדש גאון ודע דע"י
גאון בלשון א"ס דלכא ה"א חזקה ומיהו שחיטה וניקד
ומליחה בידו ה"א ולפי"ז ט"ל אומר שלא היה נקדש
ג"ל דלא מקרי איתחוק איסורא אף שאין בידו כיון
שע"י מליחה הוה עומד הדם ללאת וה"א א"ס עומד
המליחה אלא שמתפסקין א"ס היה נקדש משהו גאון
ומיהו מוסס ספיר"ד לא מקל"ן כיון שגור הספק קודם
הביטול ויש לעיין בזה [ע"ל בשד"ר סי' ס"ח סי' ק"ד]
(ג) ודע דבשר שמאל קדש והדמיון ק"ד אחר ההפכה
לדך להדיח לפי הטעם לנזק ובשאר נקדש הוה קדש
כאן ומיהו דיעבד י"ס להקל וי"ס [ע"י] בחי' ביא"ו
סי' ה' שאומר ומ"י סי' ל"ז סי' ה' וי"ד סי' ה'

ס"ק י"ב ע"ד וזה דהכח"א חסד כה"ג נזי כה"ג
מירי ע"י הדחה ומליחה שנים וכן כ"ס סי' נ"ד
ד"ס שטלה נזי כה"ג מירי ע"י מליחה שנים:

ס"ק י"ג ה"ד העלה דבאל שזה שיעור שרי לל"ז
ע"י ה"א א"ס י"ס לטעין א"ס נמלח רק חטע
דעין מליחה ל"י ושהה שיעורא אי מותר לל"ז להשדך
כיון שא"כ אפ"ר לל"ז אכור ובא"י לא שיה דבזה
א"ס בקוין ולענין דא"ס י"ס לספק [ע"י] בחי' ביא"ו
סי' ו' דאוס"ק (ג) ולענין הלכה א"ס שזה שיעורא
אי מותר לל"ז אין א"ס אומר היתר מאחר דכה"ג כה"ג
ב"י או"י ה"א כזה פוסקים לאכור לל"ז ג"ס איסור
אי אומר נגד הכרעת הרמ"א ע"י ומיהו לא שיה
ולא נמלח כ"א לל"ז י"ס לל"ז להיתר בחי' המ"י ש"ס:
ס"ק י"ד ע"ד ודע"י המ"י א"ס א"ס ביטול עדיין לי"ח
הדחה מוטעת [ע"ל סי' ה'] (ב) לדין עיקר
הטעם כהדמיון אלא באין ה"א מחמירין בהסמך וא"ס
י"ס ל"ד דוקא הדחה ומליחה שנים:

ס"ק י"ה ע"ד וזה הרב כ"א הכרע דפעמים י"ס
סי' בחתימה ואלו לקמן סי' כ"ט בשר שמתבעל בלא
הדחה אחרונה לא כתב דא"ס ה"א סי' בחתימה ולכאורה
דנגד שפ"ס י"ס לפעמים י"ס ונגד ד"ס פליטה ומלח
שטלה [כ"א סי' ו'] ולכן בעיני כ"ס כמו החתימה [ע"י]
במש"ל]:

ס"ק י"ז ע"ד וכוונתו אפילו י"ס מלח ביטול ומלח
במלח דק אין לך לחור ולמלח:
ס"ק י"ח כ"א ע"ד ולפי דברי ה"ד ה"א במלח בלא
הדחה אי' ולא שיה שיעורא דמותר לל"ז אפ"ר
כל ש"ס ה"א לדידה שרי לבטלו ע"י הדחה ומליחה
שנים ולפי"ז ג"ס ה"א אי"ס כוכב כה"ג ע"י או"י ה"א דאף
לל"ז אכור וא"ס לביטול בלא שיה ט"ד ה"א וכלא ה"א
כאן חוק יב"ש שרי לטעין ג"ס:

ס"ק י"ט כ"ג ע"ד ואף בשר שטל כ"ד וז"ל ובלע ד"ס
אין תקנה אף בלילה מ"מ מה שכולט ע"י לילה
השלישית והפליטה באין בלתי ש"ד ואף דה"א דיעבד
הכ"א כדיעבד דמי ובד"י (ב) קט"ו לי' אחרי לחסר יב"ש
אין תקנה וה"א ק"י"ל ד"ס אין משפעת למעלה א"ס
ימלחו ויחטט על אותו ז"ל שגמול עכשיו ובד"י מח"י
ומיהו למה שכתוב כה"ג ע"י בשד"ר או"י א"ס דק"ן
משפעת

סי' ע' סי' ט"ז] אבל כה"ג מודה לרש"ל דל"א א"ס
דפלוט ל"ר יפלוט ד"ס וכיון שכן [כנ"ל] דק"ן כ"ג
במליחה לדין [דלא סרי"ד דאכ"ר אחר ה"א] ונזי"ס
נגד כל כה"ג א"ס ל"ר עולה ע"י כ"ג כשר ומיהו א"ס
היינו אומרים דמהני מליחה לקדן כה"ג כה"ג לא כ"ג
דאפ"ר להפריד האיסור ובז"ל רחמי דאפילו אי הוה
מהני מליחה לקדן כה"ג כה"ג מ"מ כיון דנכנס
ונאסרו דק"ן חתלה לדין אח"כ סי' נגד כל דק"ן
[ע"ל בשד"ר סי' ע"ב סי' כ' וכה"ג רש"י ש"ס] ובא"ס
לא נכנס ללורך ע"ס ואורחוס וה"מ י"ס להמיר
בשטיות נז"ל הסתגלות. (ה) כבד כה"י כלל ע"י או"י
י"ס כס"י מ"י גאון מהר"ש שפ"ס ז"ל טוף שגמול ע"ס
הטעם או בקורקבן ובתבעל דאכור דהמלח בחובו כולט
ד"ס ופולט בביטול ואף דמלח בקורקבן הוה שפ"ס
ל"א ד"ס הנכנס בו הוה פירש"ל כמו בקידה סי' פ"ז
דטעם בשר הנכנס בו הוה פירש"ל דה"א דכלל ד"ס
לכל ועוד דנמלח מ"א ע"י כלל הנה שגמול מ"א ע"י
כה"ג שרי הקורקבן ועוד דבר חלול שאין חילול אי"ס
למלח בפנים ומלח שכלל ד"ס מנלח לחלק ב"ן הכ"א
וב"ן קידה ועוד דטע"ל דכ"ר נכנס בפ"ר הקורקבן
ולד"א ל"ע [ע"י] כה"ג רש"י וביש"ד סי' פ"ז סי' ל'
ובד"י סי' ע"ה סי' ל"ט]:

ס"ק י"ז ע"י וחולק ע"ס הש"ך או"י כ"א דהפ"ש
דברי הרב אה"מ וכוונתו כיון ד"ס תקנה כלל
לא הוה ה"מ והפ"ש או"י כ"ג ימ"י כלל ע"י או"י יב
כ"ט ומיהו לל"ז שרי אף דכ"ס ע"י כבד לבתחלה אין
לל"ז בשר שהודח ע"ס בשר חפל זה הוה כדיעבד.
(ב) מה שכתב ה"מ דכ"א הכל מודים דל"ז הדחה
סוחתם כיון ש"ס היתר בל"א בחקוס הספ"ר דהוה
כס"ס פלוגתא דרבוותא שח"א מ"א פולט כל ד"ס
ושח"א לא נסתמן נקבי הפליטה. (ג) ודע דסבור היינו
לומר דהתיבה שגמולת מ"א ד"ס תקנה חוק יב"ש
למולח שנים היינו מ"י לדין כיון ד"א מ"א אין
מפליט כל ד"ס א"כ אפ"ר ק"ס לחז"ל כל שאין
החתימה מכוסה במלח מכל ז"ל אין פולט כ"א כ"ג או
כ"ק כיון דאין מחלקין ב"ן חתימה דקה לשב"י אלא"ס
בכל המקומות לא הכירו כ"א ימלחו ז"ל שבי' ואילו
ל"ד ה"א ומיהו בזה"ל דהמיר ה"מ דוקא הוה במליחה
ב' לדין ובדכתיבא [ע"י] בחי' חז"י או"י כ' ובחי' ד'
רש"י או"י י"ג]. (ד) נמלח למדין בשמן דאין חסוק
כ"ס ב"ס ע"י ע"י בשד"ר או"י ו' וד"ל לבתחלה רח"י
למלח מ"י לדין ודיעבד אף לאחר זמן מרובה ימיר
וימלחו ואין לחלק ב"ן שומן שגמול לשאר שומן ומיהו
הסגולה שגמולת מ"א היינו לל"ז א"ס א"ס דיעבד
וה"מ אכור כה"ג הפ"ר או"י כ"א א"כ א"ס נז"ר קודם
הביטול חוק יב"ש שרי ולאחר יב"ש או הוה אכור
לדיחיהו לה"י קולא [דלכא ס"ס בהדחה כה"ל דהכ"א
אפילו נמלח מ"א ל"ה] וי"ס תקנה שיעורא בתוך ע"ד
מקום שגמולת וז"ל הש"י ימלח מחדש ומיהו אין לשמך
ע"י כ' א"ס לנמס. (ה) דעת בית ישראל דשוק אין
פולט ל"ר כ"א ששה או ב' והכל"י חולק עליו וכי'
המ"י. (ו) כתב הכל"י או"י כ"ז דר"י לבקוע העופות
לשנים דלא ככה"י והטעם משום ד"א המבטח"ל ב"ן
הללוט ע"י ושה כתב וכן הנהגתי אני חז"ל דלכתחלה
א"א למלח בפנים כה"ג ועוד ד"א וטחול וכליות של
טוף והונגוסים בחובו אף דיעבד אכורים אי' לא נמלחו
רק מ"א בחוק ד"ס לא נמלחו כלל דהוה אכ"ר אחר
ול"ד לחתימה ע"ה ואף בבק"י י"ס להוציא הרי"ה כולה
לבתחלה בע"י מליחה מ"י לדין:

ס"ק י"ח י"ז ע"י א"כ למ"ד ש"ס הדחה מוסס ד"ס
בעין ל"ה פשיטא דמותר בחי' פירית דנהי לנזק
לא בעיין מ"מ אי מער"י ל"ה אכור:

מפסע למעלה אין תקנה דאין ידוע עד היכן הוא לקלוף ולקד כל החתיכה אין תקנה (ט) כאן בזה רעא"ג על הדין משא"כ להור"י שם דנין דק מעטס אי"א לנחום ובא"ן ל"ט ז"ל:

ס"ק כ"ו עש"ך אבל לא נחבשל אף שהיה יחיד ומלחמו שנים מחזי אי פלט כ"ד יד י"א לא הרי לא נסתמו נקבי הפליטה כ"ו שם דם בחיוב (ב) ומיהו אין לנחמו עם בשר אחר דהלכה בשיור מיל פולט כ"ד וכלל ואין יואל כיון דהור"י ואין לנחמו עם בשר דמאז הלכה חזק בשיור אין פולט ובמא"ל לא נסתמין נקבי ה' י"א דדבר זה בחתוקת בשרה אי נסתמין מי"ז זה לא הוה פסק דהך בשיור מיל פולט כ"ד דאין חושבין זה לעיקר:

ס"ק י"א עש"ך ב"ל סי' י' הב"י הטובה לענין פסח באחד שנטל כלי והיה מעט בשר ונתן בו מים להדיס בשר באחרונה ואסור ומיהו דבריו שם דהך דמים מבעלין כח המלה והור"י מי"ז אדמחלם ל"ט ב"ל קול ומחז"ס במשנה (ו) ע"י כ"ר ל"א במה שכתב בשר ומלך שנטעו יצ"ו והוא מלח שנתן אסורים י"א אמרין דהחלב מחליט כח המלה ואין יכול שר להבליע מילק ה"ל שהחלב הוא האוסר מבעלי מיד [אדמחלם ל"ט] משא"כ מים מחליטין כח המלה ומים היסר הוא ומעט ד"ו שנטלם ו"ט משא"כ בחמים [ע"י בח"ד סי' ל"א ב"א"ו ס"ק י"א]:

ס"ק ל"ה עש"ך ובזו שהחמיר ל"ל חז"י בשר אסורים היה חסור דבוק נמי ל"ל [ע"ל ב"י כ"ב עש"ך ס"ק ח"ן]:

ס"ק ל"ז עש"ך ומיהו אפשר הר"ב דנקיט ביטול הוא ל"ד אלא גורם להפליט ולהבליע וז"ל דאין לו דם של עמוז אף ד"ש לו ל"ר נסתמין נקבי הפליטה דל"ד למי"ז ב"י ש"י [בש"ך ס"ק ל"ז] דהעבירה בעלמא שרואין לא נסתמו משא"כ כשנטל ל"ט ודאי נסתמו [ואסור ולפ"ז הוה ספיקא אי כ"ס עם מלה וי"ז וחזון או מבשל או דם חמלים ומבליט להר"ב וי"ז ב"י א"י מבשל הוה ד"ס ואסור בהנאה וי"א מפליט הוה דרנן וי"ז בהנאה וי"ז נהפך הוא אי מבשל הוה דרנן ואי מפליט ומבליט הוה ד"ס עדי"מ בשר חמל נפל ל"ט חומק ב"ל מליחה [דא"ל] נחלם בל"ה הוה דרנן] וי"ז ב"א"ו"ח ש"ח ס"ק ט' דהר"ב לא הדיק שם על המחבר שחמץ דאסור דר"ס אין מבשל אלא מפליט ומבליט וא"כ אם ספק אי נפל לשם ב"ס הוה ספיקא ד"ס ויב"ח הוה ספיקא (ב) והוא שחמץ דרש"ל ל"ק שם עד עטס דמלח לאחר שספק כמו לא מוחבב כדומה והיינו עטס דר"ב [ע"ל במחבר ס"ק כ"ו] ולפ"ז הוה שאין המלה טיבה פשוטה או חומק ב"י אפשר גם דרש"ל י"ד דהפליט ומבליט כ"א אי מבשל (ג) עובדא בא ל"ד בשר שנטל לקערה ורחמח והיה בה בל"השט מחומק מחזר עם חלב וי"ס"ב ואסרתי הכשר והבארש"ט מעטס דר"י ד"ח מפליט ומבליט מיהו ב"י ואף בשר שר ח"י י"ל נ"י דאין מבשל מ"ח מפליט ומבליט ואף י"ש מורה ל"ה דע"כ לא הוה אלא חמל שנטל שספק כמו משא"כ כאן ואף להפך דחוק ב"י ב"י וי"א דמיהו כאן אפילו ב"י"ז ובהנאה י"ס להחיר הכשר דהך מפליט ומבליט ולא מבשל והקשרה ל"ע ל"ה"א [ע"י בח"ד סי' ט"ו ס"ח בשר כ"ו ד"ה שאלה]:

ס"ק י"ח עש"ך וכ"ז דלדבריה ש"ח ד"ח גרשי ט"י ש"א פסק כהן וי"א מלה חזק בשיורא אפשר דאוסר אף ל"ש"ט [ע"י במ"ש]:

ס"ק מ' עש"ך דיע"י ש"י היינו בנתבשל אבל קודם הביטול ומיהו ומולחו שנים וי"א דהנה זכירות יחידא ומיהו מותר אי י"ט עדיין דם לא נסתמו נקבי הפליטה

ס"ק י"ט ע"י מהגיד מחמץ אפילו חבלין ע"י הנכנסים בנשמים היסר בעלין ב"י וי"א ל"י העטס דחז"י משום למא דב"ח הוא וכל למעלה ח"י ל"ט למיגור דב"ח נופא אין אוסר למעלה ח"י וא"כ לא כ"ז ומחמץ בל"ט נשמים של ע"י הא מבואר ב"ח שקורט א' בורה גדולה נפל הוא ומחז"ט דבר הנאסר במשנה לא אמרין ביה חז"י דל"ד לב"ח [ע"י בש"ך סי' י"ח ס"ק ל"ב וק"ב ס"ק ג' ושע"ח ח"ג]:

ס"ק כ"א עובדא בא ל"ד באחד שחמך בסכין חלב מלח קשה שק"י עאלטין ומלח בחמץ זה בשר ולא היה י"ג נדר הלהב של סכין והיה ח"מ וע"כ והתירו הנה מבואר ב"י ל"ז דב"ח ל"ט כ"ט ב"י"ט כדומה מנחן [מולין ק"ר] גם לא נ"ל מקורט של חלמיו ומלח הוה ד"ח עש"ך שם או ח"י כמו חבלין שדורו דוחקא וד"ח מבעלי ח"מ חומק מלח קשה ודאי מפליט ומבליט וא"כ היה ראוי לאסור הכשר אפילו בהנאה דר"י מליחה נבלע חלב בבשר ובשומכשל כ"י מי"ז כיון דר"ח ד"ח ל"ה כ"א קורט וכחב ע"י"ז שם או ח"י דהכ"א ד"ס ע"ד ל"ד נהנין להקל והפסיד שם היקל ב"י"ט ב"י"ט אף דאין לא ק"י"ל כן מי"ז כאן י"ט דישות ד"ס בחתיכה נ"ד כל המלה שטליו והיה כ"ט ב"י"ט וא"כ משהו דתירו ב"י"ט י"ש"ט הא ל"ה נראה דאין להחיר גם בסכין אוסור דל"ה כ"ט ב"י"ט אין להחיר [מחמץ דס"ל דהבולט שבמלה אוסר ב"י רוטב וע"י בח"ש] (ב) וי"א י"ז נהנין קולט שחומקין בסכין בבשר אומן עאלטין והנשאר נותקין למחלל חלב והמקדקין שנים משמין הנשאר בש"ט לל"ג ומנהג בורות הוא כ"י ל"בון מה יפ"ל בלובלין אלא כבלי ועד שיהא נחלחל כחין היינו ובהחמיר ב"ט ע"כ ע"כ שיהא ק"ט נשקף והם מניחים להחמיר מעט לכן ראוי לגעור בהם ובגדון השאלה העיקר היסור דהוה כעין ס"ס שאלה הלכה ד"ס ס' בחתיכה ע"מ"ח כלל אי ושמא בנ"ל ע"ס כ"ט ב"י"ט ע"כ ש"י:

ס"ק כ"ב ע"י דהבשר נאסר ב"י"ט וי"ט לענין מהו הדין של הקדירה דר"י דבשר נאסר דרמ"א ד"ס עם רמיות המלה מבשל אומן משא"כ לומר בבשר יבליט כבלי זה אין נראה [י"ל דעמוז דהכלי נזחר דא"ל ל"ט ב"י ס"ח ס"ק כ"ו ד"ה שאלה וע"י במ"ש]:

ס"ק כ"ג ע"י"ז וי"ט לראות דהא דר"ל מר"א דשמעון ואי"ה סוכר בפסיה סי' ע"א ד"ס מפליט [מעט לל"ח] ומבליט [מלה לגוף] ובא"ן המלה נחם במים וז"ל שאין במים כמו החתיכה מבעלי דם בעין לחתיכה וגם דם ש"ס החתיכה וי"א מליחה שניה ל"ש"ט דסוכר דלא אמרין אגב דפולט ל"ר פולט דם וגם ל"רין [דלא מ"ל ב"י"ט] מ"ח נסתמין נקבי הפליטה ודוחק לומר ד"י"ט מ"י"ר במלה גם שאין נחם וי"ט ס' נ"ד דם ש"ס הכשר ובמלה שטליו לא ידענא היסר כאן הי"ז ובה"ח ל"ע (ב) ע"מ"י כלל ב' אי ח' ב"י"ז המוקל כ"י"ז בבשר שר לא הפסיד ובד"ריו כתב אין לגעור בנחמ"ה ח"י שחור כ"י"ז אבל להורות כן לא. (ג) וי"א ב"י"ז ח"י ק"י"ז דר"א"ש ור"י מחזיקין דוקא ב"י"ט הא היה רוטב אף שהוסר מא"ש מבשל אומן דר"א"ש וכן ר"י"ז ולדמו מהא דאמר' ל"י"ט מילחא ביטולא כבשרא דחורא משמע אף כדומב אין מבשל כמו מלחא ור"י מעטס שהיה ב"י"ט הוה וי"א ע"ס רוטב אומן אף להר"ב [דחוקק על ר"י וי"ל דב"ר שהוסר מא"ש מבשל] אפ"ה פסק כלל ב' ד"ד דאי י"ט ש"ס אומן חתיכה ב"י"ז מותרת וי"י"ז לאובלו כ"י"ז או ע"י מליחה שנים כ"י"ט ח"י"י או ט' ולא הביטוי איך יבשר ע"י מליחה כיון דפסק דלא כר"י"ז ומיהו לל"י י"ט להחיר וי"ט [ע"י במ"ש] (ד) ומ"ש ס"ר"ב

דרכין ולא נתקשה רק יצור הישג הכשר עמוק בעור
לא ידענו הישר וזולגן דרכין ולא נתקשה הדם אומל
כל עמלן יא שוב אין נחשדות הדם ללאת ע"י מליחה
א) שומן אומות שלל הודת הדמא יא נמלל מותר
אחי בלא דמא ע"י שדמותו ונחלתו בדמאן שלל העור
אין בו דם בעין דמאין יא א"י בשדד ס"י ע"י סדק
ד"ו ונפסד הישג שופטת מנכר אין נחשוק כדד בדם
לומר ע"י דוחקא דסמנא פולט ועוד יא יא יא ס"י
מחשבות שלל הודת ס"י מולא ד"ס יא נגד ז"ל שלל
דמא אס לא הודתה כלל יא יא ע"י דמא בשדד
מכד הר"ב ד"ס ל"י בחסידה נגד דם נמלל שטליה ד"ס
ש"י ל"י נגד דם בעין שטליה (א"י בשדד סדק ג'.)
ד"ע דאין תקנה לומר מ"י אומות שומן יא נחשוק
יחד ולא יא מבעל איסור כ"י לדע"י ש"י ד"ס בלא
ש"י כמו בסי' ק"ט ס"י יבס ע"יבס מותר להרבות עד
ל"ס כ"י מנכר בשדד הישר ולדד דמאן א"י מותר
לבעל מנכר כ"י שומן אומות יא אין דמאן כלל אומות
לבעל דמאן לבוס יא אין לעשות כ"י (לבעל בסי' בלא
מליחה ע"י בסוף פתיחה לה' מליחה) ואפילו שרה ג"י
דערי לל"י אין לבעל אומות בסי' ולבעל כ"י דלביטול
לא דמא יא הוה מבעל איסור ולדד ליבס ע"יבס דמא
בשדד הישר כלל וכלל אומות כלל המותרות
בסי' אומות אלא דמא לבעל כלל המותרות כ"י
מכיון להפסד ובחמץ קודם ה' איסור לערב עד כ"י
לאכול בשמא אף דעש"י כולי הישר ומנכר כ"י (ס"ק
ל"ז) ומ"ס כ"י ד"ל יא ולקמן יבחר ש"י א"י בשדד
יבס ס"י אלא:

ס"ק גיב עמי וליח דמיס חטוף דדריק כיא ים
בסיט וליח להקלס בזמן חטט דהס דדל
מיסה חסאיס כון דסיי לללי ולא דדל וכלי סיס [סי]
במסל :

ס"ק גי' עי'ד וכוונתו דאין השמים הרי"ב דמנעט
אף לנחמלה וכל לברכוהו ולפחות פחות דין
ומוחו או לדין לברכוהו היטב כמנ"ב בחי' כלל ד' דין
עלמ' או ג' דיע' שרי אפי' מעט שרי' או כ' כעצמ' ד'
ועלמא כדחל' ב' עמאש' שרי' ביהוה מוקד' חזי' ד'
הדס הא לא היה מוקד' לדין שרי' היטב עמ' חס'
במס' העי' או ליג' אלהס כעצמ' חזי' ד' קוד'
החזיר כעצמ' כעלמ' אף שזין מוקד' חזי' ד' חס'
בזל מוקד' חזי' ד' חס' חס' חס' חס' חס' חס'
סמ"י וכע' כזן או' (ב) ועבלי' שז' חל' ויז' ד'
במס' שז' י' גי' או בוס' ה' ו' ואס' ישרה (ויחל')
קודס' ויז' לא ינאס' קודס' חס' ויז' או ישרה קודס'
שכח' או קודס' ויז' קודס' חליל' וינעמו כמס' ד'
בזל' בלילה ויעל' ולמס' (ד) ינאס' חס' חס' ישרה
קודס' כלום גי' ועי' אורס' שז' בליל' סק' ו' ויז'
סק' במס' סק' ד' (א) שז' בוס' ו' (ג) ועזין
בשר' אחרים נמי היז' כעצמ' דמוקד' וזל' כעז' א'
לסוד' עי' שרי' היטב' (ד) ינאס' חס' חס' חס' חס' חס'
חלל' אורס' חזי' ד' לאסור' אף דיע' כי' יזוע'
שעצמ' חזי' הוא לרבר' וזל' לא לטעב' הדס' שז'
וינאס' שז' קודס' חלל' קודס' הוא וזין פועל' הדס'
כלום וכן במי' פירוש' אשכנ' (על' כע' סק'
אין):

[illegible]

לִיּוֹ וְשִׁיר שִׁי עֵינַי מִמֶּנּוּ ד' וְסִי ל' מִיָּקָה ה' וּמִיָּסָה
לִיּוֹ מִיָּקָה יֵצֵא וְסִי קִיָּה מִיָּקָה ד':

ס"ק דב' ה"צ פסק כהר"צ ובי"ח דאם ביטול אחר
ליום מחרה. (ב) וביטול דבריו יחזיק כפיר' דאם
היה כשעור שמוע' על האם כבוע פיר' לית' חמ"ג
דרכבכבוע פועל זמר מחמליה והנה על סברה רש"ל בגמס
נשיך כהר"צ דמי' מעט מעט ויזא אפילו נמלח חתלה
אח"כ אפ"כ כבש"א אכור בשעה לל' דין מולח
נשיך כבש"א [וכי' חמ"ג חרור ס"ק מ"א.] (ג) עוד חמ"ג
דין דין האי' בשר ששהה ג"י ומלחו כבש"א אכור
לל' כמו שאר בשר הכי' אם מלחו כבש"א עס שאר
אכור הכשר ששהה ג"י אפילו לל' דמי' ביה
שכרס ולא חמרה אחר שבהר' והרשב"י שדין כבש"א
הסתור דחמור' הנאנוס' הוא [ואין לך אלא מה
שהחמיר בפי'] ועוד פועל קצו' דם דרור' וכי' דם
הכור' וכו' האי' כולל יד' או"י דעמו כבש"א דמי' להקל
הספר' או' מ"ז הכוס' (א) [וחמ"ג חסין] דאין להקל
נגד דעת ה"צ הכי' אם מלח הכשר ששהה ג"י עס
שאר בשר שכבר נמלח ויורח ככלי' שאינו מתקב' אכור
עס שאר הכשר שפועל בשר ששהה ג"י ויכלע לבשר
ג"י מלח' ומה' חמ"ג כולל ד' חמ"ג או' יורח
שבתין וקבי' הפליטה אפילו בשר אכור כבש"א עס
ואי' לא נסמך וקבי' הפליטה אפילו כבש"א עס ג"י
מלח' עמ' בשר' אידי' הפועל עיר ייחלה דלא חמרה
דמי' דא"כ נמי עמ' דמי' כבש"א עס' אף דאין לא
ק"ל ק"י אי' אורח ספיקא' עומ' ומסרה אף החמיר'
דמי' אלא כבש"א. (ד) ולענין דמל' הכשר' כבש"א ג"י או'
יורח בשר מזה"ש חמ"ג דבש"א ודמי' ליה שעת'
אין לבש' לכתלה בשר ששהה ג"י אחר לל' לכתבו
שבת' או כשטור' גדולה דבש' כזה' משעמ' ודאי' עס
ה"מ אם אכור כביטול ויראה דיש למלוח חתלה שיעור
מלוח' ופועל ע"כ' כתי' ליתיו מלח' וז' כל דמי'
והספד' חמ"ג אין מלח' אף ע"י מלח' וליש' שאין
כבש"א אכיר' [ע"י כבש"א.] (ו) וכבר כבש"א ג"י אין
לל' רמיה' לחמיר' ע"י מלח' ולי' לבש' לכתלה דלא
כבש"א עס' ודמי' כבש"א אכיר' (ז) עוד עוררה בא לירי' בקבו'
שבת' להדי' שומן תנ"י וה"ה חמ"ג דאין רמיה' לל' ו
דיספיד' השומן והסמיר' דאין לחלק בין שומן לבשר
דבשומן יש דם והשכ"י כפי' ג"ח הורה בשומן או' חמ'
בששה ג"י דמי' דרך ולא נתקשה עבלי' כח' או' חמ'
וכפי' עס' או' ו' ופתח' כולל או' דאין לחלק בין
שומן או' לשאר בשר רכוס' מוחזק' בדם אי' שומן
בכמה ודאי' יש לאכור ושומן או' ג"כ דעמו לאכור
דלא מני' בפי' חילוק זה ודרכך [ע"י כבש"א ס"ק
ז' אלא:]

ס"ק ד"ד ע"י דוקא ח"ס' הוהא שיעור שריה לכתחלה
ואי שהה ג"י פחות דבש ששה אי"כ לאחר כמות
ג"י עדין לא תתברך בשניה וזוהי ויעבר אף פחות
מחצי וא"י לדין א"י ג"מ בזה הוהא פסק דמ"א דאין
לשקולו לכתחלה פחות ג"י כמב' בת"מ וזוהי ג"מ
בשעת דמקא דרש"י לדין לשלוח ח"ס :

ס"ק ליה עמי' והוא מזהיר ס' ק"ע ומונה ילפי'ן
דשליח' אפילו בלעז אוסר ומוסר ודלי' דאס'
הוא דמקום שאין מלה מצי' ויחמין יאה נכסד ד'
הוא דשליח' ולא דקדרי' (ב) הנה בלחיה' כלל' ד' דג'
מכא' עוד טעם דקדרי' היה היסד דדס' שלא ס' וליחיה'
ממחול' האסור מבי' בא לקדרי' ואו' לא ניכר והוא
במחול' ביאה לעולם ע"י התרבות' וסובר ד"ר דשליח'
אחלא' היה חסדי' ובאר דית' כל שלא ניכר ליה' בפני'
יד 14 באסורו

קליפת הקשרה אף בחקוק שלה נשד הקשרה חסו
ופולשת פטי' קרה כבד' סיק' כר' (ג) ואם הקשר
קד' בין ימי' נלחדי וכן שני' נשד קליפת קנה שני' סדק
וחתכל כדן חת' א' כבדן ודוטס דרא' קליפת' נד'ר
נ' נד' קליפת' חוקקרה בחקוק שנט' ודחח' כלן
יחיד' בקשרה קרה וקס' א' דר' נד' כ' קליפת'
אפי' י' נשד קליפת' קס' (ג) ואל' דכש' דחח' נד'
קליפת' הקשרה כדחח' קליפת' דא' י' ככל' הדוטס' נד'
קליפת' הקשרה שני' וד'ס' א' י' כחח' ד'ס' דוטס'
נ' נד' קליפת' חוקקרה שרי' אל' דלו' קליפת' שרי' א'ל'
יחיס' נד' י'ת' נחח' כ'ק' ואלו' נשד קליפת' הקשרה
כ'ס' יחיס' שני' (ואל' דל'ס' י' חוק' נד' קליפת' דחח'ל'
ש' כחי' שריק' חקס'ס') והני' ככל' י'ל' סדק' י' כ'ס'
דוטס' לריד' א' נד' כ'ל' ויחיס' וקס'ס' כ'כ'י' (ג)
ק'ן) דרא' כלל' ויחיס' וקס'ס' כ'כ'י' (ג)

ס"ק
ס"ה עש"ך וקדירה או קנקן שיש בה חמץ על
שולחן יש לעיין אי דומה לקערה (ע"י בש"ד ה"י
ל"ח סוס"ה י"ד) :

ס"ק מ"ז ע"ד ודפוס הנבנות אף בידים הדפס
מ"ז לאחר שחלש הנבנות מפליש קול ויחזיק
בנבנות הדפס ודי בכך וזמ"ח דלמא מיתבין [דלמא]
אורחא בדפוס ממש אפי"ן דאין מיתבין כלום וזמ"ח
מפליש קול ופי"ן כפי"ן דקדוש כפתי"ן :

ס"ק ס"ח עכ"ד ומשמע הטעם דעיקר ההוצאה הו"ל מחמת מלח ואין לה בחלום להפליט מכלי ולפי"ו

אפשר בחומץ חזק חומר בכלי כשיטור שיהי על האש ועד"כ י"י קרה ח"ו ב' חלק וסובר דהתנן אין ליכר בשמים מחללי ולא"ה דין ליינן ולקב"ה בכלי (להפליט מחמת) אין חיסור בחומץ פחות מעל"ש (ש"י בחי'ה):

[illegible]

ס"ק ע"ז עמ"ד הניא דברי רש"י וז"ל המ"ז או מ"ד ורומב"ג שרי כרעב"א דסבן ח"ה שח"מ [ע"י] כח"ז ס"י
מ"ז ס"מ ה' וע"י כח"ש :

ס"ק מ' וי"א עש"ד ואנן קי"ל דמובל לאחר שיעורא לאו דם הוא (וכיז בם"ק פ"ה וחד' ביא"ו ס"ק ל"ב) ואפי"ה נאמר ביה מרם ומלת שגליה (ע"י בש"ד ס"י ע"ז ס"ק ט') בדם בעינן לאחר שיעורא :

ס"ק
הוא שיש להם חלקים שונים וכל אחד מהם הוא חלק מכללם. וזהו שכתבנו שיש להם חלקים שונים וכל אחד מהם הוא חלק מכללם. וזהו שכתבנו שיש להם חלקים שונים וכל אחד מהם הוא חלק מכללם.

[illegible]

ס"ק מ"ג ע"ד דוקא מלוכלך הא אין מלוכלך אין אובר דאן מליחה לכלים להפליש דלא כע"ז או"י וכן הא
מלך המשיח דאמרינן אין מליחה לכלים ע"פ ח"ה ס"ב וי"ג ונ"ח דם (ע"ל ס"ק ס"ז בסדר):

ס"ק פ"ח ו"ב לעיני חזק שיעורא אך שרי וזא מיד כמחוקא וילא דס בנין ונאשר מיד כי חזק שיעורא לרבה ואולי המעט בעל הוא (ע"ל בעשר ס"ק ג') ולא חזק במעט כיון דחזק בנינו ונאשר לבעל ומיד קריא (ומדעתה) הכחיא משה אף אם רחוק להחזק בהרבה מקומות. ובה לילא ס' (ע"י בעשר בילא) ס"ק א' יבאן במו' רעקאל!

שיתנו על האזרחים לדעת הענין בסי' ט' או י"ז
 המעשים אחרים מה שבחוק העיר ואשר אף בלא מה
 שיערב מינו מה שבחוק העיר הוה כמלוא בנפשות ופי'
 מי' בסי' ט' בעד או' מ' דיש חילוק בין נפל לעיר
 בבית דין מהנה למלוא ובין כשאלה :

ס"ק מ"ה עמ"ז ואם הגיע הליר העלוונה יש לשוין
[אם נאסר מן העלוונה מה שחוק לליר ועי'
בש"ד ס"ה ע"ז ובס"ז ע' ס"ה מ'] :

ס"ט מ"ט ע"ז ואלו ידענו דמילא אריא דהמקום דחוק שאין לו מקום לנחת אשכול בכל בחור על הדבלי אומר כ"ק ואח"כ בכל ע"ק וכו' אין תהיה ששאלו ע"ד א"י וקצת מ"י לא דער בכלי ח"ח חלילה ובענין א"י אומר לכלי כ"י [ואין לומר דבגוה ע"ז] בכלי שאין לו מקום לנחת אומר בכלי ע"ז חבב ח"א: **ס"ק** י' ע"ז ובענין דבש עליו דאין חלילה לכלי שלשטי ובענין י"ש דהא ארזי טופא פסק לכלי אשפי כשעור דהותל על שלשטי חבלי [ע"י ח"ד ב"א] **ס"ק** י"ד. ב' ושמ"י כלל י"ד א"י ב' כהה דה דבסך דהענין מור ה"ר אומר היינו בשעה ששער כשעור שערות ופחותה רק כ"ק וי"ש דלמור פחות משעור **ס"ק** י"ז חב"ש על ע"ז ס"ק ח"ח ד"ה ב"א ב':

סימן ע' ס"ק א' דע דמה טעמו חילוקין סברה
חסיכות זע"ל לכתחילה בחי' חילוק קיי"ב ב' ד"ה

אפשר בחומץ חזק חומר בכלי כשיטור שיחתי של האש
חילוני ואשר דנו למען ולשם בכלי ולהפליט מת

ס"ק ע"ד טעם ומה אין הדיוט כבוס לא דיעלא
להתיר ואף להחזיק חסידים מתכבליה בדומה
הראש בתשובה כלל ב' סי' י"ז רס טעמי מחלוקת אין
טעמי ולא עי' בשולחן שארם כאן וליכול רק סברת ה'
[סימן י"ד נפש המי' ראש]

ס"ק ע"ז טעם הניא דברי רשב"א וז"ל הניא או מיד
 ע"ז ס"ה ה' וע"ז במ"ש :

ס"ק מ' וי"א עש"ך ואין קי"ל דמוהל לאחד שיטות

ס"ק פ"א ע"ש ובכש"מ ל"ש ערוד ולא ככ"פ אף
ברין דרין ומיהו ההם ברה"מ ועמ"י כלל י"ד דר
הח"א בחמיר אף בש"מור כבשה חמיר ואין אום

[illegible]

במחשבות. ו) ובזכויות לכ"ע א"א ובמחן החמירו

הנהגה רחוקה בחיבור שנת חן מרמה נכס
ס"ק פ"ה ויש לעין מ"מ תוך שינוי אך כדי וזה
 ואולי המטט בכל הוא [ע"ל בס"ד ס"ק ג'] וזה
 הרמ"א מזהב אף אם רוצה לחתוך בהרבה מקומות
 רע

סימן ע' ס"ק א' מסיק להלכה דשופות פולטין ליר יום קלס כמו בהמות ולא כבית ישראל דשופות אין פולטין

כמו עופות ומכשיר אם נאמר דם דגים לא הוא אלא כמו זר ע"י או ח' קמיל דליחא ומהרים לגמרי בלי שהיה ומליחה :

ס"ק י' עש"י הנה הרשבי"א בדרך ז"ב ב' כתב ב' פ' בהא דאמרין עמוד מליח ומאח תפל ברי' (א') שהמליח מחמם התפל ומפליט ממנו אלא שאין זה באותו המושג להחבלת במליח דעריד לפליט אף זיר ובמין דמא להחבלת בערוד אפי' כה"ג אין בו כח כיון כלום ובקוד' הביא להלכה פ' א' וא"כ מהמא' הלכה הוא ולפי"ז בשר וחלב מנעין זב"ז והתכל מלוח הכל אסור הבשר אסור כמב' ס' ז"א בהגיה ס"ה אלא אפילו החלב אסור מדי' כיון שהמליח מביש תפל קמ' אלא אידי' דעריד המליח אין בולע אותו המעט וא"כ בתכל שהוא לא לא עריד ומתערב המעט שנפלט עם החלב ואסורו כיון וכדעת הסו"מ לאוין קל"ז וכדעת המדרכי והרשב"א ולא כמ"ח כלל כ"ב דכ"ד (ע"י) כ"ד ס' ז"א ס"ק ט"ז:]

ס"ק ה' עש"י וז"ל ספיר"ר לקולא דקרבן לזדאי שנהפכו כ"ס ואסורים :

ס"ק ו' וז"ל אפילו הדגים תוך שיצור פליטתן דמשיב רוחים כל שהעופות לאחר שיצור שרי ופסו :

ס"ק ח' עש"י ויראה בטוף מליח והדג תפל וז"ש עליו הקשקשים מותר אף באין ה"מ דל"ש ה"י עשמים וע"כ דם טלח לאו כדיר חשיב דל"ש בטיסה מלוחים ולא נגלו קשקשים באין ה"מ לחסור לע"ז דסובר בל"ז ט"ז כל שאין לה דמ"ע אלא זיר ל"ש ערוד אלא ככ"ס [ע"י בה"ג רשק"א על המ"ז וע"י בה"ג רשק"א על כ"ד ס' ז"א ס"ק י'] :

ס"ק ט' עש"י וז"ל נבילה דמ' וז"ל דגים דרבנן והייט באין שמוניות. (ב) ודע כל מה שנאמר כאן לאחר שיעור אין להם זיר כמו דגים דרפי קרמיהו או בשר לאחר יב"ש או מעלי' לאו דאין פולטין כלל שהעופות יבשם זה אלא שאין פולטין בשפע ול"ש ערוד ולא ככ"ס ומשום דג מליח ועופות תפלים שרי הדגים אף לעטס א' של הרשב"א ז"ל [עש"י ס"ק ד'] ומיהו בשר שחיטה עם בשר נבילה לאחר מעלי' אפי' נאסר דפולט מעט מעט [ע"י כ"ד ס' פ"ג ס"ק ז' ומ"ז ס"ק ו'] :

ס"ק י' עש"י ולענין דינא עיקר כסברא א' בה"מ ככ"ס ובה"מ וטע"ך או כ' [וע"י כ"ד ס"ק י"ט ובמ"ש] :

ס"ק ט"ז עש"י דבשר לאחר שיעור' שהונחה אלא חתיכה תוך שיעור' ובין שנפלה לגיר טוין הנה נבולט אלא ככ"ס ונר"ך מליחה שיהא ולא כש"ך בל"ז ל"ב וז"ל וז"י שחלק. (ב) ונר"ך להבין לע"ז כיון דאין חילוק בין נפלה לגיר או הונחה בהלחה אלא חתיכה שלא שלטה דמ' א"כ אמאי במליחה הוקל בה"מ לאחר יב"ש ותוך יב"ש באין ה"מ ובנפלה לגיר לא הוקל אלא בה"מ :

בד"ס דקיל דמשק שריק אמרין דשרי לא בשאר איסורין והייט בל"ס החתיכה המלוחה בשר הוכשרה מרס ומלחה שיהא לא מלאה גילוי לר"ז א' זיר מלוח י"ש כח להבלי' חלב טוין בחתיכה תפילה או אין בו כח אלא להחבלת הוא עש"י [ע"י ח"ד בל"ז ס"ק ה'] :

ס"ק ל"ב עש"ך דגם הי"ש' מורה לכאן וחילוק י"ש בין נפלה לגיר או הונחה אלא חתיכה דבשר ל"ש ערוד וככ"ס אגב זיר דידים לא אמר' לי"ש' [ולהר"ב אמרין] ובסוגיה אלא חתיכה אמר' בשר ערוד ולא בלע ל"ש' ומשום א"ל כאן מליחה שיהא אף להר"ב ועש"י נ"כ נר"ך מליחה שיהא אלא ככ"ס אמר' במליחה ובשר המור יותר ולא הו"ה הרב אף תוך יב"ש אלא בה"מ :

ס"ק ל"ד עש"ך בשר שלא נמלח או בתוך שיעור מליחה שפלו לגיר דבשר הוכשרה ומהלחה א"ל לזרז לזרז בעברה בעלמא אלא שפשוף היטב ואפילו לא הודח בראשונה דבשר הדומה גמורה לא נסתמן קצת הפליטה כיון דיש לה דם ש"ע ובאין לה אלא זיר ש"ע נסתמן כמבואר בע"ז ונר"ך ס"ק ל"ט וז"ל :

ס"ק ל"ח עש"ך דוקא תוך יב"ש חבל לאחר יב"ש אף בה"מ אסור דא"כ תרמי פלוגא דרשב"א וז"ל דעת הרשב"א :

ס"ק י' עש"ך והמ"י כלל כ"ב או כ"ב כתב דל"ז חתיכה א' חתיכה בל"ז נר"ך קליפה דא"ל לנחש' משא"כ ב' חתיכות א"ל כ"א הדחה [ע"ל כ"ד ס"ק ד'] וע"י במ"ש ובט"ז ס' ס"ט ס"ק מ"ד:]

ס"ק י"א עש"ך ודע דמ' דמ' דאסורין הדגים נמלחו עם העופות בשבו קמ' ורמ"ז שפלטו קמ' הא לז"ה הדגים מותרים וזה לפי שעה מ"ד דגים תפלים מותרים הא להחמיר וע"ז ונר"ך מ"ז דגים אסורים א' לא פלטו הדגים כלל בלעו ול"ש ככ"ס דרמ"ז קרמיהו וא' התחילו לפלוט אין שיצור לדבר דמחמירין לפלוט ואסורים כל שדאי' ששעות עכ"ס פלטי קמ' [ע"י במ"ש] :

ס"ק י"ב ויראה דאסור אפילו נמלחו מחדש שיהא חז"ק וז"ע :

ס"ק י"ג ואולי סברתו הוא דוקא בשר ובטיה י"ש חילוק בין נחלח מחמם מלחו בה"מ שרי וז"ל כה"ג מ"י אסור משא"כ לענין אסור דם אף בנאכל מחמם מלחו הדם מרובה הוא ואף בלא נשיטת זיר אסור [ע"י כס"י ז"א כ"ד ס"ק ט"ז]. (ב) אש"י דאין סכנה במליחת דגים עם בשר מ"מ להחלל אסור ומ"מ י"ש לענין כ"ך קאמר או שיהא חז"ק וז"ל א"י יבשלא יתן עש"ס דרך ביטול והרי בלתיים החלה ט"י מליחה [ע"י במ"ז ס' ס"ד בוס"ק א' וכו'] ק"ה בוס"ק ב' עש"י כלל כ"י הנה בל"ש ככ"ס או כיון סכנה בדגים עם בשר :

ס"ק י"ד וכלל הוא בדגים מליחה אגב דערוד לפלוט דם לא בלע דם וכן אמר' ב"ה ככ"ס לבי"ע. (ב) וז"ל נבילה דמ' וז"ל דגים כחוש' דרבנן דז"י וזה בעלמא אלא ובשמיטת הוא דמ' וע"י ככ"ס וביטול א' הוא זיר דגים דמ' דרבנן אבדא בשר' פ"ג ס"ק י"ד וס' ק"ז ס"ק א' (ג) ודע שבטלו או מלחו הוא דרבנן לדידן טוין טוף הסתמן ספק זיר או מ"ס לקולא ומיהו דם הנפלט ע"י כבישה מעלי' או חומץ כשיצור על האב הוא דמ' דלא מבוטל מזה הוא אלא שחפ"ש ומכליע ועמ"ס כס"י ק"ה [כ"ד ס"ק ב' וכו'] בשמיטה לה' מליחה ויחיד כס"י ק"ה חולק] :

ס"ק י"ט עש"ך ועש"י ק"ה דכתב הר"ב בתקום הפסוק ופי' כ"ד דמ' [ע"י כאן בשר' רשק"א וס' ק"ה כ"ד ס"ק ל"ט] :

ס"ק כ"ב עש"ך אפי' בנחש י"ש נ"ה להחמיר בין השמא ההלכה למעשה או למעלה דמ' מחמם המ"ז הקליפה מדי' הוא במליחה וא' מחמם ארבעה בלע הקליפה רק חומרה מדרבנן כמ"ס הח"א בל"ח חס"י [ע"י כס"י ז"א במ"ז ס"ק ו' וי"ד ס"ק ה' וי"ג] :

ס"ק כ"ס עיקר החילוק בין דם ש"ע' הכשר עם זב"ז או פליטה קל"ס גלול [וג"כ כ"ד ס"ק מ"ד] :

(ב) והנה י"ש לענין ב' חתיכות אחת מלוחה ואחת תפילה וחלב טוין נפל על התפילה א' י"ל מ"י דהשמא מליח מכליע זירו בטהור תפל חבל לא דברים אחרים כמו חתיכה שלא הוכרה ונפלה לחתיכות מלוחות ולא נסתרה או להנ"י אף בשעה אין אסור ה"ה כאן א"כ כד"ס דקיל דמשק שריק אמרין דשרי לא בשאר איסורין והייט בל"ס החתיכה המלוחה בשר הוכשרה מרס ומלחה שיהא לא מלאה גילוי לר"ז א' זיר מלוח י"ש כח להבלי' חלב טוין בחתיכה תפילה או אין בו כח אלא להחבלת הוא עש"י [ע"י ח"ד בל"ז ס"ק ה'] :

ס"ק ל"ב עש"ך דגם הי"ש' מורה לכאן וחילוק י"ש בין נפלה לגיר או הונחה אלא חתיכה דבשר ל"ש ערוד וככ"ס אגב זיר דידים לא אמר' לי"ש' [ולהר"ב אמרין] ובסוגיה אלא חתיכה אמר' בשר ערוד ולא בלע ל"ש' ומשום א"ל כאן מליחה שיהא אף להר"ב ועש"י נ"כ נר"ך מליחה שיהא אלא ככ"ס אמר' במליחה ובשר המור יותר ולא הו"ה הרב אף תוך יב"ש אלא בה"מ :

ס"ק ל"ד עש"ך בשר שלא נמלח או בתוך שיעור מליחה שפלו לגיר דבשר הוכשרה ומהלחה א"ל לזרז לזרז בעברה בעלמא אלא שפשוף היטב ואפילו לא הודח בראשונה דבשר הדומה גמורה לא נסתמן קצת הפליטה כיון דיש לה דם ש"ע ובאין לה אלא זיר ש"ע נסתמן כמבואר בע"ז ונר"ך ס"ק ל"ט וז"ל :

ס"ק ל"ח עש"ך דוקא תוך יב"ש חבל לאחר יב"ש אף בה"מ אסור דא"כ תרמי פלוגא דרשב"א וז"ל דעת הרשב"א :

ההכרחי שאין פולט לאחר יבש ודעת דאין אומרים כדכס בעיר דיריה [עיי' במש' עיי' במ"ז סי' י"א ס"ק י"ב]. ויש להחליט אחרי החמור הר"ב בלא שיהיה שיעור כבשה על האש דהנהיב אחרי דלאחר מיד דהנהיב לשכרה רש"ל והא רש"ל גופא אין אוסר לאחר פליטה כל זמן וביש חזק פליטה זמן אלא כשיעור על האש ירמיהו כחבדו איז מ"ז י"ל דהר"ב חסד אליבא דנפשיה לשכרה רש"ל והא סובר דלא בעינן כשיעור על האש ה"כא דלימ דהנה ונחליה שנית. ג) ודע דלע"ז הכין הוא לשיש חזק שיעור אפי' שיהיה כשיעור על האש חמורין כדכס אב"ד דם דיריה ולאחר שיעורין [ואו לאחר כל זמן דלדיריה אין חילוק] אם נעל לזיר כשיעור על האש אוסר כולו ובפחות מזה אין אוסר מה שנתקף ה"ר כ"א כ"ק ולהר"ב חזק שיעורין אם לא שיהיה כשיעור על האש שרי וכשיעור על האש לימ מליחה שנית כדכס ב"א. וזו ולאחר שיעורין בלא שיהיה שיעור על האש חזק יבש י"ל להחמיר בדימ ובכמה כשיעור על האש אף בהימ אסור ואף חזק שיעורין וא"כ הר"ב החמיר וזהו מה שרש"ל אומר בזה מוקל אף מלחו הכשרה ה"ה חמור [אחר שיעורין] וזה טעם ענין מיד דלרש"ל אוסר מיד כדכס אי' ל' ולהר"ב שרי דכדכס ולבדך הכין הוא דחזק שיעורין אף בשעה כשיעור על האש שרי עיי' הדעה ומליחה שנית להר"ב ג"כ כ"ז בלא נכדכס יום שלם ירמיהו בדימ ויש לזיר מקום לזיר ולאחר שיעורין בהימ חזק יבש שרי כדכס ובאין הימ או לאחר יבש אף בלא שיהיה שיעור כבשה אסור מיד דלא כרש"ל מה שנתקף ה"ר :

ס"ק מ' עש"ך ולאחר שפלט כל דמה חזק יבש בהימ י"ל להחמיר ביש לזיר מקום לזיר ובאין מקום לזיר שפליט דלזיר חזק יבש חזק שיעורין ואף שיש לחלק [דכדכס דיש דמות מליחה] מ"מ כ"ל [וגאחר מיד] :

ס"ק מ"ז עש"ך וסוגו דמירי חזק שיעורין וזהו בקרקע י"ל להחמיר ביש לזיר מקום לזיר ובאין מקום לזיר שפליט דלזיר חזק יבש חזק שיעורין ואף שיש לחלק [דכדכס דיש דמות מליחה] מ"מ כ"ל [וגאחר מיד] :

ס"ק מ"ט עש"ך ודעי הגדה דהנה ה"ה ספק שחזק חמור ה"ה ספק דרובין ספק דרובין לקולא [ובכ"ז הש"ך סי' ק"ד ס"ק ד' ה"ז] :

ס"ק נ' עש"ך יצאיה כדכ דהס ספק אם היו החיים רוב מותר היינו חשש ספירה. אמר הר"ב דהנהיב לכתוב פדעי דהר"ב דהנהיב העולים משה"ו ו' מהר"ב בהג"ה כי דעה הוא וכל מורה לזיר לזיר כדכס. הנה הדין חלק לזיר ודעי' שלשה דברים חמירה אצל חמירה או חמירה העופלת לזיר כדכס או עופלת לזיר ככלי שחזק מנוקב. הדין א' הוא חמירה בלא הודעה העלה הש"ך אי' ביש דהס הנהיב אצל חמירה חזק שיעור הדעה קמייא אסור באין הימ. ב) ומשמע דוקא שקובלה טעם ממלח שנתו הא נפלה לזיר אף שיהיה קנה אין בך כלום וזה שכתבו החמור והר"ב משמע אף שלא הודעה בראשונה. ג) ומינה יש חילוק אם נפלה לזיר יום מקום לזיר לזיר אף נשתה כשיעור על האש ירמיהו כחבדו איז מ"ז י"ל דהר"ב חסד אליבא דנפשיה לשכרה רש"ל והא סובר דלא בעינן כשיעור על האש ח"כא דלימ דהנה ונחליה שנית. ג) ודע דלע"ז הכין הוא לשיש חזק שיעור אפי' שיהיה כשיעור על האש חמורין כדכס אב"ד דם דיריה ולאחר שיעורין [ואו לאחר כל זמן דלדיריה אין חילוק] אם נעל לזיר כשיעור על האש אוסר כולו ובפחות מזה אין אוסר מה שנתקף ה"ר כ"א כ"ק ולהר"ב שרי דכדכס ולבדך הכין הוא דחזק שיעורין אף בשעה כשיעור על האש שרי עיי' הדעה ומליחה שנית להר"ב ג"כ כ"ז בלא נכדכס יום שלם ירמיהו בדימ ויש לזיר מקום לזיר ולאחר שיעורין בהימ חזק יבש שרי כדכס ובאין הימ או לאחר יבש אף בלא שיהיה שיעור כבשה אסור מיד דלא כרש"ל מה שנתקף ה"ר :

בהימ כיון דהה טעם הוא י"ל דמימ החמיר יותר כנפלה לזיר דכלע טעם חמורין כנפלה י"ל ירדק דאב דהנהיב לא כלע כ"כ [עיי' במש' סי' ע"ז במ"ז ס"ק א' בדימ בא"ד ב' ובעי' סי' ע"ז ס"ק ו']. ולענין דינא הג"ז בסי' ח' ה"קל בהימ כדכסה ומ"מ בסי' י"ב ומ"ז כלל ו' א"ו י' בשם ספר תמים דע"ס ה"קל ג"כ בהימ [עיי' במש'] :

ס"ק י"ז עש"ך הנהיב כשיעור כבשה על האש ה"ה כבש ואסור ואף לא ממלח כלל הודעה בראשונה לדעתו אסור והש"ך ב"א ל"ז ובכ"ז חזק עליו ועמ"י כלל ו' א"ו י' דכשיעור כבשה על האש י"ל הוא עיי' מליחה דלא ה"ה כחבדו חמ"ש שנתה עליו כ"כ חסד כתי' הכי' של הש"ך דמירי כדכס ול"ש שיעור כבשה [עיי' בש"ד ס"ק ב' בדין הכי' ועיי' בחי' רעקא על הפת"ג שם בדין הא"ז] :

ס"ק י"ח עש"ך ומינה מליחה שנית ודאי חשד לזיר לאחר שיעורין דהנהיב כ"כ ממלח וכלע מירי אלא חפילו חזק שיעורין אפי' כיון כנפלה לזיר חמ"ש ממלח ואין כ"כ עוד להפליט ומינה לזיר מליחה שנית חמורין כדכס אב"ד דם דיריה ולאחר שיעורין [ואו לאחר כל זמן דלדיריה אין חילוק] אם נעל לזיר כשיעור על האש אוסר כולו ובפחות מזה אין אוסר מה שנתקף ה"ר כ"א כ"ק ולהר"ב שרי דכדכס ולבדך הכין הוא דחזק שיעורין אף בשעה כשיעור על האש שרי עיי' הדעה ומליחה שנית להר"ב ג"כ כ"ז בלא נכדכס יום שלם ירמיהו בדימ ויש לזיר מקום לזיר ולאחר שיעורין בהימ חזק יבש שרי כדכס ובאין הימ או לאחר יבש אף בלא שיהיה שיעור כבשה אסור מיד דלא כרש"ל מה שנתקף ה"ר :

ס"ק י"ט עש"ך ודעי הגדה דהנה ה"ה ספק שחזק חמור ה"ה ספק דרובין ספק דרובין לקולא [ובכ"ז הש"ך סי' ק"ד ס"ק ד' ה"ז] :

ס"ק כ' עש"ך יצאיה כדכ דהס ספק אם היו החיים רוב מותר היינו חשש ספירה. אמר הר"ב דהנהיב לכתוב פדעי דהר"ב דהנהיב העולים משה"ו ו' מהר"ב בהג"ה כי דעה הוא וכל מורה לזיר לזיר כדכס. הנה הדין חלק לזיר ודעי' שלשה דברים חמירה אצל חמירה או חמירה העופלת לזיר כדכס או עופלת לזיר ככלי שחזק מנוקב. הדין א' הוא חמירה בלא הודעה העלה הש"ך אי' ביש דהס הנהיב אצל חמירה חזק שיעור הדעה קמייא אסור באין הימ. ב) ומשמע דוקא שקובלה טעם ממלח שנתו הא נפלה לזיר אף שיהיה קנה אין בך כלום וזה שכתבו החמור והר"ב משמע אף שלא הודעה בראשונה. ג) ומינה יש חילוק אם נפלה לזיר יום מקום לזיר לזיר אף נשתה כשיעור על האש ירמיהו כחבדו איז מ"ז י"ל דהר"ב חסד אליבא דנפשיה לשכרה רש"ל והא סובר דלא בעינן כשיעור על האש ח"כא דלימ דהנה ונחליה שנית. ג) ודע דלע"ז הכין הוא לשיש חזק שיעור אפי' שיהיה כשיעור על האש חמורין כדכס אב"ד דם דיריה ולאחר שיעורין [ואו לאחר כל זמן דלדיריה אין חילוק] אם נעל לזיר כשיעור על האש אוסר כולו ובפחות מזה אין אוסר מה שנתקף ה"ר כ"א כ"ק ולהר"ב שרי דכדכס ולבדך הכין הוא דחזק שיעורין אף בשעה כשיעור על האש שרי עיי' הדעה ומליחה שנית להר"ב ג"כ כ"ז בלא נכדכס יום שלם ירמיהו בדימ ויש לזיר מקום לזיר ולאחר שיעורין בהימ חזק יבש שרי כדכס ובאין הימ או לאחר יבש אף בלא שיהיה שיעור כבשה אסור מיד דלא כרש"ל מה שנתקף ה"ר :

ס"ק כ"ט עש"ך ודעי הגדה דהנה ה"ה ספק שחזק חמור ה"ה ספק דרובין ספק דרובין לקולא [ובכ"ז הש"ך סי' ק"ד ס"ק ד' ה"ז] :

ס"ק ל' עש"ך יצאיה כדכ דהס ספק אם היו החיים רוב מותר היינו חשש ספירה. אמר הר"ב דהנהיב לכתוב פדעי דהר"ב דהנהיב העולים משה"ו ו' מהר"ב בהג"ה כי דעה הוא וכל מורה לזיר לזיר כדכס. הנה הדין חלק לזיר ודעי' שלשה דברים חמירה אצל חמירה או חמירה העופלת לזיר כדכס או עופלת לזיר ככלי שחזק מנוקב. הדין א' הוא חמירה בלא הודעה העלה הש"ך אי' ביש דהס הנהיב אצל חמירה חזק שיעור הדעה קמייא אסור באין הימ. ב) ומשמע דוקא שקובלה טעם ממלח שנתו הא נפלה לזיר אף שיהיה קנה אין בך כלום וזה שכתבו החמור והר"ב משמע אף שלא הודעה בראשונה. ג) ומינה יש חילוק אם נפלה לזיר יום מקום לזיר לזיר אף נשתה כשיעור על האש ירמיהו כחבדו איז מ"ז י"ל דהר"ב חסד אליבא דנפשיה לשכרה רש"ל והא סובר דלא בעינן כשיעור על האש ח"כא דלימ דהנה ונחליה שנית. ג) ודע דלע"ז הכין הוא לשיש חזק שיעור אפי' שיהיה כשיעור על האש חמורין כדכס אב"ד דם דיריה ולאחר שיעורין [ואו לאחר כל זמן דלדיריה אין חילוק] אם נעל לזיר כשיעור על האש אוסר כולו ובפחות מזה אין אוסר מה שנתקף ה"ר כ"א כ"ק ולהר"ב שרי דכדכס ולבדך הכין הוא דחזק שיעורין אף בשעה כשיעור על האש שרי עיי' הדעה ומליחה שנית להר"ב ג"כ כ"ז בלא נכדכס יום שלם ירמיהו בדימ ויש לזיר מקום לזיר ולאחר שיעורין בהימ חזק יבש שרי כדכס ובאין הימ או לאחר יבש אף בלא שיהיה שיעור כבשה אסור מיד דלא כרש"ל מה שנתקף ה"ר :

[illegible][illegible]

ס"ק כ' ע"ז ל"ב בספר כשעור על האש ל"ב
מלחמה שנית אף חור שיטות ואף ככל מטקב.
דקן (ב) דקן הספרות העומות מעלהם והכל ללמד דין
שיטות אחרים כי לאחד אש לא בדמ ויגיד חור דין
לחם דב"ע אלא י"ד א"כ לא אמרין כדמ אב"י י"ד
דדירה (ג) ולפי"ז ח"י ד' דמטקט אף בחולות בדמ כל
באין לו דב"ע אמרין דבולט אלא כדמ א"כ אש נמלחו
שם ודקן עם בשר וקודם שיור מיל הספרות דקן
וסודותיהם נבטלו י"ד לאחד שנים באין הי"מ דבולט
מבשר וי"ד שיור מיל (אבל בדימ מותר דאמר)
פולט י"ד אין בולט י"ד בש"ד סוסק ל"ז וע"י בש"ד
י"ד סוסק כ' בבדמ ל"א הי"מ (ד) מוסק בדימ
סודותיהם כ"ד שיטות נמלחו עם בשר י"ד אמרין דב"ע
מאוס באין לו דס אלא י"ד א"כ דשאי י"ד לאחד
שיטות מחר שיטות פולט י"ד בש"ע ואין נכסח
ומה"י להחמיר (ע"י ס"י ס"ט בדימ ס"ק י"ב וכו')
ע"י ס"ק ר' :

סימן ע"א ס"ק א' עט"ז אבל חזק קי"ל ברש"י
דאין השיעור מטעם כלל. (ב) וכל מזה מוזיק
בדס ולא כפרשה :

ש"ס

[illegible]

סימן צ"א ס"ק א' ערך הזה מליצה הראש שלם יש בו ב' איסורין אי הקרום דלא מהני ליה כרא חסירה ומליצה (אפי' נעז הקרום מהדרא לית מליצה אלא עם חסירה דלית ביה שווייקו דרחל) הכי מביא המזהר עליו שיש בו דם ונעטל הנולדת הוה בחולת בשכא"ת (אם נולדה הראש שלם מהני מליצה למוח אלא האיסור שאין הראש יכול ללצח שהראש מקופין) ולמוח מהני חקקה שיטתנו על חסריו וא' אפי'אפי' אפי' במליצה אלא הקרום (ש' של כדור ס' ס"ק ו') ושורשי א' אוחצי' א' אומציה ודון בקרום המוח (דךד מחרין) ויבא שד' :

ס"ק ב' ערך יס חילוק כעוף בין עליה למליצה אם לא אוחצי' א' אומציה (כא"ל מ"ש) דכעוף בגליה הראש מצי אסור דא"א להסיריד הקרום ממנו ובמליצה הראש כעוף מותר רק העוט והקרום אסור ע"י ס"ק ערך א' ^א

• • •

באין בית לפי ששם אינו נדון איש
השם דבש וייל דניח דאי משמע
ש"י בדיח"ט איש איש משא"כ
קליפה:

ס"ק ה' ערך והמצי כלל כיו אף יצא העלה לרצח
דאס אין אלב דבוק בחמשה דרך סי' נגד כל
הלב אף שנמלה דרין (בשעת בשול) ולא חמצי שעריו
דמחצה לבלוט כיון שהוא בשר ואלו הוא דבוק בחמשה
שטח סי' נגד דם אלב מזה לרא' אלב קודם
שכיל ולפי' אף שבוק כל שאין בחמשה סי' או בשני
סי' נגד כל החמשה וכשם בחמשה סי' נגד דמו במחלה
יש להקל בחימו (מחיה דרך סימ דם פוסקים דאין
יבולק לשער דם החלל ב) חמץ מבושר מןהאן דאס
נמלה אלב משכחת בחמשה סי' נגד דם אלב ושי'
במ"ס :

ס"ק ד' ואם נקדש הטב ולא נמלח או דיש טבא
בשר בדיח או לזקק ט"ס לחמיר אומה חרובה
ומיחו כבוד אורחים ל"ס בלב דמשמטות אורחים בטלי
חרובה ואין אכלים לב בהמה (וע"י בש"ד ס" קי'
ס"ק י"ג):

ס"ק ח' ע"פ דעה הנה הרי"ז בחי' כלל ד"ו דיו' נפש
דכבוד נאסר בחלילה כ"ק וחי'ו נרשע יס
ומחמדין נשביא הרי"ז בחי'ו נרשע לחי'ו לקלוק נאסר
בשבר בחלילה ואלו יואלין לרוב דישו' חלילה כ"ק
ואש"נ חמירי ואלו ק"ס ה' הא בחלילה חלילה ד"ס ה'
יורד קליפה ואלו ה' הא קליפה שבת כלל ד"ו ד"ק
לחומרא בעלמא וכ"כ התי' כדריא ולפי' חס לא
נמלה כלל הכ' ע"ס השוק קול מפי' נאסר נמשל עמו
חל' קליפה דכביכול הרובע חולק העש' בשו' ולי'ם
קליפה. (ב) והל' נמלה בשני' דל' נמלה סדרמולה
במח' הכ' לא נמלה כלל (ש"י) כ"ס' חס' בחי'ו ס"ק
: (ג')

ס"ק י"א עב"ד דאשילו אין דבוק גרד קליפה
במליחה ועמ"י כלל כ"ו או' חולק ובהב דוקא
דבוק :

ס"ק י"ב במליחה חפ"י הלב מותר ודוקא בבישיל
אסור הלב חפ"י איבא ס' ולא בבשיל:

ס"ק ש"ו עשר אפילו לא נמנה הלב כלל או לב
עריפה נכשלו עם החנינויות כשרה דמסמח
ש"ו נר כל הלב (ע"י בשר ס"ו ש"ו ס"ק כ"ב
ובמ"ז):

ס"ק י"ז עמ"ד ואפשר אף לטעם שם היורה פ"א
חוץ לרובם לא חייבין כל שאין מחובר במולדה
דק"א גופא חומרא (ע"י במ"ב):

ס"ק י"ט פערד ונחמי כלל כ"ו ח"י ט"ו דהק ח"ן
לך נחמה טיבא ודחי' מ' נגד לבה הא אם
טולין לשער ט"ט מ' נגד לבה ודחי' ט"ו וכן בחמיסא
ז' לב הטוף ד"ט לשער נכוח דח"י נכחיות ד"ט מ'
ט"י בחי' ביאר ס"ק ח"ן :

ס"ק ב' כבד הפנים או י"א עופות שהיו סגורים וממלאו ולא נשלו מהם הכבד וכימא דעופות מוהרים בנשול והכל יקרה והכבד ילנה ולא כהה"ש הלו עכל אחת נכון הכבד דאין העופות אקרוים בנשול ולא הוה ממלאו מזה א"י דלא נקשרו הוה כהה"ש עכב והכל יקרה וימלאו ולא נמלה חלל וימא הכבד יבקר כיון דאין מחזיקין דם בנבית והא דקשרו עכב שחר כבד מנו בסי' ע"ה דלכא דהדור חלל נשול ניר לא בלש המאכל דהדבור המלום הם לא עוררי רק ככ"ס אבד ניר דידה דעת רמ"א בסי' ע"י בסור הכה"ש דכל ככ"ס אבד ניר לא מ"י אלא ככ"ס ונבית לא ש"ך כה"י וימא דלחלוביון לאו בר אינש (נ"י) בסי' ס"ט במ"י ס"ק י"ג ובס"ד ב"י ק"י סוס"ק ל"ז) ומיהו זה להש"ך אבל להש"י ככ"ס ש"י אין לאסור (נ"י) רמ"א בסי' כה"ש מחס"ק סוף להש"י אסור) וימא דלח"י להסתייב (נ"י):

וזהו בחי' ס' נ"ב ס"ק ב' ושם ס' ק"ה ס"ק א'
ד"ה עוד זאת וזהו ס' ע"ב ס"ק ב' (נ"ב ו.א.) עוד
כתב בנ"י לחזו' שהוספתה עברה ס' כ"ה
עשרה המצוי' של עוד ד' ללקח והכר לחז' מעט
בשנה כ"ה המצוי' והכר ד' של עוד ד' ללקח כ'
היה כאן ולא כותב לחז' כאן ד' בשם הש"ל (פ')
בחי' בוס"ק ד' וזה ד' של לקח היינו ואסור דבוק
אצל חז"ל ע"מ שהסירו הכנפים וגררוהו ואסור השוף
ואסור הכיסוי כמ' בקדוה' א"ל מקצין לומר דחז"ל הו'
מוחזק' א"ל רוב הש"ל חז"ל כמ"ל אסורים :

ס"ק י' ודע לדין דלמי סוכרים חיסור דבוק יש בו
ב' טעמים ח' דחסיכה מהדרת לבלוע יותר הב'
נחל ס"א היתה חזק לרועב ונאסרה ובאיד"ר ל"ט
נחל היתה חזק לרועב דספיד"ר לקולא (ע"י במ"ז ס"י
ל"ב ס"ק י"ב):

סימן ע"ג ס"ק א' העין הביא פירש"י ור"ת והמשיך בדבריו יראה דמפרש ש"י רש"י הוא דמיבעי

בין קודם מליחה או אח"כ ח"ס [העין] אפילו אחר
מליחה וזה סובר לאחר מליחה ודלי שרי ומיבעי
קודם מליחה וההא"ש כבוד דרש"י בחוס' בח"י ה'ב'
דמיבעי" לאחר מליחה והתענין בדרש"י יראה דמיבעי"
דמיבעי" [גמי] בח"ס. כ) כבר אי בולעת גמיות או ללו
שים דישת עיני פירש"י ורין ומהאי אמנש הכו"ס הביא
ודקדקוהו ר"ז בעי שלקו בחלב מהו ולא אישטא
ולחמולמורא אלאה ספקא הוה ופירין ספיר כתיבנא בס"י
ש"ס [בח"ס] ח"ב כ"ט ר"י וזוים על הימר וזוים כבוד
אין וזוים ח"ב ס"ג כ"ט ר"י וזוים על הימר וזוים כבוד
שטח הכבוד ח"ן בולע אפילו שטחית וליכא ס' וזוים
ומהו אי ספק אי נפל דבר אישור על כבוד חי אלא אם
אין להחיר מליח' סוד. ג) דע אש נפל כבוד לאחר
מליח' ודורח [ח"ס] ר"י דמונח' אש כד"ס [ח"ס] גליל
איר דע י"ל דאשור וליח' גליה דהשקך כד"ס דמליח'
שמהני וא"י אוליין לחמולא וכן קודם מליחה אם נפל
דרש בעין עליו שדורח על האש י"ל נהי דאין בולעת
דרש שמהני ח"ס דרש בעין בולעת ולא כד"ס [ח"ס] כד"ס
ש"ס ח"ס ח' וכתבתי גליל ליד סוסים [ח"ס] :

ס"ק ב' טפ"ז ומ"ח המהגב ברח"א דאף לבטלו אחר
גליה די בנטיילת הוצרה חסס משא"כ כבד של
בהמה ודאי אין די בנטיילת המרה [נ"י] ח"ד ח"י
ס"ט ד"א:

ס"ק ג' ע"ז ואמנם הפ"י כתבו טעם אחר או
דחתיו אינה נאסרת היינו רשעים ולא לכתחלה
או הטעם תמוס הכלי או כמ"ס המ"י שם או א'
דמוצי נאסר (ע"י ב"ד ס"ק ט') ובע"י הכבוד הדסה
ודלמא מ"ס ה"ל ואף אי י"ס ש' במ"ס נ"ד הכבוד א"פ"ה
הרע"ט

עוף אה יכילין לשמר שיש כי נגד הלכ שרי ועכו"פ ב
ד"ס דליו בדס לב עוף כזו

ש"ק ב' כתב הפריש או י"א עופות שהיו סגורים ונתנו
 והכל יקרא והכבד יגלה ולא הכריז הלו ערל
 ומחלו מזה שכן דלא נקראו עם כחיותו עבה והכל כי
 וסמיקן דם צבאים ודמיון עם שאל כבד מזה כי
 והבשר הפלויס הם לא ערירי רק ככ"א אב ליר ידידי
 ולא שרי אלא בשרם ובשרם לא שייך בזה ה"מ וצ"ח לחוש
 ה"י ק"י כוסיק ל"ז ומזהו זה להשדך אבל לעצמו לפיכך
 להשיך אחרון ומזהו זה

סימן ע"ג ס"ב ב' עשר דבתי נלייתו אף כבד דמריבה דבתי אפיה שרי וצבתי נלייתו ודאי אין כל דבס ונא ממנה דבולה דס וכלבוס ס"א כבס הפסס דמקשה ולא יא' עוד וביס סס (שיחא נלה) שיחא דאי' לאליבא ונמ"ס כס' ס"ט כצ"ח אי' יד דהך בשלח כבד רחוי ליורס כן. (ב) עד דכבד כולה דס וכלבוס כ"א כבס דמריב' כנ"א מוחר דעל הארץ משכננו דס הנשקב כמ"ס אסרה תורה לא דס הכבד שקרוב ונמ"ס (ג) דס

דלעיל כתב וטעמין לנקר אף בפתוח מלי יום וע"כ לקדירה ואלן כתב דטהנין שלא לבשלו כלל אף לאחר הקיור אם לא שחלכו בלי יום המנהג כן וקודם לי יום חסירין הקרום ומבשלין לבתחלה ודומק:
ס"ק ה' עש"ך ולעיל סי' ס"ד נחבאר דשחול י"ב בו חלב איסור תורה ויש בו חלב מדרבנן והטולא י"ב לו ב' קדומים העליון מזה איסור והחתחת מדרבנן ובש"י ק"ה כש"ך א"י כ"ה וע"י חמ"י שם דלא קאי במשקל דקרום מפסיק ויהי לענין איסור דבוק לא אחריו דקרום מפסיק שאין מתערב יותר לבטלו ומיהו לעצם טוה טיה חוץ לרובט בלא"ה איסור בחלב הטולא דהוא איסור תורה [דלילו באידרא ל"ש העצם שחל חוץ לרובט כח"ס המ"ז סי' ע"ב ס"ק י' וע"י כש"ד סי' ק"ה ס"ק כ"ה]:

סימן ע"ה ס"ק א' עש"ך ועשרים שהקל בקורקבן בספק אי נמלח או לאו ועשרים כע"ז דאין להקל ולדבריו היה ודאי לא נמלח כיון דנחבשל היה כש"ד מאחר שחשבו זה לפסק פלוגתא דרבנן ואין נראה דספק פלוגתא דרבנןא כש"ן שקולו לא יחיד נהג רבים [ע"י כח"ס]:

ס"ק ג' וע"י ברין שכתב מטעם דם י"ב כהם אלא דאין יולא או דבשל במשטחו [ע"י כש"ד סי' כ"ג ס"ק ב']:

ס"ק ו' עש"ך ומיהו למלוח כהם עם שאר בשר מולחין לבתחלה מבי"ש דרדקן שכתב הט"ז א"י ו' שהמנהג כן אפילו בלא שומן ועשרים כה"י ב' א"י ע"י דאף חמין דאוסר דרדקן בכרם. מותר לטווחן עם שאר בשר ויראה לי דהולכין לתומלח בכרם ואם מלחו אותו והוציאו חוץ שיעורין והוציאו אלא מלוחה איסור אף בהי"מ [אע"פ דביתא אחרת דהוציאו אין סומתין וי"ל דבני"מ ל"ש הי"מ כח"ס המ"ז סי' ר"א שחל אין בו דם כשכרה המחבר ומסתמין נקבי הפליטה ולא אחרת כח"ס וע"י [ע"י כח"ס סו"י ט']:

ס"ק ט' עש"ך ובאורח מישור הרבה להביא על הש"ך דמיי"ר באין ידוע. ב' דע דשומן י"ב בו ב' קולות א"י דאף לא נמלח אלא מלי"א אף באין הי"מ ואף לאחר כמה ימים והוציאו י"ה היתר [ע"י מליחה שנית] ואם נחבשל כך [כלי מליחה שנית] גמ"י י"ה היתר באין הי"מ דאין מוחזק כ"כ בדם. הב' דאף דקין שטחו ומלחו יחד ל"א דבולעין ממנו כיון דאין מוחזק כ"כ בדם [וי"ל דה"מ לחי"ש המ"ז סי' ע"י ס"ק כ'] ומיהו י"ה לעי"ן דאפשר בשאר בשר [דפלט כל דמו ויזרו כ"כ הד"מ ס"ק ל"ד] לא דבולע ושאי"ן דקין דאיכא טעמא גמ"י דקצי קדמיי"ו וחלקוס ושי"ך בזה שריק. ג' ואם נחבשל שומן בלא הדחה אחרונה כס"י ס"ט כה"ג ד"ס סי' בשומן נושא ונ"ע [ע"י כח"ס]:

ס"ק י"ב עש"ך והטעם אין טהרין ויש לנשוך כהם:

ס"ק י"ג שפתי אחרים שרב אחד הורה בתחלתו שנהפך לעבר המאכל ומילאו בקתו ושאר דברים בלי מליחה ומלגו במים רותחין ע"י שיעור והתיר באומרו שיעורין כ"ק מבשל ואין מחזיקין דם בבני"מ והם כ"ק וימלח מזה השומן וע"י הורה דהפילו לפי"מ דפסק הט"ז כה"י ק"ה א"י ד' רכ"ש אוסר כולו. באין הי"מ א"י כ"כ שיעורין באין הי"מ אפ"ה כ"כ רק מפליט ומבליש. וזה קיי"ל בס"י אפי' לבתחלה כיון דאין מבשל אלא דו"ך לטול ול"ש שריק או ערד לפלוט ויבולע [ע"י כח"ד ס"ק י"ב ובח"ס]:

א"י היה סי' ונאמר ואח"כ נפל לתבשיל אחר ויש סי' נגד איסור הראשון אין אחרים כה"י ספיד"ר לקולא כיון דאין הספק בדברין אלא תחלה בדי"ת ואח"כ ודאי נפל לתבשיל אחר כה"ג לא מקילין ושאי"ן כאן דבמליחה הוא חומרא בעלמא כח"ס הר"ן ספ"ה דמאס ליתא דבבית ל"ש למצור במליחה [ע"י כח"ס סי' ל"ב סו"ס"ק כ"ד] ועמ"י כלל ל"א א"י ג' כתב בשחול הוא ספק חסרון ידועה או סי' ולי"ה ספק [ודעמו דבשר שנמלח טמא ג"כ איסור אם אין סי' בבשר נגד השחול] ומיהו בלי"ת השחול לפנינו שא"א לשער מקילין כח"ס הב"ח [ע"י כח"ס סי' י"ג ס"ק ע"ו]. ג' מ"ה הב"ח לאסור השחול ק"ה כיון דחגיג דרבנן י"ב בין הכל סי' ליטחרי השחול וי"ל איסור דבוק העצם דמותר לכלות הוא ספק תורה בשחול דאין הגעלה באפ"ל [ע"י כש"ד סי' ל"ב ס"ק ע"ו ובח"ס דמק"א]:

סימן ע"ה ס"ק א' עש"י ולענין דנא ודאי אין לספק ע"ז ולטעות ממנו סי' בספק אי נמלח וכדומה וכולו סביר דמחזיקין דם בכרם וכ"ס קורקבן והדריש יחיד הוא כה"ג זה ואין להקל בל"ג. ג' ודע היה נפק של שוף מחזיקין בו דם דה"ל כתב הוציאו כה"י מי"ט שאין לשוף כהם והוא"ס ובי"ה ויש לי כנגדן נפק וקורקבן וכיון דאין מחזיקין דם בכרם ויהי בהוא"ס ובי"ה היה בנפק נמי דהם כנגד אותן איברים [ע"י כח"ס סי' ס"ט ס"ק י"ג]:

ס"ק ב' עש"י הטעם דא"א לנקר השומן אונס לבוש כ"ב נתן טעם דמטעם דם י"ב בו והוא מזה"ר דבשל הוא לבתחלה י"ה למולח דאין מבשלין איסור לבתחלה ונ"ע אם לא נמלחו במיד מזה. ג' אם נמלחו דקין מליחה ממנו ושהה כשיעור מליחה בלא הדחה א"י ש"י לבטול דלא ככל"י כה"ס הפני"י דא"ה דם כעין י"ה על הדקין:

ס"ק ג' עש"י הי"ט שאין לערוח ויטול השומן מעל הכרכבא אבל שומן לתוך ודאי לבתחלה י"ה למלוח מבי' דרדקן ויעידו ודאי כה"י מלי"א אף באין הי"מ כיון דאין מוחזק כ"כ בדם [וכ"ס הש"ך ס"ק י"א]:

ס"ק ד' עש"י ל"ש כה"א וע"י ושי"ך מסביונים לאסור אפילו בהי"מ אם מלח התחלתו מזה פנים דל"ד למלוח מלי"א כיון שאין דם בבני"מ אין דם ששומן נגזר אחר המלח משא"כ בשאר בשר במולח מלי"א נגזר דם כיון דיש בזה הוזה דם ולא כהפ"ה ובי"ה דכאן ג"כ מותר בהי"מ ובהי"מ כה"י ב"י א"י כ"ד מותר בהי"מ וסעור"מ במלח בפנינו לתוך. ג' וגם בשאר דקין אם יש שומן עליהם דמי כמו מלוחות ולא כה"מ [ע"י כח"ס]:

ס"ק ה' עש"י כה"י רש"ל דאף דיעבר איסור ואף בנחת רק החלחול לבד איסור דיעבר דבשל ולא פלט שאין להם ליר וכן הסכים הש"ך בא"י י"ב [וכ"ס הש"ך סי' י"ג] ומיהו יראה בקליפה קשה י"ה להחיר בהי"מ דבבית גופא דמט הר"ב לטיל סי' ס"ט דמותר [ע"י כח"ס כלל ל"א ס"ק י"ג]:

ס"ק ו' עש"י ועשרים כה"י ע"י [ס"ק כ'] כה"מ שפילו לזר בלא שבו בתולות או תפלים והוציאו אלא מלוחה י"ה לאסור דכ"ס גמ"י לא אחריו אלא בהי"מ ובני"מ ל"ש הי"מ דאובליין לאו בר אינ"ס ולתי"י דקין חלקין וקצי קדמיי"ו י"ה לענין בהוציאו אלא מליחה ומי"מ י"ה לאסור [ע"י כש"ד סו"י ע"י]:

סימן
 ס"ח סי"א כה"י דכ"ס מותר למלוח לעי"ך אחרים וישומן מעל הכרכבא כיון שהכרכבא נחבשה ע"י שיעור י"ב ובח"ס:

סימן ע"ו ס"ק ב' דעת ר"ן בב"ח לליקוה דמ' דלוי בכלל ביטול כמו ויבטלו את הפסח [פי'] במזו ס' פ"ז ס"ק א' :

ס"ק ח' עמוד ח"ב כל גלי סיני אף לא מלה
כלל:

ס"ק ט' עמוד יסוקן כונתו כד הוא דאף לדיון דס' שיע' הנכד ובטען אחת היא מ"מ חלוקין בס'.

(ה) דס גען ממש לים הים וברם געיס בריח
מתחילין עבדי סט סב (ה) דס גען שטל על לוי
אחלל האם אסור וברם שלא הורח הדחא ח' עגיס
והטובד ער לידן דורא מרסב טיב (ה) דס גען
ששטפל על כר מלוח חוק מרסב אפי' לא עקב דין
מחשבו אסור ללי ורם טעיס אס לא עקב טעיס
עגיס ללי מורח בריח הרבין דלן וריח מרסב טעיס
אסור דרם דרם דרם אסור ור (ג) וישן

[illegible]

ס"ק י"ב ע"ד ונ"ח ע"ד דהו"ק כח דאשחש
לו דכ"י דר"ס פ"ד ס"י ח"ו דמורה דה"פ
השוד כ"ן כמחל ח"ו לא כמחל ודמ"י כלל י"ו ח"ו
כח דר"ס ודמ"י שו"ב ב"ק ב"ק ח"ל לנ"ל ח"ד
אש"כ לנחלח"י י"ד כח וכן ודמ"י שו"ב ח"ל
ומד"י ב"ק ח"ל ודמ"י שו"ב ח"ל י"ד [ע"י כמחל
ס"ס ח"ל]

ס"ק י"ג עמוד וד"ה במלחה ולא כהה שיטתו
דאסור לאכול חי דש' מחזקוס לחזקוס (ש' ס'
ס'ח בעיד ס'ק י"ב וס' ס'ס ס'ק י"א) (ב) אין
הלכה בבית ובחצר עליה וב כל הדם :

[illegible]

ס"ק ט"ו ע"ד ואם נמלח בזה בלא דקדק אי ואלא
בבלי נ"ב ט"ז ודאי מותר לבשל חמ"ד וכ"ס

ס"ק י"ט עמ"ד ואף חי אביר דפירש ממקום למקום
א"י ב"ב ס"ק ג' :

ס"ק כיצד עשך ואפילו לשי' מהדביל אם ננט בהבטלה
מחשבות בלש ובדאן דיהי ים אכסור ההבטלה ומה
לפנין הכשר השפוד דרך ליטן מזה ולא די בקם נשקף
דוקא בלא משקד ויהי דם משקד הוא אלא ליטן דליט
ירקון ותולטן בלא וכל ענינה משקד בחסן דרך ליטן דיהי
ירקון משקד משקד ללול טעם בחסן עיי' אור השפד די
השפד מאז ולא ענה כל צדו ותמדין הסבין אפילו ה
הא חשבור אם ויכיר (ויכיר המצו עין יל') ויהיה
בלא ליטן דאכור האכל חלב וקל מלן (הדור) ה
הא ליטן שר אכסורין שרד ביהר ולא ילא איז השפד
נמלח בשפוד וחתבו השפוד נחיש או להבטל (איל לשימ'
אכסורין איז הכא דוקא סרד להבטל) ואחרי כן ננט ס

[illegible]

ס"ק ד' מ"ם רמ"א וטעגן למחול שבוה בשבוע היום
אף שבוה קודש היום אין למחול קודש ויחזרו
בשבוע השבוע יתחיל חורש ושבח ושבח ליהודים אחר
כי מה שחזרין חורש חורש בשבוע השבוע
בשבתו על השבוע האם אין מזה לבטל בשבת דבר
ענין שיש וזה אי אולי אחר בלא הדמה לנו אישור
אולי:

ס"ק ה' ע"טו (ש"י בשרד ס"י) ש"ס ס"ק ב"א
ס"ק ע"א. (ב) הנה אנו מבינים למה קודם לזה
ובמחלוקת על המספר הכלל האם ולמה אחת הנשים ניש
בזמן הדין (א"י ע"א) ומיהו אם לא היתה נחשבת
בשעתו כן חזקה ולא עוד אלא אפילו לא היתה
בראשונה ולא בחזרה בשעתו כן חזקה דהא שוק
דס בעין ע"פ הכנה ואין בו כדי (לחזרה) (ד) ואם
נמנה ומה קנה ומהו בראשונה חזק לפתחה ויהי
קודם לזה כחם החזקה ואם לא היתה קודם הנשים
דיתה אחת הנשים ואפילו מה שישנו ומה
במקומה וי' הורה ומה קנה ומה קנה או שיהיה
מיתה ולא הורה ומה ובעל כן מיהו דהא היתה
חזקה ואין לא שיקן אלא בלילה דהאם אכל לא
בשעתו אלא כיון דהא דכל חזקה כ"י עוד לא
ומה ובש"י ש"י בשרד ס"י י"ב ס"י ע"א דהא
ויהי כן ש"ס ש"ס ויהי ויהי ויהי לא חזקה ויהי
לד"ר (ש"י בשרד ס"י) ע"א ויהי ס"ק ב"א. (ו) חזקה
למה דל"ל אם לא היתה בראשונה ומה ולא מה
דחזרה דל"ל אף במחלוקת על המספר כ"י ע"א
שחזקה בשרד ויהי (א"י בשרד ס"ק ב"א)

[illegible]

אחרי כהן הריב בסי' ס"ט בשמות כשיעור שעה והא
 ולי אחרי היה כשיעור די בחלי שעה ו"ל (ט) בבבלי
 חזקת שלמה :

דמועד לנלי מועד אח"כ לבבלי דין דנלי מנ"ח סדס
כח"ג ופס"י ט"ג דדיוי כדד [כדד ס"ק ט"ז] :

יולא ע"י מליסה כ"א בחשוון אבר אבר [ע"י כהן]

למסור וללבוש בשר אחר אחרת בים כמים וזאת המצוה
הקצרה ח"ו וכן ראוי לנסות בן [עשר מילין] (א) ודע
לחקור הא דתשמישו ע"י אור המדע ליוון (ב) ודע
שתשמיש כמים משמע מקורה די כפגמול ואם הגלי
ע"י אור ח"ד דם חמשה משמע היא וזהו תשמישו ע"י
מגולה (ג) מוכיח כדע על מה את שומעין לחקור על
המקום היה ענין אסור וכן על דבר לא חיוסות בן חלם
אם על בשר כמסור ואח"כ תחבין המסור לחמלל חלם
די דעבד דמית וזאת ח"ו אם ללבוש אסור די דעבד וזכר
ע חמשה ושמעית ואוסר חמלם. הו ואם ללו בשר בלא
המסר כפי' היה סוף די ליתון הגלי אסור היה היום
ע וזהו דהו נעבדים דהיהא וא"ע דעבד כפי' דרש
לחלם

התחין לקבל שומן הטמא ממנו כתבנו לעיל [מ"ז ס"ק]
הן כבש לבוש דיע' שרי ולדמיא ליע' :

סימן ע"ז ס"ק ב' ודע דיש לחקור הקריה אחת
בשר שפלט כ"ד ולרוב ומלתא מחדש אשר כח
המליחה בכח מתחלה והוא אלל חסוכה במליחה שלא
סהה כיון דהבליטה ופליטה באין כאחד למה ואסור
ובית אחיז אלל בשחרות דבר זה מבורר מטופות
ודגים שאסורים הדגים דקדמו לפלוט כל לירן ומה בכך
והא הם בחור שיעורו וככתן או כמן עתה והבליטה
ופליטה באין כאחד אם לא שנתלק דבמליחה ליש
הבליטה ופליטה כא' דמוד בולט והמלתא אין פועל
פועלתו כ"א בשעה שלמה משא"כ טעם הלכה טורח
מיבב שייב מוד ולבך במליחה בכל גווי אסור :

ס"ק ג' כתב הלכות אם מלחו לכ"א בפ"ע ולא שהה
במליחה ומלחום אסור יע"ש ונעמו דליא כה"ג
ככ"ס דרומה למלח כבש"אם שהחוק דחוק ול"ד ללילה
והוא חושב שייב וז"ע [וע"י בח"ש] :

ס"ק ד' ע"ז וזוהי הפנימי אי נמלה והודח אי
אסור כה"ג נראה דאסור ויש לשוין :

סימן ע"ח ס"ק א' ע"ז בש"ע כתב שומן וכפי
הנראה דניל שומן שדיב בריח כלל כ"ח ד"ג
שומן אוח ויראה ה"ס שומן בהמך דנחם אלל הא"ש [ע"י]
בכ"ס הגיה בשם הנאמן בערוזאן. (ב) ומ"ס בזיר באר"ה
כלל ט' ד"ב כתב ב"ים מתובלת ועמ"י כלל כ"ח או
י"ז דאשר ב"ים נקדשים ומעבדין הפליטה ואפשר
טובה דק"ב שרי והגיה ב"יע. (ג) ומה שהגיה לעיל הרי"ב
[בסוף כ"י ע"ז] לכתחלה אסור ללוח בשר שנמלח עם
בשר שלא נמלח היינו אפילו לא הודח אח"כ [הכשר
נמלח] אפ"ה לכתחלה אסור ודע' שרי אפילו הודח
כה"ג דהבליטה ופליטה באין כא' וכ"ס בשפוד משרק
שרק ואפי' לא הודח הכשר ה"ו מרחשונה דלגבי לילה
מיחשב דם פליטה לגבי ידיה כ"ס לגבי אחרות [ע"י]
כ"י ע"ז בש"ך ס"ק ט"ו :

ס"ק ב' ע"ז ויראה אפילו לכבוד אורחים אסורה
אחיה החסידה ול"ד לבטול שכל מה שפי'
הרועב מוליד לחון. (ב) ועשרת' או' אי כתב דבפסטידיא
לר"ך :

להקל ככ"ס נבי שפוד הול"ל ודס שביטלו דרבנן וא"כ
לכא"י לגבי בבית ה"ס דל"ו לא מקילין ויחא דנאסר
השמוניות שבשפוד מחמת דם המפורד ולי"ש באיסור
נעבדינן זה טעמו דחגי' בשאר אסורים דרבנן וכל
בדרבנן שומכין אחרן דמחיר בדם ככ"ס [א"ס יולא]
כל הדם לא י"ז השמוניות כמו שכתב בפתיחה לה'
מליחה בדי"ה דע ד"ס לחקור] ומחיר' מותר התבטול
(ו) כתב אר"ה כלל ל"ו או י"א שא"ס שכתו ול"ו כשר
בלל לייבון דשרי הכשר וא"ל עוד ללבן השפוד וזוהי
דבליטה טעם פליטה השפוד ויראה לי דהיינו שגולה
אח"כ בשר שנפלט דמו דל"ו לא בולט השפוד בשניה
ופלט מה שבלט בראשונה אבל אם עלו אח"כ בשר
שלא נמלח ודאי לר"ך ללבן השפוד אח"כ ולא כהמ"י :

סימן ע"ז ס"ק ב' ע"ז המהרש"ל וכן הכס"ס הש"ך
דבפנימי ליש ככ"ס שאין אלל הא"ש רק ערוד
שי"ך בפנימי שאין בולט משא"כ היבא שבוטל שאין
ערוד ו"ו לא אחרי' ביה ככ"ס ונחיתן אף שאין ערוד
כל שהבליטה ופליטה באין כאחד אף שאין לי ז"ר ש"ע
ככ"ס לפי"ו הכי ה"ס הדין ליש"ס וי"ך כל היבא
שנתיים תפלים שתיים מותרים דלחיות בל"ט הפנימי

בשעה שהוא חס ע"י לילה או מפלטי דרומה ונכ"ד
ואין בולט וחיתון אף ש"ע בולט מפנימי דאין לפנימי
משבר כ"א דרך החיתון ככ"ס בחיתון שאלל הא"ש
ובתיים מלוחים וזהו שיעור' נ"כ שרי וקמ"ל דלי"ה
דהמלתא נאכ"ר [דשפנימי בשעת מליחה] ל"ה אחרי' ד"ס
כ' במילוי ע"ס השוף נגד המלתא שבפנימי דמסתמא טוף
הוא כמו המילוי וכש"ס בקדירה כ"ס כמו החסידה שרי
כמב"י ס"י ס"ט והחיתון מדיח אח"כ וש"י [ע"י ח"ד]
ביא"ו ס"ק א' [ה"י] כששיתן לא שבו שיעור' נ"כ
מותרים דפנימי ערוד ואין בולט. (ה"י) היבא שהפנימי
תפל והחיתון לא שהה נאכ"ר הפנימי מיד ע"י המליחה
ובכ"ס ל"א לגביה אבל החיתון נ"כ תפל מותר דאיתא
יבולט ל"א חיתא ט"י ל"ס או הפנימי ערוד ולא בולט.
(ה"י) היבא דחיתון תפל או לא שהה והפנימי שהה
דנאכ"ר ומדבריו אית' למד אף שלא הודח הפנימי דאין
נכסתין אפ"ה נאכ"ר הפנימי ואף דבכ"י ט' פסק דהיבא
דשולט ז"ר במליחה אין בולט מחסידה שאללה הכ"א
דמי לחסידה שפלה לז"ר דודאי בלטה אלל דהתם
בה"מ מותר ע"י הדחה ומליחה שית ככ"ס אגב ז"ר ידיה [ע"י בש"ך כ"י ע"י ס"ק ל"ו וז"ל] ואלן שאין אלל
הא"ש ל"א ככ"ס [ע"י בחיד בא"י ס"ק א' ובמ"ז סוס"ק א'] דכתב נ"כ ויודח הפנימי. (ה"י) היבא שהפנימי לא
שהה וחיתון שהה א"ס לא הודח שרי החיתון דאין נאכ"ר ואף דע"י בולט ע"י המליחה חסידה מפנימי וביין שאין לי
דס ש"ע כ"א ז"ר והרי"ב לא התיב אלל בה"מ ולרש"ל אף בה"מ אסור י"ל ללילה לענין זה ערף ממליחה ובכ"ס
אחריון בחיתון אף שבלט כל ש"ס לו ז"ר ש"ע ככ"ס [ע"י במ"ז ס"ק א' והמלתא ס"ק ב' דאוסר בזה] אבל הודח
דנכסתין נקבי הפליטה בחיתון ל"א ביה ככ"ס כה"ג :

ס"ק ג' ע"ז וא"ס וזל"ו בלל הדחה בתי"תא והדיח החיתון מותר דהשוף [מסתמא כמו הווי"ל] ובכ"י ס"ט
נבאר דא"ס ב' בקדירה כמו החסידה הכל שרי [ובכ"י המ"ז ס"ק ג'] ומימי הא ודאי דא"ס אין בחיתון כמו
הפנימי אין שאר דברים שבקדירה מנערך כיון דהמלתא הוא בפנים אף לש"ך דחולק על רש"ל כס"י ש"ע [ס"ק
ל"ה] כאן מודה :

ס"ק ד' ע"ז מדבריו נראה דבה"מ עכ"ס שרי כמו כס"י ס"ט דמדיח לחתם דל"א כע"ז בא"י ד" כס"י י"ש
דכ"ג אכ"י בה"מ אסור וז"ע :

ס"ק ה' ע"ז כתב בתשובת רבדים ס"י מ"ז אותן הוטבין חסוכה בלל בין חסוכה לחסוכה ועלין בלא מליחה
אסור והפריים או' ה' כתב דלכתחלה אין לעשות כן דיע' שרי ומדיח בלל שהוא חרף' איט' אית' בה לא
אסור ולא היתר. (ב) ודע דלרש"ל יש לראות ב"ים ע"ס בשר שלא נמלח מחיר וזה ה"ו כפנימי דשולט כ"ד ולר"ו
דבולט מחיתון ולדריה ליש בפנימי ככ"ס כיון דאין אלל הא"ש כח"ס בא"י ט' וז"ע :

סימן ע"ח ס"ק א' ע"ז וכפי הנראה דבמליחה כה"ג א"ס טעמו בבזק אסור הכשר דה"ס נמלח כבש"אם
דדוקא לילה מותר מדיח דד"ס כרסה ולרדיון בכל גווי אסור אלל שדאי"ה להכ"ז כה"ג ב"י או' ו' כתב
בכ"ס דמשי"א דה"א דמ"י דה"ס טעמו לבד אוחא במליחה איירי יע"ש ומימי לרדיון ודאי אין כ"ס דא"ס בלילה אסור
הכל כ"ס במליחה דה"ס מולח כבש"א"מ. (ב) ודע טעמו בלילתו רכה ופסטידיא בלילתו ע"ס וא"ס אח"כ ואף
בלילתו רכה אסור הכל וכל דין ביטול י' לה"ס :

ס"ק ב' ע"ז ועשרת' וכפי הנראה ד"ס הרי"ב יורה דאוסר עכ"ס כ"ס כמו במליחה דבענין ס' וקלפ"ה ה"ס
כ"ן

בישול היה כאן ומיהו הא אחינא שאם נפל לאיש וגשם
ספיקו להקל ולדינא ז"ע [נשי' במז' סי' ז"ב סוס"ק כ"ד
חיה גדול הוא עד מ

ס"ק ה' עש וכלא' ביאר טעול בסומרים דיש
סעולתא כתי' כל יתר כעול איש ביור מיב
דורש יא להבשר ממני או העול היסד מקרוב או
הכלכל כחן דמכשר דגס כעפיק דלעולתא כתי
השד כחן ליו דאס מי יבית הוה הכרעה אלס שפין
לפמך עין כיומרת דהכשפין בהשבה כ' לית כתי
עוד מי' דיומרת חס ימס אלף בנים ונמנים כתי' כתי
דש

ס"ק ו' עש"ך דבמסורת כל שא"י דדורס-מוחר אף ש
ג' סימנים ומסורת. (ב) ומ"ש א"ס דורס או מולק

וראש ושרה רחב שאין להחזיר הניז מטעם דהוה
ספק הטקול מיעוטא דמערין [והוא טהור] ומיעוטא
דש להם ראש ושרה [והוא דג טמא] וזר טמאין
דדבן וספידר לקולא] וז"ל [והוא ספק בדאי] ודבן
ע"י במ"ס במ"ז כ"י ז"ב ס"ק [יב] :

ס"ק ו' עש"ך ומשנה הא בטומות דאי אף לאחז
שיעורא חין להקל. (ב) וזע מה שיש לספק הוא
במית הים בעלי קומה כמו עורא ומחזא דמא ודומה
אם טהר בהם הדין הוא דלאחר שיעורא חין להם לזר
[בגין שיעולו קשקשית] או דמיא לאו בכלל דגים הן.
(ג) גם דג ספרדי אי נאחר דמא הוא [ע"י במ"ז ס"ק
בין דרגלים לאו במקום כשיעורא הם אף לאחר שיעורא
חזר בלא נעלו קשקשו דקמשי] וזר מוטות כמבוי
במ"י ע' ולא מוט כל זר כדור שיעורא :

ס"ק ח' עש"ך אמנם ביכ"ש פכ"ה ס"י ע"ט פסק
הניז טמא עם טהור בעל ביו' [ע"י תרומות
פ"י מ"ח] ולר' שבעל דג טהור בעין ס' וז"ל ב"ח
מחש' וז"ל [ע"י במ"ס] :

ס"ק י"א עש"ך וכלל הוא כל דמטעם חזקה או
רובא כל היכא דאיכא לכרורי בקל מנדרין
משא"כ היכי דהטעם דהרדכי חותי מחזיק איסור א"ל
לפספס כלל אף דאיכא לכרורי בקל :

ס"ק י"ב עש"ך ואולי לשיטתו במ"י ק"ו א' א' דהי
ע"י כניסה מעליה היה דמ' וספקא למחזא
והא"י כלל כ' א' ד' האריך דרוב ע"י ביטול לחז
דמ' וז"ל כניסה דרבנן ומ"ס מהר"א ז"ל ע"י כניסה
דמ' היינו ע"י כניסה בדפין שקורין פירוש שגור הווא
ע"י זה הוא מחש' (ב) והנה מדבריו הש"ך ויראה דוקא
ספק כבוס מעליה (א) דהוה כבוס על האש ויהיה
[אף אם נישא] דהוה כבוס כבוס על האש ויהיה
ק"ה אפי' חין להחמיר [באין] דבעל הוא במים ולא
מיקרי דמ' ואם שורה גזיר מחש' וספק כשיעור על
האש י' לעין [בדגים א' היה דאין] ונעמי' במ"י
ק"ה [במ"ז ס"ב] א"ן א' כבוס כשיעור על האש בדרמ'
הוה דמ' או דרבנן :

ס"ק י"ג עש"ך כבוס מ"ה דהוה ס"ס טמא לא נמלחו
טמאם ושאל חין בהם שומן וכיון דמ"ה י' ס"ס
בדרבנן שרי בחד ספיקא כמבואר [עש"ך דר"י ס"ס
ס"ק ע"ו]. (ב) וזע למ"ס הש"ך ח"ב פועל שהיה ס"ס
נמלח עם כשירה וטהור כה"מ וטעמא מטעם ס"ס
טמא כשר ושאל כלבה כמ"ד מליחה כ"ס סג' ואחא
בשומן כספק א' נמלחו אחא מחמירין [שאל לא נמלחו
יחד ושאל מליחה חין אובר אלל כ"ק] י"ל כה"מ וז"ל
אפשר כאן כמי שרי ועוד בשומן י' להחמיר ע"י וז"ל
לא היה שומן [ע"י בשערי' ח"ב ס"ג בנתי' וס"י ק"ה
בש"ד ס"ק ל"ד דתב' להפוך] :

ס"ק י"ד עש"ך הנה לבאי חולק על הט"ז א"י ח'
דמ' דיעה א' הוא פירש' ודיעה ב' הוא הר"ם
ועש"ך ס"י דיעה א' הוא הרשב"א וס"ל כה"מ דכלית
הוא דג טהור אלא במ"י הגמ' דמחלק בין פתוחות
לסתומות ס"ל כה"מ :

ס"ק י"ה עש"ך דלמי' בהרמי לשרא א' פתוחה
להחזיר אותה חביות בעין ב' חביות דא' חולין
מעליה נפל משא"כ חביות א"ל כמבואר [שאל כבוס שהיה
פ"ה פתוח נפל וסג' ב' להחזיר אותה חביות ולהחזיר
אחרים אף שחלל ב' חביות כב"א כלבים א' השאר
אחרים ולדיעה שניה שהוא הר"ם ז"ל בפתוחות בכלית
א' כל החביות מותר ובסתומות ב' טמא כב"א כלבים
א' השאר מותרים אבל אם נמלח ב' כלבים בחביות
פתוחות אף דיעה א' מודה דטולן מותרים ע"י הו"ס
ש :

ס"ק כ' עש"ך ולדינא בפסחא ויש ב"א מהן ב'
כלית

ולדינא ז"ל והיתר סבורה כי אף שברבועא מתחמין
בו החס' רובן מחמירין לאכליה משא"כ כאן וכ"ה דאין
שומד לאכליה דהר"ם הוא אלל ע"י פשוטא מוולין
האדם ושומן מחמו דפאות ח"מ כיון דשומד לרפואה
לאכליה אפשר לאסור ע"י במ"ל פ"ד מה' אבל לעין
המחמירין אי שרי להסתמך ועמ"י ק"ו איסור סבורה
א' מ"ס או דרבנן. (ג) השוה מה דלכ"ז אף להר"ם
בעלי קומה שהם בעתה חיות כל שאין להם סנפיר
וקשקשה הם בעלי דמבשר [והנאחר בדגים מחמיר
מבשרם לא האכלין] אלל שאין לוקין עליהם להר"ם
מדינא [משום דק"ה הר"ם הפסוק אלל תהי' א'ה
נפשוהם בכל הש"ך וכו' דתב' כש"ך דהו"ס כ"ד
ללקוח עליו כ"ס דהמבין] וז"ל לאיסורין מעטין וא"ו
דבעין שלא יהיו איסור א' אף דמלוקין בעטין כמ"ס
ס"י כ"ז [מנא' לפי' דחזוה ה"ס טמאין ודגים טמאין
אין מעטין וא"ו דהם בלא איסור וז"ל ס"י פ"א ס"י
ס"ק א"ן] ובעלי קומה שיש להם סנפיר וקשקשה מותרים
לכ"ז :

ס"ק ד' עש"ז משמע דבעין דרמי שיהיו החביות
דומות במחזא גם מחמירין גם מחמירין זה לזה
וכנראה מדבריו במ"י ק"א א"י ע"ו ועש"ך א"י ד' :

ס"ק ו' עש"ז ויראה דהיינו לאחר שיעור שעה כמ"ס
הש"ך א"ו ז' לאחר שיעורא דורא דגדול לחת
קצבה לדבר ולפ"ו מובא דה"ן א"ס היינו דג טמא
אלל טהור לאחר שיעורא אף דלקמן משמע כאן ה"מ
איסור כאן שרי בל"ז דגים ויהיו כאן כי שמוניה [ע"י
במ"ז ס"י ע' ס"ק ע"ו]. (ב) אמנם יש שמוניה ואחר
שיעורא שריבן א"י מחמירין הוואל ויש שמוניה פועל אף
לאחר שיעורא דלא הוה וז"ל [ע"י בש"ד ס"ק ו'].
(ג) עוד א"י מוסק א' מלחו לז' טמא מחמיר לאחר
שיעורא א' י' להחזיר כמות אלל טהור [ע"י במ"ז ס"י
ע"ו ס"ק ב' ד"ה ויש להקרי' ד] וז"ל הט"ז פסק
כבוס איסור כ"ס הש"ך א"י ע"ו יפמי' כלל כ' א' ד' י"ל
האריך להוכיח דמ"י כבוס הוה דרבנן ומיחו כאן י"ל
דהוה ס"ס להחמיר ב"ח נמלחו יחד ושאל נשרי מעליה
ואף בדרבנן להחמיר וזה שכתבן פסק הט"ז בפשיטות
לאסור ספק כבוס ובמ"י ק"ה ה"מ בל"ז :

ס"ק ז' עש"ז ומ"ס מלחים ל"ד האריך האורח משר
א"ו א' דבא"ר שם ד"י כתב רוב דגים אין
שומן בדגלים מלחים וז"ל דעלין הכה"מ מחזק שם
עיקר בשומן יפ"ס. (ב) והנה אף דא"ס בין כבוס לשמן
אפי' בדגים א"ו בקיאי :

ס"ק ח' עש"ז דיעה א' הוא פירש' דכלית חין טמא
המזר מלחו בל"ז דגים טהורים הלכך בפסחאות
חין יחד אלל ב' חיים דוקא דב"א טמא מעליה ב"א
וב' מחים נמי איסור ומיחו ב' חיים כל החביות פתוחות
מותרים ע"י חביות זו ולחרים כלית הוא שם דג
כולל לטהור ולטמא [והוא] דפניה כלית באלפס הוה
ל"ק להר"ם דיש גמי טמא] ובל"ז ה"ו טמאם [כ"י
חביות דג טהור לידע שהניז מרגיש טהורים הוא
ו"א ה"א הוא הר"ם בפסחאות ו"ל כלית א' בחדא כולן
מותרות דחד חביותא ובסתומות בעין ב' חביות כב"א
א' כלית ואין חילוק בין חין או מחים ו"א ה"י הוא
הרשב"א ואין חולק עם הקד"ס אלל הוא מלחא בפ"ע
דוקא לז' דרבנן התיירו ע"י כלית הא כש"ס עוד
חביות ואין יצירות א"ס הם טמאים או טהורים כיון
דחביות איסור דהוה ספיקא דא"ו גזרי' לז' א"ו גופא
(ג) וזע דכלית זו לרש"י שהוא חין טמא מותר הוא
באכילה גדול במשקה הלבוש בכלי כמו מולשים ס"י
פ"ד ובפירש' לאחורי הכלי איסור וכ"ס הכ"ז :

ס"ק ט' עש"ז דהכור מפרש מ"ס בגמ' חין קולן אלל
המחמיר היינו בקי ואין מחמיר היינו בל"ז
כ"ז

כלית לכ"ע מותרים ובאחת או בשמונת נב' מביא
ל"ט:

ס"ק כ"ג ע"ד ואין להקשות מ"מ לחסדי (החמיות)
טהורות דכל"ט ע"י כנס מעלי' משמאים ולי
ס"ב מעלי' נמי אסור וי"ל דהו"ס ס"ב שאל החמיות
אחרות טהורות ושאל לא נכרה מעלי' ויש לראות כיון
שזה כשיעור מל האש ודוחות הו"ד א"ס לא
שנאמר דוקא מעלי' הו"ד ד"ס אבל כשיעור על האש
הו"ד רק כמו מליחה ולי"ן דרבנן (היינו בדגים) ולאחר
שיעור לא גזרי וא"ס נאמר דכנס דגים כשיעור על
האש הו"ד דרבנן א"ס בשאר איסורין ומיהו כנס בנר
הו"ד ד"ס מטעם מליחה וא"ס לפ"י בדגים לאחר שיעור
אין להחמיר (נ"י כ"ד ס"ק י"ד):

ס"ק כ"ד ע"ד הקד רואה מדבריו דחוק הוא מש"י
הע"י כ"ד י' להחמיר קרבי וכו' דגים בשלימין
מכ"י ה"א גימחו ל"מ לא באומר מדג פלוני ולא א"י
מלחמים ולש"ך מכ"י גימחו א"י מלחמים לא של דג
פלוני ועוד הו"ד ובשלימין י"ס לגדד ולמד דגים ל"מ
משל דג פלוני כמ"ס חמ"ס:

ס"ק כ"ה ע"ד ומה דהחמיר סוכר בישראל חסד
מכ"י גימחו אבל בעפרים אין להקל בגימחו
באומר א"י מלחמים:

ס"ק כ"ו ע"ד שכתב באר"י משמע שחולק על ה"ב' ומיהו מומחה ומחוק בשכרות אובלגין אדומים ושחורים
אפשר דחסור משום לא פלוג:

ס"ק ל' ע"ד דכתב ומ"מ הראשון עיקר וא"ס אין חילוק בין לפסו או לא לפסו דבנחמך חשיב כמטבול א"ס בלא
לפסו וא"י לא (נחמך) לפסו אסור באיסורא עכ"ל. (ב) ולכא"י חולקין הע"י והש"ך דאלו לפ"י בא"י שלם
אסור ובלעטו מותר ולש"ך בא"י שלם מותר ובלעטו אסור וה"ס לענין חמ"ס:

דין שרצים הנמצאים במים בפירות בקמח ובגבינה

סימן פ"ד ס"ק א' ע"ד וא"י באחת מנג' וזה
דמקרא לא נפיק אלא מכל אשר האכלו במים
לרבות כלים ושאר משקין מנג' וא"י דליה בכלל איסור
דקרא ל"ב ליהי כמו חולטים בנגינה ד"ל א"ס פישו
שרי וז"ל:

ס"ק ג' ע"ד ואין חולק על הע"י דהו"ד מיירי באין
מאובים ע"ס המים והע"י אומר דא"ס מאובים
עליו א"ס ע"ס המים וד"ל א"י ביה ב"ה. (ב) והכ"ס
בג"י העור א"י ד"ל מה שרוב העולם מוחלס בו
א"ס דלדידיה אין מאוס אסור ל"ס וכו' א"ס לו מאוס
דבזה כ"ע מודים:

ס"ק ח' ע"ד דעיקר כ"ד דספקא דא"י לחומרא
ומ"מ ז"ל מרובין המושבין כמ"ס הע"י ש"ס ל"ס
מו"ל וזה שותל"ן. (ב) כתב הפר"ח א"י ל"ג בורות ש"ס
בהם חולטים ולוקחין מים ולש"ן ואופין פת וד"ל הפת
אסור דהו"ס פ"י בדופני הכלי וי"ס והו"ד פשוט ואפילו
א"ס נאמר דפירוש בדופני המנח אין לחוש מ"מ הו"ד
פ"י על הקמח בודאי ואסור (נ"י במ"ס):

ס"ק ט' ע"ד וז"ל אי א"ס עוד ספק בגין כמאן
מתי"ס בתוך המקד דמחל לא פ"י ושם פ"י
מזה דהו"ד בטי"א דלא אפשטא דהו"ס ס"ס (נ"י במ"ס)
מ"מ מ"מ ס"ק א"ל. (ב) ודע דהכל לפי הדין כמ"ס
הר"ב בנ"ה וז"ל מק"י כמסננת רחבים אסורין:

ס"ק י' ע"ד ומ"ס א"י פירשו לאיר דאסור היינו
חזק לכלי דחזק הכלי יראה דלא גזע מתי"ס
דופני המנח ויש לענין בזה (נ"י במ"ס). (ב) וטעמ"ל
בג"י ב"י א"י ג' כ"ס דמצי"א דאוקון יתושים בהם
בעלי כנפים אסורים א"ס בנשקין דמחמא ה"ס פורחים
באיר ולא התיר אלא אוקון דא"ס להם כנפים (נ"י)
כ"ד סוכ"י פ"ד):

ס"ק

בקי ומ"מ נאמן אלא דמ"י שטותה הו"ד ומש"ס בשלמין
ואומר טורים ה"ס כומקין עדותו לסימנים ול"ס דטותה
הו"ד ובעפרים שאין נאמן מותר דוקא א"ס אומר משל
דג פלוני וא"י מכירין שטותה ח"ס הראש"ש שאין סימנים
מובהקים. (ב) ובנמוחו מתי"ס א"ס אומר משל דג פלוני
ומכירין שטותה דלשק"ר ל"ס דכשר הו"ד ולטותה כיון
דא"ס מכירין הדג הו"ד שטותה ובעפרים ל"מ גימחו
דלא מרתה אלא דוקא בשלימין דמרתה:

ס"ק י"א ע"ד וי"ל דלא כהראש"ש דסוכר מומחה
היינו בקי ושאינו מומחה שא"י בקי וכשר הו"ד
אלא דמ"י לטותה ולהרש"א ל"ס לטותה אלא מומחה
היינו מחוק בשכרות:

ס"ק י"ב ע"ד כ"ס ב"י וא"ס ד"ס מ"ן טמא שה"ס
אדומים מ"מ לאחר מליחה משכירים ב"י ולפ"י
דוקא מומחים או אחר שחלמו ישרא"ל מותר ומ"מ אין
להחיר דג ברבוי"א ע"י שאין זה כ"ס סימן מובהק
כיון דרואין ריטותא (דכאן מחירין סתם טוברי דגים
דליכא בזה ריטותא אבל אין להחיר הדג שאין בו
קשקשים וט"י במ"ס):

ס"ק י"ג ע"ד וכן משמע בגמ' ורש"י בכורות ו' ב'
ד"ה רב א"י וכו' הפר"ח א"י כ"ז דלא כש"ך:

ס"ק כ"ג ע"ד שכתב באר"י משמע שחולק על ה"ב' ומיהו מומחה ומחוק בשכרות אובלגין אדומים ושחורים
אפשר דחסור משום לא פלוג:

ס"ק ל' ע"ד דכתב ומ"מ הראשון עיקר וא"ס אין חילוק בין לפסו או לא לפסו דבנחמך חשיב כמטבול א"ס בלא
לפסו וא"י לא (נחמך) לפסו אסור באיסורא עכ"ל. (ב) ולכא"י חולקין הע"י והש"ך דאלו לפ"י בא"י שלם
אסור ובלעטו מותר ולש"ך בא"י שלם מותר ובלעטו אסור וה"ס לענין חמ"ס:

סימן פ"ד ס"ק ב' ע"ד ונפ"ח א"י ב' דכ"ס לא
אולקין בחר רובא אלא א"ס לדידיה לא מאוס
א"ס לדידיה העולם מאוס שרי כמו דאמר' בהמקשה של"א
כ"ס ה"ס תאכלנו וא"ס לדידיה מאוס ולכ"ס אין מאוס
אסור וי"מ הו"ד דרבנן וט"י מכ"ס ב"י י"ג ומיהו דבר
ש"ס סכנה משמע דהו"ד ד"ס מקרא דומרתה א"ס
נפ"ח ה"ס עכ"י ק"י (נ"י ב"י י"ג בג"י ס"ק א' וכו')
פ"א כ"ד ס"ק ג' (נ"י):

ס"ק ד' ודע א"ס בגלי ופירשו מבפנים דשרי
כתב הפר"ח א"י ו' דוקא שחור חמ"ס למשקה
ה"א עומד ע"י דופני הכלי מבפנים א"ס לנחות כ"ס
ול"על ח"ס אסור וא"י א"ס מ"י חסור כיון שנאמר
ש"ס א' בפירוש וי"ל דלא נאמר אלא כל שנטעלו בפ"י
הו"ס פירש לתוך פ"י ודומה לשורן על הארץ משא"כ
ש"ס כ"ס המשקין הי"ס רבימיהו אבל מהרש"א משמע
בדופני הכלי א"ס שלח חזרה למשקה שרי וז"ל:

ס"ק ח' ע"ד ה"ס בג"י חלק בין עיקר גדולתן
בבזר כל שש"כ בכלי מבור ופ"י על הכלי
בפנים דלאו רבימיהו אסור דמשקרא בבזר והשת"א
בכלי ופ"ס המשקה שרי א"ס בכלי א"ס דמחמא ה"ס
בטור. (ב) ובטי"ק גדולתן בכלי דין כ"ס ככ"ר ויש בזה
לפ"י בג"י קולא וחומרא קולא דמותר לשאוב מכלי אל
כלי וחומרא דמבור לכלי א"ס ש"ס שלח פ"י ע"י אחורי
הכלי או שחל' החולטים בפנים קודם לז"ס אפ"ה
אסור שח"א פ"י אח"כ לדופני הכלי בפנים אבל הע"י
כתב דהחש"ש שח"א ע"י שאינה בא"י החלל ע"י דופני
הכלי בתוך או בא"י בפנים קודם לז"ס ולפ"י כשרותה
שלח בא"י קודם לז"ס א"ס מבור לכלי שרי ואסור
לשאוב אלא כל כלי כשאין רואה דמח"א פ"י ע"י בתוך
או שח"א בא"י לרופני הש"י בפנים קודם לז"ס. (ב) כתב
הפ"ס

ס"ק י"א ע"ד וזמ' או י"ב עוד ספק הוא ס"ס.
(ב) ועמ' כלל מ"ו או י"א הביא בשם הפרשה
באש"כ ב"ק ק' אף דכל אחיל פשיטתא הוא להריס
ול מ"מ היינו היכא דחמירין כדריא בנמי אחיל
משא"כ היכא דלא אחר אחיל אף דבאחיל מיבעי' ליה
לא הוה פשיטתא. (ג) וזהו פ"י מתמרה לתמרה פ"י
הלכות ס"ד והדפוס ב' פירות זה בוס וזה מזה לזה
יע"ש [ט"ו] דריס ס"ק י"ג] והיה נראה לומר דמשכחה
שהחליט ע"ג הפרי בחוק דהשתא איירי העולם אין חזק
ובכע"ז מתמרה לתמרה וזהו דהוה פרי אחר אי חשיב
כשוקר על הארץ או לאו וזמירו י"ל דכע"ז ודאי הוה
לא ספק ופירשה מההוה הוא איבעי'.

ס"ק י"ב ע"ד ותוכן נוגעו דר"א"ש גורם פירשה
ומהו ברי' והריס גורם פירשה מההוה כלל וי"ו
אש"כ הוה ספק והריס או י"ב כהנ פירשה מההוה לא
הוה אלא אידי' דא"ך ע"ד שוקר על הארץ בפירשה
מההוה ודפחו להקל יע"ש ויב לרשות באתא אח"י פסקו
להחזיר הא כל יקרי בדרגין לקולא [ט"ו] כמ"ז ס"ו
כ"ג ס"ק ד']. (ב) ובכע"ז בנ"י הבי' או י"ו דמאי
שלא הניס הריס כלום שהתא כפירשו שהבנים
להחמיר כדריס או ומהפשה החמיר יע"ש אבל מה"י
כהנ דבי אחרין הלכה כדריס או יע"ש שו"ת מור"ם
להס"ך מרישה שו"ת משא"כ כהן אין מפורס להס"ך
דמתמרה כהנ החוססם לכע"ד דפ"י ואח"כ מההוה אסורה
ואח"כ הביא מחלוקת י"א וי"מ בפירשה מההוה יע"ש
ועל"ה ג"כ להחמיר:

ס"ק ט"ו ע"ד כהנ כחב דתולעים במלח ודאי מעלמא
אמי דבדית כדומה למלח שאין מסרית וזמ'
גריס ספק אלא ודאי משא"כ כהנ כשם עוד ספק
הוה ס"ס:

ס"ק י"ו ע"ד ועמ' כלל מ"ו הא דשריין לזכור
מעט מעט הוה מעט ס"ס שאל לא פירשו
ובחל לא יזכור הנו לשראל ולפ"י תולעים שפקח
הוה דשריין הא במלח דמעלמא אמי ליכא אלא מלח
ספקא אף מעט מעט אסור וכן א"ש פירשו ודאי כהן
שוקר מכלי לכלי וכדומה ופירשו בחוק וזמ' המנהג
להקל אף בזה וזמ' דהשראל לא יקח עד שיבדוק
המלח אלא חיישינן שאל יתן כפת וא"כ איכא ספק
שאל נמוחו ובאקום שאל קונין פת מעשים בלתי
פרי למכור לעכרים או יאשה פת ופחות אותו פתים
דאין קונין וזמ' ופ"ד:

ס"ק י"ח ע"ד והעיקר דאין לעשות ס"ס בדים אלא
היכא דהספקות הם עובים וקריב להויר כמ"ו
ספקא דפלוגתא היכא שרוב מחירין או קבא קבא
דקריב לזמ' כהנ' יחזיק לעמוד המעט הא לא"ה אסור.
(ב) כהנ הפריה בקריא איתן שקונים ומוכרים דבר
מאכל שו"ת מור"ם א"ן איסור דלא ככ"י שו"ת
מבוס דאסור להסתחר בדברים האסורים באכילה דאין

נותנין יותר דמים בשביל התולעים עכ"ל ולא ידענא למה דחאו דהא דאין טועין במורה דבדבר השומד לאכילה
יהא אסור מיה הוא שאל יביא לאכול ממנו בשעת מכירה היה כהן דים לחוש לזה ודף בזה"ל דהוה פ"י תולעים יע"ש
כמו חזיר ע"כ יע"ש על מ"ה מקיץ השו"ת להסתחר בדברים שפירשו וזכרו דהוה דהוה דהוה [ט"ו] כמ"ז ס"ו
ס"ק כ"א ע"ד והכלל כל דבר דהרבו להחליט במחמיר אפילו לא ידעין שהחליט אסור לאכול בלי בדוקה
מכש"י ס"ח וז"ל אין דבריה להחליט במחמיר אלא בחלוט מותר דתולין כמ"ז אלא חזיר מין כמ"ז א"ש דהרי
להחליט בחלוט או במחמיר הלכך חולטין להחמיר כספק השקול מיה. (ב) וזמירו כספק החליט במחמיר דאסור
דוקא שלא עבר יע"ש [ומזמן תולעים] ובנאמא החליט מי שעה חדשים בני דכל בדיה שאין בה עוש א"ן מי
שעה חדשים:

ס"ק כ"ב ע"ד אמנם האידנא מתמירין ודאי ודורין קטניות על השלקן כל או כפ"ש והמתקנין מכללין
והטעם [בדורקין י"א] שאלו מתקנין אותן בחוקת מחלוקים והכל משהנה לפי החקוק וזמ"ן. (ב) וזמירי פלוגתין א"ן
וחתכין לשנים ודא"ן א"ן שם חולע ונראה השעם כקטמית ניכר בחוק או י"ב תולע מאכ"ל פלוגתין א"ן
להכיר בחוק ועוד טעם שאל ידע נקוב הגרעין וא"ס אין נקוב הגרעין ליה שאל י"ב תולע חק הגרעין כי הוה
עבר וזמירו איתן פלוגתין שפירשו עליהן יע"ש יראה דים לבדוק אכדוקת ח"ן:

הפיה או י"ד דבכלי פרי וכן מכלי לכלי היינו שאין
בכלי אלא משקין הא י"ב בו אובל הוה פ"י על האובל
יע"ש ולדירי יע"ש כל ש"ס משקה אף שפ"י על האובל
וזמיר למשקה היינו דביתיהו ובדי' וז"ל הוה א"ש פ"י
ממשקה דרופן הכלי וזמיר שרי אפילו כ"ס כל שכן פ"י
על המאכל חוק המשקה דברי ולדנא יע"ש:

ס"ק ו' ע"ד ועפ"י ח"י י"ו כהנ קתח הוה כמ"ו
משקה ופרי כ"י' לדופן יע"ש וא"ן ע"ז כלל
וכן הסביתו רוב אחרונים. (ב) וז"ל דמ"ז דאסור
להאכיל לעבדו ובפחתו הס"ך כמ"ז י"ו חולק וס' הש"ל
מחירו ועפ"י ח"י י"ח שיבטל ערס השת ובדי' להאכיל
לעבדו ובפחתו [ט"ו] כמ"ז:

ס"ק ח' ע"ד וא"ן אוסרין אף כמ"ז כמ"ז כמ"ז
קטנים וא"ף א"ש מונח הקתח בכלי וכן הלכה
וא"ן לשטח:

ס"ק ט' ע"ד כהנ קתח שהחליט מותר לעשות וזמ'
יע"ש דא"ן ש"ס אלא היי"ש אלא דאסור שאל
יבוא לאכול כשהוה בעין והאחרונים מחירו דלי"ה שאל
יבוא לזמן חזעט ועפ"י י"ב ס"י י"א החזיר אף כמ"ז
היו לעשות מהן יע"ש. (ב) ויראה לי אף שאל כמ"ז
קתח שהחליט וכן כמ"ז שטועין מפלוגתין מחלוקים נראה
לי ה"ס מילין כהנ' י"ב להחזיר דא"ן עולה כ"א היי"ש
לחזיר ולא החליטין כלל וי"ב ס"י [נגד השעם דמילין]
אף ש"ס רבים מאד ועוד דרופן אחרים דברים
החלוקים הוה נטיל ע"ד או י"ד א"ס מותר. (ג) כהנ
הלכ"ס מי שסר מחדש מותר לשטוח יע"ש במחמיר
חדש דא"ן אלא יע"ש בעלמא ילמד מחלן וא"ן נכון
דכ"ן טעם החולע בעל כ"י משא"כ י"ב לענין חז"ס
מייבין כדת כמ"ס המ"ב כ"י י"א א"ס היי"ש של
תבואה הוה כמ"ס ואסור לזי' שו"ת מחדש ובדי' לא
החזיר אלא בוס ס"י נגד התולעים הא לא"ה לא החזיר
בזה. (ד) ולענין מי מותר לקנות מימי הדפוס דמייבין
והרי"ז בלי בדוקה הכל לפי הזמן והמקום באלוה
החמין ובזמן החום אין אוכלין אלא לאחר הדפוס אף
דהוה ס"ס שאל אין כהנ' ובמ"ז לא פירשו מלח היכא
דאיכא לבדור בקל מבריקין ועוד דבימות הקץ שמי
הוה לכן שומד נפשו לא יאכל עד לאחר הדפוס:
ס"ק י' ע"ד ולדנא י"ב לאסור החולע עמו כמ"ז
אף שאין מקום לחוש ולחזיר התבדיל:

ס"ק י"א ע"ד כהנ דשיל פא"ש שד"א לכל י"א
שמים שאל לאכול הדמירין יע"ש שאל בדדוקה
ופרי"ה או י"ב כהנ עוד טעם כהנ סנה בלח"ס כהנ
מוטל עליהם ומעשה היה וזמ"ו כהנ א"ש"ס ד"ל.
(ב) ובדי' כהנ אש"י מעטס אין אוכלין ראוינים
יחלוי"ג ואזמ"ו. (ג) כהנ מה"י כלל מ"ו או י"ב בל"ס
גדולים כמיון כמ"ו או כמ"ז א"ן אסורי החולעים
שבתוכן ערש"י כהנ"ס י"ב וזהו כמ"ז:

ס"ק י"ב ע"ד וזמ' ודאי ודורין קטניות על השלקן כל או כפ"ש והמתקנין מכללין
והטעם [בדורקין י"א] שאלו מתקנין אותן בחוקת מחלוקים והכל משהנה לפי החקוק וזמ"ן. (ב) וזמירי פלוגתין א"ן
וחתכין לשנים ודא"ן א"ן שם חולע ונראה השעם כקטמית ניכר בחוק או י"ב תולע מאכ"ל פלוגתין א"ן
להכיר בחוק ועוד טעם שאל ידע נקוב הגרעין וא"ס אין נקוב הגרעין ליה שאל י"ב תולע חק הגרעין כי הוה
עבר וזמירו איתן פלוגתין שפירשו עליהן יע"ש יראה דים לבדוק אכדוקת ח"ן:

ס"ק כ"ב ע"ד אמנם האידנא מתמירין ודאי ודורין קטניות על השלקן כל או כפ"ש והמתקנין מכללין
והטעם [בדורקין י"א] שאלו מתקנין אותן בחוקת מחלוקים והכל משהנה לפי החקוק וזמ"ן. (ב) וזמירי פלוגתין א"ן
וחתכין לשנים ודא"ן א"ן שם חולע ונראה השעם כקטמית ניכר בחוק או י"ב תולע מאכ"ל פלוגתין א"ן
להכיר בחוק ועוד טעם שאל ידע נקוב הגרעין וא"ס אין נקוב הגרעין ליה שאל י"ב תולע חק הגרעין כי הוה
עבר וזמירו איתן פלוגתין שפירשו עליהן יע"ש יראה דים לבדוק אכדוקת ח"ן:

ס"ק י"ב עט"ו והנהיג כהנ"י ב"י א"י מ"ז העתיק דברי הע"ז להלכה ולדינא הכל לפי הזמן וכל שומר נפשו יש לבדוק:

ס"ק ט"ז עט"ו והא דמהני טעון ברוכב בחולשים אבל מילבין אף הרובע אסור עמ"ש בס"י ק' ומיהו הכשר במשכב שר' אם ירחלו היטב ויבדקו יפה בבדיקה:

ס"ק י"ז עט"ו כתב משנה וכו' והנה אם לא נמצא אצל המוכר אלא אשה אחת מאלה בשלה היינו אומרים כאן נמצא וכאן היה ע"י אשה תס"ז בברוב דלא מחוקקין רישותא מחקוק למקום ואף אומן שלקחו חס"כ ולא נשאר אלא ההיכר בלבד לא מחוקקין איסורא והולין שבכל אשה זו נהוהו המילבין בשלה ומיהו אם ג' אנשים או יותר לקחו ונמצא בג' מילבין יש לאסור גם בשאר בג' וכו' בפרי"ח א"י ל"ג י"ג. וכן אומן שלקחו אחר שקמה האשה ומאלה בשלה מילבין ולאחר ששם מאלו אלא המוכר מילבין האחרים מותרים דמה שיש ביד האשה אמר' אגלה נהוהו זכא כאן נמצא וכאן היה ואילו המוכר אמר' שמה חס"כ נהוהו ויודי' ס"ס לא נפקא ומ"ש הע"ז דאומן שקטו אח"כ אסורים היינו שקטו אחר שנתנו המילבין אלא המוכר כגיל [ע"י בפ"ה ס"ק ו'] ועשרתה א"י ל"ג ח"ל על הע"ז ובהנ"ל אסור בג' ובמ"ז כלל מ"ז א"י מ"ז והנהיג כהנ"י ב"י א"י ס"א הביא בשם דמשיא להסיר והמורה להסיר עט"ו ומחמת י"ט אין לחתום בידו:

ס"ק י"ח עט"ו והיוני כיון דא"א בענין אחר קרי וכתב כהנ"י כהנ"י ב"י א"י מ"ז חותם שיש בו חולשים אין להם תקנה בענין שטובים דרך נקבים אין להסיר לבשל הקומץ שימותו החולשים ולא יהיו טובים דרך נקבים דהוה הוה מבטל איסור משא"כ בדבש ענה מותר לחמם ולסמן יע"ש [ו"ל הע"ס דכוותה להחיות החולשים וע"ז מותרין טעם בהחמוץ משא"כ בדבש אין מונחו לק"ך] ויש לעיין בזה [ע"י במ"ש ס"ק י' בש"ד]:

ס"ק י"ט עט"ו וקמה שנתנו מילבין בחיבור אין היסור לבטל בארבעת עור פנים [וכי"כ הש"ד ס"ק ל"ט]:

ס"ק כ' עט"ו ויש לעיין במ"ש הר"ב וכל חולעת שיראה שם ידבק משמע אף אם ימצא יותר מ"ז חולשים שרין ולא אמרינן הוחק בחולשים דלמרינן דהשאר בזהו או נעמנו ומיהו המעין בתה"ד משמע דריקוד דרך שאל נפלו מהנעמנים לשם וכל מה דא"א לברורי מברדינן לא דמואלין עוד חולשים חיים ול"ע:

ס"ק כ"א עט"ו ודע דחולשים הנדלים בבהמה בין עוד לבשר אחיה י"ב בזה וא"כ בג"ס אף דליכא מרי מחיה א"י נמצא חולשים בין עוד לבשר אין אסרינן התבטל ול"ש מ"ש לנביהו [ע"י ש"ד ס"ק מ"ב]:

באיסורו דכ"ז שלא פירשו שרי ולא הוה בריה והנה בג"ע להקל ובאמת כל השוקקים כתבו דמילבין הוה בריה אלא דא"י אחר כ"ז שלא פירשו בתלמוד לאו בריה הוה אלא אוכלא דאפרת ואח"כ כשפירא הוה בריה ומקרי טור באיסורו ע"כ אין להקל כלל [ע"י במ"ש]. (ב) בשולח למחנה הביא שפירא היה הקמה מונחש בצבאו מרחיט ויהו טיפה היטב כנפח שאין יוצא עוד חולע ושרי בריה יע"ש וסמך עמ"ש הפרי"ח דנקמה כ"ז שריא בשר אף שירב שרי וכבר כתבתי [בש"ד ס"ק ע"ז] שאין להחך ע"ז ובהנ"ל וי"ז ל"ע אם יש לבחון ע"ז [ע"י במ"ש במ"ז ס"ק ו']:

ס"ק ל"ב עט"ו ואף דהוה ספק דהנן דבריה אין בטילה דהנן י"ל דנמוח ל"ה ספק השקול כ"ז ולכא"ל לאחן דמחיה ס"ס בנזקס חוקה היה כאן [ע"י ס"ס שמה לכא' יותר חולשים ושמה נמוחו] אף ד"ש חוקה לאיסורא דכיון שמה"ז ה' החוק ד"ש יתכן אלא דל"ד דהבא ה"סס מהנניד לחוקק דהחוקק מורה ש"ס כאן יותר וס"ס אלה אומר שאין כאן וכל כהנ"י אפשר דכ"ע מודים דל"ה [ע"י בש"ד ס"י א"י ס"ק ד"ן]. (ב) ודע דנא"מ מקשה על מ"ש [הנ"ל] בס"י כ"ז ס"ק כ"ז וכן ס"ק י"ז דוקא חולשים מנוש' הוה חוקה כ"ז הא מכללא לא מחי' הני' בשם הכל כ"ז בל"ח תס"י ג' שטורים הוה חוקה כבר עמד שם המחנ"י א"י י"ב וכתב דמשיא השחיטו בש"ש שם דמכללא אף ש"ס ג' ל"ה חוקה יע"ש והל"ה כתב דא"א נאמר כן א"כ בש"ס שמה"ז ג' עשית' אם

ס"ק כ"ג עט"ו ויראה מדבריו דכל שדרכו להתלע בתלש לר"ך בדקה המחכרת מ"ס זנבים ואח"כ מ"ס רוחמין מ"ד דלא כע"ז א"י י"ב שהקל בספקן אבל באין דרכן כלל להתלע או א"כ ש"ס בדקה. (ב) די בדקה טענין ורוחמין וא"ל לברור מקורס כלל:

ס"ק כ"ד עט"ו הפרי"ח א"י כ"ז הביא מדרש רבה פ' שופטים וירושלמי פ"ק דשבת כל בריה שאין בה ט"ס אין חי ש"ה חדשים [והא דא"י בג"ס דלין לאחר יב"ח] דשפרא לא הוה אלא לאחר יב"ח. (ב) וכתב עוד הפרי"ח מ"י שיריה לאלול ערשים בלי ט"ס פקטוק איסור יקנה מתחלה השנה ויתכנס במ"ס רוחמין ויתכן ש"ה חדשים ממש הרמיהם שכל מלשט שער עליו לאחר שמת ש"ה חדשים שפרא הוה ומומרין דליכא למיחש שמה ימליש אח"כ כיון דהנמוח במ"ס רוחמין ש"ס אין מתלשין עכ"ל לא ידענא מר"ל הא דלמא אם חי ש"ה חדשים ומת ועברו עליו ו' חדשים נעשה שפרא ואף שלכא"ל סברתו נכונה. (ג) גם מ"ש הפרי"ח דאין מתלשין לאחר שהנמוח במ"ס רוחמין איש כן דאדרבה מתלשין ביותר. (ד) כתב כהנ"י הע"ז א"י י"ב ש"ה מעשיבת לר"ך י"ז חורב כמו בכתולים שאין חודשים לאחר י"ב ש"ס כא"ס עיברו השנה חודש מקרא דאקרא כ"ז היה כלן ויש לחוש לדבריו [ע"י בש"ד יר"ד ס"י קס"ט ס"ק י"ז וכו'נ"מ]:

ס"ק כ"ז עט"ו דע מה שבסעודות גדולות מבטלין קטניות בלי בדקה כלל ואח"כ לאחר הנישול כמבטלין רוחין אם יש חולשים ולא ש"ה עכ"ל מ"ד לפיכך הש"ך בא"י ל' בפירות קטנים הפרי כ"ז ואסרינן הפאר ועוד דאין מבטלין איסור הוכא דאפשר ע"י בדקה מקורס ועוד שמה יבכח ויאלול בלי בדקה ע"כ אין לפטוח כן:

ס"ק כ"ז עט"ו ומיהו פלייתעין נהנו לחתכו ולברק בפנים ומחראי להשליך הגרעין דאין הפסד בכך דשמה י"ס חוק הגרעין כל שלא ש"ה יב"ח אלא לאחר יב"ח א"ל להשליך הגרעין [ומה שאין די בבדיקה חוק דאין יב"ח ולאחר יב"ח נמי אין נסין למשלה ודוקא קטניות נסין למשלה מהני בדקה חוק ע"ל ס"ק כ"ז]:

ס"ק כ"ט עט"ו וליריין אין חסוקין טעם דעפוד מותר דנבאבדה הריאה דוקא בריה מחי' מותרין אלא הע"ס דהוה ס"ס וכו' בדבר שדרין קלה לריה מתולעים אבל דברים שמוין בהם שוראי לא הוה ס"ס שמה אין כאן חולשים:

ס"ק ד' עט"ו האר"ך להחמיר ולומר חנ"ז ונר"ך ס' נגד כל הפרי דלא כח"מ דחוקל לשאר דברים ואוסר רק הפרי עמנו ועט"ו א"י י"ד חוקל כ"ז ועמ"י היקל כ"ז מטעם הע"ז דחולשים מדרבים ששמו כל אדם קלה בהם:

ס"ק ד"א עט"ו כתב כהנ"י ס"י ק' א"י ד"ה והנה לדעת הרשב"א דמילבין לא הוה טור והנה לדעת הרשב"א דמילבין לא הוה טור אלא דא"י אחר כ"ז שלא פירשו בתלמוד לאו בריה הוה אלא אוכלא דאפרת ואח"כ כשפירא הוה בריה ומקרי טור באיסורו ע"כ אין להקל כלל [ע"י במ"ש]. (ב) בשולח למחנה הביא שפירא היה הקמה מונחש בצבאו מרחיט ויהו טיפה היטב כנפח שאין יוצא עוד חולע ושרי בריה יע"ש וסמך עמ"ש הפרי"ח דנקמה כ"ז שריא בשר אף שירב שרי וכבר כתבתי [בש"ד ס"ק ע"ז] שאין להחך ע"ז ובהנ"ל וי"ז ל"ע אם יש לבחון ע"ז [ע"י במ"ש במ"ז ס"ק ו']:

ס"ק ל"ב עט"ו ואף דהוה ספק דהנן דבריה אין בטילה דהנן י"ל דנמוח ל"ה ספק השקול כ"ז ולכא"ל לאחן דמחיה ס"ס בנזקס חוקה היה כאן [ע"י ס"ס שמה לכא' יותר חולשים ושמה נמוחו] אף ד"ש חוקה לאיסורא דכיון שמה"ז ה' החוק ד"ש יתכן אלא דל"ד דהבא ה"סס מהנניד לחוקק דהחוקק מורה ש"ס כאן יותר וס"ס אלה אומר שאין כאן וכל כהנ"י אפשר דכ"ע מודים דל"ה [ע"י בש"ד ס"י א"י ס"ק ד"ן]. (ב) ודע דנא"מ מקשה על מ"ש [הנ"ל] בס"י כ"ז ס"ק כ"ז וכן ס"ק י"ז דוקא חולשים מנוש' הוה חוקה כ"ז הא מכללא לא מחי' הני' בשם הכל כ"ז בל"ח תס"י ג' שטורים הוה חוקה כבר עמד שם המחנ"י א"י י"ב וכתב דמשיא השחיטו בש"ש שם דמכללא אף ש"ס ג' ל"ה חוקה יע"ש והל"ה כתב דא"א נאמר כן א"כ בש"ס שמה"ז ג' עשית' אם

ס"ק כ"ג עט"ו חיל הכה"ג בה"י ב"י או קריא בה"ג המרדכי שרץ שחוק מותר דכל הנשרפין שפין מותר ומיזו אדם בריא יזהר א"ה כלל ל"ג י"ג ק"ו עכ"ל א"כ הא דכתב המחבר חיים רשום ודאי הכין הוא דבריא אסור אלא שראיתי להמ"י כלל מ"ו או ט"ו תמה על הב"י דהמרדכי וי"ש וז"ל מירי לשרוף לכתלה וליתן לאכול אסור לבדאי דהוה כמכלל אסור לכתלה הא שרץ שחוק אף לבדאי שרי עכ"ל (ע"י) בדים ס"י ל"ג ס"ק מ"ו:]

בגדו שפין וליתן כהכשל לחמץ הכבשיל וליה אין מבעלן אסור בין שאין בוהמ"י רק על הנוגע של במיזין ויהא דאסור לעשות כן ול"ד לדבש או חמץ מחולשים בדבשים יש עוד נדרים שבדמים מחלוקה ובדבש לתקן הדבש מחל"כ כאלו וז"ל אין לעשות כן ע"י בגד טב מאוד בלא ינאלו דרך נקבים (ע"י) במ"י ס"ק י"א ובמ"י:]

ס"ק ל"ד עט"ד וירק שהחוק ג"ש בחולעים אסור לאכול בלי בדוקה (היינו ירק מי דמתי בדוקה) (ב) עכ"ה ג"ש דמתי קאפ"ר ופערטריקא קשה הבדוקה בתי וע"י מיטב בגדו שחור ויכדים החולעים ע"כ לרובין בדוקה יפה והכ"ה כתב דהם חרות ועושין י"ש ובאמת הם ידוע שהם מיני מחיקה להעשים המאכל ומותר ועושין הם מיני מותר והכל לפי הזמן והטבע ע"כ נר"ך לומר בהם הדבה מאוד:

ס"ק ל"ז מ"ה ש"ס חומץ וחמץ כתב דלאחר שלימתו וכו' הדיוקים סחרי אסורי הפית ת"י דה"ק אם חולץ גדול כל שאין ניכר אלא לאחר שלימה שרי ה"ה חולעים דקים שא"ל להכיר בקל תיזן ששנגי היתה:

ס"ק ל"ז עט"ד וז"ל נמי בריה שמתפטר ק"ח דרך ביטול דמ"ה הוה בריה כמו שכתבתי בק"י [ע"י ס"ק ו'] ובדבש מחבר כללות ומחבר ובעל הוא. (ב) כתב הב"י או י"ש איינזליינטיג' ויינשיל בק"י [ע"י ס"ק ו'] בהם מילבין יטול בטומא כעובי אגבץ והשאר מותר אם אין רואה שיד מילבין כי הכה"ג כתב שאין מילבין חוץ הפרי רק למעלה על הפרי עכ"ל וז"ל על מה סמך כי הכה"ג אומר שאין מילבין חוץ י"ה הפרי וזה ברור אבל מאן לימא שאין מילבין חוץ המרקחה בין הפירות ואולי במשקל לא אפשר לנדר ואין א"י אחר בו לא אסור ולא היקר (ע"י) במ"י ובש"ד כו"ס:]

ס"ק מ"א עט"ד וע"י מהר"ל כי קמ"ר וזבובים הגדילים באילנות ל"כ"ט אסור שהוא חרש שבזרעו אמונתו על העולם ומיזו לדין אף עושה אסורין:

ס"ק מ"ב עט"ד וה"י בדבשים אסורים חמץ שרץ השורן מספיק למעלה אח"כ וגם שחם אח"כ ובין עור לבשר חמץ אח"כ וז"ל בגן פקודה ואסור ליתן לב"ג דעובר על ל"ה (ע"י) במ"י:]

ס"ק מ"ו עט"ד ופריח החמץ מאוד לאסור אף חולעים שבגבינה כל שפירשו מ"ה ואם חמץ אין עליו ודאי אסור לאכול ולאכול חמץ ג"כ אסור [א"פ] לא פירשו עכ"י י"ג ומ"ה בב"ק ג' ע"י הגמ"ה במ"ה הוא דברי:

ס"ק מ"ט עט"ד דהא ל"ס קריה וס"ה נחמ"ה ב"ה י"ט אפילו אסור הנאה דכל הנשרפין אשין מותר חוץ ע"י וי"ג ח"ל דה"ק כל הנשרפין ר"ל אסורין ששרפו [א"פ] הנקבד"ן מותר מ"ה אלא מדרבנן אסור ועין פ"י לפסחים דהוה שלכ"ס א"כ מותר לחלוט שאין בו סכנה. (ב) ע"י במ"ה כלל מ"ה שומן א"ה נגפלו לתוכן חולעים אם יש חמץ יש להכיר ע"י שיחמם ויירך השומן ויסקן החולעים והשאר מותר ואם א"ה יטול מלמעלה מה שמא ובתוך השומן י"י להחיר בה"ה ע"י. (ג) כתב הכה"ג בה"י א"י ק"ו ד' כללים בחולעים והוא מאירה כלל מ"ה או י"א חולעים הגדילים בחמץ אסורים אף שלא פ"י וכן בקמח (ד"ה) בחמיר הוה ודאי אסור ובקמח הוה ספק שחא פירשו ול"ד לחולעים במ"ה דשם היינו רביות ולא בקמח יצוד דלפרישה קרובה ח"י מספק. (ב) חולעים במשקה ב"ז שלא ראונו פירשו שרי. (ג) הגדילים בבשר אסורים חמץ אסור והנחלצים במעי הדגים אסורים שחא מעלה א"ה. (ד) הגדילים בבשר לאח"כ ובגבינה אין אסור אלא כשפירשו לגמרי וחזרו דהיינו שפ"י על השללן יע"ש וזה יש עוד כללים חולעים במלח ודאי מעלה א"ה ספק חולעים דל"ה שפירשו אבל אוקן וזבובין שיש להם כנפים ופורחין באויר בחומץ ובדומה ח"י שפירשו ויח"י (ע"י) בש"ד ס"ק י"א:]

סימני חגבים

סימן פ"ה ס"ק א' עט"ו עכ"י י"ג [דמחורא שם דאסור לאכלן חמץ ומשחיה] דאין להעביר חגב מי על פ"ו וכתב הפריח דאין ליתן לקצו חגב טמא לשחק שחא ימות ויבא לאכול אבל טהור אין מדקדק לאכול מי וע"י פיק חמ"ה ר"ע ס"פ:

ס"ק ג' עט"ו ד"ס ג' דישית בזה חגבים טמאים דעת הראב"ד דאסור א"פ מטרובתו ודעת הרשב"א בפ"ש אסור והמטרובתו מותר ודעת המחבר הוא דעת הר"ם דאף בפ"ש שרי דאין בו דם אלא לחלומים בעלמא ואף מדרבנן שרי ול"ד לגר דגים טמאים דאסור מדרבנן אמוס הפריח כתב שבחבורו חור בו שהרי בפ"י מחל"ה ה"א כתב דם חגבים ודגים ג"ל שפ"י בדביה אין פולט כ"כ דם לאסור. (ב) הנה דגים כבשים מעליה דס"ל להסיר כ"כ ח"י ע"י דהם

סימן פ"ה ס"ק א' עט"ד ועשה שא"ל אוכלין כ"א במסורה כל חגב שיש לו ה"י סימנים מספיק הוה וז"ל בש"ס עור ספק דהוה ס"ס:

ס"ק ג' ק"ה ל"י על מה דפסקין דפסק נחלתי דגים טמאים ע"ס דגים טמאים כחושבין שרי דהוה שפירש ע"ד דגים דרבנן וז"ל דגן כבשין דא"י חמ"ה ה"ה בפ"י מחל"ה וז"ל חמץ דגן בעל כ"ה וז"ל:

ס"ק ד' עט"ד כתב כה"ה בשם דמחל"ה שלא מלא להפ"י שחמורו בחגבים כל שיש לו ועמיד להסירן לאחר דמורה וכתב כתב דאין זה בחלואות אלא

מחל"ה אסור כבשין יע"ש [הרי ד"ס לכן ד"ס] ולפ"י ז"ל חגבים טמאים ע"י ביטול ודאי אסור דע"כ ד"ה וע"י כבשים מעליה דס"ל להסיר כ"כ ח"י ע"י דהם

דהוה דא' בלוי דניס טמאין יס לאבד אף בחגבים
וכ"ס אס כבש בדפן שקורין פרטס דכ"ס מודיס
דהוה ד"ה [ע"י בש"ד פ"ב ס"ק י"ד]:
אלא בקשקשים לא כבשפירים הקבוצים בחוקי וה"ה
כפשים כחבב אין במלואת יע"ש ועשרה שאין נאכל אלא
במסורת מ"מ ימ דלא הוה חבורה בעיט:

הלכות ביצים וסימנם

סימן פ"ו ס"ק ג' עש"ך ועשרת או"י ודע"ה כהנ' ב"י או"י מ"ט משמע דביצים שבורות לא מערבין באומר שפ"ס מהני דמרתה יע"ש אמנם לדעת י"ט בזה אלא בשלישין מהני באומר שפ"ס והיינו באומר מינס טבורים שאין שפ"ס בציני כחש הר"ב בהג"ה (ב) ודע הא דהניא אין לוקחים ביצים ערופה מעבירם דרשומא הוא ומבטחא ישראל מוכר לו ערופה ופוסק ליה שחא טמאים הם כיון שאין שלשין ליש מרתה ח"י הר"ן דמירי במקום שאין טמאים שכימי יע"ש ולפי"ו ישראל חסוד על דמירי והביא ביצים שבורות לפניו לטריפה לא חישיבין שיראל מכה לו דאך עבר על יע"ש [ע"י בש"ד סוסי' ס"ה] וש"י לחיוב מינה שאין ערופה מגוי מיהו באומר ש"ן מאיבן שאין שפ"ס אין לוקחים מהני:

ס"ק ד' עש"ך דלדעת הר"ב כהנ' אף אין מביד [הביצים בעיט] כל שאומר שפ"ס ואינו מביד דמהני כמו שהניס לעיל אשילו לטבחים (ב) ועשרת או"י ג' עמד במ"ס המהמר שפ"ס ואינו מביד דלה"ס אי"ל להכיר ואפשר לפרש דהמהמר מירי בישראל חסוד ומחלק בין חסוד לגוי והר"ם מירי באין מוחק בשרות משה כל שאומר משפ"ס וטבור אף שאין מביד די דאין חסוד [ע"י בה"ס]:

ס"ק ה' עש"ך והא דאין לוקחין ביצים אלא אומר שפ"ס וטבור ולא אולניו כהר רוב [דרבי טיפיה טבורים] ח"י הר"ן דחשבו טמאין ומרופות הוה רוב או מחנה או טמאים מרובים מעבירים ואינם הוה דאיכא בטבורים עפי [ע"י ס"י פ' בש"ד ס"ק ד'] (ב) ודע דלוקחין פה הנילוס בביצים אף דהוה ב' מינוטא י"ל עכשיו אין מגוי ביצות כלל עוף טמא [שמשילין ביצים בין הכרית] ולא מערבין:

ס"ק ו' עש"ך ומ"ס שא"ל לשיין בסמנים היינו שמשחמא הם כך אכ"ל אס רואה שפ"ס ודאי יס לחוש אף שמכיר כפ"ס שהם ביצי חרנגולות ומיהו בידק בלול של חרנגולות ומאז ביצה שבי' דלשים בדין או חדין כהב הלכות קטנות דשרי דאס יחדוד יראה שראשה א' כד ואחד חד הביאו לה"ס ובז"י (ב) כהב הפרי"ה או"י בשם הר"קיש ביצה שהיתה כולה חלבין בלי תלמון והטריף הפרי"ה ראה להכביר אלא שהיה בנ"ע ומיהו בלול של חרנגולות ואין דבר טמא מגוי ביצים פשיטא ש"ס להכביר ככ"ג מאחר שהפרי"ה ראה להקל יע"ש [בפרי"ה] בשם שער השמים כש"ס לה ב' תלמונים מקטורה הוה ותלמון לנר ע"י חערובת במ"י בדובא יס להח"י (ג) מה שכתב הפרי"ה סוסי' פ' עד שירא בסימנים כמו שכתב"ה היינו ע"ס השאלה באומר מע"ס ואף בדומן התלמוד היו עופות טמאין מרובין כחש' החוש' חילין ס"ג דלף"ה מינס במחנה וכלן מין או"י הלא"ס עכ"ש דשון דהם מה בך מ"מ בעינן שאמר מע"ס וטבור:

ס"ק ז' עש"ך והנה בקלת מקומות לוסרין אוחות וכ"א שחרטומין שבורות [וקורין אותם וילדי נגמ' או קלמ"ס] אפי"ה לוקחין ביצים ואין חושבין שחא מהם הם הביצים ד"ס כמה דיוטין ש"ן עמלן מיתרין ואף שא"ט חמורין אין להחמיר מהם כביצים ומ"מ המנהג לאבד אוחה גופייהו [ע"י בש"ד ס"י פ"ב סק"ה ובפ"ה ס"ק א'] (ב) כהב כהנ' למחנה כלל ס"י שאלה א' שאלה בר יו"ס שקורין וילדי טובין ואח"כ הודתו הכלים יחד וספק אס היו יחד בארץ דתורים ובי' לא מגוי במינס של איסור ועוד דמירי שפיקא לא [נפקא והוה ס"ס שפ"ס טבורים ושפ"ס לא היה ב'] [ולא הכיר מעטס מהם כלים אכ"י ע"י במ"ס ס"י פ"ד ס"ק ב' וס"י ל"ה ס"ק י"ד] ולא הוה חשק א' בגופו דלגבי אכלוס באין שריחא עכ"ל מ"מ חדי שפיקא לא נפקא ולפי"ו ה"ה וילדי נגמ' או ענטין שחרטומין שפ"ס אף למחן דהמחיר שפיקא הוא וכש"ס עוד ספק י"ס להכיר ומ"ס בקדושת באין שיהיה ב"ה:

סימן פ"ו ס"ק א' עט"ו חרתי בעינן סימנים ואמר משל עוף פלוגי ואנו מבידן שטבור הוא דמירתה הא ב' ראשם כד"ס או חדים שקורי משקר גם בשבירת וא"ל להכיר הסתין אמרתה למוד לא סמכין ואפשר אף בגוי אומן לא סמכין אלא בסימנים כהדים:

ס"ק ב' עט"ו ומרופות חרתי בעינן שיאמר שמו והוא מגוי הא שמו ואין מגוי אף שמבידן [אף] שהקונה הוא חביר אומן מין] משתמים הגוי וה"ה מגוי ואין מוכיר שמו משתמש ממין למין:

ס"ק ג' עט"ו דע כי הרשב"א והרא"ש כתבו דעכשיו לוקחים כלא שאלה דאין ביצי עוף טמא מגוי ביצות ר"ל שאין חטילות ביצים בין הכרית והמ"מ פ"ג ה"ט מח"א כהב העט"ס דאלו לוקחים ביצים אוח ומרנגולות הם יכריסו בעיט והניח בין ה"ה להרשב"א ורא"ש אס שברה עט"ס בפנינו שלא ככוונה דאין רישומא [לומר ערופה סן כיון דשכרן שלא ככוונה] חומר ליקח עוף טמא מגוי ואף שאין ט"ע כלל ולמ"מ דוקא ב"ס כה"ס ט"ע שכן מאוחות ומרנגולות שרי (ב) ומיהו אס אמר הגוי בפירוש ש"ן ממניס שאין שפ"ס כי"כ ביציו אף להרשב"א ורא"ש בע"י שיאמר משפ"ס ואינו מבידן שטבור או בעיט ועתה כלל ס"ז ד"א כהב תהלה דכ"י הרא"ש ואח"כ דכ"י המ"מ ומשמע ש"ס שהסכים למ"מ יכן תלשון המ"מ משמע שסמכים למ"מ אלא שדכ"י כלל בדקדוק:

ס"ק ד' עט"ו וכלל הדבר ד"ה שכתב"ה אפי' אידרי לא בעיל ולא אמרין אכל חדא שפ"ד"ה להקל דחז"ל נגמ' דין קטוע בדיח והוה כהר כהר דליתחזק איסורא [ע"י בש"ד ס"י ק"י ס"ק ל"ח] (ב) ומ"ס ביצה ערופה ל"ד דאשילו ילדה מיד לא הקילו בספקה מחמת ל"ס דלא נגמ' חז"ל דכריסו לשיטורין:

ס"ק ט' עט"ו ועפ"ה ס"י פ"א או"י ה' פלפל או"י ביצה טמאה עם טבורה הוה מב"מ או אי"מ יע"ש ועש"ך ח"י ק"ו או"י א' (ב) ודע שא"י נסתפקתי ביצים שאין קליפות דכ"ס כה"מ אין אוסרים כחש' הר"ב כהניה ס"ז אס טולד ביצה ביצ' וביצה בקליפה ע"ס שא"ר ביצים שאין קליפות [עש"ך ס"י ק"ב או"י י' ובט"ו] ע"ס דשלימ' טעמו נמי לא בעילן מי ניתא הא דבקליפה אין אוסרת דמ"מ בעלמא היינו דעטס קלוט הוא ואין בו ליתן טעם וחמורת ביכול קאחינן עליה ולפי"ו דשלימ' ל"מ ביכול א"ד דמ"מ חושבה בעלמא ואין בו כח לנלא ואף מקטור ל"ה ובדשלימ' נמי שרי [ע"כ מירי]

עמי' ס"ז בש"ך או י"ג ואף להפך' גם דם בינים
הוי קלט' שמנונית' משאכ' בילה' לתורה' איסור' כחית'
לחמיו' ובדבר' לא' תחמירין' (ע"י' בעשרית' חז"ל' סופני'
חז"ל' דעת' דכילה' מיקרי' דררא' דשומן' ושור' דם' בינים'
י"א' דלא' משאכ' בילה' ככילה':

סימן' א' דמירי' ככילה' מחיים' יע"ש' והיינו' השגיון' פיק'
דמולין' (ע"י' בש"ך' ס"ק' ח') וי"ל' עוד' דתמנבלה' בשחיטה'
ומפרכסה' בו' אלא' שיל' כל' שלא' ילדה' דהך' לידה'
מחיים' ממש' אין' מגדלה' אפרוחים':

ס"ק' כ"ז הפך' הראה' מקום' לס' פיד' או' ח"י' דה"ל' נמי' אין' מוכרין' לעשרים' ומכאן' משה' דאף' מעט' אסור'
לחבור' לעשרים' ושמ"י' (כלל' ס"ז' או' ב'):

ס"ק' כ"ז עשך' וספרים' משמע' ערופות' אין' לוקחין' מהם' הא' עבירות' לוקחין' (ע"י' ש"ך' ס"ק' ג'):

פתיחה להלכות בשר בחלב

מ"ט) דהוה' שלמים' משאכ' בבית' דשלימה' אסור' מה"ט'
(ע"י' במ"ז' ה') וכתב' באר"י' כלל' כ"א' דריב' וי"ג'
דאסור' להאכל' אפילו' לנכנסים' של' הפקר' אלא' יגבילנו'
לכית' הכסא' או' לנהר' ויראה' דה"ל' לשאר' כהמה' וחי'ה'
אסור' והפריה' בליד' או' י' כתב' רבי' משה' ב"ר' אברהם'
לאסור' שפי' הכירה' ושפי' דבר' משה' כל' דשכר' לא'
ישרפו' והמ"י' מ"י' בכלל' דפי' דה"ל' דאסור' בחמין'
כר"י' דרשאי' לפרוק' יע"ש' ומ"מ' הנכון' לקבוע' דוקא'
(ו') כל' ב"כ' דאין' אסור' מה"ט' מותר' בהנאה' והנה' כבוב'
ומלחה' ודומה' דל"ה' אלא' דרבנן' יזהר' ליתנס' לעשרים'
קודם' שיבשלו' דאי' בישלו' ויבשלו' יאסור' בהנאה' אף'
שבשלו' מקודם' ע"י' כבישה' כשיבשלו' לבישול' יאה' נאסור'
מה"ט' גם' יהיה' חייב' מהם' בישול' (ע"י' במ"ז' ס"ד'
סוסיק' א' ופתיחה' לה' מלחה' וכו') ס"ז' ס"ק' א'
בשאלה' הב' וי"ג' ק"ה' ס"ק' ב' וי"ד' ס"י' קריא' סוסיק'
(ג') הפרש' יס' בין' ב"כ' לשאר' איסורין' ב"כ' ספק' אי'
נפל' לבד' אסור' מספקין' ולכ"ס' מותר' אפילו' דהפליט'
ח"מ' אין' מספק' ואלו' שאר' איסורין' אף' ב"כ' אסור'
עכ"פ' אי' ספק' לא' נפל' ללח' ולחל' (ע"י' במ"ז' דוקא' אם'
האיסור' היה' ג"כ' ללח' ובמ"ז' המ"י' כמ"י' ק"ה' ד"י'
בספק' אי' נפל' איסור' לכ"ס' דמותר' משום' ס"ז' וי"ד'
הוא' מסיפק' להפך' דבר'ס' לבד' ספקין' קולא' יבכ"ס'
ספקין' לחומרה' (ג') ב"כ' שחלש' בהנאה' ואח"כ' נאסור'
ממנו' בתבשיל' ידקות' וכדומה' וי"ג' כמ"י' שרי' לחבור'
לעשרים' דאין' טעון' יותר' כבישה' העשם' והיינו' אם' סילקו'
להאיסור' והי"ו' ד"ס' בו' ממש' שרי' לחבור' מן' מזה'
איסור' שבו' מלבד' יי"ג' מבי"ח' לה' כלל' (ע"י' במ"ז' ס"י'
ס"ז' סוסיק' ב' וי"ג' י"ד' בש"ך' ס"ק' ב' וי"ג' ק"י'
בש"ך' ס"ק' ב' ד"ה' ודע' דא"ל' (ג') מלחה' וכבישה'
מפליג' או' בחומין' וליד' כשישור' שריחם' דרבנן' קודם'
כבישלו' וחס' לחור' טעון' דאסור' ס"ק' לא' הוה' ח"ה'
דלחמיק' כבש' לא' מבשל' בש"ך' ס"י' ק"ה' או' ד' (וכ"ס'
לח"ס' המ"א' אר"ה' תכ"ז' או' ל"ג' הוה' בשאר' איסורין'
נמי' דרבנן' וי"ג' נמי' דרבנן' כוללו' ג"כ' ושיור' מבי"ח'
שלא' נפסק' הקולות' כ"ס' הוה' ספק' איסור' מורה' שאל'
מבשל' ב"ק' ד"ק' וליי' שאל' הא"ס' דעת' הפרשה' או' י"ג'
דהוה' מה"ט' ויהי' ח"י' טעון' ח"ה' והמ"י' כסלימ' כלל'
ס"ה' כתב' דטעון' ל"ה' ככלל' בישול' וכ"ס' מה"ט' ש"ך'
ז"ל' בסוף' לא' הכשר' כבד' שטייג' בתחלה' הוה' דרבנן'
(ע"י' במ"ז' ס"י' ס"ז' ס"ק' א') (ו') ולענין' חלב' בחלב'
משמעות' הר"ס' ש"ט' מ"מ' דאסור' בהנאה' דכח"ס' דאין'
לוקק' על' אכילה' ב' ולוקק' על' בישולו' ומחילא' דאסור'
בהנאה' דל"ס' אין' איסור' חש"א' וכן' מפורש' בתורה' פ"א'
א' וכן' משמעות' המ"י' בהסור' דחלב' בתחלה' (כ"ס'
כסלימ' להחיר' משום' טעון' אלאמ' דכבישול' חלב' בחלב'
אסור' בהנאה' ואף' שמדברי' הר"ס' כפי' "המשניות" ס'
אחרו' לו' כ"ס' אולי' אכילה' אחת' משמע' כיון' דלא' ח"ה'
איסור' אכילה' ה"ה' הנאה' ח"ה' לא' שבתין' כ"ס' מקומות'
המפורשים' לאיסור' מפני' זה' וזה' גם' ש"ט' לפרש' דבריו'
נע"מ

דע' דיש' הכדל' בין' ב"כ' לשאר' איסורין' בהנאה' מילין'
א' ב"כ' שמתערבו' יחד' ע"י' בישול' הראוי' נאסור'
שניהם' באכילה' ובהנאה' מה"ט' ואלו' שאר' הנסוגין' ביניהם'
רובן' מותרין' בהנאה' מן' מן' חמץ' כפסח' וערלה' וכו'.
ב' ב"כ' חז"ל' ואפ"ל' אסור' בו' מה"ט' ואלו' שאר'
איסורין' אפ"ל' ומ"מ' ל"ה' אלא' מדרבנן'. ג' ע"כ' ב"כ'
לכ"ס' הוה' מה"ט' ובשאר' איסורין' יס' פוסקים' דלא' אסור'
אלא' מדרבנן' אף' ליתרן' דבשאר' איסורין' הוה' ע"כ' מה"ט'
ח"מ' הכדל' יס' דאלו' ב"כ' לוקק' על' כל' כו"ט' מבשר'
או' מחלב' או' משניהן' יחד' ובשאר' איסורין' אין' לוקק' על'
ע"כ'. הנאה' ב"כ' האסור' באכילה' מ"ה' אסור' נמי'
בהנאה' ואף' שלא' כדרך' אכילה' והנאה' אסור' ולוקק' עליו'
וכ"ס' הר"ס' בפ"ד' מ"מ' ה"י' וי"א' ולענין' הנאה' או'
לוקק' דעת' הר"ס' כפי' מ"מ' ה"א' ה"א' שאין' לוקק' וע"י'
לח"ס' גם' וב"ל' פ"ה' מ"י' יסודי' המורה' דשאר' פוסקים'
סוגרים' דלוקק' על' הנאה' ב"כ' עשך' כמ"י' ע"י' דמ"מ'
בו"ה' לחלקות' לענין' פשוטי' עדות' המחבר' בח"מ' עבר'
עצירה' ש"ס' כ"ה' חלקות' פסול' מה"ט' אבל' על' בישולו'
ודאי' לוקק' מ"ה' כמ"ס' הר"ס' ש"ס' אם' כביש' משניהם'
כו"ט' דוקא' בענין' כו"ט'. ג') ושיעור' בישול' לא' נתבאר'
בר"מ' ז"ל' ובמ"י' ש"ס' אחרו' באר"י' בישול' שאחרים' אוכלין'
אותו' וכתב' הפר"ח' כאן' או' ג' כל' שלא' היה' כחאב"ד'
אין' איסור' ויהיו' ליתר' כל' שפ"ל' חזירה' בש"ך' לב"ד'
והסור' מיד' אסור' באכילה' והנאה' אף' דלוקק' שלש'
בישולו' ומחלקות' אחרת' דאין' לוקק' אלא' דרך' בישול'
(ועשמו' י"ל' כמ"ס' הפלגין' ס"י' י"ג' או' ג' וי"ג' בש"ך'
ס"י' י"ג' ס"ק' מ"ד' וי"ג' י"ד' ס"ק' ח'). ג') וח"ש' אסור'
באכילה' ומבי"ח' לו' בבישול' והנאה' או' אסור' ח"ש' מ"ה'
דכדומה' ע"ד' אחר' העשם' דחוי' לאילטרופי' ואי' הפ"י'
שיטתו' ויאלץ' ז"ת' בא"ש' ויהא' חייב' ובישול' והנאה' ל"ס'
זה' דהלכתא' בא"ש' נאחזה' על' אכילה' לא' על' בישול'
והנאה' א"ד' הפ"י' חוי' לאילטרופי' דראוי' להטעק' עם'
ח"י' ז"ת' אחר' ויהי' שיעור' שלם' (ע"י' במ"י' ס"ב' ש"ך'
ס"ק' ג' ומ"י' ס"י' ס"ה' ס"ק' ד'). ד') וב"כ' הנאסור'
בהנאה' הוה' מהקבצין' דחשיב' כוף' תמורה' וכן' פסק'
הר"מ' ז"ל' כפי' מ"מ' ה"א' ה"א' וחס' שרפו' אי' האסור' אסור'
בדן' הקבצין' המ"י' כסולת' למנחה' כלל' פ"ה' ד"ג' כתב'
א"ס' נשך' האסור' שרי' דתפטר' לחלומות' חלב' מיני' וא"ס'
ה"ס' אפשר' להשגיד' כך' בלתי' שיאסור' משבו' חלב' הו'
ש"י' יע"ש' הנה' הר"ס' ז"ל' אומר' כפי' להפך' כפי'ט'
מ"מ' ה"א' וחסור' בהנאה' וקובצין' אותו' ואסור' אסור'
בהנאה' ולפי' י"א' לנו' דה"ן' מ"כ' שח"ס' כח"ס' כלל'
רובם' בשאר' הנבוא' מחלב' דהוה' טוף' האיסור' ול"ס'
דמתפטר' דהא' אכילו' האסור' אסור' וע"י' ס"י' ק"ה' בש"ך'
או' י"ז' ובמ"י' וכן' א"ס' טועם' עכ"ס' ואומר' שאין'
בתחילה' טעם' חלב' דהיינו' שגילה' אחר' לאחרות' וכסחט'
האיסור' וידענו' זה' ע"י' עשימת' קפילא' (להתחבר') דאסור'
ב"כ' מה"ט' ואסור' ויראה' דמה"ט' הוה' אף' בשאר' איסורין'
(הנאה' אפשר' דהוה' דרבנן' (ע"י' בש"ך' ס"י' פ"ד' ס"ק'

בשרא (ט"ז בש"ד ט"ז ל"ב ס"ק י' וט"ז ל"ד סוסיק ד') ומיהו אף אם נאמר דאין אסור בהנאה מהם ממש חתיכה שכלשה חלב וכדומה ואח"כ ביטלה ע"ס חלב כ"ש מודים דאסור בהנאה ולי"ש אין אסורא ואף לרד"ק ט"כ ד"ס מ"מ או ע"ש קפ"לא ואמר שאין בה חלב דנפלט אי"כ אפ"לם בשאר איסורין דרבנן ושפיר "חיל חלב ומשקא אסור במא נכשת חלב (ט"ז ס"י ל"ב בש"ד י"ב ס"ק י') ועוד ביבמות ל"ב אי"כא מרי שמיא ולחד ה"י אין אסורא למלקות ולחטאת משא"כ לקוברו בין דשעים נמורים ודאי דעבר ב' איסורים ה"ה דאסור בהנאה ודדאי איסור בבית רביע עליה אלא שאין לוקה ב' באופן מחשבת בשר נבילה וחלב בחלב אסור בהנאה מה"ט (ט"ז בח"ט) (ו) א"כ נגט חתיכה חמה בשר לגבינה חמה בלא דומע הוה רק דרבנן ומותרת בהנאה דלי"ה דרך ביטול וכן מצינו ב"ש"ש פ"ה ס"י מ"ה וא"כ בספק יש להקל (ט"ז בח"ט) ומיירי דוקא בבשרא חתיכה נ"כ כ"ד שכל ע"ס חלב נ"כ ולוקה על כל כזית מבשר וא"כ הוה חסד"ל חונה בטילה דהוה גוף האיסור משא"כ בשאר איסורין דנין מדרבנן ולא הוה ר"ל ואין לוקה על כל כזית וז"ל לר"מ בסוכה ה"ה נ"פ"ד לקוב"ל (ח) ודע דבשר ט"ף בחלב דרבנן אי כבוס וכדומה ויראה דחסד"ל מקרי דשניהם הם גוף האיסור ול"ד לשאר אסורים כל דברים החשובים אין בטלין אף שכן איסורין רק מדרבנן כח"ש הר"ב בהנ"ה ס"י ק"א ב"ה ודש"ל"מ וחסד"ל א"ש בח"ש וז"ל דש"ל"מ [לשון דברי קבלה או דברי סופרים מ"י ק"א] אדבר הנלמד ב"י מיהות משא"כ לשון דרבנן או מדרבניהם משמע רק איד"ל ולפי"ו חתיכה בשר שקיבלה ע"ס מחלב ונאסרה ונפלה להבטיל ידקות וכדומה ובלקו"ה יא"י א"כ ה"ה ס"י נגד כל החתיכה ספידא"ו לחומרא כח"ש ס"י ל"ח דחגיג' בבית מ"ה וא"ש ש"ס ס"י נגד החלב מ"ה כל שפולט בבית יחד לר"ך נגד כל החתיכה ס"י ואלו בשאר איסורין כמו חתיכה שקיבלה ע"ס חתיכה חלב ונפלה לקדירה ובלקו"ה ו"ש ס"י נגד החלב וא"י "א"ש י"ש נגד החתיכה כיון דחגיג' בשאר איסור" דרבנן הולכין בספקו לקולא. (ז) ולענין דבר הבטול אין יוא"ל בלא דומע ובבית כ"ס"י לפי מש"ל דאמ"ן אסור כ"ש כ"י בבית אף שאין החלב יוא"ל כלל מ"מ גוף הבשר אסור אף שנשרד החלב לגמרי מידי דהוה אאפר.

שפתי דעת

הלכות בשר בחלב

משניות זהב

סימן פ"ז ס"ק א' ודע דבשר חיה וט"ף ע"י כבישה ומליחה איסורין אף דהוה נזירה לגזירה ע"ה א"י י"ד וע"ז ס"י ז' או"י י"ב כתב כחל שפ"י החלב ובכ"ש מעלי"ש הוה נזירה לגזירה ובגזירה השני עליו שם דאסור ועפ"ה שם ואף בע"ז כ"ס"י ז' שם יורה ל"ה ש"הי כ"ס"י ז"א ס"ז כהנא כ"ר נזילה חגי' בחולין ק"י"ב דאי אין נאכל מחמת מלחו אסור אף דהוה נזירה לגזירה וע"כ ד"ש לחלק בין חלב שחוטף ללאן (ט"ז בח"ט) (ד) והנה ל"י אסור מה"ט עפ"ה א"י ב' וכן הלכה וט"ז טעון י"ש לגדר דה"מ להחרי' בהנאה ונאמר דלא הוה ד"מ כדעת המ"י בכלל פ"ה כס"ל"ה אה"ש להקל בכ"ד בהנאה ע"י ביטול ודאי אין להקל מחמת גדי ולא ד"ס [דמא"ר"ס ש"ף ז"ל לא כתב אלא לבט"ה בענינא]. (ז) ט"לה ז' קדירות כ"א ע"ה לחוכה דומע נבילה ח"ס י"ב"ב מדר' וא"י ה"ה כ"ב"ס בחוכה מעלי"ש חלב [קדירה חדשה או אב"ן] וביטולו בה בשר בהמה ובא' נ"כ כבוס מעלי"ש חלב וביטולו בה בשר ט"ף חבובה קדירה א"י ששירו לחוכה דומע נבילה וביטולו

סימן פ"ז ס"ק ב' ע"כ"ך כתב בש"ח שער אפרים ס"י ל"ח חמאה שכלשה ע"ס חלב בשר ב"י הטלה ל"ג חוכה שרי דמזנת דרבנן נמי לל"ג ושרי הא גזרת של חול אסור ונקדי"ן לא ישרפו ל"ש בבית דלא נשאר אפר ע"ל (ט"ז בש"ח ס"ק ד') וזה הפך [הש"א דש"ל] טעון אסור בהנאה מ"ש כ"ס"י כ"ס"י כס"ל"ה דמ"טין א"ן לאסור בהנאה וא"י א"כ חרש"י א"י ב' חמה עליו דל"ח אסור דעובר על ביטולו ד"ש ביטול אחר ביטול כח"ש כ"ס"י ש"ח י"ש"ח הנה מ"ש כמבואר בב"ה לפ"ד אף י"ב או רוח"ה דל"ש ביטול אחר ביטול בבית א"ה בבית בבית ביטול הוה (ט"ז בח"ט) ס"י ק"ה ס"ק ז' בסופו וש"ד ס"י ז"ס ס"ק י"א ד"ס שאל"ה] ולהל"ן בשר ש"א י"ל ק"ל טעון לאו ביטול הוה ואסור בהנאה מדרבנן כ"ש"ש:

ס"ק ג' ע"כ"ך ומ"ש ד"מ טעון מ"ש הר"ב כ"ס"י ל"ב ס"ד אסור דק"א אלא ה"מ ח"י החתיכה כד"ס"ב או דק"א אלא בלא דבשאר איסורין דה"מ סומכין לומר דאין חגיג' ובבית אף בשר ט"ף בחלב דרבנן ע"ה י"ד

הק מדרבנן ובעצמא י"א דהוה ד"ת כל שריגה העשם אפילו באלף ויהיו ח' לאכר העשם בחיטוט ואין מרגישין כלל ודאי דבעל חף לעצמא עבדו [ע"י כסד] סי' ל"ח ב"ק כ"ט. (ג) ועליוהי ב"ה כע"ז ס"ק כ"ו ומשם מוכח דכל שנתכבד בבשר הוא איסור משי :

סימן פ"ח ס"ק ב' ואם נדרו הנאה זה מזה מותרים לאכול בשר וגיבנה ששנאים ואין (ב) נכבד בשניה בית יעקב סי' י"ד דמי באלל בשר שנוקד לשהות עם שעות לא יבא אלל מי שאוכל גבינה שאל יבשע לו יבשע ולא רחמי מדרבנן ביה וכו' :

סימן פ"ט ס"ק א' ענין הזה דעת רש"י דמוקד וכן שם שעות והרמ"ה נכבד מפני בשר שכן השנינים וכן לביא קולא ומומחה לרש"י קולא בלוטם לחיובין כיון שלא אכל אין מוקד טעם מותרת דבשר שכן השנינים חף לאחר שם שעות נרדף לחיובין והלכתי דאלל להמתין היינו במקדש שנינו ולחרים קולא לאחר ו' חף שם בשר בין שנינו אי"ז לנקד דלאחרי חשיב כמשולל ומשיה סני ב"י שעות ומומחה לנעם נרדף להמתין. (ב) ויש עוד דמי באלל גבינה חריף או מחולטת דמוקד וכן לרש"י איסור לחרים מותר דבבשרה מה שכן שנינו לא מוקד גבינה ואינו מחמירין כמותר ב' הפ"י ואין זה כחמירי דמחירי וסביל בחסד הלך [עירובין ז'] מרא דאפשר ב' הפ"י אחת דלאחר שם שעות שני דמחמיר לא נכבד בשר ואם י"ז נרדף לחיובין ועוד כל שאנו עושין חסדק לחומרה לא הוה כחמירי דמחירי אהדרי. (ג) ודע באם נעם לחיובין חסביל שם בו שומן לכאור לכל הפ"י אי"ז להמתין דמוקד ליכא כיון דלא אכל ובין שנינים ליכא חמ"י י"ז להמתין להמתין שם שעות משום ל"ז וישראל קדושים ואין לשדוק נדר. (ד) והיו שם שעות הם חלק מכ"ד מעלי"ט לא וזמנות וכ"כ הכה"ג בכה"ג הטור או"י דודאי אין לומר בימות החורף מהשכל מחר [ע"י במ"ס] :

ס"ק ב' ענין ומוקד כוונתו דמי שהוא בן מורה אין לאכול גבינה אחר בשר טוף כיא אחר שם שעות ורחמי לנעור בו אם אינו עיבה בן ג"ס נרדף סילוק ובהמ"ז ואם אכל בשר בלא פת נרדף בשרה אחרונה ומאן דאין בן מורה ומיקל בשעה ח' טכ"ס כפי הדעה וקויות הפת דקולא ו' נמשך מהם דבעודה אחריתו היינו בידך ברהמ"ז שהביא הר"ב בזה"ל [ולפי] נרדף הדעה וקויות דלא כש"ך או"י דמתקין בין המתנת שעה אחת דאלל קויות :

ס"ק ג' ענין אכל בשר גבינה רכה רחמי מקלין קלת וכמוכין על קויות והדחה ואוכלין בשר בלא ברכה אחרונה ואפי' מאן דמחמיר מברך בשבועות כהמ"ז על שדורח חלב ומזיקים טמאן לאכול בשר אחרי כיון דהוא נופא מומחה [לאכור בשר אחר גבינה] הכו' דלא לוסף :

ס"ק ד' ענין גבינה מחולטת ואוכל החולטים הוה כמו בשר דמוקד וכן וכן הועמדה בקיפה שחריף וחוק [כמו גבינה שקורין וואלכ"ש קטן] רחמי להמתין שם
ענין דמחמיר עומד בשר שקורין קרוייל י"ז לחוש ע"י נענוע יספיד משא"כ נר שומן עשוי כעין פתילה לא חייבין שאל יבשע :

סימן פ"ט ס"ק ה' עש"ך והפיקר דאפי' המתין כל היום אם לא בידך ברהמ"ז איסור ובאלל בשר בלא פת כעין מברך ברכה אחרונה :

ס"ק ו' עש"ך וכפיו האחרונים ה"ה לחיוב דמחר ואלאכול בשר אחר גבינה נעשם הויה הביאו הלכות בא"ח קצ"ג שהפליג מאד בחמיר זה נמי נרדף לברך ברכה אחרונה אחר החלב ובשבועות מותרין לאכול מאכלי חלב ומבשרין כהמ"ז ואח"כ אוכלין בשר :

ס"ק ח' עש"ך וי"ז כעין ס"ק ובידך ברהמ"ז הא לאפי' אפי' כל היום לא מהני :

ס"ק י"ג עש"ך ולענין דינא אין לנו אלא דברי המחבר ואפילו ביהמ"ז י"ז לאכור בהנאה ומיהו אי י"ז עוד ספק אי מותרין ליהוי עוד ס"ס או לאו אינו מוכח לא איסור ולא הימך ולי"ז :

ס"ק כ"ה עש"ך ומה שהראה המקום אלו ו' אפשר דה"ק דנקדום לב"ע שרי הנכסול להר"ב הרי מחיר ביהמ"ז וסביר דליכא חמ"י דחוי מוכיח ולש"ך הא נכבד בלו"י דבנישול ל"ז חמ"י :

ס"ק כ"ז עש"ך ומיהו אם נמלה מליחה מועטת ולא שנה והעמיד גבינות ובשלו הנכסול אחרי אפסר דאין להקל דמי הוה דלא והש"ך נכבד העשם ג"כ דהוה ע"י מליחה דרבנן וכל שאין טכ"ס נגד טור הקיפה טכ"ס י"ז לענין ביה [עש"ך ס"ק ל' וי"ז במ"ז ס"י ק"ה סוס"ק ב'] :

ס"ק ל' עש"ך ודע דהמ"ז כלל י' או"י ט' נכבד דם שנגבל בשם הקורקבן איסור אחרי ומילק בין טעם בשר הנבלע בקרום דאף היא נעשה פירש"א ובין דם כעין וכלל שנגבל בפסח ולפי"ז חלב נגזר שנגבל בקרום ואחרי לבשר אוסר ומיהו י"ז לחלק בין שאר איסורין לבשרה שריא לחורים שרי ונגבל בשם אין בו נח להחמיר טעם בשר אחרי והוה כעין י"ז טעם בשרה דאקלס ה"ה כאן [ע"י מ"ז ס"י ס"ז ס"ק י"ג] :

ס"ק ל"ב עש"ך ויש לענין בידכ"ז [דמשמע דבבשרה] איש מותר בלול ונקדש ע"י בישול כיון שהוא נה"מ ובכשרה שנקדש מטרופה חף שהוא מזה"מ מותר וקפי' ל"ז חמ"י ומ"ז ופ"י דבב"ח י"ל כל שיהי דרך בישול בלול ואחרי נקדש י"ז להחמיר ד"ס פוסקים סוברים דטעם הבשר הנבלע בחלב הקיפה לא הוה פירש"א הלך ד' שנקל ע"י כבישה ומליחה משא"כ כבישה שנקדש מטרופה הוה כעין ס"ס שאל הלכה כחאן דמחיר חף בלול ונמא ללול ואחרי נקדש דין קרוס י"ז לו [ע"י במ"ס] :

ס"ק י"ג עש"ך אכל בשר יבש כעין איסור וה"ה טור הקיפה ובג"מ בנישול י"ז לאכור דמחירי וי"ז וי"ז ע"י שרי מעלי"ט י"ז להחמיר בשר הקיפה ודוקא ע"י מליחה או כבישה על האש הוה דמותר [ע"י כסד] ס"ק כ"ב וי"ז ק"ג ס"ק ב'] :

ס"ק ד"ד עש"ך ואפי' באידיד לא מחמירין עכשיו אקפילא ואפילו הסלית ג"כ :

ס"ק ה"ה עש"ך ואפילו ביהמ"ז ומומחה חשיב איסור מנוסר ובכ"ז נכבד אם עשה המעמיד פעולתו חף שלא שנה מעלי"ט וכיולא איסור וכן הוה :

סימן פ"ח ס"ק ג' עש"ך וכמה הב"ח בשם רש"י ביושבים רחוקים ומ"ז בכדי שאין יכול לפשוט ידו ולעטול מאוכל לחבירו שרי לדיה בלא היכרא :
ס"ק ה' עש"ך ולענין הלכה כדעת א' עיקר חף כהנאה אחת כל ששמו היכר סני [וכ"כ המ"ז סק"ג] :

ס"ק ו' עש"ך והיינו אם העמידו קנקן ושופכין ממנו לכלים קטנים אכל ממנו ח' איסור כמ"ס הרמ"א :

ס"ק ח' עש"ך ואפי' פת שאין שלם הוה היכרא כיון שאין אוכלין ממנו. (ב) הנל"י הביא בשם א"ז דאין לעשות נדחה מחמיר שאל יבשע על הבשר ע"י נענוע יספיד משא"כ נר שומן עשוי כעין פתילה לא חייבין שאל יבשע :

שם שעות האיל המלוכה וזוהי שהעמדה בקינה מוכן
פעם ולדבריו גבינה מפרה אף שהיא קשה וגשאר בין
שינוי א"ל להמחין דלת מיקרי גבינה בין שינוי אחר
הפריח חולק דגבינה בין שינוי גמי מיקרי גבינה יע"ש
וכן ראוי להחמיר בגבינה קשה עש"ך או"י ט"ז:
ס"ק ה' עש"י ורובע של בשר יש מחלוקת או דומה
לחבשיל שנחבשל בקדירה של בשר או דומה
לבשר עצמו והמחמיר תע"ב ומיזו כשהוא טב ויש בו
מיזיו בשר דיו כמו בשר ולריך שם שעות [ע"י מ"ז
ס"י] ל"ט כוס"ק ב' ובכית יתח ויריד ס"י קב"א]:
ס"ק ו' עש"י ומיזו העולם מזהרים אם לא בשעת
הדחק ובדרך. (ב) כמב הלבוש ס"ד וזהו
לעשות ס"י בסכין חולב וסומך חריץ חלב ולא יעשה
הפ"י בשל בשר פ"ן יבוא אחר להשתמש בו חלב כיון
דרבין חרצין של חלב והמולא סכין חרצין ברחוב של
יהודים ודאי של חלב הוא [ע"י במ"ז ס"י] ס"ג ס"ק ב'
ובמ"ש] ולהטיל כלי חבשר לחלב והיה ללכך אסור [ע"י
במ"ש ויריד ס"י ק"י ובמ"א ס"י מק"ש ס"ק י"א]:

סימן צ' ס"ק ב' עש"י והיה יש לחקור התיבה
שנחבשה בדמה להמחבר שרי הוא עלמה כשיש
ב' ואח"י הא הדם שפ"י ונחלק בשוה ומעט נכלע
במחיצה והיה שאין במעט הוא לאסור דיש במחיצה
ב' מיזו הדם שנשאר בה אף שלא פ"י לחון בהשערן
עם המעט שפ"י לחון וזהו טעם במחיצה [דהא בודאי
נשאר דם במחיצה שלא פ"י ממנה אף דהוא היתר]
ובל שרוב הטעם לא ליכסל אף שאין באיסור לחוד
כדי יט' אלא עם היתר [ע"י במ"ז ס"י] ל"ב ס"ק ט"ז
ובמ"ש וי"ח ס"ק ג' ובשע"ה ח"ג ש"א]:

ס"ק ד' עש"י ומ"ש ולדיון אף באר"ה שאין בב"ח
יג' וב"ב כס"י ל"ב ס"ק י"א הכין הלכה
ומחילה להקל כלל וב"ח מהר"ב בכמה דוכתי ומהא
דפי"ב לב דבוק יג' דם דרבין ואין לחלק בין דם ס"י
ולא פשר"ח [ע"י מ"ז ס"י] ל"ב ס"ק י"א]:

ס"ק ה' עש"י ומשעט לבדו בלא בשר כל שיש ס"י אף
הכחל מותר [וב"ב הש"ד ס"ק ט"ז]:

ס"ק ו' עש"י ויש לעיין אם עלו כלי קריעה דברי
רעבד מהו הדין אם ביטלו אח"כ וכפי הגר"ה
שם לאסור:

ס"ק יב' עש"י ומ"ש בע"ז דהוה גזירה לגזירה כבר
כתב בנ"ח ושא"ר אחרונים דלפעמים גזריין
גזירה לגזירה וכן הלכה ואף בשר טוף בחלב שחומה
ע"י כבישה אסור:

ס"ק יג' עש"י ומיזו אם שיה כשפ"ח כשעור על
האש ויש זר אפשר לאסור דכטוש כחבשיל
והפ"י לשיטת"י דכטוש אין אסור בחלב שחומה משא"כ
לדין ודאי אסור דכלא שיה כתבו ז"ל אין טבוע המלח
להוילא החלב משא"כ ככטוש:

סימן צ"א ס"ק א' עש"י ולריא גר"ה אפי" ב'
דברים שאין שומים אפי" אורחיה בדרסה כמו
בשר חי אסור דלריך שפשוך גדול וזוקא להניח בכלי
איסור מקומה הוא דמחיר [ע"י בש"ד ס"ק ב' ובח"ד
בא"ר ס"ק א']:

ס"ק ב' עש"י ומה שאסר התי מלח אויל לשיטת"י
בא"ר ז' דפוסק כרשב"א היכא דאיא בקליפה
היה

ס"י קיה גבינות כשרות וכלתי כשרות נמלחו יחד ופסקו הי"ר הנוטף עליהן אסור יע"ש וזה למ"ן דפסק מליחה
כ"ק הנוכך לזה הא לדין אף בלא זיר אסור כולו אף באיסור גבינות שומים דרבין:
ס"ק ג' עש"י ולענין דלא הנה כס"י קב"א ס"ה בהגיה פסק הר"ב דכל הכלים שומים כס"י ע"י ריחא אם
הודח היטב שרי לאשתמושי טע"ן לא והיינו דרך עב"י לא בקביעות. (ב) ודבר חר"ף יבש מותר ע"י הדחת
הכלי היטב הא ד"ח לא לא. (ג) וב"ז בפאר כלים אכל כלי חרס אסור להשתמש בו ל"ן אפי" ע"י הדחת הכלי
בין

ס"ק י' עש"ך הסכים דוקא מיס ולא שאר משקין
וקולא אחרונים מקילין חוץ ממים דומחין כד"ז
מיס אחרונים אין נוטלין ע"ג קרקע ומיס
אחרונים נוטלין ע"ג קרקע [ע"י במ"ש]:

ס"ק י"א עש"ך ויש נוטלין לשדות פת במשקא ואילן
ועולה במקום קיטום והדחה וטוב לעשות כ"א
כפ"ט:

ס"ק י"ב עש"ך ומ"ש בש"ע ממיר ודקי עכ"ה כה"י
הסור או"י כ"ח העלה דשאר פירות הוה קיטום
וכיה ברי"ס פ"ט ממיר הכ"ז. (ב) הקיטום א"ל ביטול
ולא כפ"ט או"י:

ס"ק י"ז עש"ך ושא"ר אחרונים החמירו בשם שעות
כוזה והפריח היקל בשר טוף אחר גבינה לאכל
ע"ש בא"ר ט"ז ובכ"ר נהגו להקל ע"י סילוק ובהמ"ז
והיינו כל שאין גבינה קשה אכל גבינה קשה ראוי
להחמיר שם שעות:

ס"ק כ' עש"ך פשר"ח מי שאוכל במולג א"ל לרחוק
ידיו ומ"ח הגזון להחמיר בדבר שאין בו טוהר:

ס"ק כ"ב עש"ך וחולק אפי" במחירי דל"ח לפת קיטום
אף דהוה יט' בשר מ"ח למחלה אסור לאכול
בחלב אף להמחבר ב"ה [דאסור לבשל למחלה בקדירה
של בשר כדי לאכול בכותל הכ"ז לחתוך בסכין של בשר
חדשה לאכול הלחם עם גבינה] ולגבינה לא מהני
ענינה [ע"י במ"ש]:

סימן צ' ס"ק ג' ודע דחל שנאסרה מותרת בהנאה
דכל ב"ח שאין אסור מ"ה מותר בהנאה:

ס"ק ה' עש"ך ומ"ש לקדירה של בשר יראה
דלהמחבר כ"ז דכלכדו בלא בשר שרי אף הכהל
משא"כ לדין דפוסקין כע"ז במ"ש הר"ב כס"י בהנ"ה
אף לבדו כל שאין ס"י נאסר הכהל וי"ז א"ל כשנכל
ל'קדירה שיה אין הכהל מונק"ה וי"ע בזה דאפשר כיון
דיש דיעות לומר דלכדו הכהל מותר לא מחמירין כולי
האי [ע"י במ"ש במ"ז ס"ק ל"ז]. (ב) אם ביטלו עם
בשר כלי קריעה והיה ס"י ואח"כ קרשו ט"ז וי"ז וכל
ל"ח אסור ודוקא כשיש ס"י עם הכהל הוא דמותר
ולא כשהי' כלל ל' או י"ג. (ג) כהל חר"ף מיקרי ואם
נחמרה כהל שנאסרה באחרות או כהל ערובה בין
הכשירות לא כעיל [ע"י מ"ז ס"ק ד']:

ס"ק ו' עש"ך והיינו ע"י קריעה ט"ז מהני מחבב
כמו שמו בנחל ובלא קרשו ט"ז ל"ח מחבב:

ס"ק יג' עש"ך ובאופן שפוסק שמתגלגלים מחליקין
שרי וב"ש הוא נוכד [ע"י ש"ד ס"י] ע"ג ס"ק
י"ג]:

ס"ק י"ד עש"ך ולפי"ז משעט דוקא ע"י קריעה ט"ז
וט"ב דליה אלא גזירה שח"א יבוא לבטל עם
בשר אחר אכל כלי קריעה ט"ז וי"ז לאסור לשר דשי'
אפילו לבדו בקדירה כה"מ ה"ה שפיר"א במתור בלא
מחבת נח"ן הוא:

ס"ק כ"ז עש"ך נראה דוקא חלב של כהל אכל אם
נכלע חלב במחיצה יג' ואסור אח"כ ע"י
מליחה:

סימן צ"א ס"ק א' עש"ך ולקמן ב"ה כתב המחבר
שניהם יבשנים ס"י בדרסה לריך לחלק ע"י
מליחה אף שניהם יבשנים אפי" לריך דרסה וא"י שם
לחלק [וב"ב חר"ד בא"ר ס"ק ב']. (ב) כתב דבר שחולל
היה

ס"י קיה גבינות כשרות וכלתי כשרות נמלחו יחד ופסקו הי"ר הנוטף עליהן אסור יע"ש וזה למ"ן דפסק מליחה
כ"ק הנוכך לזה הא לדין אף בלא זיר אסור כולו אף באיסור גבינות שומים דרבין:
ס"ק ג' עש"י ולענין דלא הנה כס"י קב"א ס"ה בהגיה פסק הר"ב דכל הכלים שומים כס"י ע"י ריחא אם
הודח היטב שרי לאשתמושי טע"ן לא והיינו דרך עב"י לא בקביעות. (ב) ודבר חר"ף יבש מותר ע"י הדחת
הכלי היטב הא ד"ח לא לא. (ג) וב"ז בפאר כלים אכל כלי חרס אסור להשתמש בו ל"ן אפי" ע"י הדחת הכלי
בין

ליר על גליג'ט ט"א' מחתך וקלט למקום ההוא ויהי
ט"ש ושנה הדק ט"א' להבין אחרת והתכוון להטמין
בה על אותה שנה (גם הוא נד להקל בשל בחור).
(ב) אפי' דבר שנתן ט"י מליחה בכלי אין אוסר ויחזר
מכ"ק. (ג) כחב הכלי או' י"ז בלי הנאסר ט"י מליחה
לימ' הנעשה ט"י עירוי דעירו ספק הוא או' מכלל ב"ק
ולחומר והלקך לימ' ביה ט"י עירוי דלא כספר ב"ח
ישראל :

ס"ק ב"ה עש"ך אבל נמלך קמ' אפי' בין מליחה
מחוסה למעשה ובאין קמ' אסור ואינו נסיוה
קמ' מלוח יש לאסור (היינו החלב אבל הכשר אסור
אפי' בה"מ לפניו הב"ך ס"ק ב"א) :

סימן צ"ב ס"ק ב' עש"ך והנה אף בגלות ש"ך
מפלט לא פליט גם דוקא מה שכל עש"ך וט"י
מה שכל עש"ך פליט ברותחין דחשיב כאלו הוא נוטף
ב"ה ברתחין חלין קמ' ב' ד"ה שכל (היינו לר"ת) :
ס"ק ב' עש"ך ומ"ש ולדעת ב"ש משפ"ן ב"י
דאפי' בין כחוס לשמן ט"י ב"ה קמ' או' י"ז
ול"ה באידך כחוס למחיר רק ב"ז וא"י שד"ן י"ז נ"מ
אי נאחר ש"ש חילוק בבב' קדירה נכבד ללול (ט"י
במ"ז ס"ק ב') :

ס"ק ו' עש"ך ולדעת מחולק הוא ש"ס ה"י ברתחין
דאלו להט"י אחרות מותרות אף ב"ה שנתן (ד"ס'
אף ב"ה בגלות מחלב נחשב כגלות ויחזק דל"ה אסור
ח"ש אלא בגלות ל"ה ביה הימר מפעם ל"ה) ואף נעילה
לא ב"י ולעש"ך דוקא ב"ה כחוס ובקולין ב"ה (ט"י)
ש"ך ב"י קמ' ס"ק י"ז לא בשמן ואפי' בן אחרות
נעילה ע"פ ב"ש עש"ן (דב"ש בגלות מחלב הוא ח"ש) :

ס"ק ח' עש"ך ואפי' דל"ד לקי"א דהוא אידך
משא"כ כאלו וכבדו ח' ד"ש ב"בס ח' בתי
בשיל ואפי' י"ל ביה דרבנן וכל בדרבנן ח' דמי לקי"א
דהכל מנערה בטל (וב"ה דרובט ח' א"ח י"ל ס"ק
שאי"מ ומ"ו רבה עליו ומכילין) ומ"ו למ"ש הש"ך ב"ה
א"י ח' דרובט ח' א"ח ספקא דא"י לא אחרין מ"ו
רבה עליו קמ' כאלו קמ' דמשמע כאלו אף הרובט
מותר ומדבריו למדנו דהמחבר אי"י ב"ש רוב מחסות
של הימר ח' ח' בחד לא דהוא ד"ה. (ב) ודעה
הפ"ה ב"י קמ' או' י"ט דאף אידך כל שא"מ
דאפשר לבדוריו לא נכנס בגדר הספק וכפי הנראה שכן
דעת רמ"א כאלו ומ"ש חולק להמחבר (ט"י ש"ך ב')
קמ' ס"ק ב' ל"ה אלא שא"י מה"מ מ"ש מאידך ולפ"י
ב' קדירות א' של הימר וא' של אסור אפי' א"ח
חולין להקל בדרבנן דאמ"י שא"י חומר ומ"ש ב' קדירות
(ושנין הימר) ואין ב"ה א"י ויש בשמ"ן אחר' בא"מ
דל"ן נכנס בגדר הספק וזהו י"ל ס"ק א"י א"י
לכבד ובי' קדירות לא היה כמסורב כיון דכול לברר.
(ג) אפי' דה"ה ס"ל הי"א דילול ט"י משפ"ן בטל
אפי' מהר"ל כיון שכל נמלך ומכילין בין אחרות
בשילה דקודם הכיבול חומר לאכול ב"ה ח' ולחזק
שמתערב הוא כחמלם ביאמו לעולם ט"י מתערבת לא
הוא מהר"ל דוקא כאלו דהאסור מחמל מתערבת אבל
הי"א דאסור היה מקודם אלא שד"ע לאחר שמתערב
שפיר הוא ר"ל (ט"י במ"ז ס"ק ב"י ס"ק ב' ופ"א
ס"ק ד' וק"א בשפ"ד ס"ק ב') :

ס"ק י' עש"ך והנה תראה ב"י כל דבולא אסור
ל"ה חז"י אף בב"ה להמחבר וכן מה"מ ב"י
ל"ד או' ד' דאפי' בב"ה נוסף כל שאלפ"ה ש"ל ח'
הוא כשאר אסורין לענין דלא נ"מ להמחבר וט"י ס'
פ"ז ב"י או' א' הש"ך על הב"ה בגבילה ונמלך ל"ש
נ"מ כיון דכ"ה הימר ל"ש ובג"כ ש"ס הש"ך עליו דמ"מ
נ"מ וזה סובר למ"ש הוא עליו ב"י או' ד' דגם ת"ס
החלב

נוק ופ"י בנמלך קמ' אף בה"מ ורמ"א דחיקל אפי' אפי'
דמירוי באין מלוח כלל הימר בה"מ לא נמלך קמ'
יש לענין (ט"י ס' ע' בש"ד ס"ק ל"ח וס' פ"ז ס"ק
ל"ב וס' ל"ט ס"ק ב') :

סימן צ"ב ס"ק א' דע מה שאמרו מכלל ב"ה
מפלט לא פליט ר"ש בחולין קמ' ב' ד"ה שכל
פ"י אף של עליו אין שולט ב"ז שאין ש"ס מכללו ובי
ני"ח היינו מכללנו ור"מ פ"י ש"ס פולט מיד רק מה
שכלל מחמ"א אין פולט ובי ני"ח היינו היורה מרמיתו
יש בזה לכ"ה מה"י קולא וחומר ל"ה קולא כל
שלא ני"ח החלב מותר אף בלא טעימה ובכש"כ מכללנו
החלב לר"ך ס' וז"ל טעימה ח' חומר ולר"מ קולא
כ"ז שלא נ"ח מרמיתו מה"י לחלב טעימה וחומר אף
שלא נ"ח מ"מ לר"ך החלב טעימה ואח"כ המחבר פסק
כר"מ לנחמ"י ד"ש פולט מיד אף כמחלה רחוקה ומה
שכלל לא פלט עד שחטט היורה מרמיתו ויש נ"מ
לר"ן (דלא כמכ"י אפי' טעמו עכ"ל כמ"ש הרמ"א)
כמ"ש שכתב הש"ך ס' ל"ח או' ה' דלענין נדרים
והימר סומכין אפי' ישראל וא"כ הנידור מבשר ופ"ל
כ"ה בשר ל"ה של מכלל קמ' וסילקו ש"י בטעימה
וא"י לא ס' ב"י. (ב) מסופק בנדרים ד"ה הימר כשאלה
ודש"ל א"י אחר' נ"מ כיון דלא דמי לב"ה ש"י
במלוח וכבוס יש דעות דלא גורו ובע"ה לא מלאה
גילוי ל"ה (ג) במ"ז ס' ק' וס"ק א"י ומ"מ א"י אין
בקי"אין א"י ה"ה מרמיתו או' לאו ואין להחזיר
בטעימה אף בהימר. (ג) הפ"ה או' ב' מקשה דניחוס
כלל ופלט הרבה טעמים חלב ולא לה"י ס' קמ' ב'
דמ"ש ס"א ליכ"י דכ"ה מכלל כבשר נ"מ וליכ"י
ס"א חלב וב"ה ליכ"י ק"ב וז"ל וזה"ל ב"ה דמ"ה
מכ"ה כרובא בטל לא דייקין כולי האי (ט"י בש"ד ס'
ל"ד ס"ק ד"ן ויש להקשות לפ"י בש"ל ידקוק ש"ס ב'
ימי חלב ופ"ל כ"ה בשר לחוכן נמלך דנכלל מתחלה
כ"ה חלב כבשר ופלט ויכ"ר כלל כ"ה ח' ופלט
דנעש"ו ב' ימי חלב ככ"ה וליכ"י ק"ב וימי ידקוק
לכלל שתיקן דהוא דא"י מב"ה ורוב ל"ה חלב לומר
ס"ק ול"ה י"ל דלא נכנס כבשר כ"ה לפ"י. (ד) כ"ה
בשר הנאסר מחלב וז"ל חלב הנאסר מבשר דהוא ש"ס
אחד אין מכללן וא"י מדרבנן (ט"י כמח"ה לה' שח"ה
וה"י ל"ד ש"ך ס"ק ד') :

ס"ק ב' טע"ז ויש קולא וחומר לכ"ה מה"י לר"י
קולא מקמ"ה ח' הרובט ופ"ל ט"ה על ח'ן
לרובט כל הקדירה מנערה ואף אותה חביבה מותרת
וא"כ נפלה הטפה ח' הרובט ואין מה שברובט ס'
מנערה אותה המקמ"ה שח'ן לרובט ל"י וחומר א"ס
מקמ"ה ברובט ואין בכל הקדירה ס' הכל אסור ולר"י
חומר א"ס נפלה הטפה על מה שח'ן לקדירה אותה
חמ"ה אסורה וא"כ נפלה לרובט ואין מה שברובט ס'
אין מה שח'ן מנערה (ט"י מ"ז ס' ט"ז ס"ק ט' ד"ה
כב"ה מה"י וס' ל"ד ס"ק א' סוף ד"ה ודע וס"ד ס'
ק"ה ס"ק א' ד"ה עוד זאת אבל הח"ד ב"י ט"ז בא"י
ס"ק ב' וז"ל ס"ק ו' חולקן וקולא א"ס אין ס' בכל
הקדירה ופ"ל על מה שכתבן ולא ניער כלל השאר
חומר ק' נפלה דמ"מ והפ"י סובר כ"י ומ"ו כשכל
החמ"ה ח' הרובט ופ"ה מנערה אפי' אפי' יורה
דל"ן להחזיר כ"י. (ב) ודע דלר"י מקמ"ה ח' הרובט
ולר"י כולל ח'ן לרובט דנאסרה אותה החמ"ה ואח"כ
כשנערב אסור הכל וכיורה רוחה דמכלל כלל מפלט
לא פלט מה שכלל א"י אסור אחרות לבשרת מ"י שסובר
ב"ה ח' ב"ה כלל רובט אין אסור דבש"ן ש"ה
יו"א מש"ל חלב עש"י קמ' ב"י י"ז עש"ך י"ז ולר"ן
אפי' א"י מיק"י רוחה וש"ה נ"ח מרמיתו ומ"ו
י"י

החננו בהקדירה בפעם שלישי עדיין היתה ריח ב"ב ס'
ולא כשנלעב בקף יג' כיון דכבר נאסר הנלעב
הנאסר מחמירה שני בקף לא יג' אלא שניתיב אל
בית מלחמיו הוא שב אין ראיה מההם והעיקר כמ"ש
בגיד או' ד' והפריש שם בגיד או' ד' חולק עליה.
(ב) חמירה שנאסרה מחמת שבלעם כמות חלב או דם
ואחרי כן נלעב בה הנב' ואח"כ נעלה לקדירה' אחרת אינו
מינה ונשקף וא"י א"ה היה ס' נגד החמירה ומי' ס'
נגד וית חלב וחלב היה הדין אפילו לבי' העיך דליש
יג' בכ"ה שנאסר כבר פ"א ב"ש חמירה שנאסרה מחלב
מי' דלוי ואף הפריש דחולק אפי' שם יורה' דאין
דקתם לא רביע עליה כ"א איסור בכ"ה ואף אלק
פעמים נמי בכ"ה תיקרי ויג' מי' משא"כ הובא
שנאסרה בלילה משאר אבירים וא"כ ליה איסור מורה
לדין כ"א דרבנן הו' כנשקף חולין להקל כמ"ש בס'
ג"ה מי' ט"ב בשאר אבירים ליה אלא ספק וא"כ
לחומרא אמרי' ט"ב ליד וא"כ מה"מ החמירה מעט
חלב ויג' מה' מ' כ' בכ"ה ובנשקף הו' ספיקא דלוי' [ט'
בשפטיה ח"ב ס"ב ד"ה ואנ'] ומי' כ' שנאסרה מחמת
דם ודלוי הו' יג' א"כ מחלב מי' דם שביטלו דרבנן
מי' הוי' לחמירה שני' (ג) ולענין איסור הנאה בחמירה
נשאל ודלוי נאסרה בגדלה ואף חמירה נבילה שנאסרה
מחלב אבירה בגדלה יביטול יג' [טס'] פ"ו כמ"ו ס'ק
[כ"ג] (ד) מעשה שבטו לכבוד שבת לחם משנה ולקחו
מהבנק ושמו בשם הגטומה בהקדירה ולא לקחו חלה
ובנוקרי ביום שבת קודש אכלו כל הלחמי' גם פת
הגטומה ולא נשאר כ"א הכשר ורעוב שנחבבל עם פת
הגטומה והשכחתי ודלוי א"כ נשאר קצת מפת הגטומה וכל
להניח קצת עד לאחר שבת דתלת ח"ל אובל ואח"כ
הפריש וכלן דלא נשאר כלל אפי' יש להחיר דלא יג'
פת הגטומה כיון דבשבת שיהי פת הגטומה בעולם אין
שם איסור עליה דיכל להפריש מי' והוי' לחלב
במים דעדיין היתה לא יג' ואף דשם א"ל תיקון
משא"כ כאל' דלדין להפריש מי' אין שם איסור עליה
וליד לבכ"ה אלא לאחר שאלנו הפת הגטומה נשאר
שם פת הגטומה בבשר ורעוב ונגד המעט בנק היה
בבשר ורעוב ס' יסוד דהו' בלא בלא דבש"ה שרי
ומכש"כ לכו"ש יסוד דפת הגטומה לא היה מחמלה
מי' אלא שזמן ודרך השיוון ליכא משום להא' דבכ"ה
ומי' א"ה לחוד לא' כמילתא ולענין כחמירה ובי' היה
טבל הו' דשלישית הא' ליחא חזא דלמי' הוא ועוד כיון
דלמי' להפריש מי' ובי' הו' לא הו' דשלישית :

ס"ק י"א עי' י"ב על רמ"א לקמן ס' ק"י קשה
למה נזכר הנהי' שם זה [דעה] יג' יג' בשאר
אבירים] שוב רמ"א בדברי הר"ב כ"ה ודע דהרשב"א
בארזן ג"ה א' כ"ה חמירה שנאסרה ונפלה לקדירה
ש"ס ס' הוא עננה אבירה כו' והאיסור הנכלל בה אין
יולא כו' והלכך אין להחיר חמירה ראשונה שקבלה
טעם ויש בה טעם איסור מדרבנן שאין האיסור יולא
ינהי' דאפשר שאין יולא כלל אף ע"י רעוב ומד"ס
יש בה טעם איסור משמע דעכשו' יש בה טעם איסור
ולפי' ע"י עשיית קפילא מחבר'ה ושרי אותה חמירה
ולא בקרי' ביד ש"א ל"ה ב' כ"ה לפי שאין איסור
נפלט לנמרי' מנה' לנמרי' יורה דה"ק דאפי' טעמו
קפילא מי' הואיל' ויולא לנמרי' שלא נשאר כלום בה
חמירה אלא' עכ"פ אכור בשאר איסורין [ט'] בש"ד
ק"ו ס'ק [ג'] וכדברי הקדור נקטין להלכה דחור מארזן
שחור בחמירה ויולא לו' דה"ן בחמירה בשר וכדומה
שקבלה טעם חזק בעי' קודם שש' ולא היה ס'
ואח"כ ביטלו עם אחרות קודם שש' ויש ס' נגד החמין
ובשכ"ה שם החמירה נאסרה באיסורה דשאל לא נפלט
כלל ובשאר בחובה ולא היה ס' [וחל' פלי' איסור חמין
ושי']

י"ל דמשלט לא פלט טעם נמור אבל משנה שולט ח"א
דלא לרב אחריו' כן בחולין ואי'ו ס'ל מב"מ בנתהו
ועי' ק"ה אבאר [בש"ד ס'ק י"ח] דלמי' חמור אין
יולא (ג) ששפתי' אחרים בשם רב אחד דלדין אין
ג"ה בין מחלוקה דבי' וי"ו דמקלטה חזק לרעוב
דביורה רוחתה מכלש' בלש' משלט לא פלט ויג' ואח"כ
בשנת מרחימיהו' אכור השאר ואח"כ בין ויג' רוחתה
או לאו עכ"ל ולא אבין כלל דלמי' אף ביורה שאין
רוחמת' אף משכמת' להאי' דמי' דבי' והא' אלא לרעוב
לחלק לשאר חמירות' א"ס לא דרך החמירה וי"ס א"ס
דמחמלה הולך הבלעיה עד הרעוב ובכ"ה לרעוב
מחמלק ואין שיטור לדבר [ט'] במ"ש כ' אפלי' אכור
ומה יוסף' מה' כ"ה בהחמלק אח"כ לאחרות ועוד דלא
מליטו הנעלה באובלין אלא מלי' א"ה לך לחמיר דלמי'
מקלטה חזק הרעוב והכל הקדירה שולט עננה חמור
כאלו כולו חזק הרעוב ואין מי' כלל להחבול העננה
ההוא בחמירה ו' בג"ה אלא מיד נחלק העננה לכל
הקדירה וא"כ גם לדין יתכן דמי' של דמי' וי"ו
המעין כמ"ס חולין ק' א' ד"ה כשקדש שנתו בין
דסוף העננה להחפשט לא יג' יש' לשין דכל דרך
הילוכו לא יג' משא"כ לאחר שנת מרחימיהו' [ט'] בש"ד
ס'ק ב' וחבין ובפתיחה לה' מליטה ד"ה דע ד"ה לחקור
ובמ"ו ס' ק"ה ס'ק ב' בד"ה ויש' לו' לומר וב"ק כ"א
ומיד ביורה' כוס"ק [י'] :

ס"ק ט' עי' וי"ו וי"ו בכ"ה חמיר מי' ודלוי ואל"ס
בכ"ה נמי מי' ובשאר איסורין דרבנן [היינו]
א' טעם עכ"ס ואחר שאין שם טעם דבכ"ק י"ב כ"ה
דמה' ספיקא דלוי' היינו א' לא טעם] :

ס"ק י' עי' וי' לראות מה' זה שכתב שהלחמה
כמ"ש בק"ו הא' לדין אין ג"ה דחמיר בשאר
איסורין ולזה י"ל דמי' בלא נודע עד שמתרבה היתר
ע"י יג' בש"ד א"י ט"ו ומקל' דאפילו בבי' ד"ה
ללדד אפי' אותה חמירה אכורה [ט'] בש"ד ס' יג' טעם
כוס"ק ט"ו] :

ט"ק י"א עי' הכן הוא ודלוי דהרי הר"ב אומר
כן בס' ע"כ בלב' דם שביטלו דרבנן ובס' י'
בכחל ואף בבי' אין ללדד כלל והכין להלכה ולא
כהפריש :

ס"ק י"ב עי' הנה באיסור דבוק י' ב' טעמים א'
דמחיר' לבלוט יורה' עי' עי' עי' א' מי'
הב' שחא' פ"א חזן לרעוב ויולא דבאיסור מי' ש"ך
טעם ב' ובספיקא לחומרא ויש' לאכור בקדע"ש' ובאידי'ר
כמו דם שביטלו א"ס הלכ' דבוק אכור דמחיר' לבלוט
וא"ס אין דבוק ויזנח' כמ"ו בין דלי' דמחיר' לבלוט
דרעוב מקיפו' מכל' לז' דק' חששא' שחא' פ"א חזן לרעוב אין
לחוש' באידי'ר (ג) ומי' [הע"ו] דגם בחמירה קדע"ש'
יש' להחיר היינו דחמיר' בשאר איסורין דרבנן הו' הו'
ספק דרבנן ע"כ' שאין לאכור השאר משא"כ אותה
חמירה שהקדע"ש' מונח' בחובה' יש' לאכור דהו' ספיקא
דלוי' שחא' פ"א חזן לרעוב' ובשאר' באיסורה' כמ"ש
בס' ק"ו [ט'] בח"א כלל מיד ס'ק ט"ו] ויש' להחיר
[קטנות הע"ו] כיון דלענין אותה חמירה שהקדע"ש'
בחובה' הו' ספיקא דלוי' אין להחיר' שאר חמירות' משום
ספידיר' כיון שאין הספק בדרבנן לחוד ובבי' יש' ללדד
בשאר וגם זה יג' [ט'] במ"ש וי"ד ס' ע"י כוס"ק
י"ד וס' י"ז ס'ק ט' ובמ"ו ס' ע"י ס'ק א' [י'] :

ס"ק י"ד עי' ויש' לראות באידי'ר שפלט על חמירה
שהקלטה דרעוב' כמו דם או בשר שוף בחלב א'
שרי אותה החמירה כרי' כיון דמקל' בשאר חמירות'
מעט' חמיר' דרבנן הו' באידי'ר בלחמה חמירה.
(ג) ועי' א"ה כלל כ"ה ד"ה משמע באיסור דבוק אף
ש"ס ס' באורה חמירה מי' נזכר קליטה בחק"ס ההוא
והיינו

והיו אפי' בדבר של נאסר ע"י מליחה ואף באין דבוק אלא מונח בחומר ואיסור תורה יש להגדיר קליפה שמה פ"א חוץ לרובע ומס' בזה בלא רובע אף בים סי' נרדך נעילה ופי' כצ"ל:

ס"ק ט"ו עש"י לשמו נרדך תיקון דלכא ריז דרשיל ורמז לא פלגו אלא להחיות בהמה דוקא והפיל אף באין היה והרואה וראה דרחוקים הם מקלה אל הקנה הנה הרשבי"א בחזק ל"ז ב' ורין ספסלה בשם הראב"ד חילוק דאם יבולע איסור בחמיה נרדך לשער אח"כ נגד כולם דאין איסור יונא מחמיה ו' וכן הוא במדרשי וסיק כיון דחמיה נכרה ומובדלת ואין העטם נכחט ממנה למחי' אף דעמא קפילא ואין בה טעם מיה משה נשאר בו ואסור מדרבנן דאין הנעלה באוכלין אי' ודאי נרדך סי' נגד כל החמיה וא"ל אסור הכל אף בים ב' חמיות של היתר נגדה דשויא דבין חמיה נעילה משא"כ לה בלא דמשובח האיסור הראב"ד יפה עם היתר האחרון חזר להחיות בשאר איסורין ולא ביה' (לכא' משמע מדבריו הראב"ד והמדרש' הם טעם אחד ע"י כש"ד סי' ג' ע"י סי' י"ג ונחמד סי' ג' ב' ביה' סי' י"ב ונחמ' רשק"א כש"ד סי' י"ד) ורין כהנ' טעם שני דמשום להא דבניה בעין דוקא דרך ביטול הא' לזון כמו מים במים לא יני' ופיר' היה כל שנאסר בלא דרך ביטול ויש לכ"א מהסביות קולא וחומרא לפי' הא' כל שנעלה איסור בחמיה וא"ל להו"א האיסור וחס' שיה' מעורב עם היתר האחרון נרדך י' נגד כל החמיה ואף ע"י כבוס ומליחה בן הוא הרי חומרא וקולא כל לה בלא אף דרך ביטול לא יני' ולפי' הכי קולא כל שאין דרך ביטול אף בחמיה ע"י כבוס ומליחה לא יני' דמשום להא דבניה בעין דומיא דבניה ומודיא כל שוכבש בשר עם מעט דם וכדומה ואח"כ ביטול עם היתר הוה דרך ביטול ואף שם סי' ביהמה נגד הדם מיה מיה' כביטול הוה דבוק ע"י סי' בחמיה שנתעלה ביהמה וכו' נרדך סי' נגד כל החמיה (ובסי' ס"ד כוס"ק א') משא"כ אם נכבש אח"כ החמיה עם שאר היתר די בסי' נגד הדם לסביל ביה' וחומרא כל דרך ביטול אף לה בלא יני' ונרדך סי' נגד הכל ורמז' שחילק בין לה לבס' והוא סברה הראב"ד אי' אין חילוק בין דרך ביטול או לזון רק בין לה בלא או לה כבוס (ע"י מ"ז כוס"ק ק"י):

ס"ק ט"ז עש"י והנה מנינו הא' דינא אף ע"י ביטול שביטול יני' נעילה עם יני' היתר כס' יני' רובע דרובע מותר והבשר אסור חד בחד כמו יבש ביבש ואם נפל אח"כ עוד יני' היתר גם החמיות מותרות דלא יני' ביבש ומה"ש הרובע מותר אף שאין קיד כרובע ע"י קיד כש"ד א"י ד' (מבואר מהאן אפי' דמרגינין טעם כשר היתר כרובע מיה' אם יש כרובע סי' נגד היות נעילה שרי ופי' סי' פ"ז כש"ד סי' ג') (ב' הנה קי"ל יבש בלא אין לו ביטול והיה לה ביבש כל בהאיסור מוכרח ויכיר ולפיכך יני' איסור ויני' היתר שביטול ב' יני' רובע הרובע מותר והחמיות אסורות היתר ב' יני' היתר דבר גוש נמי לימא הנוס שרי דיש בין הכל סי' לבטל יני' רובע איסור וי' יני' רובע י"א אסור דאין יבש מכלל לה וכו' סוף דבר אי' נכרך כשה' כזה (ע"י ב"מ סי' ג' ע"י סי' ג') הנה הטי"ו סיכר דבר הנאסר במשאו אין כח בחששו לנאסר לחוק אף ע"י רובע ומ"ש הטי"ו א"ס סלקיה היינו דבנא סלקיה ולא יכיר הוה יבש ביבש דאסור בפסח וסלקיה ליד אלא בלומר יכיר וכן א"י חלום הדבר הקשה הוה דבר הנאסר בחששו שפול לאחרות די בסי' נגד חמיה א' דלסי' סי' נגד המשה אי' בין דסוכר שאין יונא לחוק ולפי"ו לטי"ו העולה לרינא כך הוא חמיה שאלסר בחששו שפול לאחרות אף שאין סי' נגד המשה אחרות מותרות והחמיה נשאר באיסורה ואם מכירה וזרקא ואל"ל הכל אסור בדין יבש בפסח ורובע (ב' מותר. ד) ואם לה נאסר בחששו ומתקן עוד לה ערית י"י או דלמא לאסור כבש' בביטול בלא ואח"כ נחשב כבש' בא"י דכסל הוה כס' ונחבשל כך נרדך סי' נגד כל תערובת הראשון דלדירין אין סוכה למה דבר הנאסר בחששו לא יני' ושאי' מחמיה דאין יונא משא"כ בלא וכל בלא כזוון אף שלא ביה' לא יני' כבש' הטי"ו א"י ע"י כבש' ישי' משא"כ ע"י ביטול א"ל להקל אלא ביה' כפסק רמ"א ובכח"ש בלא חמיה כבש' תערובת הכי' עד חלק ישי' בלא חמיה ע"י בלא חמיה (ה' והיה שביטול כבש' חמיה נאסר בחששו ומחזיק הקל למכשיל אחר דעת הטי"ו בלתי

וע"י כש"ד סי' ג' ע"י סי' כ"ז וז"ל סי' ח' דיה תשיבה' וז"ל אף כשהטעם שם יונא אח"כ והיו"א א"ס ביטול סי' אחר שכן הו' אפס"ל אסור ויז"ל או קודם שם עש"י לחמיה ולא היה טעם דני' דלא חמיהן אקפילא אשמינת ונחל סמטין להפך יני' א"י ה' ה' החמיה שרי לאחר שם דלמ"ס ל"ז קין שדירין הוה כולו היתר קודם שם (ועל דבר מוטעם אין יני' לזול לחז' איסורין י"ש הרי"ב שם ובז"ש כ"ז עיקר דלמ"ס אסור יני' ל"ז כ"אן דקודם שם הוא היתר):

ס"ק י"ב עש"ד ולענין דינא אין קי"ל חז"י בבשר איסורין הוה דרבנן ויז"ל או נעלה לאינ' מיה ונשך ולא ידעין או הוה סי' נגד כל החמיה הוה ספק דרבנן:

ס"ק ט"ז עש"ד ויחזיק י"ל מ"ש הא"י הוה אפי"ו כשר שוף או כבוס דהוה דרבנן אפי"ו י' להחיות לה בלא ייתר מבשר איסורין (ע"י כש"ד סי' פ"ז סי' ג' ופי' ג' ע"י סי' י"ט):

ס"ק ט"ז עש"ד והנה חמיה שאלסר מחז' ויני' מיה ומתערבה אח"כ יבש ביבש עם ביה' כולל כרוב מדרבנן ובכח"ש שיהיה טעם סי' כבולין נגד החז' דלמ"ס חילק דלמ"ס שאלס' יבשעם יתן טעם ויז"ל כ"אן דאם נחשב חמיה חד בחד ל"א חמיה' ביבש (ב' ובמליחה ביה' פסק אף כבולין לא יני' ויז"ל חמיה חמיה' דאסור ודאי אסורה דני' ידע' א"ס נכחט האיסור יבאיסור דבוק וידעין ודאי בחמיה י' לא נמלחה לבד' רק מונחת עם אחרות דלכ"א אלא טעמא דחמיה' לבליע יתיר ביה' חמיה' י' נגד מותר דמליחה ל"א יני' ביה' דרוב' ס"ל דלא יני' ודבוק רובא דרובא אף מאן דאסור חמיה' בשאר איסורין אפי"ו דבוק ל"ל ויז"ל בא"י א"ס נמלחה בפ"ע אסור (ג' א"ס נפל חלב במליחה על כשר דני' דנרדך אפי"ו סי' נגד כל החמיה אפי' ביה' אין להקל ומה' בשאר איסורין החזק ביה' לא כפסדי ביה' לא (ע"י ב"מ סי' ג' קיד' סי' כ"ה וע"י ב"מ כ"אן סי' ט"ז):

ס"ק י"ח עש"ד ויז"ל לענין נעלה נגד הרקין וכלא נגד הרקין אין לחלק בכל הלכותיו בין כזה לחמיות (ע"י סי' ג' ע"י כש"ד סי' ח' יני' סי' ג'): **ס"ק** כ"א עש"ד ויז"ל לדידן דלמ"ס כ"אן ביה' או ע"ש דלפ"י ינחמו עד שיעזוב ואם א"ל ישרה בלא אחר ולא ינקוב מחמת:

ס"ק כ"ב עש"ד ולפי"ו לרי' המורה לישאל אם היה מחמלה מליחה רובע ונלפמק ע"י דחיות ואח"כ נפל טעם ל"ש מזהה לכל הית' אף אח"כ דאין המורה לרי' לישאל מיה דהין חמת ויני':

ס"ק כ"ג עש"ד וזה החילוק בין נגד הרובע וי' סי' נגד הטיפה ישרה מיד דאם יני' קד י' לחז' שמה יפסעט כדופי' הקדירה מעט מעט ומיה' אם לא עירה מיד דיפסד ודאי שרי ובנגד הרקין יני' עד שיעזב:

מכשיל לי כוית של רובע איסור שפול ל"ל יני' רובע שביטול ב' יני' רובע הרובע מותר והחמיות אסורות היתר ב' יני' היתר דבר גוש נמי לימא הנוס שרי דיש בין הכל סי' לבטל יני' רובע איסור וי' יני' רובע י"א אסור דאין יבש מכלל לה וכו' סוף דבר אי' נכרך כשה' כזה (ע"י ב"מ סי' ג' ע"י סי' ג') הנה הטי"ו סיכר דבר הנאסר במשאו אין כח בחששו לנאסר לחוק אף ע"י רובע ומ"ש הטי"ו א"ס סלקיה היינו דבנא סלקיה ולא יכיר הוה יבש ביבש דאסור בפסח וסלקיה ליד אלא בלומר יכיר וכן א"י חלום הדבר הקשה הוה דבר הנאסר בחששו שפול לאחרות די בסי' נגד חמיה א' דלסי' סי' נגד המשה אי' בין דסוכר שאין יונא לחוק ולפי"ו לטי"ו העולה לרינא כך הוא חמיה שאלסר בחששו שפול לאחרות אף שאין סי' נגד המשה אחרות מותרות והחמיה נשאר באיסורה ואם מכירה וזרקא ואל"ל הכל אסור בדין יבש בפסח ורובע (ב' מותר. ד) ואם לה נאסר בחששו ומתקן עוד לה ערית י"י או דלמא לאסור כבש' בביטול בלא ואח"כ נחשב כבש' בא"י דכסל הוה כס' ונחבשל כך נרדך סי' נגד כל תערובת הראשון דלדירין אין סוכה למה דבר הנאסר בחששו לא יני' ושאי' מחמיה דאין יונא משא"כ בלא וכל בלא כזוון אף שלא ביה' לא יני' כבש' הטי"ו א"י ע"י כבש' ישי' משא"כ ע"י ביטול א"ל להקל אלא ביה' כפסק רמ"א ובכח"ש בלא חמיה כבש' תערובת הכי' עד חלק ישי' בלא חמיה ע"י בלא חמיה (ה' והיה שביטול כבש' חמיה נאסר בחששו ומחזיק הקל למכשיל אחר דעת הטי"ו בלתי

השמישו ע"י אור [ע"י] בדיח' ס"ק קצ"ה ובכ"ד ס"י ז"א
סוסיק ג' וע"י פריח' סוף הס"י כ"ח חדש שזאל עליה
עשה אסורה דמח' נפל נר עליה ולא נשקט דקילוח :

סימן צ"ג ס"א א' עש"ד הנה הפ"ח או"י ה"י
ב"ש על הש"ע אך מחז' ע"י עשיה דמח' בלעז
קדירה חלב ופולסה ומב"ח ל"ח למקס אשעמח
כמו כות' בשר שפול ל"ח של חלב י"ש והמחז'א"י
ז"ל בס"י קצ"ג ביאר וזה ש"ס חילוק בין הנכלע באוכל
ב"י דחב"י בלל אחד ואין מה שכתב' עם מה שבפנים
מזקק' ובין בלוט בקדירה דלדבריה בלוט מקושר עם
המחז'ל שכתב' זה הע"ס ששפח חלב נגד הרוטב דש"י
[ע"י מ"ז ס"י ז"ב ס"ק א' ופ"ד ס"י ז"ד ס"ק א' וס"ק
ד'] ומיהו שלא כנגד הרוטב אסור כמנהג העולם ס"א
עש"ס ס"א וע"ס מחז'רין. (ב) ודע דה"ל דמחז'רין ב"ש
או ביה"ח ב"ש ששפך מ"ח אכל מזה זה או שחז'ר
מלאו הקדירה בח"ס נגד הרקין אף ביה"ח אסור דנ"י
במח' הרקין וס"ק י"ס לחלק בין קדירה של חרס לחמטת
ע"י ס"י ז"א בס"ד א"י כ"ח דבש"ח בבלעז לא נ"י
וא"י אף שמיא מ"ס אח"כ י"ס להחז'ר ביה"ח לא
בחרס [ע"י] בס"ד ס"י ז"ב ס"ק י"ח. (ג) א"ס ביטלו
כוח אסור בקדירה יס"ק במקוה הגלי ואח"כ הותר
ל"ד לשער נגד כל הקדירה דב"ש ד"ס חמטת משפך
א"י מפעט בכל הגלי עש"י ז"ב בס"ד או"י ח"י [ע"י]
ס"ד ס"י ז"א ס"ק י"ז. (ד) ודע דא' דהכרע' הס"ד
ב"ח או"י כ"ח ביה"ח ביה"ח וכן דאין נ"י הי"ט בלא
ה"ס רק ו"ס חלב אכל ה"ס יומ' ד"ס שאין ס"י נגד הק"ה
י"ל המחז'ר מורה דפול' הק"ה וע"י מהב"ח החלב
שבקדירה ואח"כ נכלע בק"ה [ע"י במחז']. (ה) ומ"ס
הס"ד שא"ס ביטלו בשר חוץ מעש"ל של ביטול בשר א"י
א"ס"ה א"י לשער נגד ב"ש ב"י ע"י ב"ד או"י כ"ח
דכוכר דמוזין מפליטה שניה ובמ"ס הש"ח ס"ס או"י כ"י
לש"י הס"ד מ"ח [מחז'] י"ט ב"ש דהיתירא הוא ואין
כ"ח בבלעז ה"ל לאסור החלב ומשערין רק נגד הכשר
ב"י זה ביה"ח ולא בב"יול אסור וכן א"ס בחלב י"ס
דב"רס חר"ס"ס כמו הרבה פלפלין וכדומה משערין נגד
הכשר ראשון וכמו שיבאר' ב"ד או"י כ"י :

ס"ק ג' עש"ד וע"י בס"י ש"ח דבר שמואל ב"ח
פרטליש' ב"ח' להחז'ר ביה"ח וע"י ויראה דאין
להחז'ר ואולי בא"ס בלעז איד"ר י"ס ללוד ב"ח' דמפליטה
[חולין ק"ח] אין כ"ח ראה' ד"ס שביטלו ה"ס עיקרו
דא"י ע"י בס"י ק"ג [בס"ד ס"ק י"ז]. (ב) אש"ג דמחז'ר
ס"ל ע"י ל"ד בחמ"ס מ"ח קדירה ב"י ס"ל דאסור
לבשל בו חמ"ס דלכתחלה למה תחזרה להגשיל כ"ס
כיון דאש"ר-ב"שעלה ואש"ר כ"ח מ"ח ה"ס לכתחלה
[ע"י במחז'] ומ"זו כ"ס מ"ח חילוק בין חמלה לדיעבד
[ע"י חו"ס' כתובות ל' ד"ה איבא ב"ייהו וסנהדרין ס"א
ב' ד"ה רבא. (ג) ומשפ"ה י"א לנו דין חדש קהל
באסורו שחיטה כל השוחטין עד זמן פלוני וה"ס שחיטתן
בגב"ס ע"י ס"י א' וכן ובתוך הזמן ביטלו בגב"ס או
א"י מזה כל מה ששחט פלוני בתוך אותו זמן וכדומה
בגדרים שאמר על ענינו עד זמן פלוני וביטלו חוץ
הזמן

והורק ואח"כ נפל אסור ע"י ז"ש [ע"י] בס"ד ס"י ז"ד
ס"ק ח' :

התחיל להעלות דמחז'ר אף ש"ס"ב בקדירה ובכ"ס"ו
קולא אף שאין ס"י נגד הטפה מורה התבטול והכ"ס"ו
אסורה וה"יט' שלא התחיל להזיז [שאין ד"י שאין מעלה
דמחז'ר אלא ל"ד נ"י שלא התחיל להזיז הי"ט בכ"ס"ו
ס"ק. (ג) או שאין הוציאה יס"ב בכ"ס"ו וה"יט' בכ"ס"ו
זמן ובכ"ס"ו ח"ס אף שאין הוציאה יס"ב שניהם אסורים
הכ"ס"ו והתבטול כמ"ז ס"י ז"ב ס"א בהג"ה דא"ס התחיל
להזיז שניהם אסורים דושה פולטת מן הכ"ס"ו ונפל
לתבטול וא"ס לא התחיל להרתיח ואח"כ ש"ה הכ"ס"ו
על הקדירה וס"ק או התחיל להרתיח פשיטא דכל
ההבטול אסור א"ס אין ס"ס ב"א נגד הטפה. (ד) ולולי
דמסתפחא הייתי אומר דה"ל ל"ח ב"ש"ח שח' לא עליה
דמחז'ר ודמ"ח ה"ס רק איד"ר כיון ש"ס הרבה חמ"ס
בשר מב"ח לדין כדוכו וא"י ש"ס כ"ח כ"ח כ"ח כ"ח
שכ"ס"ו חר"ס הי"ט ב"ח' [ה"יט' א"ס נפסל ירקות
בקדירה וכ"ס חז"ד כ"ח ס"ק כ"ה] י"ס להחמ"ה.
(ה) ולפי"ז דין חדש י"ס בכ"ס"ו וקדירה דאלו קדירה
נגד הרוטב ב"ש"ח כמו בפ"א י"ס נגד הטפה ד"י
ובכ"ס"ו ח"ס"ן שח' לא עליה כלל וי"ז כל מה שבכ"ס"ו
ב"ח הכ"ס"ו ואח"כ [א"ס כ"ס"ה קדירה אחרת] ל"ד
ס"א עש"ס ס"א [ע"י] במ"ז ס"י ז"א ס"ק ח' ולפי"ז
בקדירה רקית חמה שפול' ט"ס עליה ל"ד א"ס
ס"א עש"ס ס"א [ע"י] במ"ז ס"י ז"א ס"ק ח' ולפי"ז
ה"ס נגד ריקן בקדירה ומכוסה והתחיל להרתיח ס"א
ה"ס כן וכ"ס הש"ח א"ס בכ"ס"ו כן [לר"ח] כ"ס
בקדירה [ומורה א"ס' מזה המחז'ר] ואף רש"ל אש"ר
יורה [וא"י כ"ס"ו שאין תחילה א"ס ע"ס הקדירה] :
ס"ק ג' עש"ד וס"ו שחמ"ס הוא יב"ס לנמ"ר לא
ל"ח ק"ח וה"ס בקרקע כ"ח ע"י נה"ס ס"י ז"ו
ש"ס על ע"י וכ"ח כ"ח ח"י כלל נ"י דה"יט' לא
מחז'ר אלא במקוה י"ס מקו"ס מושב הפלפלין י"ס.
(ב) דע דהר"ש ב"שע"ה הוכיח דושה כמ"ס מחז'רין
[פ"ב מ"ב] ועפ"י הוא כ"ח א"ס מחז'ר למ"ס ואין בו
חלב אף שז"א ב"י אין אסור עליהם וא"ס בחמ"סו י"ס
ח"ס יראה להחז'ר עליהם דה"ס י"ט ב"יט' ובכ"ל אסור
אסור [ע"י ח"ד ביא"ר ס"ק כ"ו]. (ג) ודע עוד ב"י קדירות
נוגשות אפילו הוציאו שניהם מותרות א"ס נוגשות בחוץ
וא"ס הוציאו עולה לשלוחה והקדירה עליהם חמה אף
שאין יס"ב בוציאה אסור ובשוגגה בשיקן יס"ב בוציאה
וא"ס הוציאו נפולת להחז'ר ב"ס המחז'ר אסורה וא"ס י"ס
ס' בפליטה נגד החלב שבחמ"סו התבטול מותר
והקדירה אסורה כמו נפלה נגד הרוטב ולא בשקין ס'
נגד כל הבלוט שבחמ"ס דבלוט ה"ס י"ט ב"יט' דהיתירא
וא"ס"ה באסורא ל"ד לשער נגד כל הגלי החמ"סו [ע"י]
ש"ד ס"י ז"ב ס"ק ו' :

ס"ק ז' עש"ד והעולה לר"ח חלב או חלב רותח
שנשקט הקילוח שפול על קדירה א"י כ"ח גרידה
ובלכ"ה עשיה ואפילו נפל מזה וכ"ס מזה קריי"ל ב"ד
אחר שלא מפ"ו ואח"כ מפ"ו הגלי ל"ד הגעלה דה"ס
מחמ"ח א"ר שדולק מח"ס. (ב) כ"ח עוד ה"יט' דה"ס
הול"ח ק"ה ע"ס מחלל ש"ס כ"ח ע"י וריקן אין ש"ס כ"ח
ע"י ובכ"י ק"ו בס"ד א"י ז' כ"ח דה"ס ספק כ"ח
וה"יט' לאחר שז"ס מן הא"ס דבש"ו על הא"ס ודא'
בולע א"ס יס"ב וא"י קדירה דמחז'ר מן הא"ס
ס"ק ח' :

סימן צ"ג ס"א א' עש"ד ולענין דינא א"ס קי"ל מ"ח כ"י חר"ס אין יוגא מ"י דופי א"ס' בחולין י"א ב"ס"ל
הע"ס :

ס"ק ב' עש"ד דמחז'ר דאין הלכה כרשב"א וכן קי"ל דלא כרשב"א. (ב) ה"יט' הביא מעשה דר"י הל"ן
ולענין דינא ב"ח י"ס י"ס להחז'ר ע"י דמחז'ר כ"י שלא בש"ו בבלעז בל"ס א"ס' ב"ס"ו דה"יט' ב"ח
מעש"ל [או אש"ר בשרך ש"ה אסור] וא"ס שחז'ר ב"ס י"ס היתיר ה"ס ש"ס ואין בולש"ן ב"ס"ן ו"ס להחז'ר אף
ב"ח י"ס. (ג) וכן הלכה דמחז'ר דא"י בולע כ"ח וי"ף כ"ח בולע המעש"ל א"ס' ש"ס מלכל"ס [ע"י] ק"ה במ"ז
ס"ק

אסור הוא דנעיל משהו אית ביה מדקדק. לאסור נעיל בפסח והיט בסי' ק"ב דמיא לא החמירו לאסור יותר מאסור ואסור נאסר אין בו כח לאסור דנעיל ואיך בבית ג' אין הנאסר דכא חסור הוא (ש"י) בש"ד סי' י' וסי' ק"ב סוסין יח' ובסי' סוסין י"א. ה' אס בשל איסור וחמור מוס בחור העליל לאסור ונפל מן השמים להורג חס' בבית ונתיב חיו להקל (ש"י) בש"ד סוסין ק"ב וסי' ק"ב במ"ז סי' י"א דיה נסתפקתן:

ס"ק ג' עש"ד וטעמו דאין מולך בלעט ממש בכולו וכ"ש שאין מפליט מכולו כמ"ס בסי' קב"א ח' י"ז במהרי"ת מ"ן דחש בולו היינו אס נע איסור בראש שהוא קר בלעט שם אכל תרתי לא אחרין שם בולו והולך בלעטו בכולו ולפי דברי הש"ך בלי מחבות שם מקלחו ובלע איסור במקלות ואח"כ נע בראש השני ברוטב חס מותר דאין נעלעט שם איסור ולא מולך בלעט בכולו כיון דעכשו ראש ה"א קר הוא ועי' א"ח בסי' ה"בא במ"א ח' כ"ד סובר בהש"ך דמולך בלעטו בכולו אלא שאין מפליט מכולו ולפי"ז חס מחב מקלות האחר לאסור התבטל דלא בש"ד. (ב) דע שאין נסתפקתו בלי מחבות שהחם באור ממש והחבו להתבטל טעם ח' ש"ך תהא ואין חסור רק כ"ק או שאין חוסם ע"י חס ממש יבא שחלק הש"ך לענין מפליט ומבטל בכולו בין לחוס ע"י אור או ע"י מוס חמין וליע כע"ז (ש"י) בבית סי' ק"ה סי' כ"ג:

ס"ק ד' עש"ד דחלב הנאסר כבר הי' חין התחבר ע"ס בש"ד לומר ג"כ (תה"ח) דליש הי' טעמא דהאי לחודיה שרי ולפי"ז חלב טריפה או בש"ד טעמא שנחשברו בבית אף דודאי דין בבית י"ס ברו לאסור בבישול והנאסר כמ"ס הרי"ס פ"ט מתיא ח"ח אין י"ג מ"ס אלא מדברין לדין וז"ל כבר עריפה לחלב ולאסור ואח"כ נפל מחלב לקדירה וקדית ובדומה ובש"ד וסי' בביכור נד היום כבר וא"י אס' נגד החלב י"ס להקל דהוא דרבנן (ש"י) מ"ז סי' פ"ז סי' ב' וב"ד סי' ג' י"ג סי' י"ן א"חנס הפריח א"י ד' חלק דמיא י"ג אף להחמיר ובפי הנראה מדברין ע"ס דמיא הוא י"ג דמיא שם בבית עליו וכן הכ"ז ולפי"ז הו' ספיקא'ו בנש"ך ואסור ומיהו לענין לח בלע בבית אין להחיר אף להש"ך ע"י סי' י"ג בהג"ה דבבית אף בדרבנן י"ס לאסור (ש"י) ע"ס בש"ד סי' ע"ן ודוקא שאר איסורין מקילין. (ב) מ"ס המחבר בק"ב סי' ב' מחב"ה בבית הוא רק מדרבנן (וב"ד בש"ד כ"ג):

ס"ק ו' עש"ד שאלה כ"ה בש"ד ב"י ומחבו לקדירה מליאה חלב כ"ס ונמט מן החלב לקדירה אחרת חולבת כ"ס ע"ס הק"ה זה (ש"י) במ"ס דניד לקדירה אחרת אלא היה אס לקחו בק"ה חלב ונמט לקדירה זו עומה] ובקדירה ראשונה וסי' י"ג נגד הק"ה ח"ח דין תשובה זה דבר ששט הוא לנרץ בקדירה ש"ס י"ג נגד כל התבטיל שהולח מקדירה ח' ע"י ק"ו סי' ב' בה"י דאס מעט י"ס תבטיל בק"ה י"ג ולי"ס הי' טעמים דמהרי"א בסי' קפ"ג דהנאית דק"ן י"ל כן לא כשהולחו ע"ס תבטיל ע"י י"ג בש"ד ח' י"ס בלי"ס ל"ס בלא דפולט מן הק"ה תבטיל שבק"ה ולאסור ואילו באידרר בביטו בלא בטיק סי' כמ"י בסי' ע"ב בלא י"ג החתיכה אף דהוא מבית ע"ס שאר הע"ק וסי' שנינו דרבנן אף כי"ס בדרבנן י"ל במ"ס הש"ך סי' ק"ע א"י ע"י אכל לא בלא (ש"י) בש"ד ח"ב בש"ך פ"א. (ב) וא"ס היה ק"ה איסור וחמור להתבטיל י"ס סי' נגד הק"ה ולקח כמה פעמים מנעם תבטיל לקדירה אחרת י"ג דין ק"ה ומיהו עריפת ולי"ס י"ס להחיר בשאר איסורים דהוא לח בלא ר"ח דלא י"ג בסי' י"ג דנגד הק"ה י"ס וזה שנפלט חמין להתבטיל

מחלה כ"א כ"ק ע"י מליאה אף בתקום שלא נגע הרוטב (ש"י) בש"ד סי' י"ח סי' י"ז ובד"ה סי' י"ז בש"ד סי' ס"ד. (ז) וכן ה"א דקדיל דאף בכלי אחרים חמין מבית סי' ק"ה סי' ג' היינו לקולא אס הכלי מחמין קר משא"כ אס המחבל חס וכלי קר נפל עליה אין אומרים שמרתוח הכלי ומפליט מכל הכלי וגם לאסור כל הכלי ומיהו דוקא גדול לומר כן (וב"ד חס"ד סי' ק"ה סי' ע"ן. ח) וב"ה נמי קי"ל דחם מקלחו אין חס בולו להפליט ולהכליע כמו שיבאר בש"ד ח' י"ז מ"מ מחור הוא מבית וע"ן ובדומה אס חס מקלחו ונגע איסור בתקום הק"ה אין אסור הכלי ובמחבות י"ל שחבטו בכלי כמ"ס הש"ך קב"א ח' י"ז. ט) ודאי שהדע שוד דהא דחשוק כאן דגם במחבות ל"א חס מקלחו חס בולו להפליט ולהכליע דוקא שנחמם המחבות ע"י בישול הא ע"י אור ממש מולך ומפליט בליעתו בכולו כ"כ ח"ה כלל ל"ז הביאו הש"ך בקב"א ח' י"ז ולפי"ז ה"א שנחמם המחבות ע"י אס ממש במקלות ונחמם מקלחו לקדירה לר"ך לשער נגד כל הק"ה דכולו חס ממש ומפליט מן הכל:

ס"ק ג' עש"י ויראה ל"י אס תחב כ"ה בש"ד לקדירה חלב שהעלה דמיחה ואח"כ תחבו שוד לקדירה אחרת חלב ובש"ך וא"י אס היה סי' אין להקל ולומר דמיה היה העולה והק"ה נעשה חולב ומדרבנן משום לא עליו חס ספק דרבנן כמו בבית נש"ך בביטו יע"ש דלא מקילין (י"ל) הטעם דמיא לנכונות בסי' ק"י בדיו סי' בש"ד סי' י"ז דאין אומרים בו ספיקא' (לקולא ע"י). (ב) שוד נראה ל"י אס תחבו אח"כ לקדירה כבר ובש"ך וא"י אס היה סי' ל"א כיון דהק"ה י"ג מבשר שחבו ומבית מיה בדומה בטול ד"ל דהק"ה בלע חלב וי"ג וזה הו' א"ס וטע"ס מ"ס וסא דמקילין בתחוב כ"ס דא"ל כ"א פ"א סי' דעמא ל"א משא"כ כאן ואף ד"ל דהוא סי' שם שאל לא בלע חלב ושאל היה סי' ה"א ל"א והכ"ן:

ס"ק ד' עש"י ועי' כר"י בסי' פ"ז ח' ע"ז בתב דבבית כל שנעשה בבית ח' ל"מ נעיל דאסור שלא כדרך הנאסר ומתו"ס אור"ה הביאו תה"ח כלל פ"ה והג"י מבואר כאן דקד"ס העלו"ה מבבית וא"י ובישול דיעבד המחבל מותר ואף דמי הקדירה א"ל להשליך וב"ז בדור והכ"ן הלכתא (ש"י) בפתיחה לה' בבית בסופו:

ס"ק ו' עש"י וזה דלא כמ"ס הש"ך ח' ח' דלדעת הרי"ב לקמן אפי' אין בקדירה אלא מוס וסי' נאסר הק"ה ולדין לחמין דכאן מיירי שידוע ודאי שמהר ולא נגע הק"ה כלל בקדירה כמו מחבל ע"ב שחבב בלחמית האכל מו"סיה שרי והש"ך מיירי בספק לו אי נגע בקדירה. (ב) שאלה מיני הריפות טעקין או גרופין ואורו ודוחן שדרך לבשל בקדירה ע"ס מוס ואח"כ שופטין המ"ס לחון ונאסור בקדירה בלי מוס כלל או שהמ"ס נעמחין בתוך הגרופין ונעשה גוש ואין שם לחמיות מוס א"ך י"ס לנהוג במחבות ק"ה בתוכן. תשובה הנה אס תחבו ק"ה בש"ד ב"י לקדירה חולבת ב"י ולא היה בקדירה סי' נגד הק"ה דין מבואר בסי' י"ז סי' להרי"ב והבי' קי"ל ונאסר כל הגרופין אף דחם בחם בלא רוטב כ"ס מ"מ א"י"ב בין כחוס לשמן כמבואר סי' ק"ה בהג"ה סי' ודבר העלועט בכלי יוצא בלא רוטב כמבואר שם בהג"ה סי' וסא י"ס במחבל דעית קתא אסור לדין בכולו כמ"ס הש"ך ע"ס ח' כ"ג והרי"ב יורה לזה כמ"ס בסי' ס"ט ח' ס"ד והגרופין י"ס דעית קתא. (ג) וא"ס י"ס בקדירה סי' נגד הק"ה ותחבו בו פ"א הק"ה הכל שרי לדעת הרי"ב והג"י כאן דלא בש"ך ח' ח' ומיהו הגרופין לאסור כ"ס עכ"פ דין

שבתותיו הוה לה בלא ואחנס חלב כס"ג אסור עש"ך
שם או ע"ו :

ס"ק ו' כתב אורח כלל ל"ו ד"ג שיעור לשעה
נגד הקפ ממלאין כלי מלא מים ומחבין ס"פ
הקפ ובכל קפס ממלאין הכל כדראשונה והמים היוצאין
הן שיעור ס' ישיש והטעם הנהו לשעה כ"י קווארט
והכל לפי ראות המורה [ע"ל ס"ק א']. (ב) כתב אורח
כלל ב"ד ד"י זית בשר זית חלב לגבי זיתים ורקות
כל אחד מבעל חבירו הו"ל ולא נאסרו קודם נפילה
אבל אם נאסרו מקודם שנפלו לקדירה וכן ב' זית
נפילה ב"ד ס' נגד שחיתין ישיש הר"י ביה"ט דבב"ח
חשיב יוק' א' אף שאין טעמן שיהיו כיון דמלקה למלקות
חל' זית בשר וחל' זית חלב הוה כנוף א' ואח"כ כתב
ב' כפות הפכיים [אחד בשר ואחד חלב] ב"ד קות ב"ד
עכ"פ ס' ב"ד נגד א' מהן ובב"ח אחד משיעור לבטל
חבירו ומ"מ ח"ן לא קי"ל הכי כח"ס הר"מ ס' נ"ח
או י"ד והפרי"ח בס"י נ"ח או ל"ב :

ס"ק ח' עש"ך יקשה שבוהר למה שכתב הר"מ בבה"ה
ס"ה ד"ס ס' הכל ב"ד ושי"ש הכל אף נמי ק"א
ואם נדחוק דרמ"א מיי"ד ידוע שכל נגד כנוף הקדירה
ובא"ן בשפ"ק או בשפ"ק מותרין ובא"ן נגד בקדירה
דבולט מקדירה מלבד הדוחק הגדול אכתי מקשה דכ"ו
שהקפ בקדירה מחובר הוא עם מה שבקדירה ולא נ"ס
חוק הקפ ולאחר שהו"ל הוה נ"ס בשר ומ"י דנ"ס
ב"ס א"ן בו כח לנא"ח ולאסור מחא"ס כשהם בלישים
בקפ יכול לחול עליו אסור [ע"י במש"ל]. (ב) עוד י"ל
דהרמ"א בס"ה מיי"ד כשהחב בק' ע"ן לקדירה רותחת
ולא ס"ה והו"ל מ"ד וא"ן ישי"ש בקפ וד"א א"ן עם
ב"ד עליו וא"ן נאסרין החלב והבשר הנלושים בחוק
הקפ ומש"ה ש"י הקפ לאשתמושו ביה אח"כ דא"ס
מפליש לקדירה נ"ס ב"ס הוא דהמירא והעש"ך כא"ן
מיי"ד בקפ רותח שיש"ס ודוחק דמורמסין בדב"ו ומ"מ
הטעם מדב"דו דקפ שהו"ל מכ"ס י"ס בו חילוק דא"ס
הו"ל הקפ ריקן וא"ן ישי"ש לא הוה ד"ן ב"ד עליו וא"ף
ישי"ס שפיקא הוה וא"ס הו"ל עם מ"ס נמי שפיקא הוה
עש"י ל"ב בע"ז ובק"ו או י' בעש"ך מ"מ נראה דק"א
כשישי"ס בקפ הא לא"ס לא הוה עם כ"ס על התבשיל
במתוך הקפ [אשילו התבשיל ישי"ס] ומ"ס נ"ס בזה
דב"ה ק"ו לא חילוק משמע אף שא"ן הקפ ישי"ס וישי"ס
(ג) עוד י"ל דהעש"ך חושב הקפ אש"י לא נגד בקדירה
לפי ח"ס בס"י נ"ה או י' ד"ר דהש"ל חושב נללו אף דנ"ס
ובפי הנראה דכן הסכמת העש"ך א"ס כ"ד ל"י המ"ס
שבקדירה כמו דנ"ס שנללו דליכא כ"א ב' ששמים
להיתר וטעם ה"י אסור הוא א"ס וד"א הקפ אסור
דטעם ה"י בקפ ממים שבקדירה לאסור הוא וס"ה
כמו נללו דאסור אף דנ"ס לשי"ס מחא"ס הר"י ס"ל
דנללו ב"ד"ס מותר משר"ס מתיר הכה ולחוק דה"ה זה
דא"ף לשי"ס דס"ל דנללו נ"ס בדב"ד אסור מוכח דס"ל
דז"ו רק בנחת בנחתה ממש אבל בב"ד שלח מותר
בדב"ד א"ס אף דהמ"ס שבקדירה הוה נללו מ"מ א"ן
יכולין לאסור הקפ וכן מוכח מהרמ"א אבל מהמ"י
מוכח דא"ף בב"ד אסור נללו [ע"י בעש"ך ס' נ"ה
ס"ק ד'] :

ס"ק ט' עש"ך וד"א שד"ס דא"ס תחבו הקפ לשאר
דברים ולא הוה ס' יד"ה דמותר המאכל
בהנאה עכ"פ דא"ן מותרת מהבשר הנללו בו הנפ"ח
וב"ס אור"ח כלל ב"א ד"ו והט"ה רח"ס מ"י בבה"ה דנ"ו
[ע"י בס"י פ"ו בב"ח סוס"ק ב'] :

ס"ק י' עש"ך וד"א שד"ס ד"ס חילוק בין א"ס תחבו
למין תחב"ה א' או למין מה שיהיו בקפ מתחילה
עד"מ א"ס ק"פ בשר א"ס שחיתין לחלב וב"דו חש"ל
של חלב תחבו לבשר שפיקא אסור בהנאה מ"ה וכל
ספיקות"י

כד"ן חס בחס בלא רוב"ח אף שיש ס' ב"ד עש"ה
כמ"ו ס' ק"ה ס"ה בה"ה ואשילו בשמן לנא"ח כ"ס
כא"ן עש"ך שם או ע"ו וא"ס לא טרע מקומו א"ס ש"י
אף שא"ן ס' נגד הנפילה ד"ס ב"ס ח"ד בחר"י בש"ל
עש"י ק"ה ס"ט בה"ה ושי"ך או ל"ה והקדירה ש"י
נ"ס דה"ל לא נגד כ"א בתבשיל וא"י מול"ך יומ"ר מ"כ"י
א"ס י"ס ס' ומ"מ קשה א"ס הנדופין נאסרו כ"ס ובס"ך
כ"ס לדופן קדירה י"ס כח להחשפט בדופן ותדירה
הקדירה אסורה כה"ג [ע"י במש"ל]. (ד) וא"ס תחבו כמה
פעמים הקפ במקומות מחולפים בנדופין נחל"ל נ"ס כ"ס
בכל תחב"ה ואח"כ ש"י ע"ה מ"ס או רוב"ח דמול"ך
עכ"פ הטעם בבול"ו ולד"ן חס"י וא"ן ס' נגד כמה
נפילות ויח"ו אסורין אף שיש ס' נגד הקפ וממילא
הקדירה אסורה דוד"א ח"ן לומר שכל הקדירה מותר
לבטל שלא יח"ו נאסר כ"ס כיון שכלנשים מ"ס הבה"ה
י"א דכלל"ל אסור ו"ל כל שא"ן רוב"ח ק"ף על המאכל
אף שיש ס' ב"ד עש"ה כד"ן חס בחס בלא רוב"ח
וא"ן מחמירין לאסור בול"ו דא"ס"י ולא להקל שלא
לאסור כ"ס ובס"י מ"י הר"ש וד"א כלל דב"ד נ"ס
ב"א רוב"ח י"ס לה"ס מה ב"ד שנללו ונשקפו המ"ס
במק"ן ומכ"ס אור"ו ודוחק ששופ"ן המ"ס למ"ן וא"ו
ודוחק נאסר ישי"ס א"ס הו"י חס ב"א רוב"ח ושי"ס בס"י
נ"ס בעש"ך או י' ובב"ח ב' ובב"ש ק"ה ס"ד פסק
המחבר בס"י דא"ף בהכל קדירה אסור כ"ס ומינה לד"ן
א"ן הכל משיעור לבטל ונאסר כ"ס אף ב"ס ס' והה"א
דנ"ס ב"ד לחל"ל כנללו מחשפט בבול"ו בהכל קדירה
עכ"פ וא"ס ק"ף כנו"ס דנ"י ונ"ס. (ה) ומי"ס א"ס הו"ל
הנדופין מהקדירה בקפ חולב כל פעם שהו"ל נאסר
מה שבקפ דנ"ד"ן כ"ס עליו כיון שחב"ה לב"ד ויש בו
נ"ד"ן מאכל עש"י ל"ב או י' כנו"ס לד"ן י"ס להחמיר
אף בב"ד ריקן שהו"ל מכ"ס כמ"ס בעש"ך כא"ן או י'
ומי"ס זה להעש"ך או י' אכל להע"ז
כא"ן וכשמשתמ"ס רמ"א ד"ס ס' הכל ב"ד משמע אף
הקפ ומ"מ מנדופין א"ן דב"ד בול"ו י"א ב"א רוב"ח לב"ד
וא"ס לקחו

נדופין בקפ של אסור וד"א אף שיש ס' בקדירה
הנדופין נאסרו בכל פעם שה"ס בקפ ע"י ס' ק"ו
ובעש"ך ס"ק ז' (ו) וד"ע א"ס תחבו ק"ף חולב כ"י לקדירה
ירקות וכדומה וס"ה ס' נגד הקפ וקדירה אכ"י דוד"א
הכל ש"י [אש"י לדעת העש"ך] הקפ בול"ו מאכ"י והקדירה
י"ס ס' נגד הקפ והמאכל י"ס להחמיר לאכול בכל מ"ן
שכ"ה במ"ן הקדירה דה"ה ס"ה ס' נגד הקפ ובמ"ן
הקפ נ"ס דה"ה הקדירה אכ"י ולקמן ל"ס ס"ס בה"ה
מבואר דתבשילי או נללו בב"ד שאכ"י נ"ס ב"ס
דהמירא מותר לאכול בחלב אח"כ [ע"י בעש"ך ס"ק ז']
(ז) וא"ס לא הוה ס' באופן הנ"ל ואח"כ נשתער בב"ד
אחר ויש ס' נגד הקפ בין הכל בדבר נללו כמו רוב"ח
א"ס לשער כ"א נגד הקפ דבהיתר ל"ס נ"ס וא"ס לב"ח
אף הקדירה מותר [הראשונה] דנ"ס חוסרין כמ"ס הע"ז
ל"ה או י' כיון שאוכלין המאכל במ"ן הב"ד ב"י מחא"ס
כא"ן רש"י לאכול במ"ן אכ"י כיון דנ"ס ס' בין הכל
מ"מ נראה לאסור שאכ"י מחמת המנהג משום ל"ס
ס"ק ח' עש"י וי"א ל"ו דנ"ן ב"א אכ"י א"ן בק"ף
ובב"י נק"י דידע הר"י לשי"ס ד"ס לאכול וד"א
בקפ וקדירה חדשה אף שיש ס' נגד הלכ"ל :

ס"ק ט' עש"י וכוננו אש"י הוחמו המ"ס לשחית
אסורין [וב"ס העש"ך ס"ק י"ט]. (ב) יד"ה ל"י א"ס
בטלו מ"ס בקדירה בשר אכ"י ותחבו ק"ף חולב כ"י אף
לפי המנהג הקדירה שיהי דהטעם כתב הע"ז ב"א ו'
דאוסרין אכ"י משום דהמאכל מערין לב"י ולקמן ב"ה
או י' דא"ס א' אכ"י אף הו"ל מותר ובכ"ס הע"ז
הטעם דל"ס מרמ"ה הע"ז וד"ס דב"ס מ"ס ואסורין
בב"ח

באמת וא"כ היה בשלל המים הדין בן ואף להשיך
בא"י חיי דמי' דא"ש ע"י כישול י"ש להחמיר ע"י
א"כ י"ל דאין חילוק בין האכל או מים מים כיון
דחומרה בעלמא י"ל כס"ו ובע"ש ובשנה"ד נ"ל לבחור
לכשל בקדירה ש"ו ואף בחול א"כ ש"י דלא מהכח
לאסור א"כ וכן כל היכא דמחמיר ללורך ע"ש או
ימורה לחול לא מהכח לאסור א"כ הו"ל ואשתי
אשתי:

ס"ק י"ג ע"י ע"י ולפי' ליד קליפה וכן כס"א וכד"א
ל"ך י"ח בש"ך א"י כ"ש כפי הנראה
סובר כ"ח אמת כה"כ כה"כ בש"ך י"ל כה"כ
אפילו אין ס' אלא כוונתו דמסתמא א"כ ס' ה"י
היה לרבי' ע"י כ"ן והפ"ח כה"כ שש"ך א"ף
הורה כה"כ לה"י אין בהולאחו כלום כיון שהגיד
בש"ך אין חזרה ומניד י"ש ונראה דבריו שש"ך
חשש שס"ל כה"כ ולפי' לא ק"י כ"א א"כ
וכד"א ש"ס ס' כ"ו ל"ך נעילה. (ב) א"כ נתנו בשר
בלא מליחה אלא הנור חס אין ראיה מהשנה (נג)
בחרסו של תנור יקלף את מקומו דסגי בקליפה דנגע
משמע לפי שש משח"כ בשמחה וזמן מרובה הכל לפי
חוס התנור ואפשר אף ל"י ל"ת דפירש מחליה ו"ש
ח"ס ש"י (ע"י בש"ך ס' ס"ח סו"מ י"ב.) ג) ק"א
ל"י נגע בחרסו של תנור יקלף יאמ"י ליתסר קליפה
המחוסה לה ע"כ דהתם בחולין ל"י ב' כ"ח אפילו
הקשה להם ותי' דאין הנאסר יותר מהאסור מ"מ
בכח דקליפה מ"מ לאסרה דנעוה מחמת ד"א הו
יכולה אותה קליפה ע"כ להכליל בקליפה הסמוכה לה
ונ"י שהקליפה ב' אין כח לאסור לשלישית דהו"ו הו בלוי
ואין בלוי יולא בלא רושט מ"מ ליכתי ב' קליפות ו"ש
(ע"י כ"י שו"ס י"ק וברע"א כ"י י"ז):

ס"ק י"ד ע"י ע"י וע"י מ"י כלל ס"א א"י מ"ה כה"כ
דא"ש דנקט מבשל הוא ליד אלא מפליט
ומבליט ו"ש לענין הנאה ונראה דמ"מ מיקל אף
באכילה די תא"ן דמחמיר להחמיר ע"כ כה"כ.

ס"ק ט"ו ע"י ע"י וליכא העלה דאף לדין דמחמירין
ב"ה כבשול למחילה כ"ן ש"י דהו"ו ב' כל"ס
קודם שהגיע לאוכל ונקלם העטם בזה"ר יעיד דהו"ו
נ"ש וכו' וא"כ חס"כ כ"ן חולב וא"כ בשל בשר ח"ך
מעליט ש"י א"כ לבשל בשר למחילה אכל למחילה
אחר מחוסה א' לבשל בשר אסור דהקטע לה תשמיש
חלב אכל לאחר ב' תחיות הפס"ס ש"י לבשל בשר
מחילה אף כס"ו ב' התחיות ח"ך מעליט וה"י ב"ך
אחרון חולק עליו ופסק בהחמיר דמ"מ אסור לבשל
בשר או חלב כיון דלא שייכו מושלם בה ותחמו ש"י
בפ"ת הפס"ס אין לקטוע ש"ס תשמיש כ"א שא"ר דבר"ס
ול"ד לנ"ס בכותח דו"ה"ר כ"ן להחיר ש"ס מחילה ש"א
רו"ט לאכול בכותח משח"כ כ"ן יקבע לה תשמיש ש"א
דבר"ס:

ס"ק י"ז ע"י ע"י א"כ א"כ כ"ן כ"ן א"כ י"ש ס' כ"א
לאכול כמין הקדירה א"כ ולא כמין הקד דנש"ל
למחילה אסור הו"ל י"ש (ע"י כמ"י ס"ק י"ז):

ס"ק י"ח ע"י ע"י דעמו דש"י לאכול המאכל כמין כ"י
דלא כמ"ח וכ"ד הש"ד י"ל כמ"י:

ס"ק י"ט ע"י ע"י וכונתו א"י החומה לביתו א"י
בכלי ע"כ"ס א"י החומה לביתו מותר כ"י
ק"כ"ס ס"ב ל"ך לחלק בין כלי נו דלא ש"ס לא נ"ו
במ"ס בהומה לביתו אכל בשל יב"רל כ"י נ"ו במ"ס
וכמה דבר"ס מקליין כ"י י"ח מ"ל יב"רל:

ס"ק כ"א ע"י ע"י א"כ א"כ א"כ א"כ א"כ א"כ
לפי המנהג שאלו אוסרין בבישול א"י ש"א
מ"מ ב' כמות אף מנהג ל"א ד"י כמות ד"י להקל
יותר משמ"ש בה פ"א כ"ן י"ח מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה
ראו לחוס להר"ב ולס"י כ"ן וב"ך האחרון לדין
המ"י ככלל פ"ה א"י כ"ה דמנהג אסור כ"י כמות:

ס"ק כ"ב ע"י ע"י וס"ל דמניין מעליט מחימוס המים
דא"כ כמות הס"א פלגה בקדירה האסור וא"כ
נכלל האסור בה כמות ו"ש בקדירה כ"ן אלא מעט
א"כ וכ"ל כ"י א"י ע"י דמניין מעליט ב' ו"א ו"א
כ"ן הוא ולא כפ"ח א"י כ"י ופ"ח. (ב) מה שכתב הש"ך
דכ"י ס"ל דמים הנאים מנכ"ס ככ"ס ל"ה אלא
מדרבנן

ס"ק כ"ג ע"י ע"י ולפי' ליד קליפה וכן כס"א וכד"א
ל"ך י"ח בש"ך א"י כ"ש כפי הנראה
סובר כ"ח אמת כה"כ כה"כ בש"ך י"ל כה"כ
אפילו אין ס' אלא כוונתו דמסתמא א"כ ס' ה"י
היה לרבי' ע"י כ"ן והפ"ח כה"כ שש"ך א"ף
הורה כה"כ לה"י אין בהולאחו כלום כיון שהגיד
בש"ך אין חזרה ומניד י"ש ונראה דבריו שש"ך
חשש שס"ל כה"כ ולפי' לא ק"י כ"א א"כ
וכד"א ש"ס ס' כ"ו ל"ך נעילה. (ב) א"כ נתנו בשר
בלא מליחה אלא הנור חס אין ראיה מהשנה (נג)
בחרסו של תנור יקלף את מקומו דסגי בקליפה דנגע
משמע לפי שש משח"כ בשמחה וזמן מרובה הכל לפי
חוס התנור ואפשר אף ל"י ל"ת דפירש מחליה ו"ש
ח"ס ש"י (ע"י בש"ך ס' ס"ח סו"מ י"ב.) ג) ק"א
ל"י נגע בחרסו של תנור יקלף יאמ"י ליתסר קליפה
המחוסה לה ע"כ דהתם בחולין ל"י ב' כ"ח אפילו
הקשה להם ותי' דאין הנאסר יותר מהאסור מ"מ
בכח דקליפה מ"מ לאסרה דנעוה מחמת ד"א הו
יכולה אותה קליפה ע"כ להכליל בקליפה הסמוכה לה
ונ"י שהקליפה ב' אין כח לאסור לשלישית דהו"ו הו בלוי
ואין בלוי יולא בלא רושט מ"מ ליכתי ב' קליפות ו"ש
(ע"י כ"י שו"ס י"ק וברע"א כ"י י"ז):

ס"ק כ"ד ע"י ע"י וע"י מ"י כלל ס"א א"י מ"ה כה"כ
דא"ש דנקט מבשל הוא ליד אלא מפליט
ומבליט ו"ש לענין הנאה ונראה דמ"מ מיקל אף
באכילה די תא"ן דמחמיר להחמיר ע"כ כה"כ.
(ג) וה"כ"ס סובר כ"ן בלא דוחק בנגע מפליט יחבליט
ומ"ס וסדוקן בלוי מחלב הי"י ש"ס כ"ו חלב מח"ס
יבליט שני"ר ל"ן הוא אכל א"כ המאכל רק בלוי
מחלב אין דבר הבלוי מאוכל יולא בלא רושט ולא
נאסר הכ"ה (ע"י כ"י כ"י ס"ק ט"ו) ור"י ש"ד
דס"י המחמיר בנגע ע"י דוחק הי"י אף כ"ה דכ"ן
ה"י כ"א"ס ש"ס כ"י כ"י כ"י ק"ה דא"כ כ"י
אוסר וה"י י"ש כ"ן כ"י כ"י כ"י כ"י כ"י כ"י
ד"ע ש"ס"ס כה"כ מפליט ומבליט וה"י כה"כ מבשל
ה"י נראה לומר דוחק מבשל ובלא דוחק מפליט
ומבליט וס"ה דרבנן (ע"י כ"י ס' י"ה ס"ק י"ב וע"י
דבר"ס ס' ל"ד ס"ק י"ז):

ס"ק כ"ה ע"י ע"י וע"י מ"י כלל ס"א א"י מ"ה כה"כ
דא"ש דנקט מבשל הוא ליד אלא מפליט
ומבליט ו"ש לענין הנאה ונראה דמ"מ מיקל אף
באכילה די תא"ן דמחמיר להחמיר ע"כ כה"כ.
(ג) וה"כ"ס סובר כ"ן בלא דוחק בנגע מפליט יחבליט
ומ"ס וסדוקן בלוי מחלב הי"י ש"ס כ"ו חלב מח"ס
יבליט שני"ר ל"ן הוא אכל א"כ המאכל רק בלוי
מחלב אין דבר הבלוי מאוכל יולא בלא רושט ולא
נאסר הכ"ה (ע"י כ"י כ"י ס"ק ט"ו) ור"י ש"ד
דס"י המחמיר בנגע ע"י דוחק הי"י אף כ"ה דכ"ן
ה"י כ"א"ס ש"ס כ"י כ"י כ"י כ"י ק"ה דא"כ כ"י
אוסר וה"י י"ש כ"ן כ"י כ"י כ"י כ"י כ"י כ"י
ד"ע ש"ס"ס כה"כ מפליט ומבליט וה"י כה"כ מבשל
ה"י נראה לומר דוחק מבשל ובלא דוחק מפליט
ומבליט וס"ה דרבנן (ע"י כ"י ס' י"ה ס"ק י"ב וע"י
דבר"ס ס' ל"ד ס"ק י"ז):

ס"ק כ"ו ע"י ע"י וע"י מ"י כלל ס"א א"י מ"ה כה"כ
דא"ש דנקט מבשל הוא ליד אלא מפליט
ומבליט ו"ש לענין הנאה ונראה דמ"מ מיקל אף
באכילה די תא"ן דמחמיר להחמיר ע"כ כה"כ.
(ג) וה"כ"ס סובר כ"ן בלא דוחק בנגע מפליט יחבליט
ומ"ס וסדוקן בלוי מחלב הי"י ש"ס כ"ו חלב מח"ס
יבליט שני"ר ל"ן הוא אכל א"כ המאכל רק בלוי
מחלב אין דבר הבלוי מאוכל יולא בלא רושט ולא
נאסר הכ"ה (ע"י כ"י כ"י ס"ק ט"ו) ור"י ש"ד
דס"י המחמיר בנגע ע"י דוחק הי"י אף כ"ה דכ"ן
ה"י כ"א"ס ש"ס כ"י כ"י כ"י כ"י ק"ה דא"כ כ"י
אוסר וה"י י"ש כ"ן כ"י כ"י כ"י כ"י כ"י כ"י
ד"ע ש"ס"ס כה"כ מפליט ומבליט וה"י כה"כ מבשל
ה"י נראה לומר דוחק מבשל ובלא דוחק מפליט
ומבליט וס"ה דרבנן (ע"י כ"י ס' י"ה ס"ק י"ב וע"י
דבר"ס ס' ל"ד ס"ק י"ז):

בזמן מקדשה נגמרת בשלשם יותר חסדן חלה דלה
שכונה נקדו שכן נכסות סוכה שני דיוח חגלי יוסר
כסול ואף כיבם למחר וזה דומעני לוי להשיך בקרה
אין כיג מופשט ששטח ליה לעזי לאסור לזר ריו
דאין דרך נבירה לבנות כיג דיל נבירה קשרת כחם
ולפיזו אין חילוק כלל בין נבירה לשאר דברים והבי
למר דיו דאם נקן נבירה בקשרת בשר ביי דאין
הנבירה נאסרת יותר מסיק ואף דהוא חסד דין של
דיו לית דנבירה אין בה כח מואלי קשרת בשר
וכמש הסדך לזי קמיל דאין חילוק ולענין דיו נע:

סימן צ"ה ס"א טע"ז וזהו כחור דוקא טעם
אין בכלי ובי באלול הוקלס הא טעם אין באלול
ואחרי ככלי ומשם לבשר או לחלב אסור דכל באלול
הוא חור כחשם (ב) ופאם הוא האמלם שכלש ככלי
חרקו אין חסד ביה יעז בייט כבשר ביה ישראל דעתי
בדיח הבלוט לזי יעז בייט וזהו ביה דמיס דלא
כרמיא ביי קדיב ולדעא לזי ביה (ג) וגיט בייט
באסור כיג בייט בשיך אין ביה כח מואלי קשרת בשר
חקיו משמש קית דעתי דעתי (ד) וטעם חלב בקדירה
יגד הוא יעז בייט:

ס"ב ד' טע"ז ולענין דיוא לבשל בכלי חלב להטלותו
אחרי ככלי בשר וזהו דאסור והפריח אין ו
חמיר כה"ל (ב) כתב החי"ח ח"א פ"א אס בישול
החלב בכלי חלב ע"ד לאכול עס בשר אסור לאכול
עס בשר יפריח אין ח' חמיר וישמש ידעו אס ביה
בכוח או בכשר אף חמיר וזהו דעתי ולי יעז דמיס
ביט אס נאחר כמכור ודעו יס אלא טעם קלוש ככל
הוא אס הוא כמכור אסור לכחלה ואפילו נקט
בכוחת הוא לן לאסור בשלחא בישול בלא עיד זכ
בשר הוקלס טעמו בדיח חו ליה אחרי כמכור אסור
[ע"י בשיך ס"ק ט"]:

ס"ג ח' טע"ז ואפשר לכבוד שבת ודמיוה החי"ק
לבשל חמלה במחבת בשר ביי לעשות בכלי
חלב או להשיך אין גוערין בו:

ס"ד ו' טע"ז ומיהו אין יס ב' שבת נד בישן שבתה
שרי דבולט הוא יעז בייט [ע"י ס"י] יגד בחיין
ביק בישן ועדין לאכול עס בשר שרי לאכול שפח
דאין חלב עס חלב לאו אסורא עבד דיעבד:

ס"ה ט' טע"ז ואפי' אס האב"י הוא כלי מחסות דיש
חקקו בהנעלה לזי דהוא כליחלה דאסור יעז
ביט בבישול שא"ס דהייט בייט הוא ע"י ב' בלם
ומחר אפי' להטעם דהכלים כלשו ומזי [ע"י בשיך ס"י]
יגד ס"ק ל"א]:

ס"ו ח' מילתא דלא רמיא הוי רק דרבנן כדמיה מרבנן בעל
דוקא באסור מורס חמירי כל מלתא אכל דרבנן לא
נזרו אס אומר צבירור ופי' הגדלה אף מרבנן בן [ע"י בשיך ס"י] יח ס"ק ח']:

ס"ז ו' ובינו מדינא ומנהגא אף שאר דברים אסור להשתמש בהם ט"י ס"י יגד או ב' וכן אין כ'.

ס"ח י"ד טע"ד דבריו ככלן יש בו חקשו ההבנה מ"ס דנפסק הקילות אין אסור כלל סותר להם שכתב
ב"י ק"ה א"ו ב' דה"ס ס"ח אין מפליט ומבלע כחור ומס"י יגד ס"ז בהגיה אין ראיה שחל ט"ז
ביה זונת קודם שהיט אל הענין הוה חו כיס ואין לומר דה"ק ביון דקיייל בקיה אין כ"א דבולט אף שהיא
שן לזי ביה חמורק בעט דהוקא בעטין שיק זכ וא"כ ביה מכלי נאחר כי דאף בולט בלא רובע מ"ס ביה
חמורק בולט ומכיל ראיה משיח וז"ל כנפסק שאין לו דין עירוי רק דין חמיר ז"ל דב"י ק"ה א"ו ב' ה"א
השיך כשם הרשב"א דקשרת שחמלה למד אחר הדחה זונת אס נקן דומח יבש או לח סניא בקליפה ואח"י
חיטתי קליפה כלל:

(הדרבנן ג) יעז בייט דאסורא לדעת הסומק ואחרי
היה דרבנן מטעם דמיס בשאר אסורין ולהדין פניה
(דכתב הטעם בחי"ס דע"י בייט באסור אסורין יס
לפסק אין מיה או דרבנן חולין וכל עליו עס אסור
לא דאו להחיר אחרי כמחם טעמים ואין להורות
בספקין להקל (ד) אין אסורין באסורין אין המדומע
אלא לפי חשבון וליה רק דרבנן או הוה דע"י ט"ז
יגד א"ו ב' [ע"י ס"י] בחיין ואחרי לזי לא אין
דענין שיעורא הוה דרבנן משום דמיס (ה) והנה בק"י
אין יח כתב השיך דאין לחלק בין שאר אסורין לבשר
ודעו לשכחתי כאן דמנין מבלעיה טעם ובאסור לזי
יגד בייט ולא לפי המדומע בקדירה דלא ידענין כמח
לשער עוד יש מיה אס בבלו מ"ס חור מפליט אין
הטעם יגד הוא דרבנן (הקדירה) ואין באסור לזי יעז
ביט ומנין מבלעיה ב' הוי דלוי ובספקין להחמיר ודע
הלפיו אס בישול דע"י ח' חמיר דעיקר טעמא
לדע"י בישול חלב להביי שרי ולהשיך דעיקר טעמא
הייט בייט דהימורא ולפיזו בדיח לזי זכ א"כ אח"י
כתב השיך בקדיב אין ח' דבריו [ע"י בחיין ס"י] ק"י
בחיין ס"ק ט' ובהחמתי שלחם ס"י לזי ס"ב]:

ס"ט כ"ג טע"ד דבריו אין ח' חקשה לפרט שחמלק
החמיר ב"י קדיב קדיב בין ההוא דחולין קיה חלב
נבילה וכן קדירה דחמיר עס האכול הוה כחול [ע"י
ב"י] יגד [ע"י ס"י] ח' א"י ופי' יגד ששיך ס"ק א' וזה
ס"ק ח' [ע"י ס"י] ח' א"י קשה אח"י לא נזר דרבנן הנגס
בבולט יגד ויעקד ס"י נד כל הנל אף להחמיר
ויל בין דבריה כחור מיה ומרבנן יגד לא החמירו
יגד ביה (ג) ואח"כ מ"ס שהחיר הסריס מלובלין
הבולט קדור ונכדיו אורס הבולט יע"ס [ע"י ב"י]
לזי בשיך ס"ק ח' חמיר עוד תמוה לי דודאי כמטעל
הבולט בק"י מקדירה דענין עס כיס עליו טע"ז יגד
טע"ז כסוטו ולא יס באסור טעם ס' ודעו דנאסרו
הבולט ופי' הגדלה הקנחא דענין היה לרדך כאן
וע"י:

ס"י כ"ה טע"ד דנחוקא אף חתאה לזי ביה ולי
דבריו הקדושים נעלמו חמיר כונתם דמאירה אין
דאיה וכו':

ס"יא כ"ז טע"ד ופי' ק"ה אין כיג ומיה לדעא
ודעו אף בשר כחור דרין בן [כח"י א' דהשיך]
ואף לדין בלחיה אין בקאין בין כחור לשמן מ"ס
בכלוט בקאין [ע"י בשיך ס"י] ו' סוס"ק יגד]:

ס"יב כ"ח טע"ד ופי' אין כיג כתב ודברי הרשב"א
נראה ובאמת ב"י א' ס"י ופי' ח"י ס"ד
מכורה בן דכל מילתא דלא רמיא אף בכרי לא סני
ופי' ב' דכאן הוה ספק דרבנן כמ"ס בלא רובע ליה
דך בישול [ע"י בחיין ס"ק י"ד] ולא עדיף מעיין וכל
קריה ספר [הוא המכ"ט] ס"ד מ"ס ולפיזו אפשר
נזרו אס אומר צבירור ופי' הגדלה אף מרבנן בן [ע"י בשיך ס"י] יח ס"ק ח']:

ס"יג ל"א טע"ד ובינו מדינא ומנהגא אף שאר דברים אסור להשתמש בהם ט"י ס"י יגד או ב' וכן אין כ'.

ס"יד כ"ד טע"ד דבריו ככלן יש בו חקשו ההבנה מ"ס דנפסק הקילות אין אסור כלל סותר להם שכתב
ב"י ק"ה א"ו ב' דה"ס ס"ח אין מפליט ומבלע כחור ומס"י יגד ס"ז בהגיה אין ראיה שחל ט"ז
ביה זונת קודם שהיט אל הענין הוה חו כיס ואין לומר דה"ק ביון דקיייל בקיה אין כ"א דבולט אף שהיא
שן לזי ביה חמורק בעט דהוקא בעטין שיק זכ וא"כ ביה מכלי נאחר כי דאף בולט בלא רובע מ"ס ביה
חמורק בולט ומכיל ראיה משיח וז"ל כנפסק שאין לו דין עירוי רק דין חמיר ז"ל דב"י ק"ה א"ו ב' ה"א
השיך כשם הרשב"א דקשרת שחמלה למד אחר הדחה זונת אס נקן דומח יבש או לח סניא בקליפה ואח"י
חיטתי קליפה כלל:

סימן צ"ה ס"א טע"ז ולדעא הסכים חמ"י עס השיך בכלל יז' או יז' דפסח כל"ס אף ב"י נקיים אס
לא כדמיה להדיח כבשיך לרדך ברי ובסכין סתמא אין מקונת דמחוקק טע"י ע"י דוחקא ותשמישו מדיח
טע"ד יז' אין ב' (ב) כתב אחרי כלל לזי דייב דפסח כל"י יס כחבשיל ס' נד הלכלך שכלו ובכלל לזי דיו
דכ"י כדמיה לזכא ס' נד הלכלך ואולי לכלך טע"י קדירה בקליפה דייטין לה יז' כחבשיל ס' נד קליפה הכל
טע"י

ס"ק י"א ענין בוא"ז אשילו המים מותרין אבל פס בשר מחש או פס חלב מחש אסור לרדוף בנכשלו לכתחילה :

ס"ק י"ב ענין ומי' למידין מכאן חידוש דין ע"י הרבה עיראול בולט בכולו ונ"ע לדינא ומי'ו כ"ז בעיראול הרבה ביום אחד דאי לאחר מעלי' כבר נפס :

ס"ק י"ג ענין ונראה דאף לרמ"א אין אסור כ"א התחנות ואם עליון אב"י פשיטא דהתחנות שרי גם אם נפסק הקולות דלי' נעוק פשיטא שאין מקום לחומרא זו ואשילו להגטיל א"ל הגעלה [נ"י] בחיד בוא"ז ס"ק י"א :

ס"ק י"ד ה"ט הביא מטעם ס"ס משמע הא ידעין שמי'טו ה"ך מעלי' אסור במד ספק ויש טעם אחר דלחזוקי איסורא לא מחזקין [ממקום למקום] וראוי מנדה ד' ט"י א"ר ל"ד דכ"ס א"כ אשילו במד ספק שרי וספרי' א"ר י"ח המזויר וכל"י א"ר י"ז כעב [היבא דליבא רק ספק אחר] בכ"מ להגטיל וכ"מ יסבה מעלי' ונעמך דהוה דשלי' (ב) אם הדיוח איסור והיחר ביחד וספק א"ר ככ"ר או כ"ס או סה"ס יכ"ב או לאו ועברה לילה אחת [נ"י] בה"ג מהרש"ק דוקא שצברה לילה קודם הדקא] ע"כ יראה לגא' להתיר דהוה ס"ס שחא הלכה כר"מ דלי' לילה פוגמת ושחא לא היה יכ"ב שוב מחלחל במ"י כלל נ"ט א"ר ט' כ"ס זכרון משה בליקוטין דכ"ס כלי מולב שטבר לילה ולמחר בשלו בשר וא"י אם בלילה קדירה המיר ד"ס לבחור בספק על ר"מ והסכים עמו המ"י בה"מ א"כ היה לענין הדיוח י"ס להתיר בכ"מ בה"מ והרא"י להגטיל ודאי יגעיל :

ס"ק ט"ז ענין ומי' לדינא יראה בורים גרחה להתיר כספק ה"ל ועדותו מה"י דלא ראו אשילו לאכילה כלב בודאי נ"על גמור הוא ט"י אחר וסיד מחז"ב איסור בטין ט"י אחר המזויר בה"מ וללמד ע"ס אין לנעור בו לא בע"א. (ב) הא דנע"ל שרי דיעבד בכל"ס ע"מ כ"ף שחז"י לקדירה ב"י א"י כ"מ א"ל הגעלה [נ"י] בש"ד ס"י ל"ד ס"ק י"א. (ב) ולענין טעומה הבורית [שמתין בתוכה מלת וזר"ך לעומתה אי סגי לה המלת] ה"ל כ"מ מ"ז המיר וכל דבריו טעומה שולט הוה דרבנן ופליגי' לא גזרו [נ"י] בש"ד ס"י ל"ז ס"ק י"א ובקרא' השיג בו עליו והסרי' החמיר ג"כ כ"מ ק"ח א"ר כ"ב אהנס הא אחינא ללמוד הבורית בלשן שפיר דמי ודוקא ליתן לתוך פיו ולרקוק הוא לאסור ובוה א"ר מה שכתב הש"ך ס"י מ"ב א"ר ד' המסירה טעום המרה דרוב י"ס טעם מר ואכתי קשה הא מ"ס דס אסור אלא דדס הכנב דרבנן טע"ז כ"מ א"ר י"ס ומסירה שרי ללמוד בלשונו אבל באיסור דאי' לחיבה נמי אסור כמ"ס מהרש"ל דאסור ללמוד בלשון אם מלוח וט"י מ"ב. (ג) אם נפל איסור להיחר לא די בטעומה אלא בענין בליטה מחש [נ"י] כ"מ ק"ח במ"י ס"ק ט"ז :

ס"ק ט"ז ענין אכל ברים ז"ל נתן טעם שדרך המלת לשאוב טומא מדופנו [כ"ל] ולפ"י אשילו מכוסים :

שאי כללא בידך כ"ז שלא נפסק הקולות הו' טעמו ולא נחקר אף שח' ע"כ כלי ק"ר [ומש"כ לכלי אחר] א"כ נפסק ונח' ע"כ כלי ק"ר ומש"כ לכלי אחר אין אסור [ולא כ"א"ר וט"י] בה"ג מהרש"ק. (ג) מ"ס החומ"ס כלל נ"ז ד"ו [בקיולות חלב הנוגע בבשר דלר"ך] ס' נגד מה שנגע בקדירה [נ"י] לענין הא הכל מחובר וז"ל מ"מ משערין בלמוד יפה ונ"ע [נ"י] בחיד ס"י ל"א ס"ק י' ובד"ה ס"י ל"ב ס"ק ק"טע :

ס"ק י"ח ענין אסור דהכלי שחמרה מחמו אכ"י אכל המ"ס אסורים דאין בו ספסר וט"י בש"ד ס"י ל"ד ס"ק י"ט. (ב) ומי'ו במערה מכלי בשר על כלי מולב שחז"י יראה אף להריב אין להמיר דלי' רק מנהגא [דמי' אסורין כמבו' כאן ברמ"א] :

ס"ק י"ט ענין ומי' דנקיים הוה נ"ט כ"ר דלרמ"א בקשרוה טעמיה טענין זכ"ז יק

ט"י ס"ט בש"ד א"ר ס"ה משא"ס מי הדמה דאין כ"ס כמו חלל הקדירה ואין להקל בכ"ע במי הדמה ולפ"י יא' לו הדין בסתם כל"ס י"ס ס' בנכשיל נגד הלכלוך כמו כאן וק"ו קדירה שחז"י הסתמא י"ס ס' ואחנס אף אנו נלמד דבקערה אסור שאין ס' נגד השום עש"ד ס"י ס"ט א"ר ס"ה. (ג) ודע שמי' המחבר ס' בדגים קאי אכללו וכתבשלו ס' בדגים ומי' סג' דמולך הטעם בשו' :

ס"ק ב' ענין ויש לענין ג' נ"ט אי שרי לכתחלה לרדוף דמחמירין אסור חששו טעמו הירקות והבגדים בענין בקדירה משא"ס אי היה מחש ג' נ"ט עש"ד נ"ד א"ר ט"ו :

ס"ק ד' ענין דמהרש"ל אסור נללו דיעבד א"י נתן בכותח אסור דוקא טעם שלי' בענין ובישול הוה טעם ג' ופשיטא דמי' גופא הוה כמו נללו. (ב) ומדבריו י"ש' הוכח לנדיא דוקא בכותח גמור אסור דיעבד כנללו הא לכלי מולב שרי בדיעבד עכ"ס ודע דמי' הדיפות שק"י גרופין וטעמק"י ואורז ודוחן שמכשילין טעם מי'ס ואח"כ מנאמך ועומד לעשר רבע טעם כלי מי'ס כלל הו' כנללו דמה נב"ר סה"ס מחלה מי'ס ואסור דיעבד נ"ש. (ג) מהכ"ס בכל"י א"ס נללו דגים בכלי בשר א"ל אלא כ"ך ואם הדגים הם בקשקשים הסרת קשקשים הוה קליפה דרבי' הכלוע בכלי אין אסור רק כ"ך א"י הכלועה שמן [נ"י] כש"ד ס"י ס"ק י"א :

ס"ק ו' ענין והנה ראו' שחש דכתיבס מחין הוה כנללו היינו בלא רועב ולכ"ס א"ר ד' אסור אף דיעבד בכותח וט"י רועב דגים כמו בנכשלו ואס"ה כשתחמין חס לרדוף וט"י רועב שרי דהוה כמו עלו וי"ס דוקא בלא רועב דאין מפליט מכלי רק כ"ך הא טעם רועב מפליט ומכלוע בכולו [ור"ע כמו ביסול דאסור לכתחלה] מ"מ אין מפליט כ"כ עיקר הטעם כמו בשנים מחין דלא קרי' כ"מ. ל"ד א"ר י"א :

ס"ק י' ענין ולענין דינא גם לרדוף נ"מ בכל אלה אם הכ"י מולבך שחז"י אסור לבשר או לחלב ולשאר דברים ממנהגא אסור עש"י ל"ז א"ר ט"י בש"ד וא"ס אכ"י מולבך שרי'ס אסורים אף לנדיא דברים מדינא דהמים כ"ז ואוסרין הכל וא"ס טעמן אכ"י המולבך מותר והנ"י אסור מדינא לבשר וחלב ולשאר דברים ממנהגא וא"ס דמיו' ג' כל"ס זכ"י א"ר אכ"י אף ששאלתן נקיים לרדוף הכל אסור :

ס"ק י"ח ענין כ"ס א"ר עוד כתב שם כלל ל"ד ד"י בוא"ז א"ס היו נקיים שרי ופשוט הוה דא"ס כלי הראשון מולבך נאשר הכ"י הכל הכלי הכ"י מולבך אין מו"ק כלום לשני לרדוף דנללו שרי [אלא למד' נללו אסור והמים הוה כנללו אסורת הכלי הכ"י המולבך]. (ב) סוף דבר הכל נשמע לענין דינא כ"ז שלא נפסק הקיולות אף שאין על הא"ס ונח' על כ"ס [ומניע בכלי אחר] א"ס' חש"ב כעירוי לחומרא וה"ס בשבת לא יערה בלדידן כ"ז שלא נפסק העומד וא"ס מחל כ"ר על כירה לזנוג שלא כהפסק ומש"ס נחמו לרדות על כלי ק"ר נמי הו' עירה ואסור כ"ך כדן חס לתוך זון ונח' שאין מנשל כה"ג מפליט ומכלי' מיהא ונקוט נחקר אף שח' ע"כ כלי ק"ר [ומש"כ לכלי אחר] א"כ נפסק ונח' ע"כ כלי ק"ר ואסור [ולא כ"א"ר וט"י] בה"ג מהרש"ק. (ג) מ"ס החומ"ס כלל נ"ז ד"ו [בקיולות חלב הנוגע בבשר דלר"ך] ס' נגד מה שנגע בקדירה [נ"י] לענין הא הכל מחובר וז"ל מ"מ משערין בלמוד יפה ונ"ע [נ"י] בחיד ס"י ל"א ס"ק י' ובד"ה ס"י ל"ב ס"ק ק"טע :

ס"ק י"ח ענין אסור דהכלי שחמרה מחמו אכ"י אכל המ"ס אסורים דאין בו ספסר וט"י בש"ד ס"י ל"ד ס"ק י"ט. (ב) ומי'ו במערה מכלי בשר על כלי מולב שחז"י יראה אף להריב אין להמיר דלי' רק מנהגא [דמי' אסורין כמבו' כאן ברמ"א] :

ס"ק י"ט ענין ומי' דנקיים הוה נ"ט כ"ר דלרמ"א בקשרוה טעמיה טענין זכ"ז יק

מכוסים אכור והרצ"ב שהחזיר דע' או מכוסים ע"כ
כאורה יס"ד סבור והפ"ת פוסק שאין להחזיר חלה
מכוסה והחוקים וז"ל אבל שאר דברים ודאי מכוסים
לחוד מהני :

ס"ק י"ח ע"מ וז"ל מוס' חולין ק"י ד"ה טבור
מלוח ומשח השעש הדפוס הזה כהשל וז"ל
אף בקשרה וזמן שם מלה הרבה ומתחלה אפי' דיעבד
שרי דאין ע"כ מלה להפליט מלוי הקשה והיה דומה
טבור מלה שאין נכנס בחלקו (ע"י כש"ד ס"י ק"ה
ס"ק מ"ה) :

סימן צ"ר ס"ק א' ע"מ ע"מ פנים מלכות ח"א
סימן ס"ד כתב דמסקה ל"ה חרף (לעשות
אב"י כד"ן) וס"ר כשמשלו בעל חרפותיה (ע"י המוס'.)
(ב) גם ככלי באב"י הוא ד"ח ד"ח לא נכנס א'
שלה לומר דהוה דרבנן :

ס"ק ב' ע"מ אפ"ר דידע להפ"ד א"י דיעבד
שרי ולתחלה לבשל עם חלב אכור וכן הסכים
המ"י כלל ס"א א"י :

ס"ק ג' ע"מ מלשון משח דחוקא דסכינא בלא
חרף לא מפליט כלום אבל מלשון רבי חולין
ק"י משח דחוקא לחוד נמי מפליט וע"י פ"ט כד"י
סכין של בשר אכור לחזק אלא לחם בנקי מותר
דהוה ג"ש בנ"ש ובת"ח כלל ע"י מבוחר דאפי' לחם
אכור ב"א נשירה וע"י ב"ח ש"ס ומיחו המ"י לשתיה
בפ"ט דקדושת הטה" (ב) ודיעבד א"ס חרבו בסכין נקי
בשר דגים ודומים וזמנים בחלב (ע"י חז"ק ס"י
ז"ב ביאור סוכין ד' דהוה כנולד.) (ג) ומ"מ הט"י
בקרי"ן מהא דס"ס ל"ה מלה בקשרה מבוחר כן וס"ס
החזיר חז"א ע"ס בטי' (דחולק ארמ"א) אלא דבת"ח
כלל י"ז ר"ב מבוחר האחר שהוא יבש וע"י ס"י ק"ה
ס"ק מ"ד וז"ל קרי"ן י"ס בו לחות ק"ה ולתחלה אפ"ר
דאכור דמ"א ליתנו בחלב ומיחו ככלי אכור היה
דיעבד וז"ל (ד) ודע דא"ס הר"ב ח"י"ן של בשר ל"מ
א"ס גדרו בשר בע"ן דל"א לנקות היש הכלי אפי'
כלע ע"ס מ"מ חורפא ודחוקא הוה :

ס"ק ד' ע"מ ולא הביטוי שח"א מדבריו דה"ש
והי"ש אין חלוקין הם והם חקוקים דה"ש
באן ובס"ס ז"ל סוכרים בלומר ברי ל' ס"י ע"י ש"ס
א"י כ"ה ויב"ש לא מהני ברי ובג"ס סימן מ"ב חלק
בין חובב ק"ה לקדירה חולנת בלומר ברי ס"י חלק
[דד"ק להולך ולהביא בכולן] והבטוי מדבריו דכל שד"ק
לעשות כן והוא אומר ברי אין מסימן אבל כל ש"ל
ק"ה או כך מהני ברי וע"מ כלל ס"א א"י ז' וי"ד :

ס"ק ו' ע"מ ביאור דבריו דקודם ביטול אין חילוק
בין חזק בסכין בשר או אכור א"ס דק [י"ל
כוונתו דאין חילוק א"ס חזק במקרא א"ס דקדק וס"י
ל"א שג"ן אכור כולן] כולו אכור לדין ובסכין א"י
לדין כולו אכור בחלב ולהתחבר ב"י ע"י א"י
[וע"י ש"ס וז"ל] אבל כביטול י"ס חילוק דבאכור
ז"ד ב"ד נגד כל הזמן דנ"י ובמקרא נגד הטיה
דנ"י ובסכין בשר בין דק או במקרא א"ס הסכין ק"ן
מכלל כולו [א"ס חזק דק] או מנ"י במקום א"י ד' נגד
הסכין דברין הי"ר לא נ"י וא"ס הכלל ק"ן [מ"מ
וחזק במקרא א"ס הכ"י ק"ן מהסכין] ד' [נגד] כ"י
ובדק נגד כולו ולא יותר אבל קודם הביטול א"ס בסכין
בשר אין לבשל בחלב ולהכניס עד ס' נגד הסכין דאין
מבטלין אכור לתחלה וא"ס ש"ס בגלל ס' מ"מ הא
אין מחפשת רק כ"י [משק"ר דק"ן] ל"ס ס' ומיחו א"ס
כ"י ש"ס נגד הסכין שרי :

ס"ק ז' ע"מ ומ"מ לע"ן דינא דיעבד בקודם במקרא
ז"ל א' חקילין ב"י :

ס"ק

ובן הפ"ח א"י י"ז החזיר והסכים עמו הכר"י ומ"מ
י"ל ד"ס לירוק סברה המחבר דה"י ג"ש בנ"ש (ע"י
ס"י ק"א ס"ק ח' וס"י ג"ד ס"ק ט' ומ"י כאלן ס"ק
י"ב) ולע"ן דינא דה"י להחזיר וז"ל א"ס מערה כה"ס
פעמים י"ל כפי"א מפליט ופ"י מפליט במלכות אבל
בנ"ש נק"ס י"ס להקל בנ"ש וא"ס אפ"ר בהטלה
ודאי יבטלה ומ"מ י"ס לראות כיון דעירוי אין מבטל
רק כ"ק לדין התחלה י"ס ב"י דה"ס א"י נגד קליפת
האכור נה"י שאין ס' נגד כולו (ע"י כש"ד ס"ק א"י וי"ל
אין ה"י א"ס י"ס נגד קליפת האכור די (ע"י ב"ר
ס"ק ע"י) :

ס"ק ח"א ע"י ע"י ב"י כלל כ"י ב"ש הר"ב ל"ב
ס"י ז' על הכירה א"ס י"ס אפ"ר במקום הכירה
הנ"י ב"ש שח"א בשעה קלה אין מפנים ובכלל י"ח
החז"ר י"ש ובה"כ כתב דמטע שומן הדיוק נפ"ס ע"י
אפ"ר לא בע"ן ומ"מ ב"י וז"ל וז"ל ע"י במשח דמ"י
אפ"ר ללדד [ע"י ב"י ס"י ל"ד ס"ק כ"ה] (ב) וכתבונת
ח"ל חז"ר בור"ח וכן הוא האמת דנפ"ס לנמ"י :

ס"ק כ"ה ע"י וז"ל כוונתו דאף לתחלה בקשרה
לא אכור מותר להניח דבר יבש ולא כמו שח"ק
המ"י כלל י"ז א"י ז' ככלי הי"ר שרי לתחלה דאף
דמול"א ק"ה בדבר יבש מ"מ הוה כנ"ש בנ"ש ש"ס
ק"ה ס"ה א"י ב"י מהני משא"י כלי אכור וז"ל
ב"י ק"ה ס"י בה"ה מבוחר ע"י כנ"ש ש"ס א"י
חז"ר [ע"י כש"ד ס"י ע"י ס"ק ע"י] ולע"ן דינא
לתחלה ודאי אין ליתן מלה ככלי של הי"ר וז"ל ככלי
אכור וע"ד שח"ק מלה בידים מולכות וז"ל ש"י
ב' ב"י ודיעבד אין אכור אפ"ר לתחלה מלה דאין
מליחה לכלים להפליט אפ"ר שמומ"י :

סימן צ"ר ס"ק א' סילקא הוא תרדן ע"י והפ"ח
כתב ב"א א' שוקרין אסילקא"ס ולא אכורי
משום דחרשי אלא משום ש"ס בעכ"ס ש"ס ומח"ר וה"ה
הרשב"א בחר"ק ז"ל ב' כתב סילקא משוכה י"ס לה
בשעה ולק"ה אכירה כולן וז"ל בק"ה י"ס א' והמ"י
ב"י דמח"ר השמי"ט הר"ס סילקא דככלל דברים
חרשים הם ובודאי בנתיבות ל"ס אלא סילקא חרף
כמו שומן וכולים ופירות חמוצים והשח"א לרשב"א דסוכר
דוקא ל"ן סילקא משום משוכה והר"ס כה"ס כ"ה
מדברים החרשים ה"ה סילקא וי"ס לב"א קולא וחומרא
לרשב"א חומרא א"י שביטול ב"י וז"ל החרשות משוכה
י"ס לה וקולא ב"י ד"ה חרף והר"ס חומרא לדין
ב"י [דברים ס"ל דאף ל"ן אין אכור אלא ב"י]
וקולא ב"י ביטול חתלה ב"י שח"ק חומרא וי"ס
להחזיר כ"י ה"י :

ס"ק ב' ע"י דעת הפ"ח א"י ב' בל"ן מותר ג"ש
ב"ש ובכר"י א"י א' הי"ל במקום ש"ס טור ג"ר
להקל וא"י אומר חלילה לז"ל מש"ס והר"ב (ב) ודאי
סד"ס ובחורפא א"י טעמים א"י דמ"מ ל"ן בסכין
בשר ומח"ר ב"י וז"ל א"י א"י חז"ר א"י חז"ר א"י
[מבוחר דס"ל דמ"מ מפליט מחמת ל"א כל הטעם וע"י
כש"ד ס"י ז"ל סוכין כ"י וע"י ב"י] (ג) כל באוכלין
א"י טעמים ל"מ :

ס"ק ה' ע"י ע"י א"י לאו קפ"ל שרי וע"י ז"ל א"י
ה' ש"ס ומ"מ לתחלה אכור ל"ש הטעם דמ"מ
משום א"י [ודוקא דיעבד א"ס נפל אכור א"י מחז"ר
ע"י טעמה שאין בו טעם גמור] ולמ"ח הטעם שא"י
כ"י לסמוך אטעמה לתחלה וי"ס למח"ר א"י דלמ"ח
ז"ל ס"י וז"ל א"י כ"י חלב למ"ס וכתב"ל מותר
לתחלה ליתן לבשר דמתבטל הי"ר גמור הוא :

ס"ק ח' ע"י וב"י מהני לדעתו (ב) ל"ד ס"י נגד
כל הסכין כנ"ר מה ש"ס ולא כספ"ר דס"ל
נגד

לשמועה ב"ח דא"ח בעמחא חלי וסנין הלכתי וכו' ק"ו או ח' כתב דג סבור וטמא חלוקין בעמחא וחלו ב"ח ב"ח כתב קרייל בחר שחא אולין סור וולו וכו' ג' מיני וכתב הש"ך בספר הארוך דוקא ככהן שלימין ולדין הכל בחר טמא אולין וכו' הפרי"ח ב"ח או' ו' כבד וכשר בעמחא בוין כמו חמדה חדתא ועיניו אף שחלוקין קנה בעמחא חשיב חד טעם והיה לפי' טוף וכשר סור חד טעם חשיב וכו' (ד' יבש ביבש בל"ח דבעל מיה האחריו רבוס ממשע ודאי דא"ח כיבול יחד אף לאחר שטועה העטם אסור מה"ח טע"ע ד"ח מדגורין שחא יבשול יבול לידו ד"ח ולא אכין לה כיון דנעשה היתר מה בכך שיהיו טעם מ"ח מביא להר"ח בנודע דשרי לבשל יחד ולד"ך לחלק בין יבש במיני ובין א"ח בלח דטע"ע הוה חורר ויטער. (ה' מ"ח בל"ח דעת ה"ח דבעינין בחתיכות נופא ס' כדון יבש בל"ח ודעת המ"י כלל ל"ט או' ד' דהטעם שחא יבשול יתן טעם ובין שום טעם ע"ס הרעוב ל"ח למיגור (ט"ו) בש"ד ס"י ק"ט ס"ק ד"ו. (ו' ודע דה"ח ד"בש בל"ח בעינין ס' מדרבנן לא הוה"ח גיירה זו בנ"ח וכבר עמד פ"ח בזה וי"ל דרבא אמר אמור רבנן כ"י וה"ח טע"ע מ"ח הוא ועוד דרבנן מדרבנן בעי' ס' וא"ך כ"ל כהד"ה א"ח ע"כ נראה דא"ח ביבש קאמר דבעינין קפילא היינו בנשדך או מראה בוין דודאי ח' איכא קפילא לא אולין בחר ברובא (ה"ח דא"ח קפילא א"ח י' ס' ד"ך קפילא וכו' וכו' רבא או דל"ח א"ח וכו' קפילא ב"ח א"ח מוכח יבש ביבש מכל"ח ד"ך ס' וכו' טע"ע העמק"ס אבא רכל היכא דאיכא לבדורי בקל מדרבנן הוא רק מדרבנן לא מ"ח (ט"ו) במ"ח ס' ל"ח סו"ק ג'.

הפרי הג' יבש ביבש באירי חד בחד קרייל דאסור אפילו במוין לאכול א' ל"שאל וכו' לגוי כח"ש ב"ח כלל ל"ט ר"ב וכו' ק"ט וכו' שם ובש"ך ס' ק"י כה"ח מספיקות דאפילו נאכר א' מ"ח ל"ס לא ספירי להקל דליתחוק איסורא אבל המ"י בק"י הספיקות או' ל' ה"קל כנאכר א' ל"ס יע"ש אבל כה"ח ל"ס ודאי א"ן להקל א"ח להשליך א' אסור כל ש"ן רוב. (ג' וא"ס נשע"ב יבש אירי בל"ח אסור מבוהל לעיל דהש"ך מ"ח בק"ט והמ"י אסורין ודין דברים השומעים יבש בל"ח חלי במחלוקת הש"ך והמ"י והמ"י יבש בק"ט או' ו' הסכים בש"ך בין באירי או דברים השומעים התבטל א"ח באיסור חורה א"ח ס' דל"ח למיגור ב"ח או יבשול יתן טעם. (ג' מחלה על מחלה ודאי מ"ח אסור כל ש"ן רוב מש"ס טע"ס דקרייל מחלה אי"ס כרוב ומי"ח באירי חד בחד שנע"ב א"ח לנאכר או חתיכה גדולה וקטנה וא"י אי"ח מ"ח אסור וא"ו היתר א"ס נאכר ד"ח לא מקרי איסורא אסורא דשחא הגדולה של היתר וליכא כלל איסור דרובא כולו היתר א"ח מ"ח איסורא מוקרי ומסתמך הש"ך בק"י שכתב חד בחד באירי אסור וכו' מ"ח ה"ח ב"ח כ"ח מ"ח רוח דא"ח לנאכר ב"ח א"ח מ"ח דאסור אפילו גדולה וקטנה. (ד' והנה כ"ח ק"ט פסקין דלאכול שלשין יחד אסור וזה סברה הרשב"א ב"ח א"ח וא"ס נשע"ב ב"ח אסור לאכול ג' יחד דודאי א' דאסורא וכו' המ"י וה"י יודע שזה רק מדרבנן ה"ח מ"ח אף הרשב"א יורה דשרי כ"ח דל"ח מביא בל"ח מ"ח ש"י וה"ח א"ח אסור ב"ח דברים הנכללים ד"ח ב"ח ול"ס לומר שחא לא זו והר"ח אף מדרבנן מ"ח כ"ח א"ח אסור בק"ט ס"ב דהמ"י ב"ח בע"כ נשע"ב ב"ח א"ח אסור מה"ח היינו דמוקרי אסורא דה"ח שחא טע"ע נשע"ב היתר ומחילה סובר ה"ח ע"ק כר"ח ד"בש במ"ח מותר לאכול לכתחלה כ"ח א"ח ב"ח ה"ח מוכח בסברה

הרשב"א וזה שכתב ה"ח שם כ"ח וכן י"ס לנאכר לכתחלה ר"ל דודאי ל"ס ב"ח ה"ח גם יבול למכור לאחר א' מ"ח ומש"ח א"ן לאכול א"ח. (ה' ושי' בש"ך ס' ק"ט א"י ד' חתיכה נכילה ע"ס ב"ח שח"ח ו"ס במ"ח ס' הרע"ב מותר והחתיכות אסורות כדון יבש ביבש דא"ן המ"י מנשע"ב למי"ח רובא כיון דהחתיכות ניכרים בפ"ע ומ"ח החתיכות אסורות וא"ח א"ן ל"ך ס' ב"ח נשע"ב נ"ד שתי"ן ד"בש א"ח ח"ח מ"ח ס' ל"ב (ט"ו) במ"ח רש"ק ט"ו וי"ד ס' ק"ט ד"ו ומי"ח א"י ב"י של איסור וכו' של היתר י"ל אחריו רבוס כ"י ונשע"ב הכל איסור ונשע"ב ס' נ"ד ה"י דלא כה"ח ולענין הלכה י"ס לנ"ד להקל בזה ולומר דא"ן היתר נשע"ב לאיסור ביבש. (ו' חתיכה ע"ס חתיכה וח"י יבש ביבש כיון דח"י ניכרת שחל היתר הוא א"ן כנכנסה בגדר הפסק וא"ן מנשע"ב לנ"ד ב"ח א"ח גדולה וקטנה מספיקא אסורא שחא הגדולה כל איסור הוא והלכך לא משכחת אלא חד בחד יבש ול"ד מ"ח אלא גדולה ב"י קטנה וא"י איסור מ"ח וכו' הש"ך ב"י ק"ט ס' ו'.

חחלק ה' בביאור לח בלח.

הפרי הא' ב"ח לח בלח מב"ח הנה כבד ביארו דמ"ח חד בחד ביבש בט"ל אלא דחול אב"ח מב"ח בלח כדאמר רבא אמור רבנן ב"ח מב"ח דליכא למיקס אשמועי' והיינו בלח לדין [דקרייל מב"ח בט"ל] דביבש קרייל דבעל א"ף מדרבנן והטעם דמ"ח בלח הוא א"ח אי"ו מ"ח דטע"ע ד"ח ואפילו למ"ד ע"כ מדרבנן מ"ח כ"ח בא"ח ד"ח איכא למיגור מש"ח יבש ביבש הוה גיירה לגיירה א"ח א"ח וא"ח יבשול והה"ח ק"ו ב' כתב דביבש מ"ח בט"ל חד בחד דבע"כ שאוכל זה אומר א"י שהיתר הוא אוכל כ"י וא"ח א"ס לאכול שלשין יחד ולפ"ו א"ח ע"ס ל"ח [מש"ס גיורס] דאסור דמ"ח לאכול ביחד ד"ח ב"ח. (ב' ו"ס לחקור חקירה אחת ב"ח דקרייל מב"ח א"ף בלח מ"ח ברובא בט"ל כרבנן דר"י וד"ס הפ"ר וש"ר א"י שולין א"ן מנשע"ב וא"ו או מ"ח א"ן מנשע"ב הנה רש"י במחנות כ"ב ב' משמע [דע"ק כה"ח] דשולין לג"י מוכח א"ן מנשע"ב וא"ו ואמנם ה"ן ב"ח ד"ח ב"ח ה"ח ש"י ב"י ק"ט א"י ה' וקל"ה דשולין פ"י ששניין היתר דרבנן וא"י אחר האיסור והיתר ד"ח הוה א"ח יבש"ח דשלי"ח דומה להיתר והיתר לא בט"ל במ"ח דוקא יע"ש והנה א"ף דשלי"ח מדרבנן היינו דמ"ח עכ"פ איסור הוא ואמנם ב"ח והיתר גיורס לפי סברה ה"ן יראה דמ"ח במ"ח לא בט"ל וב"ח שאל"ר כ"י פ"ס וא"ס לענין ד"ח י"ס לש"ן א"י פ"י ה"ן ע"ק או לאו והנה נ"ר א' הוא חלב שחוטא שנע"ב בחלב ח"ח ושניהם של היתר דלא מיבע"ל בט"ל מ"ח ברוב חלב שחוטא לה"ן דשניהם היתר וא"ף דקרייל היתר ב"ח בט"ל ע"ס י"ט ס"ו כה"י הח"ס בל"ח א"ח במ"ח לא לה"ן וא"ס נ"ל ב"ח א"ח לח"ל זה י"ס בל"ח א"י אסור בל"ח והנה מ"ח מ"ח דלא נשע"ב מוקדם החלב ח"ח שחוטא ברובא א"ח א"ח ח"ח חלב שחוטא לח"ח ברובא מ"ח לא הוה כה"ח ח"ח אלא אירי ושרי בהנהגה והולבין כה"ח להקל ה"ח ה"י ח"ח במ"ח קודם ש"י דהיתר ב"ח ומ"ח ה"ח פ"ל ס' ק"ב בש"ך א"י י"ד וא"ס א"ח נאכר דהיתר ב"ח א"ן בט"ל נאכר ולאחר ש"ס א"ן לו ביטול דהוה דשלי"ח (ט"ו) במ"ח ס' ב"ח ס"ק ל"ח] וא"ס היינו אומרים דהיתר ב"ח מיבע"ל בט"ל ה"ן א"ן חורר ועי"ש א"ס נאכר א"ף במ"ח ק"ס א"ן ח"ח ויט"ר עוד משכחת ל"ח יבש ב"ח ח"ח ב"ח ח"ח ונאכר א' קודם

זיכרון

כס' ק"יז [ש"י] כס'ז א"ח ס' תפס"ז ס"ק א':
הפרק ה' בד"י בריה ומהר"ל יב"ח ודש"ל
 וכעדה משכן א"ן להם בישול אפילו באלף.
 כבר ביארנו דכל האיסורין למעלה מ"ה הם דרבנן
 ומ"ה הכל בעל כס' ואף תרומה וערלה וז"ה בעילין
 מ"ה ביבש כדוב ובלח כס' בלח ומדרבנן הוסיפו
 בשטרונים כמינס תרומה בק"א וערלה וז"ה ב"ח
 כמינס דוקא ואמנם ד' דברים בריה ומהר"ל
 ודש"ל א"ן בעילין באלף מדרבנן ולא מ"ה וש"י ק'
 א"ו ח' ו"י מו"ט בריה ומהר"ל וז"ח ח' בלח מו"ט
 א"ן בעילין ודש"ל דוקא כמינס א"ן בעילין (ב) ד"ן
 הדבריה ג"דך שיתחם אל"ו ה' תנאים ד' חסבס המהמל
 כס' ק' וז"ה יס עוד הנ"ל שאיסורו מנופו בעלמתי
 הא ד"א גורס לה לא הוה בריה והפריח א"ו ה' כס'
 ק' כסב עריפה מבטן אפ"ה א"ן איסורו מחמת ענוה
 הנה טעם הדבר דבריה א"ן בעילה מדלחמיה רחמנא
 ומיבוס מלקות כ"ש חסביה רבנן דלא ליבעיל כיכ
 הט"ז כס' ק' א"ו ח' ולפי"ז כל שא"ן בו מלקות וז"ס
 שא"ן בו כ"א איד"ד לא מקרי בריה כמו גיד החיטין
 דהוה דרבנן גס אמ"ה שא"ן בו כו"ט ל"ה ברי' וז"ס
 הפ"ה א"ו ח' ודעת הכו"ס א"ו י' דהוה בריה וש"י
 כס' פ"ז א"ו י' דלעבור ב"ה א"ן בעילה דבריה
 הוה ומדבריו יס ללמוד דלפ"י איד"ה חסב בריה וז"ס
 איסור תורה דל"ת ביה מלקות שהרי הטור כ"ל ב"ה
 נכילה ע"ס עריפה ואמר דלא ב"ה בלח בלחן ש"ס
 נחשבו אב"ד שלם פחות מכות י"ט אי בעיל או לא
 [ש"י בש"ד ס' ס"ב ס"ק ג' וס"י ק' ס"ק ג' ובמ"י
 כוס"ק א"ן.] (ג) ודע בהמה הנולדה מנקושה ודלחמ
 [ש"ה ב"ס ואב"ו בהמה] לרב משרשיה וכן הלכתא
 [ש"י ס' י"ג ס"ק ד'] אפ"ה לא הוה בריה כמו
 עריפה מבטן כד"א גורס לה וי"ד יס לעיין א"ס חתך
 מהמהמל ו' אב"ד שלם כמיה א"ו הוה בריה חסב א"ה
 י"ל דספק א"ו חוספן לז"ר האב וספק בריה לזקל
 וא"ס נהפוך הוא [ש"ה בהמה דלחמ ואב"ו ב"ס]
 מיבש ל"י א"י חסב א"ה [ולג"ה ספק דלז"ר האב
 וד"י חוספן] או כיון דמקלח כשחוט דמי וז"י דהא
 פשיטא ל"י א"ס נחשבו י"ט זה ע"ס י"ט היתר לא הוה
 רוב היתר דמ"ח כל הו"ט חסור מ"סו שא"ן לו בחיטה
 ולא מקלח היתר מ"ח כל האב"ד א"ן לו ד"ן א"ה אלא
 מקלח ממנו [דלחמ חוספן לז"ה ואב"ו חלק א"ז שחטת
 והוה כאלו נחמד ממנו וא"ן שלם] ומו ל"ה בריה
 וז"י. (ד) ודע כעדה משכן ואפילו אב"ד שלם לא הוה
 בריה וכ"ה בא"ה כלל כ"ה ד"ב ובה"א ק"ד ב'
 ומ"ס ח"ס פ"ג וזה"ל מודה ביבש דבעיל והפריח
 בק"ד ג"כ חסוק כ"ן ובלח פלגי הש"ך והט"ז כס'
 ק"ד. (ה) ב"ח א"ן בעילין וא"ז ש"ס תנאי אמנם זה
 בחייה וז"ל לאחר מיתה ואל"ו בריה אף לאחר מיתה
 בהמיתם אל"ו כל התנאים ואל"ו נתרסק גורמו אף
 ששלם לא הוה בריה. (ו) מהר"ל ג"דך שתחיתם א"ה
 ב' תנאים א"י שאיסוריה מחמת ענוה הא בלע אף
 לדין דתני מ"ה ל"ה ר"ל לבד בב"ח דהוה גופו של
 איסור הב' הוה שחיה מוכנת בלתי חיקון אבל א"ס
 מחוסר חיקון לא הוה ר"ל ואמנם כמינס ח"ס פ"א
 העיל ד' תנאים ב' המכרים וז' א"י שחיה גדולה ולא
 קטנה ב' ש"ס נתרסקה אינה ר"ל י"ט הנה מ"ס
 גדולה ולא קטנה הכל לפי המקום והזמן כל שחשובה
 הוה להחכר לפ"י האורחים וזה שכתב ש"ס נתרסקה
 הי"ט שנחמה קנת חסיה וז"ה כל שפסדה גורמו אף
 מ"ח א"ן ר"ל מיקרי ובריה כל שפסדה גורמו אף
 ששלם הוה וזה ש"ס מהמקרה הוה מהר"ל אף שאיסור
 בהנאה מיקרי ר"ל ש"ס מבעל חס"ה ר"ל מיבעיל ל'
 א"ס נחשבה מהר"ל מנביח כשמי חסיות כס"ר נכילה
 מ"ה

שהוה על הא"ס וירמיה הבית ישראל כס' ע' כסב
 בחומץ הוה דרבנן וש"י כ"ז ס' ק"ה כסב דהוה ד"ה
 ומ"ה כס"ר מלוח כ"ק הוה ד"ה כד"ן מלחיה כס'
 ק"ה [ש"ד ס"ק ב' ובמ"י ס"ק א"ן] אב"ד ד"ס הו"ה
 ט"י כביסה הוה ד"ה. (ז) שאלה ב"ה שולדה ב"יט
 ואפ"י לחם ומחמר באותה ב"ה הלחם וז"ה עוד לחם
 כהמור שנגע בזה הלחם הנה שא"ר הלחם שנגעו בזה
 בלע א"ן יו"ה וריחא מילתא כחשבו כמו הכ"ה כדש"ל
 ט"י ס' ק"ח מ"ה כהפסד מורין כס' וז"י ס' ק"ב
 [דפסק רמ"א] דעמנו בעל ח"ף שה"י וס"ך פלגי עליו
 מ"ה בלח תרתי למעלותא [ובמקום הפסד ריחא לאו
 מילתא ויז"ר ח"ף ריחא מילתא כס"ס לא עודף מטעם]
 שדין מ"ס שחמט יורט ואותה לחם גופא בעינן נט"מ
 כדחבב אנכ"ס אגודל במקום הרחב ושאר מותר [ש"י
 כה"י מהרש"ק] ודע דב"ה מיקרי דרר"ה רשומן [ש"י
 ש"ד פ"ז ס"ק כ"א] :

החלק ה' בביאור דברים שא"ן להם ביטור בס'.

הפרק הא' הנה ק"י"ל כל איסורין שבמורה בעילין
 כס' מ"סו בעש"י הדוב כל ש"ס ס' א"ן טמן
 טעם ומיהו לפעמים טמן טעם ביותר מ"ס' אלא
 דאלו"ן כס"ר רובא י"ט דברים שא"ן בעילוס אפילו
 באלף דברים דעבידי לטעם והוא מבוחר כס' י"ח
 ס"ד כה"י ודבר המעמיד כס' פ"ז ס"א. (ב) ודע דבר
 דעביד לטעם לא בעיל ביותר מ"ס' כסב א"ה כלל
 ב"ה הביאו הש"ך ב"ה א"ו כ"ט דהוה מדרבנן והפריח
 א"ו כ"ז פרע"ר ט"ז דעממא מ"ה לא בעיל והכריס א"ו
 י"ח י"ג במ"ס ב"ה וז"ל דעמ"ס קל"ס לא אסרה מורס.
 (ג) ג"ס מ"ס הש"ך ש"ס כס"ס א"ה לסמוך אטע"ס
 עכשיו בעמ"ס ביותר מ"ס' לא ידעמ"ס א"ס דהוה דרבנן
 א"ס בכל איד"ה נ"חא לסמוך [ש"י בש"ד ס' פ"ז ס"ק
 ל"ד וס"י י"ח ס"ק כ"ט]. (ג) נסתפקתו ח"י ז"ה כס"ר
 שחטה וחתי ז"ה כס"ר נכילה כס"ל מ"ס' חנאי י"ח
 ידקת [כ"ל] וכדומה לא"מ א"י מ"ה חסור או מותר
 אף מדרבנן מ"י אמרין כיון ד"ס ס' נגד ח"י ז"ה איסור
 שרי א"ד כיון דעכשיו טעמם כס"ר נרגש ומ"ך או"ל
 יעמ"ס א"ס הרי טעמם טעם דאיסורו ודמ"ה א"ס נפל
 ח"י ז"ה איסור וחתי ומסבו היתר לא"מ כיון דמ"ה
 בל"ק א"ס ש"מ כאלו ח"י ז"ה וז"ה איסור מורה אף
 מדרבנן שרי כל ש"ס ב"ה ס' נגד ח"י ז"ה איסור טע"ז
 ב"ה א"ו ח"י כ"י מיבעיל ל' במחמ"ה או רוב איסור הרי
 טע"ס נרגש וטעמם טעם האיסור ובעת הדבר י"ט [ש"י
 בש"ד ס' י"ג ס"ק י"ז וס"י פ"ז כוס"ק ג' וס"י י'
 במ"י כוס"ק ב' וז"י ס"ק י"ז וז"י וז"י ס"ק ג' וז"י
 ס"ק י"ג וח"י סוף פ"ד]. (ד) וכפ"י הנראה כל ח"י
 אף בוא"ז כל שא"ן באיסור. לבד לשטור פעולתו אף
 ש"ס בהיתר א"ן כ"ה אפ"ה שרי כ"ן בוא"ז וכן כ"ה
 ולא כ"יז א"ה ש"ח א"ו ט"ז וז"י ערלה פ"ב מ"ה
 וכן מעמיד משמע אף בוא"ז כל שא"ן באיסור לבד
 להעמיד שרי טע"י פ"ז כ"יז וס"ך. (ה) ודבר המעמיד
 דלא בעיל הוה ג"כ מדרבנן ואף מ"ד בעממא הוה
 ד"ה מורה במעמיד דא"ן בו טעם אלא הו"ה ופועלתו
 כיכ גורו ב"ה רבנן ודע דבר המעמיד שא"ן איסורו
 כפ"י ל"ה מעמיד כמו במעמיד בעור קיבה כשירה
 עכ"י פ"ז ובש"ך א"ו ל' וז"ה וז"ה מילתא דעביד
 לטעמא וש"י ב"ה כס"י א"ו א"ן שומן כחלב כיון
 ש"ה היתר ל"ה טעמא והמ"י כלל פ"ה א"ו ס"ג
 חמה עליו וז"ל כיון דהמורה המ"ר בפריש דוקא
 דרך בישול שהוא טעם גמור א"ן כ"ה ביד חז"ל
 לגזור ולאסור בטעם קל"ס דומה ל"ה מ"ס' הט"ז

[ע] בפתיחה לה' שחיה כבוד ה' וס' כ"ז ב"ד
 ס"ק ב"ג. (ג) אם נפל ב' ימי איסור שאין שוין וסילק
 אח"כ לאיסור א' ונשאר הב' איסור דעכשו ליכא ס'
 אבל אם נפל ב' ימי חלב ובשר ואח"כ סילק א'
 מותר דעכשו ליכא איסור [זה כוונת אורח לשו"ת
 שהגיה הפת"ח] וכ"כ הפרי"ח ס' י"ח א"ו ליכא [פס"י]
 י"ח במ"ז ס"ק ע"ז ובשר"ש שם ס"ק ל"ג וס' ק"ז במ"ז
 סוסיק א' וס' ק"ט ס"ד ס"ק י"א. (ד) חמס"ח
 הבי"ח בקורא ד"בס ביבס איר"ה ל"ע דודאי משמע
 איסור מורה איכא [וזה שכתב העור בסוסי"א י"ח ד"י
 נוני איסורין מבעלין וא"ו היינו לענין שפסור ממלקות
 אבל איסור מורה איכא. (ה) מ"ש המ"ח בח"א פ"א
 [פ"ל ח"א פ"א] בפשיטות ד"בס ביבס היתר בלישאר
 רוב א"ן היתר נהפך לאיסור וה"ל רחוק שבמחלוקת
 הוא שנויה בין רש"י ומ"י בנכחים ט"ח בה"א דחמ"ר
 ר"ל איסורין מבעלין וא"ו וז"ל טובא בפסולי עדות
 מ"ה בעבירה שחייבים עליה מלקות. (ו) אש"י דהרמב"ם
 פ"א מה' פסולי המוקדשין פסק דאיסורין א"ן מבעלין
 וא"ו הי"ד ביבס אבל בלא כנון י"ח חלב וי"ח דם ל"ע
 של היתר מורה דבעל כפסא המהדר דליכא שטמא.
 (ז) כפי מ"ש הר"ב בהג"ה ס' ק"ט וכן י"ס לנהוג
 לכתחילה והוא דעת הרשב"א בטה"א ק"ז ב' ולפ"י
 דבדים הגבולות לח בלא הוה כחולב הכל ביחד ולפ"י
 ב' ימי חלב ודם ל"ע של היתר אש"י דליכא שטמא
 מ"מ כל שאין ס' לא בעיל בטו"ס מיעוט והלכך בא"ן
 הפסד [דמוכסין לכת"ה הרשב"א] א"ן להיתר ובזה
 ז"ל. (ח) ולענין מבי"ח ובי' ימי איסור שוין בעטמן
 וחלוקין בליסורין דכתב החב"ש בס' ל"ג א"ו ה' דבין
 דא"ן טעם נדבס וחלוקין בליסורין לא גזרו מדבריהם
 עכ"ל חמס"ח ודאי יראה כיון דמיט גזרו א"ו א"ו יומן
 טעם ה"ז גורק ולי"מ שכן חלוקין בליסורין:

הפרק ה' בדין נותן טעם לפנס הנה אם נפסד
 האוכל מאכילה אדם לגמרי מותר מ"ה כמו
 גבילה שאין ראויה לגד חמס"ח מדרבנן איסור לאכול
 כשהוא בעין אבל ע"י תערובות לא גזרו אש"י איסור
 רוב. (ב) וא"כ ראי' למאכל אדם [אלא שפוסם תערובות]
 לר"י ש"ה בתערובות רוב היתר ומיהו בפליטתו [שא"ן]
 שם מנוסח של איסור אלא טעמן] א"ך דליכא רוב היתר
 מ"מ א"ו רוא"ן ודאי שא"ן בפליטתו מחלה נגד היתר
 וז"ל דבטולה משערין היינו היכי שהוא מושבה לא
 כפוסג [ע"י במ"ז ס' ק"ג ס"ק א']. (ג) ומיהו כנפסד
 קצת והוה שלכ"ה [ואכלו בעין] י"ס לענין א"ו הוה
 איסור מורה א"ו ד"ס [ע"י בש"ד ס' ק"ג ס"ק ד'].
 (ד) ודברים הפוגמים ומאוסים כעצמם והסריחו וע"י
 ק"ך נפסדו מאוכל אדם לדעת המ"ח פ"ג מנ"ח מותר
 מ"ה ולדעת הפרי"ח בק"ג כיון דכלל סירחון הס אי"ס
 ראו"ן למאכל אדם כלל ואפ"ה אסרה תורה מה יוסף
 ת"ח כח הסירחון לזה ואיסור מורה י"ס בו ולפי דבריו
 כל שא"ן רוב היתר איסור בה"ה. (ה) ודע ה"א דחמ"ן
 בפסח דאיסור תערובתו כמשהו א"ך נט"ל איסור לדין
 לא ידענא אח"י כיון דנט"ל קצת שרי א"ך דל"ד לנכ"י
 דמחשבו לגמרי ל"ל דמלעזר ולא נהנה כלל אי"ס מה"ט
 ראו"ן להיתר נט"ל בפסח והמ"ח בח"א פ"ט עמד בזה
 והסריחו מה"ט וז"ע על הרשב"א בטה"א [ע"י במ"ז ס'
 ק"ג סוסיק א'] ב"ה עוד אבה"ר ל"ך ולפ"י נראה
 לבא"י דשול"מ וכדומה נט"ל א"ן אוסר לדין דבמח"ן
 משום חומרא דכרת התמירו בו כמה חומרות לא בשאר
 דברים. (ו) ודע א"ך לדין דנט"ל בפסח איסור מ"מ
 כשלא מחורט אוכל והוה כפסד א"ן אוסר בפסח
 כמ"ש הרשב"א בתשובה ת"ח וס' במח"ן עמ"ה יראה
 דא"ן ב' איסור מורה ואש"י רוב איסור ע"ס מושט
 היתר שרי ומה שאמרו בגמ' פ' אלו עוברין הפ"ה
 טעמיה

[דק"ל כר"ה דבתר שו"ת] וסוד וא"ל וס' ג' מיני' כו'
 ובא"ר כלל כ"ז דע"ז כהב ל"ב וככד ובשר ג' מיני'
 ובפרי"ח כתב בהד"ה דכ"ד ובשר שוין בטעמא ובס'
 הארוך לש"ך כהב וז"מ נטב"ל וי"י וי"י וי"י וי"י וי"י
 כמיני' כ"ס אבל בטעמא אדרבה נהפוך הוא דהכל
 אול"ן בחר טעמא יע"ש משמע קצת דכשר שור וס'
 וא"ל [או ככ"ה] וכן שור ושוק חד טעמא א"ת להו וע"י
 ביבס פניה ס' ל"ב העתק דכ"ד ובשר ג' מיני'
 וז"ל כשר וטופוס ב' מיני' הם וככד ובשר ג' מיני'
 דק"ל כר"ה דבתר שו"ת אול"ן יע"ש הרי להד"ה
 דלאכ"י חד טעמא הוא ואלו כ"ס ק"ט ב"ד א"ו ח'
 משמע להד"ה דחלוקין בטעמא א"ך ב' מיני' טופוס
 ובס' ק"ז א"ו א' נכתב כש"ך א"ו ד"ג טמא וטהור
 שוין בטעמא והנה מכל אלה א"ן א"ו אומר דבר ברור
 א"ו כשר בהמה ושוק א"ו כשר וככד חלוקין בטעמן וז"מ
 כנפסד לדין ודא"ן ס' ש"א כתב כשר חזיר ובשר
 פרה שוין בשמן ולא בטעמא יע"ש שור וא"ל וס' כש"ן
 שלמ"ן הוה א"מ וכן כש"ה שלם וה"ו חמור פשיטא
 דהוה ב' מיני' לענין שט"א אבל כשניסין חמורין מין
 א' לענין שט"א ויראה ל' דשור ושוק וד"ג א"ך חמוריס
 מוקרי לענין שט"א א"ן מיני' [ע"י ח"א פ"ב]. (ב) ומה
 שנסתפק [ח"ג פ"א] א"ו היתר מעורר איסור שוב
 רחמי דכ"ד מפורש לדין דפסקין בס' ק"ל ד"ה
 ש"ה חלקים מ"ס מכלל הרי א"ך ש"ש ע"ס היתר טעם
 חסוב ומבטח אפ"ה ו"ן היתר מעורר איסור כ"ס
 כש"ס כה"ג דא"ן היתר מעורר איסור ודע דכ"ד
 היי"ה לומר לפ"י י"ס להיתר בגולה מ"ו בא"ס נפל
 איסור לא"מ וס' ש"ס מל"ה הפוגם א"ה האיסור הוא
 וע"כ נותן פנס כמכשיל אלא ש"ס ש"ס היתר מיט' של
 איסור וע"י כן א"ן המל"ה פוטל פטולתו להפגם שטמא
 הוא בע"כ שניה אפ"ה מותר כיון דאול"ן היתר היה
 האיסור נט"ל שרי א"ה רוא"ל כ"י כ"ס כ"ס
 כמחבטל הי"ן חולין מחוץ והירבה י"ס לשבח הוא אפ"ה
 שרי היה בטעמא כן חמס"ח נראה לדין דיון כמיני' לא
 מושט נט"ל קאמ"ן עליה אלא דיון מ"י פירות וקב"ל
 ומוחבטל ב"ו חלקים ולא הוה ד"ק קוה"א בעלמא וא"ן
 לדמות שא"ר איסורין ליה וכ"כ הר"ן פרק השוכר את
 הפועל יע"ש ג"ס ש"ס לעיל מיניה הבי"ה דברי יושלמי
 גריסין לחוך ערש"ס ואח"כ נפלו גריסין חולין א"ת
 לומר היתר מעורר איסור כמנהיג סוף דבר עדין
 טעמא דה"א מילתא לא ידענא כיון דח"ך אוכל יע"ש
 ועט"מ ו' הכרתו ומכ"ס א"ס היתר א"י משנים
 באיסור אח"י לא אמרין שהיתר מעורר איסור:

הפרק ה"ה כ"כ נכתב בס' י"ח דאיסורין שא"ן
 שוין בטעמן מבעלין וא"ו הא שוין בטעמן
 ודאי טעמא לא בעיל מ"ה והנה הבי"ח בס' כ"ז כתב
 דמ"ח בין גבילה ועריסה ל"ב יומים והקשה הפרי"ח
 בס' כ"ז והפרי"ח ס' ל"ג דשו"ן בטעמן לא בעיל
 והבי"ח מ' בקר"א בס' כ"ז דשור וא"ל וס' כ"א מוש"ל
 לבע"ל טעם חזירו כמ"ש הבי"ח ב"ה כ"ס א"ו עוד
 י"י ביבס [א"ס נכתב כ"ה גבילה וכ"ה טריפה ועוד
 כ"ה איסור מבעלין וא"ו] ד"ה אלא איר"ה והולכין
 כס"ק להקל עכ"ל מ"ס דשור וא"ל וס' מבעלין וא"ו
 ככ"ר כהנ"ו דא"ן כהב למ"ד בחר שט"א ומבי"ח לא
 בעיל אבל בטעמא הם שוין והתב"ש בס' ל"ג א"ו ה'
 מפרש כוונת הבי"ח בס' כ"ז כנון ככ"ר ובשר שא"ן
 טעמן שוין ואלו מש"א א"ך שא"ן טעמן שוין לא
 בעיל וכ"ד א"ה כלל כ"ז ב"ה שטמא מוקדם ואח"כ
 נפלו ל"ע א"ך דטעמא ליכא מ"מ ש"ס איסור א"י הוא
 ולא כהנ"ס שפרט שא"ר חולק א"ה. (ב) הא מש"ס
 א' [א"ן טעמן ש"ה דא"ן מבעלין] וא"ו היינו מדרבנן

למחלל אדם כלל ואפי' אברהם תורה חמור הוא ע"י
תערובות דבעינן רוב מוסיח כח"י כש"ע ס"י ק"ד
כ"ג וכמו שביאר המ"כ בח"א פ"ט כ"ג והמורה אברהם
אף שאין ראוי כלל ה"ה ע"י תערובות כל שאין רוב
היתר דהוה כאלו בעינן ואמנם בשאר דברים שגדמנו
אח"כ אף שאין רוב היתר ובהנ"ל שיהא נפסד מאוכל
אדם לגמרי ואלו במחלל אדם כלל ונתערב בהיתר
ונתערבו ואין רוב מלי במחלוקת המ"מ והפ"ח ולפי"ז
ד"ן חדש י"ט במחלוקת האברהם מבי"ח דכנסת הד"מ
כפ"ד ממ"א היא דלוקה אף שלי"ם אכילה א"כ נפסד
לגמרי שאין ראוי למחלל אדם כלל ונתערב בהיתר
מחלל אכורה דהוה כאלו בעינן [ע"י ש"ד ס"י ק"ג
סו"ס"ק ד' ובמידה שם ס"ק א"ן] וי"ט לט"ן כה"ל דכנסת
הד"מ ז"ל כפ"ד ממ"א היא א"כ נפסד מאוכל אדם
הד"מ פטור דמשמע כל שראוי ק"ח אף ע"י הדחק
נדול אפי' לוקה וזה נראה סתירה לכא"ל חמ"ש שם
אכל חלב מ"י פטור דבעינן דרך אכילה הרא"י ויבוא
חלב מ"י ק"ח נהנה מקרי אפי' פטור [ע"י כפ"ד ס"י
ק"ג ס"ק ד']

שפסטה וראוי לכלל חייב לבטלו ואף בעפשה קודם
הפסח היינו לענין כ"י חמור הוא מאכילה [ע"י במקור
לה"פ ס"י חמ"ד ס"ק ב'] (ז) עוד אבאר לך נט"ל
בד"ח דאכור דמורפא מחלול ליה לאו בכל
נט"ל הוא כן דמחלל הנפסד מאוכל אדם ונפסד לדי"ח
אף שאין פגמו י"ט להיתר דמ"מ הכולל גופא פקע שם
א"כור מ"מ [ע"י ס"י ג' כמ"ז ס"ק י"ג] וי"ט לט"ן
ב"ה (ח) הא דקיי"ל נט"ל בד"ח א"כור יראה דודאי אף
בשאר דברים חרישים לדי"ן היה מ"ה נט"ל א"כור
[ע"י מ"ז ס"י ג' ס"ק א"ן] ומ"ה י"ט לט"ן דלכאורה
אין ג"מ א"י י"ט ס"ק א"י נפל מדברים הפגומים לדברים
חרישים א"י א"י ס"י אף א"י ה"ה מ"ה מ"מ הוה
ס"ס שח"א לא נפל [כ"ל] ובח"א הלכה כמ"ד דוקא
קורע הוה ד"ח כמ"ז כמ"ז ס"י ג' ס"ק ח' (ח) והנה
הרי"ס כפ"ד ממ"א כה"ל אכל ב"ה שלימה אפי'
המ"ה ה"א"ל ואכלה טולא לוקה והמ"מ פ"י בשל"א
נפסד מאוכל אדם והפ"ח כפ"ד א"י א"י חולק אף
בנפסד לגמרי דמחלוקת ופגמוי' ואפי' אכס"ן המורה
ה"ה בגדמנו אח"כ והנה בדבר שח"א בעינן ואין ראוי

שפתי דעת

הלכות תערובות

משבצות זהב

סימן צ"ח ס"ק א' עש"ך דע דשמן וחלב שוין
בעצמא כ"כ הרא"ש ב"ה אה"ל דרש"א מבי"ח
דליכא למיקם אשכנא כגון חלב בשמן וכו' ה"ה ב"י
מ"ד דהוה דרבנן וטעמ' בל"י ח' ולפי"ז שוין נפסד
כחוש א"י ע"ד שוין נבילה ודריפא ספקו להתמיה
(ב) ובשר שוין עם חלב צ"ע לדי"ח א"כ לגדל ולומר
דהוה מי"ט (ג) ובשר כחוש עם בשר שוין יראה לומר
ב"ה דהוה מי"ט דשפיר אחריון רואין ככ"ז ע"י פ"ח
או"י א"י (ד) ע"י ראב"ן מסכת ע"דים ס"י ש"א בש"ר
חזיר ובשר פרה אין טעמן שוה ובפתיחה הארבע א"י
בשר שור וא"ל וע"י מ"י טפות החלוקין א"י טעמן שוה
וצ"ע לדי"ח [ח"י ד"ד] (ה) ובצ"ח אף בשר שוין א"י
שוין במחלל פשיטא דאין טעמן שוה (ו) וטעמ'
אומרים שיהי' שאלה בא"ה קסלה שהי"טו יורה גדולה
של מחלל ופרח לתוכה שוף ומה שם וזהו מבי"ח בין
הלומדים אבאר לא ה"ה ס"י נדר השוף לעצמו פטור
שהמחלל אכור באכילה ונותר במחלל כד"ן ב"ה ט"ח
ואפילו בשר במחלל ככ"ז יראה ב"ה נגד במחלל
דחמ"ה הוה דרך טען ונתערבן הוא [ע"י בפתיחה לה'
ב"ה מ"ז ס"י פ"ז ס"ק א"ן] וא"כ ספק א"י ה"ה ס"י
ובא"ד השוף אפי' אכור חמ"ש חמ"ש נבילה הוה א"כור
חורה באכילה ובג"ד שפ"ק ככ"ז לחל"ל י"ט לט"ן לט"ן
האוכל כ"ה מחלל א"י לוקה מ"ש ב"ה א"י הוה ב"א
[דא"כור נבילה ובצ"ח כד"ד ק"ח] או ע"ה דש"ח
נב"ה לא פקע [ע"י בפתיחה לה"י כ"ז כ"ז כ"ז ד"ה
ש"ב רא"י וד"ה והנה דבר זה] ע"י מ"ה ל"ד ובצ"ח
י"ז כפ"ד ס"ק י"ז [ע"י ס"י ג' כ"ז ס"ק ג' ובצ"ח
ס"י ד']

ס"ק ב' עש"ך ואפי' במחלל ש"ך לא מרשא
אומרים ל"מ א"כ מודיעין לו ש"ך לענין אחר
ע"ה שחמ"ס לו שחמ"ס ב"י ב"ה ע"י א"ל אפילו
ק"ח נ"י לא מרשא וגם מ"ה הש"ך דא"כ לוקים
ע"ה דמחלל מ"ד מחלוקת במחלל דמחלל כ"ה חמ"ש
בשם מחמ"ס מחל"ל נגדן דמחלל"ת ש"ך מ"ה (ע"י
מ"ז ס"י ג' כ"ז ס"ק י"ז)

ס"ק ג' עש"ך ומה קפילא ומוסל"ת ל"מ לדי"ן אכל
ישראל אף לא קפילא ומוסל"ת מ"י מחלל דמחלל
לא חשק [ע"י ס"י פ"ז ס"ד ס"ק ל"ד]
ס"ק

סימן צ"ח ס"ק ב' עש"ך ועש"ך כ"ה מ"ז או"י ר'
מ"י במה רוב י"ט טעם מ"י י"ט הרבה פוסקים
מכשירים בעצמם המרה ולפ"ד ש"ך שם בכל ספק
א"כור אכור לטעם בלשון וטעם פ"ח ס"י מ"ז או"י
ה' [ע"י מ"י ש"ך דאכ"י ליכא העצמה ככ"ד מ"ש
ד"ס ולפי"ז] א"כ מ"ה ה"י מחלל דמ"מ א"כור ד"ס
א"כ א"כ נ"י דעו"ס קודם ל"ה [ע"י כמ"ז ס"י ג' ז"ה
ס"ק ט"ז ותבין] וה"י מ"ל ומ"ל בין טעמה בלשון
דש"י וא"כ ל"ח ככ"ד א"כ נאכל ב"י ובח"א שיקנה
ד"ס מעל"ז [ה"י המהולל האדום טעם על הכ"ד
לח"א ד"ס ה"ל] וזה נראה הע"ס דלח"ה בלשון הוה
א"כור ובס"ק לקולא מחל"ל טעמה א"כ י"ט טעם
א"כור לדי"ן ל"ח ל"ח פ"י והוה א"כור חורה אכור
אף ככ"ד א"ל ככ"ד ס"י ר"ה מחלל דאף בולע
ופולט הוה דרבנן וזה נראה דכ"ן בעינן טעמה
ש"לע מעט ש"ל ה"י אכילה חמ"ס כ"ז ככ"ד ה"י
שם שפ"ד ש"ל שוין על קפילא ב"א אכילה גמורה
ע"י וי"ט לדי"ן טעמה יבדל בעינן אכילה חמ"ס
(ג) ובש"ך ד"ן טעמה במחלל אכורה א"י הוה
ד"ס י"ט לט"ן כמ"ל ק"ג דאמ"ר ה"י נהנה ג"ט כ"י
הנראה ח"ך אכל י"ט דח"ן דמ"ה בין החיובים
לכ"ה נח"א אפי' נ"ן ל"ז ופולט ה"י נהנה ח"ו
ו"י :

ס"ק ג' עש"ך ככ"ז או"י ח' הקשה לטעמיה קפילא
וא"י ז"ה נבילה ח"ה שחמ"ס לירקות ועש"ך וא"י
א"כ ה"ה ס"י נ"ד ז"ה נבילה י"ט ה"ה מ"ה דש"ח
ל"ה ככ"ה ח"ה בפתיחה [בשפ"ח ח"ה פ"ח] דכ"ז
דמחלל או רובי א"כור כ"ן שחמ"ס נ"ה ח"ך אכל
י"ט אכור ה"ה (ג) וא"כ נש"ך אחר ככ"ד ככ"ד
י"ט י"ט ח"ה מ"י ב"ה י"ט לט"ן ב"ה כ"ן דמ"ה בשאר
א"כורין דרבנן הוה ספק להקל וי"ל כ"ן שחמ"ס
מ"ס ה"ס ח"ל שפ"ק דא"י הוה ע"י נגדל לא
הולקין להקל כ"ו ש"ט מחלל כלל אף לאחר מעל"ט
אכור [ע"י כ"ז ס"י ג' ל"ט ס"ק א"י] וי"ט י"ז ס"ק י"ד
ד"ס וי"ט וי"ד ס"י מ"ה ס"ק י"ד ובצ"ח ס"י ג' ז"ה
ס"ק י"ז וי"ט ס"ק ב' ס"ק ב' ד"ה עוד אבאר וי"ט פ"ח
ס"ק י"ט ובס"י ש"ה ס"ק א"י י"ט לא דמי למ"ה
חמ"י כ"י ל"ט ס"ק כ"ד] (ג) וא"כ ש"ט י"ט ספק
א"י

ס"ק ו' ע"ד וכל האחרונים הסכימו עמו המ"ו והפרי"ח והמ"ז בס' התערבות דעקר בחר טעמא אולנין וכן הלכה. (ב) ויח"ל להעלה מס' אולנין בחר שמה ויכ"ס בס' ק"ב א"י ג' להשליש דבהך שמה אולנין ולדו"א ודאי כל להעלה מס' בחר שמה אולנין כדכ"א :

ס"ק ז' ע"ד דבשר טוף בחלב וכדומה נמי פסקין להקל ודלא כדרי"ד ופי"ו וכלל הוא דכל ספדי"ה הן לא מודע אי היה סי' באיד"ד או ספק אי נפל כלל לקדושת אולנין לקולא ויכ"ס הל"ז סי' ע"ג ובשר טוף הר"ב והט"ו מחמיר ביה אבל שאל דרבנן כ"ט מודים להקל ויכ"ס הפרי"ח א"י ט"ו. (ב) ובה"ח חומת במזל סי' כ"ח קטן או נ"ו שמהו או אי' אי' סי' כ"ב דר"ס שפ"ט דרבנן עב"ל ודוקא בשר אבל כ"ט נמי דמפליט ומפלט אבל אינו מבטל הוה דא"י (ט"ו) כפתיחה לה' מליחה דיה ובה"ח :

ס"ק ח' ע"ד ומה' דהרשב"א א"ל התיר אלא מינו אין להקשות כיון דאי"מ חסור איך יותר מינו דרובט נכלל בבשר י"ל חמ"ז בשאר איסורים דרבנן אי"מ מיס הגבלות בחתיכה כשרה לז"א איסור מורה ע"כ (דע"ס איסור ש"ס כח"ס הוה חמ"מ ע"ס החתיכה כשרה) ודרבנן חוקין ש"ס סי' ולפי דברי ה"ד לא משכחה האי דני"א אלא בבשר נכילה ע"ס שפ"ט ורובט לא לא נכלל בשלו איסור. (ב) חמ"ס ראו ששמוד כאן על חקירה אחת קטנה וזאת דק"י חתיכה נכילה נכילה לחתיכות כשרות ע"ס רובט סי' היה בין הכל סי' כ"ד ור"ס דרובט מולך הע"ס כב"ה ולי"מ שהחתיכה נתנה כדמא שש יותר מחסרתה וכן מינו איסורין נכילו ב"א מבטל חבירו ע"מ ג"ט וימי היסר וימי נכילה וימי חלב חמ"ז אי' ח"י שיה' חסר טעם לכל הקדושה דבר נחלק ששמו לב' וימיס וכן בחבירו וימי שביינין פולטין כל אחד וימי ששם דרבנן משערין אכתי אין טעמם טוב ויכ"א מבטל ע"ס חבירו משא"כ כמאמר ודאי דכל חתיכה פולטת זו ודאי אינו דלפנימ"ס מינו קפילא כעשרים אין בו טעם דלא פלטה כ"ט וא"כ לבאי קרא טעם איך אמרין רואין וחזן נחמא לן שהחתיכה כשרה פלטה כ"ט כמו הנכילה ולכ"א ר"ב להיתרם כחמ"ל נכילה חן (הכשרות נ"ד מימל הגבלת חן הנכילה וימי דכשרה מותר דאי פלטה נכילה וכלל כעשרה מ"ה חמ"מ כדכ"א משא"כ להיתר אי"מ (ט"ו) בחיד ביא"ר ס"ק ד"ן ולפי"ו אור"ס לה' בלא יותר ק"ל דהכל כ"ד דהתערב ויכ"א טעמא דאיסורא. (ג) ע"י ג"ס סי' ח"מ כמא' חלב ושמן וספק אי נחלם החלב עמו איסור מוסקא דא"י ולי"ס רואין יע"ס לא הנומ"י כלל אח"י איך אמרין רואין ככ"א ולפימ"ס מקורם שמה אחת פלטה ולא חבירו ל"ס רואין (ע"ל כשר"ס סי' ס"ט ס"ק חמ"ן) :

ס"ק י"ג ע"ד ועמ"י ש"ס א"י י"א דהך כ"ח שאין מתקבץ אין מבטל יותר חמ"ס וא"ס נהנה כ"ד כשישיר דהת"ס ע"י כ"ט ויכ"א דהתי' כפ"ל ונחמא להפרישה דהוה כב"ס ואוסר בטלו ולדו"א לא הוה אלא כמליחה לענין כל"ס :

ס"ק י"ד ע"ד וא"ס הדרכ הנחלה כבלי ה"ס שחן ג"ט א"ס אוסר כולו (ט"ו) סי' ע"ד ס"ק ע"כ וסי' ו"א כשר"ס ס"ק י"ח. (ב) עוד י"ס לשון אי נחמ"ה כלי ע"י מליחה או עירוי ואח"כ שמה דיקן על הא"ס וכלי יסן כ"י אי אמרין דמבטל חמ"ס לכל הכלי ויכ"א בטלו ויכ"ד אי"כ לשער נ"ד וימי וימי א"ס בטלו בו ל"א דני"ס כולו כיון ש"ס נ"ד הקליפה לא כ"ט בטלו דלא ה"י מופרד וי"ס חילוק בין אוכל לכלי ע"י ג"ד (כשר"ס ס"ק א"י) וימי סי' יכ"ס ס"ק א"ן חמ"ס ככלי ריקן מזה על הא"ס מפליט ומפלט ככל הכלי

אי נפל לתכשול יראה דהוה ס"ס דעל התכשול א"י דנין ע"י שיה' ש"י ח"ב ק"ט וא"ס ודאי נפל אלא ש"ס ספק אי י"ס סי' בא"מ יבואר בס"י ק"י (בדני' ס"ס ס"ק א"י וי"י) כ"ס פ"ד ס"ק ו' ויכ"ד כאן בס"ס י"ז. (ד) דע' איד"ד א"י ג"ט א"י ס"ס א"י ה"ה סי' מילין להקל ויכ"ס הש"ך בלא"ו ו' וראה א"י ש"ס ע"כ"ס אומן א"י לבשר וימי דסי' כל היכא דאיכא לבשרי כקל מחדשין וי"ס ס"ס דרבנן חמ"מ כיון שא"ס מוסיף כלל לשמוך א"י הוה כלל אכ"ס לבשרי (ויכ"ס הש"ך ס"ק ד' וי"י) סי' כ"י כ"ד ס"ק י"ז :

ס"ק ה' ע"ד הסכים להחמיר דאפילו אינו מינו מותר ומ"ס ש"ס ס"ק א"ס היה ש"ס כ"ס כ"ס מינו ל"ד אלא ס"ס כ"ס בין הכל בא"מ וימי דהיתר סי' נ"ד האיסור ש"י דכ"ס בין הכל ד' מדרבנן. (ב) וה"ס דרין נחלק ל"י דר"ס דה"ך הא"י א"ס כ"ס חמ"מ א"ס וי"ס רוב כהיתר ואח"כ נפל א"ס היתר לחוט כ"ט מודים ה"ס"ס והש"ך דהכל כ"ד בין דבשר נכבול מקודם ונעשה היתר נמור. (ב) ובא"ס נפל האיסור לא"מ ואח"כ נפל וימי דהיתר א"י ה"י מודה דאסור כל שאל מודע ש"ס סי' (ג) כ"ס כבול דהיתר לא"מ ואח"כ נפל האיסור ל"ס או כב"א דהרשב"א והמחבר וה"י והט"ו וימי כלל פ"ס א"י מ"ה מתירין הכל וה"י"ס והש"ך א"י ח' והפרי"ח א"י ח' איסורין ודאי שתרע דכ"י מימי בתערבות לא נכלל או כשליקוהו לאיסור קודם ששפך הא ל"א לא כ"אן עכ"פ סי' ג"ט עתה ואפילו כמיו איסור מדרבנן. (ג) ה"ס כ"ט סי' קל"ז ס"ד חילק בין י"י נמור דבנין קיומן מיס חמ"ל וי"ן סתם י"ס כ"ס חמ"י ה"י א"י ד' והש"ך א"י י"ט וי' דבאיסור מורה החמיר ובאיד"ד ה"קל א"י ש"י נ"ד נמ"ל איסור מורה חמ"מ כ"א מדרבנן חמ"מ כיון דעיקר איסור הוה מ"ה החמיר אי"כ היה א"ס נחמ"ס דשליטו כמיו כ"אן ש"ס סי' דלא ג"ט כי דבר האסור בחמ"ס (ט"ו) סי' ג"ב כ"ס ס"ק א"ן לא ג"ט כמנמ"ר סי' ג"ב ואח"כ נפל לא"מ וי"ס סי' בא"מ לחוד (כ"אן ד"ך סי' בא"מ לחוד דשליט לא כביל כמיו ודומה ל"י"ן נ"ד דשליטא אמרין רואין והכל ש"י ודוקא י"ט דעלמא א"י י"ט אחר שבת דהוה דא"י ע"י א"י תקיף כמא' א"י א"י ח"י ל"ס לאסור כבול א"י לכסוף דומ"ל ד"י"ן נמור. (ד) נסתפקתו א"ס נחמ"ס דה"ס מינו שישות יחד שחוקין בשמן וי"ס כהן אפרוח שולד כ"י"ט דאסור ע"י א"י תקיף ס"ח חמ"י אמרין ס"ק מינו כ"ח א"ס ושא"ס מינו דבר עליו ומבטל ע"י ק"ט כש"ך א"י ח' וא"כ א"ס ה"ס מין עוף א"י ב' או ג' מהן וכן מין השני וא"י מהן מולד כ"י"ט וא"י א"י"ס מהמ"ס וכל"ס כ"ד הספק הן א"כ אי אמרין רואין חמ"י מותר דשליטא בא"מ בטל הוה ויכ"ר שמה אולנין ככ"י ע"כ"ך כאן א"י ו' ושק"ר הספק דחמ"ס כב"א כ"י ע"י דב"ר יב"ס לא אמרין סליק. (ה) ה"י החוקין כפ"ס הכ"ס דב"מ א"י כ"ט עוף גורין א"י כ"ס דה"ס דה"ס דש"ך א"י כ"ט לעשות שה"י מ"ד ב"ה גור"ה לגור"ה משא"כ חמ"מ לא גורין (ע"י"ו פ"ו כ"י) ס"ק א"י ד"ס דע' וי"ס פ"ח ס"ק א"י וי"ס ג' ס"ק י"ב"ן ולפי"ו ככל ס"ס ש"א"ס כב"ר עוף כח"כ א"ס נפל כלל א"י ב' קדושה לה"י חן חולין דא"י כ"ר כה"ה ולהש"ך בלא"ו חולין וראה חמ"ס המיקל כש"ך לא הפסיד וכן הסכים הפ"ס א"י ע"י וימי"י ש"ס א"י ח"י :

ס"ק ו' ע"ד ולענין דני"א ע"י ג"ט כ"י א"י ח' ויכ"ס ק"י דה"ס י"ה להסיר כש"ס ולא כ"י כ"י א"י דהוה ס"ס לכל ב"א כ"ס"ס (ט"ו) כשר"ס ד"י ס"ס ס"ק ל"ד :

בכללים אורח ארץ אכיל שאלו זה ברור כי יא' ויא' איכא דיעות בדאורייתא לחומרא ובדרבנן להקל וא"כ לענין פסולי עדות ספיקא הוה:

ס"ק כ"ז עשרך וכל הדברים ששעורן יותר מ' הם בחינם דוקא ולא שלא בחינם מלבד חמץ ודברים המשובים:

ס"ק כ"ט עשרך והפירות או כ"ה משעת דחולק [אפי' יותר מ' או איכא טעם אסור מה"מ] ובמ"כ הביא דיעות בזה ולהר"ן הוה ד"מ וה"ה בשאר דברים ביותר מ' או נגזש טעמו הלוי כפלוניא וז' (ב) ונ"ס להחיר נ"י במסלית [ביותר מ'] י' לענין אי"כ כל איסורין דרבנן אמאי לא סמכין אגוי כו"ס? [אפי' בפחות מ'] ונראה דהו' להכריע רש"י ג"כ [דס'] וקפילא בפ"ן [אפוא] מ"ס לא מחירין ואף בקדירה באידיד אין מנהגין בטעמיה קפילא [ע"י ש"ד ס' פ"ז ס"ק ל"ד]:

ס"ק י"ב נסתפקין בשמים של הימר הבלושים מנשמים של איסור ע"ז או ערלה מהו מי אמרינן דוקא מלה הבלוש מזה לא חמיר הנאסר יותר מהאסור מזה עמ"ז דס' עמ"ז בטל בס' כ"ש המלה מחליף בשמים בלושים בשמים ע"ז דבשמים ע"ז אם י' כדי להביל אפי' באלף אסור אי"כ עכשיו בשמים הימר כ"ז ויש בהימר כדי להביל אי"כ כל שאלו איסור מ"ט בטל הוא ויש חבלין לזה דמצינן בשאר איסורין משום ליתא דבב"ח ובב"ח לא יעיר בו יותר מ' עפ"י רובא דרובא [ע"י כו"ס ס' כ"ט ס"ק י"ט וק"ב ש"ד ס"ק ג']:

ס"ק י"ג עשרך זה אפי' למיד איסורין אין מבעלין וא"י מ"מ ליכא טעמא [דוקא ביבש אין מבעלין אבל בביטול ליכא טעמא] [ע"י בשערי ח"ג פ"ה ד"ה באופן]:

ס"ק ל"ה דע אס' נאמר ספיקא דהו' לחומרא מדרבנן אי"כ להמחבר ספק איסור תורה מותר להוסיף ואיך כהב בא"ח הוה ספק איסור תורה לוסף עד כ' עתה כיון דלדירי ל"ל חריג ועוד חריג בשאר איסורין דרבנן י"ל משא איסור תורה אין מבעלין ודוקא ע"ס שנכר דלית דררא דהו' ועוד דספק שבוט לבשר ע"י טעמה חריג אסור אי"כ אין ראייה מהמחבר איך סובר [לענין ספיקא דהו' אי מה"מ או מדרבנן]:

סימן צ"ט ס"ק א' עשרך ולענין הלכה אס' נפל טעם כך מנבילה בא"ח ביהמ המקל לא הפסיד ע"י מ"י שאלה ע"ז ובחינו המיקל אף בהפסד קזת אין נוערין בו ואפילו לזרף אפשר לזרד. (ב) כהב המ"י בשו"ט ס"י ע"ז טעם חלול בחלב ויש לחוש שמה הוה מזה וגמ"ס י' לאסור ע"ש והמ"י לא החמיר אלא בספיקא דהו' בא"ח ומיהו ודאי הכל לפי ראות עיני המורה טעם יבש וישן ודאי אין מושקין אבל טעם ובחור הוה מוח ואח"כ מלאו בתבטול [ואי"ל להכיר הכותן שבו הו"ל] ולא ידענא אי נפל המוח לארץ שביח לאיסור ע"י שמוס בחובל ממה דניחא שגל המוח לארץ בעודת מ"י ובא"ח דספיקו לחומרא אסור ואף בחימו י' לענין. (ג) ויראה לי אס' העלם סתום מכל זה ויש בו מוח אף שלא נחמר מהמוח ב"א קזת מנשקין נגד כל המוח כמו בכל החיבה דלא ידעין כמה טעם נפיק מיניה ואס' ניוח כל המוח יכולין לבשר נגד כל החלל ואין דומה ללב דאי"ל לשער נגד חללו נ"ל [ע"י ש"ד ס' פ"ז ס"ק כ"ב]:

ס"ק ד' עשרך וחינו בוס ס' ע"ס החתיכה נגד האיסור חשילו נפלה החתיכה בא"ח וספק אי י' נגד החתיכה כשכך לקולא דמיג בשאר איסורין דרבנן:

אס' ד"מ הא שומן לא מקרי טעם. (ב) ע"י חולין ל"ז ב' מוס' ד"ה כל דמשתע פלגליס באלף לא בטיל ובכל עכ"פ ביותר מ' בטיל ע"כ כללים ושומן של ע"ז מנוק האיסור בני קפילא או מוסלית ביותר מ' י' להקל האידנא כמ"ש הש"ך או ב"ט:

ס"ק ט"ז עט"ו דע דאס' נפל איסור בגלל להימר ויש ס' וגשך שרי ד"ס בילה איסור גוש והסירו וגשך נמי שרי הא לא הסירו מוכן טעם עתה בשאלן ס'. (ב) כהב הפרי"ח או לי"ב ב' וימי גבינה וכשר לביט ירקות והסיר א' משם שרי וי' וימי איסור והולא משם אסור עתה עכ"ל דבשר וחלב כשעה שהיו שנין לא יתבו טעמא חוה"ס' ונתבטל באלף טעם כשר וגבינה כלל וטעמא שהסירו ער"מ הגבינה וגשאר ית כשר הימרא הוא משא"כ וימי איסור והולא א' משם. (ג) באר"ה כלל כ"ד ד"י משעת כפי' דאס' נאסרו גבינה וכשר מוקדם נפילתו חשיב נוק א' כיון דמנשקין לחלקות אף שאלן טעמן שיון מ"מ בטנין ס' נגד שנין ולפ"ו כ"ס וית נבילה מושר וימי נבילה משוף או כבש [אס' נאמר דאין טעמן שיון] מ"מ חר איסור נחשבו ימי חלב וימי [ע"י בשערי ח"ג פ"ה. (ד) אס' הוא לר"ך ק"ב וימי] [ע"י נבילה ע"י ר"ע וימי כשר כשר ע"ס רועט וסילקו לחלב ונבילה נאסר בחבורו אלא שאלן נוכר בין החתיכות ואין ר"ל דקדוש לזה הוה ס' ועכשיו שאלן יכיר בטל הוא כיון דאין כשרו מחיבות ועכשיו שאלן ס' נגדו הוה כמו בק"ט דאס' טרע המעורבות י' להקל במקום הפסד וה"ה דנוחיה. (ה) ואס' נפל וית גבינה לביט ירקות והסירו משם ואח"כ נפל וית כשר לשם אסור דהא קובלו הירקות טעם גבינה וטעמא טעם כשר כשנאמא אס' כב"א נפלו לא הוה נגזש טעם כלל משא"כ כו"ס? ודלתי אס' סילקו ה"ה אסור אף בבית [ע"י בש"ד ס' כ"ב ס"ק י' וס"ב ס"ק ג' וי"ד ס"ק ד' וי"ד כאלן ס"ק ל"ג]:

סימן צ"ט ס"ק א' עט"ו דע כי חתיכה נבילה שנפלה לא"ח לר"ך ס' לבד האיסור והטעם דלא ידעין כמה נפיק מיניה ואף שודאי אין פולגס בחומה או דאפשר טעמה כמחומה [ובמחומה שריא כן י"ל הכוונה כמ"ש הפ"ס ס' י"ג ס"ק ד'] וגשך אף דידעין שיהי ס' בערך מ"י חתיכה אין להקל כלל כי ספק זה לא נחשב לספק בדרבנן ולא לס"ס בדאורייתא ודאי למיד הסתן ידעיה הוה ס"ס בבאן ודאי לא כיון דלא מקרה הוה וי"א יבוא לשער [או משום דמחנה טעם כמחומה]. (ב) והנה בעלמא איכא ג' דיעות הא' דעלמא האיסור מנשקטם להימר וי"א דהימר ויש בו ב' בחינות הבחינה הא' דודאי אין בהם שום לחלומים אלא דהטעם האיסור נחשפט לכל בשוה וכ"ס ס"ס הדר פליט וליכא למימר שנחבטל בעלם דע"ן יבש הוה וכמונה בקופסא דמי הרגיש בזה הפ"ס או א' ומכין כוונה דמח"י חולין ק' ד"ה כשקדס מוכח דמשהו אין בו כח לנאה וסובר דאף חבלי ועלם אין בו כח לנאה ועש"י י"ב עט"ו או ע"ז [ובמ"ז שם ד"ה ואס' לחן] ואי קשיא אמאי אין טעם הקדירה מנשקטם להימר ר"ל בקדירה הימר מ' כשריהא או ב' דשכט מלכלוע וחדשה משום לי"ב והפ"ס מ' דקדירה כשפנים י' רועט ובחון מנוחא אין מחלק בשוה ואח"כ שאל י' בקדירה בתוך הרועט חרסי אדמה הכל מונשקף להימרא הבחינה הב' דודאי י' מוחל בטעמות והא' דמנשקין להימר דע"ס טעמות לא חשיב ולא אסרה תורה וכ"כ הפ"ס והכר"ז או א' וכן משמע בראש פניה דלא עדיף מניה דודאי י' בו לחלומים ואפי' אין אסור פליטתו וכן ס"ק ה"ה טעמות ושכר בעל החמרה שנגזש לחומן ומכללל ע"ס לחלומים נכון

בזה השאלה ע"י בארץ העצמית ובענין זה ו' ובתורה
ק"י דניח שנתערב בנרות חולין דבאר השאלה חולין
יבטלים פה חיל יח' וט"י שרית שבי' ח"ב סימן ל"ב
[ע"י במח' (ד) אם נתערב חסרל מבטח בחמישים
בטלה בטלה כיון דהשאלה אר"ל וחל"כ ג"כ אר"ל
דע"כ לישאל אסור וכ"כ הפ"ח א"ו ב' [ע"י בשע"ה
ח"ג פ"ב דין חסרל:]

ס"ק ב' ע"ד והנה אם עשו גבינות כמנהג בהמות
וגדלים וקפנים ונמנחל א' ערופה כולן מותרים
ד"ל דהקפנים הם מערופה ואין ר"ל ופסק ר"ל לקולא
[ע"י בש"ד ס"י ק"י ס"ק י"ן] אבל אם כולן רחוקין
למחבר אף שנתערבו בטווח במקום כמנהג ח"מ
נתערב ע"ה למפרע שאלו חזק ערופה ור"ל ולא
בטלה כ"כ א"ר בכלל ח"מ ד"כ [ע"י במ"ז ס"י ס"ט
ס"ק ל"ב וכו' ק"ב ס"ק א' ד"כ כזה הסו"י וכו' פ"ה
ס"ק ד' ופ"ד ס"י ל"ב כוס"ק ח' ובא"ן ס"ק ה']
(ב) וכן כזה אם עשו כזה גבול חמשה וחד
ערופה או חמיות חמשה גדולות ונתערבו כולן אסורות
ויראה בכל גדול ודאי הוה ד"ח דומיא דחביות לקמן
ב"י"ג אבל חמיות חמשה הכל לפי הזמן והמקום.
(ג) וט"י כ"י ק"ב בש"ד א"ו כ"כ ובקט"ו א"ו י"ז

דבמחלה של עכ"ל אפילו במקום האסור בעל ברוב
דין פה ובפת מותר אפילו ד"ח א"כ ה"ח חמשה או
כלי גדול של עכ"ל בעל ברוב בין בחיט או א"ח:

ס"ק ד' ע"ד ואפילו בא' מבטח ערופה בבית ופ"ה
דברים בקדירה אין על השאלה דין חסרל וה"ח
ע"ה על החמיות וא"ח נפלה החמיות לקדירה כשר
אין על השאלה דין חסרל כיון שגדול הטעם י"ס ה' ו'
הוה שאל כשר הנאמר מחמת החמיות כשאל אישורין:

ס"ק ה' ע"ד ובאר"ה כלל ו' ד"כ כזה אם נפלה
חמיות בלא נמלחה להבטל חמיות אחרות
בלא"ה לא ר"ל דהקדוש היתה היתר וא"ח"ו לא
יבצר החמיות ודומה למ"ש ב"י ק"ב גי'ג' מלח
טעמים בשבת לא הוה דעילת ה"ח חסרל כ"כ י"ג
ול"ד לנביות מערופה דמ"ח עכ"ל מודע למפרע שאלו
מזן ערופה היתה וקודם העירוב היתה ר"ל ומה כ"כ
דלא מודע עד עתה משא"כ כשלא היתה באישור פ"ה
בפ"ש בטל שט"ר [ע"י בש"ד ס"ק ב']:

ס"ק ו' ע"ד והעלה דאם הקליפה ר"ל ודאי לא
בטלה והכין ודאי הוה בבית דעשה ג"ה א'
ובא"ח מ"ו אין ר"ה דה"ח כשאל אישורים אחר
דנין משום לתא דבבית ומש"ה כ"כ לא החמירו אבל
בבית מודים דמ"ח ג"כ כ"כ ומש"ה אף למ"ש הר"ב
ב"י י"א דאם עשלוהו כך מותר דיעבד י"ל [ה"ד]
כנפסק הקולות דלא בטל אלא מדרבנן דמ"ה אף בשאל
אישורין לא בטל כלל ע"י א"ח כוס"י ח"מ ב"ח [ע"י
בש"ד ס"י ל"א ס"ק ח' ובמ"ז ס"י ק"ה כוס"ק ו']:

ס"ק ז' ע"ד ח"מ ש"ס א"ו ו' כזה דגם רמ"א
מודע דבטלה או כזה בעבור ל"ה מנין והכין
להבטל דבטלה ל"ה מנין ולא ר"ל כיון דמלחם הוה אף
מנין לא הוה ל"ה מנין אלא דבר כיטוי לא מאיס
ולא ר"ל (ב) קש"י ובא"ן פסק [מחבר] כדע"ה א'
בס"ה ובכ"י ק"י פסק במקולין לאחר מנין אסור ליקח
וזה ח"ה לא ר"ל וכולון ל"ה ל"ה וליכא ויורה א"ו ר"ל
[ע"י בש"ד ק"ו בח"י רעק"א ס"ק ה' שנקשה ג"כ וזה
וע"י בש"ד ס"י ק"ב כוס"ק י"א]:

ס"ק ח' ע"ד וכזה הפ"ח א"ו ה' דאם לא מודע
עד לאחר הסרת הגולה לא בטל עינין ס"י ק"ג
דאם לא מודע ביבס עד אחר וביטול אסור ה"ח כלן
והוא נלמד מפי' דחומות כמו שכתב הר"ש ספ"ה
דהי"ע גורמת הסתיר וכן הלכה ומיהו כמודע קודם
ביטול [ולאחר הסרת הגולה] בבית ובש"ה י"ב ל"ה
אלהך

לחשש בבית [שלוש הפ"ח] היינו שאין ס' בנביות נגד
עור הקיבה כ"ה אף בדרבנן ר"ל מוקרי (ג) וזכ"ה א'
ד' החמיר בנביות עכ"ל ומ"י כלל ח' א"ו ב' ה"קל
ב"מ ד"ה דבביות לאו ר"ל [וא"ו י"ש] והנה נביות
שלמה דה"ק מנין ל"זי בטל הוה דמנין נמי בעינן
אישורו משום כמ"ש א"ר"ה כלל כ"ה א"כ א"כ בנביות
עכ"ל שלמה י"ב להחמיר ט"י [דשפ"ה החמיר א"ח]
א"ו שלמה משום ר"ל ואפילו למ"י דמיקל דמ"ח ד"ה
דבביות לאו ר"ל דמנין י"א י"ש והוה פסק בר"ל כל
שדרבו ע"י ק"י במ"ז א"ו א' ומיהו נביות האלמגרי"ם
י"א דודאי ר"ל והכל לפי הזמן והמקום. (ד) ודע דחלב
עכ"ל (ב"ה לנבין) וישראל עשה חמט נביות ונתערב
בעל הוה א"כ דלא מודע באישורו ועירוב חלב שאל
כ"כ לאו ר"ל ע"י קט"ו במ"ז י"א:

ס"ק י' ע"ד ומיהו אמונות פטומות ובמ"ח מלמד
שאל לאובלן ק"י כלל דודאי לא ר"ל וע"כ ל"ה
אלא עור שומן דרמ"י לאכול כך אבל שמי"ה הרבה
עדי"ה משומן הכנה א"פ"ה א"י נתערבו כך ו"ה ערופה
אין בטלות דהוה מנין ע"כ באמונות ועוד דלא מוקרי
מחוסר חמשה גדול כמו מלח ר"ל [ע"י במ"ז ס"ק
י"א]:

ס"ק ח' ע"ד ומיהו דאם א"ו במקומות שנסבין
הוה ר"ל והכל לפי המקום והזמן. (ז) כזה
הכ"ז א"ו י"א דאם הלשון כחך ה"ח חש"י דה"ח
לא מודע חמיות הלשון בטל הנה בק"י הפ"ח א"ו ה'
כזה אפילו למוד בביתו אם מק"ה ר"ל ומק"ה אין ר"ל
מערופה א' הכל אסור וש"ד ש"ס א"ו ל' וב"ח מוקרי
משא"כ דאם ולשון כח"ו כ"כ מודים דאף ה"ח אסור
דוה הוה כח"ו וא"ח להמיר ח"י חמיות ולא"ו הלשון
כיון שחמ"ב כ"כ א"כ נחמך וזו"ח כך באלו לחמיות
ה"ח וש"ד:

ס"ק ט' ע"ד [וע"ד ס"ק י"ג] א"ח"ה במ"י כלל ח'
א"ו ח' כזה ב"י פ"ס א' דכל מה שחמ"ה
ר"ל אף בא"וה מקום אין ר"ל בטלה דעשה והכל לפי
המקום ליתמ"ה א"כ ר"ל ש"ס א"כ בלא מחמ"ה כשמוקם
אין בטלה הפ"ח כ"כ דכל מה שח"ו ר"ל מן הסתם
ר"ל עד חמ"ה בלכות חזקן אין ר"ל וב"ח דברים
מן הסתם אין ר"ל עד שחמ"ה ר"ל י"ש ובמ"ו
דרבנן ע"כ כ"כ א"כ ח"י ר"ל לפיכך:

ס"ק י' ע"ד ובזה"כ פוסק כמ"ח דש"ה ר"ל
וחמ"ה כיון דאין מבדילן בחמיות א' אלא ב'
ו' לאו ר"ל וזה חמ"ה וי"ב ומש"ה י"ל ש"ח"ה כמ"ח
דש"ר שלם אין בטל וא"כ נחמך לרעו"ה בטלי וא"ה
ש"ח מבדילן בשלם ח"מ עושין חמ"ה ר"ל וי"ל דודאי
נחמך לרעו"ה קטע"ה ש"ח מבדילן כ"כ לאו ר"ל כהנה"כ
וא"כ ע"ה חמ"ה חמיות גדולות ש"ח ר"ה ר"ל
מקרי והלכך בשלם חמ"ה לעשות חמ"ה חמיות גדולות
ודמ"ה לכ"כ שלם [שהפוסק טורין] דלאו מש"ה גדול
מקרי:

ס"ק י"א ע"ד והפ"ח ה"קל דאין דרך ליתן בל"י
מופשט לאורחים וי"ל ל"ה בבית בל"י כהפוסק
דלא ר"ל (ב) כב"ו פטומה ובמ"ה ר"ל ע"י כ"ש
לבוש ור"ל שדע דאם נתערב פטומה בל"י פטומה
וא"י מ"י כהפוסק ש"ח פטומה חמ"ה ש"י והפוסק
אסור דומה לנחמך [ע"י בש"ד ס"ק ב' ובמ"ז ס"ק
ב']. (ג) גם אמונות פטומות ושמיטות מלמד ודאי אין
עור ר"ל כ"י א"כ ע"י חס"ה וס"י לא דיעבו אלא
בר"ה"ה כך [ע"י במ"ז ס"ק ו' ופ"ד ס"י ק"ט ס"ק
י"ג]:

ס"ק י"ב ע"ד וא"ר"ה לקדירה ק"י דהוה לח ומש"ה
כ"י ל"ה ס' אסורות כולן דליכא חמ"ה א"כ
כ"כ אפילו ל"ה ס' ב"י וכל הקדירה אפילו הר"ל
מערופה

מלכרות דלא גר' כיבש [ואע"פ דשאר חמיות אסורות
מ"מ מלכרות לא] [ש"י במ"ז כ"י ג"כ ס"ק ט"ז]:

ס"ק י"ד ע"פ דע דהפ"ש י"ב בין נחמד א' או
שמים אם נחמדו ב' חמיות טרפות כד'
בשרות ואם נחמד א' מחלוקת ה"מ והש"ך בק"י או'
ה' ולא אם נחמדו ב' עכ"פ י"ל דכל הערופות
נחמדו א"כ מותרים בטעם שנחמדו אף להט"ו שם אף
דמזין ליהב דמחא א' מאיסור וא' מותר ונשאר א'
מאיסור ר"ל וא"ל להחיד חמיות א' ולאסור חמיות
א' אחד בהמה מ"מ המע"ן בפ"ז שם יראה דוקא ב'
של איסור וא' נחמד דל"ו ודל"ו נשאר א' של איסור
ר"ל א"ל למחר [ש"י במ"ז שם ס"ק ה']. (ב) כתב
הפ"מ או' י' אם נשאלו שנים [דקודם היה ב' ונחמד
א' ומחר] וא' נחמד [ומהשנים] שנים אסורין דל"ל
מרבוב פרים וגם ממזין ליהב דשכשו' אין כ"ן ביטול
ברוב ע"פ ויהי אם ב' נחמדו [כ"ד ונחמדו ב'
ומותר] ונשאר ד' [ונחמדו ב'] דה"ן ב' וכוונא כזה.
(ג) יע"ן כ"י ק"י ס"ה אה"ן שלקחו קודם שטעו
התערוכות אף שנים אחרונים שרי דלא כתשובת דרבי
טעם [ש"י בש"ד ס"ק ל'] היה כ"ן י"ל אם נשאלו
שנים ונחמד א' ואח"כ נידע התערוכות שרי ואף שם
לחלק מ"מ כ"ה ש"י:

ס"ק ט"ז ע"פ והפ"מ ופ"ה מנחמין ג"כ בהיתר
וה וכוונתו כתב ברובא דמ"ה בטל י"ש לנדר
ע"פ. (ב) ובלי א' כ"ד כשם דרבי' פושט שחור
בתרנגולת ממקום המצט מה"ן ומכ"ס שם אף כוונ'
ונראה דיש לכוון כזה ע"פ א"ס ניכר יפה הכתם
והרש"ש עשה"ה המצט:

סימן ק"ב ס"ק א' ע"פ כתב בשו"ת מו"י ס'
ק"י' בהמה שנחמדו בחמיות ונחמד לבדמה
דמותר לשחוט התערוכות דרש"ל"מ לא הוה כמ"ס רמ"א
ויהי חמיות דב"ח עכ"ל ואח"כ שאלו כלל ו' ד"ג
כ"כ בהחליל ע"פ כ"ל בש"ד או' ה' ומשמע היה
כל דברים חמיות כן כל שלא נודע איסורן מחלה אף
שהיה בעולם לבדן אפ"ה בעילין שפיר. (ב) עוד כתב
מו"י כ"י ק"ל' מי שנדר שלא לשחוט י"ן ונשבע שלא
יתור לו נדרו הוה דש"ל"מ דמחללה יתור שבוטע:

ס"ק ב' ע"פ היה דעת הפרישה ה"א דדבר שבמניין
לא בטל דוקא אם הוא אסור לשחוט אבל היכי
ד"ש לו היתר לא נזכר ולפ"ז אף א"ט נאמר דהיה כל
הדברים החמיונים כמו ב"ח ומחליל וכוונתו ל"ש כשחמד
להיתור ולא לו הדין ש"י כ"ן ב"ל'ס מהרבה מו"י
טופות ואחר מה"ן טולדו ב"י ולא ידענא מי מה"ן כולן
אסורות משום דש"ל"מ [אבל משום דבר שבמניין ד"ש לו
היתר בכל ומש"ה נקט דודל"ו טולד ב"י אע"פ משום
דש"ל"מ אפ"י ספק טולד ב"י אסור אלא דכא"ן וה'
אפ"י דלא נחמד כש"י הפרישה מ"מ מותר דכל דברים
החמיונים לבד דש"ל"מ מותר כשסד"ר כמ"ס ה"מ ס"ק
ב' דבילה ע"פ זה ע"ס אחר הוה מ"מ כמ"ס הב"י
ב"ס האגור ב"ח וע"פ י"ח בש"ד דרש"ל"מ בה"ר
שחא אולין [ונראה דעשה"ה כ"י מ"א הוא וי"ח
דמקלין במ"מ ע"פ י"ח כנשפ"ן] אבל בדגים כה"כ
[דל' כ"י'ר ב"י'ס ולא ידענא א"ח"ן] דש"י מו"י דגים
שלימין הוה א"מ א"כ דש"ל"מ בטל הוה כמ"ס א"ס י"ס
ס' עכ"פ אלא מטעם כ"ח חמיונים אף כמ"ס לזה
נאמר דכ"ן דלמחר מותר לא חשבו הוה וכוונתו למחלוקת
הפרישה והב"י בק"י דהוכיח מרשב"א דבילה בעילה
[ש"י במ"ס] ואכ"כ בדבר שחמד ודל"ו להיתור אף
הב"י מורה. (ב) ואם נאמר דאפ"ה חולק וסובר דמחשבו
מנין לא בטל אפ"י י"ס לשנין במה"ס א' הוה מחליל
כ"י שלא נטל קשקשיון ויראה דל"ד לכ"כ בעורו
ודע:

ולג"ר לסניף דעת הרשב"א ומו"י ז"ל והר"ב כתב וכן
טובין משמע משה"ל [ש"י חמיות כ"ז ב'] ובכלל' א"ה
יבואר א' במקום שכתב הר"ב וכן המנהג א' י"ס לג"ר
דעת המחבר לספק אבל במקום שהחליט הר"ב לפסוק
הפק המחבר אין נכנס כלל בנדר הספק ולזה שחא
הלכה כהמחבר [ש"י כ"י ה' בש"ד ס"ק ז' וכו"י ק'
במ"ז ס"ק א' ד"ה ונ"ל לטו]:

ס"ק י' ע"פ אבל משעה כ"ד כמו מלחמה מקרי
ר"ל:

ס"ק י"א ע"פ ובטבח ובטב [ש"י סו"ס י"א] שומעין
לשחוט [הרנלים] ונחמדו ונודע [כנ"ל] לאחר
שהסב עורן ונאחד מה"ן ס"ט מביאר בק"י דב"ח א"ס
לא טרע עד לאחר התערוכות שומעין אפ"י ג"ס י"ס
ז"ל מאחר דנחמדו קודם הסבה עורן:

ס"ק י"ב ע"פ ומחלולת שמחלולת ע"ס קמח וכוונתו
יראה דכ"ז שחא דקמח בעילה דה"ה שחמד
לחמנו ע"י מקוץ אחר אב"ל ונ"ל [ע"פ ס"י ק"י
סו"ס א' ובמ"ז]:

ס"ק י"ד ע"פ ועכ"פ קורקנן א"ח ויהי כל
עגלשין ה"ן וכוונתו ר"ל מקרי:

ס"ק ט"ז ע"פ [מכ"ס] חרדיל כל שסב"ח מש"י מ'
לא ר"ל ויהי שסב"ח ליה"ה דה"ה שסב"ח
בביטול אף שלמה הו' אין ר"ל מקרי ובר"ה שסב"ח
קמח ז"ל ליה"ה [ש"י מ"ז ס"י ק"י ס"ק ב']:

סימן ק"ב ס"ק א' ע"פ ה"ה"ה מקום לפ"י או' י'
וק"י או' ס' דהאדנא ב"ה שלמה אין בעילה
דחיה מלח שדרבו ליה"ה ולפ"ז ספק ב"ה שריפה
שלמה אין בעילה [אף דל"ה דש"ל"מ]. (ב) כתב הב"י
או' ב' כ"ס כ"ה שחא חלול בעילה יטול ב"י והב"י
אבל למחר עכ"ל ויעי"ה בב"י או' א' ועמ"ה דב"ה
מבואר בדבר דל"ס שמונים כ"ז ס"י עכ"ל וה"ה
ב"ה בש"ד או' י"ו ולי"ה מבואר דבכחש לגמרי ואיסור
דרכן די בחלילה כ"ק ונאפ"ה ולי"ה נעילה ואף שח"ן
ס' ש"י ובאיסור מורה ב"ה"מ דוקא בכחש לגמרי ושי'
מ"י כלל ל"ח או' י"ד משמע דמליה ולי"ה שח"ן אלא
מה שלח"ך בחלילה קליפה כנליה ואפ"ה נעילה ולפ"ז
ב"ה כ"י אחר הסבה דל"ו דוקא בב"ח שרי ה"ה
ל"ה בעי"ן א' ונעילה [ש"י בשפ"ה"ה ח"ב פ"ג ד"ה
שאלה ב"ה] ודש"ל"מ ל"ה דל"ח הוה דלמחר בעלמא
ע"י הלחם טחון ולפ"ז היה ב"ה נכילה כ"י הדין כן
[דהוה דרכן אין אסור אלא כ"י] ונמקום אחר שכתבנו
א' ב"ה ל"ס ב"ה ס"ך שח"ן:

ס"ק ב' ע"פ ועמ"ס בק"י [ב"ק כ"ט] לענין הלכה.
(ב) ספק דרכן שח"ן אסור לכל אלא לזה כ"ן

כספק חוץ לחמם דש"ל"מ אסור ולא כתחום דש"ס:
ס"ק ג' ח"ה ה"ש"ס פ"ה ס' פ"ה א"ס נחמדו
הכנה [שטולדו ב"י'ס] כנמה ב"ל"ס דשאל"ה לא
בש"ל דש"ל"מ נע"ס גוף האיסור ולכ"ן כה"ס מחל"ה י"ס
מכ"ן עמ"ה ומותר אסור י"ס ה"ה ח"ס ב"ל"ה לא
בע"ל ז"ע דהטור כ"כ כתב דחשבו לא ג"ס וה"י קי"ל
[ש"י במ"ס] ומ"ס דש"י כולן הוה עמ"ה ומותר לפ"ז
י"ס לפשטו ספקא דר"י כ"ס' ל"ח [ס"ק ל"ב] כשומ"ס
הכבושים כשומ"ס ע"ז דלעמ"ה לא בע"ל דוקא מלח
מ"ס ד"ן ד"ס י"ס לו ומכ"ס ככח"ס ככח"ס וס'
ככח"ס דמ"ס ל"ח דכ"ח וכל למעלה מ"ס' לא חשבו
כ"ח ועכ"פ ראו"י ש"ס לפשטו [מותרת מ"ס'ס וז"ל
(ב) ג"ס ע"ן ב"ה כלל ע"ד ד"י כ"ס הדין משמע
א"ס בע"ל ב"ה קליפה וא"ן ס' נאמר דרובע [אבל א"ס
י"ס ס' מותר דב"ה ורובע הוה א"ח"ן] ואח"כ אסור
רובע אחר עד א"ח"ן כמ"מ אלא שחל"י א"ס עמ"ה או'
בל"ס אסור ע"פ או' ע"ז כ"ן ולפ"ז אף כ"ס רובע
הכבושים

הנלושה בבית דומה לחלב נבילה בחולין ק"ח ב' (ע'
במש' ויס' לנדר בה"מ) ודע'טס' אין אוסר בדשילימ' ע'
בש"ד כ"י ל"ב סוס"ק י' ובמ"ז כ"י פ"ו ס"ק ט'
ובשפ"ה ח"ג פ"ב ד"ה דשילימ' :

ס"ק ח' עש"ך סוף דבר הכל נשמת דיראה לומר
לכא"ר כל שביטלו נבילה ע"ס כלי בש"ר שחוטט
בעל ברוב כדון יב"ש ביב"ש מ"מ וכו' דליכא הנעלה
די לחוש לחומרה נהסיר א' שאין הפסד (ווי"ס הש"ך
דאין הפסד ר"ל דבנא"ה היה א' ערופה משא"כ
לדיריה מנשר לחלב) ושאר הכלים ישמחו מעלי"פ דזה
נמי דשילימ' (ב) אבל לאחר מעלי"פ הסכים הש"ך
למ"צ דאף להדיק' כב"ר יחד או לערב שרי ואף
לדאחר מעלי"פ א"ר א"כ קודרה שא"י ובק"ט אוסר
יב"ש ביב"ש לבש"ן יחד ואף א"ר אוסר ואף מבי"מ
ואולי דקדירה שא"י אטו ב"י וכה"ג ע"י מערבות לא
נזר (ווי"ס בש"ך יור"ד ס"י י' סוס"ק י"א) אבל הט"ו
בא"ר ח' פסק ד"ש להנשיל כולן ואף לאחר מעלי"פ
והטעם דבתיבנא (ע"י ס"י פ"א במ"ז ס"ק ד"ן)
(ג) ובכלי מחבות יורה הש"ך לדחמרה יעיל כל הכלים
י"מ בדשילימ' אחר ולא כמ"י כלל ל"ט א"ר ו' (ווא"ס לא
הנשיל מותר בה"מ) (ד) וכלי בש"ר בין כל חולב"ה
ע"כ"ס כ' בענין (דה"ס משא"מ) שאל ירחם יחד (ע"י
בה"מ מהרש"ק) וטעמא קפילא לא אחרין וכ"ס האידנא
אף להחמיר לא חשבין ליה דיכול לברורי (ע"י ס"י
ל"ח מ"ז סוס"ק ג') :

ס"ק ט' עש"ך והמ"י כלל ע"ד א"ר ח' הכרע
דנימוח אין בעל ועלי"פ בעל :

ס"ק י' עש"ך ואף דבכ"ר כתב הר"ב טעמו בעל
[ולמ"ל בהה"כ הנלושה ואיסור משום בלושה
ה"ל דלי"ה אלא טעם] י"ל דאלין כלן כתר ההתירה
ובעין הוא ומדע' דא"מ בעיל בדשילימ' וד"ס בבכ"ר א"מ
טע"י ס"ט בש"ך א"ר י"ז (אל"ה ע"ב דאלין כתר
ההתירה והוא מבי"מ ע"ס ההתירות) :

ס"ק י"א עש"ך והר"מ א"ר י"א כתר דר"א לחוש
לר"י"ף שסובר דה"ג הוא דשילימ' וכ"ס הר"ן
בגדרים ל"ב ט"ל וא"ס נפסוק כר"י"ף בזה אף בא"מ
אוסר במ"ס הר"ן בגדרים דא"מ בעיל דבכ"ר שלחמיר
יהי' מותר משא"כ כ"ס עש"ך ויור"ד אף בא"מ אין
בעיל ומ"מ לדינא יראה כהחמיר והר"ב וכ"ס הר"ן
בניה דה"ג לא מקרי דשילימ' ואף במ"מ בעיל
(ג) ומה ששק"ה דומחמיר כמ"י ס"ט (ס"ק י"ד)
דהתירה ח"ה ר"ל וכן הקשו בע"י (ס"י ק"א ש"ד
סוס"ק ו') מ"ס ק"י :

ס"ק י"ב עש"ך ועי"ס כמ"י ס"ט (במ"ז ס"ק ל"ה
ובאן במ"ז ס"ק א') דה"ה לכל דברים חשובים
אלא לא היו נכרים מעולם בעינין ש"ר א"ר במו"ס :

ס"ק י"ד עש"ך ופרי"מ א"ר י"ג כתב ב' מחיות ל"כ
למחר דא"ס ספק אימא הגדול' כל איסור אל"ה
במה החיות וז"ל מה"ס חתך דמ"מ י"ס בשאר כ"י וא"י
מ"ס אל"ה לא א"ר [י"ל] כמ"ס העור בק"ט כ"ס
כ"ה הנשך לחיות דק"ה וז"ל כ"ה ש"ז ב' החיות
היה כ"י נגד חתך ואח"כ נפרי' לחיות דק"ה וא"ל
להכיר (ב) או יאחר ע"מ ש"ז כ"ן שלם ככרות א'
ז"ה ו' ל' ויח"ס כ"ה (מ"ת הוא מש"ל חש"ן [וה"ב]
ככרות הוא) שטורין דה"ה א"מ בשעמ"א וז"ל מ"ן חתך
ובכ"ה א"מ מ"ן דהש"ה א"מ הגדולה שבשנים אכתי
רובא נמיטו ע"י ק"ט בש"ך רוב משכו כ"י ומדברין

ודמי לפתיחת הבנימ' (ע"י ע"ז כ"י ק"א ס"ק ו') :
ס"ק ג' עש"ך ודע' א"ס עש"ך וד"ל איסור ולאחר יתן
מה"ס ספק או פלוגתא דרבוותא דעת המ"י כלל
ע"ד א"ר י"ב דמ"מ מקרי דשילימ' וכל מה דיכולין
לעשות בהיה ערוף :

ס"ק ה' עש"ך ולפי טעם הר"ן אף ב"מ אחר שבה
[ראשונה מה"מ] אפ"ס כ"ס (המעורבות) ומדברין
דמ"מ עש"ך אוסר הוא והוא א"מ ופליגי נגד ר"א
לאסור דלכ"י ד"ס הפ"ר ושע"ר ל"ד מחשו דמחמה
מכנה כמ"ס [חולין ק' א'] וכל תנאים שחמ"ו בדשילימ'
ש"כ"ס נמי להר"ן (ע"י במ"ז כ"י ס"ט ס"ק ל"ה) :

ס"ק ו' עש"ך ודע' א"ס ביטלה בא"מ דשילימ' כ"ס
להחמיר ב"מ ב"מ דמ"מ מותר להסוף עד
כ"י יע"ס ובקלפ"ה הא בא"ן קלפ"ה אשילו משהו ליכא
ע"י א"מ תקרי' עש"ך א"ר י' ובמ"ז א"ר ו' ובת"מ ע"ד
ד"ג (ע"י ס"י פ"ו במ"ז סוס"ק ט"ו) ומ"מ אין לבטל
יחד (וא"י אין קלפ"ה) וי"ה ב"מ נבילה דה"ה א"ל אף
אין קלפ"ה וז"ל בדרבנן מקילין כמ"ס המ"ס ע"ס להחמיר
אסור :

ס"ק ז' עש"ך וע"י ב"מ ס"י ס"ט דב"ה ס"ט או
וד"ל ערופה ב"מ הוא דשילימ' לענין י"ט וכן
הסכים הפרי"מ כ"ס והמ"י כלל ע"ד א"ר י"ב והפרי"מ
שכתב - ספק ל"ד היה וד"ל כנראה מדבריו וכ"ס
בשטרות האיסור מורה לדרבנן עש"ך א"ר ח' (ע"י
בשפ"ה ח"ג פ"ב ד"ה דשילימ') (ג) מ"י שג"ר שאל
לכ"ל בש"ר ז"ס [דלי"ה כולל] והוא מנגלה וערופה
וכדומה משאר איסורים ונתערב הוא דשילימ' לענין נדר
ולא בעל אף דאין איסור חל על איסור (ע"י ח'
שבוטות כ"י ד"ה ד"ל לא נדר) מ"מ לחר מ"י
ביבמות אחר' ב' י"ה אסורים ע"ד (ע"י בש"ך יור"ד כ"י
ל"ח ס"ק ה') :

ס"ק ח' עש"ך וכלי ל"ה מ"ן דאין איסורו מ"ע ובכל
דברים החשובים בעינין אסור מעולם :

ס"ק י' עש"ך וז"ל כ"ס בקאן מקום עי"ן (ה) דמשמע
מדבריו דה"ה דעש"ך א"ר אוסר בדשילימ' הוא
בעלי"פ למד"ה כל ש"ס מחשו כ"ס אף בהתירה
היה אוכל ואח"כ ניומו מקרי מחשו ובש"ן ביטל ב"ב
מה"ס ובדשילימ' א"ל בעל וזה כוונה מ"ס ב"א ע"י
(ג) מציאר מדבריו דין חדש עד מאד דה"ה דמ"מ
בדב"ה בעיל היינו ש"ס ש"ס מחשו א"ל פליטת אף ר"ב
א"ל ומש"ה בדשילימ' טעמו ש"י דלאו מתורה ביטל
קאחין עליה א"ל בספק א"ס ככל לחיטו ואין ש"ס אל"ה
מינו ולא רוב כפי הנראה דהולכין לקולא דמ"ה אף
רוב א"ל דעש"ך שאין נדנ"ס אין אוסר כלל וזה לא
מתבאר כ"ס פוסק וי"ע רב :

ס"ק י"א עש"ך וע"י מרדכי סוף חולין דבר שאל
לעולם ע"י מערבות לא בעיל ודא"ה מבימה
שדקק"ה ד"ס הה"ס נולד בחולדה כ"ך וז"ל מה"ס לא
היה כ"פ"ע משא"כ כאן בהיה היה בשול"ס (ע"י מ"ס) :
ס"ק י"ב עש"ך וא"ס יתן א' לאכול אללו ונתערב
דבר כג"ד עליו חבירו בא"מ דבעל כ"ס בשפ"ה
מ"ס י"ס לעי"ן א"י ש"י להסוף פ"ד"ס דלדיריה ש"ל
וידא"ה דמ"מ אין מעטלין איסור ולחבירו ע"כ"ס אסור
הוא ועי"ס בק"ט (ש"ד ס"ק י"א) לעי"ן כמ"ס א"י
מעטלין להחמיר :

ס"ק י"ג א"י יבטל"ס ח"ו ספיד"ר להקל ומ"מ לבטל אסור
שלשם יחד :

ס"ק ט"ו עש"ך עי"מ א"מ ש"מ א"ר ב' ומשמע
ל"ה הוא"ל וכל דשילימ' לאחרים ואף במו"ס אסור ודוקא נהפך במ"ס דלאחרים לא יאסר עש"ך
משא"כ ב' ב"ס הוא"ל וכל פ"א דשילימ' ע"ס וי"ע ר"ל לו אף ב' ב"ס ש"י כ"ן דלדיריה אסור לעולם יק"ל
מאחר' וקלקלמו תקנתו (ע"י סנהדרין כ"ב ב"ל) (ג) כ"ס המ"ל ש"ס א"ר ח' דמשמע בדש"ל קמ"ה דקדירה
אסור

הסך דברים חשובים כגון עמא ומהרל וזמן וזמא דוקא אם נסחרו לנמרי בעל חשבונותיהם ומחש' העי' שבטלין ברוב שומע דאין סתומין לנמרי [דלי סתומין] לנמרי הא א"ל רובן אפי' בעל חשבונות וזמא וזמא כלל פירי דמא. (ב) גם מה שכלל [סתומין] מהרל לא ידענא דמהרל ודאי כל סתומא קומ' הו' אין דלי ובעילה. (ג) וזכרים ויחוסים הפגומין בעומן אפי' אם נסחרו אחרי' בעל חשבונות ולא נספדו [ע"י שפחה] ח"י פ"ו ד"ה ונסה דאין ונכסד' ב"י ק' ב"ק א' וק"ל ס"ק ט"ז. (ד) ודע דדשלימ' אם נפסד מחולל אדם בעל הוא דעפדה בעלמא הוא ואף חמס' כהני בעל כמס' הרשב"א בתנ"ש ולא מחוסר ביטול וכלא רוב שרי ומיור' אם דאין ערין קומ' הא ודאי דלא בעל מעטס' דשלימ' וי' להעמיס' זה כהני' שנתב' דברים חשובים והואיל דשלימ' [כי לא מחוס' חשבונות] ח"י בעלמא לנמרי דאוסר בקיב' הו' נטיל' קומ' אסור דשלימ' אבל קד' לנמרי שרי. (ה) ואם נפסדו יב' ביב' כמס' וא' נטיל' כמס' לנמרי לנמרי דאין ח"י בעל ברוב דאין יב'סל לנמרי נט' וזי' ד"ס להחמיר באידיד [ע"י כסד' ב"י ק"ט ס"ק ט"ז] ח"י בעל נט' [ע"י כסד' ס"ק ג']:

ס"ק י' ע"י יסמנו מבורר דאפילו ק' בלוש מנבילה והגיוס' יין דנטיל' הקדירה שרי לכל הכסיל אפילו יהיה הנבילה נ"ט לשבח אחרי' דהו' נ"ט ב"י' מחק' להכסיל פ"א היסר ומתכסיל לקדירה ערין היסר בשלמא אי' נפל נבילה לין אף שסכרו הנבילה ונכס' יין ככלי נאסר הכלי ול"ס נ"ט ב"י' אלא דוקא ע"ס אי' ככלי וע"ס ב'י' באוכל אבל לא להיפר' דהו' כמס' כמו שביארנו ב"י' [ח"י ס"ק א'] מחש' כהנא בעלמא בלוש בק' אף ש"ס זה אסור הוא ס"ס חוקק' עמיה ע"י ק' וע"י תכסיל גם ע"י קדירה [ע"י כמס' ב"י ל"ו ס"ק ט' סוף ד"ה משונה] וקדירה ש"ס אף בכלים בעין ב'י' נ"ט [להיפר'] ומ"מ לענין דמא י' לנדר כהני' דבכלים די' ב'י' נ"ט אף לנמרי דמחמיר בביטול בניה' לנמריה' ככלי הו' דעבד' כמס' הח"י כלל פירי א"י ע"ד ימינו בקדירה מתכוס' אפי' דהי' לנמריה' כהני' דאפשר בהגמלה. (ב) הארי' כלל ל"ס דין י"ב כתב קדירה עמיה אסורה לנמריה' אפילו להכסיל ש"ס ש"ס דלא שריק' נטיל' במחלל א"ו ככלי [אלא] דיעבד' ולא לנמריה' דנוריק' אטו לעבד' [אטו] אם ביטל מטיקרא' אסור שריק' לשבח] כמו אב"י אטו ב"י ועוד שמה יב'סל דבר נ"ט לשבח ואבא' דאוסר הקדירה אם ביטלו חלב ערופה' ב"ין שפוס' זו החלב דמ"מ הקדירה קבלה' האיסור מושב' החלב ומה לו שפוס' ל"ין ודאי נוריק' כמו אב"י דקבלה' החלב מושב' אבל ודאי אם האיסור פגום בעומן שא"ר לנר כלל ב'י הא ודאי הכלי שרי ויראה אפילו נפס' קומ' שומן ע"ס פגום לכל התכשילין שרי כמו דמחמיר הכי' יב'ג'ה ואוסרין שאב"י. (ג) וברין י"ג כתב יותר רבנא' אפילו הסירו האיסור ואחרי' ביטלו הכסיל זה בקדירה נאסרה הקדירה דמ"מ קיבלה' מושב' ע"ס האיסור אף בהבדל' היה לפנס' מ"מ ע"ס אסור עומן לא נפס':

ס"ק י' ע"י ע"י ב"י' בתיק' שכלל לזרע' דב' והסיר דנטיל' והסיר' בקרי' ב"י' ע"י הסכים עמו ובכסד' נ"ט לשבח ומ"מ הפריה' כגו' שרי [אם נפל] חזיל לשיעמ' בע"ס א"ו י' מחש' להריס' בע"ס כסר אדם מ"ה אסור אין חילוק [ע"י ע"י כסד' ס"ק ג' וז"ל ס"ק א']:

ס"ק ט' ע"י ע"י כלל שסלקו מקורס' ככלל חרופותיה [ע"י מ"ה ב"י ל"ו ס"ק א']:

ס"ק י' ע"י ע"י הנה המחבר סוכר דחניג' כמס' האיסור

ביטול מחש' דעמיה לא בטיל והנ' הרביעי ח"י הר"י שם ס"י' כהני' וז"ל אם נטיל' תכסיל א"י ס' ומחמיר אף שריק' היה בתבלין לשבח] וא"י חמא על עומן בק' ד"י בשלמא להכסיל אין נ"ט בשאר אסורים מחש' לזרין הרי נאסרו התבלין וז"ל א"י נעמד' ס' נגד התבלין וז"ל אין הנאסר יותר מהאסור וב"ין שריק' נופא' אין אסור בשפוח' מ"י שריק' היה בשפוח' הא בק"ה ב"י היקל הר"י דוקא בהפסד מעטס' קולא' על הסתק' אחר' שאסור נופא' פגום אחר' מעלי' ואולי גם כזה היקל דוקא בהפסד קומ' מחש' וז"ל בק' ד"י:

ס"ק י' ע"י ובכסד' א"י ח' חולק ע"י [וסיל אף קודם השכחה אסור] ובכסד' כהני' ב"י א"י ח' החמיר י"ב ויראה לנדר להקל דודאי אסור מורה ל"ה. (ב) וכן השבית ולסוף פגום ויראה לזכור אסור מורה אלא מחש' דמל' שם אסור ל"ס להחמיר:

ס"ק ח' ע"י ודע אף אם נפל לחמו' אחרי' דלכא' עמיה אפי' בעין ב'י' דהא לא נתכסל מטיקרא' עומס' חשיבו' אלא דנטיל' הוא וכל ש"ס לשבח כ"י אסור כמיו' וז"ל מחש':

ס"ק י' ע"י וט"ן נכ"ס דמחמיר ב'י' נ"ט בעין ובכסד' נכסד' זה בע"י ד"י נ"ט שרי ככלי דהו' דיעבד' כמ"ה יב'ג' נ"ט:

ס"ק י' י"א ע"י ובכסד' הנולה שם כתב דעמיה אין כהנ' ע"ס והא' מעטס' כלל יום ש"ס הדבורים מערביק' שמה [ולא דגליה' לחור] שרי דנטיל' כיסודים ויחוסים בקד' ועשרים' שם דהאין שלא לחסול דבש ב"י סימן ודאי דאין לעשות' כן אבל דיעבד' ש"ד והורה שרי דקבל' פגום עומס' הדבורים עמיה כלל פירי דכ"י ככלי הכלי אסור שראוי קומ' לאכילה' אסור הכלי מחש' כשקובל ע"ס פגום שא"ר לאדם כלל אף דכ"י אכריהו' דמחמיר מ"מ לא נורו על הכלי כהני':

ס"ק י' י"ג ע"י דבכסד' בעין פגום נמי לדבש וסמן. (ב) וע"י כסור' רמ"א ב"י נ"ד התי' הסמן ול"ה לת' סלומתי' שומשמן [החביות] בשומן חזיר וכן לאקשין' ל"ח לז'ו והע"ס דבכסד' נטיל' בשמן חמס' ח"י שם שומן חזיר מחוס' וכנבילה מוסרחה' יע"ס ל"ט ב'י' לא דברו מזה האתמוס' ומסתמך דבריה' אם נפל חזיר או שומן לתכסיל' אסור עד ס' ובכסד' שרי' ובלאקשין' ל"ח דמחמיר' אסור' לא מחמירין' וע"י כהני' ב"י א"י י"ג. (ג) חלני' ע"ס י"ן נטיל' ע"י כס' קליד' ש"ס והוא משה' בע"י ס"י ב'י' אלא ד"ס שם נ"דסאות' ובכ"י ב'י' חילוק בין לחס' ליכס'ס' והרי'ס' והר"י'ס' סוכרים' דאף לחס' נטיל'. (ד) מה שכתב רמ"א כסר או חלב ב"ין נטיל' חלב בקתן' וכ"מ ב"י' ס' פ' וחלב' ב"י' ע"י ס' קרי' פ"א כהני' מחמיר ד"י' לשבח:

ס"ק י' י"ד ע"י הנה ע"י רש"י בע"י ל"ח ב'י' כסר מחמיר בשומן ודבש. (ב) ש"ס הרמב"ם דבכסד' ש"ס שמן ודבש. (ג) ע"י הר"ן כסר בשמן מחמיר ובכסד' ש"ס וכ"ה ע"י החוס' בע"י ל"ח ב'י' ד"ה אי' וחולין ח' ב'י' ד"ה הש"ס. (ב) מחשבות' רמ"א ב"י נ"ד איכא' להחמיר' כמה' הלכתא' גביה' דמחמיר' אף שט"ל' אסור כמו ב"י' כ"י. (ג) כסד' ב"י ס"ק ע"י כס' כהני' וז"י קומ' ס"ק מ"ז. (ג) הא דהשכחה ולסוף פגום דאסור היינו מדריגין' ומחמיר' דוקא ב"ד יב'סל' אבל ב"ד גוי חוזר' להיחזר'. (ד) כתב מהר"ם מלובלין וז"ל בתשובה' ס' קיד' לאן ערופה' וי'ס' הרבה פרות' שחלב' ככלל כ"י' וישראל' שער' הנביטות' והחמירה' מחסר' וגוי' עושה' החמירה' וביטול' להסר' וישראל' לוקח' אחרי' אין כ"ן מחבטל' אסור' דב"ד גוי' הוא מחבטל' ומה' ככר' שישאל' רואה' ויראה' מלשקובין' גוים' ע"י

אסורים ל"א ומ"ס שבו וזכר בניה כבניה דייקני ליה ויראה מדרבנן כח"ס ב"ד או' כיב והלכך א"ס עברה לילה בין ביטול בניה ליום שני מ"ס שחל לילה פוגם בריא וזמא הלכה כסמ"ח ד"ס מקילין כל ש"ס מעלי' חזון ביטול אסור וחולקין על דין דסרי' סב"א העור ב"ד דחזון המ"ס כ"ו ונעמא כיון דהאסור אין יכול ליתן עכשיו טעם לשנה אף גאון ס' נדרו דפגום הוא אין הנאסר יותר מהאסור דל"א נ"ס אלא כשהאסור י"ס בו כח לאסור א"ס י"ס בו כד' י"ט גאון ס' ואף שאין הלכה כסמ"ח מ"מ בירור' ב' הסברות א"ט מחירין ופ"י ב"ד ס' י"ד ס' כיב ד"ה הן אחת ופ"י ק"ג בסוס"ק ו' :

ס"ק י"א ע"ז נסתפקי קדירה בטעם איסור וי' ולאחר לילה ביטול בש"ר ולא היה ס' ונאסר ונפל הכשר להיחר ופ"י ס' נגד איסור א' מהו מ' אמרין מ"מ בשאר איסורין הרבה מקילין ובידור' סברה ר"ח דלילה פוגם ור"ן ופ"י סוברים כן ע"ן ב"י גאון מ' מה"י דא"ס סמ"ח אירוק' סברה סמ"ח [להפ"ו דל"א י"ג בשאר איסורין] ה"ס זה או לא ובעת י"ט א"ס להחיר בריא ויראה להחמיר ופ"י ב"מ ס' ל"ה סוס"ק י"ד. (ב) ורואי שדער דא"ס ביטול בש"ר ואחר לילה חלב ואחר מעלי' מכשר חלב ורואי אסור ולי"מ כלל היתרא דלילה וחוסבין מעלי' מכשר ד"ס כתב הסמ"ח דהרבה מקילין היינו בשאר איסורין ולנאסר מ"ס שבו מכב"ח דמ"מ לא הוה אלא מדרבנן משא"כ בש"ר ע"ס חלב [וכ"כ ה"ס סוס"ק י"ח ופ"י ב"ד ס' י"ד ס' כ"ב] :

סימן ק"ד ס"ק א' ע"ז האריך הנה דעת רמ"א דבעשה מ"י שנים המובדלין [והמזכרים כפסוק שמתחלן ומובדלין משאר שנים שאין מתחלן] דלוקה אבעדשה מה"ס דהוה ברי' דנשתנה משאר איסורין דבעין כו"ס והמ"ס והמ"ס והפ"י העלו דלא נקרא ברי' הואיל ואין דבר שלם ואפילו אכריס של מ' שנים דלעגת הרב"ז כהנ"א ק"ד ב' דלוקה פליגין ב"ס [דאכר עממא ב"ס] אפ"ה לא הוה ברי' ופ"י ב"ר א' ג' [ובאחמ"א י"ל כ' זה דומה לאחמ"א ע"ז ק' ופ"י כעשה"ח מ"י ס"ב ד"ה ודע כעשה"ח] :

ס"ק ג' ע"ז דבספ"א א' אסור דכנוש דר"ו לבד ב"ח ואף שנק"ה א"י ג' הניח ב"ע כאן מורה דא"י לומר חוקמיה אחוקה כמו שהיה רך בנפילתו וזמא נתקשה (ב) ודע דכנוש לא הוה אלא יבש בחוקה לול וכל שהוא רך שמתנענע מחקום לחקום רך מיקרי' לענין כבישה וחמאה כשהיא קשה ואין מתנענע לא הוה כבישה ובסור' חוט השני ס' ס"ג יראה דנחמאה הוה כבישה ופ"י ק"ה [מ"י א' ח'] ובכל לפי הדין והחקוק דוראי שזמן של בש"ר בהמה ובזמן הקור חז"ר כל מעלי' ופ"י ס' ס"ט ש"ד סוס"ק י"ג ד"ה יראה ל' ופ"י ס' ד"ה כחמ"א] :

ס"ק לשניה ע"ז ק"ב ס"ז בה"ס [דא"ס לא הוחזו לשניה דהמ"ס אסורים א"כ אפ"י עברה לילה קודם המ"ס לזכר ס"ס לעטס כו"ס] :

ס"ק י"ט ע"ז והיינו מתחלתה עד עמוד השחר [וכ"כ המ"י ס"ק י"א] :

סימן ק"ד ס"ק א' ע"ז והמ"י כלל כ"ב א' כ"ה המ"י בה"מ בדברא בשאר חקוקים ולי נראה שאין להקל וכ"ד הפ"י א"י א' [ע"י ב"מ ס"ק ב'] :

ס"ק ב' ע"ז היראה לק"ה א"י ב' ופ"י הקשה דברי המחבר אהר"י דכאן משמע בחזון בעין מעלי' ובס' כ"ה שיראל מ' דכנוש ב"ד או בחזון להרמיה הוה דרבנן וספק לקולא' משא"כ לקמן באיסור חורה ורואי אף כד"י שיתחיל להרמיה אסור דרבנן וה"ס בוראי איד"ר והכל"י א"י ב' כתב כ"י שיתחיל חוה ספק [דח"א] ובספ"ק דהכא הוה ס"ס [ע"י ב"מ ס' ק"ה סוס"ק א'] :

ס"ק ג' ע"ז ומדבריו כאן משמע יבש בל"מ כל שא' נעיל בחבירו א"כ ס' ופ"י דלחומ' ופ"י ס' ק"ע [ש"ד ס' ד"ק] :

ש"ס בשמים נזכרין בנזק' שלהם דכנעל ב"ס הואיל ואין אסור משעמו כח"ס בהש"ד אף שיראל חוה יע"ס [ע"י ס' י"ז ס"ד ס"ק כ"ח] ויראה ל' דא"ס שיראל חוהר לנו לעשות לו לעקובעין אסור דכ"ן דחז"ר עשה ל' חסל"י כחזון דש"ר בידים ע"י חל"י ו' א' ופירש"י דה"ו שלחון וכ"ז דהר"ס וז"ל לא החיר אלא שפתי עשה בשביל הש"ר [הרי דמוכח נזקין בעש"ס ש"ך ביטול ע"י ב"מ ב"ס י"ט ב"ד ס"ק י"ג ד"ה ע"י ב"ד אכרס' ופ"י ב"ד ס' ק"ח ס"ק ב'] :

ס"ק י"ז ע"ז אכתיב ק"ה ד"ה נעיל בקדירה א' קדירה שאב"י אסור ואין חילוק בין מהנה לחרס ובמ"י כלל פ"ה א"י ס"ד העלה דבריו ש"ר ולפ"י אוחן כל"ס חסובים שקורין בלולין ודומה י' ללדד ולי הדיוט נראה אף בריא לאסור דהש"ן ש"ך פ"י ה"י שלטו מכאן ואילך לשכח' ומשני א"י ב"י וברא"ש ס' וברא"ה דלא אחר נעיל לתחלה אסור אלא דכ"ה הוה דיעבד ומש"ה אחר א"י ב"י דהוה מנוי וקריב לעשות והלכך אף באיד"ר או ספק איסור חורה ל"א לאחר מעלי' ספק להקל כיון דפ"י נלול כ"ה יראה דרבנן ובס"י ק"י אבאר א"ס לא מוטע ב"ס"י עד לאחר מעלי' י"ס ללדד כל"ס חסובים בה"מ [ע"י ב"ד ס' מ"ד ס"ק מ' ופ"י ס"ק ג'] א' הנה בש"ר ח"ל ס' ע"ה ופ"י מחיר דיעבד כש"ס שביטול ד"ה בקדירה שבערה יב"ח ורואי מיידין קקק"ס [ס' קל"ה ופ"י ל"ד] וכ"ה דגון שא"י ה"ה דוריא חז"ן ש"ר לאחר יב"ח וה"ס בעין בחזון כ"ס בל"ש חזון ופ"י ס' י"ג חולק דגון יומר יומב ב"ס חוה"ס דש"ר חורה משא"כ כלל שמו"ר הטעם לעולם וי"י ב"מ ופ"י בש"ר דבר שמואל ס' קרי' וא"י הקדו"ה אבאר מחלוקת דפ"י וח"ל מוד"ס ב"מ ולפ"י בשאר אסורים ע"י כבישה מעלי' ופ"י א"י ע"ס החב"ש דיעבד ש"י אף בחזק' דשפ"ה הוה ופ"י ב"מ קל"ה דהלך כל לחלומות ופ"י כ"ס ע"י חז"ן סוף דבר הכל נשמע ב"ח שיהוה בו אפ"י איד"ר אין להקל ביישון ופ"י כבישה המקיל בה"מ ופ"י אין נוסח"ן י' ויראה אפ"י באיסור חורה וד"ה ובחמ"ס י' ל"ש י"ן א"י ח"י מכ"ס ח"י להכריע כלל ובכל אלא דק בטעם וזמן בלדד ושרד"ן י"ע. ג' כ"י שכלל איסור חוק' שאב"י אפ"י כ"י מחכומ' ח"ל הנעלה כיון שקבל טעם כ"ס כן משמע מחמומות הפ"י ב"ס י"ד ג"י כ"ה [ע"י ש"ד ס' י"ד ס"ק ב'] :

ס"ק י"ח ע"ז והמ"י כלל פ"ה א"י כ"ז הע"ר בזה כ"ס ע"ז בקרי' [דח"ס] עברה לילה לאחר המ"ס נמי מוחר' והכר"ז א"י ו' מ' דקודם חיומ' המ"ס הוה ס"ס שחל לילה פוגם והמ"ס מוחרי' ואח"ל לילה אין פוגם שחל כהרבה מקילין ולא הוה משא"כ משא"כ לאחר חיומ' המ"ס חס"ה א"י הוה שחל כבש"ל כל שאין ספק א' מחיר יותר מחבירו עכ"ל ונ"מ בלילה בין בש"ר לחלב אח"י אינו מוכרה ה"ה הוה ס"ס [אפ"י לעטס כו"ס] ועוד הו"ל לחלק בין חומ"ו

ס"ס לעטס כו"ס] :

ס"ק י"ט ע"ז והיינו מתחלתה עד עמוד השחר [וכ"כ המ"י ס"ק י"א] :

סימן ק"ד ס"ק א' ע"ז והמ"י כלל כ"ב א' כ"ה המ"י בה"מ בדברא בשאר חקוקים ולי נראה שאין להקל וכ"ד הפ"י א"י א' [ע"י ב"מ ס"ק ב'] :

ס"ק ב' ע"ז היראה לק"ה א"י ב' ופ"י הקשה דברי המחבר אהר"י דכאן משמע בחזון בעין מעלי' ובס' כ"ה שיראל מ' דכנוש ב"ד או בחזון להרמיה הוה דרבנן וספק לקולא' משא"כ לקמן באיסור חורה ורואי אף כד"י שיתחיל להרמיה אסור דרבנן וה"ס בוראי איד"ר והכל"י א"י ב' כתב כ"י שיתחיל חוה ספק [דח"א] ובספ"ק דהכא הוה ס"ס [ע"י ב"מ ס' ק"ה סוס"ק א'] :

ס"ק ג' ע"ז ומדבריו כאן משמע יבש בל"מ כל שא' נעיל בחבירו א"כ ס' ופ"י דלחומ' ופ"י ס' ק"ע [ש"ד ס' ד"ק] :

ס"ק ד' עש"ך והיינו ספק איבער נכנס בגדר הספק והפריח בלא ח"י וכו' וכו' ל' ח"י ב' דספק איבער אין נכנס בגדר הספק וע"י ק"י [דמי ס"ס במחור] ח"י ד' דאין קי"ל דספק הוא ספק הן לענין ט"ס והן לענין ספידר לקולא [ע"י במ"ז ס"י מ"א ס"ק א'] וכלן מוסר דהוא כעין הסדון ידועה [ע"י כש"ד דמי ס"ס ס"ק ל"ד ובמ"ש במחור ס"י ק"ה ס"ק ל"ג ושי"ד ס"י ג"ב סוס"ק י']:

ס"ק ו' עש"ך והיה כל עירוי דבר לא הותר על איסור גזון שלא נפסק הקולות דינא הכי. ודע דהפריח כחז בלאו ו' דזה למד חז"ל בשאר איסורין ובודאי הכין הוא דאם עכבר מונח בשולי הקדירה [דאסור השומן דבזה היה לנו להחזיר מה שלמעלה מן הקליפה של העכבר] ע"כ לר"ך לומר דהעמוד יורד עד למטה וגמ' הכל וכו' וכן שכן נחשבה הכל יפה ודאי למד דלא יצ' בשאר איסורין שרי דל"ש אפשר לסימחו דנכלל יפה [ולא ככרו"ס] ולפי"ז אם נמצא חסידה נכילה בשומן כה"ג [שהיא מונחת בשולי הקדירה] נמי יש ללמד בה"מ דלא בלא לא יצ' [אבל כאן עכבר כה"ג אין יצ' דבה"מ בלא"ה שרי דמסיקין על המקילין דפוגס]:

ס"ק ו' עש"ך דאם עירוי ל' יצ' דכל עירוי ועירוי יצ' ואף דר"ג הוא דרבנן וא"כ אמאי נחמיר מסיקא [שנא העכבר היה שם] י"ל כיון שהעכבר נמצא שם מומן למען אמרונו כמו שהוא עתה כן היה מקודש ולפי"ז יש לענין אם עלטל הבלי ט"ס השומן מתקדש למקום ומאלף עתה עכבר י"ל מחל"מ לא מתקין איסורא והיינו בשומן כך דיכול להיות שעתה נפל. (ב) והנה עירוי ל' יצ' ובלא עירוי רק כבוס מה"מ ו' ואל דנקשה לר"ך נעילה הוא חומרה בעלמא דמדינא כ"כ בני ועמ"י דמאוס הוא הגריבו נעילה:

ס"ק ח' עש"ך משמע ח"י ש"ס ס"י אם הוא מאוס אסור לבה"מ ואף רק מאוס לדירה:

ס"ק ט' עש"ך ואין לחלק בין דברים הפגומין משיקרא ובין דברים משוכחים אלא שגז"ל בהיתר ולא ככ"ח:

סימן ק"ה ס"ק א' עש"ך הוסיף מלה ללר מה שלא מוכר בה"מ וסבור הייתי דמחדא חשיב להו מעל"ע או כדי שירחיק דמותר מה שבחון ובשמן חבור א"י מה שבחון וא"י ונמה דשאי כבוס בזה של דם דאין משפיע למעלה אבל בשאר אסורים מה שחון לזר חבור דודאי הפרש גדול יש בין זר למעל"ע דבזר יש בו ב' בחינות א' כשעור שירחיק הוא כבוס הב' מחמת מליחה כדומה ובחל"מ א"כ ובכבוס מעל"ע א"י בשמן מותר מה שבחון ולענין הלכה בחמירה א' חז"ה חון לבנישה במעל"ע אין חוסר וחומרה שאין מלמד לה' למה שבחון הכבוסה ובזר דין מליחה יש לו בכל הלכותיו ובשמן בלאו ה"מ יש לאסור כש"ך בבנישה מעל"ע מה שלמעלה מן המים ויחייב הא לא אמרין דמותר שחן מפס"ל י' דמליחה נוסף עש"ך א' יצ' ובה"מ יראה ללמד לסקל [אף בשמן מה שבחון ע"י במ"ד בלאו ס"ק ג' וברעק"א] ואזכור מחמירה להחיות שאלה במונה ע"י יראה שאף כש"ך יורה דבשמן חון לבנישה אין מפל"ט מה לזה וצ"ע ככ"ח. (ב) אם נפל איסור לתוך הדונט ונקלה ההיתר בולט לתוך בזה נמי פליגי רש"י ור"י וקשה ארמ"א מה שכתב כמו בביבול ולפירש"י שפ"י הגררה הוא ש"י הר"ב שם אי"כ ביטול נמי אין משפיע למה שחון לרוב [ע"י במ"ז ס"י ג"ב ס"ק ב' וס"י ל"ד ס"ק א' סוף ד"ה ודע ובמ"ד ס"י ג"ב ס"ק ו'] ועמ"י כלל כ"ז ח"י י"ז בלחיות שט"לן ברא"ש בעק"י [ע"י במ"ז ס"י]

ס"ק ד' עש"י ועמ"י כלל כ"ד והמ"א בלאו קניד ח"י יצ' וב"מ מש"ך בלאו דאפילו יש ס"י כל שחמ"ס הקריבו נא כ"י ואפשר הט"ז נמי יורה כל שחמ"ס אפילו יותר מ"ס ושחמ"ס אפילו אין חמ"ס אסור [ע"י במ"ש] ודע דלאו נכנס איסור אכילה נעטו ביה דא"כ חלב נחמ"ס ובניה כש"א ל"ח דמחיר להדליק בחמ"ס עם חלב וחמ"ס של מרופה אלא כיון דחמ"ס הוא שאין בו ס' ונגרס ע"ס משה אסור נמי לגביו י"ל [אפילו אין חמ"ס לדירה ח"י כיון דאין ס' חש"ב מוא"ס]. (ב) ואפילו אם יש ס' אם חמ"ס לדירה אסור אף שאין חמ"ס לחמ"ס כמ"ס בלאו ח"י קניד ח"י ח"י ולא ככ"ז שם ח"י ו' וכן הוא דהקריבו נא ואם אין חמ"ס לדירה אף דמאוס לחמ"ס מותר להדליק [ע"י במ"ז ח"י ח"י ס"י קניד ס"ק ו']. (ג) כתבו האחרונים שם ה"ה לכל נר מזה אסור אם הוא מאוס יע"ש היינו יצ' ויחל"ט ויחל"ט נר של שבת ג"כ יש למוע" (אע"ג דשיקרא חמ"ס הוא שלא יחל"ט מש"ך ולא ההדלקה):

ס"ק ה' עש"י ויראה דאין בלאו אלא ב' דיע"ס בלאו ה"מ אסור בכולן חון י"ן שחן ודבש עש"ך ח"י ה' ובניה מותר אף שחון ובמ"י כלל כ"ד ח"י ח"י כתב חמ"ס דין שחון יש לו משמע לכא"י דשאר משקין אף כהפסד מוטע שרי ולפ"ד כמ"ס [ודע דרעק"א כמ"י]:

ס"ק ו' עש"י לידר כפסד דמ"א בלאו ובכ"ז והש"ך בק"י ח"י ו' החמיר רק בה"מ שרי ובחל"ט ובכ"ז אסור ומסיקא כמ"ס הר"ב בלאו והש"ך שם וא"י על זה סבור השולח להחזיר אף בחל"ט ושי"ד ובכ"י הובא דיעה דזבוב אף בשי"ד אין יצ' מדרבי הרוקח מ"מ הרי הר"ב לא כ"כ ובכל ג"כ יורה בש"כ וחומך לפעמים שחון מעל"ע או כשיעור שירחיק:

סימן ק"ה ס"ק א' עש"י דע בבנישה ל"ש אלא דבר גוש בדבר ללול מפל"ט ויובליש מה לזה לא בשמירה לח"ס שזה מיד נחפרבו ויחפרו וא"י [ע"י במ"ז ט"ק ו' ובמ"ז שם וע"י במ"ז ס"י ל"ח ס"ק ו' ד"ה כתב הפ"ח] ולא בשמירה גושים אף שהם לח"ס קטן ל"ש בבנישה כבוסה א"י יעמוד יח"ס רבים וא"י שחון ואיסור מונח בחביו כל שהוא קשה ל"ה כבוס רק אם הוא רק כדאיתא ס"י קיד והוא השוכה הרא"ש כלל כ' ס"י א' וס' מבוחר אם כך שהאיסור המונח בחביו מחנעט מחק"ס ולקוס כבוס מחק"י. (ב) ואיסור והיתר הגכ"ס כמ"ס קדושים ח"י בשו"מ ס"י י"ד החז דנקרה ל"ש כבוס וכן מסתבר דאין מחנעט וי"ש שגשגה כלבן הכבוס בחביו ולא מפל"ט אלא שכל"י מבוחר ככ"ס ח"י ב"ח ס"י ש"כ א' ו' דהוא כבוס וכ"י להלכה דב"מ עכ"ל להקל עמ"ס כש"ס [בש"ד ס"ק ס']. (ג) ויב"ש ביב"ש שחן לח"ס קטן [ומחמ"ס כ"י מעל"ע] אפילו נעילה ח"י דיע' ומעכ"ר בשומן אין רח"ה דמאוס הוא ומ"מ לכתחילה יטול כבוס א"כט [ע"י בש"ד ס"י קיד ס"ק ו']. (ד) כמה שיעור בבנישה מעל"ע ולא כדעת הרל"ג שכתב הכ"ז בה"ג הטור ח"י ג' דליד דכבוס ג"י אלא בשל חורה חל"טן מספיקא לחומרה יע"ש משמע דחשיב ליה מספיקא דרבוותא וקשה דא"כ כפסד כבוס מעל"ע מחר מס"ס נמצא לא נכנס מעל"ע ושח"ה הלכה ג"י בענין דעדיף מס"ס דמחש"ב ובח"ה מבוחר כלל ל' ד"ג ספק מעל"ע אסור וע"כ כיון דהמחבר והר"ב הכריעו כן לא נכנס בגדר הספק כלל. (ה) ואח"י כלל כ"ד ח"י ב' דאם חון מעל"ע שפכו המים ונחמו מ"ס אחרים אף שהם מעל"ע בליה"ף או יותר מ"מ בענין מעל"ע בלי הספק כ"כ מ"ס הנאון מהר"ש שפירא ו"ל יע"ש ובה"מ רמ"י

שִׁק כִּי עֶשֶׂה הָאֵל גַּם הַיָּד וְהַיָּד וְהַיָּד חֵם פִּי יָד
 עֵץ וְאֵל הוּא שׁוֹמֵן הַיָּד בְּיָד הַפְּסוּד וְכֵן
 יֵצֵא הַלֵּלֹם כֵּעֵן ט' וְכִילֵא הַיָּד דָּג' חֲלֻקִּים י'
 וְחֻט' (יִיטוּ כָּן כְּחֹט') כִּי כְּנֻלֵּה' אֲבִיב' אֲבִיב'
 וְשׁוֹמֵן יָד מִדְּרֵכִין וְקִרְחֹת דֹּשׁ כְּהוּ סֶפֶק אֲבִיב'
 וְכֵן ט' יָד וְהָן כְּבִין' וְחֵלֶם חֲמֵם מִחֲמֵה'
 חֲמֵה'

כחוש רין אי' להם הואיל ומי' הם ק'ת שמע' נעילה
 בע' וחל' ש'ן מ'ת' ס' בע' וי'ת' (ב) א'ת'ר מ'ת'ת'
 ש'ן המ'ת'ת' מ'ד'ן ה'ל'ה ח'ל'ק ה'א' לה'ת'ת'ר ב'ב'
 ד'ב'ר'ס א' ב'ת'ת' ב'ל'ה א'ן ח'ל'ק א'ס'ר ת'ר'ה א'
 ד'ר'ב'ן י'ת' ו'ת'ל'ת'ה ב'ת'ת' ה'ק'ל ק'ל'פ'ה ו'ב'ש'ן ק'ת'
 כ'ת' ש'מ'ן י'ד נ'ע'ל'ה ה'ב' ב'ת'ת'ר מ'פ'ט'ס ב'ל'ה ס'
 ו'נ'ע'ל'ה א'ך ד'ר'ב'ן ו'א'ל מ'ל'ת'ה ב'ש'מ'ן י'ד ב'ס' ו'ק'ל'פ'ה
 ל'פ'ת'ה ד' ו'ס'ט' ד'ב'א'ן ס' (כ'ש'ת'ת'ר כ'ת'ת' נ'ע'ל'ה ב'ס'
 ב'ש'מ'ן ה'ג'ד ו'ב'ת'ת'ר מ'פ'ט'ס ס' ב'ע'י'ן (ו'ד' ב'ק'ל'פ'ה
 מ'ת'ס) ד'ר'א (ד'ב'ש'מ'ן) כ'ל ט'ס ס' ל'א ב'ע'י'ן כ'לל א'ש'
 ק'ל'פ'ה ע'ש'ך א'ו ט'ו מ'ת'ס' (כ'ש'ת'ת'ר ש'מ'ן מ'פ'ט'ס
 ל'ה'ש'מ'ן י'ד ו'ת'ת'ת' כ'ש'מ'ן כ'י'ן ד'ת'א' ר'ק ד'ר'ב'ן מ'ת'י'ן
 א'ת'י פ'ו ד'ס'ל ב'ש'מ'ן ו'ס ס' ד'ר'א' כ'לל ו'ת'ת'ר'י'ן)
 ל'פ'ת'ה ק'ל'פ'ה ד' א'ב'ל ק'ר'ת'ה א'ו ב'ס'ר כ'ת'ס (ד'ש' ד'ר'ר'א
 ד'ר'א) ו'ת'ת'ר מ'פ'ט'ס ו'ס'ט' (כ'ש'ת'ת'ר ע'ל'ת' ש'מ'ן כ'נ'ן)
 ח'ל'ב ש'מ'ן ס' ו'נ'ע'ל'ה ב'ע'י'ן ל'ה'ת'ת'ר מ'ד'י'ת' כ'ת'ו ב'ל'ה.
 (ג) א'ת'ס כ'ן ה'פ'ר'ח א'ו ל'י'ב ו'ת'י' כ'לל ל'י'ח א'ו ט'
 א'ת'ר'ו ט'ע'ת'ה ה'א' ו'כ'ל'ל ב'ש'ט' א'ס ה'א' ש'מ'ן ה'ג'ד
 ו'ד'ב'ר'ס' ד' מ'ל'וק'ס י'ס א' ב'ס'ר כ'ת'ת'ר א'ש'י א'ס'ר
 ת'ר'ה ד' ב'ק'ל'פ'ה ו'ש'מ'ן ה'ג'ד ה'א'יל ד'ר'ב'ן ד' ב'ק'ל'פ'ה
 ו'ק'ר'ת'ה ט'ס ס'פ'ק ת'ר'ה נ'ע'ל'ה ו'ח'ל'ב מ'ת'ס ס' ו'נ'ע'ל'ה
 (ו'ד'ת'ה ה'ש'ד'ר) כ'ת'ס' ה'ש'ד'ר ו'ת'ת'ר ו'ל'א א'י'ת'ת'ב'ס כ'ת'י
 ו'ב'ש'י כ'ת'י י'ת'ת'ר'ו ד'ת' ו'ת'ת'ס' ו'ל'א ל'ה'ת'ת'ר א'ב'ל ל'ד'י'ן
 י'ת'ת'ר א'י'ת'ה ב'א'ר ל'ז' ו'ל'ז' ו'ל'ח (ט'י' כ'ת'ו) ס'ק
 י'ת'ת' :

ס"ק כ"ח עש"ך ועש"ך א"י י"ט ומ"ט בש"ט י"ט
 דבמלכות א"ן היתר מפטס האיסור י"ח נמי
 לידן (וב"ל אפי' כחש אסור עד ס"ן באיסור כחש
 לנמרי בדרבנן או בהי"מ וכמו שכתב בא"י ל"ח.
 (ב) ומיהו דס' ט"ז בו ס"ך שמטות לא מקרי כחש
 לנמרי ואפי' אם נאמר דא"ן היתר מפטס לאיסור מ"מ
 בתולדה מעורב הוא עם ל"ר ושמן משה לידן אסור
 בסי' (ט"י) בש"ד ס"ק ט"ז וט"ז ס"ק כ"ז. (ג) אפילו
 לדעת הרשב"א והמחבר דב"ל במלכות תת"י ט"ה
 מל"ח ועמ"ל תפל וט"ה מל"ח למטה א"ן אסור דתת"ה
 במלכות א"ן פועל ט"ה מפטס מחלל אלא לקולא אמרי'
 שכתב בא"י :

ידוע המקום שכתבנו בו אם נגע השחא אי' באיזה
 מקום כ"ס בל"י אי' נגע ובכחש בע' נעילה דחלב
 בבשר א"ח וספיקו מ"ה. (ד) ודלא לי' אם נגע כחש
 בהיתר והיה ידוע באיזה מקום ואח"כ שחא וז"ל (לש"ל)
 מ"ידי ש"י באיזה מקום נגע ושחא נגע ברו"ב) אם י"ס
 רוב בקליפת היתר נגד חטט הקליפה שנאסרה דבשל
 ברו"ב ובתנאי שריבה אח"כ עד ס' (ט"י) כח"י דעק"א
 ובש"ד ס"ק ל"ח :

ס"ק י"ד עמ"ז אל תטעה לומר דא"ן כח בבלוע
 להפליט ולהכליל אלא אפילו בל"ח היתר שאל"ו
 גלול (דא"ן דינו כרו"ב אלא בקדירה כח"ס הח"ד
 בב"א) ס' י"ח ס"ק ז' דא"ן כח בבלוע ללא"ת כ"ל
 בלי רו"ב ואף לידן דמ"ג ח"מ כשנפטר לנמרי ב"י
 דא"ן הנאסר אסור אלא במקום שהאסור יכול לל"ך כ"ס
 (ב) ודע עוד בקליפה לא בעי תמנע י"ח היתר בעי
 ואפשר לחומרא בעלמא והנה בלוע א"ן יוצא בלי רו"ב
 אפילו משהו וי"מ כח"ן כפסח ודשיל"מ וכדומה (ט"י)
 בש"ד דס"ק י"ח :

ס"ק ט"ז עמ"ז וכוונתו אם נאסר הבשר במלחו
 בכש"א"ח או כבד שא"ן תקנה במלחה וז"ה
 בשר שלא נמלח כ"ל ונגע לכלי חס או היה הבשר
 והבשר חמים א"ן אסורים הכלי דבולע א"ן יוצא בלי
 רו"ב ואף שאל"כ ח"מ בבלוע חס בקי"ן. (ב) ואמ"ס
 ראו"י שחשד דה' ע"י חס אב"ל מלחה וז"ה פולט הוא
 דס' של ע'ל"ו א"כ הוה כ"אסור ע'ל"ו (ד"ל"א בלי רו"ב).
 (ג) ומיהו דס' בבלוע ממקור אף ע"י מלחה וז"ה הוה
 בלוע וטעמא דה' א"כ"ה ב"ה דס' ממקור"א לא אמרי'ן
 ב"ה במלחה וז"ה כח"ס וכמנ"י ס' ס"ט וז"י א"כ
 הוה שפ"ר א"סור בלוע וא"ן יוצא במלחה וז"ה לאסור
 אחרות וא"ל אפילו קליפה ומ"י"ה בל"ח ע"י א"ש לאסור
 שהוסר חס"א או כלי חס שנגע בחתיכה בל"ח מלחה
 א"ן אסורת א"ף דס' של ע'ל"ו כ"ן שלא ע"י מלחה
 וז"ה הוה ח' ה"ל בלוע כח"ס דא"ן יוצא אלא ע"י
 רו"ב. (ד) ומ"י"ה בחתיכה בלוע מאיסור כח"ס של א"סור
 אסור

דעמ"ל מל"ח א"ן א"סור אלא כשעמ"ל מל"ח למטה וכמו
 שכתב בא"י :

ס"ק ד' עש"ך הנה אב"א בקדירה וכפי מ"ס הפרי"ח או ל"ז ול"ט הב"י הכ"ה ב' שיטות א"י מ"ס מהר"ם דב"ב
 א"ן חלב מפטעט בלא רו"ב כ"ל ה'ן במלכות וז"ה וס' קולא וחומרא קולא א"ס לא נגע בחלב אלא ה"א
 הנאסר'ס שנגעו בו מזהר'ס (ד"ק ליד"י) כ"ן שאל"כ אסורים מ"מ כ"ן שאל"כ א"סור גופא יוצא כ"ל א"ן הנאסר'
 כ"י חומרא א"ף אי' נגעו כול"ס בחלב א"ס א"ן כ"א"ס ס' כול"ס אסורות דשחא א"ן חולק הטעם בשום ולי"ד לביטול
 וד"ק מוסק"י אי' יוצא בלא רו"ב וא"כ חולק אמהר"ם במהר"י א' בוננע"ן כול"ן בחלב א"ס י"ס ס' ב"זירוף שרי ב'
 א"ס נגע"ת ו' בו א"ס א"ן כול"ן ס' אסורות כול"ן שחא מפטעט לחומרא וס"י ה'י' ה"א ש"ט'ה הרשב"א במלכות
 וז"ה דב"ר ש'ן יוצא מחתיכה לחתיכה בלי רו"ב ה'ן לקולא ה'ן לחומרא והמחבר פסק כמהר"ם במלכות וז"ל ב"א
 מ"ב פ"ס א' דחילק בין ל"ה למלחה או כח"ס בנה"כ דהמחבר מספקא ל"ה שחא מפטעט ואף מנע"ן ו' בו
 אסור הכל א"ס א"ן ס' כול"ן ו'ן מנע"ן כול"ן בחלב אסור הכל שחא א"ן מחלל בהשואה כמעשה הרוב (ט"י)
 כמ"ז ס"ק כ"ב. (ב) אמ"ס לע"ן ד"ה נראה כש"ך ופרי"ח שא"ן כח בחלב לאסור שלשון א"ס י"ס א"ן חס'ן י"ט
 חק"ס י"ד החלב והבשרות הפולט וי"ח ב"הי' ב"ט"ל ואף לידן א"ן הבשרות מלכות דא"ן י"ד לידן (דשול"ת
 ואסורת אחרות וז"ס לומר א"ן הנאסר י"ול לאסור כ"י דלחומרא אמרי' חלב מפטעט וא"כ האסור יוצא עמ"ן) כול"ן
 אסורות מדרבנן ד"ק כ"א"ר א"סורים מדרבנן ואף שכתב בה"י ב"י א"ו י"ח ח"י ד"ל"א ח"ד ב"הי' ב"ט"ל אלא
 כשידוע כ"י מזהר'ס משה"כ כ"ל א"י כס"ק א"סור עומדת שחא לו פלט החלב א"ן בעל הוא ע'ל"ו ז"ל חשב
 לדחוק וי"ד דכ"ס הוה דחומרא כול"ן דחומרא הו' ולי"ד ל"ח"ס ל"ע"ל כ"י' מ"א ב"ה"ה וכבד מ"י' כ"המ"א ב' א"ן חק"ס
 מזה כ"י וס"י י"ט ב"י ז"י' גלור'ה ה"ס כ"א נולד כס"ק א"סור משה"כ כ"ן (ט"י) בשע"ה"ס ח"א פ"א. (ג) ומה
 שכתב הש"ך כ"ס א"י כ"י הנה הפרי"ח א"י מ"א פ"י דה"ק א"ס חתיכה בלעה מחלב ונתערבה באחרות לא בש"ל
 דאפשר לבדורי ע"י קפילא וא"י הע"י תמו' על עמ"י וכ"י (ט"י) בשע"ה"ס ח"א פ"א ד"ה וד"י דב"ר ב' וד"ה והנה
 מה שהחליט הפרי"ח וס"י ק"ט ע"ד סו"מ"ק ט"ן ודב"ר הא"ה ה"ס ק"י' ח"א"ס המדרבי דאפילו כול"ן נגעו בחלב כל
 שא"ן כ"א"ס ס' אסורות וז"ל נ"ת'ה דמ"י דהוה א"ב קדירות היתר שא"ן ב"א' ס' ובש"ת'ס י"ס דמזמ"ר'ס לרשב"א
 א"ש' בא"סור תורה א"כ ה"ס כ"ן ע"י י"ד"ק ס' ל"שח"י ע"י כ"ב דחלב וכ"כ הוה א"ח ע"י י"ח ולא ק"י"ל
 בא"סור מזה' ל"רפ"ס וב"זיר"ר ע"ד ק"י"ל א"ף ב"א"ח ל"רפ"ס ומ"י"ה ב"כ"י א"ו ח' מ'ת'ת' ק'ת' א"ף בדרבנן ב"א"ח
 א"ן ראו"י לנ"ק. (ד) וז"ל ל"ו ה"ן א"ס נמלח חלב עם ב' חתיכות ש"ן ובש"ה"ס (י"ד"ן) ס' ו' ו'י' נגע בחלב וס"י
 לא נגע בחלב ב"ס לא נגע בחלב אלא מונח מרחוק וא"י א"ה ה"ס ב"א"ס א"י ב"ה"מ י"ס לנו להסיר מההוא דק"י"א ב'
 קדירות בדרבנן ע"כ"ס להסיר וס"י חלב וסמ"ן ח"ס (ד"ס בחתיכה א' רוב ומ"י"ה בעל ברו"ב) וס"י חלב ובשר ש"ן
 להש"ך

להשך בלח או אי חמש ביה ים לאסור כי אפי' איזה שמן גם לא בירחא הא מילתא דחלב ובשר שמן מיקרי מיני וזע:

ס"ק ד"ד עש"ד ע"ה הרה"ה מר"ה ק"א חלשיל וטעם בלומר יראה דסובר דעת הר"ם בירחא דחלב דבשרה אי בשמן מדיח' ס' לא בחמ' הע"ז או כ"ד בחמ' גם וגם מדיח' הר"ם ים להקל בכחוס לא בשמן בחדוה לך ס' משמע דהו"ט בעיניו ד"ה א"כ (ב) בירחא ש"י ח"ב ס' ק"ט דחב בעל שיה ק"ק לחלל ונמלה עם שאר בשר והתיר בה"מ ובע"מ אף שלא ים ס' מדיח' שמה הלכה כדאב"ה ונמלה לא היה ערובה ופתי הספקות הם מעטין אחד דל"ת בל"ן על שאר הבשר עכ"ל והמע"ן בתשובה הר"ם ס' ד"ה וז"ל יראה דאף בשמן בשרה דאב"ה עיקר ד"ה בקליפה ואפי' אף דל"ת ק"י"ל לאסור בשמן אף בה"מ מ"מ ספקא הו"ט אף לנדר להקל בה"מ ובע"מ בשה"מ דש"י (ע"י בשר) ס' מ"ט ס"ק ה' וס' ס"ק ס"ז וס' ק"י ס"ק ל"ז ד"ה מעשה בכו"ט וד"ה ס"ה או אי וא"ו ד"ה ד"ה ומעשה:

ס"ק ל"ה עש"ד וטע"מ או מ"ו ומ"י כלל ל"ה או מ"י שוה סוחר למ"ס המ"ס הובא בפר"ח ס' [ע"ל בח"ו ס"ק י"א] ול"ז דל"ן מ"י"ה בחתימה א"י נגד בחלב והשאר נגדו לא בחלב דמדיח' לך ד"ה החתימה קליפה שח"י דעת הר"ם דאב"ה קליפה ב"י ולמחר"ה ולר"י א"ן אחרות מנערפין א"כ עיקר המקילין על דאב"ה ועכ"פ קליפה ב"י ומכ"ה בל"י כולן ב"י קליפה ואפי' א"כ כולן נגדו בחלב וא"י איזה מקום דמ"י למ"ס המ"ס הואיל ויש ס' הקליפה מותרת ומי"ו בזה י"ל וסב"ן [דל"ת מדיח' א"ן מנערפין וכו' כהנ"ל]:

ס"ק ד"ו עש"ד מ"ס בל"ן איסור דבוק הא דבוק אף בלבוש ומכ"ה ב"י או כ"ה ועס"י כ"כ בש"ד או י" וז"כ או י"ז:

ס"ק ד"ו עש"ד ויראה לי [מ"ס הר"ם אותה החתימה שהאיסור נגד נה' לך קליפה] לנדר קליפה במקום שנגד בחלב ה"ה במקום שנגד באיסור ר"ל א"כ חלב דבוק בחתימה וחתימה נגדו לו במקום בשר ב"י קליפה דכ"ה וז"ע א"י הי"ן נגד וא"ן רוב אי מחמירין כה"ג באיסור דבוק. (ב) הנה הר"ם הראה מקום לס' ס"ד ס"ז דמו"ן וקדומין הם כחושים אף מכהמה שמינה ואף שהם בנדר ס"ך שמעו"ת דוראי ל"ד לחטא אלא לבשר בחמ' והיה לאסור בס' אפי' היקל ש"ס בהפסד ק"ה ולא בעי"ן ה"מ והטעם הואיל וז"ל איסור דרבנן וסב"י ב"י ס"ד או ד"י ב"י ד"ה דב"ה ק"י על חומין וקדומים וע"כ כה"ג דב"י ס"ד [ס"ק ב"י] כה"ג הפסד ק"ה ובא"ן ה"מ וא"י כן אלא וי"א הוא ענין כפ"ט וכ"כ הכה"ג כה"ג ב"י או ס"ד ש"ס ש"ה הפ"ה האמתי (ע"י"ס ד"ה ס"ך קב"ו). (ג) אחר"כ כה"ג ד"ה כל מליחה אפי' שמן מדיח' ב"ה"מ ים לשומך על הראב"ה וע"ז ס"ס הר"ם דכחוס ויש בו ס"ך שמעו"ת ואפי' ים להחיר בה"מ אכל שמן מדיח' א"כ להחיר אף בה"מ:

ס"ק ל"ה וא"ן וזו"ה הנה הדין נהלק לששה חלקים. א"י הוא חלב שמן מדיח' עם חתיכות בשר הן כולם טעמים בחלב או זה כזה כולם מנערפין לס' ובמקום שנגד באיסור קליפה לא נעילה שכן משמע דעת הר"ם לד"ד"ן א"ל נעילה בחלימה כל ש"ס ס' כ"ה קליפה. (ב) ומי"ו בל"ח א"י נגד והשאר מנערפין ונמלה לנדר נמלה הראשונה אסורה דמחא מליח וטעור חל וא"ן מפעפע מחתימה לחתימה להנערק לס' ב"ן שהראשונה חפילה בולעת וא"ן פולטת (ע"י ב"ה ס"ק קב"ו). (ג) וא"כ החלב דבוק בל"י מה"ן או הבדוקה ל"י ל"ה נמלה חתלה לנדר אלא אפי' נמלתו הכל ביחד י"ל דממחר בלבוש עש"י כלל ל"ה או ד"י ובשר החתיכות לך נגד כל החתימה ומי"ו בה"מ דעת הר"ם ש"ס ב"ה"מ ד"כ דל"ן לך ס' נגד כל החתימה אלא נגד החלב לנדר וכן עש"ד ב"ה"מ י"ו (ע"י בח"ו ס"ק כ"ה) ומי"ו אותה חתימה שכל כה אף בה"מ כה"ג ש"ס לאסור דא"כ אסור בשאר איסורים עס"י ק"ז ומי"ו בנמלתו כולם יחד או עכ"פ החלב בחתימה דאיכא טעמא מדיח' ממחר בלבוש ודאי בה"מ ים להחיר אותה חתימה השחא חז"ק בשאר איסורים דב"י האיסורים א"ן מנערפין להחיר בחלימה כ"ס איסור דבוק ממחר בלבוש שא"ן מנערפין להחיר אף אותה חתימה בה"מ (ע"י ב"ה"מ וכו' דש"ק) ודאי כ"י כ"כ ס"ק י"ז ובח"ד ביא"ר ס"ק י"ב. ה"י איסור כחוס ויש בו ס"ך מדיח' בשר שמן כה"ג ב"י ח"ב וז"ל נבילה בה"מ די בקליפה ובהפסד ק"ה אסור עד ס' בחלימה ומי"ו הי"ט בשר כחוס למחר' שא"ן בו ש"ס שומן הוא ד"ה להחיר בה"מ אף באיסור חורה הא חלב כחוס ודאי אפי' כלל ואף בה"מ אסור באיסור חורה וזנה כ"י ע"י בה"ה לנדר הפסד גדול מחמירין ח"ך י"כ"ס הא אפי' לא הוא ד"ס כחוס הוא ועכ"פ בה"מ ים להחיר חמ"ס מליחה בקליפה וע"כ לך לחלק ב"ס הואיל ומעורב ב"י ב"י הוא חש"ב כחוס וז"ל ל"ה ה"מ י"ז (ע"ל בש"ד ס"ק ס"ו). (ב) ודע דל"ן ק"י"ל בלוש כחוס א"ן יולא ב"י רוטב בלילה ומליחה גם בקי"ן א"ז בלבוש א"כ כחוס כמ"ס הש"ך או י"ו וי"א א"כ לך ע"ן דהדין טמן בשר נבילה כחוס שא"ן בו שומן כלל שנגד בחתימה א"י וב"ן נגדו וז"ל שכולן מותרים בל"ן ס' רק הראשונה אסורה בלבוש כחוס שא"ן בקי"ן בלבוש א"ן וז"ל מחתימה אף שערין איסור לא כה כמ"ס [פ"ק י"ח] והדין טמן כן ואולי הר"ם מדרב טעמין כולן באיסור ומי"ו

אחר אף ע"י מליחה וז"ל א"ן יולא. (ה) כה"ג ל"ה ע"ז א"כ ונע"ה בקדירה ש"ס כה חכשיל חס ים לנדר להחיר הכחשיל דנורא מושב ש"י"ב כמו שפ"ד וכו' בח"ו ובמ"ס הש"ר"ה כע"ז או י" אף במחלל ה"ך א"ן בולע ה"ה כ"ה ואף מא"ן דאסור בשפ"ד י"ל דמו"ח כפ"ס כח"ך הכשר וטור מליחה וז"ל כחוס כ"י ואפי' א"כ כה"ג ים להחיר הכחשיל ומי"ו נעילה רוחב אגודל בעי"ן אלא משאר טעמים דמדיח' ים להחיר והקדירה יראה בל"ן הפסד ק"ה לאסור (ע"י ב"ה"מ ס' ע"ז ס"ק ב"י וס"ס ב"ה"מ כמ"י ס"ק י"א). (ו) ים לחקור א"כ חתימה שנמלחה והואיל כל דמה וקודם הדמה בלילה מחק"ה דפולטת ח"ך י"כ שעות א"כ טעמה באחרות מבוטלים וכדומה אמאי לא אסורות כ"ן דש"י המליחה יולא ד"ס מחק"ה ח"ך י"כ שעות וז"ע:

ס"ק ב"י עש"י א"ן טעמא דקוק. דבוק מפעס דב"י ס' ס"ד מבוחר דמחתימה לחתימה היתיר מפעס לאסור אפי' בחלימה וכ"כ הש"ך או כ"ס והפרי"ה או ל"י דה"ה מונח אגודל אלא בל"י לאסוקי חתימה שמינה היתיר שנגדו בחלב שחאסרה טלה א"כ חתימה אחרת נגד לחתימה זו שרי [להחמיר כמ"ס המ"י ס"ק כ"כ] בל"ן בלבוש מפעס לחתימה אף בלבוש שמינה (וא"כ היתיר שמן והאיסור בלבוש כחוס אף לד"ן א"ן אסור כמ"י בש"ד ס"ק י"ט) וה"ה כה"ג ע"י פ"טוס:

ס"ק ב"ג עש"י ופ"טוס אפי' לד"ן דכ"ה ל"ה ר"ל רק ב"ה"מ אפי' ע"י מליחה מיקרי ר"ל כמו בשר ע"י ועמ"ס כ"י פ"ז [במ"י ס"ק א"י וס' ק"ה כמ"י ס"ק ב"י וכ"כ הש"ך בל"ן ס"ק ל"ב]:

ס"ק כ"ד עש"י מר"ה שחולק עם הש"ך או ל"ד דסובר דמ"ה מנדר לומר דהרבה פ"י אף בשמן

ב' עשר ויש לראות הריב שהיה וכן עיקר הא' פה

ו' אבל ההחזקה הבלוט מואסור יולא אף לרשבי"א דאלים אסור וכ"כ לירדן אבל אסור לה שפול לס' מותר להסיר אח"כ מקריה דכבר נחבטל [ע"י במ"ז] י"ח ס"ק ט"ז]:

ס"ק ב' ע"פ עשרת או"י פ"י דהק הרי"ב לירדן י"ט ק"ח אסור להמתין עד שיעטק דעכ"פ פליט והוא נחבטל מואסור משא"כ להמתין יומתק משום פסידא דהחזקה ולי"ד מבטל אסור כיון דאין כוונה לכך גם לא עיבד מעשה. (ג) ודע אם נכבש היסר ואסור באין ס' ואח"כ נמוסף עד ס' או במליחה כה"צ אותה חתיכה אסורה אף בה"מ ואף כי י"ל בזה ואף בה"מ [ע"י במ"ז ס' י"ב ס"ק ט"ז] ומיהו הפרט יש דאלו במליחה כה"צ בה"מ א"ל לשער עד כל החתיכה כה"צ הש"ך ס' י"ב או י"ו ומיהו אותה חתיכה נאסרה אף בה"מ והרבה פ"י סוברים דלא כי אכל רובן סברי דאלים אסור [ע"י ש"ד י"ב ס"ק ט"ז וק"י ס"ק ל"ח בד"ן הא'] משא"כ בכבש כן ודאי כי אף בה"מ נכבש דל"ש טעמא דרשבי"א דבמליחה כ"ק משא"כ כבש אסור כולו:

סימן ק"ח ס"ק א' ע"פ ומ"ש בשם א"ן ר"ח כלל כתב המ"י או י"א אפילו אם הם בלולים בשמן. (ג) ויראה דוקא שכן דמיא מיקרי כחוש ולא משפס אכל שמן מפסד ולפי"ז מותר המבוסס בשמן [כ"ל מ"ש] וגאפו עם חמץ יש לאסור היכא דריחא מלאה [ע"י בשע"מ ח"ב פ"ג ד"ה שאלה]. (ג) וע"י ב"ח שלא המיר אלא דיעבד בשר עם בשר הבלוט מדרס ולא לבתלה ואסור בלע [הי"ט ממקרא ומשמע דבשר עם דמו ל"ה בלע וע"י ס' ק"ה במ"ז ס"ק ט"ז] א"ן יולא אף בריחא כ"ל. (ד) וי"ט אם ל"ו בשר שוף עם פשטיד חלב דיעבד. בנותר לר וסחוס או ד"מ גם חלב [ב"ס"ז שהוא דרבנן] עם דבר שמן יש לפי"ן [או אחרי"כ כה"צ בדרכי ריחא מותר] שוב לחיטו ש"ס לחלק בין ההנור סחוס לנמיר לטעין דיעבד אין לחלק בין דאי' לדרבנן ולטעין פתוח דיש לחלק מ"מ מדרס חלב הרי"ב כ"ן שחמץ דאין לחלק ב"ס"ס ועס"י ז' ונחמ"א כלל ל"ה ובמ"י בסולת בלולה:

ס"ק ד' ע"פ ור"ל דאף בשם כל ש"ס פה אחר [אסור] משום ד"א ריחא מילתא משא"כ בנעיל הקיפה חסוד דיעבד ואפילו יש לו בריח מותר לקנות דברים המבוססים בכליהם אם אין בהם בש"ט:

ס"ק ה' ע"פ ומיהו ס"ס שריכל כ"ל אין להסיר אחר מלפני משפט ספידר לקולא כיון דמחללה היה ספק אסור מורה וע"י נגלוט נעשה דרבנן ובמ"ש מהריב"ל במ"ז ס' ק"ו [ע"י ס' פ"א במ"ז ס"ק ה'] אלא דכאן יש כמה נדרים בל"ה להסיר. (ג) דעת המ"י מוס' כי"ש שרי"ב אם נכל אח"כ מזהר אסור בכל דל"ש הח"צ כיון שהחמור חס עכ"פ וע"י מ"ש [במ"ז] ס' י"ב ס"ק כ"ה]:

ס"ק ו' ע"פ ומ"ש מ"י לאסורו בטל האסור כבש מלמלה ולא ננט דרובם הא חבד לתבטל בפסס הוא נעשה וכן ועמ"י כלל ב"א או ב"א:

ס"ק ז' ע"פ דאם חבד בק"י ל"ה וי"ט דין ב"ד יש לו ועס"ז במ"י י"ב או ל' משפט דספקי מוספקא ל"ה. (ג) ומ"ש להחמיר באין ס"ס ב"ס"ב עס"י ק"ד במ"ז או ב' הסכים לחלק וד"כ ס"ס וכן ע"י ע"י המולס והחמיר הע"י:

סימן ק"ח ס"ק א' ע"פ ומ"ש שניהם מבוססים שרי לבתלה י"ל דרא"ז אם לא פה ד"י. (ג) ויראה ד"ה אפי' שניהם מבוססים אסור דיעבד. (ג) ודע דאי' מבוססה שרי לבתלה היינו המחבר וזו"ה הש"ך או"י לבתלה שרי להחמיר היינו ב"ס"ב ב"ק אבל ב"ס"ב נמיר ש"י ואף ב"ק דוקא חרף יש להחמיר ומיהו באין לחס שיעלה דחיותם אבל להענין בשבת קריה חלב א"ל קריה בשר אפילו שניהם מבוססים והוא נדול אסור כה"צ דמיא או"י בשמ"א י"ז לחון אכל אם אין לחס ל"ה כגון בשר בלא רובע מבוססה שרי לבתלה:

ס"ק ב' ע"פ והרי"ב כ"ן בהגיה מזהר אם אין לו

ד"ה פוסק אלים אסור וי"ל בדוקא בדשלי"ח במ"י [דבר הנאסר במשקו לא נ"ל] ואח"כ אי"ה דבה עליו ומבטלו [דמיא אסור מוסס א"ל]. (ג) או יאמר דהלח של אסור בעממו דאסור עד א"ה ומ"מ י"ל דלא כי"ה הו"ל והוא למעלה מ"ס ל"ש לה"ה דב"ה וא"כ עכ"פ ההחזקה אסורה הבלוט מחלה היא ואף שפלה אח"כ לזרע גדולה ודאי אין נרשח חו בחתיכה ע"ס המלח ע"י ס' י"ח בש"ך או"י אפי' אלים א"ל. (ג) [ע"י] מ"ז ס' י"ב ס"ק י"ו ובש"ך ס"ק י"א]:

ס"ק ג' ע"פ והנה לה ב"ח ב"ה א"ן חמ"י ונע"ק"ה הכל ל"ס דהיינו רובע היסר שרי משק"ה עם מה שמוסף כ"ח מסחיתו ש"י [ע"י ב"ד ס' י"ב] סוס"ק י"ד ד"ה ובדברי קדשן:

ס"ק ו' ע"פ ומ"ש חלב דרבנן כמו שמן הניד וקדושים ונחשט חלב. (ג) ובמ"ש או"י מוקי ב"רש משא"כ בנחשט עם חלב דין חמיוקן דם בב"מ:

ס"ק ז' ע"פ והא' ודאי כשנעמ"א האסור לא יולא בק"ה אלא בקיבס גם יסיר שלא יע' בקדירה דאי' יאסר קדירה עכ"פ. (ג) קדירה חדשה שבלטה כ"ח חלב או דם ובטלו בה היסר ו"ס י"ג נגד ה"ה דשרי התבטל ע"י ס' י"ח אסור לק"ה מקדירה ש"ס דבר שלא יתמעט מ"ס והאסור קדירה לתבטל יולא תקנתה י"חנ"ה עד שנתקן ו"ה אף לירדן ועס"י:

סימן ק"ו ס"ק א' ע"פ דמ"ה ד"ג עמ"א עם טיור ה"ה אי"ה או ב"ח שיעמ"א אוליך ו"י ב"ח ש"ח במחלוקת ש"י ודעת הב"י כב"י ל"ח ד"ס ע"י ע"י עם עמ"א כש"ס ש"ח ה"ה אי"ה ומבוסס עד א"י הוא וכן ב"ד ו"ל וע"י וא"כ ש"ס מ"ה בעמ"א א"ן ש"ה [ע"י ס' כ"ז בש"ך ס"ק ב'] ובשע"מ ח"א פ"ב וס"י ק"ה סוס"ק י"ג ובמ"ש. (ג) ומה שחלק הש"ך בין ז"ר ד"ס לב"שול ובכ"ש דה"ה דאי' [כ"ל ל"י המ"ש] ע"י במ"י כלל ב' או"י ד' חלק ע"י ועמ"ש כב"י פ"ג במ"ז או"י ו"שך או"י י"ד:

ס"ק ב' ע"פ ומיהו ס"ס שריכל כ"ל אין להסיר אחר מלפני משפט ספידר לקולא כיון דמחללה היה ספק אסור מורה וע"י נגלוט נעשה דרבנן ובמ"ש מהריב"ל במ"ז ס' ק"ו [ע"י ס' פ"א במ"ז ס"ק ה'] אלא דכאן יש כמה נדרים בל"ה להסיר. (ג) דעת המ"י מוס' כי"ש שרי"ב אם נכל אח"כ מזהר אסור בכל דל"ש הח"צ כיון שהחמור חס עכ"פ וע"י מ"ש [במ"ז] ס' י"ב ס"ק כ"ה]:

ס"ק ג' ע"פ ומ"ש מ"י לאסורו בטל האסור כבש מלמלה ולא ננט דרובם הא חבד לתבטל בפסס הוא נעשה וכן ועמ"י כלל ב"א או ב"א:

ס"ק ד' ע"פ דאם חבד בק"י ל"ה וי"ט דין ב"ד יש לו ועס"ז במ"י י"ב או ל' משפט דספקי מוספקא ל"ה. (ג) ומ"ש להחמיר באין ס"ס ב"ס"ב עס"י ק"ד במ"ז או ב' הסכים לחלק וד"כ ס"ס וכן ע"י ע"י המולס והחמיר הע"י:

סימן ק"ח ס"ק א' ע"פ ומ"ש שניהם מבוססים שרי לבתלה י"ל דרא"ז אם לא פה ד"י. (ג) ויראה ד"ה אפי' שניהם מבוססים אסור דיעבד. (ג) ודע דאי' מבוססה שרי לבתלה היינו המחבר וזו"ה הש"ך או"י לבתלה שרי להחמיר היינו ב"ס"ב ב"ק אבל ב"ס"ב נמיר ש"י ואף ב"ק דוקא חרף יש להחמיר ומיהו באין לחס שיעלה דחיותם אבל להענין בשבת קריה חלב א"ל קריה בשר אפילו שניהם מבוססים והוא נדול אסור כה"צ דמיא או"י בשמ"א י"ז לחון אכל אם אין לחס ל"ה כגון בשר בלא רובע מבוססה שרי לבתלה:

ס"ק ב' ע"פ והרי"ב כ"ן בהגיה מזהר אם אין לו

ס"ק ו' ע"פ הי"ט שפא"ר אסורין בא"ח באסור מורה י"ל להחמיר ובמ"ש בק"י ריחא אפסר מקולו

פת כריז ויש לו מאכל חלב שאף לו לאכול בלי פת וכי הכריז או ו' והואמר על רמ"א לא הפסיד:
ס"ק ג' עש"ך הנה דעתו דהר"ב מסכים להחמיר בחי' ופחות לגמרי דהוה ככירה ואף כס' ק"מ מובאר לכתחלה אסור היינו משום נזוזה או לחלופי והבא דמרוחקין וחס שני מינים שר' עש"ך וט"ז בש וז"ל הר"ב כאן וטוהבין להחמיר בחי' ודעבד להחיר בקטן הי' לכתחלה אפילו גדול ופחות במקום ששן יואל אפי' בחי' ס"ק ב'.
 בחי' ופחות במקום ששן יואל אפי' בחי' ס"ק ב'.
 (ב) ודעת המ"י כלל ל"ה או ו' לאשות פת אלל כשר בחי' לכתחלה שרי אם פחות קצת ולא כש"ך או ו' ובהיתר עם איסור הסכים לש"ך דעכ"ל פחות ממש ומצ"ה שרי לכתחלה:
ס"ק ו' עש"ך ובקרי' מובאר דקני' מעכ"ל חבי' דיעבד אפילו י' לו כריז מותר לקנות מעכ"ל משא"כ פת החמירו ע"י דעל הלחם ימיה האדם וכי' כ"מ:

ס"ק ז' עש"ך הנה הר"ב הכריע בחי' ובאן להקל כריז עכ"ל אף בחי' ופחות לגמרי ובאין הי' אף ח"ג ופחות לגמרי אסור. (ב) ויראה דאם סתם בנה ופחות קצת דעו כמו במקום ששן יואל ודוקא פחות ממש הוה ככירה:

ס"ק ט' א"ס וכתב"ל הכלל בחי' תכבול חריפתו כי' כ"ש ס' ס' [ע"י] כש"ך ס' ל"ו ס"ק א':
ס"ק י' עש"ך והיינו בלג וד"מ י' להחמיר לכתחלה משא"כ מכלי כיסוי:

ס"ק י"א עש"ך והדין עמו ולא כמ"י וס"ך [ע"י] כמכ"א כלל ס"ב ס"ק ו':
ס"ק י"ב עש"ך עמ"י [ס"ק כ"ז] ופרי' ומי'ו בערשי' לכתחלה ודאי אסור אף בוא"ז אבל כריז וכדומה משמע בוא"ז שרי וי"ל:

ס"ק י"ג עש"ך כתב הט"ם רוחא מילתא י"ל או דאי' או דרנבן יע"ש ויראה דכריז וכדומה י"ל דהוה דית. (ב) עוד כתב שם או ו' אם נעט וצ"ו ויראה לאסור הכל יע"ש ומ"מ טלכה להחיר כי'.

ס"ק י"ד עש"ך הנה הר"ב שכתב דדוקא ככירה דנפשי' ע"י בחי' ד"י והחילוק בין ל"י לבישול בקדירה הוה דבבלי בחי' ופחות קצת או קטן ופחות לגמרי לכתחלה אסור ואלו בישול אף ח"ק ופחות קצת שרי חמילה אבל כשהם לגמרי אף במקום ששן יואל אין חילוק בין ח"ג או קטן כריז דוקא שרי. (ב) וזה בהשגחה שבת אבל לפי שעה משמע דעת המ"א בא"ח דברי' דיעבד אף הי' ופחות לגמרי בבישול בלא הי' וא"כ י' עוד חילוק בין בישול לל"י:

ס"ק י"ה עש"ך דהלכה כהר"ב דכריז שרי ומצ"ה שראיתי כי הדיוט' כנים הם אחרתי לבאר קצת על הסדר. א' ח"ג ופחות ממש שרי לחלה ומ"מ המחמיר ע"י עש"ך או ו'. (ב) ח"ק ו' מוכוס היעבד נמי שרי לחלה. (ג) ב' כחשים ממש שרי לכתחלה ומי'ו כוס המחמיר ע"י עש"ך או ו'. (ב) ח"ק ו' מוכוס היעבד נמי שרי ב' ח"ג ופחות קצת וצ"ש אסור חמילה ושרי דיעבד ובקטן אף פחות ממש אסור חמילה. (ב) ואם פחות לגמרי אף במקום ששן יואל אף דיעבד אסור אף ח"ג אם לא כריז שש"י אף בחי' ופחות לגמרי. ג' הי' חריף אף ששנים בחי' ופחות לגמרי משמע לאסור אף כריז ומי'ו באיסור חריף לידרו המ"י ושאר אחרונים ואולי כריז י' לעין [כנ"ל וע"י] בחי' ס"ק ה' ו' ובח"ש. (ב) אם האיסור אינו חריף אלא שמתכבד כריז ע"מ כשר נכילה עם חוץ חוק יראה לאסור. ד' בישול ר"ל בקדירה [ואף י"ק] ח"ק ופחות קצת שרי חמילה. (ב) ואם פחות לגמרי והעמין לפי שעה יראה דעת מ"א שם דאף בלא הי' שרי בבישול. ה' העמין לנ"ש ששהה כל הלילה כשהם לגמרי דעו כליה הן בחי' או קטן כריז דוקא שרי. (ב) ומי'ו כשהם כחשים אף בחי' ופחות לגמרי עכ"ל דיעבד שרי בלא הי' וז"ל בחי' דגיד. ו' חזון בחי' ופחות לגמרי דעת המ"א לאסור כריז וכן יראה כאן ודיע' כשהם חמילים. (ב) ומי'ו בקטן ופחות קצת כריז שרי בחתן. (ג) ומצ"ה ופחות לגמרי כריז נמי שרי בחתן אף בשאר איסורין עי' בחי' ח"ק ופחות קצת בלא הי' נמי שרי בחתן כיון דרי' חמילה מותר בשאר איסורין [ע"י] כמכ"א ס' ריז ס"ק י"א וע"י ס"ק י"א וא"א שם וס' מקל"ג ס"ק ב' וא"א שם. (ה) ובבישול אם העמין כמו לשבת ששהה כל הלילה או בחי' ופחות לגמרי כריז אסור כיון דכש"ל איסורין כריז וא"א לשעה או שנים דכש"ל איסורין אין להחמיר כמ"ש הנ"ל שם הי' חתן [זה הדין] הוא כשי' י"ד] וז"ל אי' עי' בחתן ח"מ הי' כריז נמי ומי'ו כשהם קצת דכש"ל איסורין לכתחלה ודאי אין להחמיר בחתן. ו' דיוט' שגלו עם כשר דעת הר"ב בקי'ו להחיר דיעבד ומשמע בא"ח כלל יע' דרי' אפי' ח"ק ופחות לגמרי אבל הש"ך שם או ו' בשם ב"ר שכתב החמיר יע"ש ומאן דמחיר אפי' כשר י"ל:

מקלין ע"י. האיל ויש מקלין כריזא ומשמע אף באיסור חריף מקלין כריזא [ע"י] כש"ך ס"ק י"ג] כל שיש ס' אף כאן נוגע' החמירות זו לזו ובאין הי' אף כשהם כל הי' יחד אפי' אין מלצרפין ומשמע אפילו מבי' דמי' כדובא בעיל אפי' דוקא הי' בעין. (ב) אה"כ כן י' לי מקום עי'ו לפי' שפירטו בק"ס ס"ז דכלש' שומן אף לקולא כל החמירות מוגרפות אם נענין זו כיו' וא' באיסור אי' באיסור שמן וכל הי' נענין וצ"ו אפ"ר כאן הי' מלצרפין וע"י כריז בק"ה מ"ש על הט"ז או כ"ב. (ג) נסתפקתי בתור גדול ופחות והי' חריף דאסור לדעת הר"ב אפילו כריז. והבין להלכה אי' י' בחמיר הי' חריף והי' ח"מ חריף אי' מלצרפין כריז ל"י כיון דמטר גדול ופחות ודאי ריחא לאו מילתא לכתחלה שרי אלמא אין מחמלק כלל להחיר שאינו חריף וא"כ הי' חריף שואב אלו ובעי' ביה ס' וז"ל [ע"י] כש"ך ס"ק י"ג ובח"ד ח" ס"ק ח':

ס"ק י"ד ע"י ח"מ כש"ך היינו כחשם דאילו שמן ודאי אסור ומי'ו אף לדין כאן הי' ח"כ בין כחשם לשמן. (ב) ומ"מ קשה אח"י בעל חד כריז והא קי"ל בלש' מכלי יואל בלא כחשם וכולן נאשרין ב"ק מיהת עש"ך ק"ה או כ"ג שוב לאתי' כמ"א א"ח ח"מ או ל"ו כי' כריז מלש' במדרה חמולה שכולן אסורות כ"ק:

ס"ק י"ה ע"י משמע אף מדרה אסור של ישראל אפי' שרי וספרי' או' ט"ז אוסר במדרה של ישראל אפי' ואפ"ר הי' ג"כ [דוקא] במדרה של גו' החיר לשראל להשחשם ככית האופה [וכי' כש"ך ס"ק י"ט] ומזהב שחמין דאף מדרה שאין אוסר כ"א כ"ק אפי' של ישראל אסור אפי' וכן בלי הנאסר כ"ק נמי אסור בא"י אף דיש ס' נגד הקליפה ע"י ס"ט וז"ל והבין:

ס"ק י"ו ע"י ובאמת אף מאן דמחיר כריזא לכתחלה ע"י אפי' אסור כשהם דגמרי' אטו אכילה ע"י ריב"ש רפ"ח. (ב) וא"י שרי לנעוט אידי' ולפלוט ע"י ל"ג ס' מ"ו משמע באידי' שרי טעמיה לפלוט אה"כ כרי' ל"ח [ס"ק כ"ז] כירדרו דאסור ומ"מ טעמיה בורית י' להחיר מעטם דאין ראו' בלא אפילו ללחית כלב וכן הסכים הפ"ח כאן או ו' דלא כפרי' והחמיר ע"י. [ע"י] בחי' ס' ל"ה ס"ק ט"ו]:

ס"ק י"ז ע"י ע"י שעה משמע דעת המ"א בא"ח דברי' ע"י אפי' אסור כשהם דגמרי' אטו אכילה ע"י ריב"ש רפ"ח. (ב) וא"י שרי לנעוט אידי' ולפלוט ע"י ל"ג ס' מ"ו משמע באידי' שרי טעמיה לפלוט אה"כ כרי' ל"ח [ס"ק כ"ז] כירדרו דאסור ומ"מ טעמיה בורית י' להחיר מעטם דאין ראו' בלא אפילו ללחית כלב וכן הסכים הפ"ח כאן או ו' דלא כפרי' והחמיר ע"י. [ע"י] בחי' ס' ל"ה ס"ק ט"ו]:

נלחם עם דת אין סנה בדים בלילה בריא (ע"י) ס' לז' שד' סק ג' ח' כז' שאין לחוש שיוצא מבשר לחלב אבל אם יש לחוש מבשר בלז' שאף חז' ופתחו לגמרי נמי אסור שחז' יוצא בהנזר ואסור החלב דבשול במקחם לז' מפשע בכולו. (ב) וכן אי חשיבין לחילוק או לטענת אסור החילוק ולא דעבד עמי קיאת. (ג) ומיהו בשר עם דגים אף שז' מוטבן בתנור ונכשע בתנור הדגים מחמרים דכז' שאין זכ' תחת הדגים אין לחוש לפליטת כלים סנה בדים כגוש ארז כלל לז' ומעשים בכז' וייתנו מה למדתי אם כיבול דגים במחבת ובחזן נפל שוין חס על המחבת אין חשש לדגים דהוה בליטת כלל (ע"י) תמיד ביאז' כי לז' סק ח' חז' הוא המחזיק י"ב עשרונים בקרקעות לז' לחם מלה שטובי עמם מזהבם וכן עיקר עמם בסי' לז' [ס'ק ח'] ומתווסף של אוסר מהמחבת גדולים הם:

ס"ק ב' עשיר ואף חבשר לחלב לז' הנעלה ואף יתחמם בתנור שיחז' ישיב לז' ולא ככז' ע"י חז' תנא ובחז' ס':

ס"ק ב' עשיר ומיהו לענין ריחא בתנור אין חילוק בין איסור הנאה לריחא הנאה (דמחז' בריחא אפי' באיסור הנאה):

סימן ק"ט ס"ק ג' עשיר ברוחא משמע כז' מודים קמת בקמת לח כלל חוקרי ונלזן דעת הדין והשד' וכז' דעת הפוס' אי' כי דהוה לח כלל והמא' בא"ת הדין אי' כי דהד' באשר חוקרי לח כלל (ע"י) כשפס' חז' חז' וקדש להקל נגד הכרעת השד' דרובן סבורים דלח חוקרי (ב) חלומים שלמים יבש חוקרי שבורים לח חוקרי ומלבושים לח חוקרי פס' עמי' ס'ו. (ג) חרול ובחמשתין וכוונתו יבש חוקרי חז' חז' פ"א:

ס"ק ד' עשיר והמ"ב בחז' בתעובות ס"ג פ"ו כי דהיה מבא"ת לר"ך בחמיות ס' נגד האיסור והרועט אין מנעקף והמ"י כלל לז' אי' ד' חוקק דהעטס שאם יבשלים יתן עשם והכא הרי בין הכל ס' ודעת הפוס' כמ"ד ולדעת לז' כהיה אי' יש ללמד כמ"י הולל ולדעת ה"א:

ס"ק ו' עשיר עשה כלומר דמד בתרי לז' אלא משנה יתיר ס' וי' חמיות בעין וכל שיש ב' קטנים משנה יתיר מנדולה ס' וי' חמיות אי' לא ידעין שחז' הגדולה אי' איסור ועמ"ש [בשפס' חז' פ"א] ואמנם המ"י כלל לז' אי' וי' אי' כי כז' דעת הר"ב מדרבנן בעין כלל [ע"י] שד' ס' ס' אי' ד"ה והמ"י ולדעת לז' (ב) כז' ההד"ב כה"ג הדין אי' ג' דכחכ בתשובה דמד בתרי דוקא בודאי היתר לא בשפס' איסור וא"י מה בא ללמדנו דשפס' דטולן ספק הן [ע"י] ס' ק"ה שד' ס' לז' בדים אמנם אי' כוונת כה"ג:

ס"ק ז' עשיר ואם נהפער ב' חמיות ב' מותר לאכול ג' ולא ד' שאלו אי' דאיסורא וכי"ס המ"ב ישיב אי' ח' עשיר ומשמע דמזין חלוקין בעממן דהוה בשר עממא אילי בשר קצו' אי' אי' (ע"י) בשפס' חז' חז' פ"א. (ב) מבא"ת עמ"ש שחז' הדבס מנין וא' מהם נהפגלה וא"י חז' אלא דאין בעל משום חמיות הוא מחזירן השאר אפי' כה"ג עממס שחז' יבשלים ויתן עמס [דדוקא חס יס' ס' אלא דאין בעל משום חמיות הוא דחזירן וע"י] שד' ס' ק"י סוס"ק מ"ה וס"ק לז' ודע"י ס'ס' אי' כיב ובחז' ס"ק ד']:

ס"ק ט' עשיר הנה בא"ת בעין ס' מחמיות אף שחממא יבשלים עם חס ויחוס ס' עם הדין וכי"ס הדין וכוונתו הוה דמא' יבשלים ביק או לא פליג [ע"י] ס'ק ד' ומיהו במזין אף יבשלים כוונת לז' איסור מורה דלך למ"ש השד' בריחא אי' ח' דא"ת אסור י"ל מדרבנן וא"י מ"ה [ע"י] כז' לז' שד' ס'ק ח' היינו כוונת האיסור משא"כ כז' כז' נהפגל כוונת חז' בתרי חז' אף כשיון עמס [כרובע] בא"ת לז' איסור חז"ת. (ב) ומ"ש השד' להחזיר בא"ת באדיר וי"ס בעטיל כה"ג כן הסכים הפוס' אי' חז' חמ"ס חז' חז' כלל לז' אי' והב"י כיב כה"ג ד"ס לאסור יתיר כה"ג להחזיר ומיהו בעטיל דעת המ"ב לאסור וי"ע כז' [ע"י] בשפס' חז' חז' פ"א ובחז' ח' ס'ק י"א. (ג) כה"ג הפוס' אי' ח' חמיות בעטיל מחלב ומתעבדה באחרות אין בעל דאשכח להפער ע"י עשייתו ואינו כן כ"י [ע"י] בשפס' ס' ק"ה ס'ק ל']:

ס"ק י' עשיר וכן הלכה שבא"ת כוונת הוה דרבנן וספיקא אי' נהפער חז' או לאו י"ב דוב לקולא וי"ס בת"ח ובד"ה יע"ש. (ב) ומיהו להחמיר בשפס' כהרשב"א וי"ס לדין בלאו הוה חס נפל חמיות בעטיל לרוב היתר כמיו י"ס עם הרועט ולא כיכר אסור לקח מהקדשה שום דבר שיתעטע חס' הולל ואיסור עדין ס' והוה ע"ש וייתנו שיעטן ואם לקח חזק כה"ג שרי ואם לקח חמיות אי' ואין נשאל ס' י"ס לענין דיל' ספיקא לקולא שחז' האיסור לקח. (ג) וכז' ש"ס בחמיות רוב ה"א חז' כז' ולקח חזק אף כה"ג אסור דה"ה החמירה באסור באיסורה ופולגת עכ"י אלא יבלק חז' חמיות והשאר מותר:

ס"ק י' עמ"י הנהיג בשם הדין חוקק והא"ז בא"ת רלז' מזה בלז' וע"י חז' שם אי' אי' וי"ל דעל פלפלין אין לכרך כלל דמזיק לו הדין שהוא חזק לכן לז' בשפס' בריכות ומיהו בלא כה"ג יריח אס' אין לו אלא פלפלין וגז' לז' [ע"י] בחז' אר"ת רלז' ס'ק ח' כשם הא"ר]:

סימן ק"ט ס"ק א' עמ"י ומ"ש דהחמירו שלא לאכול כז"א הוא דעת הרשב"א ומדרבנן הוא. (ב) ודע כיבש כוונת חז' בתרי בעיל לא בעין כמזכירן ומוקפין אלא כל שיש נ"ח וא' חזק ערופה חזקין בתר רובא ואפילו אי' כבית ופס"ס בעטיל ועמ"ש בשד' חז' י"ב וכס"י ק"י בשד' חז' י"ד וכס' כפ"ת חז' י"ב דאש"י ג' חמיות וממא ערופה וא"י בא"ת חזק מ"ה ברובא בעיל כיון שאין איסור החמיות ניכר ואף מדרבנן כל שאין כשם חז"ל [ע"י] הרמזות פ"ד מ"ב. (ג) חמיות איסור של רחובן שמתערב כז' של שמעון בעיל וה"י מבשר כבש"ה לז' ב' ומיהו באיסורי חמיות דשם בעלים עליה ודאי מחייב ליה לשלומי דמי חמיות מעטיל אבל חס נהפער יבש כוונת האיסורי הנאה וי"ל אי מחייב ליה שמעון לשלומי דמי בעד חמיות הנאה דודאי הנזל איסורי הנאה לאו מרי חמיות [ע"י] ב"ק לז' וחז' שפ"א] ואפקדורי חפיקה ליה ויכחא דאם התעורבות כבית שמעון י"ל וכתה לו חזירו כה"ג. (ד) ואם כה"ג נוסף איסור עד שאין רוב נגדו מבשר כס"י לז' ואף למה שידד השד' שם כה"ג כיבש וודע ושא"י תרומה דנריך להדיס אל תעשה לומר דבא"ת אחר נריך ב"ס להדיס דאסור כה"ג וא' בשלח תרומה א"תה שרריך להדיס שם תרומה עליה מחא"כ כז' ומ"י נמי לשלוקי כוונת:

ס"ק ב' עמ"י ומיהו יבש כיבש מבא"ת מזה"ס בעל ברוב וא' עמ"ש טעמא דאיסור ודאי פולג [ע"י] בשפס' חז' חז' פ"א ד"ה נס] ומדרבנן אסור. (ב) אם נכלע כוונת חז' או דס' בחמיות ומתערבו עם ב' חמיות היתר אס' י"ס ב' בין הכל נגד הוה דס' וחלב הו מיתבטל חמיות ברוב ואפילו בבית הדין כן אס' אר"ל אבל אי' ליכא ס' נגד החלב הו מוריקן אס' יבשלים:

ס"ק י"ב ע"ד וביד הפריח והמ"י כלל ל"ט או י"ח מהם עליו דברא"ס הובא בבי' משמע דלא נודע הוה דרבנן יע"ש ומ"מ ל"ט אי נאמר כל שלא טרם איסור תורה עליה:

ס"ק י"ג ע"ד ע"ש ב"מ ק"ז בסנה"א אי רשאי לבטל למד' דב' מהני דב' בסנה"א (ב) ודע בלוחות שפוטין הרבה ביחד ולפעמים מולאין בכרית של אחת ס"ט כמו קוץ הרעה לעשות כמו שאמר שבעורו הנוטח עליהן יכול מהם הכרית ולא יענין בהם ואז יערכם יחד הלאומות קודם שהיה ויחמלה אם ימאז בלמד מהמעשים טרופות ודאי או ספק מביטול בטל חד בחד כיון שערין הנוטה עליהם לא הוה חסריל ואף לאחר שהסיר הנוטה כיון שטרם התערבות קודם אבל לא נודע עד לאחר הסרת הנוטה ודאי הוה עכשיו חסריל כמ"ס ב"ד ב"ק א"י ח' בשם פ"מ וכו' הוא כמ"ס הש"ך כאן א"י י"ב דלסברתו קודם הידיעה ל"ה ביטול כלל ולי"ה מבטל איסור דהא לא חיוב למדקדק דאי בני משלך בנתיב דרבנן כשרות הן ומיהו אין לעשות כן וגם לאו מדות חסידות הוא. (ג) אבל בלוחות שפוטין שביטול בטל ש"ס תקנה לבדוק הנוטח והוה כמו סירכות הריאה ודאי דאיסור לעשות כן דהוה מבטל איסור לכתחילה ואף שיל' בזה מ"מ כ"ה אבל לאחר שהסירו הנוטה נתערבו או נודע אז אין בטילין אף שכתבו בק"א [במ"י ס"ק ו' וי"א] שיל' הואיל דאין ר"ל כך שם בזמן הרבה גם עור גופא מולקין שם א"י הוה ר"ל ומחוסר הפשט לא ר"ל ואפילו מ"ל דזה לא בכלל **ס"ק י"א** מ"מ עכשיו פ"מתי בשום מהר"ם ו"ל ד"ס משמע דמיקרי ר"ל:

יבטלם יתן טעם ואף דס שביטול דרבנן ע"י ס"ט **ב"ד** א"י נ"ז דס הואיל ויסקרו דא"י לא מקילין ביה: **ס"ק ד'** ע"ש שאלה יב"ש ביב"ש ברובא במי"ו ויודס התערבותות ונתבטל כך בה"מ ואח"כ הוכר האיסור בקדירה מהו תשובה משום ח"ל ס"י כ"א ע"ל ללמוד דבר זה וי"ל שם כמה שר"ה חכם א"י לומר כאל"ה שניסח במשאלים ובא בעלה שאין הולך ממור מ"ס ובתב"ט הח"ל דורא"י הוה ממור ומה שהביא ראיה מ"ב"ש שכתב והכירו אח"כ האיסור התערבותות שמוקדם מותר זה לא ידעתי מנין לך ובעיני פשוט לאיסור ואף לפ"ד ל"ד דהתם שכבר נתערב ואינו ניכר ובהיתר נתערב כ"י ע"כ הנה ודאי אם הוכר האיסור ובהה אח"כ בקדירה ודאי דנריך ס"י שהרי עתה פלע מאיסור כלל כ"ס שחוסר האיסור מוקדם או נעטק ואח"כ הוכר מ"ס הואיל ונתבטל הפלע"ה מוקדם הו אין לאיסור והח"ל אוסר ומ"מ בה"מ כה"ה ל"ט לד"ה:

סימן ק"י ס"ק א' ע"ש ומ"ס בה"מ להחיר ודאי דה"ק דבה"מ מותר דבר שפוטין בזמן ולמחר על רמ"א אבל ב"ה אפי' בה"מ איסור האירע דאין דרך למחור בלא מנין כלל ולא כמ"י כלל מ"ב א"י ב' [ע"י ב"ד ס"י פ"ז ס"ק י' ומ"ד ח"י ס"ק ו' (ב) מ"ס מדין כדכ"א ודאי אף שנתמלחה מי"מ אר"ל מיקרי בלא המילוי ועמ"ס בק"א [ש"ד ס"ק י"ב]: **ס"ק** מחוסר הפשט מ"מ אי מפשט ליה הו אר"ל [ע"י"ש במ"י]:

סימן ק"י ס"ק א' ע"ד ואם אנוי מ"ך נתערבו בדברים שאין תשובים [ואח"כ שם אי"ה מ"ן הוא האיסור] הו"ן שאין תשובים ש"י וד"ס שאל באיסור דומיא דנחמך א"י מ"ן ב"מ ק"א ודע"ה המ"ס ח"ג ש"ל דדב"ה בטל בא"מ אמו"ס ללפ"ה נראה כה"ך ובי"ד הפריח א"י א':

ס"ק ב' ע"ד ודע ד"ס אף דרבנן ואיסור אכילה למור לא בטיל וכן הלכה דלא כפ"מ א"י ג' ובי"ד א"י"ה כלל ב"ה ד"א והה"ג כה"י הטור א"י ח' [ע"י בשע"ת ח"ג פ"ב ד"ה הנה טעם ושי"ד ק' ס"ק י"א ומ"י ק"א ס"ק ג' (ב) כ"כ טור הש"ך דנשאר איסורין בדי"ה האיסור בהנאה אוסר כמ"ס וס' בדבריו כאן ק"י"ו לכן אבאר הנה המניין כאן ונקמ"ב א"י ח' ונקל"ד א"י י"א ודאי דהעולה לד"ה הוא כך בע"י דמוספת דמה מהני לה הולכת ל"ה המלה ומותר ליהנות הישראל מנו"ן אבל באכילה אוסר ובי"ד שמו"ר למחור הכל לנוי חוץ מדמי איסור שבו ומיהו ה"מ שנתערב בחיות בחביות אבל י"י ודאי בי"ן ל"מ לא ליה"מ ולא חוץ מדמי איסור שבו ובסתם י"ס מהני הולכת ליה"מ חוץ מדמי איסור שבו אף י"ן בי"ן ע"י ס"י קל"ד ב"ד א"י ח' וע"י ואם אשה פת בעלי ע"י מוכר לעבדים חוץ מדמי איסור שבו דק"ל מי"ן בי"ן אבל ליה"מ לא מהני [ר"ל להיות הישראל ממנו בהנאה] הואיל והוא בעין אבל נתערב בחמורות אף שחשוב כמו כדירות של בעה"ב מהני נמי ליה"מ (ג) וכ"ז בע"י אבל בשאר איסורין הלכה דל"מ ליה"מ רק חוץ מדמי איסור מהני וכן באשה פת בעה"ב חזק ל"מ הולכת ליה"מ ולא כלב"ש ע"י י"א א"י"ה המ"ה ס"ק ו' (ד) ודע דחוץ מדמי איסור מהני אף דלא נתבטל מ"ה ובי"ד הפריח כאן א"י ב' ויראה אפילו ל"כא כ"א חד בחד דהא אר"ג ב"ד או אשה פת בע"י מהני חוץ מדמי איסור שבו. (ה) ודע דאם דבר האיסור בהנאה נקט טעם בהבטיל פשיטא דמותר ההבטיל בהנאה ויחז"ל בפתיחה לבב"ה [ד"ה ודע מה ש"ס מהקדירה] ומיהו אי נתערב חלב האיסור בהנאה ש"ס בו טעם כג"ר בב"ה חלב או בא"מ י"ס לענין א"י ח' א"י ש"י [בהנאה הי"ו דאין בהחלב ה"י ס' נגד חלב ה"א] אבל נגד טעם כג"ר י"ס דל"כ שפוטא דהכל איסור בהנאה כה"י ס"י פ"ז ס"ק ב' (א) או חוץ מדמי איסור שבו בענין מי נחמ"ל ע"כ ל"ס באיסור הנאה דבאכילה ח"ך אול"ס יע"ש ואפשר דאפילו חוץ מדמי איסור נמי לא מהני הואיל וי"ס בו מחשבת האיסור אם הוא איסור תורה כמו י"י ודאי בי"י דל"מ ויראה בה"מ ל"ד להקל עכ"פ חוץ מדמי איסור שבו וי"ע [ע"י במ"ד ח"י ס"ק ב' (א)] טור אבאר לך ד"ה האיסור בהנאה דמוכר חוץ מדמי איסור שבו ודאי דבעי"ן למחור הכל ביחד אבל למחור ח"ך מ"ה ולחל"ל האחרון או ישלך הראשונה איסור דש"א לוקח דמי איסור הנאה משא"כ כשמוכר ביחד ומחיל לנ"י בגוי אותו של איסור כן למדתי מטעם ע"י ע"ד א"י ד"ה אמר רב ויראה דאף שהני יודע שמוחל גב"י ש"י כיון שח"ה חד בחרי בטיל ומדברנן הוא ומיהו אי לא בטל חד בחרי דהוה איסור חורה י"ס לענין ב"ה דש"א דוקא גוי שאין מכירו מותר ובכר"ו א"י א' כ"כ דבעי"ן שהני לא יודע כה"ה י"ס בחבור דל"כ יחזיק לו טובה וי"ע וכ"ז בשאר איסורים אבל חמ"ס מותר בא"מ חמ"ו ואס"ו דאפילו חמ"ס כהננו"ל שורפין מפני חומרת חמ"ן:

ס"ק ג' ע"ד דעמו להתחיר כ"י הפ"י אף ד"ה דרבנן מ"מ א"י א"י חמ"י עיקר וע"י דרך להתחיר בשתי"ן [ע"י בחס"ס א"מ ס"י קס"א ושי"ד ס"ק ל"ח]:

ס"ק ד' ע"ד והפריח א"י ד' כ"כ דאף קענה ופחוסה אין בטיל בי"י יע"ש: **ס"ק ה'** ע"ד ועמ"ס בק"א א"י ב' [במ"י] דאפילו ספק א"י הוה חשוב או לאו ל"ה חסרון ידיעה מ"ה אם ספק א"י ה"ה איסור חשוב או לאו וה"ה אי ספק אי נפל כלל האיסור אולי"ן לקולא אי אי"ה ר"ב ולא כמ"ס א"י ח':

שהוא היסוד משאכ' בנע"ז ומשאר'ל מותר מטעם
 כיסול כרוב אבל איסור ה"ה (ד) יש לחקור ב"אם היו
 ב' בהמות א' עריפה ביניהם ונפל מחציתם ל"ס המגל
 בזה שחלקו כל בהמה לחצאין חלק לאחוריים לבד וחלק
 פטים לבד מי יומא הותר ב' חלקים הפטים דאסורא
 נפל כח"ס המחבר בס"ז א"ר כיון דג' חלקי לאחוריים
 כולם אסורים אין להמיר חלק הפטים ואף הפרים
 והמ"י ונכ"ס שממירם בפי' א"ר בנחתך אפ"ה כל יודו
 דא' אמה ממיר חלק הפטים יטוא להמיר ג"כ חלק
 לאחוריים ויש ללמד בזה"מ ועדיין ל"ע טוב ראינו הפ"מ
 ח"א ס' ק"ה כותב כנידון דירן ח"ל [קלה בע"א] י'
 בהמות כ"א מונחת בפ"ע החלקים וא' חזן עריפה ונא
 כלל ואכל לשון א' אי שאר הבהמות שרי דל"ד לקרב
 ראש א' וזמן דהתם שאר אברים אין ניכרים משאכ'
 כאן כל בהמה בפ"ע הוא יע"ש (ע"י ב"מ) ומשאר
 מדרבנן דהכ"ז כנידון דירן מיירי שכליו חלק הפטים
 עם חלק לאחוריים של כל בהמה בפ"ע ומ"מ כאן
 מכידין שאר החלקים יש להקל אף באין הי"מ ולומר
 דאף

ללמד ולומר דמערובות מניות הוה קביעות דרבנן והיינו
 אף באר"ל דא' בר"ל כ"ע מורים דקבוע דרבנן הוה
 [וכ"כ ס"ק כ"ט] וי"מ דמערובות ה"י ח"א דל"ה ספק
 ה"י מ"מ ע"י ש"י ח"ס ס' ל"ב וממ"ס הר"ב ס' י'
 ק"ד ס"ע י' בהמה שחצו ודא' דאף לא ניכר האיסור
 במקומו מקרי קבוע [ע"י בכר"י ס"ק י"ב] והל"ל בס"י
 ל"ב בלקח קחא משוק לפסח כ"כ דהוה קבוע ד"מ.
 החלק ה"י הוה בקבוע דרבנן שכל דבר חשוב או מנין
 וחמירל חוץ דשלימא נחמט ח"ל עליה דין קבוע וזה
 מוכר בר"ס המערובות ונכבשנינו שח"א יקח מקבוע
 וה"מ דנחמט עליו דין קבוע דא' פ"י חד מיניה שלא
 ע"י מעשה לרשבי"א ולירדן לאסור אפ"ה י"מ בזה
 שקדא' קבוע דא' לקח מקבוע קודם שטורע דשרי.
 (ב) ואין חילוק בזה בין איסור תורה או דרבנן נחמט
 עליו דין קבוע וחמור הוא מחלק א' דהתם פ"י שלא
 בפנינו מותר לכ"ע ובקבוע שאין ניכר גזירין לירדן
 שח"א יקח מקבוע ואף בחלק ה"י ע"י לגזור כח"ס ב"א
 י"י ומי"ו כח"ס י"נ כח"ס הס"ז ס' ק"ד א"ר י"ד
 דהקילו ולא גזרו שח"א יקח מקבוע. (ג) והעולה מדרבנן

הש"ך דמערובות מניות הוה קבוע דא' ולדינא יש ללמד להקל בזה"מ [דהוה דרבנן] ובקבוע הניכר אין לגזור
 ב"י שפסוק כן בזה"מ [להתיר] מה שלקח קודם כשיטת הר"ן:

ס"ק ס"ו ע"ד ע"ד וי"מ כח"ס הר"ב בס"מ בזה"מ ספק איסור ה"י מערובות ה"י ולא יאכל כ"א ולהש"ך ב"א י"ה
 שם אפילו כחמיר שרי אבל לענין מערובות ה"י ודא' לא אף לרשבי"א כח"ס הש"ך ב"א י"ב דקבוע מידות
 ואדרבה כאן אי לאו קבוע מרובה הוה דנכילה. (ב) ודע דע' נכילה וא' כשירה נהפוך הוא בלקח מקבוע הוה
 ספק ופי' הוה ודא' איסור ומילאק עליה (ע"י בטעמיה ח"א פ"א בסופו בזה"מ וס"ד ס"ק י"א ד"ה חשונה
 וא"ת ס' חל"ע מ"ז ס"ק ה' וממ"י י"ח ומ"ז ס"ק ד' וא"א ח"ב ס"ק ו' וכן לקח קודם שטורע הוה ודא'
 לשמ"ס ב"א י"ד [וקודם שטורע ל"ה קבוע] וכן פ"י לפנינו יראה דר"ע כי י"א דל"ה קבוע אלא דרבנן:

ס"ק י"ח ע"ד ע"ד ופס"מ א"ר י"י קטן חרף הוה כנודל וי"ל דאם נמלא ח"א מחוייבין לשאול לו וכן נמלא ביד
 קטן והיינו שרי ק"א ראו' וי"א מחקולין ואמנם נמלא ביד גדול ישראל ולא ראו' פ"י מחקולין כ"ז שח"א
 לפנינו מחוייבין לשאול לו דאיכא לכרורי ע"י א' וזה"ל קטן חרף ובג"ז שאלתו ל"ע אי אומר שהוא מעריפה.
 [ע"י ב"מ ס' י"ח סופ"ק ג'] ועדיין ל"ע בכ"ז:

ס"ק י"א ע"ד ע"ד וי"ה דה"ק ע' מניות בולן כשר כשר שור ומטעם בשר מלה ובתתא א' בשר מלה נכילה
 אף שנתחם הסריפה י' ותר מכל גזיות הכשרות מ"מ בתר רוב מניות אולתין ולא בתר רוב בשר ופי'
 [ע"י ב"מ ב"א ס"ק ג']:

ס"ק י"ב ע"ד ע"ד ופס"מ חמיר א"ס לקח משאר'ל אפילו בחמיר ואפילו דמערובות מניות הנה בלקח בשונג יש ללמד
 ולא בחמיר ואמנם דמערובות מניות יש להחמיר מדרבנן ע"כ אף שאר"ל ונחמ"ס ב"א י"ד. (ב) כבד
 הכר"י א"ר י"א דכל מה שלקחו קודם שפי' אף מה שלקח באחרונה שרי דלא כהשנות דרכי טעם כשאר"ל ב'
 האחרונים וכן הלכה ול"ד לס"ז בזה"מ ד"ב אחרונים ואמ"ס ב"מ ק"א [ב"מ סופ"ק י"ד וע"י ב"מ ב"א
 סופ"ק ה']:

ס"ק י"ג ע"ד ע"ד הנה לימד בביתו אף שיש ר"ל ושאר"ל לא גזרו רק בחקולין שרבים שם ואוושא מלתא ולא
 בפ"מ ח"א ס' ק"ה. (ב) ואפי' בחקולין דוקא כישר'ל ושאר"ל ה"א א"ס לא נשאר בחקולין רק שאר"ל לא
 גזירין אפי' ר"ל וכ"כ ממ"י כלל מ"ז א"ר מ"ד:

ס"ק י"ד ע"ד ע"ד ומ"מ לדינא יראה דשלימא הוה לשאר איסורין ופי' ממילא מותר דכל דרש"ס מרובה [וי"ל בין
 רובא דעלמא לרוב דאימא לפנינו] ופי' כולם שרי אפי' בפנינו ועדיין ל"ע:

ס"ק י"ה ע"ד ע"ד א"ס ידעו דמערובות רק זה הא"ש שלקח לא ידע דמערובות א"ס יש לגזור להראש או לאו
 דקבוע דא' כל שטורע לא חו לא מהני מה שלא נודע למו שלקח ע"י פרי"ה א"ר כ"כ משאכ' קבוע
 דרבנן וע"י בפ"מ ח"א ס' ק"ה [ונדל"ה] דיש לאסור כל שטורע [ע"י בש"ד ס"ק י"ד ד"ה והנה לק' ומ"ז ס"ק
 ח"ן. (ב) ואפי' איר"ד גמי אסור להראש שח"א יקח מקבוע ואף דהוה גזירה לגזירה:

ס"ק י"ז ע"ד ע"ד ומי"ו בוא"ז הכל שרי לבד ב' האחרונים [ע"י בש"ד ס"ק ל']:

ס"ק י"ח ע"ד ע"ד ונחמט דע"ה כח"ס ב"א ו' דהלכה כהראש ובמ"י כלל מ"ז א"ר ד' ספק בזה"מ שרי בפי'
 מחמ"ל. (ב) המשיין יראה שאלכיה דר"ה נאמרו ד' שיטות שיעה א' דע"ה התוס' דלר"ה בחולין אף בפי'
 לפנינו ואף כובש ביד כי הובא דעדיין משרא שרי כל הובא דלא לקח ביד ממש מקבוע ויש חילוק בין חולין
 וקדשים וע"י ודוקא בקבוע דרבנן אבל בקבוע ד"ה אסור פ"י לפנינו ע"י חוס' פסחים ע' ב' ד"ה היינו ח"ש הצי"ו
 א"ר י' ולר"ה שרי רק שלא ידעו היינו שלא יקח ביד א' א' מקבוע שיעה ה"י [בתוס'] דלר"ה דוקא ב"ה
 שרי ע"י כ"כיה בחולין ולא גזירין שיקח ביד כיון דיכול לעשות תקנה משאכ' שאר דברים אף פ"י ממילא שלא
 בפנינו אסור שיעה ה"י הוה דע"ה הרשבי"א שלא התיר ר"ה דרובה אלא בפי' ממילא לא ע"י כ"כיה ואין חילוק
 בין קדשים לחולין שיעה ה"י יראה פ"י הצי"ו דנקדשים אסור אף פ"י ממילא ולא בחולין והב"מ סוכר שיעה ה'
 דרשבי"א ור"ה סוכרים חילוק בין ב"ה שאשכר ומש"ה פ"י ממילא שרי משאכ' שאר דברים ח"י
 אף בפי' ממילא:

ס"ק י"ט ע"ד ע"ד ומ"ס אפ"י שחזרו ונבאו בחקוס אחד מותרים אבל הפרי"ה א"ר כ"ח ספק כל שחזרו לקבועין
 אסור. (ב) החקירה ה"א ה' דאחריתן בזה"מ כל מה שלקחו קודם מותר אי לקח א' רוב מהם מותר וי"ה
 ל' א"ס נפל א' מהם רוב ע"ה י' בהמות וא' לקח ב' ודא' אף קודם שטורע דמערובות אסור דלא עדיף מפי'
 שלא

ואף הע"ז יורה לזה דשרי וברין של הפ"מ [במקורין] ל"ע [ע"י כח"ד ב"ח"ו ס"ק ו' וי']:

ס"ק ו' עש"י ומשפט דעמו וכי"מ כש"ך א"י ל"ז ואפילו תעובות חיות אסור להראש עמ"ש א"י י"ז וז"ל כח"ד ב"ח"ו כלל מ"ז ד"א דטוב להחמיר וע"י מ"י ש"ס א"י ג' דבחי"מ י"ש להקל והק"ד רואה מדברי כולם דבחי"מ סתם כהמחבר:

ס"ק ח' עש"י כח"ד הפ"מ ח"א ס"י ק"ה א"ס טרע כסע"רובות ואחד שלא ידע מתעובות הפ"ל שרי דל"ש למקצתיו כיון שהוא לא ידע ודיו כח"ד קודם שטרע ודע"מ המ"י כלל מ"ז א"י י"א לא כפ"מ ומי"ו כס"י כפ"י מחיל"א להראש דאסור יורה הפ"מ כל שטרע א"י מ"י שלא ידע אסור לו וז"ל [ע"י כש"ך ס"ק ל"ג]. (ב) כח"ד הכר"י א"י כ"א א"ס ביש"א א"י מהם בכלי ונאכל שוגג והכל"ס קיימים הנשאר"ס אסורים דל"ך ל"דון על הכל"ס אמר"י איסורא כרובא אשחא"ר עכ"ל ט"י ש"ך א"י מ"ד והנה בכלי ש"ך י"ש ל"מ דיתיר בהנפלה בלי הולאה עש"י ק"ב גם כח"ד לאחר מעל"ט י"ש ל"מין דהוא"ל וספק חמירה ו' הו"ה רק מדרבנן וע"י מ"ס בק"י הספ"י [ד"י ס"ס א"י א"י] וז"ל [ע"י כח"ד ב"ח"ו ס"ק ו' וי' ד"מ ס"ק קס"א]:

ס"ק י' עש"י וז"ל מ"ס דר"י אסור ב"י תעובות ח"א דר"י אסור דוקא ספק א"י בנזק וס"י ע"י תעובות וז"ל הרשב"א ב"ח"ד וספ"ה ס"י פ"ו וכן המ"כ מ"ס פ"ח ק"ט ב' תמה על הפ"י. (ב) ומ"ס הפ"י דרשב"א כר"מ ל"ך ב"ח"ד כ"י הרשב"א כ"י פסק ב"ח"ד ק"י א"י ד"ס"ס שנתערב אסור. (ג) ולדעת הפ"י ברשב"א כ"י הו"ה וד"י עריפה שנתערב ופ"י מ' וס' דמ"י מותרין דוקא פ"י תעובות והפ"ס כח"ש הראש"ה דכ"כ"ג לא חקרי פ"י כיון שאינו אלא דרך חלוקה ודוקא פ"י א"י וס"י שנתערב מותר לדעת הרשב"א א"י כפ"י מ' וס' וכלל תעובות משום ס"ס כפ"י ר"מ. (ד) ולכא"ו נראה לומר דמ"כ אסור הע"ז ס"ס במקום חוקה הי"ו הי"כא ע"י הספיקות סומרים לחוקה כהבוא דמ"ר"ך ר"י תליסר ח"ומא א"י ד"ס"ס שמה ב"ח"ד ונראה שמה בע"ס קמ"ח"ה מ"מ החוקה ש"א"י על ראשונה סומרת לאל"ו ב' הספיקות "משא"י מעשה דר"מ [בדק"ן ב"י] שח"ה לשח"ה וליכ"א אלא א"י עריפה] נ"י ספק א"י הפ"ד החוקה מ"מ ספק ב"י שמה אי"ה וא"ס מה"י דהו"ה ספק השקול וספק ב"י שמה בע"ס נ"י דליכ"א חוקה מ"מ מכריע הו"ה לרוב [ע"י כש"ך ס"ק י"ז ב"י ד"ה והנה מ"מ"ס המחבר וס"י י"א סומ"ך ל"ד וד"י ס"ס ע"ד ס"ק כ"ח]:

ס"ק י"ד ובע"כ שלקה כל הדקין ומלח ט"ס כשר להחזיק. (ד) ובע"כ שלקה כל הדקין ומלח ט"ס כשר הנק"י ש"ל שו"ה ס"ס והבשר שנמלח י"ש לל"ד לפימ"ש ושח"א לא ה"ה עריפה וש"י הספיקות מעטין אחד דא"ט ד"ן על הבשר שנמלח י"ש ושח"א דק"ן מותרין מעטם ביטול כרוב דכ"מ וזכרש"א א"י ר"ל דאובליהו לא בר אינ"ש [ע"י כח"ד ס"ק א"י ופ"י כ"י] וס"י ק"ט כח"ד נכשלו א"י דשרי ב"מ"ה. (ה) והר"י א"י א"י ד"ר ד"ר כ"י [חולין מ"מ] מ"מ הי"ו ט"ס סומ"ך וכל ל"י חזון והמקום ועכ"פ א"י וז"ל א"ס הו"ה דבר שבחזון ומ"מ י"ש להקל ב"י מ"מ דהו"ה ס"ס ד"ש נ"י ספק א"י כל שדרכו [ע"י כש"ך סומ"ך י"ג]. (ו) שאלה ט"י חיות כשר כשרה וז"ל נבילה ופ"י א"י דשרי ואח"כ כהערה א"י חמירה חד כח"ד ט"ס עריפה וד"א"י א"י כ"א תהחזיקו ל"ו ד"ן ספק איסור עליהן או וד"י איסור הו"ה כל חד"א ומד"א וז"ל טוב"א א"י הו"ה ספק איסור מה"י תעובות לדעת הר"י ס"ס כה"ה ולש"ן א"י כ"א א"י כ"א וז"ל ופ"י א"י הו"ה ספק איסור חד כח"ד הו"ה ספק איסור [חמירה כשרה ע"י ד"ר] עריפה כה"ה ככ"י א"י י"ג כ"ס ש"מ ל"כ"י ו' ק"ך כ"י ד"א דכל דשרי מרובא שרי"ס לאו וד"א אלא חמירה ספק א"י וז"ל ופ"י א"י הו"ה ס"ס לאיסורא שח"א מוד"א עריפה ושח"א החמירה ע"י מ"י עריפה הו"ה ד"ס"ס לאיסורא הו"ה כוד"א איסור ואפ"ר א"י להר"י דכל ספק"א מ"י שרי"ס מ"י יורה כ"ס"ס דהו"ה כמו רוב"א [ע"י כח"ד ס"י כ"ד ס"ק ו' וי' ד"מ ס"ק ח'] אמ"ס ע"ימ"י ט"ס כ"ס"ס ומש"ס א"י ד"ר דשרי וד"א וז"ל ספק מחמ"ט ל"י משא"י בעלמ"א וד"א הו"ה דכל דשרי מרובא שרי"ס וא"כ כ"י שרי"ס הו"ה וד"א ב"ן לקול"א וב"ן לתומ"א המשל כו"ה ט"י נבילה וז"ל כשרה כל דשרי"ס הו"ה וד"א ומלכ"א לק"י עליה [ע"י כש"ך ס"ק ע"י]. (ז) א"ס ה"י ט"י ל"יורין מ"ה וז"ל חמ"ך וז"ל עכ"ר ושק"ל קודם זמן איסורו לכא"י א"י לאח"י י"ה"ה ש"י כיון דכש"ס שלקתו [א"י דהו"ה קטוב] א"י י"מ דכולו יסור ואח"כ כש"א זמן איסורו וט"ר הספק טוב הו"ה פ"י וז"ל [ע"י מ"י]

שלא בפנינו לאחר שנודע ופ"י מ' וס' ה"י מותרים וס"י אסורים דאיסורא כרובא איסורא וס"י כ"א בלקח רוב כב"א אמר"י איסורא כרובא אי"ה. החקירה ה"י כמק"ס שהקב"ס שפ"ס"ס כב"ס"ס וטע"ס"ס בהבחות מש"ס לתיות שק"י יספ"ס"ס א"י הו"ה פ"י או לאו שהקב"ס פ"א בחיות י"ה"ה א"ס נטלו ב"ן והניחו בחיות המשל כו"ה י" קב"ס שח"ו כ"א בהמה כבמיה ולקחו לתיות עכ"ר ואח"כ ערבו כל הב"מ ומל"א א"י עריפה וד"א י"ש כ"א חמ"א א"י כשר עריפה הוקב"ט בחיות ומל"א כפ"ס"ס"ס עמ"ש כ"א י"ד ועש"ך ס"י ק"י"ד א"י י"ס דהוקב"ט בחיות. (ב) וא"ס נטלו ד"ק כ"י או ג' מוב"ר כב"י [ע"י כח"ד ס"ק ה'] שח"ט"ס"ס שבתיות מותרין ומה שבתיות אסור. (ג) וא"ס ה"ס של א"ס אחד ולק"ר רוב או מח"ה כב"א הי"ו חקירה א"י ואסור וא"ס ה"ס י"ג כ"י א"ס ולקחו ו' ש"ה בהמות והשאר כב"י בוא"י י"ש ל"מין ב"י. (ד) מעשה א"י"ט בקבל"א א"י ט"י קב"ס שח"ו ה"י בהמות א"י שח"ט ג' כב"י וז"ל א"י א"י כב"ס"ס ומש"ס נטלו ל"עקט"ס ולקחו הקב"ס כשר לכבוד שבת וז"ל לק"ר כל הב"מ מה" קב"ס וז"ל ק"ה כל הר"י"ו"ה ולכ"כ טרע ש"י מהדק"ן נחל"א כו"ה נק"ב מחל"ס וק"ר"ס מחמ"ה מכה עליו כיון כוב"ע ומאופקין שח"א ה"י שומן סו"ה"ס ש"ס ופ"ל ל"י מה"י ד"ן של הבשר והב"י"ה והר"י"ו"ה ד"ע שח"ו"ה שלקתו מק"ב ש"ס לו ג' בהמות בחיות שלו מותר מח"י"א א"י שריפה כש"ל ג' קב"ס כ"ו מותר וז"ל כש"ל ה"י ב"ן מדין מורה ח"ד כמ"י בחיות שלו ומדרבנן כה"ר"ל והד"ן מוב"ר כ"ס"ה כל מה שלקחו קודם שרי"ס. (ב) ואח"כ שלקחו מ"י קב"ס נראה ג"כ ל"ע מותר חד"א ב"ן ש"ן כר"ו ש"ס מותר א"י שריפה דשח"א מק"ב ש"ל בהמות כ"י מו"ה ל"ה קב"ט ד"מ א"י להראש"ה וז"ל ועוד דהו"ה ס"ס שח"א מש"ל ג' בהמות ה"י ואח"כ מש"ל ג' הנשאר שח"א לק"ר מחמ"ה הכשרה מחזון ב"י קב"ס ול"ס מש"א דספק י"ו"ה מחמיר יו"ה"ה מספק ה"א דכש"אח"ה אומר של ג' וסו"ה"ה כול"ן. (ג) ומי"ו כ"י"ן ד"ן ש"ה"ה ס"י"ט דשח"א השומן ה"י סו"ה"ה אפילו שח"ט כ"א חד"א כה"ה י"ש להחזיק חד"א דהמ"י בהנכ"ה ס"י ל"ז היק"ל כלל טרע וז"ל ש"ך כק"ר"ס ס"ס להק"ל כה"ה אלא שז"ל דמ"י חמ"י כנתערב כרוב א"י"ה לא בחמ"ה דהו"ה ד"מ ומ"מ א"י"ה ס"ס שח"א הל"ה כה"ר"ן [ד"ל"א קב"ט לחפ"ס] או כחזון הס"י ותעובות חיות ל"ה קב"ט ואח"כ דהל"ה כהר"ה אכ"י שח"א א"י עריפה ובה"מ ולכ"כ"ס ראו"י להחזיק א"י כה"י [ואש"י כ"ס"י י"ד חמ"י כה"י א"י כוד"א עריפה כהעובות חיות אמ"ס ל"ע"ל כח"ד י"ש לל"ד וכ"א כש"ס כח"ד ראו"י

מ"ז ס"י ס"ט ס"ק ל"ה וס"ד ס"י ל"ב ס"ק י"א:

ס"ק י"ח עשך ואם נחלל ג' ביעים [א"כ ביעה א'] מן העריות [לחד ביעה לא בטלי אסור. ב] אם תשע חיות מוכרים ביעים תכשירות וא' ביעים מביעה ולקח וא"י האזה הוא שפיקו מותר [דכל קטוב במחיה דמי וספידר לקולא] ול"ד למ"ש השך בכללי ס"ס א"י כ"א חד בחד דהתם בל"ן ניכר משא"כ בעינר עש"י ק"א בשך א"י ד' דכל שניכר לא איתחוק מקרי ובא"ן ניכר התנוח א"ף בא"ד"ר אסור כמנ"י ס"י ק"ד ס"י כהניס קטוב לחומר א"ף בכתם י"נ דרבנן [ע"י] בשך סוסי"ק י"ד] ונכניס עכ"ס י"חא להחמיר א"ף בעינר ח"ל המ"כ ח"ס פ"ה ק"ד א' קטוב כחמ"ה א"ס הוא איסור מוכר הכי בדאמ"ן:

ס"ק מ' עשך חמה ג"כ כמ"ש ה"טו א"י ח' י"ע"ש והפריח א"י ל"א והה"כ ח"ס פ"ז ק"ז פסקו כש"ע דאכלו שוגג לישאל ש"י והביאו ה"י בכלל מ"ג א"י י"ג [וכ"ס הח"ד ב"ח ס"ק ט']:

ס"ק מ"א עשך וס"י ק"מ כתם המהב כד"ע א' י"ע"ש ובחמ"ד דרבנן כה"מ א"ן להחמיר [ע"י] בחד ב"ח ס"ק י"א]:

ס"ק מ"ב עשך ולשונ מנומס דלמ"ן דמחיר כס"י פ"י שלא בפניו פשיטא דנפל ל"ס השאר אסור דכיון שהתם מחמ"ה א"ך חמור והאסור א"כ [ע"י] כח"כא כלל ס"י ס"ק י' דכ"ל בשך או פ"י מחמ"ה א"י [למ"ן דאסור]. ב] וכתב ה"מ והפריח א"י ל"ג שא"ס פ"י קודם טועה הערובות ונאכ"ר א"כ"י ודוע הותרו כולם וזה אמת וי"נ דעת ה"י להח"ר א"ס פ"י [לחמ"ר שט"ע] ונפל ל"ס וי"נ להח"ר ואמנ"ס פ"י **ס"ק מ"ח** עשך אכל הרש"י ע"כ לאו מעש"ס ס"ס ב' דאיתחוק ק"ה איסורא:

ס"ק מ"ט עשך וס"ד הפריח א"י ל"ח:

ס"ק נ"ב עשך וא"י לאו דמסתפינא מחברא' וכ"ס מרבתי אמינא דרבנן ה"ר"ס כ"ס דודא' ד"ח ח"ל נמי פל"י ד"ן קטוב כמ"ש ל"ס ה"י א"כ ה"ס כמו הערובות חד בחד ומש"ה הערובות ה"י הוא כולו איסור דחד בחד חשיב כנוטף על איסור ומש"ה א"ן להח"ר אלא הערובות ה"י ככר"י"ח דרמזי בל"ן כר"ס וס"ס הו"כ נפל א' לרבות כ"י וכן העתיק ה"ר"מ ו"ל בפ"י מ"ח"א ה"י דה"י נפל מקטוב משא"כ בכר"י"ח דכ"ס החמ"ר פ"י א' מה"ן וכן העתיק ה"ר"מ ו"ל בפ"י מעכ"ס ה"י וסוכ"ר כהר"א"ש פ"י שלא בפניו אסור מש"ס נזכ"ר לחמ"ר שט"א יק"ה מקטוב וי"ח הקביו"ט נכ"ט"ל ומש"ה ד' בהערובות ה"י:

ס"ק נ"ד עשך וד"ס ש"מ"ש ה"ר"ב א"ן לא"ס אחד לאט"ל כול"ס ה"י"ט כ"כ"א אכל וא"י ודא' ש"י לא"ס א' וז"כ הפריח א"י מ' ונכ"ס ל"ס הוא דכתב בפ"ה כ"ס ר"י כן [דא"י כו"א"י אסור לא"ס א']:

ס"ק נ"ה עשך וק"ה דהכל טעמא מ"י כיון דאליבא דר"י אחר"ה א"כ"י דספ"ק א' בנפ"י ל"ח אחר"ה כספ"ק איסור הערובות ה"י כ"כ"א ה"ס כמו הערובות א' בוא"י וס"ס א' בנפ"י וה"י ע"י הערובות ל"ח וא"י חמ"ה עוד מ"ש השך בשמו דא"ד"ר בהערובות ה"י כ"כ"א ש"י וה"י דא"י אכ"ל א' מהערובות ה"י וא"ן ק"י"ל דא"ד"ר כד"ח א"י לאכ"ל בוא"י כמנ"י ס"י ק"א ס"א ש"י ר"ח"י ש"א"ן ק"י דודא' בהערובות ה"י ה"ס ב' כ"ס מ"י ע"י"ס דודא' י"ס בל"ן ספ"ק איסור מוכר משא"כ בהערובות ה"י ד"ס ספ"ק א' י"ס בל"ן ספ"ק איסור מוכר שער ה"ס ב' ספיקות מעט"ן א' דא"ט ד"ן על או"ט ספ"ק איסור שט"א מותר הוא ושט"א לא נפל כלל להערובות ה"י [ע"י בשך ס"י ק"ה ס"ק ל"ד] וכן דודא' א"ד"ר בהערובות ה"י א"ן מקילין בוא"י לומר ספיד"ר לקולא כיון דחול"ד ד"ן קטוב נחמ"י על הערובות ה"ס כמו חד בחד ואיתחוק איסורא מקרי משא"כ הערובות ה"י לא איתחוק כלל איסורא ובה"מ י"ס לפת"ך על השך כו"ה. ב] כתב ה"מ' [ל"ג מ"י א"י כ"י דס"ס ע"י הערובות לא בעי שחל"ב ב' ב' דל"א כ"ש"ש י"ע"ש ולד"ה"א ז"ע [ע"י] בשך ד"י ס"ס ד"ן א']:

ס"ק נ"ו עשך כתב ה"ר"ב כמ"ש ס"ט ק"ט ב' כל ה"י דר"ס"ס [כ"ל נפל ל"ס או פ"י] שלא בפניו או ב' הערובות] ש"י"ס כ"ח"א כ"כ"ס כחמ"ס מ"ס ע"כ"ל וס"י כלל מ"י א' כ"א הסכ"ס ל"ה וכן מובאר בא"י"ה כלל כ"י ד"א"י כ"י שלא בפניו או נפל ל"ס וז"י הערובות אפשר א"ף להחמיר דאסור ה"י"ט בהערובות ה"י ה"ס קטוב כחמ"ה וכולו איסור משא"כ יב"ש כ"ח"א מדכ"ס המכ"ס"ל"ס אפשר כ"ע מוד"ס דב' ס"י [ע"י] בשך ס"י ק"ט ס"ק מ']:

ס"ק נ"ז עשך וס"י וס"י ע"י הערובות אכל ס"ס דמט"ס י"ס להק"ל בל"ן ה"מ:

ס"ק נ"ח עשך וטע"ס דהכ"ר דספ"ק א' כיון כשל חמ"ה להחמיר כדש"ל"מ טע"ס כשל חמ"ה משא"כ ס"ס דא"ף כשל חמ"ה לקולא ולפ"י"ו כספ"ק א' בנפ"י וה"י ע"י הערובות דכ"ל חמ"ה להחמיר ה"י כדש"ל"מ [בא"ד"ר]:

ס"ק נ"ט עשך וא"י רמ"ה המחמ"ר כ"ה דכ"ח"א דב"י ס"י כ"כ"ס א"ס ס"ס בעט"ן ס"י ול"ח דוקא ד"ח החמ"ר כ"י דבע"ן ב' ספיקות מעט"ן א':

ס"ק ס' ה"ה הפריח א"י מ"י הביא בקי"ור ג' שיע"ס בהכ"ס דב"י ר"י ה"ן דנפ"ר"ה אספיקא ק"י ול"ה ס"ס שיע"ס א' דעת הר"א"ס ו"ל כ"כ"ס קט"ו א' ד"ס"ס לא שר"י"ן אלא כספ"ק א' ש"י מ"ה ומדריג"ן אסור הק"ל כ"ס"ס ה"א כל כספ"ק א' מ"ה ספ"ק ב' אסור מדרבנן וא"ן חילוק ב"ן כה"ס"ס בעט"ן א' נמי לא ג"ר אלא כספ"ק

ס"ק י"א עש"י העולה מזה ד"ס"ס כדש"ל"מ כספ"ק א' בנפ"י ז"ט א"ס י"ס להח"ר א"ף כה"מ א"ף כדרבנן דמ"ש שהחמיר כס"י ה"ן כדש"ל"מ כספ"ק א' ל"ס [ע"י] שך ס"ק ל"ו] והחמיר כ"י ק"י וז"כ משמ"ע א"ף כדרבנן וז"י"ו י"ל דמספ"ק ד"ח הוא [א"ש] י"ט אחר כה"מ אלא ב"ן כ"י ספיקות מעט"ן א' ש"ד וכן מוכ"ן ב"י"ט ש"י [א"ח] כ"י חז"י ס"ד] ה"ס ס"ס בנפ"י אחר [ע"י] ש"ד ס"י ק"י ס"ק ב']:

ס"ק י"ג עש"י וי"ל דלהרשב"א ב' חילוקים באסור מוכר בעט"ן שא"כ לז"א לפת"ך כ"א יחד כה"מ דפ"ס ה"א לא"ס א"ף כה"ס כעט"ן אחר לאו כל"ס ובא"ד"ר כל ס"ס בעט"ן אחר א"ף ש"ס להפ"ד. וא"ף נוד"ע ש"י כ"י הערובות. ב] ונ"ל כספ"ק א' בנפ"י א"ף שלא נוד"ע וא"ף כדרבנן ל"ה ס"ס דא"ן מעט"ן א' אלא דק"ס"ה מפסח"ס ט' וגד"ה ט"ו ועכ"ס"ס מ"א ש"ס ב' הספיקות באסור מוכר ז"ט להפ"ד כ"ט"ס א"י"ה ש"י כיון דב"י הספיקות מעט"ן אחר ועמ"י כלל מ"י א"י ח"י:

ס"ק י"ד עש"י ה"ה כלל כוונתו ד"ס"ס נגד חוק"ה א"י"ה א"ף ספיקות ל"ח וחילוק ע"ס השך א"י כ"ח. ב] ג"ס מוכ"ס מכל"ן א"ף דספ"ק כ"י א"ן חמ"ה החוק"ה כמו מ"א ע"י"ה ונחמ"ר"ה כל כספ"ק א' נגד החוק"ה ה"י ל"ה ס"ס וז"ע ע"י"ה ה"טו בל"ח "במעשה דר"י ור"מ [ע"י] כ"ח"א ס"ק י"ג]. ב] ג"ס חמ"ה ה"ה טעמ"ק ה"טו מא"ר"ס ע"י"ה ונחמ"ר"ה דה"ה כודא' איסור דל"ה אלא ספ"ק [ע"י] בשך ס"י י"ח ס"ק א']:

סימן

שלא בפניו י"חא. דא"ן להחמיר [דמל"ד"ר הוא מותר]:

א"ל חילוק כדרבנן דאיסורא נפל ומ"מ מחמירין לאכול ב' סימן

כ"ס

כ"ס

כ"ס

כ"ס

כ"ס

כ"ס

כ"ס

כ"ס

ס"ק ב' הנה המ" בקריה או ו' מחק תיבות ספק מ"ש הש"ך בקינור ס"ס והבנ"י בקריה או ד' כ"כ בשם הפרי"ח ופ"י דבריהם יהיה הפ"י בלוי הכי מחמלה כחב בילה מודלי עריפה וספק אי נגמרה בקליפה ותעריבה אמר קשה כוונת דמה מ"ס ש"ך אי נגמרה בקליפה קודם אכתי הוה ודאי אירי עמי פ"ו בפ"י ופ"ד מ' וא"כ אירי בדברים משונים אין בטל כחבו ס"י קרא ס"ב בהגיה ע"כ נראה דבולה חזא הוא וז"ל האור"ה בילה בקליפה מ"ס שנתערב בו ומחלה אחר דמ"ס דתעריבות פשיטא דלא אלא אפילו ס"ס דמחא אין עריפה ובמח נגמרה קודם לכן דמ"ה הוה ס"ס ומדרבנן ספקא חזא שחא אין עריפה חלין לקולא כחבו ד"י מ"ה כח' ל"ה ס"ס כלל דהם ב' גופים. (ב) ספק בדל"י ע"י נגולו דרבנן ב' גופים אחרי ספירי לקולא ע"י בש"ך ס"י פ"ו או י"א והפרי"ח ס"י או י"א ע"י בש"ך ס"ק ה' וי"ט:

ס"ק ג' ולפי"ו הד"ן כך הוא ב' חרנוולין או ודאי עריפה ותעריבה ונחל בילה אי ודאי אם נגמרה בו אסורה דכ"ל חרנוולין אסורה חספא אסור תורה וגרע חספא אסור דחד חזא אחזקו וכנופו מיקרי אף לענין אירי ע"י דכ"ל חספא ק"ן אי לא תעריבו חרנוולין מחלה איריבה י"ט להחיר הכילה דהוה ס"ס גמור בבילה שחא חספיה [בין גמורים חרנוולין] ואח"כ מעריפה שחא נגמרה קודם לכן הקליפה וז"ל ב"י ס"ב דלא שרי תעריבה מחלה חרנוולין [דמ"ס שנתערב חד בחד אסור רק מדרבנן] ובין יוכינס כל ש"ס ספק אי נגמרה בקליפה. (ב) אבל אי ידוע שלא נגמרה בקליפה או הד"ן כך בש"ס ותעריבו חרנוולין שרי בבילה בו ודאי לא תעריבו אסור בבילה בו ובז"ש כח"י ודאי עריפה דלא אף תעריבו מחלה חרנוולין כיון שידוע שלא נגמרה בו אסורה בבילה ואמנם לשון הש"ך מ"ס וכן בבילה ספק מעריפה ודאי אפי' שנתערבו חד בחד וכן דין ד' בקינור ס"ס כחב ואפי' שנתערבו בו משום כח"י לכו"ל כח"ל כח"ל תעריבו וא"י אם נגמרה בקליפה אפי' אסורה י"ט ואפשר דמ"ס אפי' בו בלמוד ל"ט דקול הוא הוחיל ותעריבו אלא חמיר הוא וע"י שפ"ד דין י' ולפי דבריו נהפך הוא ב' חרנוולין א' ספק בו והכריע בבילה מותרת בו ובנתערבו הוה כ"ל כנוף האסור בו ע"ש [והש"ד חסדים לנ"ך]. (ג) ונשתה אבוא להוה שנתערבו דין א' ומ"ס השב"י בחי"ב בסי' ק"ט ס"ט שנתחל דהחור משום ס"ס דב' ספיקות בל"ן כ"ל על כנדר הנחל לא ידענא איזו חילוק י"ט ב"ן הא לנ"ך דב' חרנוולין שלא תעריבו [וא"י כ"ט] להש"ך דבילה אסורה ויהי בילה מ"ס וא"י אי נגמרה דאף להפרי"ח אסור ואף ש"ל המ" להחיר [בשודר דשכ"ן] לדעת הפרי"ח כיון שלא הוחזק אסור מ"מ בסי' שנתחל ל"א"י וספק אי י"ט אין להחיר אף בסי' חספא דהוחזק אסור סוף דבר א"י נכוד דין הוה של הש"י ובדין מ"ס דין א' חספא בל"א מודע י"ט להחיר שפ"ד. (ד) ודע דכל מ"ס דין ג' ד' היינו למיד בילה לא בטילה. (ה) ואמנם אם י"ט ב' כשידוע ודאי עריפה תעריבו מבור בס"י בהגיה כל דפריס מרובא ועש"ך או ל"ט ובז"ש:

ס"ק ט' עש"ך וי"ל דכל ס"ס מ"ה מותר אף ב' ענינים אלא דמ"ה הוה כוונת אירי וחד בחד באירי כחב הש"ך דין כ"ל דאחזקו אסורא לא ספירי לקולא ולפי"ו שנתחל ס"ס ד"י מקילין היה כח' ובז"ש בקריה או י"ט מותר בכל דל"א דין על הנכבד ואין מותרת אמר מ"ס כח' י"ט ע"י ד"ס ס"ק חס"ט:

ס"ק י' עש"ך ול"ק מ"ס הפרי"ח ודאי ומ"י בקריה א' י"ט דמ"ס שנתערבו דכחב מ"י סלקחו

כשספק א' מדרבנן והיה דפ"ס מ"ה מוקמים בחזקת היחור וע"י בפני בקריה לכתובות דף י"ד סמ"ז כ"כ שיטה הב' הוא ג"כ שיטה הראיה שם ב' ל"א דעמ"א ד"י הוקן דספק א' בנופו ו' בתעריבות אסור כל ספק א"י מ"ה הא בנוף א' אף אפי' שרי שיטה הב' היא דעת הרשב"א ב"ה שם דספק א' בנופו ו' ע"י העריבות אף בדרבנן כל ש"ס דברא ד"ה כמו בבילה ב"י"ט אחר שבת דנורו כו' [ע"י במ"ז ס"ק י"א] אבל באירי שח"ן לו שורש מ"ה לא ואמנם ע"י"ה חז"י י"ד כלל הטולה בו דאף שח"ן לו עיקר רק מדרבנן אפי' ספק א' בנופו ל"ט. (ב) והשתא מבורא מ"ס הש"ך ולהחמיר נביטות עכ"ס היה בבילה ספק ונראה ש"י דשלמא כו' והוא ש"י המ"ה והר"ב מיקל כפי' הראיה בל"א ומיזה דש"י"ט כ"ע מודים כה"ג ספק א' בנופו דאסור אף בדרבנן שח"ן לו שורש בבורה ובמ"ס ב"י או י"ד ולפי"ו הר"ב מיקל. (ג) ומ"ס עוד בש"ך ד"ל דהר"ב מחמיר היינו אף בענין ונוף א' כל ש"ס להפריד הספיקות והספק א' מ"ה אסור ועמ"י כלל מ"י או כ"ז מ"ס הר"ב וטורעו ש"י הספיקות ביחד כהיה דפ"ס שח"א שיבואו אלא ביחד:

דיני ספק ספיקא

ס"ק א' ס"ג עש"ך ויראה ל' דהא דספק א' בנופו ו' ע"י תעריבות ל"ה ס"ס היינו מדרבנן ומ"ה"ם בכל ענין הוה ס"ס דמטעם רובא הוא וכ"מ בפ"י ואף הר"י דלחור משמע רק מדרבנן ובקולר ס"ס דא' כחב הש"ך להקל ב"ה"ם בתנאי שלא יאכלנו כ"א ויאלץ ב' ב' וסעורא ומ"י בק"י הספיקות או י"ט הש"י ע"י דכלל מודע י"ט להחיר אף בל"ה י"מ וא"י לאכול ב' ב' [מסיק הש"ך] דאין ראו להחיר בל"ה י"מ. (ב) ויראה דודאי כיון דאפשר לאכול ב' ב' ולא א' א' י"ט להחמיר ומה שנתחבתי דספק א' בנופו כו' הוה רק מדרבנן היינו שנתערב אח"כ חד בחד [דאילו חד בחד ש"י דמ"ה"ם מותר] ומ"י ודאי אי ספק א' אסור תעריב חד בחד ולא מודע אין להחיר אף בב"ה [ודוקא אי תעריב חד בחד י"ל בב"ה] ול"ט [ע"י בש"ך ס"י ל"ז ס"ק כ"ג]. (ג) ספק א' בנופו פלוגתא דרמב"ם ו' ע"י תעריבות דינו כמו ס"ט שנתערב דמותר בב"ה אם לא מודע עד שנתערב כ"כ כה"ג ס"י ב' בב"ה ב' או ק"ב. (ד) ספק א' אסור תורה ופ"י נגולו בל' לאירי דל"א ספירי לקולא עש"ך דין י"ט אי לא מודע ספק א' אסור עד שנתערב דרבנן י"ט להחיר בב"ה ג"כ אפי' בל"ה ס"ס המשל בזה ספק א' אסור תורה נפל למינו בל"ה ב"ב ולא מודע מקודם וכן איחא בש"ס מהרי"ל מ"י ק"ג בשור ס"ט ובש"ל בב"ס וכו' [ע"י במ"ז ס"י פ"א ס"ק ה' ול"ט ס"ק ג'] והא דכחב הש"ך לאכול ב' ב' ולא כונו כ"א בל"ה מודע ודאי אף כ"א מותר מטעם ספירי לקולא בל"ה מודע י"ל ודאי לאכול שלא בב"ה ל"ט י"מ אבל ודאי אי ב"ש"ל כ"א דהוה לח וד"מ י"ט להחיר מטעם ספירי לקולא ולא כש"ס מותרים מלובלין כ"י ה' ה' ספק א' אסור תורה שנתחל ל"א"י וסלקחו וספק אי היה ס' יראה לשטות ממש השב"י חז"י ס' ק"ט בעגל ס"ט ומחלה הוה ס"ס דא"י בל"ה ל"ט על הכשר שנתחל לא על העגל והוה מענין א' שחא כשירה ובמח הלכה כרמ"י דמליחה כ"ק וכ"כ במ"י כלל מ"י או כ"ד [ודוקא ב"ט שנתערב ואין יכיר דנר"ך ל"ט על הס"י ג"כ] ומשמע אף מודע ספק א' כבד ויראה בב"ה י"ט להחיר [ע"י בש"ך ס"י מ"ס ס"ק ה' ד"ה שגל"ה ושיטה"ס ח"ב פ"ג ולקמן דין ד']:

שם בו חשש איסור הורה מזה חומרא בעלמא הוא קול טפי מבינה נבילה אם נתערב ברוב והוא חסריל יותר ממים שהוא לא נחלקה ובהא חין זאת דבדרבנן לא בעינן שני הספקות משני אי ומיהו הכל ביחד אסור לחלוט. (ג) נבילות עגורים שאסורו מדרבנן מחמת חשש איסור תורה הוא כדלוי איסור תורה ולית אם נתערבה נבילות עגורים באלף דאסורה דלוי הוא כדלוי איסור כמו בינה נבילה חין בעילה חלא אפי' יש ספק אי זאת הנבילה כל ישראל או שאם הוחלפה בעגורים דכה"ג בילה שרי ונבילות אסור דהוא כדלוי איסור תורה :

ס"ק י"ט ע"ד ומהי בקריה אי' ליג מחלק חילוק נכון כל שאנו מקילין בספק תורה לומר דמחשבה ליהוי ספידר לקולא הא לא אחריון משא"כ בהסוה דקריא ויתא. (ב) והפריש בדין חי הקשה מזה מבינה נבילה שיש ספק בהרגולא ע"י בשך בסי' פ"ז אי' י"א והא ע"י נגלו דרבנן ותי' דבי גופים הם הבינה וההרגולא משא"כ ס"ט שנתערב והיה בליט שביטלו ס"ט ואף לאחר מעליט איך נמיר הבלוט עביל יתום בזה דביט' אתו רוזים להחריז הספק עמנו ע"י הפירוט משא"כ בילה מספק נבילה ונבילות עגורים ליהוי איסור לקולא ומהא"כ בדין מהרביל מ"ז ס"י ק"י שביטלו בדין ולאחר מעליט חין מחסורין מטעם ספידר לקולא דהבלוט בקריה תחלה אסורו ועבשו מחסורין וסוה נוק אי' ולא מקילין ע"י נגלו סוד מ"י הפריש דבנכסין קודם מעליט היה ביה איסור תורה ודע אם ביטלו ס"ט ברוב היתר דמיון בלא כבליס י"ז ק"ה נ"ח בין חי אי' לבי' ויש להחמיר :

ס"ק כ' ע"ד וע"י פריש דין ע"י ומהי בקריה אי' ליג ומיל' בפ"י דמקוואות הלכה ו' השולח מזה כפי הגרסה דספידר הוכח דליתחזק משמע להקל אם לא בספק הטות וכדומה בספקא דנוק החשש שאלו אף בדרבנן להחמיר כגו"ש הא"כ בסי' ש"ד אי' אי' וע"י כח"ט אי' ו' ותכ"ז אי' אי' דספק כבר שלא נחלק דהוא בספק הניח [מ"ח] שרי מטעמא דאוכא חוקה דמסתמא עשה כסוגן וע"י במיל' פיר' מהי בערות הלכה אי' :

ס"ק כ"א ע"ד ומהי בקריה אי' ליג ולי' ויש לטעין דחד בחד גופו כל איסור מיקרי כח"ט דהשכ"ח בחרמא קב"י וגרס מספק איסור שיש לו חוקה וע"י פריש דע"י :

ס"ק כ"ב ע"ד ויש לטעין אי' שרי באידיד [בנאנד] לאכול בריא [ע"י ברימא סוסק"י] :

ס"ק כ"ד ע"ד וע"י מ"י בקריה אי' מ' ומיהו זה דמיא אכל חין דמיא אף להשך שרי כל שנתערב תחלה חד בחד ואח"כ חד בחד מ"מ בין הכל רוב הוא [ע"י בש"ד ס"י פ"ז ס"ק י' ד"ס ודע ובח"ד ס"י ק"א ס"ק אי' וס"ד ס"ק ז'] :

ס"ק כ"ה ע"ד הנה דעת הרמב"ם בפ"ט מ"ט"מ ומהי מא"כ היז דספק מריח לקולא ולריך שיתחם אל הספק הוה מ' הנאים אי' שאין חוקה לאיסורא דמקילין על החוקות ב' היכא דאוכא לברורי מ"ה ספיקו אסור. ה"י איקבע איסורא כמו ב"ח אי' חלב אפי' נאכד אי' מהן ספיקו מ"ה הוא. ה"י ספק כרת אפשר להרים נמי מ"ה למד נ"י [ע"י בהקדמה לה' ערפתי ד"ס ורמב"ם להפ"ת] ה' הרי ותרז או שגוהא דרבוותא אפשר יורה הרי"ז ויל דמיא הוא ובי אחריון מ"י ותרז דרבנן היכא דאוכא חוקה [להיחרא] ס"י דוקא בספק הסקול לא כשהאיסור גמיר או מני מחסור. ה"י ספק איסור דמני עובד איסור אף מ"ה אסור. ה"י בעוממה ספיקו כדלוי ברי"י ובח"ד סוהר אף

ובעוממה מקילין. (ב) הפריש מקשה ח"ל דחלב כסוגן מבינה ע"י י"ח מדרבנן נמי בעיל ביכס ברוב ובי"ח מטעם חסריל מ"י"ה הא בורכא דסוגן וחלב לא מיקרי ריל [ע"י ס"י ק"א בדרבנן] ואולי נחמתי דבר שבחזון מ"י"ה ובי"ח כדלוי [ע"י ס"י ק"א בש"ד ס"ק ז' ויל' אי' חסורא מטעם מנין נמי לית]. (ג) ואולי קשה דכשנחמתי או סלקורו מקדירה וליכא רק פליטה אח"י לא מותר מטעם חד בחד כמנ"י ס"י ק"א דחמירא שנתערבה נבילה היא וכ"כ מטעם דאין ריל ובי"ח מטעם חמיר מניחומה דאין חסור פליטה והיא גופא עדיין באיסורא קיימא הא מיל' ולי' חבבים ויכחו [ע"י פ"ה ולי' לאיש הו"ו ס"י ק"ט ס"ק ד' ד"ה תשובה שא"ס דחמירה נכרה וע"י פריש כ"י ק"א ס"ק פ"ז] או יאמר דהיה כח"י מתכוונת אי' ספק חלב ובי היתר דבר שבחזון והוא איסור מטעם מנין ואח"כ נאכל אחד מהן בשניה [ע"ד ס"ק מ' וע"י ס"ק מ' ונפל אי' מהן לקדירה וסלקורו] דהשתא ח"י נהרס אי' מה"י הנשארם לא הותר מדרבנן ליתא עכשו רוב וחמירה מטעם ס"ס קלחון עליה וי"ט :

ס"ק י"א ע"ד וכ"כ הפריש אי' י"א אלא בבחי' בקריה אי' ב' והכריז קפקו ע"י [ויסיל' אפי' מ"ה הוא ס"ס] י"ד ומהי ליתא ויל' כשהשך וי"ט ברי"ח. (ב) מסוכן ס"ס משיא אי' מ"ה ל"ה ס"ס אי' הדרבנן ואפשר ס"ס משיא משמע כמו הוה דביט' מ"ה ל"ה ס"ס וי"ט [ע"י בש"ד ס"י י"ח ס"ק ח"י]. (ג) ויל' ב"י חסרות התערבות ה"י אי' אי' לרוב הפ"י והא ספק ה"י סוהר כ"א חסירי וסבור הייתי לחלק בין ס"ס בריא' כמו בבדי' י"א ובין דרבנן ב' דהא דמיא חד בחד ביטל אלא שדמיא בא"ח הני"ט אי' ב' משמע דאף בדרבנן כל שא' סוהר חסירי אי' ס"ס ומדרוסה דמחלוקת ר"י ורי"ט אי' הוה ס"ס [מ"ס דספק ח'] בנ"ק הא מטעם שא' סוהר חסירי הוה ס"ס וע"י נסתפקו כח"ט ב"ק י"א ד"ה דקא משהיה אי' דוקא כה"כ ספיקות אי' סוהר חסירי או אף כה"כ סוהר וי"ט ע"י וי"ד ס"י פ"ז אי' ה' [ע"י במחורשים ס"ק ח'] :

ס"ק י"ד ע"ד וכלל השולח מזה דכל שיש ב' נדרין ותוכל להחמיר בלחם נ"ד שנתרם בשנין מההפך ואח"כ ב' הנאים נדר' ל"ה ה"י יסודי ב' נדרין כנוק אי' לאפקו ב' גופים כמו נכדו ה"ק וקרינת הרי"ה נדר' חלה לרוב תחלה על ה"ק ולא בשנין מההפך וכן ב"י מקומות ספק ע"ל ואח"כ ע"ל במ"ה לא דרם אי' לההפך ויכ"כ בנ"י בקריה אי' כ"ב וכ"כ הרמב"ם ולא כפריש אי' י"ג :

ס"ק ט"ז ע"ד והלכתי קיי"ל כן לחומרא דס"ס שאין מההפך ל"ה ס"ס ומ"ה י"ט כ"ס לאיסורא דהוה נמי ס"ס והלכתי להחמיר אף בדרבנן אי' נחא דכל שאין מההפך ל"ה ס"ס כלל אי' לחומרא אח"י כן ולא לקולא מאחר דרי"ח בדרב' [ע"י בנ"י ס"י י"א ס"ק י"ב]. (ב) והוי יודע דמנ"ס הרמ"ש כחשונה ס"י קב"י ויל' ובין שכן מאי חיות דתחמיל ה"י תחמיל ה"י ובדלוי' ספיקו לחומרא משמע הא בדרבנן לא בשנין מההפך י"ן וי"ה לי וי"ט. (ג) וזה שכתב השך ב"ס תשובה ר"ס לריון נקט דלהלכתי משמיר אפילו באלף לא בעיל ולריון אף הושתר כההפך אסור [ע"י וי"ד ס"י קב"י ס"ק ב'] :

ס"ק י"ז ע"ד הנה דין תחל' ל"י בילה נבילה וכדומה שאסורו משום ס"י וגרר אטו בילה ערפיה כל שיש ספק אם זאת בילה נבילה או לא ספיקא לקולא ככל ספידר ואם נתערב בילה נבילה באלף אסורות [למ"ד כל שדרבנן] ולי' ספידר לקולא שאל חין זאת דליתחזק איסורא. (ב) כבר נזכרה אף

ס"ק ד"ד ס"ה עשך ועמי בקרה או מיד ויש כמה חילוקים ספק כהל וקריה דלא ידעין כמה בלע או כמה נפיק לבע ליה אם או ספק דרבנן להקל דכ"א יבוא לבער לפי אומד דעתו. (ב) ספק שחם אי' אי' לבער או ספק טורחם זה לא מיקרי ספק הלכה. (ג) ספק שטכיו אין חכם שובל לברר כיון נבצר בהם דמי' יש להחרי:

ס"ק ל"ח ס"ו עשך ומימי דוקה שמי' טורה כי הכא הרי"ב מוקל חלל שאלה בעלמא דרך כחו דמי' פסחים לישל"י וכו' אי' רוב מוניין כו'. (ב) ועי' בחורם השלמים כי' נדס כי' קפיש או' אי' דוקה עם ס"ס אי' שאלה ומימי' שם י"ל דרבה לטבול ויצי' (ש"י) ס"י ע"ז בש"ד ס"ק ו'. (ג) כחב שיה דבר שמואל ז"ל ש"י דנפילה קודם דדוקה ש"י ולא ודאי וז"ל שהריוסוק לא מחמת נפילה כשירה וברוקה כי' ערובל ספק נפלה על מחניה כשרה חס"ס (ש"י) מ"ז ס"י נ"ח ס"ק אי' ד"ה ויחנן:

ס"ק ל"ז עשך א' כבד כחבני כס' וי"ז כלל כי מ"ש החכם י"א או' אי' ד"ה דקא בש"ס שבוחר אי' חבירו לא הוה ס"ס ולדמו אי' כפי' שיהו כי' הספיקות סותרין לגמרי או' אי' ש"ל לבר סותר ואמנם בחוס' נדס כ"ז אי' ד"ה חומר וכו' אי' ד"ה השע מוכח אי' ש"ן ספיקות סותרין לגמרי ויש לדמו דהתם ע"כ מתחילה לדרך לדון שחא אין וולד (ו"ס) ה"י שחא וזכר דנשאלה מתחיל ספיקא שחא וזכר ואח"כ בוא ל"כא ס"ס (ש"י) ש"ך ס"ק י"ד] וא"כ עיקר הסותר בוא וזכר ויחנן שחא נקיס (וכס"ג אי' להספק דמתחילה לדרך לידע אם ה"ס כלל וולד מוש"כ ה"ס ששק אי' אין סותר כשה"ל דבי' בת"ס וזכר עכבר ושקל ולא ידעין אי' להאי טייל ואין הכרח גדול (וכס"ג חלל"ן) אי' ספק חזן ומזה שחא גדול מתירין כה"ס מ"ס"ס ואילו מסייגין בשק שחא מזה או' שחא חלל"ן [י"ל כוונתו כ"ס"ס עיקר הסותר מ"ס"ס ספק ה"י ויחנן דשק ה"י סותר דר"י ל"ה ס"ס מוש"כ אי' ספק ה"י אין סותר חלל ספק ה"י ה"ס [ס"ס] ומ"ס אי' נראה לחלל כדך (ש"י) בש"ד ס"ק י"א] ועי' מהר"ט ח"ב מ"ד ס"י כי' (ש"י) בש"ד ס"י כ"ג סוס"ק י"א]:

ב' כבד נבחרה ס"ס במקום חוקה אכור לקח ספוקים ויחלחל מדרבנן וק"ל מתירין ואמנם ס"ס ובי' חוקות איבא לעינא דאפשר רובא וחוקה רובא עדיף במד חוקה לא במד' וספ"י בקורא בכחכות ע"ז כחב בפשטות דבי' חוקות נדס ס"ס אפשר דמורה הרשב"א דה"ס כולאי אכור מורה וכו' כלל ל"ז כחבנו ד"ש אי' רובא ובי' חוקות אי"ס חזן עדיף ואף כ"ס"ס שכלל ספק יש נדדו חוקה ל"ע לדעת המחזיקין:

ג' כתב בחורם השלמים מחו' אי' כי' דספיקא דפלוגתא עדיף מחשקא דמחשבה וכו' ס"ס והס"ג אש"ך כ"ס"י ס"ו אי' י' ור"ס סוברין כן ד"ס"ס דפלוגתא הוה ס"ס אפי' כי' פלוגתא דרבוותא כל ש"ל מחיר יותר מבידור הוה ס"ס וכ"כ הס"ג ח"ב ס"י קצ"ו ובי' הכ"ס כ"ס"י כי' נ"כ או' י"ל למד' מוש"ל מניין מ"ס"ס דה"ס פלוגתא דרבוותא. (ג) וכחב מ"ס מחו' י' דוקא בשניין כחכמה וכמנין ה"ל ל"ה"ס ל"ה ספק. (ג) ועי' כה"ג כ"ס"י ק"ס כה"ג כי' אי' ס"ס דכ"ח ששק הרי"ב בהפוך מ"ס"ס החומר אין לטבות ס"ס שחא חלפס כחמחבר דכבד קבלנו עלינו לפסוק כהרי"ב ומימי' המורה לדרך לזכר בשק פלוגתא כי' ההד"ץ הביאו חבלי' כתב ד"ן לעשות ספק פלוגתא דל"ס אין לך ד"ן ש"ן בו ספק וע"ש ויחנן אם שנים שחין הוה ס"ק. (ד) נ"ס במקום שהרי"ב כה"ג כתב והמנהיג להחמיר או' לכן דנשפוטת דחומרא בעלמא ה"ל ויחנן סוכר

אף מדרבנן וזה דרי' [ש"י] ל"ז כי' דאמר ז"ל טבולו הוא מומחא בעלמא וז"ל עשה עהרות טהורים ורואי' כ"ס קריה ספר להר"ס ערלאי ז"ל כפי'ט מ"ט"ח דבר מחוס' מחו' ד"ס"ס דל"ח כה"י בעומתא היינו מדרבנן ויצי'. (ג) אמנם אף שהפ"ח הכריע כה"ס נ"ח ח"ן קי"ל כרשב"א ור"ן וכו' ור"י דטובים ספיקו מ"ה לחומרא ור"ח לכו' י"ל לענין ספק אי' כוונתו ובי' ע"י מפרשנות [ש"י] ש"ד ס"י ק"י ס"ק ס"ב ד"ה והשח"ל] גם ס"ס המוסהפך יש לענין [ש"י] ש"ד ס"ק ט"ו]. ומה אם נחמנר ספק מורה כי"ס כ"א"ס כפי'ט דרבנן הוה מורה לגמרי ה"ס ספק מורה להר"ס ולד"ן אכור חלו יבטלם ויחן טעם ויח"ל ד"ה. (ג) גם ס"ס דהולבין להקל י"ל כ"ס"ס הרשב"א כה"ל דהוה רוב ולפי"ז ה"ס ח"ד"ד ויש ס"ס להחמיר דאכור מוש"כ להר"ס י"ל הטעם דהספק אי' הוה דרבנן וכ"ס עור ספק הוה ספק דרבנן לא מנעט רובא ולפי"ז ס"ס להחמיר דרבנן לא אמרינן ועי' במ"ל ש"ד מ"ה כמדות ופ"ח מ"ה ש"ס"ס ה"ס וכו' ש"ד"ן ל"ז ספק עובד ופ"ח עובד ספק יש כשיעור ש"ס מחלוקת בזה אי' ס"ס להחמיר דרבנן אמרי' או' לאו [ש"י] כמ"ז ס"י כ"ד ס"ק ד']:

ס"ק כ"ח עשך ועפ"ח ד"ו ומי' בקרה אי' מ"ז ומ"ס כחב דקא כמה ספיקות ל"ח כל שבוחר החוקה וכ"כ המ"ז כפי' כ"ס"י ל"ח דכמה ספיקות ל"ח ולענין ד"ה הש"ך והע"ז והס"ג ויצי' כולס סוכרים ד"ס"ס אפי' כי' ספיקות ל"ח במקום [שבוחר] חוקה ולפי"ז נ"ח ואף שטולו סותרין החוקה והפ"ח מוקל כ"ס"ס נדד חוקה. (ג) הנה פלוגתא דרבוותא ל"ח דקימא דרי' ונכרי ואפ"ל ספק אכ"י ל"ש לומר אקומי לחוקה דכסב"ל החוקה לא ישנה ד"ן [ש"י] כמ"ז ס"י כ"ס"ק י"ד ד"ה ויחנן] וכ"כ כה"ג כ"ס"י מ"י וכ"ה והפ"ח כ"ס"י כ"ע או' אי' ד"ה אף והכ"ס כ"ס"י כ"ע וא"כ ס"ס כפלוגתא או' כע"ל הוה ס"ס. (ג) ויחנן דמי' אפשר ד"ס"ס במקום חוקה הוה כ"ס"ס ומדרבנן אמרי' סמלי' ויח"ל פלגא והלכך כ"ס"ס"ס מתחזקין וברבנן יש לגדל וזה י"ל מ"ס הש"ך כי' ספיקות מה"י ד"ס"ס הוה ספק השקול מדרבנן וספק ה"י הוה ספק דרבנן. (ד) ומימי' כ"ז ככ"י ספיקות ה"י נדד חוקה [הוה דרבנן] חלל ספק כחכמה חשכל בזה שחב כסכין והולך כל הסכין ובחט רק רוב מבוחר ד"כא חלל חז"ל ספיקא שחא כחכמה לאחר הדוב ואח"כ נחמנר כ"י ולא טרע אין להחרי כלל כ"ס"ס וסע"מ דכ"ה אפשר כ"ע מוד"ס דשק אי' כח"ן דלמ"ה דמי' דסותר חוקה וי"ה אם כי' הספיקות כ"ס"ס"י ואי' סותר החוקה מ"ס"ס הוה ועדיין ל"ע [ש"י] מ"י כ"ס"ק י' ויחנן ס"ק ש"ג"ל. (ה) וס"ס נדד הרוב אם הרוב מדרבנן כה"ל דפ"ס [ש"י] חוס' כחכות ע"י] ס"ס עדיף מוש"כ אי' הרוב מ"ס ל"ח ס"ס וכמו שיתבאר דל"ז:

ס"ק ד"ב עשך ספק פנימה היינו שאלה הסכין דאי' לפנינו הוה חסרון חכמה [ש"י] בש"ד ס"י כ"ג ס"ק ט"ז ד"ס יש לחקור. (ג) ויש לענין אי' בעינן כ"ן שנתערבו החכמות [הכחמות] מעיקרה או' לא דשק אי' [הי"ס ס"ס] מדרבנן סמלי' כ"י. (ג) ומשנעט לכו' מכלן ד"ס"ס ש"ן מתהפך מ"ס אכור [דאל"ה אפי' כולאי פנימה משכחם ה"ל ד"ה דהש"ך כמ"ס ס"ק כ"ז]:

ס"ק ד"ג עשך וכן ספק דרבנן לא אמרינן בשבחי' לאכסור ואף ספק אי' אין שקול לא הוה ס"ס [ש"י] ש"ד ס"י מ"ד סוס"ק ח"ל. (ג) אמנם אי' רוב מדרבנן הוה ס"ס וע"ל סוס"ק כ"ח] ויש לענין אי' כי' ספיקות סותרין הרוב דהוה מדרבנן וזה:

והדין לא מהם שהיו אסורות אלא אם ידו בשמיהן
 אידיר. אמרי' מאי חוץ דאסרת להא כו' משא"כ בל'
 יהיה איסור תורה איך אותה קדירה בהנחת ידו
 אסור מסיקא דא' להומא מיה כדנכחז וא"כ הו'
 חולין להיתר הקדירה שניה בדרבנן איד כל שאתה
 מוציא ה' מחזקת אין חולין וליש':
ס"ק י"ד ע"ד והמשיך בבית יראה דכס"ו ה' ר'
 י' מירי באיסור תורה ועדך א"י י"ט ה"ב
 דברי הבית כס"ו מירי באיסור תורה אלא שהפך השני על הבית
 הוכיח כן כ"א כ"ה וסו':

ס"ק ט"ו ע"ד ויש לשון ב' קדירות בע"פ קודם וכן איסורו ונפל טקס
 ואח"כ נפל חזק נמור וידוע להדין נפל דהשתא לאח"כ איסורו חולין דמא' חוץ ל"ב ה"ב וזמון ל"ב
 וקודם זמנו עדיין חולו היתר. ב' וכן [כאן] בלא מודע נפילה הראשונה עד לאחר נפילה שניה ל"ב:

ס"ק ט"ז ע"ד הנה נראה מודבריו דבאיסור תורה נמי שמהן מנערה וכו' ה' וכו' ה' אין מנערהין באיסור
 תורה דלא כס"ו או י' ויש דבס"י ק"ה או י' ויש או ה' כתב בפשיטות דבא"מ אין מנערהין ואולי
 דוקא בא"מ דאיכא לברורי ט"י קפילא משא"כ במינו וליכא רוב וכו' וכו' מחנה דשאני אומר ליכא דהיה
 ד"מ ושניהן אין נכנסין בספק דבא' י"ט ה' אין מנערהין:

ס"ק י"ז ע"ד וביבש ל"ב לאפלוני בדרם א' וכו' ב"א כלל עמ"ס ב"ה ק"ט [במ"ז ס"ק א'] דכל שיש ספק י"ט
 רוב כרי ולא בעינן סמוכין כלל:

ס"ק י"ח ע"ד וכו' מייס אף שערבס יחד בשוגג לדודן חגיג ואסור (ט"ז ע"ד ס"ק י"ז ויבין). ב' ידע דיש
 י"ח ב'ן שאני אומר לנזקס שיש ה' נפל ובין מנערה המשל ביה בל' ה' וכו' ל' ונפל זית וא"י אחרי'
 ל"ב נפל בנכור. דמירוק ליכא דאין שניה נכנסין בגדר הספק ואח"כ חזי זית מאיסור הא' ל"ב הרי חזיר וישר
 במה כס"י י"ט ב"ז משא"כ אם היינו אומרים ט"י מירוק י"ט בל' זיתים להשלות זית וחזי כו'. ב' ובני י"ט תחנה
 זית וא"י ואח"כ חזי זית וידוע שמהן מותרים דמתחלה ט"י מירוק ועכשיו י"ט בל' חזי זית. ד' עוד אבא
 ל' ב' קדירות א' איסור וא' כ"ט היתר ונפל זית אידיר חולין באיסור ואח"כ נפל זית מין אחר להיתר דאם חזי
 אומרים עכשיו דזית איסור א' לאיסור נפל נאסר עכשיו היתר חוץ ב' ואם נאסר דזית א' להיתר ועכשיו י"ט
 הרי איסורין מנעלין וא"י והיינו בלא הספיקו אח"כ לבדוקו עד שנפסק יראה דב' קולות לא מקלין וכוין שמתחלה
 אמה דן דבאיסור נפל שוב א"א רשאין לחלות שבהיתר נפל וליש' (ט"י בפתיחה לה' ערפות בסוכן):

ס"ק כ' ע"ד הרי"ם בפ"ו מהרומות מיה הביא ירושלמי עכל ומעשר א' ומעשר שני אין חולין והי"ט דהרי
 דפצל אסור מ"מ יש חקנה בהרמה ואולי נדמע אין חקנה בהרמה ומיה נפשט ספיקא דידו (ש"ד ס"ק י"א) [אין
 ב"ה איסור הנאה איסור חדש. ב' כתב המ"ל בהל' שא"ה פ"ט הלכה ב' ב"ה ליבאל ב"ה ועלי ועל חבירו
 אף שאל א' על ענמו ועל חבירו שלא בידיעת חבירו וכן כ"ז ששניין לפני המורה אף לאחר כ"ז כל ב"ה
 טהרהו לא' הוא ב"ה:]

סימנו בעזרי"ת אסרו חג דשבועות תרח"ץ.

שמות החותמים דק"ק קאטאוויץ

ר' אליקים הערשלאוויטש
ר' שמואל שלמה האספן
ר' בנימין ווינשטיין
ר' יצחק וואסערטהיל
ר' יצחק וואלף
ר' חיים וואנעק
ר' אלימלך וואגשאל
ר' משה ווינצעלבערג
ר' המנר שמואל ווינצער
ר' מענדל ווינצער
ר' יוסף ווינצערגער
ר' נפתלי ווינער
ר' אלימלך ווירצבערג
ר' יוסף הכהן וואלקאווסקי
ר' אברהם וואסערטהיל
ר' אהרן וויסענבערג
ר' אהרן ווישליצקי
ר' יהושע וואכנער
ר' נפתלי וואלער
ר' אלימלך וועלספריד
ר' אברהם שלמה ווינרייך
ר' מענדל ילבער
ר' אברהם זילבערשאץ
ר' נטע זינגער
ר' ישראל זילבערשטיין
ר' אהרן זינגער
ר' ארי' זאנענבליק
ר' נתן נטע זיאנץ
ר' המנר זעליג זינגער
ר' צבי טייטלבוים
ר' יוסף טענענאמס
ר' אלישע טאלער
ר' אלישע טעסעס
ר' יצחק יוסף יאכאמאוויטש
ר' דוד יאכאמאוויטש
ר' נפתלי לערנער
ר' משה לעווט
ר' מיכאל לערנער
ר' דוד לענדיר
ר' משה דוד סג"ל לאנדא
ר' שרגא לאנדא
ר' משה דוד לאנדא
ר' יהושע לובלינג
ר' ישראל איסר ליפשיץ
ר' אברהם לויפער
ר' שלמה זלמן מעהלער
ר' מרדכי דוד מעהל
ר' אברהם מילער
ר' חיים מאנעספעלד
ר' דוד מאנעספעלד
ר' בנימין מאנעספעלד
ר' יצחק מאנעספעלד
ר' יהושע מאנעספעלד
ר' אהרן מארדיר
ר' יהושע מאנעלא
ר' אפרים מאלינאק
ר' לייביש מיער
ר' שמעון נעכען

ר' המנר אריה מרידריך
ר' אלימלך מרידריך
ר' משה נעבעל
ר' אלטער דוד צענווירט

מיקאלאו

ר' יהודה משה וויילער
ר' שמואל וויילער
ר' בנימין זאב ווייס
ר' אליעזר יחיאל שויב
ר' אייזער

ר' יצחק אייזיק ארבאן
ר' חיים ארבאך
ר' קלנימוס אייזען
ר' איסר אונגער
ר' אשר ארלער
ר' יחזקאל בעססער
ר' שמחה בראמבערגער
ר' לוי באולער
ר' צבי בויטנער
ר' חיים בלאם
ר' נפתלי שלום בלאם
ר' דוד משה בירענבוים
ר' ישראל מסה בלאמענפראסט
ר' מסות בירענבוים
ר' יצחק מאיר בראניצקי
ר' דוד בארענשטיין
ר' אשר בארבער
ר' פנחס בארבער
ר' זאב בארבער
ר' אברהם באכנער
ר' אברהם באנק
ר' ישעי' ברענער
ר' יוסף באולער
ר' אברהם גרייצער
ר' משה גענדעלמאן
ר' דוד גראס
ר' ראובן גערשטנער
ר' אלימלך גישווינד
ר' נפתלי גאלדמאן
ר' המנר ישראל גלייכער
ר' המנר לייב גאטרייך
ר' אורי' גיסער
ר' ישראל יעקב גאלדפינגער
ר' מרדכי גראסמאן
ר' מענדל דיאמאנד
ר' צבי דויטשמאן
ר' זאב דיאמאנד
ר' דוד דייטש
ר' אברהם יצחק דאווידאוויטש
ר' אליעזר הערמאן
ר' ישראל האמעל
ר' משה יוסף הערבסמאן
ר' שלמה האכבוים

ר' אברהם אלעזר אקערמאן
ר' שמואל נטע שאלאוויטש
ר' יצחק מנחם הכהן קראמאלאווסקי
ר' יעקב גאלאנסקי
ר' שלמה מענטשעל
ר' דוד זיגריין
ר' דוד וואסערטהיל
ר' מרדכי גראס
ר' זאב בראו
ר' אברהם הערמלע
ר' צבי יהודה גרושע
ר' דוד האמעל
ר' שמעון מעהלער
ר' צבי האמעל
ר' יעקב בעלער
ר' לייב גערשטנער
ר' פנחס באסער
ר' חיים שמואל שויב קראקער
ר' יהושע שויב מארקאוויטש
ר' אברהם היטער
ר' חיים מאינסקי
ר' נחמיה שאלאוויטש
ר' זלמן שאלאוויטש
ר' יחיאל מיכל ווינגארטען
ר' יחיאל לוריא
ר' יצחק מאיר קורלאנד
ר' יחיאל מייטליס
ר' פנחס וואסערטהיל
ר' יעקב וואסערטהיל
ר' משה יאקובער
ר' שלמה ליבערמאן
ר' מאיר אבעלעס
ר' שלמה לאנדעבערג
ר' אברהם לאנדעבערג
ר' זאב שטערען
ר' זלמן לייב סעלמאן
ר' העניך ראזענצווייג
ר' יקותיאל בארענשטיין
ר' יהודה הכהן נעבעל
ר' לייב עפשטיין
ר' אהרן האכבוים
ר' פנחס בלאט
ר' אברהם ארבאך
ר' אברהם וייגער
ר' יהודה מנחם טקאצילעס
ר' יעקב ארי' צוויגענהאפט
ר' יוסף עדעליסט
ר' יוסף שווימער
ר' יוסף ארבאך
ר' יוסף קעמפלער
ר' המנר זאב ראזענצווייג
ר' אברהם ראזענצווייג
ר' עזריאל ראזענצווייג
ר' משה פרענקל מלאדו
ר' בעריש בלומענפעלד
ר' מאיר בלומענפעלד
ר' יעקב יודקעוויטש
ר' ישראל דוד ריביאד

ר' דוד נאטענזאהן	ר' צבי פאס	ר' שמואל קאס
ר' משה נויס	ר' חיים מאיר פיעפרו	ר' יוסף קאס
ר' אהרן נאכטיגליט	ר' חיים צאלמאן	ר' דוד קאננער
ר' ישראל יוסף עלענבערג	ר' מענדל פליהר	ר' בעריש רעכניץ
ר' יצחק שמואל פינטשעווסקי	ר' אליהו צוואס	ר' אליעזר רייך
ר' אברהם ישכר פעלמאן	ר' יעקב צוויק	ר' יחזקאל שרגא ראטענבערג
ר' יחזקאל פעלמאן	ר' מרדכי צוויק	ר' ויסל ראזנער
ר' חיים יחזקאל פעלמאן	המנוח פייבש לויאדראט	ר' דוד ראזנער
ר' דוד פלאנצער	ר' ישראל קאהן	ר' יחזקאל שטראכליץ
ר' יעקב פאמערמאן	ר' ישראל קאשיצקי	ר' בעריש שטראכליץ
ר' יהודה פאפיעל	ר' יחזקאל קאשיצקי	ר' בעריש שרייבער
ר' מרדכי פינעלעס	ר' אברהם ישכר קאשיצקי	ר' יצחק שענהערץ
ר' שמואל פרייליך	ר' צבי קייל	ר' עזראל שיפער
ר' פנחס פרישער	ר' חיים קליינגיט	ר' צבי שטייער
ר' אברהם פרישער	ר' מנחם קראנץ	ר' צבי שווארצבערג
ר' זאב צבי פעלטשער	ר' שמעון קלינגער	ר' פישעל שענקהיים
ר' דוד פעלטשער	ר' יעקב קליין	ר' אשר זעליג שפריצער
ר' מרדכי פרידלער	ר' דוד לייב קליין	ר' יעקב שטעפעל

